ஸ்ரீ மகாபாரதம்

விராட பர்வம்

[ஐதிகப்படங்களுடன்]

இந்நூல் கிடைக்குமிடம்:

அ. இரங்கசாமிமுதலியார் ஸன்ஸ்

புத்தக வியாபாரிகள்

ண்டவராயப்பிள்ளைத் தெரு, சென்னை.

.பெரிய எழுத்து

ஸ்ரீ

ஸ்ரீகிருஷ்ணசகாயம்

இதிகாசமாகிய ஸ்ரீமந் திராவிட

ஸ்ரீ மகாபாரதம்

விராட பர்வம்

[பெரிய எழுத்து]

படங்கள்

அடங்கியது

த. சண்முகக் கவிராயர்

அவர்களால்

வசனரூபமாகச் செய்யப்பட்டதை,

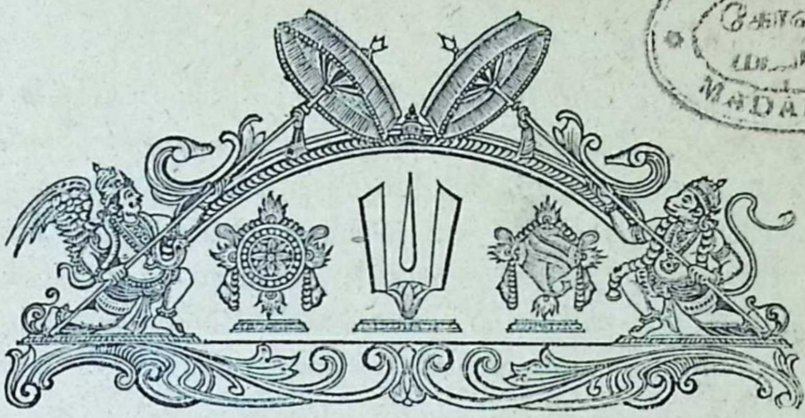
A. இரங்கசாமிமுதலியார் & சன்ஸ்

சென்னை:

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை] 1931 [ரூபா 2:

ஸ்ரீ மகாபாரதம்

நான்காவது

விராடபர்வம்

அஞ்ஞாதவாசம்

கரந்துறைச்சருக்கம்

கண்ணன் தோத்திரம்.

எழுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கருவிடை யெய்தார் நரகிடைப் புகுதார் காலனைக் கனவிலுங் கருதார்
வெருவிரு விழிவேன் மடந்தையர் காம வேட்கையாம் வேலையி னழுந்தார்
பொருமொரு திகிரி வலக்கரத் தணிந்த புண்ணியன் விண்ணவர் பெருமான்
திருமரு மார்பன் றிருவடிக் கடிமை செயுமடி யவர்க்கடி யவரே.

இதன்பொருள்.

அடியார்களை இரக்ஷிக்கும் பொருட்டாய் அமராதி அரக்கரையழிக்குஞ் சக்ராயுதத்தை வலக்கரத்தில் தரித்தருளிய புண்ணியன்; தேவர்க்கதிபதியாகிய தெய்வநாயகன்; மகா லட்சுமி பொருந்திய மார்பன்; இவரது திருவடிக் கடிமைசெய்யும் அடியார்கள் ஜனன வேதையை விளக்குங் கருவிற் புகுதார்கள். மரணவேதையி லுழன்று நரகில் நுழையார்கள். தண்டபாசச்சண்டனைக்கண்டு அஞ்சுவதைக் கனவிலு நினையார்கள். பயப்படச் செய்யும் வேல்போன்ற விழியையுடைய மாதர்களின் காமவிருப்பக்கருங்கடலு ளழுந்தார்கள். இத்தன்மையாகப் பக்தர்களைக் காக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியையும், ஸ்ரீ வேதவியாசரையும் பணிந்து, பொன்னிறச் சடைமுடிபுனைந்த வைசம்பாயனர் இதுவரையிலுஞ் சொல்லிவந்த பஞ்சம வேதமென்னும் பரிசுத்த

அமுதத்தை கற்புடமையுடன் மனைமாட்சியில் உயர்ந்த பொற்புடைய வபுஷ்டாதேவிக்குப் புருஷ சிலாக்கியனான ஜனமேஜய மகாராஜன் காதென்னும் வாய்வழியருந்தி அற்புதமடைந்து மற்புயம் வளர்ந்து மகிழ்ந்து, விற்பன விவேக மேலோரான வைசம்பாயனரை நோக்கி, சுவாமி! அப்பால் பாண்டவர்களுக்கு நேரிட்ட பான்மையைப் பகரவேண்டுமென்று இறைஞ்சிக் கேட்க, வேத பாராயணராகிய வைசம்பாயனர் விளம்பத் தொடங்கினர்.

அரவக்கொடி படைத்த துரியோதன மகாராஜன் ஏவலினால் பாண்டவர்களும் திரௌபதாதேவியும், தௌமியாசாரியரும் பன்னீராயிரம் பிராமணர்களும் களிப்புடன் திரிந்து வனவாசம் புரிந்து, பலவகைப் பழங்களும் வெகுவிதக் கிழங்குகளும் சருகாதிகளுந் தின்று, பகலும் இரவும் பனியும் மழையும் காற்றும் காடும் மேடும் கல்லும் புல்லும் கலந்த காட்டில் பன்னிரண்டு வருடமுங் கழித்தபிற்பாடு, அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்வதற்கு ஆலோசிக்கவேண்டுமென்று தாங்கள் தங்கிய வனத்தைவிட்டு அப்பால் போயிருந்து, தருமதேவதையைத் தொழுது எந்தையே! நாங்கள் நினைத்தகாரியந் தடையில்லாமல் நிறைவேறும்படி நச்சுப்பொய்கையின்கண் வரங்கொடுத்த வண்ணம், இப்போது கைகூடவேண்டுமென் றிரந்து மகிழ்ச்சியடைந்த தருமபுத்திர மகாராஜனனவர் தங்களுடனிருந்த வேத வேதியரை நமஸ்கரித்து, பிரமக்கியானமுள்ள மேலோர்களே! இத்தனை நாளு மெங்களுடன் பொருந்தி மெத்தவருந்தி வனவாசம் புரிந்து உபவாச மிருந்தீர்கள். இனிமேல் நாங்கள் ஒருவருடம் மறைந்திருக்கவேண்டிய காலம் நேரிட்டிருப்பதால் நீங்கள் யாவரும் ஆசீர்வதித்து எங்களுக்கு விடைகொடுத்தருள வேண்டுமென்று உபசரித்துக்கேட்டார். இவ்விதமாகச் சிரத்தில் கரத்தைக் குவித்துக்கேட்ட முரசக்கொடி முதல்வனைப் பார்த்து வேதியர்கள் விளம்புகின்றார்கள்.

ஓ பாண்டவர்களின் முதல்வனே! நீங்கள் எண்ணிய காரியமெல்லாம் திண்ணமாய்க் கைகூடும். இனிமேல் யாதொரு தாழ்ச்சியுமில்லை. இன்னுஞ் சிலநாளையில் நீங்கள் வெளிப்பட்டுச் சத்துரு சங்காரஞ்செய்து சகல ராஜவைபவத்துடன் தரணியாளப் போகிறீர்களென்று மங்கள வாழ்த்தலுடன் ஆசீர்வதித்தார்கள். இப்படிப் பல்லாண்டு கூறிய மகாத்துமாக்களை நோக்கித் தருமராஜன் சொல்லுகின்றார்.

ஐயன்மீர்! இப்போது எங்கட்கு நேரிட்டிருக்கிற ஆபத்து நீங்கி வெளிப்பட்டு உங்களுடன் கலந்திருந்து உசிதவசனங் கள் பேசி நேசித்து விசுவாசித்திருக்கக் கூடுமோ கூடாதோ நான் தேடிய புண்ணியவச மெப்படியோ அறியேனென்று கண்ணீர்பெருக உள்ளமுருகச் சோர்ந்தார். அப்படிச் சோர்ந்த தர்மராஜனைத் தம்பிமாரணைத்தும் உபசரித்து ஆயாசமாற்றித் தேற்றிப் போற்றினுர்கள். எவ்விதத்தாலுந் தேருமல் தியங்கிய சத்தியவானை, தௌமியாசாரியர் கண்டு, ஓ யுதிஷ்டிரமகாராஜனே! தைரிய விஜய சாந்த உதார தரும முதலிய புகழ்ப் பிரதாபங்களிலும், சத்தியவிரத சவுச சம்பத்கர சாஸ்திர விசாரணைகளிலும், பிரபல நீதிநிரைந்த கருணையங்கடலாகிய நீர்தாமே விசாரப்பட்டால் மற்றியார்தான் சகிக்கக்கூடும்? நிருபனே! முத்தொழிலியற்று மூவர்க்காணுலும், பொற்றலத்துற்ற தேவர்க்காணுலும், கற்ருேர்முதலிய தவத்துற்ருேர்க்காணுலும் ஆபத்து வராமற் போகாது. வந்தால் அது அனுபவிக்காம லாரையும் விடாது. இதற்குத் திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். தேவர்கட் கதிபதியாகிய தேவேந்திரன் சூட்சுமரூபமாய் ஒரு தாமரைத் தண்டினுள் ஒளித்து வெகுகாலந் தவஞ்செய்திருந்து தனக்கு நல்வினைப்பயன் நேரிட்டபோது வல்லவனுனன். உலகாக்ஷகனுன ஸ்ரீமந்நாராயணன் அதிதியின் கருப்பத்திலடங்கி வாமனமூர்த்தியாய் வந்து மகாபலிச் சக்கிரவர்த்தியினிடத்தில் தானமாக மூவடி மண்கொண்டு வானமளாவிச் சேவடியாளலந்து தன் சிந்தையி லெண்ணியவண்ண முடித் தருளினுன். அக்கினிதேவன் அவுரவ மகாமுனியின் மனையாளுடைய தொடையில் மறைந்து நெடுநாளிருந்து தீவினை தீர்ந்தபிற்பாடு வெளிப்பட்டார். சூரியபகவானுனவர் பசுவின் வயிற்றி லொளித்தும் பலபகல் கழித்துப் மண்ணர்முதலிய விண்ணவருங் கொண்டாடப் பாரி லுதயஞ் செய்தருளினுர்.

இவ்விதமாக இன்னும் அநேகரும் இப்படியே காலத்திற்கேற்ற கோலங்கொண்டு ஞாலத்தில் வாழ்ந்து வாழ்நாளைக் கழித்தார்கள். ஆகையால் தீவினையா லெய்துகின்ற ஆபத்தானது யாவரையுந் தீங்குக் குட்படுத்தும். நீங்களுமப்படியே அஞ்ஞாதவாசந் தொலைந்து விஞ்ஞானமேலிட நிலைத்து முன் போலவே இராஜ்யபரிபாலனம் புரிய வருவீர்களென்று அன்புடனுரைத்த புரோகிதர்சொல்லை இன்பமுடன்கேட்டு மகிழ்ந்து, எங்கள்வினை இனி எப்படியோவென்று தியங்கி மயங்கித்

தெரிய தர்மராஜனை, மகாபலசாலியான வீமசேனன் பார்த்து, முகம்வேர்த்து, ஓ எங்களண்ணாவே! கதாபாணியாகிய நானும், காண்டீபதாரனாகிய விஜயனும், நகுலசகாதேவரும் உமதுகட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து இஷ்டப்படி நடந்து வரும்போது இப்போதும் இனியெப்போதும் உமக்கென்ன குறையிருக்கின்றது தேவரீர் உள்ளங் கலங்கவேண்டிய காரியமில்லையே! இப்பவும் சற்றே கடைக்கண் நோக்குவீராகில், இதுவரைக்கும் பற்பல துன்பங்களைச் செய்துவந்த பகையாளிகளை அடிவேரறுத்து முடிசாய வீழ்த்திப் படியாளுமன்னர் முடிவணங்க கெடிஸ்தலாதிபனென்னுங் கீர்த்தி உமக்குண்டாக்கிவைப்போம், சீக்கிரத்தில் உத்தாரங் கொடுத்தருளும் முத்தாரமணிந்த முதல்வனே தேவரீர் அரசாளும் வேலையை முன்னதாக முடித்து, மற்ற வேலைகளைப் பின்னர்ப் பார்க்கிறோமென்று துடித்தெழுந்துரைத்த தம்பியைக் கையமர்த்தி, அப்பனே! வீமா! சத்தியநிலை காத்து தருமமுறை பார்த்து உத்தமகீர்த்தி சேர்த்து உண்மைக் குறுதி நிறுத்தவேண்டுமாதலால் மெத்தநாளில்லை. இன்னுஞ் சிறிதுநாள்தா னிருக்கிறது இதற்குள் நீங்கள் ஆத்திரப்படவேண்டாம் க்ஷாத்திரவான்களே! என்று தம்பிமார்களுடன் சாந்தமாய்ப் பேசிக்கொண்டு இரண்டுநாழிகை வழிதூரஞ் சென்று மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தைக் குறித்துத் தௌமியாசாரியர் முதலிய பெரியோர்களுடன் ஆலோசனை செய்யத் தொடங்கினார்களென்று வைசம்பாயனர் ஜனமேஜய மகாராஜனுக்குக் கூறி மீண்டும் சொல்லத் தொடங்கினர்.

கரந்துறையும் ஆலோசனை.

சகல கலைக்கியானங்களையும் ஐயந்திரிபு அறியாமை யில்லாமற் கற்ற தர்மராஜன் வையம்புகழு மஹாவீரர்களாகிய தம்பிமார்களை நோக்கி, எனது சகோதரர்காள்! கல்லும் புல்லும் நிறைந்த காடுமேடுஞ் செறிந்த கருங்கல்லு மலையுயர்ந்த இடங்கள்தோறும் நமக்கிருப்பிடமாகப் பொருந்திப் பன்னிரண்டாண்டு பலரும் அறியக்கழித்தோம். இனி யொருவரு முணராமல் ஒருவருடம் தொலைக்கவேண்டி யிருப்பதால், நாம் மறைந்திருப்பதற்குத் தகுதியான இடம் யாதோ அதை முன்னே யோசியுங்களென்று விசுவாசமுள்ள தமையன் சொல்ல, இந்திரன் மைந்தனான அர்ச்சுனன் எழுந்து தாமரைக்கமலம் போன்ற தாள்மேற்பணிந்து அண்ணாவே! நமது குருதேசத்திற்குச் சமீபத்தில் பாஞ்சாலதேசம், மச்சதேசம், சாளவதேசம், விதற்ப

தேசம், பாகுவிதேசம், விதேகதேசம், தாசாணதேசம், சூர சேனதேசம், கலிங்கதேசம்,மகததேசம் இவைகளெல்லாம்மனோ ரம்மியமா யிருக்கின்றன. இத்தேசங்களில் சிறந்தது மச்சதே சம். அதேதெனனில், நீதியும் நெறியும் நிறைந்து, நிலவளநீர் வள மூயர்ந்து, நிறையும் பொறையுமிகுந்து, நிலையாய் மும் மாரிபொழிந்து, தருமமும் நற்கருமமுந் தழைந்து, சகலநிதி களுஞ் செறிந்து, பழுதற்ற குடிகளும் படைகளும் புகழ்ந்து வணங்கச்செழுத்து, மநுநீதிவழியே புரந்து, அஷ்ட திக்கள வும் ஆக்ஞாசக்கரம் போக்கிச் செங்கோல்செலுத்தி, வேதவே ள்வி வேதியர் பலரும், வானவர் விற்பனர் மாதவர் சிலரும் மாதுர்ஸ்தானம்போல் பொருந்தி வாழ்வைப் பெறும்படியான விராடராஜனுடைய மச்சநாடு ஐயா! இத்தியாதி நன்மைகளுக் கிருப்பிடமான பட்டணஞ்சேர்ந்து நமதுருவ மறைத்து பய மில்லாமல் காலங்கழிப்பதே ஜயமாகும். நமக்கொருநாளுந் தீங் கில்லை. நாதனே! வேறொரு நாட்டை விரும்புவோமாகில் நமது காரிய காரணங்கள் ஒருவேளை வெளிப்பட்டாலும் வெளிப்பட்டுவிடும். இதன்றியும், துரியோதனராசனுடைய தூதர்களும் காரியஸ்தர்களும் மந்திரி சாமந்தர்களும் தினந் தோறும் போக்குவரத்தா யிருப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட நிர்ப் பந்தமான வருத்தம் நமக்கிந்த விராடநகரத்தி லிருக்கமாட் டாது, மேலும் இந்தப்பட்டணத்து மச்சராஜன் நமக்கு பூர்வ சம்பந்தப் பொருத்தத்தினாலும், மெத்தகுணசாலி யானதினா லும், நாம் காட்டில் அநுபவித்த கஷ்டத்தை இந்த மச்சநாட் டில் ஆற்றிக்கொள்ளும் வகை யிருப்பதினாலும், அஸ்தினபுர த்தை விட்டு வனவாசஞ்செய்ய வரும்போது ஜோதிடநூலோ ருரைத்த ஆரூடத்தினாலும், நாமிந்தப் பேச்சைப் பேசும் போது நல்ல சகுனங் கிடைத்ததலினாலும், அடியேனுக்கு இந்த நகாத்தின்மேல் ஆசையுண்டாகிப் பரிசுத்த பவித்திர மகத்துவ சுகத்தைத் தருமென்று என்புத்தியில் தோற்றியதை புகன்றேன். உத்தமர் கற்றவர் நற்றவர் பலரும் புகழ்ந்துபேசிய பொன்னுலகமும் பின்னிடும்படியானது இந்நகாத்தின் பெரு மை. தேவரீர் சித்தமெப்படியோ அறியேன் சிறியேனென்று வணங்கி இதைவிட வேறோரிடமில்லை யென்றான்.

இந்தப்பிரகாரம் அர்ச்சுனன் சொன்ன மொழியை அரு ளுக்காதாரமான தருமாராஜன் கேட்டுத் தீர்க்காலோசனை செய்து தங்களைக் காணும்படிக்கு வனத்தில் வந்திருந்த அரசர்களுக்கு

இச்சங்கதி தெரியாமலடக்கி அவர்களைநோக்கி, ஓ அரசர்களே இன்னமும் எங்களைப் பீடிக்காநின்ற தீவினை தீரும்வழியைப் பார்க்கின்றோம், நீங்கள் உங்கள்பட்டணம் போய்ச் சேருங்களென்று கூறி, பரதேசிகளான வனவாசிகளென்னும் பிராமணர்களைப்பார்த்து, ஓ சுவாமிகளே! இனி யெக்காலம் உங்களை நாங்கள் காணப்போகிறோமென்று இன்பவார்த்தைகளன்புடன்பேசி, அவர்கள் மனங்கனிந்துரைத்த வார்த்தையையும் ஆசிர்வாதத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு முக்காலும் வலம்வந்து முடியுறவணங்கி, எக்காலும் உங்கள் கிருபை என்மேலிருக்கட்டுமென்று உபசரித்துப்பிரியப்படாத பிரியத்துடன் விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு அன்றிரவுமுழுதும் நடந்து சூரியோதயத்திற்கு முன்னதாய்ச் செல்வச்சிறப்போங்கிய விராடபுரஞ் சேர்வோமென்று, திரௌபதாதேவியும், பாண்டவரைவரும், கலைக்கியானமுணர்ந்த தௌமியாசாரியரும் தொலையாவழியடர்ந்த கொடிபடர்ந்த மலைக்காடு கடந்து, பருக்கைக்கற்களும் பாலைவனமும், வருக்கை மா தேக்குமலர்ச் சாலை சோலையும், அருவிபெருகிய ஆறும், குருவிமருவிய கூடும், எரியெதுவாய் நாடும், பள்ளர் வாழும்வீடும், பரந்த மணல் மேடுங் கடந்து பற்பல பாஷாமன்னரும் விற்பனவிவேகரும் வந்து ஒதுங்குகின்ற சந்திரவட்டக் குடையினையுடைய விராடராஜனது மச்சநாட்டெல்லையிற் சென்றார்கள். அப்போது பச்சைப்புரவி பூட்டி ஓராழி யச்சுத்தேரினையோட்டி வருகின்ற சூரியனுங் கிழக்குத்திக்கில் எழுந்தான்.

அன்றிரவுமுழுதும் நடந்த பாண்டவரும் பாஞ்சாலியும் புரோகிதரும் இனிமேல் தங்களெண்ணம் பலித்ததெனக்களித்து, மிதமற்ற மீன்கள் முதலையினங்கள் நீரானைகள் நீர்க்குதிரைகள் பொருந்திய மடுக்களும், பசுக்கள் பட்சிகளுலவாநின்ற முல்லைக்காட்டையும், பயிர்ப்புலங்கள் சூழ்ந்த நல்லநாட்டையும், காவலனிருக்குங் கோட்டையையும், கால்நடை நடக்கும் பாட்டையையும், மாடமாளிகை வீட்டையும், மகரதோரண வாசற்பேட்டையும், மேகமளாவிய கோபுரங்களையுங்கண்டு களிகூர்ந்து, பாதாளம் வரைக்கும் ஆழ்ந்து நிறைந்த ஒருதாமரை தடாகத்தி லிறங்கி, நித்தியவிதி முடித்து அருக்கியங்கொடுத்துச் சூரியநமஸ்காரஞ்செய்து வழிநடந்த வருத்தந்தீர ஓர் மரத்தினிழலில்தங்கி அருள்குடிகொண்ட தௌமியரைநோக்கி இருகரங் குவித்திறைஞ்சி வாழ்த்தி, இதுவரையிலுங் நிகரற்ற வாழ்வைப்பெற்ற தாங்கள் இனிநடக்கவேண்டிய முறைமை

யைக் கட்டளையிட்டருளுமென்று மேலான நூலாய்ந்த தருமராஜன் கேட்க, நாலாகிய வேதமுணர்ந்த தௌமியாசாரியர் சொல்லலுற்றார்.

சந்திரகுலத்திந்திரனான தருமநந்தனா! நீங்கள் அறியாதகாரியம் நானென்ன சொல்லப்போகிறேன்? ஆகிலும், காட்டில் காலங்கழித்தது பெரிதல்ல நாட்டில் ஒருவருடம் மறைந்திருந்தொழிப்பதே பெரியகாரியம். கருங்கல்போன்ற தோளினையுடைய காவலர்களே! நீங்கள் உருவமறைந் துறையுநாளையில் உங்கள் சொரூபத்தினாலாவது பேச்சினாலாவது செய்கையினாலாவது கொஞ்சமேனுந் தெரியுமாகில் மறுபடியும் பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசஞ்செய்ய நேரிடும். ஆனதால், உங்களை ஒருவரும் அறியாதிருக்கும்படி மாறுவேடந்தாங்கிப் பெயர்வேறுகொண்டு குலச்சிறப்புற்ற விராடராஜனிடஞ்சென்று, உங்கட்குரிய தொழில்செய்து, அத்தொழிலுக்கிணங்க நடந்து காலங்கழிப்பதைவிட வேறு உறுதியில்லையென்று வைதீககருத்தரான தௌமியர் சொல்ல, அவருடைய வார்த்தையைக்கேட்ட தருமராஜன் மகிழ்ந்து, இவ்வாறு நடத்துகிறதைவிட இன்பம் வேறில்லையென்று ஒப்புக்கொண்டார். அவ்வாறு ஒப்பிய தமையன் பாதத்தில் தம்பியர் வீழ்ந்து, மதிமருண்டு மயங்கி அண்ணா நமது குலமுதலிய சந்திரனும் நம்மைப்பெற்ற பாண்டுபூபதியென்னு மிந்திரனும் உம்மையல்லது வேறில்லையென்று நாங்கள் வணங்கி வாழ்த்துகின்றோம், எங்கட்கு ஜேஷ்டபிராதிருவாய் விளங்கிய சுதந்தாரும், களங்கமில்லா மனத்தினரும், ராஜபூஜா துரந்தரும், கெடிஸ்தலாதிபரும், நிரந்தரகாருண்யரும், காமக்குரோதாதிகளற்றவரும், தாமப்புயமேருவையொத்தவருமாகிய தேவரீருக்குக் கீழ்ப்பட்ட ஓரரசனிடத்திற்போயிணங்கி, அவன் மனதின்படி வணங்கி வேலைசெய்யத் தக்கதோ? ஐயா! பொய்யாமொழிப் புதிதராகிய தௌமியரே! ஐயையோ! இவ்வநியாயத்திற் கென்செய்வோம். இவ்வுலகத்தைப் பணாமுடியால்தாங்கும் ஆதிசேடன்போலும் சப்தமேகம்வருஷிக்குந் தாரைபோலும் பொருளமுதம் பொழிந்து கலைக்கியான முதலிய வேதக்கருத்துங் கடந்து, சத்துருஜயம் புரிந்து, வெற்றிமாலை புனைந்து, எத்திசையிலுமுள்ள கொற்றவர் பலரும்பணிந்து கொள்ள முற்றும் பெருமைபெற்று அருமையுற்றுத் திருமுகமுடித்துச் சகலசிறப்பும் படைத்து ஜகத்ரக்ஷகனாகத் தனியரசு நடாத்திய தருமசொரூபியோ ஏழையரிடத்திலடங்கி யிளைத்

தொதுங்கியிருப்பது ஆஹா! வினையேயென்று வாடிவாய்விட்டரற்றினார்கள்.

இவ்விதத்துயரால் துன்பக்கடலிலாழ்ந்த தம்பிமார்களைத் தருமாராஜன் அன்பாய்நோக்கி, சகோதரர்களே! என்னுள்ளத்திற் கொப்பான நீங்க ளென்னைக்குறித்து விசாரப்படவேண்டாம். பின்பு இப்படி வருமென்று நான் முன் ஜாக்கிரதையாயிருக்கின்றேன். அதென்னையெனில், திக்குப்பாலரிலொருவனாகிய தென்றிசைக்கடவுள் பக்குவமாக அநுக்கிரகத்தருளிய மந்திரவசத்தால் வேதவேதாங்க முணர்ந்தவேதியனாகிய மச்சராஜனது உச்சிதசபைக்குட்புகுந்து அவ்வரசன்முதலிய யாவரும் எனக்கெதிர்வந்திறைஞ்சவும், நான் அவர்கட்கு ஆசீர்வசனஞ்சொல்லவும் பெற்றிருக்கின்றேன். இதல்லாமலும், உமக்கிருப்பிடம் யாது? உமது பெயரென்ன நீரிவ்விடம் வந்ததற்குக் காரணம் யாதெனக்கேடபானாகில், நான்தருமாராஜனைவிட்டுப்பிரியாத நண்பன் அவர் பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசஞ் செய்யப்போனபோது நானுங்கூடப்போயிருந்தேன். அவரின்னுமொருவருடங் கழிக்கச்செல்ல, நானிவ்விடம்வந்தேன், என் பெயர் கங்கபட்டரென்பேன். இதன்றியும் பெரியோர்களாலியற்றிய அக்ஷரவிலக்ஷணம்- கணிதம்- சங்கிராமலக்ஷணம்- எழுத்திலக்ஷணம்- வேதம்-வேதாங்கம்-புராணம்-வியாகரணம - நீதிசாஸ்திரம்-ஜோதிடசாஸ்திரம்-தருமசாஸ்திரம்-யோகசாஸ்திரம்-போகசாஸ்திரம்-மந்திரசாஸ்திரம் - சகுனசாஸ்திரம்-சிற்பசாஸ்திரம்-வைத்யசாஸ்திரம் சொரூபசாஸ்திரம்இதிகாசகாவியம்; அலங்காரமதுரபாடனம், நாடகம், நிருத்தம், சத்தப்பிர்மம், வீணை, வேணு, மிருதங்கம், தாளம், அஸ்திரபரீட்சை, சஸ்திரபரீட்சை, இரத்தினபரீட்சை, கனகபரீட்சை, இரதபரீட்சை, கஜபரீட்சை, அஸ்வபரீட்சை, ஆயுதபரீட்சை, பூமிபரீட்சை, மல்லயுத்தம், ஆக்ருஷணம், உச்சாடனம், வித்துவேஷணம், ஜாலதிஜாலம் மோகனம், வசியம், இரசவாதம், மந்திரவாதம், காந்தருவ வாதம், பைபீலவாதம், தாதுவாதம், காருடம், நட்டம், முட்டி, ஆகாயப்பிரவேசம், பரகாயப்பிரவேசம், வானகமனம், அதிரிசியம் இந்திரஜாலம் மஹேந்திரஜாலம், அக்கினிஸ்தம்பனம், ஜலஸ்தம்பனம், வாயுஸ்தம்பனம், திருஷ்டிஸ்தம்பனம், வாக்குஸ்தம்பனம், சுக்கிலஸ்தம்பனம், சுவாசஸ்தம்பனம், கடகஸ்தம்பனம், அவஸ்தைப் பிரயோகமுதலிய அறுபத்துநான்கு கலைக்கியானமு மறிவேன். திக்கெட்டுங் கொண்டாடுஞ் சொக்கட்டா

ணும் பக்குவமும் எனக்குண்டு. ஓ! விராடராஜனே! நீர் தயவு செய்து நானும்மிடத்திலிருக்கச் செலவு கொடுப்பீராகில், ஒரு நாளைப்போல் ஒருவருஷம் இவ்விடம்விட்டு நீங்காமல் இன் புற்றிருப்பேன் என்றுரைத்து அந்தராஜன் பக்கத்திலிருந்து, அவன் கருத்துக்கிசைந்த தேசவர்த்தமான காரியகாரணங்களைக் காலாகாலமறிந்துபேசி, விநோதமான விந்தைகளை நிந்தை யில்லாமற்சொல்லி, விதரணையான அரசாக்ஷியைப் பெருமை யுடன் நடத்தி, வேந்தனுள்ளங் களிக்கச்செய்து சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்த வெற்றிவீரர்களும், கற்றவர் முதலிய சுற்றத்தவர்களும் தந்திரி மந்திரி சாமந்தர்களும் உத்தமரிவரென்று கொண்டா டும்படிக்கு மெத்தவும் மேன்மையாக நான் அங்கு காலங்கழிப் பேன். சித்தசுத்திபெற்ற தம்பிமார்களே யென்று ஏழுல கத்திற் கோராழி செலுத்துங் குருகுலக் கோமகனாகிய தருமராஜ னுரைத்தருளினர். அவருடைய பெருமித வாக்கியத்தை வீமார்ச்சுனர்முதலிய தம்பிமார்கள் கேட்டு நமதுதமையனுருக்கு இந்தத் தொழில் தகுந் தகுமென்று சந்தோஷமடைந்தார்கள்.

அந்தவேளையில், பொறுமையைப் பூஷணமாகப்பூண்ட தருமராஜன் வீமசேனனுடைய முகத்தைப் பார்த்து, கருணை வெள்ளங் கவிந்து கனிந்துள்ளமுவந்து, கருத்தினுற் பரிந்து கண்ணீர்சொரிந்து நினைத்தற்கரிய பலத்தையுடைய வாயுபுத் திரனே! நீ அரக்குமாளிகை விட்டெழுந்தபோது உரக்கக்கூவிக் கொடும்பகைகொண்டு எதிர்த்த இடும்பனைக் கொன்றும், வேத் திரகீயத்திலிருந்த வேதியர்களின் துன்பமாற்றும்படிக்குப் பகா சூரனைவென்றும், கிம்மிராசூரனைக் கெடுத்தும், குபேரலோகம் புகுந்து மணிமாலனுயிரும் பொற்றாமரை மலரும் பறித்துவந் தும், சடாசூரனைத் தாக்கியும், போருக்கெதிர்த்த பேர்களைப் போக்கியும், இரக்கமில்லாக் கொடியோனாகிய துரியோதனன் அன்னத்தில் விஷங்கலந்தூட்டி அநேக கொடிகளாற்கட்டி ஆற்றுப்பெருக்கத்தில் போட்டகாலையில் நாகலோகம்போய் விஷாமிர்த முண்டிருந்த உன்னை நாங்கள் ஏழுநாள்வரையி லுந்தேடிப் பக்ஷிபோற்பறந்து பாதவித்தலைந்த துக்கத்தை எட் டாநாள், வந்துபோக்கியும், வணங்காமுடியோன் செய்த வஞ் சனையினின்றும் நீங்கியும், பெற்றதாயான குந்திதேவியாருடன் எங்களையுங்காத்துஇரக்ஷித்த தாஷ்டீகவண்ணலே நீயொருவனு டைய நகரஞ்சேர்ந்து, அவனைத்தாழ்ந்து அவனுக்கிசைவாகிய தொழில்புரிந்து, காலமறிந்து நாம் கடத்தவேண்டிய நாளைக்

கழிக்கவறிவையோ? நீ ஒருவரிடத்திலடங்கி ஏவற்பணி செய்திருக்கும்படியாய்ப் பாவியான என்னிருகண் பார்க்கத்தக்கதோ? படுவினையேயென்று பாதவித்துப்பெருமூச்சுவிட்டு தம்பி! நமது காலபலன் அறிந்து, வேளைக்குத் தகுந்த வேடம் புனைந்து நாளைப்போக்கத் துணிந்தபோதிலும் ஒருவரை வணங்கி இதம் பேச அறியாயே! இராஜசமயந்தெரிந்து, நலம்பெற உறவாடி நேசவிசுவாசமுற நினைக்கமாட்டாயே! எந்தவேளையில் எத்தொழில் செய்யவேண்டியதோ அந்தவேளையில் அவ்வேலையை முடித்து அரசனை மனமகிழ்ச்சி செய்யுமார்க்கங் கற்றிலையே! ஐயோ! பரிசுத்த குலத்தானுகிய விராடன் புகழவும், அவனைச் சேர்ந்த சபையார் மகிழவும், நாம் இவ்விடத்தில் மறைந்திருப்பதை மற்றவர்கள் அறியாதிருக்கவும், அஞ்ஞாதவாச மகற்றவும் வேண்டுமே, நீ எவ்விதமிருக்கப்போகிருய்? என்னிளவலே யென்று தளர்ந்து இமைகொட்டாமல் ஏக்கமுற்றிருந்தார்.

இவ்வண்ணம் தம்பியைக்குறித்து வெம்பிய அண்ணனை, பிரதாப பூஷணமணிந்த தின்புயவீமன் வணங்கி, தந்தையிறந்த தளர்ச்சிதோன்றுமற் காத்திட்டதமையனே! தித்திப்பு புளிப்பு உவர்ப்பு துவர்ப்பு கார்ப்பு கைப்பு இவ்வாறுவகை ருசியுடன் ஐந்துவித கச்சாயங்களும் பச்சடிகளும் நான்குவகைக் கறி மூன்றுவித ரசம் இரண்டுவகைக் குழம்பு ஒருவித பாயாசம் புளியோதனம் எள்ளோதனம் முளகோதனும் ததியோதனம் பாலோதனம் சர்க்கரைப்பொங்கல் அக்காரவடிசில் முதலிய வகைவகை அன்னங்களும், பலகாரவிதங்களும் திருத்தமாகச் செய்யக்கற்றிருக்கின்றேன். இந்தச் சுயம்பாகத் தொழிலால் இரத்தந்தோய்ந்துள்ள வேலாயுதந்தாங்கிய விராடனும் மற்றவர்களும் திருப்தியடைந்து, அமுதத்தை யிகழ்ந்து, நான்செய்யும் பாகத்தைப் புகழ்ந்து, பாகசாஸ்திரங்கற்ற பக்குவனென்றென்னை மகிழ்ந்து உபசரிக்கும்படியாயிருந்து, விருந்து முதலியதும் பரிந்து எந்தச்சமயத்தில் எதுவேண்டியதோ அந்தச் சமயத்தில் ஆயிற்றென்றளித்து, அடுப்புக்கு விறகுவேண்டியபோது ஆகாயமளாவிய விருக்ஷங்களைக் கோடாலிகொண்டு பிளக்காமல் என்னிருகையாலு முரித்து ஏற்படுத்திக்கொள்வேன். ஒருவேளை, மலையொத்த திண்புயனுகிய மச்சராஜன், மல்லர்களுடன் சண்டைசெய்ய விடுப்பானுகில் மற்போர் வல்லரைச் சொற்பமாயழித்துப் பற்பலவித பரிசும் பெற்று விற்பனவிவேகிகள் மெச்சப் பேரெடுப்பேன். இன்னும், யாளி சிங்கம் புலி

கரடி யானை முதலிய மிருகங்களைப் பிடித்து, இராஜனுக்கு முன்னேவிடுத்து, மாச்சரியமூட்டி ஆச்சரியங் காட்டுவேன், உன் பெயர் என்னவெனில் பலாயனனென்பேன். உன்நகரமேதென்ருல் தருமராஜன் கீர்த்தியைப் புகழ்ந்துபேசுகின்ற புண்ணிய நகரமென்பேன். உன்குலகோத்திரம் என்னவென்ருல். அறப் பெருங்கடவுள் மைந்தனுகிய முரசகேதனருக்கு அடிமைசெய்யு மடியேன் அறிவில்லாச் சூத்திரனென்பேனென்று வாயுசேயானவீமன் சொன்னுன். அவன் சொன்ன சொல்லைச் சாந்தகுணத் தருமாாஜன் கேட்டு, இருபுயமும் பெருமலைபோலோங்கி, பசுவானது கன்றின்மேல் வைக்கும் பட்சத்தில் லட்சம் பங்கதிகமாய்க்கருணைகூர்ந்து, தம்பி! இந்தத்தொழில் உனக் குரியதுதான். என்றென்றைக்கும் அன்னத்திற்குக் கருப்பில்லை, அஞ்ஞாதவாசத்தை வெறுப்பில்லாமல் நிறைவேற்றலாம் என்று வியந்து, இப்பால் தன்பக்கத்தில் பயந்து நிற்கின்ற பார்த்தனுடைய முகத்தைப் பார்த்து, நயந்து சொல்லுதற்கரிய துயரங்கொண்டு அப்பனே! குழந்தாய்! அர்ச்சுனு! தேவர்களாலுஞ் ஜயிக்கப்படாத காண்டவ வனத்தையழித்து, அக்கினி தேவனுக்கு அவிசாயளித்துப் பசிதணித்தருளினை,மகமேருவுக்கப்பாலுஞ் சென்று விஜயம்பெற்று, விஜயனென்று புகழ்ஸ்தம்பம் நாட்டி அரசர்கள் அளித்த திறைகளியாவற்றுங் கொண்டு அடங்காமறுமன்னரையும் வென்று ஜயத்துடன் மீண்டாய். இதல்லாமலும், நான்கு வேதமும், நான்முகனும், நாரணனும் நாகலோகத்தார் முதலியபேரும் அறிதற்கரிதாகிய தேவாதிதேவன், ஆதிபாண்டரங்கன், சேற்கண்டைபோன்ற தடங்கண் வாய்ந்த ஜகதீஸ்வரியுடனே ரிஷபவாகனரூடரா யெழுந்தருளியபோது, உன்னிருவிழியும் உள்ளமுங்களித்து, ஆனந்த பாஷ்பத்துடன் தொழுது, பழுதுபடாத இன்பம் படைத்தனை. மூலகாரணனுன கண்ணுதலளித்த பாசுபதமும் பெற்ருய். பிரம்மாவினுலும் அஷ்ட வசுக்களினுலும், அஷ்ட திக்குப்பாலகராலும், துளபமாலைதரித்த நாரணனுலும், இந்திரநாலும், தேவர்களாலும், மந்திரக் கணைகளும் பெற்ருய். கற்பகநாட்டாருக்கு நெடுநாட் பகைவராகிய காலகேய நிவாதகவசர்களை நொடியில் பொடியாக முடித்தாய். மானுபரணமும், ஞானுபரணமுமணிந்த மகாபதிவிரதையான இந்திராணி உன் திராணியறிந்து சாவாமருந்தான தேவாமிர்தத்தை ஊட்டுவிக்க, இன்பமாயுண்டு தேவேந்திரனுடன் சிங்காசனமேறிச் சிறப்புற்றிருந்தாய். அர

வக்கொடிபடைத்த துரியோதனனையும், அவன் தம்பிமாரையும், அவர்கட்குரிய தருமபத்தினிகளையும் தாம்பிற் கட்டிக்கொண்டுபோன சித்திரசேனனைக் கைப்பிடியாகக் கொண்டுவாவென்று நான் சொல்லி வாய்மூடுமுன்னே சென்று அவனைத்திருப்பிக்கொண்டு வந்து என்முன் நிறுத்திக் கட்டுப்பட்ட காவலனைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டாய். மேலும், தேசுடையவரில் அக்கினிதேவன் போலும், திசையானைகளில் சுப்பிரதீபம் போலும் ஜயகிருத்தியத்தில் விடையோன் போலுமிருக்கின்றாய். அநுமத்துவஜமும், அழியாவில்லும், அட்சயதூணியும், அழகியதேரும், சுவேதப்புரவியும் படைத்த சுந்தரனே! விசித்திரவில்லாளியென்னும் விராடராஜனுடைய பதியிற்புகுந்து, உன்வேடமாறி, வித்வத்தியிலுயர்ந்த உன்னுள்ளமடங்கி, ஒருவருடமொடுங்கி எத்தன்மையான சிற்றேவல் செய்வையோ? என்று மதிமருண்டு, கண்ணீர்வெதும்பக் கரைந்து வருந்தினர். அவ்வாறு வருந்திய தருமராஜனது உள்ளத்தளர்ச்சியும், பெருமிதமான தன்மனக்கிளர்ச்சியுஞ் சற்று நிதானித்து ஆராய்ந்தெண்ணிய சவ்வியசாசி அண்ணாவே! என்னைக்குறித்து எண்ணமுறுதிருக்கும்படி அடியேன் ஒருவாசகஞ் சொல்லுகிறேன். தேவரீர் திருவுளமகிழ்வீர்களாகவென்று சுபத்திரைமணாளன் சொல்லத் துடங்கினான்.

தருமகுணாலயமே! கேட்டருளும் பூர்வம் யான் தெய்வலோகம் போயிருந்தபோது வண்ணப்பெண்ணான ஊர்வசியின் எண்ணத்திற் கிசையாத என்னைப் பெண் தன்மையிலும் ஆண் தன்மையிலும் இழிவான பேடித்தன்மையாகச் சபித்தாள் அச்சாபத்தால் தளர்ந்து வருந்திய வாட்டத்தை ஆயிர நாட்டமுள்ள ஐராவதன் அறிந்து, அவ்வூர்வசியினிடம் சென்று அடிபாவி தேவர்க்கனுகூலஞ் செய்த செஞ்சிலைவீரச் சேவகனாகிய விஜயனையும் நீ இப்படிச்சபிக்கலாமா? அடி ஊர்வசியே இப்போது நீயிட்ட சாபத்தை விலக்கி என் சஞ்சலத்தை துலக்கிவிடடியென்று வருந்திச் சொன்னர். அவ்வார்த்தைகேட்ட ஊர்வசியானவள் நானிட்ட சாபம் பழுதுபடாமற் இவர் வேண்டும்போது வந்து ஒருவருட மிருக்கவும் வேண்டாமென்றபோது அகன்று போகவுங் கடவதென்று பிரதிசாபங் கொடுத்திருக்கின்றனள். அந்நாளையில் வந்த சாபம் தந்தையான இந்திரனது உபகாரமென் றெண்ணிவந்தேன். இப்போதந்த ஊர்வசியிட்ட சாபமானது நாம்நாடிய வழிக்கு உபயோகப்பட்டு நன்மைசெய்வதுபோலாயிற்று.

செங்குருதி தோய்ந்தோங்கிய வேல்தாங்கிய காவலனே! நானப்படியே பேடியுருவமெடுத்து இம்மச்சராஜனிடத்தி லடுத்துப் பெண்களுக்குப் பரதம் கற்பிக்கவல்லவளென்று பகர்ந்து அவனருள்பெற்று ஆடரங்கச்சாலையி லிருப்பேன், உன்பெயரென்னவென்ருல், பிருகன்னளை யென்றுரைப்பேன், நீ யிருந்த பட்டணமெதுவென்ருல் தீயிற்பிறந்த திரௌபதாதேவிக்கு நடனத்தொழில் செலுத்தினவளென்பேன் நீயேதிப்படி வந்தாயெனில் பாண்டவர்களுடன் பாஞ்சாலியும் வனவாசம்செய்யப் போன நாளில் நானுங்கூடப் போயிருந்து அவர்கள் ஒருவருஷம் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்யச்செல்ல உன்னிடத்தில் அடைந்தேனென்றிசைத்து அரசனைச் சந்தோஷப் படுத்துவதற்கு என்மனங் குவிந்திருக்கிறதென்று பற்குனன் பகர்ந்தான். அவன்கருத்தையறிந்த தருமராஜர் இஃதுனக்குத் தக்கதுதானென மகிழ்ந்து பக்கத்தில் நின்ற நகுலனைப் பார்த்துப் பரதவிக்கத் தொடங்கினர். எந்நாளு மென்னைவிட்டு நீங்காத இளஞ்சிங்கமே நான்சொன்னபடி கேட்டு நடக்கத் தக்கவனே யல்லாது உன்சுயபுத்தியா யொன்றைத் தொடங்கிச் செய்யவல்லவனல்லவே. மெய்வருந்தும் வேலையிற் பிரவேசிக்கமாட்டாயே. வியர்வையுண்டாக மேனிகசங்காயே. முன்பின்னென்று முணராயே. அறியாச்சிறியவனுன நீ சத்துருவின் கண்ணுக்ககப்படாமல் மச்சராஜன் தேசத்தில் உருமாறி, ஒருவருடமிருந்து எவ்வாறு காலங்கழிப்பாய் அப்பனே! அஸ்வாரூடராஜனேயென்று தருமராஜன் கேட்கச் சிவபெருமானுடன் விற்போரும் மற்போரும் புரிந்த சிலைவிஜயன் தம்பியான நகுலராஜன், அமலனுன அண்ணலைப்பணிந்து கமலமலர்போல் முகமலர்ந்துகருணைக்கண்ணு அண்ணுவென்று கழறத்தொடங்கினுன்.

தருமப்பிரபுவாகிய தயாநிதியே! தேவரீர் அடியேனுக்குப் படிப்பித்த சாஸ்திரங்களில் அஸ்வசாஸ்திரத்தை முக்கியமாயறிந்தேன். பரிக்ஷையுந் தெரிந்தேன் அதனுல், குதிரைகளின் குலமும் குணமும் குரலும் நலமும் பலமும் நன்மையும் வண்மையும் திறலும் தீதும் தேசமும் வாசமும் சீரும்சிறப்பும் சித்தமும் உன்மத்தமும் பேதமும் அபேதமும் முகமும் கண்களும் சுழியும் சுத்தமும் துலக்கமும் விலக்கமும் வருணமும் ஆரோகணமும் அவரோகணமும், வட்டம் கோணம் வளைவுவையாளி சிறுநடை பெருநடை சிம்புட்கதிகளும், குதிரைப் பிணிகளும், அவைகட்குக் கொடுக்குமருந்தும் செவ்வையாகத் தெரிந்திருக்

கிறேன், ஆகையால் அஸ்வசாஸ்திர அதிபதியென்னவேடம் பூண்டு, மச்சகுலாதிப னிடஞ்சென்று, அவனுக்கிச்சை யுண்டாம்படிக்கிசைந்து பச்சைப்புரவி தூண்டும் பாகனிலு மேலாயிருப்பேன். அவர் என்னூரையும், என்பேரையும், என்சீரையும், நான் வந்தவாறையுங் கேட்பாராகில், குருமாபிலுயர்ந்த தருமராஜனுடைய நாட்டில் குதிரை நடாத்தியகுமரன்யான். என்பெயர்தாமக்கிரந்தி யென்றிசைத்து, அராபிக் குதிரைகளையும் சராகமாய்த் திருப்பிவிடுத்துச், சமயத்திற்குத் தகுந்த சவாரியுஞ்செய்து, எஜமானனைச்சந்தோஷப்படுத்தி, ஆடையாபரண முதலிய பரிசுகளும்பெற்றுக் குதிரைத்தலைவர்கள் கொண்டாடும்படிக்குகாலங்கழிப்பேனென்றான். தமதுதம்பியின்வசனத்தைக் கேட்ட தருமராஜன் மனக்களிப்படைந்து காலத்திற்குத் தக்கபடி நீ கொள்ளப்போகிற கோலம் மெத்தவும் நன்றென்றுரைத்து மன்மதனிலுமுயர்ந்த வடிவமைந்த சகாதேவனை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

ஓகோ! அதிபாலியனே! தந்தையான பாண்டுமகாராஜன் மார்பிலும், தாயான குந்திதேவி மடியிலும் விந்தகிரிபோன்ற என்தோளிலும், வெற்றரசர்களின் தலையிலும் விளையாடிமிதித்து, நடைபழகி யுலாவிய உன்மெல்லடிகள், செம்பரிக்கைக்கற்களுடன் சிவந்ததீப்பொறிகலந்த மலைச்சாரலிலும், வனங்களிலும் திரிந்து பன்னிரண்டுவெழுஷந் தொலைத்தும், இன்னும் நமது தீவினை தீரவில்லையே யென்றேங்கிக் கன்னெஞ்சனுன அன்னவாகனனே! கார்செறிந்து நீர்சொரிந்த பார்புரந்து தார்புனைந்த பாண்டுராஜனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தும், சிறிதும் அருளற்ற எனக்குத் தம்பியாகச் சிறந்தும், சாஸ்திர கலைக்கியானங்களை யுணர்ந்தும், சாதுசங்கப்பழக்கம்புணர்ந்தும், பழவினையொழியாது அநுபவித்தனையே பாலனே! என்னிருகண்மணியே! புத்தியிற் பிரகஸ்பதியையும்-சுக்கிராசாரியையும் நிகர்த்தவனென்றுசொல்ல;மந்திரசாஸ்திரமுற்றும், நீதிநூல்முதலியமற்றுங் கற்றுணர்ந்த வல்லோனே! நீ எத்தொழில் செய்வாய்? எவ்வாறுசிற்றேவல்புரிவாய்? எவர்க்குந் தெரியாதிருக்க எந்தவேடமெடுப்பாய் எப்படிநாளைக்கழிப்பாய்?என்னிளவலே!என்றுகண்ணீர் சொறிந்து ஏங்கியிறைந்த தர்மராஜனை, திரிகாலமுந் தெரிந்த சகாதேவன் வணங்கிப் பேசத்தொடங்கினன். வையகநாடுஞ் செய்ய கோலாடும் ஐயனே! கேளும் தருமதேவதைக்கொப்பாகிய பசுவினங்களைச் சவரக்ஷணைசெய்யுங் கோபாலவேடங்

கொண்டு விராடராஜனிடத்தில் சென்று பசுக்கள்மேய்ப்போனு கவும், அப்பசுக்களுக்கு நேரிடும் கோமாரி-அடைப்பன்-தெறிப் பன்-வெக்கை-தொம்மை-சூலே, இசிவுவயிறுப்பல்-பொருமல்செ ருமல்-இருமல்வாயசைவு போடாதிருத்தல்முதலிய நோய்களைப் போக்கவும், புல்லுள்ள பள்ளத்தில் மேயவோட்டி, நீருள்ளயி டத்தில் தண்ணீர்காட்டி நிழலுள்ளதோப்பில் மந்தையைகூட்டி மடக்கவும், கறக்காப்பசுக்களைக் கறக்கவும், கன்றை மறக்காப் பசுக்களை மறக்கச் செய்யவும், ஆடிக்கறக்கும்பசு, அதட்டிக்கறக் கும்பசு, அணைத்துக் கறக்கும்பசு, பாடிக்கறக்கும்பசு, பழிச்சிக் கறக்கும்பசு, இவைகளைத் தெரிந்து கொள்ளவும், இப்பசுக் களின் தேசம் வாசம் குணம் மணம் இவை முதலியவைகளையு முணர்ந்து நடத்தவும் அறிவேன். உன்பெயர் என்னவெனில் தந்திரபாலனென்பேன். உன் நகர்தனிலே பாண்டவர்களிட த்தில் பசுமேய்த்துக் காலங்கழித்தேன். (நந்தகோபாலன்) என்றன் மைத்துனனென் றுரைத்து அவ்வரசன் சிந்தைகளி கூரச் செல்வமோடு இருப்பேனென்பதாய்ச் சகாதேவன் சாற் றினன், அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட தருமராஜன் மகாதேவா சம்போவென்று பெருமூச்சுவிட்டு நம்மெல்லோரினுஞ் சிறந்த தொழில் இவன் பெற்றனென் றிசைத்து, கற்புக்கணியான பாஞ்சாலியின் மதிமுகத்தை நோக்கி, விதிர்விதிர்த்து விளம் பத் தொடங்கினர்.

அழகுக்காலயமான அன்னமே! பிறவிச் செல்வமுள்ள பேதையே! உனக்கு அநேகந்தாதியர் ஏவற்பணிசெய்யத் துன் பமில்லாமல் இன்பமடைந்த தோகைமயிலான நீ எத்தொழி லியற்றிக் காலங்கழிப்பையோ? இளம்பிடியே! என்றேங்கிக் சுவாச மேலிட்டிருந்த ஞான சம்பன்னனுகிய தருமராஜ னது மனக் குறிப்பறிந்து, பெண்ணிற் சிறந்த பெருந்தகை யாளாகிய பாஞ்சாலியானவள் கண்ணீர் உகுத்து கழறத் தொட ங்கினள்.

புண்ணிய மனமும் திண்ணிய புயமுமுள்ள வள்ளலே! நான் வண்ணப் பெண்ணென்னும் வடிவங்கொண்டு, மச்சராஜ னுடைய மனைவியிடஞ் சென்று ஆபரணம் அலங்காரஞ் செய்ய வும், கண்ணுக்கு மைதீட்டவும், ஸ்தனத்திற்குத் தொய்யிலெழு தவும், பலவகை மலரெடுத்துத் தொடுக்கவும், இடையில் சேலே யுடுக்கவும், நெற்றியில் விபூதிரேகையிடவும், செந்தூரத் தில தம் வைக்கவும், சாந்து சந்தனம் சவ்வாது கூட்டவும், கதம்

பப்பொடி கலக்கவும், இன்னும் பலவிதமான சின்னங்களுஞ் செய்ய அறிவேன். உன்னிடத்தில் ஒருவருடமிருந்து காலங் கழிக்க வந்தேன், என்னைக்காதலித்த ஐந்து கந்தருவர் கணவ ராய்க் காவலிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பகைத்துப்போராடும் வல்லவர்களில்லை. எப்பேர்ப்பட்டவர்களும் என்னைப்பார்த்து தப்பான எண்ணங் கொள்ளலாகாது. ஒருக்கால் தாறுமாறான நினைப்புக்கொண்டால், நூறு நூறு கூறாகி வேறுவேறாய் மாய்வார்கள். இப்பேர்பட்ட வல்லவர்கட்கு இல்லாளான நீ வேலைசெய்ய வெளிப்படுவானேனென்று கேட்டால், என் குலத்திற்குரிய நல்லொழுக்கமும், நாணம் மடம் அச்சமும் பயிர்ப்பும் குறைவுபடாமல் பிரதாபம்பெற்ற பாஞ்சாலிக்குப் பணிவிடைசெய்து மாஞ்சோலைக் குயில்போல் விசுவாசத்துடன் வாழ்ந்தேன். அவ்விடம்விட்டு இவ்விடம் வரும்படியான அவசியம் என்னவெனில், நல்வினைப்பயன்பெற்ற அம்மாது சிரோமணி வல்வினைவசத்தால் வனவாசம்போனபோது நானுங் கூடப்போயிருந்தேன். அவர்கள் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்யப் போனார்கள். நான் அந்தக்காட்டில் அலைந்து, விசனமடைந்து, உன்னாட்டிற் சிலபகல் கழித்து அவர்கள் வெளிப்படும் போது நாம்போய்க் கூடிக்கொள்ளலாமென்று யோசித்தேன், என்னைச் சேர்த்து ஆதரிக்க இஷ்டமுளதோவென்று இம் மொழி புகல்வன். அவள் அன்புடனிருவெனில் ஆசையோ டிருந்து சமயோசித வசனங்கள் பேசி, முன்னிருந்த தாதிய ரெல்லாம் நாணப்பட என் வல்லமையைக்காட்டி, அந்தச் சீமாட்டி இச்சையுரும்படி அணிமலர்சூட்டி நாளுக்குநாள் பக்ஷமுண்டாக நடந்து அஞ்ஞாதவாசங் கழிப்பேனென்று கற்புக்கொரு பொக்கிஷம்போன்ற காதலிசொல்ல, அற்புக் கருங்கடலாகிய தருமராஜன்கேட்டு வெற்புக்கிணையான சொர்க் கந்தங்கிய மின்னே! நீசொன்ன நன்னயமொழியால் நற்பயனை பெறுவை யென்றுரைத்து இன்னுஞ் சில சொல்லத் தொடங் கினார்.

அன்னநடையும் மின்னிலடையும் பின்னுசடையும்வன்ன வுடையுமுடைய மடமானே! என்வார்த்தையைக் கொஞ்சங் கேள் செந்தேனே! வேதிய ரொழுக்கமும், வேந்தர் நீதியும், மாதர்கள் கற்பும் பொருந்தில், மாதமும்மாரி பொழியுமென் றும், அம்மழையினால் கற்காடுகள் திருந்திப் புற்பூடுகள் பொரு ந்தி, செந்நெற்பயிற் புகன்றிருக்கின்ற நீதியைக் கேட்டு நெறி

முறை வழுவாமல் நடக்கும் நிலையினை யுடையவள் நீயாகை யாலும் ஒரு கற்புள்ள மனையாளைக் கலியாணஞ்செய்துகொண்ட கணவனுக்கு விற்பனவிவேக வேதசாஸ்திரங்களும் பற்பல சுரு திப்பயனும், அன்பும் இன்பமும் அழகும் புகழும் வெற்றி யும் மெய்மையும் பொறுமையும் செல்வமும் சீரும் திடமும் தீரமும் குறைவரப் பெருகுமென்றும் மஹாவாக்கிகள் குறித்தி ருக்கிறார்கள். (பாதியாளென்பது) பாரியாளென மருவிய மனைவி யானவள், (கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை) என்னுங் கருத்திற்கிணங்க நடக்கவேண்டியது. கணவன் கருத்திற்கு மாறுபடுவாளாகில், அவட்குரிய புருஷனுடைய மெய்த்தவத் தையும், செல்வத்தையும் ஆயுள்முதலிய யாவற்றையும் அழி த்து மீளாநரகத்திற் காளாக்கி விடுமென்று ருக்வேதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. பதிவிரதையுடன்கூடி இல்லற தருமமி யற்றி நல்லமனதுடன் வாழ்வடைந்த பேருக்குக் கீர்த்தியும், பொருளுங் கிடைக்குமென்று உண்மைஞான முணர்ந்தார் உரை த்திருக்கின்றார்கள். அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் என்னவென்றால் (மாதாவாகிய சீதாதேவியின் பதிவிரதா மகத்துவத்தால் இராவண கும்பகர்ணாதியரை யழித்துத் தேவர் முதலிய தண் டகாரணிய ரிஷிகளுக்கு அபயங் கொடுத்தளித்த ஸ்ரீ ராமனு டைய பட்டாபிஷேகக் கீர்த்தியை பலதாமுங் கேட்டிருக்கின் றனை.)

நிதமும் அருந்ததி துதிக்கும் அன்னமே! இப்படிக்கெல் லாம் இருந்தபோதிலும், (காவல்தானே பாவையர்க் கழகு) என்னுங் கருத்தின்படி முதற்காவல் தந்தை இரண்டாவது காவல் புருஷன் மூன்றாவது காவல் புத்திரன். இம்மூன்று காவலுக்கு உட்பட்டிருப்பவள் மகாபதிவிரதையாம். நாம் அஞ்ஞாதவாசம் பண்ணவேண்டிய இத்ததருணத்தில் உனக்கு யாதொரு காவலுமில்லை. ஆனதால், உன் புத்தியை பெருங் காவலாகக்கொண்டு இஷ்டதெய்வத் துணையை யிடைவிடாமல் நம்பி, நிறையாகிய அழிவின்மையை முறையாய் நிறுவி இக் காலத்தைக் கழிக்கவேண்டும். உன்னிட்டத்தைத் துட்டர்கள் கரு திக் கிட்டவந்தாலும், அவர்கள் கண்ணுக்கெட்டாமல் அகன்று அந்தக் கொடுமையாளருடைய துற்புத்திக்கும், உனது சத் துருவின் பார்வைக்கும் அகப்படாதிருந்து, இராஜஸ்திரீக்கு விரோதம் வாராமல் நடந்து, நமக்கு நற்காலம் வருகிறவரைக் கும் இந்தத் துற்காலத்தைத் தொலைத்துவிடவேண்டும். பாஞ்

சால கன்னிகையே! என்று பகர்ந்த தருமராஜனுடைய சத்திய மொழியான தருமநீதிகளை உத்தமகுணசாலியாகிய பாஞ்சாலி வணங்கிப் புத்தி புத்தியென்று பேசத்தொடங்கினாள்.

ஐயா! பொய்யா விரத புனிதமூர்த்தியே! தேவரீருரைத்த சிலாக்கிய வாக்கியத்தை ஜன்மாந்திர பாக்கியமென்றும், வேத மொழியென்றும் என்தலைமேற்கொண்டேன். தேவரீர் மொழிந்த தெவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே நடக்க அடியாளிருக்கின்றேன், எனக்காகச் சிந்தனை யடையவேண்டாம். சத்திய வத்துவின் தத்துவநிலையே! என்று சரண்மேற் ருழ்ந்தாள். அப்பாஞ்சாலி சொல்லிய பாரமார்த்திய மொழியைப் பாண்டு மைந்தன் உணர்ந்து, பக்ஷமாக நகைத்துத், தௌமியரைநோக்கிச் சுவாமி! அடியேங்களிழைத்தவினை இப்படியாயிற்று, தம்மைப் பணிவாரைத் தாம்பணியக் காலம்வாய்த்தது. இனி எப்படி கட்டளையோ அக்கட்டளைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்து தமதுகிருபையின்படி நடக்கக் காத்திருக்கின்றோம் பரமரகசிய பதிதபாவனனேயென்று தருமராஜன் சாற்ற, தௌமியாசாரியார் சந்தோஷித்து நீங்கள் ஆறுபேரும் விராடரூபனை யடுத்து, இச்சையின்படித்திரியாமல், ஒருவர்க்கும் தெரியாமல் ஒருவரையொருவர் பிரியாமல் இப்போ திவ்விடத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டபடி வெவ்வேறு வேடம்பூண்டு அவரவர்க்குரிய தொழில்களை அலுப்பில்லாமலும், அவசரப்படாமலுஞ் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்கிற விஷயத்தில் களங்கமறக் கற்ற கனவானுனலும், தனக்கு மேற்பட்ட புத்தியுடையோரிடத்தில் ஆலோசித்து நடக்கத்தக்கதென்று நீதி நூலினர் பேசியிருக்கின்றனர். நீங்களுணராத நீதியில்லை, அப்படிக்குத் தெரிந்திருந்தபோதிலும், நான் அறிந்திருப்பதையுங் கொஞ்சஞ் சொல்லுகிறேன் வெறுப்பின்றி விருப்பமாய்க் கேட்டருளுங்களென்று விரத சிலாக்கிய வேதபுரோகிதன் விளம்பலுற்றனன்.

ஓ பாண்டவர்களே! ஜகமுழுதும் ஒருகுடையிலாளுந் தீரனுனலும், திகாந்தம் வரையிலும் ஒருநொடியில் ஜயிக்கும் வீரனுனலும், ஒருவரிடத்தில் சேவகஞ் செய்யப் புகுந்தால், தீரமும் வீரமு மொடுங்கிச் சேவகஞ் செய்யவேண்டுமென்று பாவக நீதிசாஸ்திரத்திற் பகுத்து இருக்கின்றது. ஆனதால் நீங்களைவரும் மாறுருகொண்டு விராடனிடம் சென்று தொழில்புரியுநாளையில், உங்கள் பெருமையையும் புகழையும் பேசாமல் மறந்துவிடவேண்டும். பூர்வகாலத்தில் (துளவணி

பூண்ட ஆண்டவன் ஒவ்வொருகாரியங்களை நிறைவேற்றுதற்காக எவ்வளவோ பாடுபட்டு அவதரித்துக் காரியசித்திகண்டு கமலசம்பவன் முதலிய தேவர்களுக்கு அருள்செய்திருக்கிறார்,) அதுபோல் நீங்களும் காலங்கருதி, உங்கள் சிறப்பை மறந்து, மச்சராஜனிடமருவி, ஏவலாளரினும் எளியராரிருந்து நாளைக் கழிப்பது நலமாகும். ஒருவனிடத்தில் ஊழியஞ் செய்வதும், அரசருக் கடிமையாவதும், வேறுவேஷங்கொண்டு வேலைக்கமர்வதும் கொடுமை கொடுமை, இம்மூன்றில் அரசனிடத்தில் உத்தியோகஞ் செய்கின்ற முறைமையும், ஏவற்றொழில் கேட்குந்திறமையும், அரசன் தயவைச் சம்பாதிக்கவேண்டிய நன்மையும், கீர்த்திதேடுந் தன்மையும், உச்சிதவார்த்தை சபைமெச்சப்பேசு முசிதமும், நான் உணர்ந்தபடிக்கு விளம்புகிறேன்; திங்கள் குலந் தழைக்கவந்த செல்வராகிய நீங்கள் கேளுங்கள்.

பகைவருடலிற் பரவி உதிர மாமிசத்தை முனைத்தலையிற் சுமந்த வேலாயுதந் தரித்த ராஜனானவன் சபைக்கு வருமுன்னே, தனக்குத்தகுந்த ஸ்தானத்தில் தான் வந்திருந்து, அரசன் வாக்கிலிருந்துவருஞ் சொல்லினுடைய பொருள் நுட்பமறிந்து, அந்தச்சொல்லின் பயனுக்குத் தகுதியாகப் பதிலுத்தரங் கொடுத்து, மரியாதையா யடுத்து மனமகிழச்செய்தால், அவ்வரசனது பாக்கியங்களெல்லாம் அவனே பெறத்தக்க யோக்கியனாவான்.

உலககாவலனாகிய வேந்தனிடத்தில் நாம் வந்தடுத்த அந்நாள்முத லிந்தநாள்வரையிலும் வீணாய்த் துன்பப்பட்டோம். இவனால் என்ன பலன் கண்டோமென்று பலருமறியத்தூற்றி மனவெறுப்போடு பொறுத்துக்கொள்ளுகின்ற அவசரபுத்தியுடையவர்கள், இனிமேல் இராஜனால் கிடைக்கப்போகிறபெருமை புகழ் ஐசுவரியமுதலிய சன்மானத்தைப் போக்கடித்துக் கொண்டவர்களென்று சொல்லலாம்.

மன்னன் மாளிகைக்கு மேற்பட்ட வீடும், அவன் சிறப்புக் கதிகமான சிறப்பும், அவன் நாகரீகத்திற் கதிகமாகிய நாகரீகமும், அவன் அலங்காரத்திற்கு அதிகமான அலங்காரமும், அவன் ஆபரணத்திற்கு உயர்ந்த ஆபரணமும், அவனது சுகந்த பரிமளத்திற்கு மிகுந்த வாசனையும், அவன் வஸ்திரத்திற்கு உயர்ந்த வஸ்திரமும், அவன் சொல்லிய நீதி பேதிக்கப் பேசுகின்ற துட்டவார்த்தையும், மதிப்பில்லா மரியாதையும், வணக்கமற்ற இணக்கமும் கூடாது. இவைகள் ஒருவேளை அதி

கப்பட்டிருந்தால், நல்லபாம்பின் விஷத்தை நாள்தோறும் அருந்துவதுபோல் நன்மையைக் களைந்து உயிரழிக்குந் தீமையை விளைக்கும்.

பூபதிக்குரிய புத்திரராயினும், அவர்களாசைக்கரிய மித்திரராயினும், அவர்களன்பு மேற்கொண்ட பௌத்திரராயினும், இனவருக்கமாயினும், ஜனபெருக்கமாயினும், வெட்டிச் சயிக்கும் வீரமுள்ள சகோதரராயினும், அரசனது ஆணைமீறி நீதிவழுவி நடக்கலாகாது, அப்படி நடப்பார்களாகில், மிகுதியான கோபங்கொண்டு மநுநெறி முறைமைக்கு மாறாக உயிர் வதை செய்துவிடுவார்கள்.

மன்னவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத்தரு மைந்தர்களும், யுத்த முனையில் வெற்றிபெருஞ் சத்தியையுடைய சுத்தவீரர்களும், செய்யத் துணிந்து பிரவேசித்த யாதொரு காரியங்களில் ஏதாகிலுங் காரியத்தாழ்ச்சி நேரிட்டு அத்தச் சங்கதி அவ்விடத்திலிருக்கின்ற மற்றையோருக்குத் தெரியுமாகில், அதை வெளியிற் பிரசித்தப்படுத்தப்படாது.

திக்கஜங்களையொத்த திறம் பெற்றவர்களாயினும் வேந்தனால் முடியாத காரியத்தை நானே முடிக்கிறேன் என்று வீரியம் பேசப்படாது.

அரசன் நமக்கு மிகுநேச விசுவாசியாய் இருக்கிறானென்று அவனிடத்தில் தனக்கினிமையான காரியங்களைச் சொல்லி முடித்துக்கொள்ளுகிற பக்ஷமானது அந்தராஜனை அடுத்திருக்கிற சிலருக்குத் துன்பத்தை விளைக்குமாகில் அது மகாகொடுமையென்றறிந்து புத்திமான்கள் ஒருபோதும் பிரஸ்தாபத்திற்குக் கொண்டுவரலாகாது.

தாங்கள் நினைத்த காரியங்களில் யாதொரு பயனுமில்லாதிருக்குமாகில், வித்வச்சிரேஷ்ட மகத்துக்கள் கூட்டத்தில் அந்தப் பயனிலாச் சொல்லைப் பகர்ந்து பழிப்புக்கிடமாகிய இழிவடையலாகாது.

ஆலோசனையிலுயர்ந்த பேரறிவாளர்கள் ஏழை எளியோர் முதலிய யாவராயினும் அவர்களைக் கடிந்து, கறுவி வெட்டெனப் பேசுதல் விட்டிடென்று மேலோருரைத்த நீதியை நினைத்துக் கோபங்கொள்ளக் கூடாது.

வீரமுடைய வேந்தனிடத்தில் உரிமையா யிருப்பவர்களைப் பகைத்துத் தன்னருமை பெருமை கொடுமை முதலிய ஆணவப் பேச்சால் விரோதமாகத் தூறிக் கடின வார்த்தைகள் சொல்லப்

படாது. அப்படி விரோதிப்பார்களாகில் எவராலு மாற்றப்ப டாதகூற்றுவனுர் கொல்லுங் கொலைத்தொழிலை நாளுக்குநாள் விளைக்குமென்று நன்ருயுணர்ந்து, யாவருக்கும் நல்லவர்களாய் நடந்துகொள்ளவேண்டியது.

தராதிபன் கொலுவுற்றிருக்குஞ்சபையில் தாராளமாய்எதிரில் நிற்கப்படாது. அரசனுக்கு பின்புறத்திலும் நிற்கக்கூடாது.

சிங்காதனத்திலிருக்கும் வேந்தனுக்கு இருபக்கத்திலுநெருங்கி நின்று, அவனுடைய கண்கள் யாரைப் பார்க்குமோ என்றும், அக்கண்ணேக்கானது கருணை நோக்கோ, கலகநோக்கோவென்றுங் கண்டறிந்து, காலமுமிடமுங்கருதி நடக்கவேண்டும்.

அவ்வரசனுடைய வாக்கிலிருந்து வருகிற வசனத்தைக் காது கொடுத்துக்கேட்டு கண்சிமிட்டாமற் பார்த்து எவர்களுக்கென்ன சிலாக்கியமோ ஏழைகளுக்கென்ன பாக்கியமோ எதிரிகளுக்கென்ன அபாக்கியமோ என்று யோசித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

அரசன் அரண்மனையிலுள்ள நன்மைதீமைகளைத்தானறிந்தாலும், ஒருவரால் கேள்விப்பட்டாலும், இராஜகாரியங்களெதுவானுலும் மற்றெருவருடன் சொல்லாமல் மறைக்கவும் வேண்டும். உடனே அதை மறக்கவும் வேண்டும்.

அந்நியர்முதலிய மன்னவர்களால் சண்டை சச்சரவுபொல்லாங்காகிய கட்டுவார்த்தைகள் நேரிட்டுக் கேள்விப்பட்டால் அதை கெட்டியாய் விசாரித்துத் தீர்க்காலோசனை செய்து உடனே தன் யஜமானுக்குத் தெரியப்படுத்தி மேன்மை பெற்று, அவ்வரசனுக்கு மெய்ப்பட பொருந்தியிருப்பது பேரழகாகும்.

ஐம்புலாதிகளை அடியோடறுத்து, ஆசை மூன்றையும் வேர்களைந்து ஆரண்யத்தில் வாசஞ் செய்கின்ற அருந்தவத்தோர்களையும், கலவை திமிர்ந்த சலவையணிந்த கலசமுலையார்களின் கடைக்கண் மருட்டுமோகில், பஞ்சேந்திரியங்களுடன் நாட்டில் வாழுகிற நம்மை விட்டுவிடத்தக்கதோ? ஆதலால், இராஜஸ்திரீகளிருக்குமிடத்தில் தனித்துப் போகப்படாது. அவர்களுடன் சரசவார்த்தைகள் பேசலாகாது.

நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் இந்நான்குமமைந்த ஸ்திரீகளிடத்திலும், குள்ளனிடத்திலும், சிறுபிள்ளையினிடத்திலும், ஈனஜாதியானிடத்திலும், சிநேகஞ்செய்யலாகாது. சிநேகம்பண்ணிஞல் உடனே கலகம்நேர்ந்து அவமரியதைக்குள்ளாக்கி உயிர்த்தண்டனை வரையிலுங் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும்.

உலகமெல்லாந் தொழுதற்கரிய உயர்ந்தோராயினும், சிங்காசனக் கொலுமுகநோக்கிச்சென்ருல் அவ்வரசன் தனக்கு மரியாதைசெய்திலனென்றும், வாகனங்கொடுத்திலனென்றும் வசனித்திலனென்றும், ஆசனமளித்திலனென்றும், போஜனமளித்திலனென்றும், வரிசை வண்மை மணியணிப்பணி தந்திலனென்றும் விசனமேற்கொண்டு குருரப்படலாகாது. ஒருவேளை அக்கொற்றவனுல் சகல வெகுமானமும் பெற்ருல் உடல் பூரித்துத் தன்னைத்தானேமறந்து மனமகிழ்ந்து கர்வங்கொள்ளப் படாது. அதிகசந்தோஷம்அதிகதுக்கந்தருமென்று சாஸ்திரஞ் சொல்லுகின்றமையால், அவ்வரசனுலப்போதே அவமானம் நேரிட்டாலும்நேரிடும். அதைக்குறித்துச்சிந்தைநோகலாகாது.

அரசனுல்வந்த நன்மைதீமை யிரண்டுஞ் சமமாகக்கொண்டு சஞ்சலமில்லாதிருந்தவர்கள்எல்லாமுணர்ந்தவல்லவர்களென்று இயம்பத்தக்கவராம்.

இராஜன் ஒருவர்மீது கோபங்கொண்டு அவன் செல்வங்களைக் கைக்கொள்ளக்கருதிய காரணத்தைத் தாங்களறிந்ததுண்டாகில், அந்தப் பேச்சை யாரிடத்தும் பேசலாகாது; அதைக் குறித் தரசனையுமேசலாகாது.

கார்மேகங் கலந்துபொழிகின்ற மழையிலும், ஊர்வெந்து உலர்ந்து கரிந்துபோகக் காயும்வெயிலிலும், பைசாசு நித்திரை செய்யும் பாதி ராத்திரியிலும், கைசாய வீசிமோதுங் கடுங்காற்றிலும் வேந்தன் ஒருவேலையாக அனுப்புவானுகில், தன்னிடத்தில் சொல்லியகாரியத்தையே கண்ணுகக்கொண்டு, தான் போன அந்தக்காரியத்தை முடித்துவரவேண்டுமல்லது வேருென்றும் நினைக்கப்படாது.

இராஜகாரியம் நிறைவேறுகிறவரையிலும் சோகம், சோம்பல், தேகவருத்தம், பசி, இளைப்பு, ஆயாசம், தாகம், மனஸ்தாபம், நித்திரை, பெருமை அருமை, சிறுமை இவைமுதலியவொன்றையும் பொருளாய்க் கொள்ளாமல் மானத்தையும்மன்னன்சொன்ன தியானத்தையும் முக்கியமாய்க் கருதி முடிவுபெற நடத்திவரல் வேண்டும்.

கொலுமுகத்தினின்ற வொருவனை யழைத்துப் பகைவர்மேலனுப்பினுல்,அப்பகைவர்குடிகெடும்படிவென்று தங்களரசாக்ஷியைக்காக்கவேண்டும், அவ்வரசனைத் தங்கள் தங்கள் கண்மணிபோற் பார்க்கவேண்டும். எந்தவேளையும் அரசனைப் புகழ்ந்து பேசவேண்டுமல்லது எப்போது மிகழ்ந்து பேசலாகாது.

உற்ற துணையாய்க் கொற்றவனேசம் பெற்றிருந்தாலும், அரசனவனை உயிர்போல் வைத்திருந்தாலும், அவனது பொன்னைப் பொருளைப் பூமியை நேமியைக் கன்னக்கோற் கள்வரைப்போல் கைப்பற்றக் கருதலாகாது. கணக்கு முதலிய காரியங்களிலும் மறந்தும் வழுவலாகாது.

ஒருவேளை இராஜன் சந்தோஷமடைந்து பொன்னைப் பூமியை மாளிகையை மனையைக் கொடுப்பானாகில், மிக்க அன்புடன் அவைகளைப் பெறவேண்டும், மற்றோருபாய தந்திரங்களால் கிரகிக்க நினைப்பது ஆலகால விடத்தை அமுதென்று நினைத்த ஆசைபோலாகுமென்று அறிவிலுயர்ந்தோர் மோசம் போகாமல், கிடைத்தவரையிலுந் திருப்தியடைந்து சத்தியந் தவறாமலிருப்பார்கள்.

இதன்றியும், 'காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்; கரும்புள்ளபோதே நாற்றிக்கொள், என்னும் பழமொழியை நினைந்து, இந்தக்காலத்திற் சம்பாதிக்காமல் இனி எந்தக்காலத்திற் சம்பாதிக்கப் போகிறோமென்று கைகொண்டவரைக்குங் கொள்ளையடிப்பதற் குடன்படுவோரைக் கசடர் அசடர் கயவர் குயவரென்றுரைக்கப்படுமன்றி முன்பின்னுள்ள முதலுமிழந்து மூனையுமழிந்து தேசப்பிரதிஷ்டத்துவ மாவார்கள்.

கொலுக்கொண்டிருக்கும் வேந்தன் சபையில், பொய் புரட்டு பெருமோசம் டம்பம் தும்மல் விக்கல் கக்கல் நெட்டைசோம்பல் கொட்டாவி குறுகுறுத்தல் திமிர்விடுதல் இவை முதலாகிய துற்குணங்கள் வரக்கூடாது. ஒருவேளை வருமாகில், அந்த இடத்தைவிட்டு அப்பாலே போய்த் தீர்த்துக்கொண்டு வரவேண்டும்.

களிப்பாகச் செய்யுங் கசப்பாகிய வஸ்துக்களைக் கனவிலும் கருதப்படாது அதையுட்கொண்டுகாவலன்சமுகமேறப்படாது.

"கண்ணாரக்கண்டதும் பொய், காதாரக்கேட்டதும்பொய், தீரவிசாரிப்பதே மெய்" இது முதியோர் மொழியாதலால், யாதொரு காரியத்தையும் நாவடக்காமற் பதறிச்சொல்லப்படாது. அப்படிச் சொன்னவர்களுக்குப் பெருந்துன்பத்தையும் மனுஷப் பதரென்னும் பெயரையும் வருவிக்கும்.

அரசனால் நியமித்த குற்றவாளி முதலிய கொலையாளருடன் கூடிக்கலந்து குலாவலாகாது, கூடினால், இவனும் அந்தக் குற்றங்களுக் குரியவனாவான்.

அரசன் கையெடுத்தழைத்தால் ஆனந்தப் படாமல், அந்தகனழைக்க வந்தபோது அவனைக்கண்டு நொந்தழுகின்ற அறிவில்லாருயிர்போ லொடுங்கி யடங்கி வாய்பொத்தி வணங்கி வரவேண்டும்.

இராஜனு லழைக்கப்பட்டு வரும்போது, பூமியதிரத் திடுதிடென்று நடந்து அலட்சியமாய்ப் பதறி வரலாகாது. 'அடக்கம் அமராருளுய்க்கு' மென்னும் வாக்கியத்திற் கிணங்க மருவிச் சுகம்பெறவேண்டும்.

வெற்றி வேலேந்திய வேந்தனிடத்தில் கட்டிக்காத்துப் பொருந்தி யிருப்பவர்கள் கொசுப்போன்ற சிற்றறிவுடையவரானுலும், அவர்களோடெதிர்த்துப் பகைத்துக்கொள்ளப்படாது அவர்கள் பகையானது நல்லதருணத்தில் கழுத்துக்குக் கத்தியாய் வந்துநேரும்.

இவ்வரசனிடத்தில் வெகுவாகிய செல்வமும் சுபமாகிய இன்பமும் பெறுகிறதற்காக வல்லவோ எந்நேரமுங் கோள் குண்டுணிசொல்லி நயிச்சிகமாக நடந்து கொண்டானென்று அரசனைச் சூழ்ந்திருப்பவர்க ளியாவரும் இகழ்ச்சியாய்ப் பேசிக் கொள்ளும்படி இடங்கொடுத்துப் பலவிதவளங்கள் சுலபமாய்க் கிடைப்பதானுலும் அறிவினையுடையோர் அவ்விதப் பழிச்சொல்லுக் காசைவையார்கள்.

இராஜன் கொண்டாடிப் புகழ்ந்தபோதிலும், பேரறிவுடைய பெருஞ்செல்வப் பெரியோர்கள் வெகுபேர் நம்மைமெச்சவேண்டுமென் றிச்சைகொண்டு, தன்னைத்தான் மறந்து ஆணவத்தாற் சிறந்து அகந்தைகொள்ளமாட்டார்கள்.

பரிசுத்தவான்களாகிய உத்தமர்கள் உலககாவலனுகிய அரசனையும், உபதேசஞ் செய்தருளிய குருவையும், வித்தியாப்பியாசம் பண்ணிய உபாத்தியாயரையும், முத்திபெறுதற்குப் பெற்ற தந்தையையும், பத்திசெலுத்துந் தெய்வத்தையும், தந்தைஎன சிந்தித்து தினமேத்தித் தொழுது வாழ்த்திப் போற்றுவார்கள்.

ஆதலால், நீங்களைவரும் இவ்வகையான உலகவியற்கைகளை மனதுட்கொண்டு, விராடராஜனையடுத்து, நாள்தோறுங் குற்றமற்ற ஏவற்றொழிலை முடித்து, அகந்தையற்ற மனத்தினராய்ப் பெருமைபொருந்தி, இன்சொல் விளைத்து அஞ்ஞாதவாசம் ஒருவருஷமுங் கழிப்பீர்களாகில், இது உங்களிடத்திலுண்டாகிய நல்ல நினைப்புக்குத் துணைக்காரணமா யிருக்குமென்று தௌமியாசாரியர் சொன்னுர். அப்போது பர்வதாகிருதி

யாகக் குவிந்த தோளிணையுடைய பாண்டவர்கள் ஜயங்கொண்ட தைப்பார்க்கிலும் மேலான விருப்பமுடையவர்களாய் பௌரோகிதருடைய மனமகிழச் சொல்லலுற்றார்கள்.

ஓ வேதியர்பெருமானே! காவலனிடத்தில் ஏவல்செய்யும் முறைமைகளை எங்களுக்கின்று கற்பித்தருளினீர். குறைவற்ற தவராஜதந்தையே! நீருரைத்த திவ்யமொழிகளை வேதபாடங் கற்குஞ் சந்தைபோலுஞ் சிந்தைகொண்டோம். இனி நாங்கள் மறைந்துறைந்து ஒருவருடத்தைத் தொலைக்கிறவரையில் தேவரீர் தவவேடம்பூண்டு மாதவர்கள்வாழும் வனமடைந்து மருவத்தக்கதென்று செந்தாமரைபோன்ற அவரது திருவடியைத்தொழுதுபோற்றி, இதுவரையிலும் பத்தியுடன் பூசைபண்ணிக்கொண்டுவந்த தம் நித்தியாக்கினியை நெறியோடவரிடமளித்தார்கள்.

விசுவாசமாய்ப் பூசித்துவந்த ஔபாசாக்கினியைத் தௌமியாசாரியர் கைப்பற்றிக்கொண்டவர் ஐவரையும் பட்சமாய்நோக்கி, அருள்மலரு முகத்தோடு ஆசீர்வதித்து, அவ்விடம் விட்டெழுந்து, மாசற்றமாதவர் நிறைந்துறைகின்ற வனம்புகுந்து தேசுற்ற தவத்திற் சீர்பெற்றிருந்தார்.

இப்பால் பாண்டவர்களுக்கும் திரௌபதாதேவிக்கும் பணிவிடைசெய்துவந்த பாங்கியர்களைப்பார்த்து நாங்கள் ஒருவருடம் ஒளித்திருக்குங்காலம் நேரிட்டபடியால், அதுவரையிலும் நீங்களியாவரும் விசனப்படாமல் மான்களுலாவும் வனஞ்சூழ்ந்த பாஞ்சாலதேசஞ் சேர்ந்திருங்களென்று அவர்கட் குத்தாரஞ் சொல்லி யனுப்பிவிட்டு பெருமையிற்சிறந்தபாண்டவர்கள் மகாலட்சுமிபோன்ற பாஞ்சாலியுடன் சிறிதுதூரம்போகையில், தருமர் தன் தம்பியர்களை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார். ஓ என்னருமைச் சகோதரர்களே! நாம் இந்த இராஜனிடம்சென்று சேர்ந்துவேலைசெய்து ஒருவருடம் கழியும்வரையில் நமதுகரத்திலிருக்கும் ஆயுதங்களை ஒருவரு மறியாமல் ஒளித்துவைப்போமாகில், நம்மைச் சத்துருக்கள் முதலாகிய யாவருங் கண்டுகொள்ள மாட்டார்களென்றார்.

அந்தச்சொல்லைகேட்ட அருச்சுனன்வணங்கி அண்ணாவே! தேவரீர் சொன்னது நியாயந்தானென்று வாய்விட் டிறைந்தேங்கிப் பெற்றதாயைப் பிரியுங் கன்றுபோலேங்கிப் பதைபதைத்து, வெற்றிகொண்ட காண்டீபத்தையும், அஸ்திர நிறைந்த அக்ஷயதூணியையும், சஸ்திரமாகிய மற்ற ஆயுதங்களையுங் கஸ்தியுடன் கழற்றிக்கொடுத்தான்.

மாருதிமைந்தனுகிய வீமசேனனும் வாரிதிபோற் பொங்கி மாறுதற்கரிய கோபங்கொண்டு சிந்தை சோர்வடைந்து, துன்பந்தாங்கி நைந்து, மேகங்கள் வெளுக்கச் சிதைக்கும் வில்லையும், நாகங்கள் பதைக்க வதைக்குங் கதையையும், மோகமும் மானமுடையபடையையும் சோபத்துடன் மனமுருகி வைத்தான்.

நகுல சகாதேவரென்னுந் தம்பியரிருவரும் தலைவனுகிய தருமராஜனுரை தவருதவர்களாய்ப் பல்லோருங் கவலைகொள்ளும் வில்லாயுதமும், .வேலாயுதமும், தோமராயுதமும், சூலாயுதமும், கேடகமும், அம்புருத் தூணியும் அவிழ்த்துக்கொடுத்தார்கள்.

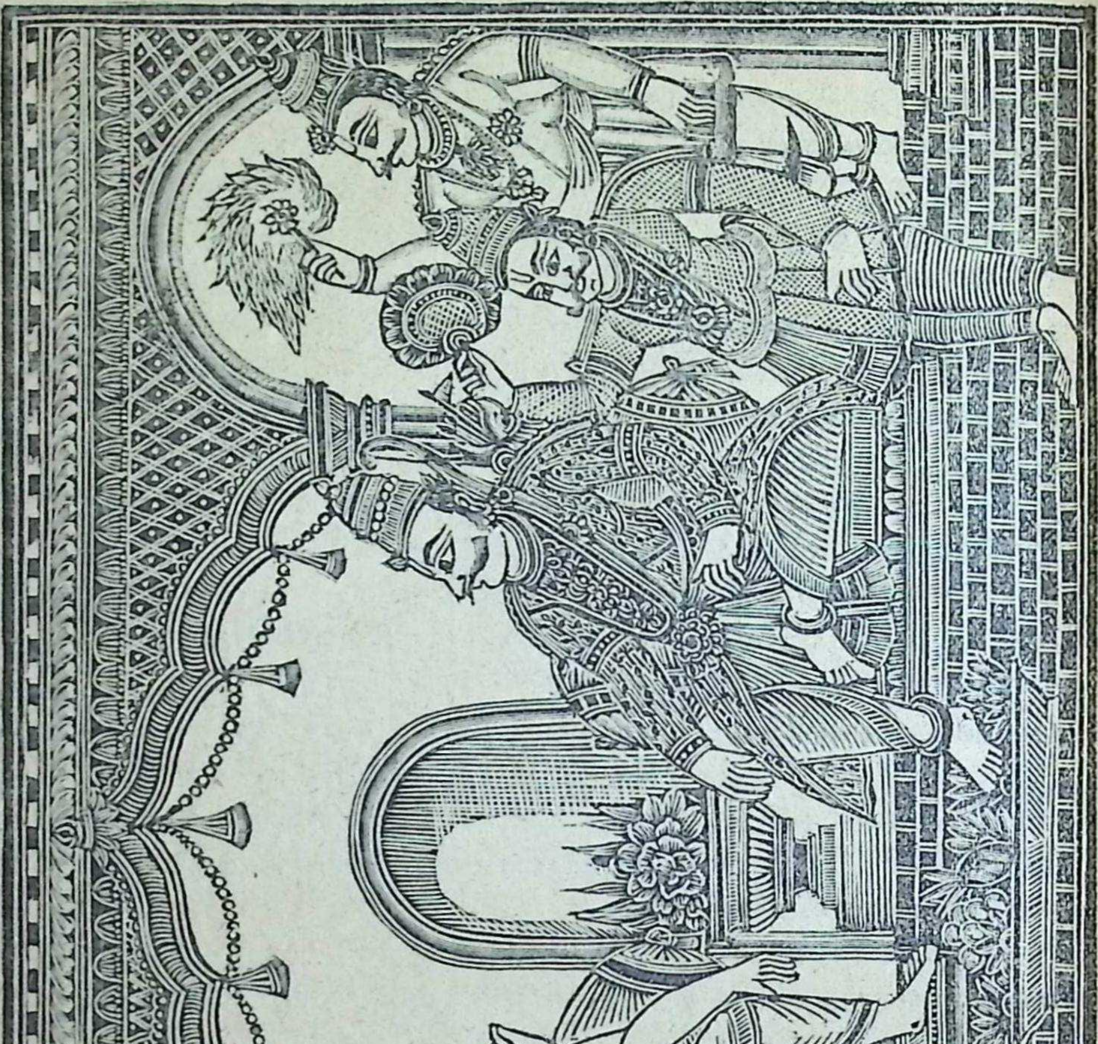
ஒப்பில்லாச் சித்தசுத்தமுள்ள தருமராஜன் தன்னுடைய ஆயுதங்களையுங் கூடவைத்து, மொத்தமாகச்சேர்த்து அவைகளை யொருவரும் உணராதிருக்கும் இடந்தேடிவைக்க வேண்டுமென்று யோசித்துச் செழுமையுடன் வளர்ந்து இருளுக்கிருப்பிடமாக உயர்ந்து தழைந்து கவிந்திருந்த ஒரு வன்னிமரத்தோப்பின் வளப்பத்தைக் கண்டு, மஹா சந்தோஷங்கொண்டு அதில் ஓர் மரப்பொந்தில் இவ்வாயுதங்களை வைத்துப் பகைவர் முதலாகிய பலருக்குந் தோன்ருமலிருக்க வேண்டுமென்று மான்தோலால் மறைத்து மூடிக்கட்டும்படி வீமசேனனுக்கு உத்தரவுசெய்து தரும சொரூபியாகிய தார்வேந்தன், தந்தையாகிய யமதருமராஜன் திருவடியைச் சிந்தித்து வந்தித்து சுவாமி! எங்களுக்கு வெற்றியையும் வீரத்தையுங் கொடாநின்ற ஆயுதங்களனைத்தையும் இந்த வன்னிவிருட்சத்தில் வைத்திருக்கின்ருேம். இவைகளை நானுவது - நானுவது எடுக்கத்தக்கதேயன்றி மற்றியாவர் வந்தெடுத்தாலும், இம்மரத்தின் கிளையை யடுத்தாலும், பெரும்பாம்புருவாய், ஆலால விடத்தைச் சுவாலாமாலிகையாய் வீசி வெகுண்டு மேல்விழக்கடவதென்று பேசிக் கட்டுரையாகிய உறுதிமொழியால் திடத்தவரத்தைப் பெற்று அவ்வரத்தைப் பரீட்சிக்கவேண்டி, வீமசேனனையழைத்து நீ பத்திரப்படுத்திய படைகளைப் பாரென்றுரைத்தார். அப்போதே வீமசேனன் அந்த மரத்தின் கிளைமேற் சார்ந்து எட்டியெடுக்கக் கிட்டியபோது மிதமற்ற கொடுவிடத்தைக் குபீரென்றுகக்கி அழலால் தகித்துப் பெரும்பாம்பு உருவாகித் தூரத்துவதைக்கண்டு, பேச்சுமூச்சடங்கிப் பொறிபுலன்கலங்கிப் புலம்பிப் பொன்போன்ற முகந்திரிந்து, பேரிறைச்சலிட் டிழிந்ததைக் கண்டு தருமராஜன் முதலிய யாவரும்

துதிக்கைபெற்ற யானைபோல் துயர்நீங்கி மகிழ்ந்து, துர்க்கையின் திருவடிதொழுது, அவ்விடம்விட்டு நீங்கிச் சிறிது தூரத்திலிருக்குஞ் செந்தாமரைப் பொய்கையைச்சேர்ந்து, ஸ்நானம் பண்ணி, நீர்துவட்டி, நெடுமெயிராற்றி, வேதவிதிப்பிரகாரம் மத்தியானக்கடன் முடித்துத் திருத்தந்தையின் பாதத்துணையைச் சிரமேற்கொண்டு, திக்குநோக்கித் தெண்டனிட்டுத் தென்றிசைக் கடவுளாகிய தெய்வமே! நாங்களெடுக்கவேண்டிய வேடத்திற்குத் தகுந்த உபகாணப் பொருள்களெல்லாம் உதவி செய்து, சுஜாதிப் பிரகாசமுந் தந்தருளவேண்டுமென்று வருந்திக்கேட்க, தன்மகனாகிய தருமராஜனிஷ்டப்படி எமதருமராஜன் அநுக்கிரகஞ் செய்தருளினார்.

செங்கோற் கடவுளது திருவருட்பயனால் தருமபுத்திர மகாராஜன் ஒளிவிடும் கிரணவுதய சூரியன்போல் சதுர்வேத சம்பன்ன னுருவாய்த் தழைத்த பின்குடுமியும், செழித்த முப்புரிநூலும், கவித்த வெண்குடையும், பிடித்த தண்டு கமண்டலமும், விபுலபட்டஞ்சு வேஷ்டி யுத்தரீயமும்; காதிற்குண்டலமும், கையிற்பவித்திரமும், கண்டவர் மதிக்கும் புண்டரநுதலும், கடாட்ச வீட்சண்யமும், கரஜபமாலையும், முனிவரிற் சிறந்த முகவிலாசமு முடையவரானார்.

மற்போர் வல்லவனாகிய வீமன் மடைத்தொழிலாள ருருவமமைந்து நுதற்கிசைந்த திலதவகையும், செவிக்கிசைந்த திருமணிநகையும், பாகசாஸ்திரபேச்சும், சந்தன பாளிதப்பூச்சும், தாழ்ந்த கைவீச்சும், சரிகைத்தாப்தா ஷால்வைப் போர்வையுமுடையவனாகிச் சிருஷ்டிகர்த்தாவினாலுஞ் செய்தற்கரிய நூதன வேடங்கொண்டான்.

மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் போற்றிவிரும்பும் பவளமலைபோன்ற பரமசிவமும், அப்பவளமலைமேற்படர்ந்த பச்சைப்பசுங்கொடிப் பார்வதியாரும், ஆசைப்பெருக்கோடடுத்து முன்னின்று அருட்பார்வையளிக்கத், தன்னிலைதவருத் தவத்திலிருந்து, உன்னியவகைக ளொருங்குடன்பெற்றுக் காட்சிகண்டருளிய காண்டீப அருச்சுனன் கண்ணுதலுடன் கலந்துவிளையாடிய தன்திருமேனிப் பிரகாசத்தை நீக்கி, வாசனை தங்கு மலர்க்குழலும், கலகலவென்னுங் கைவளையும், உடலை மறைக்கும் அரைச்சட்டையும், கருங்குவளைபோன்ற கண்களும் உடுக்கைக்கிணையாஞ் சிற்றிடையும், உயர்ந்தசரிகைப் பட்டுடையும், உலவுஞ் சொகுசாகிய நடையும், செந்தூரப் பொட்டணி

தருமராஜர் மாறவேடத்துடன் விராடராஜன் வீற்றிருத்தல்.

நுதலும், தாளக்கோல் முதலிய சதங்கையும் உடையவனுகிப் பேடியரிலுயர்ந்த பேருருவமைந்தான்.

பின்னவரிருவரில் முன்னவனுகிய நகுலராஜன், தலைப்புறத்துங் காதின்புறத்துஞ் சுருள்செய்து கத்தரித்துவிட்ட மயிர்க்குச்சும், வன்னப்பிச்சமும், முறுக்குமீசையும், கனகமயச்சுருணை கலந்துகட்டிய வண்டிற்பாகையும், நெற்றிக்கோபியும், கஞ்சுக கவசமும், கலகலவென்னுங் குதிரைச்சம்மட்டியும், கதிநடை பழக்குங் கயிறுகொண்டு குணமும் குற்றமும் கோணமும்வட்டமும் வளைவுமாறலும் பிணிவருவிதமும் பிணிதீர்க்கு மவுஷதமு முணர்ந்த குதிரைப்பாகனைப்போல் குறைவில்லா வடிவெடுத்தான்.

மகாவிற்பன விவேக சகாதேவன், சிரசில் நிறைந்து பறந்த கொண்டையும், வளர்ந்ததாடியும், கிளர்த்தமீசையும், செம்மண் வெண்மண் திலகக்காப்பும்,கருங்கம்பளமும், கச்சப்பையும் கயிறுங் கோலும், கன்றின்வாய் பூட்டும், காதணிக்குழையும், தாதுகுதழையும், கந்தவேஷ்டியும், பெருங்குரல் தாட்டியுமுடையவனுய்ப் பலகோடிபசுக்களைப் பாதுகாக்குங் கோபாலனைப் போல் உருவெடுத்தான்.

வேலாயுதம்போன்ற கண்ணினளாகிய பாஞ்சாலி தலைசீவி வகிர்ந்து, கூந்தல்விட்டு முடிந்து, நெற்றிக்குச் சுட்டிகட்டி, நீலவிழிக்கு மைதீட்டி, இரத்தினப்பணிகள்பூட்டி, வாசக்கலவைப்பொடிகூட்டி அண்ணல்முதலிய ஐவருங்கண்டு வண்ணமகளுருவாமெனச் சமைந்தாள். இவர்களறுவரும் தாங்கள் நிச்சயித்துக் கொண்டவண்ணம் வெவ்வேறு வேடந்தாங்கி ஒருவரையொருவர் பார்த்து, உற்சாகமடைந்து, மச்சராஜனிடத்திலொருவருடம் வாழலாமென்று இச்சைமேற்கொண்டு, அச்சமில்லாதவர்களா யிருந்தபோது மறுவகன்ற தருமராஜன் மனமகிழ்ந்து, பலவித வுபாய வளப்பமும்பேசித் திறமுடையவர்களே! ஊன்நாறும் வேலோங்கிய விராடனிடத்தில் நான்போய்ச் சேர்ந்தபிறகு நீங்களைவரும் முறையே தனித்தனிவந்துசேருங்கள். நானவ்விடத்தில் இருப்பதால், என்னை நோக்கி வணங்கி யிணங்கிப் போற்றுதற்கெளிதா யிருக்குமென்று விளம்பிக் கிளம்பிய அறக்கடமை நீங்காத அண்ணலை வாழ்த்தித், தம்பிமாரும் பாஞ்சாலியும் பாதவித்துவாடத், தேவர்முதலிய யாவருங் கொண்டாட, மாதவவேதியர் வடிவங்கொண்ட தருமராஜன் கங்கபட்டரென்னுந் திருநாமமும் இளஞ்சூரியன்போற் பிரகாசமும்

பாற்கடலலைபோல் முப்புரிநூலும் பரந்தமார்பும் உயர்ந்ததோளும் வெகுவுலாச முகவிலாச மந்தகாச சுகந்தவாச மாலையையுமுடையவராய் விகடதட கடகரட வாரணம்போற் சென்றுமராட கர்ணடகன்னன கிராட மலைநாடர் வந்திறைஞ்சு மணிக்கதவமைந்த வாசலிற்போய் நின்று வெண்குடை நீழலில் நன்குடன் பொருந்திய விராடராஜனுக் கறிவிக்கச்சொன்னர். அவ்விடத்திற் காவலிருந்த தூதுவர்சென்று வாய்மூடிக் கைகட்டிச் சுவாமி! பராக்கு. யாரோ வொரு பெரியவர் நமது கொலுமுக வாசலில் வந்திருக்கிறு ரென்றுர்கள் அவர்கள் பேச்சைக்கேட்ட மச்சராஜன் உடனே எதிரோடிச் சென்று ஐம்புலனெடுங்கப் பணிந்து, முகமலர்ந்து, அகங்கனிந்து, கரமிரண்டுங் குவித்துச் சிரத்திற் பொருத்திக் கருத்தில் துதித்துச் சேவித்து நின்ருன். உடனே கங்கபட்டர், 'மங்களானிபவந்து' என்று உபசாரஞ் சொல்லி, இடதுகையை வலதுகையுடனெடுத்து ருக்வேத சாகையினுல் ஆசீர்வசன முரைத்தருளினுர். அந்த விராடன் சபையிலிருந்த யாவரும், வந்த வேதியர்பெருமானைக்கண்டு, விந்தையென் றுட்கொண்டு தொழுதார்கள். அந்தவேளையில், சந்திரபிம்பபிரமதேஜசுஜொலித்த சோப்பியமாயிருந்த கங்கபட்டரால் மங்களாசனம்பெற்ற மச்சராஜன் அவரை இச்சைமேலான் பட்சத்துடனழைத்துப்போய், வைதீகர்களிருக்கவமைத்த ஆசனத்தில் எழுந்தருளப்பண்ணி அவருபயதிருவடிக்கு அருக்கியபாத்தியம், ஆசமந்யம், அபிஷேகம், வஸ்திரம், புஷ்பம், அரிச்சந்தனம், அக்ஷதை, தூபம், தீபம், நைவேத்தியம், இவைமுதலிய உபசாரங்கள் யாவும் புரிந்து, பக்திசெலுத்திப் பரிந்தேத்திப்போற்றி, வாய்பொத்தி நின்று, சுவாமி! தேவரீர் யாவர்? எவ்விடமிருப்பது? இவ்விடத்திற் கெழுந்தருளிய காரணம் யாது? தங்களுடைய நாமதேயமென்ன? என்று கேட்டான். அதற்குக் கங்கபட்டர் சொல்லுகிருர்; ஓ அதிதீவிர பக்குவமுள்ள அரசனே! இந்தச் சக்கிரவாளஞ் சூழ்ந்த பூமியை ஆக்கினுசக்கரஞ் செலுத்தியாளுந் தருமராஜனுடன் பழகியிருந்தேன். அவர் வனவாசஞ்செய்தநாளையிலுங் கனநேசம் பண்ணிக்கலந்துதிரிந்தேன். அவரென்னைவிட்டொருவருடம் பிரிந்திருக்கவேண்டி வந்ததால், நான் உம்மிடத்திற் சிலநாளொழிக்கலாமென்று வந்தேனென்று வேள்வியினுல் மிக்கோனுகிய தக்கோனுரைக்க, மனுநீதிதவருத மச்சராஜன் கேட்டு, மனமகிழ்ந்து, துதியாற்புகழ்ந்து, பரவசமடைந்து, தெ

வீமசேனன் மாறுவேடத்தரித்து சமையல் செய்தல்.

ளிவாகிய அறிவும்அன்பும்-ஆசையும்.உள்ளக்களிப்பும் - ஒளிவி ட்டிலங்க, ஓ என் ஆண்டவனே! தேவரீர் இந்தப்பட்டணத்திற் கெழுந்தருளிய பிரயோசனமானது நான் ஏழேழுபிறப்பிலுந் தேடிக்கொண்ட நல்லவினையின் நலமேயல்லது வேறல்ல. ஆத லால் நாதகீதவேதமுனிவரான தேவரீர், இவ்விடத்திலெத்தனை நாளைக்கிருக்க இஷ்டமோ அத்தனை நாளும் அதிபதியாயிருக்க லாமென்று, வித்தகவிராடன் புத்திமேற்கொண்டு சொன்னான். அவ்வாறே புனிதமாகியசிங்காதனத்திலிருந்து வேதியர்முதலிய மாதவரும் பலஜாதியாரும் தொழப் பவளச்செபமாலையும், குவ ளைத்தொடமாலையும் காத்திலும் உரத்திலும் தரித்த தர்மராஜன் இருந்தருளினர்.

பின்னுஞ் சிலநாள் சென்றபிறகு விற்போருக்கும், மற்போ ருக்கும் இவன்தானென்னும் பலம்பொருந்திய கதாபாணியா கிய வீமசேனனனவன், தான் தேவாமிர்தத்திற் கொப்பாக சமையல்செய்யும் பக்குவத்தைக்குறித்தும், கல்வியின்திடத்தைக் குறித்தும், தெரிவிக்க ஏகபோகத்திற்கொருவனாகிய விராடன் சபையுட்புகுந்து, நாகரத்தினம்போல் நலம்பெற்றிருந்த தர்ம ராஜன் திருவடியில்தண்டனிட்டு இம்மண்டலத்தரசே! யான்ம டைத்தொழிலுக்குரியவன்; கூட்டுக்கறி-குழம்புக்கறி-குழைக்கறி பொறிக்கறி-பச்சடி-கிச்சடிமுதலிய ஐந்துவகைக்கறிகளும்,உண் டல்-தின்னல்-நக்கல்-பருகலுடன் அறுசுவை நிறைவும் குறை வறச் சமைப்பேன். ஒரு சமயத்தில் மல்லுங்கொடுப்பேன். வில் லுமெடுப்பேன். அல்லும்பகலும் நல்லவனாய் நடப்பேன். பலா யனனென்னும் பெயர்பெற்றேன். திரிபுவனத்தில் தேடிப்பார்க் கிலும் என்தொழிற்கு இணைசொல்ல எத்தொழிலுமிராது. எனக்கிடானவர் எவருமில்லை. சமயபேதத்தால் தருமராஜ னுக்கிளைய வீமனென்பவனைவிட்டு உம்மிடத்தி லொருவருட மிருக்கலாமென்றுவந்தேனென்றான்.

இவ்வாறியம்பிய பலாயனன்பேரில் இஷ்டங்கொண்டு முகமலர்ந்த விராடராஜன், அவன் தலைமேற் கைவைத்துப் பொன்னாரமும் பூவாரமும் இரத்தினாபரணமும் முத்தாரமும் வச்சிரவாகுவலயமும் மரகதமதாணியும் மெல்லிய வஸ்திரங் களும் யானை, குதிரை, பல்லக்கு முதலிய வாகனங்களும் பெரு மையாகக் கொடுத்து, ஓ சுயம்பாகி! அரசனிடத்திலிருக்கின்ற உத்தியோகங்களிற் சிறந்தது தாய்போ லூட்டுவிக்குஞ் சுயம் பாகித்தொழில் ஆதலினால், நீ இன்றுமுதல் எனக்கும் என்

சுற்றத்தவருக்கும் இனிமையுடன் உண்பிக்கு முரிமையும், இங்குள்ள மடைத்தொழிலாள ரனைவருக்குந் தலைமையான அதிகாரமுமுனக்குக் கொடுத்தோம். இந்த வேலையை உன் சொந்த வேலையாகப் பார்த்துச் சிந்தை வேறுபடாதிருக்க வேண்டுமென்றனுப்பி விந்தைதங்கும் புயத்தோனாகிய விராடன் மிகக் களித்திருந்தான்.

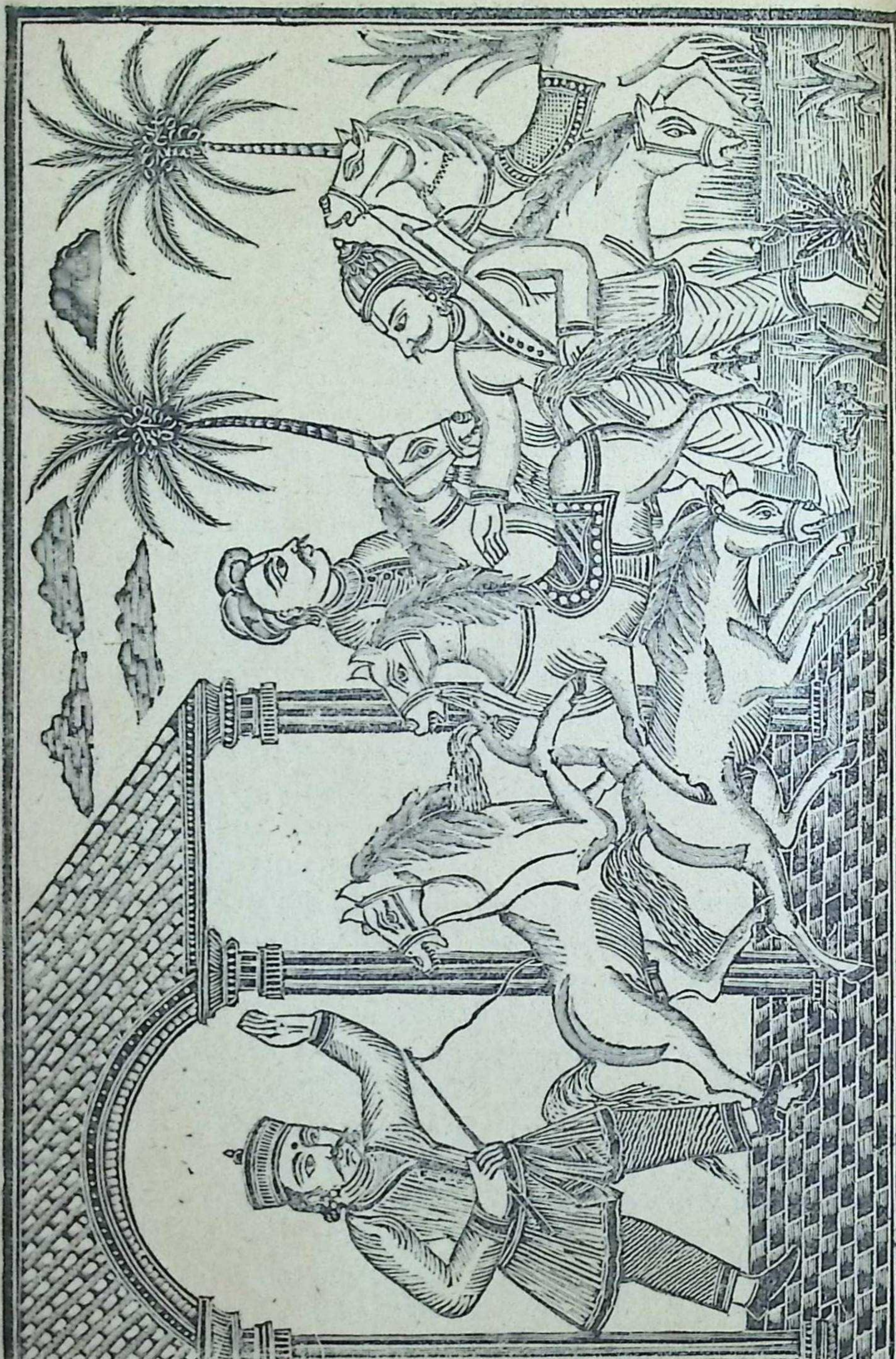
இப்பால், வாயுபுத்திரன் சேர்ந்து, மடைத்தொழிலில் தலைமை பூண்டிருந்தான். பின்பு மறுநாட்காலையில் அறிவாலுயர்ந்த பிருகந்நளையென்னும் பேடியானவள், வட்டவெண் குடையும், மணிமகுடமுந் தரித்த மச்சராஜனிருந்த உச்சிதச் சபையானது சிறக்கும்படிச் சென்று, முப்புரிநூல் விப்ரரான கங்கபட்டரென்னும் முதல்வன் பாதத்தில் ஒருக்கணித்து வணங்கி ஐயா! எண்டிசை கொண்டாடுங் காண்டீபதரனான அர்ச்சுனன் அரண்மனையிலிருக்கும் பேடியர் அநேகரில் நானொரு பேடி. நாதப்பிரமம், சத்தப்பிரமம், ஒலி ஒத்து, தாளம், மேளமுதலியவையுங் கலந்து சுர, சுதி, லயை குறையாமற் பாடவும் ஆடவும், நடனசாஸ்திரப் பிரசங்கஞ் செய்யுஞ் சபைக்கு யோக்கியமாகப் பேதைப்பருவப் பெண்களுக்குப் பரதங் கற்பிக்கவும் கற்றிருக்கின்றேன். பிருகந்நளை யென்னும் பெயரினையுடையேன். உமது செல்வமா நகரிலிருந்து சிலநாள் கழிக்கும்பொருட்டு அடைந்தேன். என்னை நீர் ஆதரிப்பீராகில், வேதமும் வேள்வியுமுள்ள மேதினியில் உம்முடைய மரபு விருத்தியாமென்று பேடி வாழ்த்தினாள். அவள் வாழ்த்தியதைச் சாஸ்திரமுணர்ந்த விராடராஜன் கேட்டு, இத்தன்மை யுடையோர்கள், கடல்சூழ்ந்த காசினியிற் கிடைப்ப தருமையென்று பெருமையாய்ப் பேசி, வரிசைமுதலிய வர்க்கமுங்கொடுத்து இன்னமுனக்கு வேண்டுவன வெல்லாந்தருவேன். என் பெண்ணுக்கு உயிர்ப்பாங்கிபோற் கண்ணுக்குக் கண்ணாயிருந்து, பரதசாத்திரம் முற்றிலும் பயிற்றுவிப்பாயென்று உத்தரகுமாரத்தியிருக்கின்ற அந்தப்புரத்திற் கனுப்பிவித்தான்.

பின்னுஞ் சிலநாள் சென்றபின்பு அழகில் மன்மதனையும், அறிவிற் சுக்கிரனையும் பழிக்கச் செழிக்கும் நகுலராஜன் போய் விராடனுடைய குதிரைச்சாலைக்கெதிராக நின்றான். அன்று சாயுங்காலவேளையில் மின்னலோங்கிய வேல்தாங்கிய விராடராஜன், வன்னக் குதிரையேறி, வையாளிவிட்டு வரும்பொழுது கடிவாளமும், கம்பியும், கயிறும், கிலுகிலுக்கும், கட்டையும்,

அர்ஜ்ஜுனன் பேடிவேடந் தரித்தது.

ஜாட்டியும் பிடித்துப்பார்த்த பேரெல்லோரும் அஸ்வசாஸ் திரந்தெரிந்த மூர்த்தண்ணியனென்று மதிக்கும்படியாயிருந்த பரிவல்லவனே இச்சை மேற்கொண்டு உற்சாகப் பார்வையாகப் பார்த்துக் கையை நீட்டி ஓ குதிரைச் சம்மட்டிகொண்டு நிற்கின்ற குதிரைப்பாகனே! நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்? உன் பெயரென்ன? சொல்லென்றான். இவ்விதங்கேட்க அஸ்வாரூட வரசனைக் குதிரைச் சேவகஞ்செய்யும் வேஷங்கொண்ட கோமானவன் குறுகித் தன் தொழிலுக்கேற்ற மரியாதை செய்து, அரசனே! அடியேன் விஜயனுக்கிளைய நகுலனென்று பல திசையிலுமெழுதி வெற்றிபெற்றுக் கீர்த்திவாய்ந்த நகுலராஜனுடைய குதிரைத் தளங்களுக்குத் தலைவர்களா யுள்ளவர்களிடத்தே ஏழ்மையாகத் தாழ்ந்து வாழ்ந்தவன். தாமக்கிரந்தி யென்னும் பெயருடையவனையா; விரைவில்நடக்கும் பரிகளும் இராஜர்களேறுங் குதிரையும், அவற்றின் மனமும், வடிவமும், சுழியும், சுத்தமும், நிறமும், திறமும், திடமும், குணமும், மணமும், குலமும், வேகமும், கதியும், உற்பவதேசமும், வீரமும், ரோஷமும், மறுவும், பிறவுமுள்ள மார்க்கமுமறிவேன், தீராக் குதிரைப் பிணிகளுந் தீர்ப்பேன். மண்டலம், கோணம், வளைவு, முன்னோட்டம், பின்னோட்டம், நேரோட்டம், நரி, கரி, அரி, வரி, வேங்கை நடையுங் காட்டுவேன். தேருக்கு பூட்டுங்குதிரையும், போருக்குப்பூட்டுங் குதிரையும் பட்டாபிஷேகப்பரிகளும், கலியாண பரிகளும் யாகபுரவியும் வாயுவேக மனோவேக சரவேக சர்ப்பவேகப் புரவியுந் தெளிந்துவகுப்பேன். சத்துவகுணசாந்தனே! அண்டினோரை யாதரிக்கும் பாண்டுமைந்தரைவரும் வனவாசம்பண்ணப் போனபின்பு உண்டியுமிழந்தேன். உறுதியுமிழந்தேன். உமதுகீர்த்தியைக்கேட்டு இவ்விடம்வந்தேன். என்னை யாதரித்தருளும் உத்தமனே யென்றான். அந்தப் புரவித் தலைவனது பொய்யாமொழியைக்கேட்டு, துன்னிநெருங்கிய மன்னர்யாவர்க்கும், பொன்னுலகோர்க்கும், மண்ணுலகோர்க்கும், புனிதஞானியர்க்கும், பூசுரர்க்கும், விசுவாசநேச மெய்யறிவோர்க்கும் உற்றகவலையை யொருங்குடன் தீர்க்கும்வித்தகவிராடன் புளகாங்கிதனாய்மந்திரிமார்முதலிய யாவருங்கொண்டாடச் செந்திரு கலைமகள் சேர்ந்து நின்றாடப் பொன்னின் குடநிறைந்த வாசலில் வந்திறங்கித் தன்னவத்தடுத்தோரும், சத்தியநெறிபெற்ற தர்மராஜன் தம்பிமார்க்குக் கொடுத்த வெகுமானத்திலும் மூன்றுபங்கதிகமாகச் சம்மானஞ்செய்து தன்னு

நகுலன் மாறுவேடந் தரித்தது.

டைய குதிரை வல்லவருக்கெல்லாந் தலைவனென்று மூதன் மையுங்கொடுத்தான்.

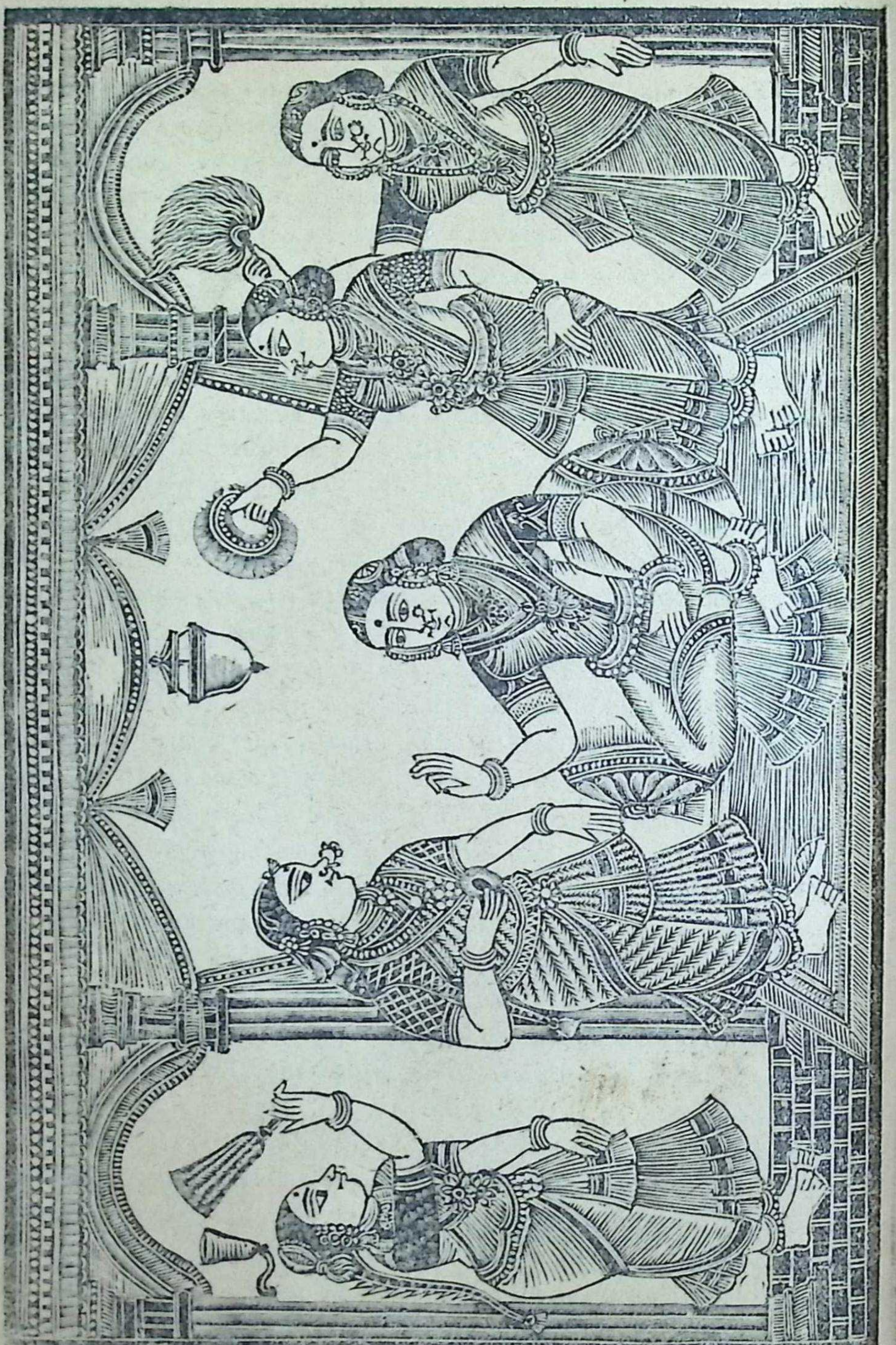
அதன்பின்பு ஒருநாள் அஸ்வங்களை அபிவிர்த்தியாக அளிக்கும்படிக் கமைந்த நகுலராஜனுக்கிளைய சகாதேவன், நந்தகோபன் மைந்தன்போல் வேடங்கொண்டு, அசைந்தாடிய செவிகளுக் கிசையச் சூடிய பச்சிலையுடன், புல்லாங்குழ லிசை பாடுந் தடியும், தொறட்டுக்கோலும் கன்றணைக்குங் கயிறும், மாடுகட்டுந்தும்பும், சிங்கக்கச்சமுந் தோள்மேற்கொண் டசைந் துகிர்த்திதழைத்து விராடராஜன்சபையை கிட்டினன் அவனைக் கண்ட அரசன் கருங்கம்பளப் போர்வையுடைய கானவனே! நீயாரென்று கேட்டான். அப்போது, தருமராஜனுடன் சமமாயிருந்த விராடராஜனைப் பணியாதவன்போற்பணிந்து, ஓ மகாராஜனே! துரியோதனனுடன் சொக்கட்டானடி, இக்கட் டடைந்து, நாட்டைவிட்டுக் காட்டை யடுத்து வனவாசம் பண் ணிய பாண்டவர்களில் இளஞ்சிங்கமாகிய சகாதேவராஜனு டைய பசுக்களைப்பார்த்து மேய்த்துகாத்துவந்த கோபாலனையா என்பெயர் தந்திரபால னென்றான். அவன் சொல்லைக் கேட்ட விராடராஜன் மகிழ்ந்து அவனைத் தன்னருகி லழைத்து வேண்டிய வெகுமானங் கொடுத்து, நமது பசுமந்தைகளை உன் சொந்தம்போற் காப்பாற்றிக்கொண் டிருவென்று அனுப்பிச் சந்தோஷமுற்றிருந்தான்.

உடனே ஓமாக்கினியிலுற்பவித்த திரௌபதாதேவியும், வண் ணப்பெண்வடிவாகி வந்து, மருமலர்மாலை வாசமேறிய திரும லர்வேலைத் தேசம்வீறிய மச்சராஜனது தோள்சேர் சுதர்க்கணை வாழும் அந்தப்புரத்தை நாடிச்சென்று அங்குக் காவலிருக்கும் பாங்கியரை நோக்கி யாரோ வொருத்தி வந்திருக்கிறாளென்று உங்கள் அரசிக்குச் சொல்லுங்களென்ன, அவர்கள் அவ்வாறே சென்று, தங்களரசியை வணங்கி எங்களையாளும் அம்மணி!! தேன் நிறைந்த செந்தாமரைமலரிற் பிறந்த செந்திருவுந்தொழு தற் கரியாளாகிய ஓர் பெண்ணணங்கு இடையசைய விசை யாய் நடந்து, நமது தலைவாசலைக்கடந்து வந்திருக்கின்றாள். தாயே! மாதுரியவசனி! பங்கசாக்ஷி! கட்டளைப்படி நடக்கக்காத் திருக்கிறோமென்று உபசரித்தார்கள். அந்தப் பாங்கியருரைத்த தைக்கேட்டு பாரமார்த்தியமுள்ள சுதர்க்கணை மிகுந்த பக்ஷமுள் ளவளாய்த் தக்ஷணமே அழைக்கச் சொன்னாள். அந்நேரமே சேடியர்கூடி, பாடிடுகுயில்போலோடிவாடியமயிலைப்போல் வாச

சகாதேவன் மாறுவேடம் தரித்தது.

லில் நின்ற மங்கையைநாடி நூதனமான மாதனமே! வாரும் வாருமென்று அன்போடழைத்தார்கள். அங்கிருந்த வண்ணப் பெண்ணானவள் மகாபாக்கியமென்று சென்றாள். அம்மாதின் துடியிடைப்பிடிநடைச்சுந்தரத்தைக்கண்டசுதர்க்கணையானவள் திடீரென்றெழுந்துசெழுங்கமலமுகமலர்ந்து, கைகொடுத்தணைத்துப் பக்கத்திலிருத்திக் குங்குமச் சாந்து சந்தன கந்த கதம்ப தாம்பூல மஞ்சள் புஷ்ப வஸ்திராபரணங்களினாற் பூசித்து அன்னையே! உமது தேசவாசம் யாது? யாதுகாரண மிவ்வளவு தூரமெழுந்தருளியது? தமது பெயரென்ன? அடியாள் அறியச்சொல்லுமென்று நயமாய்கேட்டாள். அப்படிக்கேட்ட சுதர்க்கணைக்கு உபசாரவார்த்தை சொல்லி அருட்கண்ணிறைந்த ஆரணங்கே! இந்திரப்பிரஸ்த முதலிய எல்லாவற்றையும் சகுனியாடிய சூதால் தோற்றுக் காடே வீடாகவும், பட்சி மிருகங்களே பந்துவாகவும், பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசம்பண்ணிய பாண்டவர்களை மருவிய மான்விழி மடந்தையைப் பிரியாதிருந்தேன் என்பேர் விரதசாரணி. சந்தனுதி கந்த கதம்பம் பூசுவதிலும் சேலை மாலை சேர்த்துக் கட்டுவதிலும் பூணுபரணங்கள் பூட்டுவதிலும், கூந்தல் வகிர்ந்து முடித்துப் பின்னுவதிலும் மார்புக்குத் தொய்யிலெழுதி யலங்கரிப்பதிலும் மைதீட்டுவதிலும் புகழ்பெற்ற வல்லவள். உமக்கு இச்சையானபடி அழகுண்டாக்கி மனமகிழச் செய்யவேண்டு மென்றெண்ணி வந்தேன். பெண்கள் சிந்தாமணியே! இன்னும் ஒருகாரியம் இயம்பக்கேளும்: யான் என் தாய்வீட்டிற் சஞ்சரித்துலாவுங் கன்னிப் பருவத்தில் காந்தருவர் காவலிலடங்கிக் கற்புடையாளாயினேன் மற்ற மனிதர்க ளென்னை நோக்கலாகா. மனிதர் வதன நோக்கி நான் மகிழவுமாட்டேன். நீ மாதவமுடைய வல்லவளென்று உன் மாளிகை நோக்கி வந்தேனென்றாள். இவ்வாறு கூறிய வண்ணப்பெண் வசனத்தைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப்பயந்து, திடத்துடனயந்து, மகிழ்ச்சியாய்விரும்பி, புகழ்ச்சியாய்த்திரும்பி பூதேவிபோன்ற சீதேவியே! தெய்வப்பெண்போல்வந்த உம்மைச் செவ்வையாகப்பார்த்து சிந்தைமகிழ்ந்தேன். இன்று முதல் நீர் என்னிருகண்ணாகவும், என்னுடலுமுயிரு முன்காவலாய்க்காத்து, உற்ற தாயாகிய நீர் பெற்றதாயெனப்பார்த்து புகழ்படவாழ்ந்து, நன்மொழிபுகன்று நலம்பெற நடத்துவது உன்கடனென்றுரைத்து, என்னை இரட்சித்தருளுங் காரணியே என்று உபசரித்தாள். இவ்வாறுபசரித்த பூரணபுத்திசாலியான

திரௌபதை மாறுவேடங் தரித்தது.

சுதர்க்கணையைப் பாஞ்சாலிபார்த்து அப்படியே ஆகட்டுமெம்மா வென்று எந்தவேளைக்கு எப்படியெப்படி செய்யவேண்டியதோ அந்தந்தவேளைக்கான யலங்கார நன்மைகளை வெறுப்பில்லாமல் விருப்பத்துடன் விதவிதமாகச்செய்து நாளுக்குநாள் அதிக விசுவாசமுண்டாகும்படி நடந்துக்கொண்டாள்.

இந்தப்பிரகாரம் மைதீட்டி வாள்போல் நீட்டிக்காட்டுங் கருங்கண்ணமைந்த திரௌபதாதேவியும், சந்திரகுலமைந்தராகிய பாண்டவர்களும் உருவமறைந்து, இராஜசின்னங்கள் யாவையுந்துறந்து, உல்லாசப்பேச்சுரைகள் மறந்து, அஞ்ஞாதவாசத் தொருவருடமுங் கழிக்கச் சிறந்து வருநாளையில், மெய்ப்பயிர் விளைத்துப், பொய்க்களைந்து தீவினை தீர்த்து நல்வினைசேர்த்து இராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்து வராநின்ற விராடனுடைய மச்சநாடானது, நித்திய ஜயமங்களப் பெருஞ்செல்வமும், மாதமும்மாரியும், நன்செய், புன்செய், இஞ்சி மஞ்சள், ரதகஜ துரகபதாதிகளும் மிஞ்சியும், நான்குவருணத்தவர் குலாவிக்கொஞ்சியும், குருநாட்டுக்கொப்பாய்க் குறைவறவோங்கியும் பூவாதமரம் பூர்த்தும், காயாதமரங் காய்த்தும், பசுபாக்கியம், பால்பாக்கிய மிகுந்தும், சுபசோபனங்களுடன் சந்தோஷ சம்பிரமங்கள் நிரம்பியிருந்தது. கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே யென்று வைசம்பாயனர் சொல்லிவந்தார்.

அஞ்ஞாதவாசச் சருக்கம்

முற்றிற்று.

மற்போர்ச்சருக்கம்.

நித்திய கலியாண சுபசோபனவைபவம் நீங்காச் செல்வச் சிறப்போங்கிய விராடபுரத்தில் பாஞ்சாலியும் பாண்டவர்களும் போகபோக்கிய புதிதவினிமையிற் பூரணச்சந்திரன்போற் பிரகாசித்துத், தாங்களநுவரும் களங்கரகிதராய்க் கலந்து, பேசுங் காலமறிந்து, ஒருவர் கண்ணிற்படாமல் திரிந்து, ஒருவரையொருவர் பிரிந்துருமற் பொருந்தித் தாழ்வறவாழுங் காலையில், யானை, புலி, கரடி, சிங்கம், காட்டெருமை, கலைமான் முதலிய மிருகங்களுடன் மல்லரைச் சண்டைக்குவிட்டு, விதவித வேடிக்கைகளை இச்சையின்படி விளைத்து மச்சராஜனும் மற்றவர்களும் மகிழ்வுற்றிருந்தார்கள்.

அத்தகைய சமயத்தில், வேலாயுதத்திற்குப் பாலசுப்பிரமணியரென்றும், சூலாயுதத்திற்கு யமதருமராஜனென்றும், வில்லுக்கு இராமனென்றும், சொல்லுக்கு அகத்தியனென்றும், மல்லுக்கு நானே மஹாதேவனென்றும், தேசந்திரிந்து சீர்பெற்ற வாசவனென்று பெயருற்ற மல்லனொருவன் கொலு முகவாசலில் வந்தான். அவன் எப்படிப்பட்டவனென்றால் அண்டமுகட்டை யளாவிய மெய்யன். எண்டிசைமட்டு மேந்திய கையான். வாகுவலயம்வனைந்த தோளான். வீரகண்டை புனைந்ததாளான். வாடைக்காற்றை மறிக்கும் வலத்தான். ஓடும் யானையை யொடுக்கும் பலத்தான். சிவந்தமயிர் விரிந்த தலையான். தீரபராக்கிரம புயமலையான் அவனிழல்போ லாயிர மல்லர்களடுத்து வரும்படி சப்தமாப் பூட்டிய ஒற்றையாழித் தேரினையுடைய சூரியன்போல் உன்னதத்தேரேறி விருது, டால், கொடி, குடை, ஜயபேரி, டங்கா, பாங்கா, கொம்பு, தாரை, பூரி, வீரசின்னம், எக்காளமுதலிய மூரசவாத்திய மொலிக்கவும், கடல்சூழ்ந்த உலகத்தில் இவனுடனே சண்டை செய்பவர்கள் யாருமில்லையென்று கட்டியக்காரர் எச்சரிக்கை சொல்லவும், பட்டுவான்கள் கொண்டாடிக் கொக்கரிக்கவும், நவமணிப்பணி மகுடஞ்சொலிக்க, நாகரத்தினத் தனிப்பட்டய மிலங்க, நவமோகன மன்மதனிவனென்ன, ராஜசிங்காசனத்திற் கொலுக்கொண்டிருந்த விராடபூபதியின்சமூகத்திற்குவந்தான்.

இவ்வித படாடம்பத்துடன் வாசவனென்னுமல்லன் தேசபூஜித ராஜனைப்பணிந்து, மஹாராஜசிங்கமே! எழுகடல்வளைந்த வட்டாரத்தில் என்னுடனெதிர்த்து மல்லயுத்தம்பண்ணத் தக்க வல்லவரில்லை. நான் அநேகபட்டினங்களில் திரிந்து ராஜராஜாக்களைக் கண்டு என்சமர்த்தைக்காட்டிப் பொன்பூஷண வாகனாதிவரிசைகள் பெற்றிருக்கின்றேன். இவ்விடத்திலுமது மகாசபையை நோக்கிவந்தேன். என் வல்லமையைச் சொல்லுந்தரமல்ல வென்றுரைத்தான்.

அந்த மல்லயுத்தத்தொழில்முறை தெரிந்த விராடராஜன், தன்னிடம் வந்து கூறிய மல்லன் வார்த்தையைக் கேட்டுத் தன் சபையிலிருந்த ஆஸ்தானமல்லர்களை நோக்கி உதட்டைப் பிதுக்கித் தலையையசைத்துப், புதிதாகவந்த மல்லனுக்குக் கொடுக்கத்தக்க பரிசுகள் கொடுத்து நமது சபையில் நிர்வாகமுள்ள மல்லர்களில்லை யல்லவாவென்று வாய்விட்டுச் சொல்ல மாட்டாமல் மனம்புழுங்கியிருந்தான்.

அந்தச் சமயத்தில், விராடனுடைய சொந்த மல்லர்கள் மனம்பொருமல், கோபாவேசங்கொண்டு, வந்தமல்லனிவ்வளவு வரிசைபெற்றுப்போகவும், நாம் வல்லமையற்றவர்களாகக் குந்தியிருக்கவும், மானக்கேடும் மரியாதைத்தாழ்வு மாயிற்றேயென்றெழுந்து, காரிடிபோற் பேரொலிகாட்டி, ஓரடியாய் நடந்து, ஆக்கிரமித்துப் பராக்கிரமம்பேசிப் பதைத்துத் துடித்து அதட்டிப் புயந்தட்டி மீசையை முறுக்கிக் கண்கள்சிவக்க வுருக்கி விழித்துப் பற்கடித்துப் புதுமல்லனை வளைத்து, இது நல்ல சமயமென்றிறைந்து எங்களுடன் சண்டைபோட வாவென்று மறித்து அவன் பெற்ற ஆடையாபரண வெகுமானங்களைப் பறித்து மற்போர் நூலில்வகுத்தபடி விற்போர் வாட்போர் விதமெல்லாம் விளைத்து, வேந்தர் முதலிய வெகுஜனர் காணப்பாய்ந்தெதிரோடிச் சண்டைசெய்தார்கள்.

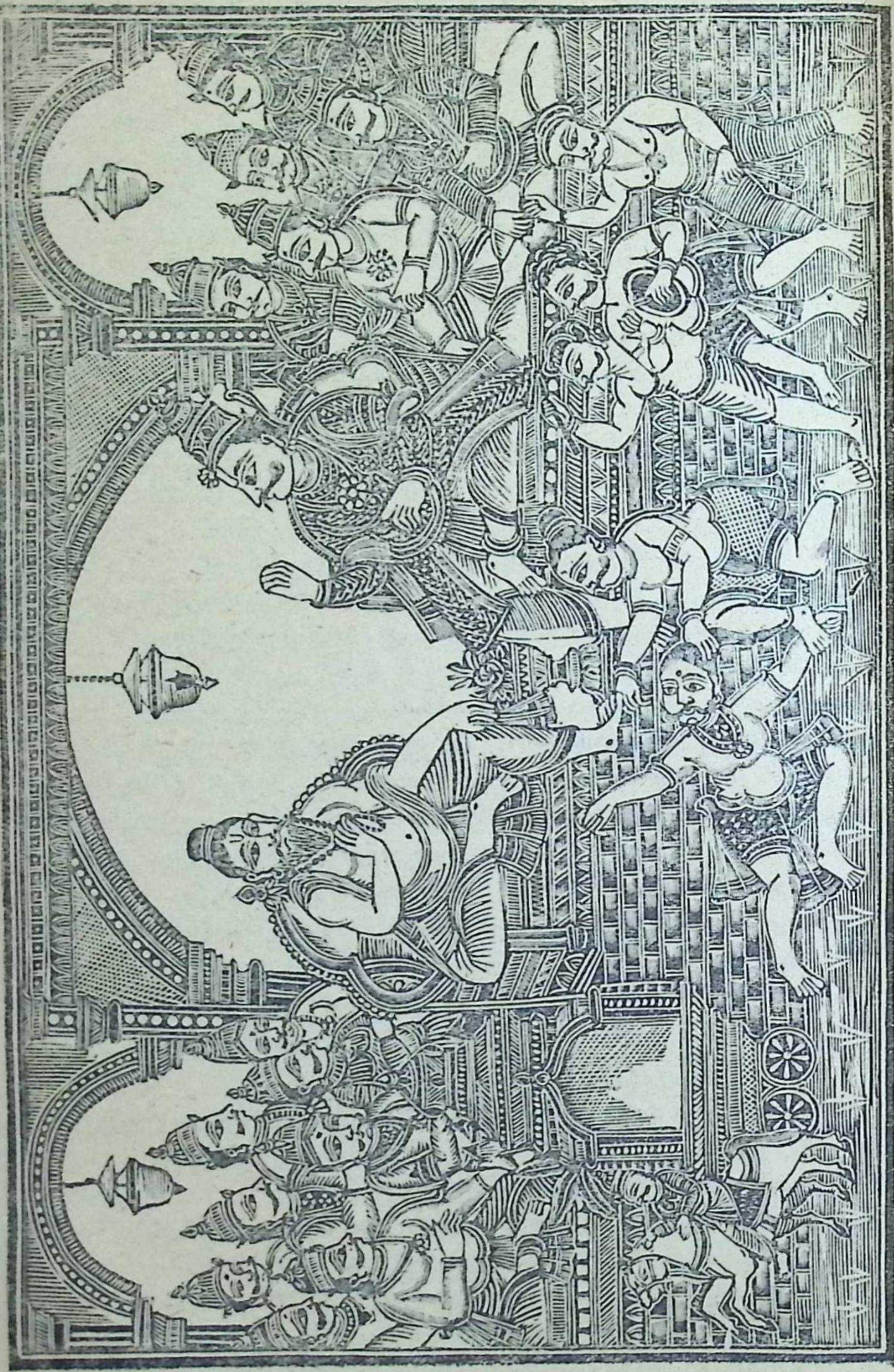
தனித்தனி யொருவன் சண்டைபண்ணும்போதும் தானம் விட்டகலாமல் தத்தியும், ஒருவனையொருவன் சுற்றியும், உடலுடனுடல் மொத்தியும், தோளுடன் தோளடித்துத்தொத்தியும் தாளுடன் தாளடித்துப் பற்றியும், தலையோடு தலைமோதியும், புயமலையோடு மலைமோதியும், இடசாரிவலசாரியோடியும் இரைப்பெடுத்தொருபுறம் வாடியும், இடைந்து முன்பாய்ந்து கூத்தாடியும், இடம்விட்டிடஞ் சாய்ந்து கூடியும், வச்சிரமுஷ்டியாலிடித்தும், வைரக்கையாலடித்தும், காலுடன் கால்மாட்டியும், கதாயுதத்தை நீட்டிக்காட்டியும், கருங்கற்பாறையுடன் கருங்கற்பாறை யிடித்துக் கொள்ளுங்காட்சிபோல், மார்புமார்புங் கலங்கமோதி வாரிவாரி யெடுத்து வீசி நேரோடி வாதுபுரிந்து போராடும்போது பிரிந்து, பார்ப்பவர்கண்கள் பதறிக்கலங்க வேர்க்க விதிர்க்க மல்லயுத்தஞ் செய்யுங்காலையில் ஊர்திரிந்த மல்லன்கையால் விராடனூரிலிருந்த மல்லர்களெல்லாம் எமலோகஞ் சேர்ந்தார்கள்.

இவ்விதமாகத் தன்னுறுதியைச் சோரவிடாமல், யுத்தஞ் செய்து விராடபுரத்துமல்லர்களை வீரசொர்க்கத்திற் கனுப்பிய வாசவனென்னு மல்லனை நேசவிசுவாசத்துடன் மெச்சி நீ மெத்தவுநல்லவன். கைமூடக்கிக் குத்தவும் வல்லனென்று விராடராஜன்புகழ்ந்து, உயர்ந்த வஸ்திராபரணங்களுமீந்து விருது முடிகுடை, கொடியுடன் மேன்மைச்சிறப்புஞ் செய்து விடுத்து, போர்புரிந்திறந்த மல்லர்களைப் புதைக்கும்படி உத்தரவு கொடுத்துத் தானுஞ் சபையைவிட் டெழுந்து அரண்

மனைக்குட்போய் அன்றிரவு விடியுமளவும் நித்திரை பிடியாமல் மெத்தவும் வருந்தி மறுநாட்காலையில் நித்தியவிதி முடித்து இராஜகொலுக் கூடத்திற்கு வந்து தனக்கு முன்னெழுந்தருளியிருந்த கங்கபட்டர் தாளில் வீழ்ந்து, அவரால் சுபமங்களாசீர்வசனம்பெற்று, மந்திரி சாமந்தர்முதலிய மன்னவர்களுடன் துன்னியிருந்தான்.

அவ்வேளையில் வாசவனுகிய மல்லன்வந்து பணிந்து, ராஜபோஜமகாராஜ பூஜாதுரந்தர புனிதமூர்த்தி! அடியேனுக்குச் செலவு கொடுத்தருளுமென்று கைதொழுது நின்ருன். அவனைக்கண்ட மச்சராஜன் நேற்றிறந்த தன்சொந்த மல்லர்களின் பரிதாபத்தைப் பாராட்டி இவனைச் செயிப்பதற்குத் தகுந்த மல்லர்கள் நம்மிடத்திலில்லாமையால் இவ்விடத்திலுண்டான மல்லரையும் வாரிப் போர்கொடுத்து, ஆருக்கும் பயங்கரமுண்டாகப் பேரெடுத்து ஊருக்குப் போகப்போகிருனென்று மனத்தாங்கலாகப் பேசினுன். அந்தக்கருத்தை அண்டையிலிருந்த கங்கபட்டரறிந்து மாங்குயிற்கூவும் வளநாட்டிறையாகிய மச்சராஜனேகேளும்! அரசனிடத்தில் வரிசைபெற்று உரிசைகண்ட வாசவனுகிய மல்லனைவெல்லவாவது கொல்லவாவது வேணுமானல், தகுந்தமல்லன் நமது மடைப்பள்ளியி லிருக்கின்ருன். அவனே மெத்தவுநல்லவன். மகாசமர்த்துள்ள வல்லவன், பூர்வத்தில் தருமராஜனுடைய தம்பிவீமசேனனிடத்திலிருக்கும்போது வெகுபேர் மல்லர்களை வென்று, பலாயனனென்று பேருங்கொண்டு, வெற்றிமாலையும் வெகுமதியும் பெற்றிருக்கிருன். அஞ்சாநெஞ்சுர முற்றிருக்கின்ருன், அசுரகுலகாலனென்னும் பலசாலி, அவனுலிவனை யடக்கிப் போடலாமென்று நினைக்கிறேனென்று சொன்னுர். அதையரசன் கேட்டு மகிழ்ந்து, அப்படியானல் அந்த மடத்தொழிலாளியை வருவியுங்களென்ருன் உடனே தூதரையனுப்பி யழைத்துவரச் சொன்னுர்கள். அவ்வாறு போயழைத்தவர்களைப் பலாயனன் கண்டு, அடா தூதர்களே! அரசன் அழைத்தகாரண மென்னவென்று கேட்க, தூதர்கள் ஐயா! யாரோ ஒருமல்லன் வந்துநின்று, நமது சில்லரை மல்லரையெல்லாங் கொன்று, வெகுமானம்பெற்று நமக்கெல்லாம் அவமானங் கண்டான். ஆனதால் அவனேடு சண்டைபோடுவதற்கோ அல்லதும்மைக்கண்டு பேசுவதற்கோ நாங்களறியோம். அன்றியும் உம்மைக் குறித்துக் கங்கபட்டர் செம்மையாய்ச் சொல்லியிருக்கிருர். அதனுலழைப்பித்தது போலு

மிருக்கிறது என்றார்கள். அவர்கள் வார்த்தையைக்கேட்ட வீமசேனன் முகமலர்ந்து அகமகிழ்ந்து இதோ வந்தேன் வந்தேனென்று மகமேருவைச்சக்கிரவாளகிரி வளைந்ததுபோல இடுப்பிற்கு கச்சைவரிந்திறுக்கி, அண்டமுகட்டுக்கு முட்டுக்கொடுக்குந் தண்டமொன்று கையிற்கொண்டு, விஷாமிர்தம் புசித்த திடகாத்திரதீரன் ஜயசிம்மவீரன் சீக்கிரம்வந்து சிங்காசனத்திலிருந்த கங்கபட்டரைத்தொழுது ஸ்வாமி பராக்கு! என்றுநின்ருன். அவ்வாறுநின்ற சுயம்பாகியை விராடராஜன் கண்டு நீயிந்த மல்லனேடு யுத்தஞ்செய்ய வல்லையோ? என்ருன். ஐயா! ஏதோ உமது அநுக்கிரகத்தாலும் இதோ எழுந்தருளியிருக்கும் பெரியோர்களின் ஆசீர்வசனத்தினலும் போர்புரியமாட்டுவேன். தேவரீர் காலதாமதமில்லாமற் கட்டளையிட்டருளும். இதோ ஒருநொடியில் இவனை ஸ்தானப் பிரஷ்டத்துவமாக்கி ஸ்நானம் பண்ணி வருகிறேனென்ருன். அந்தப் பாகசாஸ்திர பலாயனன்சொல்லை விராடராஜன் கேட்டு நகைமுகங் காட்டிப் புதுமல்லனையழைத்து இவனுடன் யுத்தஞ் செய்வதற்கு இஷ்டந்தானு? என்ருன். ஆஹா! நீர் நல்ல புண்ணிய பூபாலன் உமது சபையிலிருந்த மல்லர்களை யெல்லாம் வீணய் மடித்துவிட்டேன். இவனுகிலும் மல்லனென்னும் பேரிருக்கட்டும் இவனு மிறந்துபோவானுகில் உனக்கு மெத்த மனஸ்தாபமாயிருக்கும். உம்மைப்பற்றி யிவனை மருந்துபோல்வைத்து விடுகிறேன். அந்தோ! இவனது ஊழ்வினைப்பயனல் நமனுக்கு விருந்தாக வந்திருக்கிருன் போலும் இருக்கிறது. நீங்களும் இவனுயிருக்கு உலைவைத்திருக்கிறீர்கள். என்பேரிற் குற்றஞ் சொல்லவேண்டாம். எமனுடனெதிர்த்த வுயிரும், சிங்கத்தைப் பகைத்த யானையும், என்னுடன் போராடவந்தபேரும் பிழைக்கப்போகிறதேயில்லை. ஆகையால், இவனின்றைக்கு இறந்துபோவான். இவனுக்காராவது பெண்டு, பிள்ளை, தந்தைதாய், அண்ணன், தம்பி, மாமன், மைத்துனன் உற்ருருறவினர்களுண்டானல் முன்னுடி சொல்லியனுப்பித் தலைமுழுகிப்போடப்பண்ணுங்கள். உங்களுக்குஞ் சம்மதமானல் என்னுடன் சண்டைக்கு வரச்சொல்லுங்களென்று அண்டை யசலைப் பார்த்துக் கண்ணுருட்டிக்கறுத்து விழித்து மீசைமுறுக்கித் திரித்துச்சிரித்து ஆர்ப்பரித்து கொக்கரித்து வீமனுக்கண்டையில் வந்தான். அவ்விடமிருந்த கங்கபட்ட ரொருவர்தவிர மற்றவர்கட்கெல்லாம் பயமுண்டாகிப் பலாயனன் இறந்துபோனுனெ

விராடராஜன் சபையில் பலாயனன் மற்போர் செய்தல்,

ன்று திண்ணபா யெண்ணங்கொண்டு தியங்கி மயங்கித் தத்தளித்து நின்றுவிட்டார்கள்.

இவ்வாறிருக்க, காமதகனனுக்கொப்பாகிய வீமன், தன்னண்டையிற் சண்டைக்கு வந்த வீரமல்லனைக்கிட்டி, உதயகிரியஸ்தகிரியிரண்டும் நெருங்கிப் போராடப் புகுந்ததைப்போற் பொருந்தி, இருவருந் தோளடித்துப் பெருங்குரல் முழக்கியிடித்து பிரதாபப் பேச்சுகள் படித்துக் காலாலுங் கையாலும் பின்னிப் போரிட்டுப் பிடித்தார்கள். ஒருவரையொருவ ரடித்தார்கள். ஒருவர்காலை யொருவர் மிதித்தார்கள். ஒருவரை ஒருவருதைத்தார்கள். ஒருவரை யொருவர் பற்றினார்கள் ஒருவரை யொருவர் சுற்றினார்கள். ஒருவரையொருவறெறிந்தார்கள். ஒருவரையொருவர் செறிந்தார்கள். ஒருவரைவிட்டொருவர் பிரிந்தார்கள். ஒருவருக்கொருவர் பின்பறிந்தார்கள். மார்புடன் மார்பழுந்த இறுக்கிக்கட்டி யணைத்துச் சுற்றினார்கள், கையைமுடக்கி மார்புந்தோளுந் துளைபடக் குத்தினார்கள். கால்மேலாகவிழ எற்றினார்கள். புருவம், வாய், மூக்கு, காது முதலிய உறுப்புகளழியச் சிதைத்தார்கள். பொருப்பென்னும் புயங்களொடிய இடித்துப்பதைத்தார்கள். ஒருத்தரை யொருத்தர் துரத்திப் பிடித்தார்கள். ஒடி வாடி நாடி நிலையில் மீண்டார்கள். ஒதுங்கிப் பதுங்கி யொடுங்கி யடங்கிப் பாய்ந்து பாய்ந்து சாய்ந்து மாய்ந்தாற்போல வதங்கி வாடினார்கள். இத்தன்மையாக இருவரும் போர்புரிந்ததில் புதுமல்லன் கற்றவித்தைகளையும் சாகசங்களையும் கைலாவகத்தையும் வீமசேனன் கண்டுகொண்டு இவ்வளவுதானிவனிடத்திலிருக்கிற மகிமையென்று தெரிந்து எதிரிக்கிடங்கொடுத்து ஏழைபோல் நின்ற வாயுகுமாரனை எதிரிலிருந்த புதுமல்லன் திடீரெனப் பூமியிற்குனிந்து, குபீரெனப் பாய்ந்து, தொடையிற் கைதுறுத்துத் தூக்கித் தொப்பென்று பூமியிற் குப்புறப்போட்டுத் தோண்மேலேறத் துணிந்தபோது இடும்பாசுரனைப் பகாசுரனை யெற்றிக்குத்தி யெமலோகமனுப்பி இவ்வுலகத்தில் பேருபகாரியெனப் பெயரெடுத்தவீமன் தன்னுடைய சாகசமர்த்தினால் வீராவேசங்கொண்டு, அந்த மல்லன் கையினின்றும் நீங்கி நிலத்திற்பாய்ந்து, உதறி நிமிர்ந்து குதித்து நிதானமாய் மதித்து, நேருக்குநேர்சென்று, ஒரு கையை நீட்டி, அவனுடலை நெருக்கிப்பிடித்து, மற்றொருகையால் கழுத்தை மடக்கியொடித்து, நிலத்தில்மோதி, ஒரேயமுக்காக அமுக்கிப் பழுத்த பாலைப்பழம்போல், கொழுத்தகண்கள் பிதுங்கத்

தக்கதாக காசாணுதிகளை யொடித்து, உயிரைமடித்து வெறுப்பில்லாமல் வீசியெறிந்து, எங்கே இவன் பின்னல்வந்த மல்லரென்று புயங்கொட்டிப்பார்த்துக் கண்கள் பொறியெழவிழித்து முகம்வியர்த்து ஆர்ப்பரித்து வீறிட்டெழுந்தான். இவ்வாற டங்காத் திடங்கொண்டெழுந்த சுயம்பாகியை விராடன் கண்டு ஒப்பிடுவதற்கிடமில்லாமல், அப்பப்பாவென் றயர்ந்து, இப்பாலென்னமோ வென்று பயந்து, உடனே முகநயந்து, ஜகமகிழுந் திடவானேயென்று புகழ்ந்து, தன்னிருகரத்தாலு மணைத்து, பொன்னரிமாலை பூஷணங்கொடுத்து, இனிமேலென்னுடைய போர்முகங்களுக்கு உன்னையன்றியுற்ற துணையில்லை உத்தம பராக்கிரமனே! என்றுபசரித்து, மன்னர்மதிக்க வாணர் துதிக்க மனது கதிக்க வரிசைகளளித்து, முன்னவ னென்னப் பொருந்தி கங்கபட்டரைப் பூசித்துச், சுவாமி! உம்மாலெனக் கிவ்வளவு பெருமை யுண்டாயிற்றென்று உவந்து வாழ்த்தி, தன்னுடல்போலும், தன்னுயிர்போலும், தன்பொருள்போலும் பக்கத்திலிருத்திஇந்தச்சுயம்பாகிக்கொப்பாகஸ்ரீராமனைச்சொன்னலும் என்காதுக்கினிமையாயிராது, அவனென்செய்தான்போவென்று தினந்தினஞ் சந்தோஷமடைந்து சிறப்புற்றிருந்தான்.

இப்பால் பாண்டவர்கள் தத்தந்தொழில்களில்குறைவின்றி அதிஜாக்கிரதையாயிருந்து விராடராஜன் நடத்தும் மரியாதைகளினல் அந்நியதேசத்திலிருக்கின்ரேமென்னும் வெறுப்பின்றி, விசனமற்ற சுஜனங்களுடன் இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருந்து, அரசாளும் செல்வர்கள்போற் சுகமுற்றிருந்தார்கள். இப்படியிருக்கையில், இந்தப் பட்டினத்திற் கதிபதியாகிய மச்சராஜனுக்கு மைத்துனரும், சுதக்ஷணதேவிக்குத் தம்பியருமான கீசகர்கள் ஆச்சரியப்பட்டுத் தேசங்கள்தோறுஞ் சிறப்படைந்து வந்த வாசவனென்னும் பேருடைய மல்லனைத் தங்கள் வாசலிலிருந்த மடைத்தொழில் மல்லன் நாசகால நமன்போலெதிர்த்துக் கொன்றுவிட்டானென்று கேட்டுச் சந்தோஷங்கொண்டாடியும் நேற்றிறந்த பழைய மல்லரைக்குறித்து இரக்கமடைந்துயிருந்தார்கள். அன்றுமுதலாகச் சுயம்பாகியாகிய பலாயனனைப் பார்க்குந்தோறும் அவ்வூரிலுள்ளார்க்கும், மற்றவர்களுக்கும் மிக்கபீதியும் பயமும் வயிற்றிற் பெருநெருப்பு முண்டாயிருந்தது. கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே என்றுவைசம்பாயனர் சொல்லலுற்றூர்.

மற்போர்ச்சருக்க முற்றிற்று.

கீசகவதைச்சருக்கம்.

பஞ்சபாண்டவரும் பாஞ்சாலியும் வித்தியாசமின்றிப் பத்துமாதங்கழித்து மற்றைநாளுந்தொலைக்க வேண்டுமென்று, ஒருநாள் ஒருயுகம்போற் போக்கிச் சோர்வடையாமல் தேகசுகம் பாராமல் தங்கள் வலிமையைக் காட்டாமல் ஒருமார்க்கமாய்க் காலங்கழித்தார்கள். அப்படிவருநாளையி லொருநாள்சுதர்க்கணை யுடன் பிறந்த நூற்றுநால்வருக்கு மூத்தவனும், விராடராஜனுக்கு மைத்துனனும், அவன் படைக் கதிபதியுமாகக் காமனைப்பழிக்குங் காந்தியும் அளவிடப்படாத ஆண்மையுமுடைய கீசகாஜன் தன்சகோதரியான சுதக்ஷணாதேவியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று வந்து, அந்தப்புரத்திற் புகுந்து, சிலம்பு புலம்புஞ் சீரடிபணிந்து, சிலநேரம் வரையிலும் பேசியிருந்து, தன் தமக்கையிடத்தில் செலவுபெற்றுச் சிங்காரவனத்தின் வழியாய் வந்தான். அவன் வரும்போது, பாண்டவர்களின் தேவியாகிய விரதசாரணி யென்பவள், தேவேந்திரனுடைய நந்தவனத்திற் கொப்பாகிய அந்தப்புரத் தோட்டத்தில் சுகந்தபரிமளமிகுந்த புட்பங்கள் பறித்துச் சோடசகலைகணிறைந்த மதிமுகம்வெயர்த்துச் சொரூபவுலாசமும், புருவவிலாசமும், செந்தாமரைபோல் திரண்ட கொங்கையும், இரண்டுமலையைச் சுமக்க மாட்டாமல் துவண்டாடும் இடையும், அன்னநடையும், வன்னவுடையும் உடையவளாகிச் சாயல்கண்டு தோகைமயிலாடக் குரலோசைகேட்டுக் குயிலிசைபாட, அளிமொழிக் கிடைந்து கிளியினம்வாட, அடிப்புறவடிக்கு ஆமையொளிக்க, பொன்னொளிபார்த்து மின்னல் நெளிக்க, இன்னெழில்பெற்ற கன்னிகையானவள் பொன்னங்காவிற் பொலிந் தெதிர்ப்பட்டாள். செயற்கை யழகின்றி இயற்கை யழகுள்ள அப்பாவையைக் கீசகன்கண்டு ஆசைமேற்கொண்டு மோக சோக மூச்சுமேலிட்டுக் காமன் கணையாற் கலக்கப்பட்டு, ஓகோகோ! இப்படிப்பட்ட பெண்ணை இதுவரையிலுங் கண்டிலேன். இவ்வுலகமயங்கவந்த மாயையோ! சும்மா விருப்பவர்மேல் தொடுக்கு மோகனுஸ்திரமோ! திக்குப்பாலகருக்குச் சொக்குப்பொடியோ! பிரமாவைத்த சித்திரமோ! கம்மியன்சமைத்த சித்திரமோ! அம்மா ஈதொன்றுமறிகிலேன். தெய்வப் பெண்ணோ இவளாரோ எவளோ என்று ஐயங்கொண்டு, அவளண்டையில் வந்து, கண்ணிமைத்

கீசகன் விரதசாரணியைக் கண்டு மோகித்தல்.

தலால் மானிடப் பெண்ணெனத் துணிந்து, காமுகனாகிச் சிந்தைவருந்தி நைந்து மையலால் வெந்து, வாடி வதங்கி மானம் மகிழ்ச்சி, பெருமை, புகழ்ச்சி, யாவுமறந்து, ஐம்புலனும் புரண்டு, அறிவுமருண்டு மோகப்பயிர் விளைக்கு முதல்வி நேரிட்டும் விரகதாபந்தீராச் சங்கடமென்னே! ஆஹா! நேசப்பெண்ணரசே! உன் சரித்திரத்தைக்கேளாத தரித்திரனா யிருக்கிறேன். நீ யாரோ? எவ்விட மிருப்பது? உன் நாயகன் எங்கே? நீ யென்ன காரியமாய் வந்தாயிங்கே? உன் பெயரென்ன? என்பேரில் தயை புரிந்து சொல்லுமென்று பலவிதத்திலுங் கேட்டான்.

அதற்கோ ருத்தரமுஞ் சொல்லாமலிருந்த சித்திரப்பாவையைப் பார்த்து, நானுனக்குப் பொருளாகத் தோன்றவில்லையோ? என்சொல் உன்செவிக்கேரவில்லையோ? நான்படுந்துயரம் நீயறியாததோ? உன்மனமென்ன கல்லோ? கடிதோ? இரும்போ? எஃகோ? என்னுடன் வார்த்தையாடினால் உன் வாய் முத்து சிந்துமோ? ஆபத்து நீக்காவிட்டால் பாபத்திற்கிடமல்லவோ? என்பேரில் கோபத்தை வைக்காதே. நான் கொண்ட சோபத்தைத் தீர்த்தருளும் சோலைக்கண்ணுறையும் வாலைப்பருவக்குயிலே! என் மனமிரங்கப் பேசிப் பக்கத்தில் தங்கிய பாங்கியரைநோக்கி அடிதாதியரே! இந்தப் பெண்பெருமாளாரடி? இவளுக்கென்ன பேரடி? இவளெந்தவூரடி? இதுவரையிலும் நானறியேனடி? நீங்களாராகிலுஞ் சொல்லுங்களடி யென்று கேட்டான். அவர்களவனுக்குப் பயந்து ஐயா! இந்த வண்ணமகள் உங்கள்தமக்கையாரிடத்தில் பத்துமாதமாய் வேலைக்கமர்ந்திருக்கின்றாளென்றார்கள். அந்த வாசகங்கேட்ட கீசகன் ஊழியஞ் செய்யவந்தவள்தானே யென்று இலேசாக நினைத்துக் காமத்தீப் பெருங்காற்றாற் கருகியுருகி, நாணங்கொண்டொடுங்கி முகங்கோணி முன்னின்ற விரதசாரணியின் பாதத்தில் வீழ்ந்து, என்னுவியே! என்னைக் கொல்லுவது உன் ஆசைவசனபியே! வசந்தகாலவண்டைப்போல உன் வாய்மலரிற் சுரக்கும் தேனையுண்டு, பிரமானந்தங்கொண்டு மேன்மைபெற விரும்புகின்றேன். உனக்குண்டாகியவழகும் அவ்வழகுக்கேற்ற பருவமும், அப்பருவத்திற்குரிய உருவமும், அவ்வுருவத்திற்கிசைந்த காந்தியும், அக்காந்திக்குத்தக்க சாந்தியு முண்டாயிருந்தும் உனக்குத்தகுந்த சொகுசுநாயகனில்லாமையால் உன்காலம் அநியாயமா யகன்றுபோகிறதே! ஐயோ! நானுனக்குடன்பாடாகிய கிரீடி! நீ யெனக்கிசைவாகிய கண்ணாட்டி! அடி சீமாட்டி! பெண்

ணுகப் பிறந்தவள் உன்னழகைக்கண்டு பின்தொடர வேண்டுமே அலங்காரமென்பன வெல்லாம் உனக்கலங்காரமா யமைந்த அடிமையே! இவ்வளவு நிறைவுற்றிருக்கு முனக்குமெனக்கும் என்னகுறை? நாம்பேசி மிகுந்த சந்தோஷமாக விளையாடிக் குலாவிக்கூடுவதே யுறவு? உனக்குவேண்டிய நவரத்தினுபரணங்களும், கட்டுவர்க்கங்களும், பட்டுவர்க்கங்களும், பொன் பாத்திரங்களும், பொருள்களுந் தருகிறேன். எனக்கெவ்வளவுமோகங்கொடுத்தையோ அவ்வளவு போகங்கொடுக்கிறேன். நித்தியம் உன் னுத்திரவின்படி நடக்கிறேன். மற்ருெருவர் முகநோக்கிலேன். சத்தியம்பண்ணித்தருகிறேன். சற்றேனு மனமிரங்கவேண்டுந் தையலே! என்று எத்தனையோகோடி யுபசாரவார்த்தைகள் சொன்னுன். அத்தனை மொழிகளுக்கும் எள்ளத்தனையும் பேசாமல், ஓர் மரத்திஞேரமாய் மறைந்திருந்து ஆ கீசகா! பாவமாகியமூட்டையும், பழிப்பாகிய கேட்டையும் பாசப்பெருங் கோட்டையும் ஏன் கட்டித் துள்ளுகிருய்? ஏழைப் பெண்பாவத்தைக் கொட்டிக்கொள்ளுகிருய். இம்மைப் பயனை யொழிக்கிருய். மறுமைப்பயனை யழிக்கிருய். இம்மை மறுமையிரண்டையும் யோசிக்கவில்லையோ? ஏதோ விபரீதமாய் நினைத்த வீண் நினைப்பையும் மாற்றவில்லையே! நற்குடிப் பிறப்பையும் பெற்றிலை. நாடாதகாரியங்களை நாடுகிருய். வீணுகிய சொற்களைச் சொல்லுகிருய். அந்தோ! இந்தப்பேச்சு உன்னுடனற்றுப்போகிறதா யிருக்கவில்லையே. அநேக மன்னரும் வெகுவாகிய ஆத்மகோடிகளும் வந்தொதுங்குகின்ற சந்திரவட்டக் குடைநிழலையுடைய விராடராஜனது பெருமைக்கும், அவனது புகழுக்கும் அழிவுதேட ஏற்பட்டிருக்கின்ருய்போலும். முடிவு காலத்தைத் தேடிக்கொண்ட மூர்க்கனே! விவேகமற்ற வெறியனே! மன்மதபாணமாகிய நெருப்புக்குப் பயந்து, மகாபதிவிரதைகளின் வயிற்றெரிச்சலாகிய வடவாமுகாக்கினியில் வீழ்ந்து வாழ்நாளழிந்து மாளப்போகிருய். அடாபாவி! சிறந்த மரபிற் பிறந்தவர்கள் தங்களுட லழிந்தாலும்; உடலிற் பொருந்திய உயிரொழிந்தாலும், பிறர் மனை பிறருடைய பொருள் விரும்பமாட்டார்களோ. வாய் புழுக்க வசைமொழி வசனிக்கார்களே. நொய்யவுரையார்கள். நொந்த கண்ணுற் பாரார்கள். அவர்களைத்தான் மிக்கோரென்று துதித்தும் தக்கோரென்று மதித்தும் சாஸ்திரங்களிற் பேசியிருக்கிறது. நீ இழிந்த பிறப்புள்ள ஈனனுகையால் துர்ப்பாஷைகளை ஏறக்குறையப் பேசினுய்

அவைகளை யெல்லாஞ் சுதர்க்கணையைப்பற்றி மனம் பொறுத்தேன். அந்தமட்டும் உன் துர்ப்புத்தியை விலக்கி நற்புத்தியைத் துலக்கினுல், தொல்லுலகில் இன்னுஞ் சிலநாளிருந்து வாழ்வாய். இல்லாவிட்டால் எமலோகஞ் சேர்ந்து நரகத்திலாழ்வாய். என்னை நீ யாரென்று நினைத்தாய்? தேவபுருஷர்களாகிய ஐவருடைய காவலிலிருக்கிறவள். அந்தத் தேவர்களுக்குமுனக்குமிருக்கின்றபேதத்தையோசித்துப்பார். உனது நடத்தையை யிதுவரையுலு மவர்களறியார்கள்போலு மிருக்கிறது. அவர்களிலொருவனுகிய வீரபோஜனென்னு மேலோனறிந்தானுகில், கண்மூடித் திறப்பதற்குமுன் உன்னுடல் மண்மூடிப் போய்விடும். உன்னுயிருமொழிவாய். அடா காலாந்தகா என்று காமவேதைக்கொண்ட கயவனுக்கெதிரில் நாமம்வேறுகொண்ட நாயகிபேசினுள்.

அந்த நாசகாலனுகிய கீசகனுக்கு ஆசைநோ யதிகரித்துக் கூசுதலற்று வண்ணப்பெண்ணைநோக்கி, உம்மைப்பார்த்த கண்ணுக்கு மற்றொரு பெண்ணைப்பார்க்க எனக்கெண்ண மில்லையே! என்னிருகண்மணியே! அதற்கிசைந்தமணியே! அந்தமணியினொளியே! ஒளியிடத்தின் வெளியே! இந்திரலோகத்திற் கொப்பாய்ச் சந்திரமண்டலத்திற் கப்பாலளாவிய என் மாளிகையைத் தருகிறேன். அம்மாளிகை நிறைந்த சாளிகை தருகிறேன். சகல வனுபவ வதிகாரமுந் தருகிறேன். நானுமக்கேவல் செய்ய வருகிறேன். என்னை நீ நிஷ்டூரஞ் சொல்லாமல் என்னிஷ்ட தெய்வம் போலாண்டருளும் ஆரணங்கே! உமதன்புள்ள கருணைப் பார்வையால் எனக்குவிபரீதத்தை விளைத்த காமப்பேயை யோட்டிவிடும். என்கலக்க மயக்கத்தை மாற்றிவையும். நான் கடைத்தேறும்படி தேற்றிவிடும். கலவியமளியி லேற்றிவிடும். உமது சிறுநகை நிலவினுல் என்புத்தி மருண்ட மோகவிருளைப் பிரகாசிக்கப்பண்ணும். மன்மதன் கணைதுளைத்த என்மார்பிற் புண்ணுக்கு மதமேறிய ஸ்தனத்தாலொத்தவும் கரங்களிரண்டாற் கட்டியிறுக்கும் என்னுள்ளுக்கு மருந்தாய் உமதிதழமுதமூட்டும். உயிர்போமெனக்கு உமதுறுதிமொழி சொல்லும். மதப்பயல் சண்டைக்கு வந்து முன்னில்லும். என்னைத்தடுத்தாட்கொள்ளும் சரணஞ்சரணம் பெண்ணுயகச் செல்வமே! இவ்விதமாக வணங்குகிறவென்னை இன்னுனென்று அறிந்துகொள்ளும். இந்திரன் முதல் யாவரையும் தந்திரத்தில் ஜெயிக்குஞ் சுந்திரமுடையவன். நான் திரிலோகஞ் சேர்ந்தெதிர்த்தாலும்

அபஜயமடையமாட்டேன். இளமைப்பருவத்தில் மாரன்; வள மைச்செல்வத்திற் குபேரன்; கல்வியிற் சேடன்; கலவியில் விசே டன்; நன்மைக் குகந்தவன்; நானுன் தன்மைக்குத் தகுந்தவன்; இந்த மச்சதேசத்தில் நான்வைத்தது பிச்சை. இந்நாட்டரச னை விராடனை மேன்மையா யெண்ணுதேயும். அவனென் தமக்கைப் புருஷனுகையாலும், சிங்காதனத்திலேறி யிருப்பத ற்கு எனக்குச்சாவகாச மில்லாமையாலும், இவனை இவ்விடத் திற்கு முடிசூட்டி நிலைநாட்டி ஆள்காட்டிப்போல் வைத்திருக் கிறேன். அவனுல் ஒன்றுமில்லை. எல்லாமென்னுலிருக்கின்றது. என்பெயர்சொன்னுல் மராடமுதலிய கர்னுடகமும் நடுங்கும். ஆதலால், நானவனை மதிப்பதுமில்லை; துதிப்பதுமில்லை; என் மகிமை நீ நன்ருய் விசாரிக்கவுமில்லை, உமக்கு எதுவேண்டியி ருந்தாலும் நீயெப்படி நடத்தவேண்டுவதானுலும், உமது சொற்படிக்கெல்லா முடித்திருக்கிறேன். என்பெண்சாதிமார் களும் உமக்கேவல்செய்யப் பார்த்திருக்கிறேன். நீர் வண்ணப் பெண்ணென்னுஞ் சின்னத்தொழிலை விடுத்து, என்னையடு த்து மேன்மையா யிருக்கலாம். நீரெனக்கு வசப்படுவீராகில், விருஷபத்துவஜராகிய திரிநேத்திரதாரியைப் பார்வதிபங்கரை பரமசிவத்தைப் பூசித்துப் பிரமோற்சவம் பண்ணிவைக்கிறேன் யானிதுவரையிலும் பண்ணிய புண்ணியங்களை யுமக்கேதத்தஞ் செய்கிறேன். உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையுமுமக்கே யெப் புவிக்கிறேன். உமதாசையால் மோசம் போகிறேன். நான் கொண்ட மோகலாகிரி தலைக்கேறிவிட்டது. இந்தக் காமமயக் கத்தைத் தணியாவிடில் என்னுடலு முயிரு மொருங்கேபோய் விடும். அதனுலுமக்குப் பாவஞ் சம்பவிக்கும். ஓ பருவரதியே! நான் மெத்தப் பெரியமனிதன் மேன்மையுற வாழ்ந்தேன். காமக்குழியில் கால்தவறி வீழ்ந்தேன். மோகக்கடலிலாழ்ந்தேன் ஆதரவற்றலைந்தேன். ஆசைவலையா லுலைந்தேன். ஐயோ! அறிவு தொலைந்தேன். நீரென்னுயிர்க் குறுதியாகித் தெப்பம் போற் கைகொடுத்துக் கரையேற்ற வேண்டும். கலாநிதியே! நிலாமதியே! ஜீவசஞ்சீவியே! வேதப்பிரசாதமே! கருணைப்பி வாகமே! காந்திப்பிரவாளமே! உமக்கு மேலாகிய புண்ணிய முண்டு. இனி நானென்ன சொல்லப்போகிறேன்? தனியனு கிய நானென்னசெய்வேன்? உமது சித்த மென்பாக்கியம். தரு மத்தை யெண்ணித் தயவுபண்ணி இனியென்னை இரக்ஷிக்க வேண்டும். என்மனமோ பதைபதைக்கின்றது. என்னுடலோ

துடிதுடித்துச் சோருகிறது. என் பொறிபுலன் கலங்குகிறது. என்புத்தி தயங்குகிறது, பிராணனொடுங்குகிறது. நான் பிழைத்தபிழைப்பு வீணாய்ப்போயிற்று. பிறருக்கு நகைப்புண்டாயிற்று. உள்ளமுருகுகிறது. உடல் கருகுகிறது உயிருமலைகிறது உரையுங்குழறுகிறதே! ஆஹா! பெண்தெய்வமே! உமது அரவிந்தபாதம் எனக்கடைக்கலஸ்தானம். நம்பினேன்; நம்பினேனென்று வெம்பிவீழ்ந்து, அந்தவிரதசாரணியின் அரவிந்த வடியில் இவன் தலைமுடி படும்படித் தாழ்ந்து கண்டபடி பிதற்றினான்.

வண்டுமொய்க்கும் விரிந்த கூந்தலையுடைய மாதரசி, கைநெரித்து, முகத்திற் கடுமைகாட்டி அடா கொலைபாதகா! அநாசாரமுடையவனே! உத்தமஜாதியிற் பிறந்தும், உயிர்வாழ்க்கையிலிருந்தும், யோசிக்காமற் போனாயோ! பாத்திரமில்லாத சூத்திரஜாதியாகியும், ராஜஸ்திரீகளுக்குப் பணிவிடை செய்பவளாகியும், தாழ்ந்த திசையிலிருக்கிற யென்பேரி லாசைப்பட்டு மோசம் போய்ப் பேசுவது உனக்கு நாசகாலமல்லவோ? அடா நீசகா! ஏழையாகிய எனக்குக் கொடுக்கிறேனென்ற செல்வங்களை உன்குலத்துக்குரிய பெண்களுக்குக் கொடுத்து, அக்கினிசாக்ஷியாகக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டு, கலந்துண்டு அழகாயிருக்கலாமே! அவர்சுகத்தை விட்டுவிட்டு, வயிறு வளர்க்கவந்து மாறுவேஷங்கொண்டு, தலையும் பம்பை, இடையுங் கந்தையாயுள்ள என்னை விரும்பி ஏன் கெடுகிறாய்? வீணாசைகொண்ட மாபாதகா! ஓமகுண்டத் தழலதென்று உன்னுமற் கலங்குகிறாய். உயர்ந்த பொருளுக்குத் தளர்ந்தாசைப்படுகிறாய். அடா! துன்மார்க்கனே! புத்திமானாகிய வொருவன், தான் மணம்புரிந்த மனைவியைத் தனியேவிட்டு அந்நிய ஸ்திரீகளை நாடி, அவர்கள் காலடியில் வாடிக் கிடப்பது அழகல்லவே. அக்கினி சாக்ஷியாகச் செய்த சத்தியந் தப்பினவர்களுக்கு இம்மையில் வாழ்வுமாறும்; மறுமையில் நரகமீறும். எப்பிறப்பிலும் பழியும்பாவமும் அபகீர்த்தியுமேறும். ஐயோ நான் சொல்வதைக்கேள். மறுமாதர் மேல் மையல் கொள்வது அநியாயம். அம்மையலால் விளைவது அபாயம். எந்தவேளையும் அச்சமும், துன்பமும் நேரும் இதுவோ தொல்லை. இன்பமோ இல்லை. அன்றியும் பரஸ்திரீகள் தங்களை விரும்பிய நாயகனுடைய சுகதுக்கத்திற்கு உரியராகமாட்டார்கள். அதேனெனில், தங்களைச்சேர்ந்த சோரநாயகனிறந்தால், அவனுக்குக் கருமக்கிரியை முதலாகிய சிரார்

த்தங்கள் செய்ய அதிகாரமில்லை. அவள் கருப்பங்கொண்டு பெற்றபிள்ளையும் தந்தைவழிக் கிசைந்த கருமச்சடங்குகளுஞ் செய்யவொண்ணுது. அந்தப் பிள்ளையினுல் வம்சவிருத்தியுமாகாது. ஒருவேளை வம்சவிருத்தியானுல் தந்தைகுலம் நசித்துப் போம். அபிமானத்தால் வந்த இந்த மைந்தன் தலையெடுத்து மேம்பாடடைவான். இவனெவ்வளவு செல்வம்பெற்றிருந்தாலும் 'எருமைச் சாணம் எக்கியத்திற்காகா' தென்பதுபோலாம். குலத்திற்கொண்ட குரங்கானுலும், குறைசொல்லுதற் கிடமிராது. வேதவிதியும் நீதிமுறையும் பிசகாது. திதிமுதலிய பிதுர்க்கடனுக்கும் அதிகாரியாவான். இவைகளையெல்லாம் ஓதியுணர்ந்த கோத்திரத்தானுகிய நீ ஜாதியிழந்தவர்போல் அதர்மத்திற் குடன்படவேண்டாம். என்னை நாடுவதும், இஷ்டமாகத் தேடுவதும், உன்குலத்திற் குரிமையல்லவே. மூடவனுக்குக் கொம்புத்தேன் எட்டுமோ? மூடனுக்கென் அன்புதான் கிட்டுமோ? ஓ மூர்க்கனே! நானெருவிரதம்பற்றி இவ்விடத்தில்வந்திருக்கிறேன். என்பேர் விரதசாரணி. நீ தப்புநினைப்புக்கொள்ளாதே. சாகவே தலைதுள்ளாதே. பூர்வம் சீதையை எடுத்துப் போய்ச் சிறையில் வைத்து உண்ணுமல் தின்னுமல் ஊரம்பலமாய்ப் புத்திரமித்திர பௌத்திராதியுடன் நிர்மூலமாய் போன இராவணன் சரித்திரத்தைக் கேட்டிலையோ? உனக்குமதேகதி. உருளவந்ததே தலைவிதி. நீ என்ன செய்வாய்? என்னைக்கலியாணம் பண்ணிக்கொண்ட காந்தருவர்களாகிய ஐவர் மகா பராக்கிரமசாலிகள். என்விஷயத்தில் தீங்குசெய்பவர்கள் தலைகள் பனங்காய்போல் உருண்டலைய ஓங்கிய விற்பிடித்திருக்கின்ருர்கள். இந்தரகசியத்தை நானுனக்குச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆயினும், விராடன் பத்தினியாகிய சுதர்க்கணையை யடுத்து அவளன்னம் புசித்து வருகின்றமையால் நன்றி குன்ருமற் சொன்னேன். 'கெடுவாய் கேடு நினையாதே' என்ருல், 'இன்னமுங் கெடுவேன்; பந்தயமென்ன' வென்பதுபோல், என்னை விரும்பிச் சின்னவார்த்தை பேசுகிருய். துற்புத்தியை விட்டுவிடு வாய்க்கடங்காப் பிடிபிடித்து மண்டையுடைந்து மடியாதே. என்னண்டையடைந்து துடியாதே என்னுடன் பேசுவதற்குத் தெய்வலோகத்தாரும் திடுக்கிடுவார்கள். அப்படியிருக்க, நீ பயமில்லாமற் பேசினையேபாவி! எனக்குரிய காந்தருவர்கள் இப்பொழுது இந்நகரத்தி லிருக்கின்ருர்கள். அவர்களுக்கு விரோதிகளில்லை. சிலசமயத்தில் விரோதியான

வர்கள் ஆகாயத்திற் பதுங்கினாலும், அலைகடல்மூழ்கி யொதுங்கினாலும், பாதாளத்தில் மறைந்தாலும், பூதலத்திலுறைந்தாலும், திக்குப்பாலருடைய பேருதவி பெற்றாலும், நவக்கிரகங்களின் நன்மையுற்றாலும், ஹரியரபிரமாதிகளானபோதிலும் அவர்களுயிரை யழிக்காமல் விடார்கள். ஆகையால் நீ என் நிமித்தம் உன்னினத்தாருடன் மடியவேண்டாம்; காமபாசத்தினாற் கொழுத்து எமபாசத்தைக் கழுத்தில் மாட்டிக்கொள்ளக் கருதுவானேன்? அப்பால் கண்ணீர் சொரிந்து கலங்குவானேன்? எரியுநெருப்பை யெடுத்து மூடிவானேன்? கரியவிஷத்தைக் கண்டு குடிப்பானேன்? தன்பலமும் எதிரிபலமும் எண்ணாமல் தவிக்கின்றனையே! அடா சண்டாளா? அப்பாலொத்திப்போடாவென்று உரத்துக்கூவி எட்டிநடந்தாள்.

இவ்வாறு அட்டதிக்கும் ஜயஸ்தம்ப நாட்டிய பட்டாபிஷேகப் பாண்டவர் தேவியானவள் ஏசக்கேட்ட கீசகன் திடுக்கிட்டுச் சோர்ந்து அவளையடுத்துப் பின்சென்று, கையால் தடுத்து முன்னின்று, ஆஹா! என்னாசைக்கனியே! உமக்குரிய காந்தருவரால் என்னுயிர்போயினும் போகட்டும். என்னெண்ணங் கைகூடினாலுங் கூடட்டும். உமது கருணைப்பார்வை என்மேலிருக்கட்டும். நீர் வேண்டுமென்று நினைத்தால் எம்மையுங்காத்து உம்மையுமீத்துக்கொள்ளலாம். அப்பாலுமது சித்தம்; எனது பாக்கியமென்று கீசகன்பேசினான், அக்காலையில் வடிவேற்கண் படைத்த வண்ணப் பெண்ணானவள் வாய்வறண்டு, கோபங்கொண்டு, இனியிந்தப் பாதகனுக்கெதிரில் நிற்கலாகாதென்று தூதுளங்கனிவாயும், முத்துப்போன்ற பல்வரிசையுமுடிடைய சுதக்ஷணாதேவிக்கு எதிரோடி, நடுங்கியதேகமும் ஒடுங்கிய வுயிரும் நாணமும் மானமும் நாவரக்ஷியுங்கொண்டு, குருச்சந்திர யோகத்தில் பொழியுமழைபோல் கண்ணீர்விட்டுச் சித்திரப்பாவைபோல் அசைவற்றுத் திகைத்துத் தேம்பி நின்று கடுங்கோபக் கண்ணிணையுடைய பட்டத்துயானைமேற் பவனிவரும்பார்த்திபன் பத்தினியாகிய தாயே! நமது பூந்தோட்டத்தில் புட்பம் பறித்துக்கொண்டு திரும்பிவரும்போது, வீரகண்டைதரித்த உன்தம்பியானவன், சொல்லாதவார்த்தைகளைப் பலவாகச்சொல்லிப் பொல்லாத எண்ணங்கொண்டு துரத்தினான். உன்னிடத்தில் நானூழியஞ்செய்ய வரும்போது, நான் கொண்டிருக்கும் விரதமும், காந்தருவரைவர்காவலும், என்னையிச்சித்தவர்களிறப்பார்களென்றும், உனக்குறுதிசொல்லி யிருந்தேனே. இப்

போது வீணய் வாணளழிய வழிதேடிக்கொண்ட உன்சகோ தரனுக்குப் புத்திமதிகள் போதித்துச், சரசசல்லாப சுரதலீலை களைச்செய்யும் தாசிகளை யழைத்துவந்து, அவன் தலைக்கேறிய காமத்தைத் தணித்துவையும், சத்தியந்தப்பாமற் புத்தியாயிருக்கச் செய்யும். உத்தமியாகிய நீ முன் ஜாக்கிரதைப்படாமற் போனல்; என் ஜாக்கிரதையில் நான் முந்தியிருப்பேன். அதனலவனுயிர் சிந்திப்போய்விடும். இந்தச்சொல்லை யுண்மையாய் நம்பும். என்பேரிற் குற்றமில்லை; முக்காலுஞ் சொன்னேன் சொன்னேனென்ருள். அந்தத்தையலுரைத்த சங்கதியைக்கேட்டசுதர்க்கணையானவள் கையைநெரித்து, வயிற்றைப் பிசைந்து, சந்திரபிம்ப முகமலர்ச்சி தளர்ந்து, கேகயபட்சிபோற்கொஞ்சிப் பேசுகின்ற சொல்லுங்குழறி, மயிலுக்கொப்பான சாயலுமாறி, அன்னம்போன்ற நடையு மசந்து, கோடையிடியைக்கேட்ட பாம்பென்ன வொடுங்கி, வசலைக்கொடிபோல் வதங்கி வெதும்பி, வியர்த்து, வண்ணமாமகளை யணைத்துக் கண்ணீர் துடைத்து அம்மா! வாரும்; என்கிட்ட வுட்காரும், அவன் கெட்டான் கொடிய துட்டன், உம்மைத்தொட்டானு? அதற்காக நீர் பயப்படவேண்டாம். அந்தமட்டும் பாவிகையி லகப்படாமல் தப்பி வந்துவிட்டதே நான்செய்த பாக்கியமென்று அருமைபாராட்டி, அந்தவழகிய சீமாட்டி பேசிக்கொண் டிருக்கும்போது, தூரத்திக்கொண்டு வந்த காமாட்டியாகிய கீசகனவன் பணிப்பெண்ணுகிய அம்மாலினியைப் பார்த்துச் சுதர்க்கணையைப் பணிந்து, அம்மா! உன்னிடத்திலிருக்கிற வண்ணப்பெண்ணல் என்னுயிர்போவது திண்ணம். எனக்கு நேரிட்ட சோபத்தை நீக்கி, ஆபத்தைக்காத்து உன் கோபத்தை மாற்றவேண்டும். அன்னையே! நமது பூந்தோட்டத்தில் இவளைக் கண்டேன் மோகங்கொண்டேன். மாஞ்சோலை குயில்கூவ மன்மதன் கணைதாவ, அதனல் மனம்வேக இந்தச் சீதேவிகாலில் வீழ்ந்தேன். உடனே யென்னை ஆதரிக்காமல் சீச்சீ மூதேவி யென்று முகத்தாலடித்து விடவிடத்துப்பேசினுள். படபடத்தேசினுள். வீண யழியப்போகின்ற நான் இவளுடன்கூடி, இன்பமனுபவித்து இவளுக்குச் சொந்தமான கந்தருவர் கையால் இறந்து போனலும் சுகிர்தமுண்டு. ஐயையோ! இவளைச்சேராவிடில்,எப்படியும் நான் எமலோகஞ் சேருவேன். நானிறந்தால், உன் புருஷனுடைய ராஜாங்கமும் பறக்கும். பகைஞர்கள். மேலிடுவார்கள். பார்த்தோருக்குகேலியாம். என்னுடன்பிறந்த உன்தா

லிக்கு நித்தியகண்டஞ் சம்பவிக்கும், ஆகையால், நீ இவளுக்குத் தெரியப்படச் சொல்லி, என்னிடமிணங்கி வாழச்செய்வையாகில், மங்கிலியந் தீர்க்கமங்கிலியமாம். நல்லசெல்வங்களை யனுபவிக்கலாம். இந்தவிராடராஜனது அரசாக்ஷிக்குத் தாழ்ச்சிவராது. நானின்னுஞ்சின்னாளக்கிருக்கும்படியாகக் கிருபைசெய்தருளும் சகோதரியே யென்று சுதர்க்கணையின் பாதத்தைத் தொழுதான்.

மிகுந்த வணக்கமாகப் பணிந்துவேண்டிக்கொண்ட கீசகன் முகத்தை நெருப்பெழப் பார்த்து, அவனுக் கிடங்கொடுக்காமல் அதட்டி ஆமடாவென்று கறுவி, அடாதோஷி! என்னபேச்சுச்சொன்னாய்? அடாபாவி! அரிஹரியென்று இரண்டு காதையும் பொத்திக்கொண்டு மானம்பெரிதென்று மதித்தவருக்கு பிராணன் துரும்பென்று புத்திமான்களெண்ணுவார்கள். புத்தியீனர்கள் பிராணனைப் பொருளாக நினைத்து, மானங்கெடவயிறு வளர்த்து, அப்பிராணனைச் சிலநாளில் இழந்துவிட்டு, மண்ணுள்ளவரைக்கு மிகுநரகிழிந்து, வெவ்வேறு யோனியிற்பிறந்து தாறுமாறாயலைந்து, சங்கடப்படுவார்கள். ஐயோ! துரோகி இந்த சைரியந்திரியானவள் என்னிடத்தில் வரும்பொழுது தனக்கு மானக்கேடு வராமல் பெற்ற தாய்போல் காப்பாற்றவேண்டுமென்று, தன்னை யாரேனுஞ் சிந்தித்து நிந்திப்பாராகில் தனக்கு நாயகராகிய கந்தருவரால் அனர்த்தம் விளையுமென்றும், தானொரு காரணத்தின்பொருட்டுச் சிலநாள் கழிக்கவேண்டுமென்றும், எனக்குத் தானடைக்கலமென்று சொன்னாள். நானுமவ்வாறே வாக்குதத்தம்பண்ணி, விராடராஜன் முதலிய வேந்தர்களாலும் மற்றமாந்தர்களாலும் பொல்லாங்கு வரவொட்டாமல் பெண்பழி பெண்தோஷம் பேசவொட்டாமல் என் கருப்பத்தில் வைத்துக் காப்பதுபோல் இதுவரையிலும் கண்ணுண்டாய்ப் பார்த்துவந்தேன். அடா துரோகி! நீ என் கட்டுக்காவலையுமழித்து, என்பெயரையுங் கெடுத்து, எங்களை நடுத்தெருவில் விடுத்து உனதுயிரை நமனுக்குக் கொடுத்து, விராடராஜனது செங்கோலையுங் கொடுங்கோலாக்கி, நிஷ்ரேத்தாற் கஷ்டப்படு மார்க்கத்தை இலேசாகத் தேடிக்கொண்டாய். அடா தீவினையாளா! ஈதுனக் கழகல்லவே. அறிவல்லவே, என் சொல்லை நம்பிப் பேசாமற்போய்விடடா தம்பி! இந்தப் பெண்ணணங்குக்கு கண்ணாகிய காந்தருவர்கள் கருடனுக்கும் காற்றுக்கும் மேலான வேகம்

உள்ளவர்களாம். வருணனுக்கும் தேவேந்திரனுக்கும் மேற்பட்ட வல்லமையுள்ளவர்களாம். அக்கினியையும் சூரியனையும் பழிக்கும் காந்தியுடையவர்களாம். அவர்களுடைய கோபாவேசத்திற்கு மூன்றுலோகமுந் தாங்கமாட்டாவாம். இந்த விருத்தாந்தங்களை நான் முன்னமே யறிந்திருக்கின்றேன். நீ பிழைக்க மனதுள்ளவனுகில், இப்பெண்மேற்கொண்ட மோகத்தைக் கனவிலு நினையாமல் மறந்துவிடு. மறவாவிடில், வீணே கெட்டழிந்து போவாய். ஆ பழிகாராவென்று சுதர்க்கணையானவள் சொன்னுள்.

அம்மொழியைக் கேட்ட கீசகன் விந்தையாகச் சிரித்துச் சிந்தைநொந் திருத்து என் தந்தைக்கொப்பாகிய தமக்கையரே! என் வல்லமை தெரிந்துந் தெரியாதவர்போற பேசுகிறீர் அவ்வளவு பலவான்களாகிய காந்தருவர் பதினுயிரம்பேர் ஒன்ருகத் திரண்டுவரினும் என்னேடெதிர்த்து என்னைப் பகைத்து வெல்வார்களோ? நாஞெருவருக்குப் பயந்தவனே? அவர்களைப் பஞ்சுபோலடித்து எமலோகம் நோக்கிப் பறக்க விடுத்து இவளிதழைக்கடித்து இன்பரசங் குடித்து, என்னெண்ண முடித்து உம்மெதிரில் நகைத்து உலாவி விளையாடப்போகின்ற என்னைத் துன்பப்பட்டிறப்பாயென்று நீர் சொல்லியது பேதைமதியோ? பெரியவளென்னப் பெயர் வைத்துக்கொண்டாயே? போ போவென்று நொடித்து நல்லதம்மா! அதப்படி யிருக்கட்டும், நீர் பெண்ணுகப் பிறந்திருந்தும், எனக்குத் தமக்கையென்னப் பேர்பெற்றிருந்தும், மனைவாழ்க்கையில் நன்ருய்ச் சிறந்தும், பெண்களுக்கு வேண்டிய பிரதானகாரியங்கள் ஒன்ருயினுமுனக்குத் தெரியவில்லையே. உலகிலுள்ள பெண்களின் குணதிசயத்தையும் அந்தரங்க ரகசியத்தையும் நீ யறியாமற் பேசினையே. ஸ்திரீகளின் சுபாவகுண மென்னவென்னில், கைநிறைந்த பொன்னிலுங் கண்ணிறைந்த கணவனே வேண்டும் என்றெண்ணுவார்கள். அன்றியும், பெற்றவனுனலும், கூடப் பிறந்தவனுனலும், தான்பெற்ற பிள்ளையானுலும், சௌந்தரியமாயிருந்தால், முறை பாராட்டாமல் மோகங் கொள்வார்கள். அழகிலும் இனிய மொழியிலும் பருவத்திலும் உருவத்திலும் சங்கீத சாஹித்தியத்திலும் எல்லாராலு மதிக்கத்தக்க நாயகன் வாய்த்திருந்தாலும், அம்மான்பிள்ளை அத்தைபிள்ளையா யிருந்தாலும், அப்படிப்பட்டவர்கள்மே லாசையைவிட்டு அந்நிய புருஷர்கள் பேரிலிச்சைப்படுவது பெண்ணுருவாய்த்

தோன்றிய பேதமையோருக் கியற்கையென்று பெரியோர்கள் பேசியிருக்கின்ருர்கள் எங்ஙனமெனின்,

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

தந்தையா யினும்விழைவிற் றன்னுடனே யொருவயிற்றிற் சார்ந்தா ரேனும்
மைந்தரா யினுமிகவும் வனப்புடைய ரெனிலவர்மேன் மடநல் லார்தஞ்
சிந்தைநடந் திடுமதனுற் சாம்பன்மலர்க் கணைவேளிற் செவ்வி வாய்ந்தோன்
பைந்தொடியா ரினிதமரு முவளகத்திற் றனிவருதல் பான்மை யன்றே.

நீதிநெறிவிளக்கம் வெண்பா.

எந்தெழின் மிக்கா னிளையா னிசைவல்லான்
காந்தையர் கண்கவர் நோக்கத்தான்—வாய்ந்த
நயனுடை யின்சொல்லான் கேளெனினு மாதர்க்
கயலார்மே லாகு மனம்.

என்று இன்னும் பன்னூலுஞ் சொன்னவாற்றுன் ஸ்திரீகள் விவஸ்தையற்றவர்களென்றும், ஸ்திரீகளை நம்பப்படாதென்றுங் கூறி யிருக்கின்ருர்கள். ஆகையால், நீ இவளுக்குப் போதுமான புத்திமதியைப் போதித்து என்னைக்கலந்து இன்புறச்செய்து உனக்குரிய கடமையென்று கெஞ்சினுன்.

இவ்வாறு கெஞ்சிய கீசகனை சுதர்க்கணை நோக்கி பஞ்சமாபாதகா! கொஞ்சமும் நாணமில்லாமல், பக்கத்திலிருக்கும் பாங்கிப் பெண்களையும் பாராமல், என்னிடத்தில் இந்தப்பேச்சைப் பேசலாம் பேசப்படாதென்றும் யோசிக்காமல் துணிந்து பேசினையல்லவா? நீ யென்னகதி யடைவாயோ? எப்பாடுபடுவாயோ? சைரந்திரிமேற்கொண்டமோகாக்கினியில் தனக்குத்தானேவீழ்ந்திறக்கின்ற விட்டிற்பூச்சிபோ லாவாயோ? நீயுமுன்னைச் சார்ந்த பேரும் எவ்வாருவீர்களோ? பசிக்கும் பனம்பழந் தின்னப் பார்க்காதே. துஷ்டகாரியங்களைத் தொடங்கிக் கெட்டுப்போவார்கள் கோடாகோடி யுண்டு. அடா மட்டி! என்னுடன் பிறந்தவர்கள் நூற்றைந்துபேரென்னுங் கணக்கு இன்றைக்கொழிந்தது; குட்டாயிருந்த கட்டுத் தளர்ந்தது; காவலழிந்தது; போங்கால நேர்ந்தது; சாங்காலம் சேர்ந்தது. இப்போது உன்னையிழந்தவ ளாயினேன். இனியென் தலைவாசலை மிதிக்காதே. எனக்கெதிரில் நிற்காதே. நீ செத்தாலும், நானுன் முகத்தில் விழியேன். ஆ! தப்பறைக்காரா! அப்பாற்போடாவென்று அதட்டினுள். அப்பொழுது பாவபுண்ணிய மெண்ணிப் பாராத பாவியாகிய கீசகன் கோபமேலிட்டுக் கொதித்துச் சோபதாபத்துடன் தன் மாளிகைக்குப் போனுன்.

போகும்போதே, சுரமும் குளிரும் சோம்பலும் தும்மலும் தேம்பலும் திகிலுமுடையவனாய் ஆஹா! பணிப்பெண்ணான பாதகி! என்னைக் கெடுத்தாயே! பாம்பின்வாய்ப்பட்ட தேரை யாக்கினையே யென்று பரிதாபமடைந்து மூச்சுத்திணறிப் பதை பதைத்தான். அந்த வேளையில் மன்மதன் பிரவேசித்து இது நல்ல தருணமென்று இடைக்கொள்ளைக்காரனைப்போல், பஞ்ச பாணத்தை யெடுத்துக் கொஞ்சமேனும் நெஞ்சிரக்கமின்றித் தொடுத்தான். அதனால் கீசகன் சிந்தையழிந்து, செயல்வேறு பட்டுத் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறி மெத்தையின்மீது பொத்தென வீழ்ந்து, ஐயோவென்னும் அவச்சொல் மிகுந்து, அரண்டு புரண்டு அவஸ்தைப்படும்பொழுது, தாதிமார் கூடிச் சயித்தி யோபசாரஞ் செய்தார்கள். எத்தனைவித வுபசாரம்பண்ணியும், அத்தனையும் அவனுக்கு வெறுப்பா யிருந்ததால், ஐயோ! இந்த மலரணை வெதுப்புதே! வாசப்பன்னீர் கொதிக்குதே! சந்தனச்சேறு தணல்போல் தகிக்குதே! அடிசிறுக்கிகளா? நீங்க ளெல்லோரும் பெண்ணுகையால் ஒன்ருய்ச் சேர்ந்துகொண்டு என்னைப் புண்ணுக்கவோ? அன்றி, மண்ணுக்கவோ? பாலைநிலத் தின் நெருப்பை மெத்தையென்று பரப்பிவைத்தீர்கள்? சிற்ருல வட்டம் போராலவட்டம், பொன்னுலவட்டம், பூவாலவட்ட மென்று விதவிதமாய்ச்சொல்லி வீசுகின்றீர்களே. இந்த ஆல வட்டக் காற்றும், சாளரத்திற்புகுந்து பெரும்புலிபோல் பாய் ந்து வருகிற தென்றலும், வாசுகிமுதலாகிய பாம்புகளின் விஷக்காற்றுபோல் என்னுடலையு முயிரையும் வாட்டுகிறதே. ஓசைப்பட் டொலிப்பதென்ன கடலோ! அந்தக்கடலுக் கென் மேலென்ன அடலோ! இளஞ்சந்திரன் காய்கிறதே இதென் னவடவைத்தீயின் வாதையோ! கோடைக்காய்ச்சலின் சூரியவே தையோ! இந்தமாலைப்பொழுது வந்தென்ன காளவிஷக் கறு ப்போ! மகாதேவன் நெற்றிக்கண்ணெருப்போ! இரவுமுடி எத் தனை காலமாயிற்று! பொழுது விடியாமலிருக்கும்படிப் பெண் கள் கூறிவிட்டசாபப்போச்சோ! வண்ணப்பெண் முகச்சாயல் வந்து பாய்கிறதோ! மதிதானெழுந்து காய்கிறதோ! நித்தி ரைப் பிடியாதது சித்திரப்பிரமையோ! ஏகமாய்வருவது மோக வாசனையோ! அல்லது அவள் தேகவாசனையோ! நான்கொ ண்ட காமவேதனையோ! அவள்கடைக்கண் சோதனையோ! அம் மம்மா! அவள் குரலோ குயில்போற் கூவி பேசுவது! அவள் மொழியோ கிளிபோலத் தூறிப்பேசுவது! என்னை மோகப்

பேய்பிடித்துத் தலைசுற்றியாட்டுகிறது. காமச்சோகபாசங் கால னூருக் கோட்டுகிறது. அடி தோழிகளே! அங்கே பேசுவதா ரடி? பஞ்சவர்ணக் கிளியோ? கொஞ்சும்பணிப்பெண்ணனியோ? அவ்விடத்திலசைந்து நடப்பது அன்னமோ? அவ்விடத்தி லிசைந்த தலைவாசலைக் கடப்பது விரதசாரணியாகிய சொர்ன மோ? என்று அன்றிரவுமுழுதும் அவன் பட்டபாடு மற்றியார் படுவார்கள்? இவ்விதமாக விபரீதம் விளைந்த சமயத்தில், ஊழி யப்பெண்க ளியாவருஞ் சேர்ந்து ஐயோ! ஈதென்ன அநியாய மென்று பயந்து, சந்தனபாளித படீர குங்கும பங்கஜ பராகங் களைக்கலந்து அவன் தேகத்தில் தெளித்துத் தாமரைக்கொழு ந்து முத்துச்சரம் வாழைக்குருத்து முதலிய சீதளவஸ்துக்களி னுல் படுக்கைவிரித்துப் பக்குவம் பண்ணினுர்கள். அத்தனையு மவனுக்கு ஒத்துக்கொள்ளாமல் மெத்தவருத்தப்பட்டு எரிகிற தே மேனிபொரிகிறதே! கண்ணீர் சொரிகிறதே. கைகால் கரிகிற தே! கண்க ளிருளுகிறதே! கருத்துமருளுகிறதே! கட்டுவிட்டுப் போகுதே! நாவும்புலர்ந்துதே! நாபிவரண்டுதே! செவியுமடை க்குதே! சிரசுமுடைக்குதே! யென்று கதறிக்கொண் டிருக்கும் பொழுதே பேச்சடங்கிப் போயிற்று.

பக்கத்திலிருந்த பத்தினிமார்களும் பாங்கியரும்பார்த்து, ஆச்சுது ஆச்சுது பெருமூச்சு வாய்ச்சுது வாய்ச்சுது. பேச்சும் போச்சுதே, பிழைமோச மாச்சுதேயென்று காச்சுமூச்செனக் கதறி இனிமேல் நாம் சும்மாவிருப்பது காரியமல்ல வென்று பதறிப் பாவி படும்பாடு இவ்வண்ண முடிந்ததே யென்று கண் ணீர்விட்டழுது, தெய்வத்தைத்தொழுது, இவனினைத்த நினை ப்புப்பழுது. இதுசொற்பமாகத் தக்கதல்லவென்று பற்பலவா கப் பேசி, அப்பால் யாவரும் தங்கள்மேற் பழிசாராமல், எஜமா னிக்கறிக்கையிட வேண்டுமென்று கால்பதறவோடி இராஜபத் தினியாகிய சுதர்க்கணையைப் பணிந்து குலக்கொடியே!தேவரீர் கோபித்துக்கொண்ட கடுமையினுல் கூசாமற் சென்ற கீசகரா ஜன் படுக்கைமேல் வீழ்ந்து, காமத்தீயாற்கருகி, மோகக்காற்றுல் மொத்துண்டு, பித்தலும் பிதற்றலு முடையவனுய்ச் சிந்தை வாடித் தியங்கி வருந்தி தலையெடுக்கமாட்டாமல் தன்னைமறந்து அரட்டலும் புரட்டலுங்கொண்டு, அயர்ந்து போய்விட்டான். எங்களால்கூடியவுபசாரமெல்லாஞ்செய்துபார்த்தோம். ஏதேது தேறுவதாய்க் காணேம், காமக்கடலூ டழுந்திப்போனுன்;இனி தேறுவானென்று கனவிலும் நினைக்கவேண்டியதில்லை. ஆனுல்

உடன்பிறப்பென்னுங் கருணைபெருகி அதனால்உமதுள்ளமுருகி ஜீவகாருண்யஞ்செய்ய இரங்குவீராகில், இன்னுஞ் சிலநாளைக்குக் கீசகராஜ னிருப்பானென்று ஒருவாறெண்ணலாம். அவனுயிர்பெறுவானாகில் விராடநகர்ப்புரிசையும் நமதுவாழ்க்கையும் வரிசையும் குறைவுபடாமற் கண்டு மகிழலாம். எங்களைப்போன்ற ஏழைக்குடும்பங்களுங் காலங்கழிக்கலாம். அங்ஙனஞ் செய்யாவிடில், கீசகனுக்கு நேரிட்ட கெடுதி வெளிப்பட்டவுடனே பகைவர் மேலிடுவார்கள். நானாவித விரோதங்களுங் விளையும். அதனால் நமது மச்சநாட்டின் வட்டமும் பச்சைக்கொடி நாட்டிய பட்டமும்போம். அப்பா லுங்களையண்டிய நாங்கள் பிச்சை யெடுத்துப் பிழைக்கநேரிடும். ஆ கொச்சைமொழிமானே! இனிமேல் வினைச்செய லெப்படியோ அறியோம். தாயே என்று கையைநெரித்துக் கண்ணீர்விடுத்துச் சுதர்க்கணை கால்மேற்படுத்துக் கதறிப்பதறி யழுதார்கள். அப்படி கண்கலங்கிய பாங்கியரைப் பார்த்துச் சங்கதி யென்னடி என்று கேட்டாள்.

அப்போது அவ்விடம் நின்ற தோழியர் அம்மா! பின்னையொன்று மில்லை. கருங்குவளைக் கண்ணாள் வண்ணப் பெண்ணாளாகிய நுண்ணிடையாளை வசப்படுத்தி எப்பாடுபட்டாகிலும் கீசகனிடத்தில் அனுப்புவீராகில், அவன்கொண்ட வெறியும் கடுங்காதற்குறியும் தனக்குத்தானே தணிந்துபோய் விடும், போனபிராணனுமீளும். அவன் மனைவியர்களு மங்கிலியத்தோ டிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட ஆபத்து எப்பொழுதும் வந்ததில்லை. இப்போது அவனுக்குத் திடீரென நேரிட்ட இந்தத் தத்துக்குத் தப்பிப்பிழைக்கும்படி நீயே சாந்திசெய்யவேண்டும். ஏந்திழையே! இந்தவேளை நீயிரங்காமற் போனால், இப்பவோ இன்னுஞ் சற்றுநேரத்திலேயோ பொழுதுவிடியுங் காலத்திலேயோ கீசகனுயிர் நாசமடைந்துபோம். ஊழியராகிய எங்கள்மேல் தோஷஞ்சொல்லவேண்டாம். எங்களால் உபசரிக்க வேறு வழியுமில்லை என்பதாய் பாங்கியருரைத்த பசப்புவார்த்தையைச் சுதர்க்கணை கேட்டு தோழிமாரே! ஆசைப்பட்ட பாவியாவது வேறு பெண்கள்மே லாசைப்படலாகாதா? ஐயோ மோசம்வந்ததே. காந்தருவர் காவலிலடங்கிய தெய்வப்பெண்ணை நானெப்படி வசப்படுத்தி யனுப்புவது? அப்படிச்செய்வது நன்மையல்லவே; ஒருவேளையனுப்புவித்தால், மோகாந்தகனாகியபாவி மேல்விழுந்து தொந்தரைசெய்வானாகில்,இந்நாடும்நகரமும் குலமும்கோத்திரமும் குடியும் படையும்

குன்றிப்போய்விடுமே. நானென்னசெய்வேன்? சகிமாரே! கெடு வழியிற் பிரவேசிக்கலாகாது. என் மனதிற்குச் சஞ்சலமென்னு ந்தணலை மூட்டினீர்களேயென்று, முகத்திலும் வயிற்றிலும் அறைந்துகொண்டு கலாபமயில்போ லசைந்து கலங்கினாள். அப்பொழுது வஞ்சகனாகிய கீசகனுடைய தாதிமார் இராஜவஞ் சியைநோக்கி, அம்மா! நீரேன் அஞ்சுகிறீர்? பெண்ணென்ப தெல்லாமொன்றே. நாமெல்லாம் ஸ்திரீயினமேயன்றிவேறல்ல. மானமென்பது யாவருக்குமுண்டு. கீர்த்தி எவர்கட்குமுள்ள தே. இந்தவிஷயத்தைக் குறித்து உமக்கும் உம்முடைய நாயக னுக்கும் பொல்லாங்கு நேரிடுமாகில் எங்களுக்குத் துன்ப முந் துயரமுமில்லாமற் போமோ? நீங்கள் நன்மையா யிருந்தாலல்லவோ எங்களுக்குச் சவுக்கியமுண்டு. நாங்கள் நீங் காமல் கீசகன் பக்கத்திலிருக்கும்போது வேறுவித்தியாசம் விளை யுமென்று நினைக்கின்றீரா? அப்படி நினையாதீர். எங்களுயிரை விட்டாலும் விடுவோமேயொழிய அபகீர்த்திக்காளாகமாட் டோம். அவனுடைய அக்கிரமத்திற் கிடங்கொடுக்க மாட் டோம். எங்கள்பேச்சை நீர் சத்தியமாய்நம்பும். நாங்கள் செய் யப்போகிற தந்திரத்தைக்கேளும். இந்தவிரதசாரணியை யழை த்துப்போய், அவன்முன்னே நிறுத்தி, இவளைச்சுற்றிலும் நாங் கள் நின்றுகொண்டு, இதோவந்தாள் வண்ணமாதென்போம். இச்சொல் அவன் செவியில் விழுந்தவுடனே மோகினியைக் கண்டமுனிபோலெழுந்து, இவளுடைய கால்மேற்பணிந்து, கண்ணே பெண்ணே யென்று புலம்பிக் கதறுவான். காமவேஷ் டையால் பதறுவான். அண்டையிலிருக்கின்ற நாங்கள் அவ னைத்தடுத்து, ஐயா! உம்முடம்பு கசங்கி அசங்கியப்பட்டிருப்ப தனால், ஸ்நானஞ்செய்து, சந்தனம் புனுகு சவ்வாது பனிநீர் சாந்து கதம்பக்கலவையுந் திமிர்ந்து போஜனமுண்டு தாம் பூலந் தரித்து, ஆபரண வலங்காரத்துடன் பழவர்க்கங்களும் பட்டுப்பட்டாவளியும் புட்பச்செண்டுங் கொண்டு, இந்தப்பெண் ணுக்குக் கொடுத்து, உல்லாசப்படுத்திச் சல்லாபமாய்ப் பேசு மென்று அந்த வல்லாளன் புத்தியைமாற்றி; பூமேலேற்றி தே ற்றி உடனே இந்தச் சைரந்திரியை உம்மிடத்திற் கனுப்பிவிடு கிறோம்அம்மாபெருநெருப்பை ஈமொய்க்குமா?இரும்பைச்செல் லரிக்குமா? எவ்வளவும் வித்தியாசமெண்ணாதீரென்றார்கள்.

இவ்விடத்தில் ஸ்திரமாய்ப்பேசிய சேடியரைச் சுதர்க்கணை பார்த்து ஆமடிபெண்களே! நீங்கள் சொல்வது பக்குவந்தான்.

இவ்வாறு நடந்தால் எவருக்குந் தோஷமில்லை. அவனுயிருக்கும் நாசமில்லை. ஒருவேளை கரைபுரண்டவெள்ளம் அணைகடந்துபோனாலெப்படி? நீங்கள்தா னென்னசெய்வீர்கள்? நான் பாவியாய்ப் பழிகாரியாய்விடுவேன். அன்றியும், கட்குடியன்-காமுகன்-பொய்யன்-பொருமைக்காரன் - புறங்கூறுபவன் - கள்ளன் ஊராருடைமைக் குலைவைத்திருப்பவன்-வறியன் - மூடன் முதலிய இவர்களுக்குச்சத்தியம்-சவுசம்-ஆசாரம்-சாந்தம்-தன்மை-உண்மை ஆணையாக்கினை யொன்றுமிராதே. இப்படிப்பட்ட மூடர்கள் சற்றும் யோசிக்கமாட்டார்களே. மோகக்காற்றும் காமத்தீயும் மூடுகிவரும்பொழுது, கைக்கொண்டு மறிக்கப் போமோ? கட்டுப்படுமோ? சொல்லுங்கள் காரிகைகளேயென்று தருமந்தவருத சுதர்க்கணையானவள் சொல்லும்போது, அந்தக் கீசகனிடத்திலிருந்த வேறுதாதியரோடிவந்து எப்படி என் செய்வோம்? மைப்படிந்தகண்ணுளான மதனரதியே! உன்பேரிலாணைப்படிக்குக் கீசகன் முடியப்போகிருன். காலங்கிட்டிவிட்டது. ஜாலம்பண்ணுமல் இந்தச் சைரந்திரியை யனுப்புமம்மா ஆபத்திற்குப்பாவமில்லை, இத்தருணத்தில் நீரவனைக் காக்கவேண்டும். இந்தம்மாள்பேரில் அவன் கைபடவொட்டாமல் செய்து, இவள் பதிவிரதா தர்மத்தைக்காப்பாற்றி உங்கள் சத்தியத்தையுங் கீர்த்தியையுந் தழைக்கப் பார்க்கிறேம், கிருபை புரியுமென்று பல்லைக்காட்டி கெஞ்சினர்கள். அத்தாதியர்பட்ட பரிதாபத்தைப் பார்த்த சுதர்க்கணையானவள் கலகதியாற் கருத்து மயங்கி, ஊழ்வினைவசத்தா லுணர்வு மழிந்து அந்தோ! அடா பாபி கீசகா! பாசகாரிகளாகிய ஐம்புலாதிகளின்சேட்டையறிந்து கேட்டை யொழிந்து, தேறித்தெளிந்த பாக்கியவான்களின் வாக்கியங்களைக் கற்றும், யோக்கியமாகக்கேட்டும் இன்னுந் தெளியாமற் போனையே; மன்மதவேதமார்க்க மகிமையும் பார்த்திலையே, கேடுவரும்போது மதிகெட்டு வருமென்பதுபோல், நாசம் வரும்போது ஞானமும் உண்மையுங்கெட்டு நன்மையும் விட்டுப்போமோ? மழைக்கா லிருட்டானாலும், கொம்புதவறிக் குரங்கு பாயுமா? புலிபசித்தாலும் புல்லைத்தின்னுமா? சிங்கஞ் சிறுத்தாலும் பங்கப்படுமா? யானை மாமிசமன்றி வேருகாரந் தீண்டுமோ என்றழுது 'தாண்டாவிட்டாலும் சதையாடும்' என்னும் பழமொழிக்கிணங்க சகோதரபாசத்தால் வியாகூலப்பட்டு நெஞ்சு புண்ணுய்க் கொட்டிய பஞ்சுபோற் படிந்து, கண்மாரி சொரிந்து தன்னருகில்வந்த பணிப்பெண் காலில் வணங்கித்

திருந்திய குலத்திற்பிறந்து அருந்ததியிலுஞ் சிறந்ததேவி நீர் கண்ணருள் செய்வீராகில், எங்கள் செங்கோலும் வாழ்வும் நீதியும் நெறியும் சீருஞ்சிறப்புங் குறைவுபடாது. தேவரீர் கிருபை செய்யாவிட்டால், எங்களரசுரிமையாவும் அழிந்துபோய்விடும். எங்கள் தலைமேலிடிவிழுவதற்கு உமது வாய்மொழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. நீர் ஆமென் ளுெப்புக்கொண்டால் நாங்கள் பிழைப்பதற் கிடமுண்டாம். நீர் ஒத்துக்கொள்ளாவிடில் நாங்களடியோடழிந்து போகும்படியாய் நேரிடும் நான் பேசப் போகிற வசனத்தைப் பொறுமையுடன் கேட்டருளும் பூரண செல்வியே என விராடராஜன் பத்தினி சொல்லத்துணிந்தாள்.

என்னுயிருக்கொரு துணையே! எனக்குத்தம்பியென்று பிறந்த வம்பன் அறிவில்லாச் சிறுவனுகையால், மனவுறுதியில்லாமல் மதனவெறி யேறிப்போனுனும், மதிமயங்கிப் பிணமானுனும். இதுவரையில் உயிரிருக்கிறதோ இல்லையோ வென்று தாதியரோடிவந்து சேதிசொன்னுர்கள், மூவாசை யொழிந்த முதியோர்களையும் பெண்ணுசைவிடாது பிரபஞ்சமாயை யென்பது இதுதான். நான் மகா பாவியானேன். நீரென்பேரிற் கோபியாதிரும். உமது விரதங் குறையாமல் தாதியர் மெத்தப் பிரயாசப்படுவோமென்று எனக்குச் சத்திய வசனஞ் சொன்னுர்கள். அப்படிச் சொன்னபோதிலும், படாடம்பனுன கீசகன் அடாத காரியமாக உம்மைநாடி யாசைப்பட்டது அநியாயம். ஆகிலும் உம்மை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். ஆபத்துக்காலத்திற் கிரங்கி, அடியேன் முகத்தைப் பார்த்து என் மனுேசஞ்சலத்தையும் அவன் படுகிற துன்பத்தையும் போக்கும் வகையை நீர் யோசிக்கவேண்டும். உமது கற்புக்கும் பழுதுவாராமல், என்னையும் புனிதவதியாக்கி, அவனும் பிழைக்கும்படி கிருபைசெய்தருளும். நீரிவ்வளவு ஜீவகாருண்யம் வைத்து எங்களை யிரட்சிப்பீராகில்; உமது குலமும் கோத்திரமும் குணமும் நீர் கொண்டிருக்கின்ற நோன்பும் குறைவுருமல் மேன்மேலும் விருத்தியாகும். உலகுள்ளமட்டும் உமதுமகத்துவம் நிலைநிற்கும். எங்கள் நூற்றைந்து பேரையும் பெற்று வளர்த்த தாயென்று நாங்கள் கொண்டாடுவது மன்றி, உலகத்தாரும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து வாழ்த்துவர். தினமுந் திருவிளக் கேற்றிவைத்து, எங்கள் குல தெய்வமென்று உம்மைக்கும்பிடுவேன். தீனரக்ஷகி! உன் பத்தினித்தவத்திற்குப் பங்கம் வரும்படியாகப் பார்க்கமாட்டேன். நானும்மை நம்பினேன் எனக்கொருவருந் துணையில்லை என்று

சொல்லிக் கதியற்ற அடியாளுக்கு உமதிரண்டு பாதமே கதியெ ன்று பணிந்து, அவள் காலைப்பிடித்துக்கொண்டு துணிந்து, நானொரு யுக்தி நினைத்திருக்கிறேன். அது எமது சித்தத்திற் கெப்படியிருக்குமோ தெரிகிலேன். சிறியாளாகிய என்மொழி யைச் சிந்தையிற்கொண்டருள வேண்டுஞ் செல்வியே! நாசகால வழியைநாடி மோசம்போய்க் கிடக்கின்ற கீசகனிடத்திற்கு நீர் போய், வாசப்பூமாலையுந் தேனும் உன் தமக்கை வரிசையனுப் பினளென்று கொடுத்து வருவீராகில், என்னிஷ்டம் உம்மை விட்டெப்பொழுது மகலாதென்று அதிக வருத்தத்தோடுரைத் தும், இந்த உத்தமியை யனுப்புவதற்குச் சற்று மனமில்லாத வளாய்க் கவலைகொண்டிருந்தாள்.

இத்தன்மையாகச்சொல்லிய விராடன் மனைவியைநோக்கிக் கற்புக்கணியாகிய பாஞ்சாலியானவள், என்னையாதரிக்கத் துணி ந்த அன்னையே! உம்முடையதம்பியாகிய கீசகன் அற்ப விஷ யத்திற் காசைப்பட்டுப் பூந்தோட்டத்தி லிருந்து என்னைத் துர த்திவந்தபோது, நீர் கடுமையாகப் பேசியவார்த்தையால் கொல லத்தக்க பகைகொண்டு போனான். அவனுடைய கருத்து உம க்கு நன்றாய்த்தெரிந்திருந்தும், அந்த இடத்திற்குப்போவென் றெவ்வாறு சொல்லுகிறீர்? அவனிடத்திற் கென்னையனுப்ப நினைப்பது உமது மேலான புத்திக்கழகல்லவே? நானும்மிடத் தில் வந்தடுத்தபோது, என்பேரிலொருவர் காதல்கொள்ளப் படாதென்றும், கொண்டால் உடனே உயிரிழக்க வேண்டுமென் றும் முன்னமே சொன்னேனே. அப்படியே குறைவுவராமற் காக்கிறேனென்று வாக்களித்து அதுமுதலிதுவரையிலுந் தளர் ச்சியின்றிக்காத்து இப்போதந்தச் சண்டாளனிடத்திற் கனுப்பு வதற்கு எப்படியுமது மனமொப்பியதோ அறியேன். அப்படியே யாகட்டுமென்று உமதுவார்த்தையைத் தள்ளாமற் போவே னாகில், அந்தவண்டன் என்னைக் கண்டவுடனே காதல்மீறித் காமமேறிக் கைகலக்கத் துணிவானே. அப்போது நான் கண் கலக்கம்படுவேனே. அப்பால் (மறந்துசெத்தேன்; பிராணனே வாவென்றால் வாராதே) ஆதலினால், அவனிடத்திற் கென்னை யனுப்புவதை நிறுத்தி, வேறெந்த வேலைக் கனுப்பினாலும், உமது சொல்லுக்குத் தடை சொல்லேன். இந்தவேளையி லென்னை விலக்கிவிடும். என்னைப்போல் இன்னும் அநேக தாதிய ரிருக்கிறார்கள். அந்தச் சௌந்தரியவதிகளிற் சிலரை யனுப்புவது உத்தமமா யிருக்கும். என் மர்மத்தை உமக்குச்

சொன்னேன். அப்பாலுமதிஷ்ட மென்று சைரந்திரி சொல்ல, அதற்குச் சுதர்க்கணை சொல்லுகின்றாள்: ஓ விதரணைசாலி! உம்மைக் கண்டு ஆசைப்பட்டு உயிரொழியும்படியா யுறக் கங்கொண்டு படாதபாடுபடுகிற பதிதனுக்கு மற்றொரு பெண் ணைக் கண்டுபேச இச்சை யுண்டாமோ? அப்படி யல்லவென் றனுப்பினாலும், உம்மேற்கொண்ட மோகம் மற்றொரு பெண் ணால் மாறுமோ? உமதுருவங்கண்டாலும், உமது இன்சொற் கேட்டாலும், இறக்கவழி பார்க்குங் கீசகன் எழுந்திருப்பா னென்று சொல்லுகிறார்களே. என்னிஷ்டமே! நீர்பட்ட கஷ் டத்தோடு சென்று திரும்புவதே என்பாக்கியம். நீடூழிவாழ்வீர். நீர்போய்வந்து; எங்களை நிலைபெறச் செய்வீரென்று போற்றி னாள்.

இவ்விதமாக வணங்கிப் போகத்தகாத காரியத்திற்குப்போக ச்சொல்லிய சுதர்க்கணையைப் பேரறிவாலும் பிசகா மொழியா லும் பெருமையாலு முயர்ந்த பாஞ்சாலி பார்த்து மேதினி போற்று மாதரசே! கொடிய பாதகனிமித்தமாகக் குருவார்த் தையைக் கூசாமற் சொன்னபடியால், உமதுசொல்லைத் தள் ளக்கூடாத தாக்ஷண்யத்தின் பொருட்டு போகின்றேன். பின்னு லென்ன கெடுதிவிளையுமோ? அன்னமே! சொன்னேன் என்னை வெறுக்காதேயும். இதுவரையும் தழைத்து விளங்கிய சுற்றத் தாருக்கும் மற்றையோருக்கும் மெத்த வருத்த மேலிடும்போ லிருக்கின்றது. "விநாசகாலே விபரீதபுத்தி" என்பதையோ சிக்காமல் காலானுகூலத்திற்குத் தகுதியாய் நீருமிப்படி கட் டளையிட்டீர். அப்படியே நான்போய் வருகிறேனென்று சொ ல்லி வினையின்பயனே பயனென்றெழுந்து, முத்துப்போல் கண் ணீரை முகஞ்சோரவிட்டு, வாசப் பூமாலையுந் தேனுங் கைக்கொ ண்டு, அந்தப்புரவாசலுக்கு வெளியேவந்து நின்று தேவேந் திரன், வாயுதேவன், எமதருமராஜன், அஷ்வனி தேவர்கள் இவ்வைவரையுந் தியானித்து, நாசகாலக் கீசகன் வாசஸ்தலத் தை நாடிச் சென்றாள்.

ஓ வைசம்பாயனராகிய சுவாமிகளே! திரௌபதையாகிய விரதசாரணியென்ன வேஷங்கொண்டு, சுதர்க்கணையிடத்துக்கு வந்தபொழுது, காந்தருவரைவர் தனக்குக் கணவரென்றும், மற்றவர் தன்னைத் தீண்டப்படாதென்றும், கண்ணெடுத்துப் பார்த்தவர்கள் வெண்ணீறாய்ப் போவார்களென்றும் ஒருதரத் திற்குப் பத்துத்தரமாகச் சொன்னதாகத் தேவரீர் திருவாய்

மலர்ந்தருளினீர். அப்படி யிருக்க, ஆஜானுபாகுவாகிய மச்ச ராஜன் மனைவி நீதி நெறிகெட்ட கீசகனிடத்திற்கு இந்தம் மாளை யனுப்பியவித மென்னவோ? அந்த சுதக்ஷணுதேவியை மெத்தவும் புத்திசாலியென்று கற்றவராகிய நீர் புகழ்ந்துபேசி வந்திரே, அவள் புத்திசாலித்தனம் எத்தன்மையாய்ப் போயிற்று? என்று ஜனமேஜயன் வினவினுன்.

அதற்கு வைசம்பாயனர் கேளும் சந்திரகுலத் தோன்றலே! ஜன்மாந்திர வினைவசத்தால் வந்த அனுபவத்தை யாருமனுபவித்தே யொழிக்க வேண்டுமென்றி, அனுபவியாமல் வெல்ல வல்லவர்க ளியாருமில்லை. இன்னும் வீமன்கையால் கீசகன் முடியவேண்டிய காரணமிருப்பதனுல், பாஞ்சாலியைப் பார்த்து அவனுசைப்படவும், இவளவனிடத்திற்கனுப்பவும் சமயத்திற்குத் தக்கபடி தாதியர் சொல்லவும் நேரிட்டது. ஆதலால் மேல் நடந்த விர்த்தாந்தத்தைக் கேளுமென்று விளம்பலுற்ருர்.

இப்பால் புட்பமாலையுந் தேனுங்கொண்டு சென்ற திரௌபதாதேவியம்மன் முந்தி நினைத்துவந்த ஐந்து தேவருடன், சூரியன், குபேரன், வருணன், உருத்திரன், உருத்திரை, மகாவிஷ்ணு, மகாலட்சுமி, சண்முகன், பிரமன், சரஸ்வதி, இத்தியாதி தேவர்களையுந் தனக்கு வழித்துணையாக வரும்படி வருந்தித் துதித்துச் சத்துரு சங்காரஞ் செய்யும்படி வந்தித்து வேடன் வீசிய வலைக்குள் அகப்படப்போகிற மான்போல் கண்களிரண்டு மிரண்டு வெருண்டு, நான்குபுறமுந் தேங்கிப்பார்த்து இருட்டிலுண்டாகிய பயத்தினுலும் நாணத்தினுலும் விதிர் விதிர்த்து, மெய்சிலிர்த்து, இராஜவீதியாகப் போய், அந்தக் கீசகனரண்மனையிற் புகுந்து, மெய்ம்மறந்து, தூக்கமும் ஊக்கமும் விட்டு, அன்னபானுதி கசந்து, அவஸ்தையா லுள்ளுடைந்து விரதசாரணியைப்போல் தனக்கெதிரில் உருவெளித் தோற்றங்கண்டு வாய் பிதற்றிக்கொண்டு நாவறண்டு, புரண்டுருண்டு கிடக்கின்ற பேயனைக் கண்டாள்.

அப்பொழுது மோகத்தாற் சிதைந்து, மோசவுளையிற் புதைந்து கிடக்கின்ற கீசகன் எப்படி யிருக்கின்ருு னென்ருல், தனக்கு அகாலமிருத்துவாகப் பூங்காவில் நேரிட்ட மங்கையை நினைத்துப் புன்சிரிப்பாக நகைத்து, இதோ என்பேரில் பாசங் கொண்ட ஆசைப்பெண் வந்தாள். என்னுத்மாவை இரட்சிக்கும் அமுதசஞ்சீவி வந்தாள். ஜீவகாருணி வந்தாள். தேக

போஷகி வந்தாள், ஜீமூதமான அஞ்ஞானமேகவலத்தைப் போக்கும் ஞானசொரூபி வந்தாள். சித்தசன் தொடுங்கணையை வெற்றிகொள்ள வந்தாள். ஆசைக்கடலுள்ளழுந்திய நான் ஆதரவாகப்பற்றி நீந்திக் கரைசேருவதற்கு அமுதகொங்கைக் குடங்கொண்டு வந்தாள். என்னையடிமை கொண்டாளும் மங்கை வந்தாள். திருநிதிப் பொக்கிஷச் செல்விவந்தாள். பட்டாபிஷேகத் தேவி வந்தாள். என் சீமாட்டி வந்தாள். என் கண்ணாட்டி வந்தாளென்று சரச சந்தோஷச் சைகைகாட்டித் தலையாட்டி இன்றைக்கு நல்லகாலம். என்னுடைய சிறுகுடலில் நல்லவர்கள் திருவடி பெயர்த்தருளப் பெற்றேன். ஆ! சைரந்திரியாகிய தனமே! தேவரீர் செங்கமலப் பாதஞ்சிவக்க நடந்ததோ? அடிசேடிமார்களே! ஓடி வாருங்கள்!! நான் பிறந்த பிறப்பு இன்றுதான் பயன்பட்டது. இதோ என்னெண்ணப்பெண் வந்தாள். இவள் வந்தெந்நேரமாகிறது? ஒதுங்கி நிற்கவேண்டிய காரணமென்ன? உபசாரஞ் செய்து உள்ளே யழையுங்கள். வாசங்கலந்த பனிநீர் கொண்டுவாருங்கள். ஸ்நானம் பண்ணிவையுங்கள். பத்தரைமாற்றுப் பசும்பொன்னினுற் சித்திரித்த உத்தரியப்பட்டு உடுத்துங்கள். இந்திரவன்னப்பட்டு, மேகவன்னப்பட்டு, வெண்பட்டு, செம்பட்டு, இவைகளா லமைத்திருக்கிற பாவாடை ரவிக்கையைக் கும்பிட்டுக்கொடுங்கள். முத்துமாலை, மோகனமாலை, ஆணிப்பொன்மாலை, அலர்ந்த பூமாலை, மாணிக்கமாலை, வச்சிரமாலை, மாகதமாலை, இம்மாலைகளா லலங்கரியுங்கள். புனுகு, ஜவ்வாது, கதம்ப, கஸ்தூரி, பனிநீர், அத்தர், சந்தனாதிகளைப் பூசுங்கள். மதுமாமிச பக்ஷண கச்சாயங்களும் கனிவர்க்கங்களும் இச்சையானமட்டுந் தின்னக் கொடுங்கள். வழிநடந்துவந்த இளைப்பாற்றுங்கள். ஓகோ! விரதசாரணி யென்னு மின்னே! என்பேரிலன்பு வருவதற்கு இத்தனைகாலஞ் சென்றதோ? வாரும், வாரும். என் மஞ்சத்திலுட்காரும். வாடிப்போன என் முகத்தைப்பாரும். உம்மைநாடிவந்த என் மோகத்தைத்தீரும். இதனாலுமக்கதிக புண்ணியஞ் சேரும். இன்பரசமே! இனியசுகமே! எனப்புலம்பி மூடியகண்ணை விழித்துப் பாராமல், முறண்டுக்கொண்டிருக்கிற மூர்க்கனைப் பேசிக் கலங்குகிற லோபியானவன் எதிரிற்கண்டால் என்ன செய்வானோவென்று மனங்கலங்கிப் பெருமூச்செறிந்து இந்தப் பாதிராத்திரியி லிவனைப்பார்ப்பதைப் பார்க்கிலும், பொழுதுவிடிந்த பின்பு காணலாமென்று அழகிய பூஞ்சோலை நெருங்கிய தடத்

திற் புகுந்தாள். அந்தவேளையில், ஒருகாலுள்ள தேரைக்கூட்டி மின்னற்கொடி நாட்டிப் பரிமாவேழும்பூட்டி இருகாலில்லாச் சாரதியோட்டி உதயகிரியி னுச்சியினீட்டிக் கதிர்க்கிரணங்களைக் காட்டி முக்காலும் அருக்கியமேற்குஞ் சூரியனை எக்காலுங் கொண்டு வருவதுபோல் வாராமல், அக்காலையி லவசரத்துடன் கிழக்குத்திசையில் அருணன் கொண்டுவந்தான்.

முருக்கம்பூபோன்ற சூரியோதயம் கண்டவுடனே செருக்கி யெழுந்த சேவலும் பட்சிகளும் தறுதலைக் கீசகன் பிதற்றிய சங்கதிகளைச் சகிக்கமாட்டாமல் சங்கடப்பட்டு பரதவித்துத் தியங்கித் திட்டுவதுபோல், இறகுகளினால் வயிற்றிலடித்துக்கொண்டு கூவிப்பறந்தன. தடாகமென்னும்பெண்ணானவள் துரௌபதா தேவியின் சஞ்சலத்தைப் பார்க்கமாட்டாமல், கண்ணீர் பெருக்கிக் கண்களைச் சுருக்கிக் கையை விரிப்பதுபோல், கருங்குவளை முதலிய புட்பங்கள் குவிந்து தாமரை மலர்கள் தேன் சொரிந்து விரிந்தன. மகா பாவியாகிய கீசகனை யிகழ்ந்து பாடுவதுபோல் வண்டோலமிட்டது. இத்தன்மையாகிய காலத்தில் தேங்கு, மா, கோங்கு, பலா, கமுகு முதலிய மரங்களோங்கும் வனஞ் சூழ்ந்த ஒரு பொய்கையினிடத்தில் பாஞ்சாலிசேர்ந்து, கைகால் முகங்கழுவிக்கொண்டு நித்தியவிதி நிறைவேற்றிச் சூரியனுக்கு அருக்கியமிட்டு, இருகரத்தையுங் கூப்பி நமஸ்காரமந்திரஞ்செப்பி வணங்கினாள்.

எங்ஙனமெனில், உலகெலாம் விளங்குமொரு பெருஞ் சோதி! சர்வசாட்சி! தனிப்பரம்பொருளே! பாவமும்-புண்ணியமும்-பரிக்கும் பரிதியே! புத்தியுஞ்சித்தியும் பொருத்துமாதவனே!சத்துருஜயந்தரு மித்திர வெயிலோய்! உத்தமும் சுத்தமும் வீடும் வித்தகக் கல்வியும் மேம்படு செல்வமும் பத்திசெய்வோர்கட் கித்தனைபேரும் பாலித்தருளும் பாபரகிதனே! எந்தையே போற்றி! இரவியே போற்றி! சுந்தரச் செங்கதிர்ச் சுடரே போற்றி! ஆயிரகிரணத் தலரியே போற்றி! இருவலி யொழிக்கும் இன்னே போற்றி! தினகரவெய்யோய் தினமணி போற்றி! பங்கயபதங்கப் பரிதியே போற்றி! பனிப்பகையானும் பகலோய் போற்றி! மித்திர விருச்சிக விண்மணி போற்றி! சித்திரபானு திவாகர போற்றி! அண்டயோனி அரியமாபோற்றி! சுதக்ஷணை தேவியின் சொற்பிசகாமல், கீசகன் தன்பாற்கிட்டு மேழைக்குத் துன்பங்கெடுதி துயரமெய்தால், இன்பங் கொடுத்தா ளென்றாழொளியே! உன்னைத் தொழுதோற் குறுகணில்

லாமல், இந்நகர் மன்னற் கிடர்விளையாமல், விராடன்றேவி விசனமுருமல், என் குலதெய்வமா யென்றுமிருந்து, தன்மங் காத்தருள் சத்தியமணியே! சரணஞ்சரணம்! சவிதா சரணம்! சான்ருேய்சரணம்! தரணிசரணம்! தருணந் தருணமென்று பிரதக்ஷணதண்டம் சமர்ப்பித்துப் பூமியைத் தொட்டு நெற்றியிற் பொட்டிட்டு சலம் புரோக்ஷித்து சங்கற்பஞ்சொல்லித் தர்ப்சனி வைத்துச் சற்றுநேரமிருந்து, தடாகத்திலிறங்கி ஆசமன்ய முடித்துக்கொண்டு, கறையேறிக் காமவிகாரத்தாற் கன்றிவருந்திய கீசகனிருந்த கெடுமனைகிட்டி, நமனையெதிர்த்த உயிர்போல் மெலிந்து ஐயா! உம்முடைய தமக்கையார் தந்த பூவுந் தேனும் இந்தாருமென்று கொடுத்து அவன் மாறுத்தரஞ் சொல்லுமளவும் வேருேர்புறத்தி லொதுங்கியிருந்தாள்.

அப்போது கீசகன் ஆருத மோகநெருப்பால் நீருய் வெந்து வெதும்பித் தலைவிசிறி, நிலைதவறி மதிபதறி விதிகுறுகி, மேனி கருகி, மெலிந்து, ஊனுமுருகி யுலர்ந்து செந்தாமரைக் கொழுந்தும் இளவாழைக் குருத்துக்களும், யானைதந்தப் பலகையும், அனிச்சந்தளிரும், அலர்ந்தமலரும் அணையாகப் பாப்பி, அதன்மேற் படுத்திருந்தான். அதெப்படியிருந்ததென்னில், கட்டையுடன் முட்டை கலந்தடுக்கி அதன்மேற் சுட்டெரிக்க நீட்டிவைத்த பிணம்போற் றுலங்கினன். இதன்றியும், சந்தன, பாளித, குங்கும பன்னீரைத் தெளிக்கின்ருர்கள். அதெவ்வாறிருந்ததென்னில், சமயதீக்ஷை விடுவித்துக் கலசச் சலமிறைக்குங் காக்ஷிபோலிருந்தது. மேலும், அவனைச் சுற்றிலும் வாசனை வத்திகளைத் தாதிப்பெண்கள் வைக்கிருர்கள். அதெவ்வண்ண மிருந்ததெனில், கருமக்கிரியை செய்வதற்குப் புத்திரனில்லாதவர்கள் பெண்கள் கையில் தருப்பையளித்துக் கொள்ளிநாட்டுங் கொள்ளைபோலிருந்தது, இவ்வாறு செய்த சயித்தியோபசாரத்திலும் தணியாமல், ஐயையோவென ஓங்கியிரைந்து ஏங்கிய கீசகனுக்குப் பாங்கிலிருந்த பாங்கியர் பலரும் ஆலவட்டம், தாலவட்டம், மயில் விசிறி, குயில்விசிறி குருவேர் விசிறி, சிறுவேர் விசிறி, பட்டுவிசிறி, வெட்டிவேர் விசிறி, தந்தவிசிறி, சந்தவிசிறி, இவைகளாலுபசரித்து அவர்கள்வீசிய விசிறிகாற்றினல் கூசி மெய்குலைந்து தோழிகளே! ஈதென்ன ஊழித்தீக்காற்ருே? ஆழித்தீக் காற்ருே? என்னுயிரைக்கொள்ளையாடவந்த கூற்ருே? ஆஹா! என்னன்மா அயருகிறதேயென்று அவச்சத்த மிட்டான். அப்பொழுதே அவ்விட

மிருந்த பெண்கள் ஆத்திரப்பட்டுப் பூவாரம்-பொன்னாரம்-புனு காரம், சந்தனாரம், சந்திராரம், மோகனாரம், முத்தாரங்கொண் டுத்தாரஞ்செய்தார்கள். அவைகளவன் சரீரத்திற்பட்டவுடனே பளபளவென்று பொரிந்து நீறு நெருப்புமாய் வெந்துபோவ தனுல் தளதளவென்று தக்காளிப்பழம்போற் கொப்புள மெழு ம்பக் குப்புறப்படுத்தான்.

இதன்றியும், காமநோய் கலந்த கலக்கத்தால் சந்திரனைத் தூஷித்துச் சமுத்திரகோஷத்தைக் கோபித்துத் தென்றலைச் சீயென்றேசி, வரிச்சிறைக்குயிலை யிருபிறப்பென்றும் பேசிக் கிள்ளைமொழியைக் கடிந்து, கடகடவென்று புரண்டு, விடை கொடுக்காமல், உடை யுடுக்காமல் உணவெடுக்காமல் கன்னியை விரும்பித் தன்னியனுய் வெதும்பி நான்கு புறமும் நன்ருய்ப் பார்த்து, மெத்தைமேல் வீழ்ந்து தத்தளிக்கும்பாதகனுக்கு ஜன் மாந்திரத்திற் செய்ததவங் கைகூடியதுபோல், தாழ்ச்சியில்லாத வண்ணமடந்தை காட்சியாய் முன்னிற்கக் கண்டான். அவளைக் கண்டு, நான் பண்ணியபுண்ணியம் பலித்ததென்று கக்கடநகை த்துப் பக்கமாய்ப்படுத்துத் திக்கென்றெழுந்து தீர்க்கமாய் வீழ் ந்து சரணஞ்சரணம். இதுநல்ல தருணந் தருணம் என்மாத வம் வந்தது, என் வழிதுணை வந்தது. என் இஷ்டதெய்வம் வந்தது, நான்கும்பிட்டதெய்வம் வந்தது. என்பிராணசஞ்சீவி வந்தது. என்மூர்ச்சைச்சோபம் போக்கும் அமுதமிதோவந்தது. பேசப் பிராணன்தந்த குமுதம்வந்தது. மோகவித்து வந்தது. போகமுத்துவந்தது. என் கண்ணிற்பாவை வந்தது. என்முன் வண்ணப்பெண்வந்தது. ஓகோ! ஆபத்திற்குதவு மணங்கே, வாரும். என் தாகத்தைத்தணிக்கும் தயாரசமே வாரும். என்ன ருகிலுட்காரும். வறண்டுபோன என்னுடைய மண்டைக்குத் தொண்டைக்கும் சுருண்டுபோன நாக்குக்கும் மூக்குக்கும் பசை யுண்டாம்படி மதுரவார்த்தையைப்பொழியும். என்னையிறுகக்கட் டிச்சேரும். கைப்பாகிய என் வாய்க்குக் கனிவாய் மூத்தந்தாரும் என்பாவம் போக்கடிக்கவந்தோய்! என்னை விட்டுப் பிரியாதிரு க்கவேண்டும் நிதமே. நானுமக்குச் சதமேயென்று நிலத்தில் தலை குப்புற்றிருந்த கீசகன் நிமிர்ந்து எக்களிப்புற்றெழுந்து முன்பின் பாராமல், விரதசாரணியைத் தொட்டணைக்கக் கிட்டி னுன்.

மீளாநரகத்திற் காளாகுங் கீசகன் காமவிகாரத்தால் பேய் போலோடிவருவதை விரதசாரணி கண்டு, ஆ? அடா சண்டா

ளா! துரோகி! என்னைத் தொடாதே. என்னையொருவருந் தீண்டப்படாதே. வீணசைகொண்டு வாணளை யொழிக்காதே நெருப்பிலழுந்திய புழுப்போற் சாகாதே. விளக்கில்வீழும் விட்டிற் பூச்சிபோல் வேகாதே. மறுமாதர்மேலாசைப்படாதே. மையல் மோகத்தால் நாசப்படாதே. காமப்பேயாற் கண்கலங்காதே. என்று கடுஞ்சொற்களால் கண்டித்தாள். அவ்வாறு கண்டித்துந் தேருமல் தேடியமருந்து சிக்கியதுபோற் கிடைத்த தேவியே! மருந்து சிக்கியதுபோற் கிடைத்த தேவியே! நான் மகாபாவியே! பெருகிய காமாக்கினியாலுருகி வாடுகிற நான் நூருயிரம்பேர் தடுத்தாலும் உன்னை விடமாட்டேன். துரட்டுக்கெட்டாப் பழம் வாய்க்கெட்டும் பொழுது, அப்பழத்தைச் சுவைக்க மாட்டாமல் விட்டுவிடுகிற மூடனுமுண்டோ? தோகையே! என்று தூத்தினுன். அதனல் மிக்க துயர்கொண்ட பாஞ்சாலியானவள் பயந்து, உடல்வியர்த்துக் கொலைவேடனைக் கண்ட கலைமானைப்போல், சேலை குலைய மாலை யலையக் கமலமுகம் வாடக் கண்ணீரோடக் கருங் கூந்தலாடக் குடல் குலுங்க குலைநடுக்க துடையிடைமாளுள் விடவிடென் ருேடினுள். அவ்வாருேடிய பாஞ்சாலியானவள் நவமணியிழைத்த கதிர்முடிதரித்த விராடராஜன் கொலுவில் தருமராஜன்முதலிய யாவரும் பார்க்கும்படி அபயம்! அபயமென்றலறி வாடிய கொடிபோல் வந்துவீழ்ந் தழுதாள். அந்த விராடபுரத்தில் கங்கபட்டர் வந்தநாள்முதல் உதயத்திற் சபை சேரும்படி வழக்கப்படுத்திய பிரகாரம் மகாஜனங்களுடன் கூடியிருந்த மனுகுலத் தோன்றலாகிய மச்சராஜனும் மந்திரிமார் முதலியசாஸ்திரிகளும் தேம்பியழுகின்ற தெரிவையைக்கண்டு, கருத்துவேறுபட்டு, ஒன்றுந் தோன்ருமலிருக்குஞ் சமையத்தில் காமப்பிணியால் கலங்கிய கீசகன் சோமவதனத் துரௌபதை தன்னைத்தொடர்ந்து பிடிக்கத் துணிந்தாங்கெய்தினன்.

அந்தச் சமயத்தில் மகாலட்சுமிபோன்ற மாதரசியைப் பற்றுவதற்கு நீட்டிய கீசகன் கையிரண்டும் அந்தப் பதிவிரதையின் மேற்படவொட்டாமல், சூரியபகவா னனுக்கிரகத்தால் சுழற்காற்றுபோல் தோன்றிய ஒரு கிங்கரனுனவன் கேடுகாலக் கீசகன் கரத்தைப் பற்றிக் கிறுகிறெனச் சுழற்றி விறுவிறென விட்டெறிந்து போனுன். அதனல் கைவீச்சோடு கடுகிய கீசகன் பெருமூச்செறிந்து பிரமித்து, மன்னர் நகைக்கக் குப்புற விழுந்து,பின்னும்பிடிக்கவெழுந்தான். பின்பு தானிருக்குமிடத்

திற்கும் துரௌபதையிருக்கு மிடத்திற்கும் வெகுதூரமென்று ணர்ந்து, தலைகவிழ்ந்து உடல் குனிந்து வெட்கிச் சந்தடி செய்யாமல் வந்தவழியே ஓடிப்போனான். அவ்விடத்தில்நடந்தஅதிசயத்தைக்கண்ட யாவருந் திக்கற்றவருக்குத் தெய்வமே கதியென்று சிந்தைநைந்துருகித் திகைத்திருந்தார்கள்.

இப்பால் அச்சபையில் வந்து வீழ்ந்தழுத அவ்வேழைப் பெண்ணின் அலங்கோலத்தையும், தொட்டிழுத்த தன் மைத்துனனது துராக்கிருதத்தையும் அதனால்தனக்குநேரிட்ட நிந்தையையும் விராடராஜன் யோசித்து, அவ்விடமிருந்த பெரியோர்களையும் இராஜராஜாக்களையும் மந்திரி பிரதானிமுதலிய மதிவல்லோரையும் பார்த்து ஓ விற்பத்தியுடையவர்களே! துற்புத்தியுடைய இக்கொடிய கீசகன் துறைதப்பி நடந்ததைப் பார்த்தீர்களா? என்று ஆத்திரப்பட்டு அவனுக்கு நற்புத்திசொல்லி அவன்செய்த வேலைக்குத் தகுந்த தண்டனை விதிக்கத் தன்னாற் கூடாமையால், அக்கீசகனுடைய பராக்கிரமத்தையுந் திக்குவிஜயத்தையும் குறித்துப் பயந்து சிந்தித்திருந்தான்.

அக்காலத்தில் இராஜசபையில் நின்ற விரதசாரணியானவள் ஐயோ! இதென்ன அநியாயம் தெய்வமேயென்று விசனப்பட்டாள். அப்பொழுதவ்விடத்தில் நிறைந்திருந்த வெகுஜனங்களுள் தானு மொருவனாக வந்திருந்த வீமசேனனாகிய பலாயனனென்பவன் மனவேஷ்டை யடைந்து, அஞ்சிக் கெஞ்சிப் பஞ்சுபோற் பறந்து ஓடிவந்த பாஞ்சாலியையும், அவளைப் பிடிக்கவந்த கீசகனையும் பார்த்துப் பஞ்சேந்திரியமும் பதறத் துடித்து, ஆசாரவாசல் முகப்பிலிருக்கிற பெருந்தருவைப் பிடுங்கியடித்துக் கீசகனையும் விராடனையும் ஒருமிக்க முடித்துவிடுவெதற் கெண்ணினான். அப்பொழுது தம்பியாகிய வீமன் எங்கே பதறுகிறானேவென்று அதுவே நினைப்பாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த தருமராஜன் அவனது கோபக்குறியையும் எண்ணத்தையும் அறிந்துகொண்டு, அப்பா பலாயனா! நீ மடைப்பள்ளிக் கெஜமானாகையால், காய்ந்தவிறகு எங்குண்டோ வென்று உயர்ந்த மரங்களைக் கண்ணோட்ட மிடுகிறதுபோலக் காண்கிறது, நீ இப்பொழுது பார்க்கிற விருட்சம் அவசரத்திற்கு விறகாக மாட்டாதே. இதைக் காயவைத்துக்கொள்ளலாமென்று கருதினாலும், இன்னும் இரண்டுமாதஞ் செல்லாமல் உலராதே. முக்கியமாய் விறகு வேண்டியிருந்தால், தகுந்த மனிதருடன் காட்டுக்குப்போய், நீ நினைத்த மரங்களை வெட்டி உன்னிஷ்டப்

படி முடித்துக்கொள்ள வேண்டுமேயன்றி, இவ்விராடராஜன் சபையில் நிற்கக்கண்ட மரத்தை அவசரப்பட் டழிக்கக்கூடா தே. மிகுந்த பலசாலியாகிய உனக்கு எதுவும் லக்ஷியமல்ல. ஆதலின் இப்பட்டினத்திற்குப் புறம்பிற்சென்று வேண்டு மரங் களை வேருடன் கெல்லி எளிதாக எரிக்கலாம். இங்கிருக்குந் தரு வானது அநேகம் பக்ஷிகட் காதாரமாகியும் நமது வாழ்நாளுக் குதவியாகியும் குளிர்ந்த நிழலைக்கொடுத்துக் கொலுமுகத்திற் கழகாயிருக்கின்றது. ஐயோ இம்மரத்தை புத்திமான்கள் குறை க்க நினையார்கள். பச்சை மரத்தை வெட்டலாகாதென்று பெரி யோராற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. என்ன ஆபத்து வந்தா லும் பாபத்திற்குப் பயப்படவேண்டுமே யென்று தமது காலால் பூமியைத் தேய்த்தார், அவர் இங்கே விறகின்மேலேற்றி வெ ளிப்படையாகச்சொன்னசொல்லின்பொருள் பரோபகாரியாகிய விராடனைக் கொல்லாமல் கீசகனைக் காட்டிற் கொண்டுபோய்க் கொல்லவேணுமெனக் குறிப்பால் விளங்கியது.

அதையறிந்த வீமசேனன் ஓ கோகோ! இவரிங்குந் தடை யானரோ யென்று உடலெங்கும்பதற எழுந்த கோபத்தை யடக் கித் திரௌபதையைப் பார்த்தான். அக்குறிப்பறிந்த பாஞ் சாலியானவள் தனக்கு நேரிலிருந்த விராடராஜனை நோக்கி ஓ மகாராஜனே! நல்லொழுக்கத்தை முற்றிலும் ஒழுகவிட்ட கீச கன் துன்மார்க்கமாய் என்னைத் தொடர்ந்து தொட்டிழுக்க வந் தது நீதிதானோ? சாஸ்திரங்களைப் படித்தும், தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரைக் காத்தும், பரதார சோதரமெனப்பார்த்தும், பாவ புண்ணிய மின்னதென்றறிந்தும், அடைக்கலம் புகுந்தோரை யாதரித்தும், தேவதாபக்தி, ஆசாரியபக்தி செலுத்தியும், குல முறை பிசகாமல் நடத்தியும், ஏழைகள் மனம் நோகாமலும், படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் இவ்வாறினையு முடையவனாகியும், செங்கோல் செலுத்தும் ஸ்ரீமானாகிய நீர் உம் மைத்துனனுடைய துற்புத்தியை விசாரித்து என் உள்ளக்கலக் கத்தை மாற்றி, ஆறுதல் சொல்லி ஆதரியாதிருப்பது உமதர சாட்சிக் கழகாமோ? நீதிபானே! நெறிமுறை யறிந்த நிருபர் கள் தம்மை யண்டினவர்களைத் தம் மக்களைப்போல் காக்கவேண் டுமென்று தருமசாஸ்திரஞ் சொல்லி யிருக்கிறதல்லவோ? தயா நிதியே! வலியவன் ஒருவன் எளியவனை யடித்தாலும், ஒருவன் பொருளை ஒருவன் அபகரித்தாலும் வம்பு வார்த்தைகளை வழங் கினும் அவைகளையரசன் விசாரித்து துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்ட

பரிபாலனம் செய்யவேண்டுவ துண்டோ வில்லேயோ? அப்படி விசாரியாத கொடுங்கோல் மன்னன் இருந்தென்ன? என்று உல கம் எண்ணுமே. உத்தனே உயர்ந்தோர்முதலியசர்வசனங்களும் துற்சோபம், துற்பயங்கரம், துர்மரணம், துர்வியாதி இவை முதலிய பீடைக ளடையாமல் சற்சிநேகம், சன்மார்க்கம், சற் குணம் சதாயுள் முதலிய நன்மைகளைப் பெறும்படிக் கல்லவோ அரசனுக்குச் சிங்காசனப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வது.

அவ்வாறு பட்டங்கட்டிக்கொண்ட அரசன் ஆக்கினையா லல்லவோ வருணம் நான்கும் வரிசைதப்பாதிருப்பது? பூர்வத் தில் ஒருபாதம் சந்தனக் குழம்பிலும் மற்றொருபாதம் அக்கினி குழம்பிலும்நாட்டி அரசாட்சி புரிந்துவந்த சக்கரவர்த்திகளின் சரித்திரத்தைக் கேட்டறியீரோ? தருமாத்மாவே! உமது தேவி யாருக்குப் பணிவிடை செய்து பிழைக்கவந்த ஏழையாகிய வெ ன்னை இச்காட்சிகண்ட சிங்கபலக் கீசகன்றன்னைத் தீரவிசாரி யாமற் போவீராகில் எனக்கு வேறுகதியில்லே. உமது திடத்தை தெரிந்துக்கொண்ட பாதகன் இனியென்னை யெங்கும் பிழைக்க வொட்டானே. எல்லாந்தெரிந்த பெரியோருக்குச் சொல்லானு ணர்த்துவ தியாதொன்றுமில்லே. தோன்றலே! இவ்வுலகத்தில் தவஞ்செய்வதும், யாகம்புரிவதும், தீர்த்தமாடுவதும், தெய்வந் தொழுவதும் பெரிதல்ல. அபயமென்று வந்து அடைக்கலம் புகுந்தவர்களை யாதரிப்பதுவே தருமங்க ளெல்லாவற்றிலும் சிறந்ததென்று சதுர்மறைப் புரோகிதன் பிர்மசூத்திரத்திற் சாற் றியிருக்கின்றனன்.

அதற்குந் திருஷ்டாந்தங் கேளும். முற்காலத்தொருநாள் பிரமனுடைய சபைக்குத் தேவேந்திரன் போனன். அவனைக் கண்ட பிரமதேவன் சந்தோஷித்து ஓ இந்திரனே! சொர்க்க மத்திய பாதாலத்தோர் நடத்துகின்ற தர்மா'தர்மங்கள் உன்னு தீனமா யிருக்கிறபடியால், நீ தரும சூட்சுமமறிந்து நடத்த வேண்டியதாயிருக்கிறது. நீ அவ்வண்ணம் நடத்தாவிடில், இப்பூலோகத்தாற் செய்யும் பாபங்களில் பேர்பாதி யுன்னைப் பிடியாமற் போகாது. அப்படிப் பிடித்த பாவங்களை நீ நீக்கிக் கொள்ள வேண்டுமானல், பற்பல அதர்மஞ் செய்கிறவர்களை உடனேயழித்துவிடவேண்டுமென்ருர். இப்படிப் பலவாருகிய அதர்மஞ்செய்யும் பாவிகள் யாரென்று தேவேந்திரன்கேட்க, வேதவிதியும், நீதிவழியும், உலகநடையுந் தப்பி நடந்தவர்கள் தான் பாவிகள். இவர்களில் நன்றி கெட்டவர்கள், அடைக்க

லம் புகுந்தோரை யாதரியாதவர்கள் இவர்களை மகாபாவிகளெ ன்னப்படும். ஆதலின், இக்கொடிய அதர்மிகளை வச்சிராயுதத் தால் மண்டை கிழியமோதிப் பண்டுசெய்த பாவங்களைப் போக் கித் தருமத்திற் பிரவேசிக்கப் பண்ணுவையாகில் இவர்கள் செய் த புண்ணியங்களில் பேர்பாதி யுனக்குண்டாம். நீமூவுலகிற்கு மூதற்கடவு ளாகையால், இந்தத்தருமசூக்ஷமத்தை யுனக்குச் சாற்றினேனென்றான்.

அந்தச்சதுர்முகன் மொழியைக்கேட்ட இந்திரன் பூலோக த்தில்வந்து துஷ்டர்களைச் சிட்சித்துச் சிஷ்டர்களை ரட்சித்துப் புண்ணியம் பெருகப் பொருந்திவாழ்ந் திருந்தானென்று பெரி யோருரைக்கக் கேட்டிருக்கிறேன். ஓ விராடராஜனே! உன்ம னைவியாரிடத்தில் வந்துசேர்ந்த அந்நாள்முத லிந்நாள்வரை யிலும் இத்தன்மையாகிய துன்பம் நானறியேன் இன்றென் பொல்லா வினையால் வல்லாண்மைக்கார கீசகன் இக்கொடிய எண்ணங் கொண்டான். அவன்தானப்படி நினைந்தாலும் ஜகந் தாங்கும் நீரும் பேசாமலிருந்தது என் தீவினைதான். ஓஐயா! உம்மிடத்திலிப்படிப்பட்ட குணமிருக்குமாகில் அரசாக்ஷியெவ் வாறு நடக்கும்? உம்மை யார் மதிப்பார்கள்? உம்மையார் துதிப் பார்கள்? உம்மை யாரடுப்பார்கள்? வருந்திவந்தவர்களின் துன் பத்தைமாற்றிக் காக்கவேண்டியது உமது கடமையல்லவா? நீர் அவ்வாறு செய்யாமற்போனால், சாஸ்திரப்படி உமக்கு மோக்ஷ ங்கிட்டாதே. ஓங்கிய நரகமும் உம்மைவிட் டகலாதே. அதி லும் பேதைப்பெண்கள் - நாதனற்றவர்கள் - மூடவர்-ஊமை - செவிடர் -குருடர்-பிணியாளர் - தரித்திரர்-தவசிகள்முதலானோ ருக்குத் தாயுந்தந்தையும் இராஜனாகையால், அவர்களைத் தன் பிராணனைப்போ லாதரிக்கவேண்டும். பழிக்குடன்படாத பார்த் திபனே! நான் அனாதையாயிருக்கிறேன், நீரென்னை நிராதரவு செய்யாமல் இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று சைரந்திரிசொன்னாள்.

அவ்விரதசாரணி மொழிந்ததை விராடராஜனறிந்து, ஓ பங்கையே! நான் கீசகனை விசாரிக்கவில்லை யென்று நீ கிலேசப் படுகிறாய்; உனக்கு மவனுக்கும் நேரிட்ட நேசமும் நீயவன்வீட் டுக்குப்போன காரணமும் உன்னைத் துரத்திவந்ததற் கேதுவும் இன்னதென்று எனக்குத் தெரியாமையால், ஒருதலை வழக்கா கத் தண்டிப்பது உத்தமமல்லவே. பின்பு காரணகாரியந் தெரி ந்துகொண்டு தீர்க்கவிசாரணை செய்யவேண்டி யிருப்பதனாலும் உனக்குவந்த தீங்கு ஒருவாறாய் விலகிப் போனதனாலும் நான்

சும்மாவிருந்தேன். அம்மா! நீ இந்தவேளை மனம்பொறுத்துக் கொள்ளென்று வாய்குளிரப் பேசினன்.

அவனது இன்சொல்லைக்கேட்ட பாஞ்சாலியானவள் விராடராஜனுக்கு மனோதைரிய மில்லையென் றுணர்ந்து, ஐயா! நீர் சத்தில்லா வசனஞ் சொன்னீர். நான் உற்றதுரைக்கிறேன் கேளும், அடியாளுக்குக் காந்தருவ ரைந்துபேர் கணவர்கள், புஜபல பராக்கிரமசாலிகள், ஒப்பற்றவர்கள், விற்பன விவேகிகள், அவர்கட்குப் பகைவரில்லை; யாருக்காயினும் அழிவுகால நேரிடில், அவர்கள் தாம் சத்துருவாய்த் தோன்றி யழிவார்கள், அவர்கள் கைக்கொண்டிருக்கும் வில்லோசையும் எட்டுத்திக்குப் பாலரையும் திடுக்கிட்டு விழிக்கச்செய்வது மன்றிச் சக்கிரவாள முடிமட்டும் உக்கிரமாக வுடைபட்டும் தத்தளித்தாடப் பண்ணுமே, அவர்களை யண்டினோருக்கு வேண்டிய பாக்கியங்களுண்டாமே, அப்படிப்பட்ட மகா புருஷர்களை மாலையிட்டு மருவி வாழு மென்னை இப்படிப்பட்ட கேலிக்கிடமாக்கிவிட்ட கீசகனுக்கு நாசகாலங் கிட்டியதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஐயோ! இரும்பை நசுக்கியொடிக்குஞ் சம்மட்டியானது நெருப்புக்கும் படுவதுபோல், உம்மை யெங்கே மாட்டிக் கொள்ளுகிறதோ வென்னுந் துக்கத்தால் இவ்வளவுதூரஞ் சொல்லி யழுகிறேன். ஐயா மச்சராஜனே! இத்தியாதி வல்லமைபெற்ற காந்தருவர்கட்கு மனைவியாகிய நீ என் தேவிக்கு வேலைசெய்ய வருவானேனென்றால், வினைப்பயனை வெல்ல வல்லவரில்லாமையால், என் நாயகரைவரும் தீவினைவசத்தால் தங்களுருமாறி யிருக்கின்றார்கள். அவ்வாறிருந்தபோதிலும் "கடுகுசிறுத்தாலுங் காரம் போகா" தென்பதுபோல், தங்கள் தீரவீரம் மாறினவர்களல்ல. இப்பொழுதிவ்விடத்தில் நடந்திருக்கிற கலகத்தை அவர்களுமறிந் திருப்பார்கள், தடையின்றி எங்குஞ் சஞ்சரிக்கும் நெஞ்சுர முள்ளவர்கள், தமக்குத்தாமே சங்கதி தெரிந்து கொள்ளுஞ் சக்தியுடையவர்கள். இந்நேரம் இவன் பிராணனுக்கு முடிவு தேடி உலைவைத்திருப்பார்கள். ஆகிலும், மண்ணாளும் வேந்தன் வாய்பேசாதிருந்தால், பெண்ணாகிய நான் போவதெவ்வாறோ? புனிதனே! நான் ஒருவரையும் நோகத்தகாது. பூர்வந் தேடிக்கொண்ட வினையையே நோகவேண்டுமென்று பொருமி, விம்மிப் புலம்பி, ஓ சபைநிறைந்த புண்ணியவான்களே! சத்தியதருமனென்றும், அசத்திய தருமனென்றும் இரண்டுண்டு. அவ்விரண்டினுள் சத்திய தர்மமே முக்கியம். அசத்திய தரு

மம் எவ்விடத்தில் விளங்குகிறதோ அவ்விடத்தில் மகாலட்சுமியுடன் மாயோனிருப்பான். அந்த ஸ்ரீயப்பதியிருக்குமிடத்தில் கிளர்ச்சியும் சத்துரு ஜயமுமுண்டாம்.

அசத்திய தருமம் எவ்விடத்திலிருக்கின்றதோ அவ்விடத்தில் மூதேவி குடிபுகுவாள். மூடருறவு எய்தும். அன்றியும், கொடுநோகிற் காளாய்த் தளர்ச்சியுற்றுத் தூக்கமும் சோம்பலும் ஏக்கமும் அடைவார்களெனச் சுருதி மூறையிடுகின்றதாகையால், ஆணைப் பெண்ணைப்பெற்ற நீங்களாயினும் கவனித்துத் தருமத்தை யனுசரித்துப் பொதுவாய்ப் பேசலாகாதா? "அரசனெவ்வழி அவ்வழிக்குடிகள்" என்பதை நிலைநாட்டினீர்களே. நீதிநெறியற்றினீர்களோ? ஐயோ! இந்நீணிலத்தில் நான் பெண்ணாகப்பிறந்த பெரும்பிழையாதோ? தெய்வமே என்று தளர்ந்து வாடினாள்.

அழகியமாதின் தளர்ச்சியைச் சபையிலிருந்த சகலரும்பார்த்துக் கீசகனையும் விராடனையும் நிந்தித்து, விரதசாரணியின் பதிவிரதாதருமத்தைச் சிந்தித்துப் பெண்ணிலக்கணம் பூரணமாக அமைந்திருக்கின்ற இப்புண்ணியசாலியை நிதானித்து இந்த அம்பாள் நல்லகுடிப் பிறந்தாளாய்க் காண்கிறாள்; தேவபுருஷ சம்பந்தம் போலத்தோன்றுகிறது; குணம், மணம் குரல், வசனம் இவற்றைநோக்குங்கால் பத்மினி ஸ்திரீயா யிருக்கிறாள் இத்தன்மையளாகிய உத்தமிகள் நினைத்த காரியங்களெல்லாம் சித்தியாகாமற்போமோ? இலேசான பெண்களைப்போல் எண்ணப்படாது. கெட்டமதியுள்ள கீசகன் துட்டனினைப்பால் தொடர்ந்த மூடத்தனமானது அவன் பிராணமுடிவுக்கோ யாது காரணமோ தெரியவில்லை. பூர்வம் சீதாதேவிக்கு ஸ்ரமம் நேரிட்டதுபோல் நேரிட்டதல்லவா? என்று தங்கள் மனதைத் தாங்களே தேற்றிக்கொண்டு அம்மா! சும்மாவிருவிசனப்படாதே, உமக்கு நல்லகாலம் இந்த விராடபுரத்தில் வரப்போகிறதென்று வாழ்த்தினார்கள்.

அக்காலையில் இவற்றை யெல்லாம் பார்த்து உள்ளேமாச்சரியமும் வெளிக்கு ஆச்சரியமுங் கொண்டிருந்த கங்கபட்டரானவர், ஓ சைரந்திரிப் பெயர்பெற்ற பெண்பாவாய்! பெண்களுக்குரிய நாணமடமுதலிய நாற்குணங்களுமாறி இராஜசபையேறி அத்துமீறிப் பேசுகின்றாய். அநியாயக்காரி! தருமபதியாகிய விராடபூபதி மகாதயாநிதி, சத்தியவாக்கியர், சாதுசங்கப் பழக்கமுள்ளயோக்கியர், சகலவித சம்பத்துடைய பாக்கியர், சதுர்

வேதமோர்ந்தவர், தநுர்வேதந் தேர்ந்தவர், மநுமுறை கற்ற வர், மக்களைப்பெற்றவர், நடுவுநிலையாக விசாரிப்பார், பக்ஷ பாதமிராது, நீயஞ்சாதே, அவசரப்படாதே. இந்தமச்சராஜன் விசாரியாமற் போனாலும், உனக்குரிய காந்தருவர்கள் அவசியம் விசாரிப்பார்களென்று உன்சொல்லிலேயே விளங்குகிறது. நீ இந்தச்சபையில் ஆத்திரப்படவேண்டாம். உன் எஜமான் கட்டளையைப் பரிபாலிப்பதே முக்கியதர்மம். சாந்தகுணமே தகுந்த பூஷணம், பெண்ணாகப் பிறந்தோருக்கு அடக்கமிருக்க வேண்டும். ஆதரவற்றவர்க்கு அரசனே தெய்வமென்று நம்பி வாயடங்கி ஒடுங்கிப் போகவேண்டும், அன்றித் தாங்களெவ்விடத்தில் வேலைசெய்கின்றார்களோ அவ்விடத்திற்சொல்லி அவர்கள் மூலமாக விசாரணைக்கு வரச்செய்யவேண்டும். அப்பொழுதுன் மனக்குறை எயபொழுதுமில்லாமல் நீங்கும். இப்பொழுது நீ அந்தப்புரம்போய்ச் சேரென்றார்.

கங்கபட்டருரைத்த கருத்தைத் தெரிந்துகொண்ட மங்கையானவள், அங்கை குவித்துப் புத்தியென்று போற்றிச் சுதர்க்கணையிடத்திற் போய்ப் பெருங்காற்றிலலைந்த முருங்கைபோல் சுருங்கி ஒடுங்கி நின்றாள். இவ்வாறு ஒய்ந்துநின்ற மாலினியை அரசன் பத்தினி பார்த்துக் கருங்குவளை நெருங்கிய கண்ணும் வெண்டாமரைபோன்றமுகமும் சண்பகப்பூவனைய மூக்கும் முல்லையரும்பைப் பழிக்கும் பல்லும் அமுதமாகிய சொல்லும் கொவ்வைக்கனிக்கொப்பா மிதழும் இராகுவினால்தீண்டப்பட்ட சந்திரன்போல் குறைந்து வதங்கிய உடலும் வாடிய நடையுமாய் வருவானேன்? கண்ணீர் சொரிவானேன்? கழுத்து முத்தாரம் பழுத்துப் போவானேன்? போனயிடத்தில் பொல்லாங்குண்டோ? அப்படிக் கேதாகிலுமுண்டானால், இப்பொழுதே சொல்லு தப்பாமல் தண்டிக்கிறேனென்று கேட்டாள்.

அப்படி அன்புடன்கேட்ட சுதர்கணையைத் திரௌபதா தேவிபார்த்து, அம்மா! கைவிரலால் கண்ணைக்குத்திவிட்டுயார் குத்தினார்கள்? குத்தியதற்குக் காரணமென்னவென்று கேட்பது ஆச்சரியத்தின்மே லாச்சரியமல்லவோ? என் நிர்வாகமுதலிய யாவற்றையும் முன்னமே சொல்லியிருந்த என்னை உன்தம்பியிடத்திற்கனுப்பி வைத்துப் பின்னாலொன்றுந் தெரியாதவள் போல் துடிதுடித்துப்பேசுகின்றாய். ஆயினும்பெரிதல்ல. உன் வார்த்தையின் வண்ணம் புட்பமும், தேனும், கொண்டுபோய்க் கொடுத்தேன். அந்தக்கீசகன் என்னைக் கண்டவுடனே எழுந்

தோடிவந்து, என்கையிலிருந்த மாலையையும் மதுவையும் வாங்காமல், என்மேல்விழுந்து அனுபவிக்க எண்ணினுன். நான் அந்தப்பாதகன் கையிலகப்படாமல் தப்பியோடி விராடராஜன் சபையில்விழுந்தேன். அப்பாலென்னைத் தொடர்ந்துவந்த பாவி எப்பாடுபட்டானே? என்னகதி கெட்டானே? நானறியேன் உத்தமியென்றழுதாள்.

இவ்வாறு உருகியழாநின்ற விரதசாரணியின் துக்கத்தையும் சோபத்தையும்போக்கி அம்மா வண்ணமாதே! அந்தப்படுபாவி என்தம்பியானுலும் மகா பதிவிரதையான உன் சித்தஞ் சிதையப்பண்ணியபடியால், கடைகஷ்டனுகிய துஷ்டனுனுன் தாய்க்காகாத பிள்ளை ஊர்க்காகாதென்பதுபோல் உனக்காகாத சாவான் எனக்குமாகாமற்போவான். உனக்கொருநாளுங் குறைவில்லை. பங்கமில்லாததங்கமே! காமி, வாமி, வெறியன், முறியன், வறியன், சிறியன் இவர்களுக்கு மட்டுமெரியாதை, கட்டுதிட்டம், ஈனமானம், விதிவிலக்கு, விவேகமுதலியன கிடையாது. நன்மையினுல் வசவிர்த்திக்கு வரமாட்டார்கள். சவுக்கடியே தெய்வம். ஆதலின், முறைகெட்டமூடனுகிய கீசகனைக் கொல்லவேண்டுமென்னும் நினைப்பிருந்தால் சொல்லும். விராடராஜனுடன் கலந்துபேசி வேலையை முடிக்கச்செய்கிறேன். உமதெண்ணத்தை எனக்குணர்த்துமென்று சுதர்க்கணை கேட்டாள். அம்மொழியைக்கேட்ட விரதசாரணியானவள், அம்மா! ஏதோ என்னுடைய கர்மானுபவம் இப்படியிருந்தது. இராஜசபையிலிருந்தவர்கள் நகைப்பதற்கிடமுண்டாயிற்று. திக்கற்ற எனக்குத் தெய்வமிருக்கிறது. அடாது செய்பவர் படாதுபடுவரென்னும் பழமொழியுண்டு. அது பழுதுபடாது. என் விஷயத்தில் அபராதியாகிய கீசகன் கந்தருவர் ஐவரால் கால்சாய்ந்துபோவான். எனக்குரிய நாயகர்கள் இன்றைக்கோ நாளைக்கோ வரப்போகிருர்கள். அப்பொழுதிவன் தலையோடுபோமோ? இந்தத் தாணியொடுபோமோ தெரியேன். நான் உன்னை வந்தடுத்து, உன்னுடைய உப்புந் தண்ணீரும் புசித்துக் காலங்கழித்து வந்த என்னுல் உனக்கு ஒருகுறைவும் இல்லாதிருக்கும்படி என்னிஷ்ட தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டேன். அன்னையே! என்று வண்ணமகள் வாழ்த்தினுள். அப்பெண்ணின் வார்த்தையைக் கேட்ட சுதர்க்கணையானவள் கண்ணீர் விடுத்து அவள் கண்ணைத் துடைத்து, விம்மிமெலிந்து நம்மிலொருவனுகிய தம்பி வெம்பிவிழும் காலம் வந்ததே. புத்திரமித்திராதி

யரை யிழந்துபோகநேரிட்டதேயென்று கலக்கமுற்று மிகவும் ஏக்கங்கொண்டிருந்தாள். இப்படி துக்கப்பட்ட சுதர்க்கணையா கிய வண்டுவிழியாளுக்குப் பண்டுதொட்டுத் தொண்டு புரிந்து அண்டையில்நின்ற பெண்டுகளெல்லாம் ஒன்றுகூடி மாலினி யைக்கண்டு, மதிமருட்கொண்டு ஐயோ! கண்டனாகிய கீசகன் பண்டைவினையால் பொன்றுங்காலத்தைதேடிக்கொண்டானே. அதுபெருந்தீயைப்போல் மூண்டுவிட்டதே. விராடராஜனுக் கும் விதண்டையான வியாகூலம் விளைந்ததே. இந்த மோசத்தி ற்கு நாம் தப்பிப்பிழைக்கும்வகை யெப்படியென்று கிலேசித்து எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்பால் பாஞ்சாலியை பிடிக்கவந்த கீசகன் திரௌபதையிடத் தாதித்த னனுப்பிய ஙிங்கரனால் வீசியெறியவீழ்ந்து தாஷ்டீகந் தளர்ந்து மோகச் சமுத்திரம் வடிந்து திம்மைத்திரும்பிச் சிந்தைதெளிந்து மய க்கமாறித் தன் மாளிகைபோய்ச் சேர்ந்தான். இவனது நிலை இப்படியிருக்க அச்சமில்லாதிருந்த மச்சராஜன் கொச்சைமொ ழியாள் கேட்ட கேள்வியினால் நாணப்பட்டு சபையிலுள்ளோர் பேசிய தன் விவகாரத்தாழ்வையும் கீசகன் தேடிக்கொண்ட நா சத்தையும் தன் மனதுட்கொண்டு மைத்துனனைக் கொல்லுந் திறம் தனக்கில்லாமையால் புல்லியர் தங்களைப்போல் பொருும லுற்றிருந்தான்.

இத்தன்மையி லிருந்த விராடராஜனை வேதவிதியும் நீதி வழியுந் தெரிந்த கங்கபட்டர் பார்த்துச் சாந்தகுண வேந்தனே! ஆண்மையுடன் அரசாட்சி செய்யும் அரசர்கள் துட்டரைக் கொட்ட மடக்காவிடில் அப்பட்டினத்துச் செல்வமும் ராஜநீதி யும் நிலைபெறுவாம். புகழ்ப் பிரதாபமுங் கைகூடாது. செங் கோல் செலுத்துந் திறமையுடையவர்கள் விவகார தசையில் மன்னவன் பிறன் என்னும் பக்ஷபாதம் பார்க்கப் போகாது. வயிறு வளர்ப்பதற்கு வந்து, உம்முடைய மனைவியை யடுத்துக் குற்றேவல்செய்து ஜீவனம்பண்ணுகிற ஓரேழைமேல் மச்சரா ஜன் மச்சான் இச்சைவைச்சா னென்பது வசையோ? அன்றி இசையோ? பெரியமனிதன் நேயமா ஒரு பெண்ணைத் துரத்தி வந்தது ஞாயமா? சுத்தவீரன் கொடுமை நினைத்தது தர்மமா? நீர்சும்மா இருந்துவிட்டது மர்மமா? இது கீழ்மக்கள் செய்கை யல்லவோ? அக்கீசகன் தன்னைவிடப் பிரபஞ்சமில்லையென்று உம்மை மதியாதிருக்கின்றான். உமது துரைத்தனத்தில் இப் பேர்ப்பட்ட கெடுதியைச்செய்து கெலித்துப் போனான். அவ

னுக்கு எதிரொருவருமில்லை. அப்பணிப் பெண்ணுக்குத் திக்கொருவருமில்லை. அப்படிக்கிருந்தபோதிலும், எல்லோருக்கும் பொதுவில் தெய்வமொன்றிருக்கிறதல்லவா? பாவபுண்ணியங்களைப் பார்க்குந் தருமதேவதை சற்றேனுஞ் சகிக்கமாட்டாதே. அரசன் அன்றேகொல்லும் தெய்வம் நின்றேகொல்லும் உலக மாயையை யொழித்த ஞானியையும் தீவினை தொடராது விடாது. தருமத்திற்கு விரோதமான காரியம் கழுத்தறுப்பென்பதைக் கதையிலுங்கேட்டறியீரோ? இது சகல ஆத்மகோடிகளுக்குஞ் சகசமாயிருப்பது. அவ்வாறிருப்பினும் இலைமறைவோ காய்மறைவோவென்று தாரதரமறிந்து காலமிடந் தெரிந்து காற்றடித்தது தாழை பூத்ததென்னுங் கற்பனைபோல் அனுபவியாமல் அதுவே உற்பனமாய்க் கண்டவிடத்தில் கண்ணுங்கருத்துஞ் செலுத்திப் பெண்டாசை கொண்டு பிதற்றித் தவிப்பது துன்பத்திலும் பெருந் துன்பமாய்ச் சேருமே. ஐயோ! நீரிதுவரையிலும் பெற்ற மகிழ்ச்சியும் புகழ்ச்சியுங் கெட்டுப்போமே. இனி இகழ்ச்சிக்கிடமாகுமே. இறைவனே என்று தருமராசன் சாற்றினார்.

இங்ஙனமுரைத்த கங்கபட்டர் வாக்கியமும் விரதசாரணிக்கு நேரிட்ட அபாக்கியமும் அதனால் தனக்குவந்த சிலாக்கியமும் தன்னிருகாதைத் துளைத்து உருவிப்போனதினால் களைத்துப் புத்தியுமிளைத்துச் சிங்காசனம் விட்டெழுந்து திருமனைக்குட் புகுந்து தியங்கித் திகைத்து மயங்கி மலைத்துப் பிரதிக்கினை தப்பியிருந்தான். அந்தக் கொலுமுகத்திலிருந்த வீமன் நெருப்பினும் அதிகமாகப் பொங்கிப் பொறிசிதறக் கண்களை யுருட்டி விழித்து, நறநறவென்று பல்லைக் கடித்துக் கையிரண்டையுந் தேய்த்து முறுக்கி மோதி முகஞ்சுளித்து, விராடனைப் பழித்து, விண்ணுமண்ணும் வேகக் கலகலவென்று சிரித்துக் குகைக்குட்புகுஞ் சிங்கம்போல், மடைப்பள்ளியில் புகுந்தான். பின்பு தருமாராஜனும் மற்றத் தம்பிமாருந் தங்கள் காலத்தை நினைந்து வருந்தித் தங்கள்தங்கள் இடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

வெற்றிவேலேந்திய விராடராஜன் படுக்கை பொருந்தாமல் புரண்டு, அழிவில்லா அரசுக்கு அனர்த்தம் வந்ததேயென்று பழிகாரக் கீசகனை வெறுத்துக் குறுகுறுத்துத் தன் தீவினையை யொறுத்து இனி நாம் முடிபொறுத்திருப்பது எப்படியென்று ஏங்கியிருந்தான்.

மகாலட்சுமிக் கொப்பாகிய சுதக்ஷணாதேவியானவள் துன்பமடைந்து எப்படி விளையுமோ? என்ன நேரிடுமோ? நமது செல்வங்கள் எவ்வாருமோ? என்று திகிலடைந்திருந்தாள்.

அந்த மச்சநாட்டில் மருவிய நான்கு வருணங்களும் தங்களுயிரின்மேலும் உடலின்மேலும் இச்சைவிட்டு அச்சமோடிருந்தார்கள்.

இக்கொடிய செய்கைக்கு யார்தான் விசனப்படார்கள். அரசனே! என்று வைசம்பாயனர் சொல்லிவரும்போது, சந்திர குலத்தோன்றலாகிய ஜனமேஜெய மகாராஜன் மனஸ்தாபப்பட்டு, இதென்ன பாவமென்றேங்கிப் பக்கத்திலிருந்த தன்மனைவியான வபுஷ்டாதேவியுடனெழுந்து, புராணிகரைப் பணிந்து, சுவாமி! மஹாபதிவிரதையாகிய பாஞ்சாலியம்மனவள் அந்தத்துன்மார்க்கக் கீசகனைச் சபித்துத் தன் மகத்துவத்தை நிலைநாட்டி வரிசைபெறப்படாதோ? ஏன் சும்மாவிருந்தாள்? மானங்கெடுங்காலத்திலில்லாத மகத்துவம் மற்றொருகாலத்தில் இருந்தென்ன போயென்ன? அந்தக் கீசகன் எம்மாத்திரமனுஷன்? எவ்வளவு பலமுள்ளவன்? எந்தக் குலத்தில் பிறந்தவன்? சுதர்க்கணைக்கும் இவனுக்கும் சகோதர சம்பந்தம் எவ்வாறுண்டாயிற்று? இவனுக்கு விராடனடங்கி யிருக்கவேண்டிய காரணமென்ன? இந்த விவரங்களை யெல்லாம் எனக்கு அறிவிக்கவேண்டும். புண்ணியனே! என்று ஜனமேஜெயன் கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

கீசகன் வரலாறு

கேளும் ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! பிர்மசிருட்டியாலுண்டான பிரபஞ்சத்தில் பிராமணஸ்திரீக்கும் க்ஷத்திரியனுக்கும் பிறந்தோர்களைச் சூதகுலத்தாரென்று சொல்லுவார்கள். அந்தச் சூதகுலம் க்ஷத்திரிய குலத்திற்குந் தாழ்ந்ததென்றும் வைசியருக்கு உயர்ந்ததென்றும் ஜாதிநூலில் சொல்லியிருக்கிறது. அப்படிக் கிருந்தபோதிலும், அதுமுதல் இதுவரையில் சூதகுலத்தில் க்ஷத்திரியர் சம்பந்தம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கிறார்கள். க்ஷத்திரிய குலத்தில் சூதகுலத்தாருக்குச் சம்பந்தமில்லை. இந்தப் பரதகண்டத்தி லுள்ளவர்கள் அந்தச் சூதவம்சத்தைக் குறைவாகப் பேசிக்கொள்வார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட

சூதகுலத்தில் கேகயராஜனொருவனிருந்தான். அந்த கேகய ராஜன் இராஜகன்னியென்பவளை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு லோகப் பிரசித்தனாய்வாழ்ந்தான். அவனுக்கொரு பெண்பிறந்தாள். அந்தப்பெண்தான் ஐயா இந்தச்சுதர்க்கணை யென்பவள். இவள் பிறந்தபின்பு வேறே பிள்ளைகளில்லாமையால், இந்தச் சுதக்ஷணாதேவியைப் பூமரம்போல் அருமையாக வளர்த்துவந்தார்கள். இப்படி யிருக்கையில், இவள் தந்தையாகிய கேகயராசன் ஆண்பிள்ளை பிறக்கவேணுமென்னும் ஆசையால், மாளவதேவியென்பவளை இரண்டாவது மணம் புரிந்துகொண்டான். அவள் கருப்பத்தில் நூற்றுநாலு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் இந்தக் கீசகன்தான் மூத்தவன். சிங்கபலனென்று பேர்வாய்ந்தவன். மகாபலசாலி. இப்படியிருக்க, விராடராஜனுடைய மூதற் பெண்சாதி சுரதையென்பவள், சதானீகன், சங்கன், வராகன், ஆதிவராககேது என்னும் இந்நால்வரைப் பெற்றபின்னர் இறந்துபோனாள், பிறகு இச்சுதர்க்கணையைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டான். இவள்வயிற்றில் உத்தரன் உத்தரையென்னும் ஆணும்பெண்ணும் ஒருபேராய்ப் பிறந்தார்கள். அவ்விராடனுக்கு அபிமான புத்திரனாக மூதற்பிறந்த சுவேதனென்பனொருவன். இவர்களியாவரும் குழந்தைகளானபடியாலும், விராடன் தம்பிமார்கள் பதின்மர் திடந்தப்பினவர்களாகையாலும் விராடனுடையமச்சதேசம் சகலவளங்களும் உள்ளதாகையாலும் சத்துருக்கள் அநேகரிருந்தார்கள். அதனால் விராடன் சித்தங்கலங்கி, இந்தச் சுதர்க்கணைக்குத் தம்பியாகிய கீசகன் சத்துருசங்காரனென்று கேள்விப்பட்டு, அவனைவருவித்துத் தனக் குதவியாயிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டான். அதற்குடன்பட்ட கீசகன் உபகீசகர்களாகிய தன் தம்பிமார்களுடன் இந்த விராடபுரத்தையடுத்துச் சேனாபதிப் பட்டமுடையவனாய் திக்குவிஜயம் புரிந்து சகல காணியாட்சிக்கும் தானே சுதந்தரனானான்.

இப்பொழுது நான்சொன்ன கீசகர்கள் யாவரும் பூர்வஜன்மத்தில் காலகேயர்களென்னுங் காந்தருவர்கள். பாணனென்பவன் முதலாக நூற்றுநால்வர்கள் வாமகாரிகளாகவும் காமவிகாரிகளாகவும் சாமவேதியர் சாபம் பெற்றுப் பூமியிற் பிறந்தார்கள். பாணனென்னும் சிங்கபல கீசகனானவன், அஸ்திர-சஸ்திர சாஸ்திரங்களை அப்பியாசித்துப் பதினாயிரம் யானைபலமுள்ளவனாய்ப் பகைவரைக்கொன்று, பலரையும் வென்று,

விராடபுரத்தரசை நிலைநிறுத்திவைத்தான். இவனைப் பகைத்தெதிர்த்த திரிகர்த்த தேசாதிபன், தசாபணதேசராஜன், கஜேருகதேசாதிபதி, மாளவதேசபோஜன், யவன தேசராஜன், புலிந்தநகர்த் தலைவன், கோசலதேச முதல்வன், அங்கராஜன், வங்கதேசன், கலிங்கராஜன், தக்கணதேசாதிபன், நிடததேசாதிபதி முதலானோர்களும் கிராதகுலத்தலைவர்களும் இவனுடன் போர்புரிந்து வெல்லமாட்டாமல், தேசமிழந்துவில்லொடிந்து இனி சாகிறபரியந்தம் இவனுடன் சண்டைக்கு வருவதில்லையென்று சபதம் பண்ணிக்கொண்டு ஊர்முகமாயோடிப் போனார்கள். அதனாலிவன் அனேக வெற்றி பெற்றவனாய், மதிமந்திரி யுத்திகற்றவனாய் இத்தேசமுழுவதும் தனக்குச் சுவாதீனமாக்கிக்கொண்டு எதேச்சையாக விருக்கின்றான். எல்லா மர்மங்களுந் தெரிந்தவனாகையால், இவனுக்கு விராட னடங்கியிருக்கின்றான். இதனாலேதான் திரௌபதியைத் துரத்திவந்ததுராக்கிரமத்தைப்பற்றி யொன்றுங் கேளாமலிருந்தான். இதன்றியும் திரௌபதியம்மன் கீசகனைச் சபிக்கப்படாதாவென்று வினவினீரே. அதற்குக் காரணஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். தனக்குரிய கணவர்கள் கண்குத்திப் பாம்புபோல் பார்த்திருக்கும்போது சபிப்பதுதருமமல்லவென்றும் சூரியநமஸ்காரஞ்செய்த சுகிர்தத்தினால், தனக்குத் துன்பமில்லாமற் போயிற்றென்றும் எப்படியும் வீமன் தப்பாமற் கொல்வானென்றும் தைரியங்கொண்டு சபிக்காமல் விடுத்தாள். வெண்கதிர்க் குலத்தோன்றிய வேந்தனே! நீர்கேட்ட சங்கதியைச்சந்தேகமறச் சொன்னேன். மேல் நடக்குங் கீசகனுடைய அழிவையுஞ் சொல்லுகிறேனென்று வைசம்பாயனர் ஸ்ரீவேதவியாசரைச் சிந்தித்து வந்தித்து செப்பத் தொடங்கினார்.

கீசகசம்மாரம்

இப்பால் மாதமொன்றுக் கொவ்வொருவராக மகமேருவை வலம்வருகிற துவாதசாதித்தர்களில் அந்தமாசத்தி லுதயமான மித்திருவென்னுஞ் சூரியன் திரௌபதையம்மன் பூசித்தபடியால் திரௌபதாதித்தனென்று பேர்பெற்று விரதசாரணிக்கு விளைந்த வேஷ்டையைக் குறித்துச் சூரியகுலத்தோன்றிய கீசகனை வெறுத்துக் குலதர்மத்தை விட்டு வழுவினனென்று கோபித்து விஸ்தாரமுள்ள தன்கிரணத்தைக் கூட்டி, அஸ்தமான

கிரியில் தேரோட்டி, மேற்றிசை சிவக்க நாற்றிசையுவக்கச் சாய்ந்து சமுத்திரத்தில் தோய்ந்தான் பொழுதுபோனவுடன் அந்நகரிலுள்ளோர் யாவரும் அடிவயிற்றில் வடவாமுகாக்கினியை குடிவைத்துக்கொண்டு, பகீரெனத் திகிலடைந்து, நித்திரை விட்டு, நினைவுகெட்டு, நெட்டுயிர்ப் பெறிந்து, உயிராசை துறந்து உறக்கமுற் றிருந்தார்கள்.

சுதக்ஷணு தேவியினிடத்தி லிருந்த திரௌபதா தேவியானவள் தீராத் துயரத்தினுல் சிந்தை வருந்திக் கண் கலங்கிக் கவலைகொண்டு ஜெப-தப-ஸ்நான - போஜனுதிகளுந் துறந்து எண்ணுதுமெண்ணி நமது புகழுக்குப் பழுதுவந்ததேயென்று நெருப்பிலிடும் மெழுகுபோல் நெஞ்சமுருகி ஏக்கமேலிட்டுத் தூக்கங் கொள்ளாமல் நடுராத்திரியில் வெளிப்பட்டுத் தருமராஜனுடைய சரணுவிந்தத்தைத் தியானித்துக்காவலாளிகளின் கண்ணிற்படாமல் மடைப்பள்ளிக்குப்போய், வெண்பட்டு மெத்தைமேற் சயனித்து நித்திரை செய்வதுபோலிருக்கின்ற பலாயனனைப் பார்த்து வருஷாகாலத்து விருஷபம்போன்ற ஓ மதகரி மன்னனே! என் மானங்கெட நினைத்த கீசகனை வாட்டாமல் மெய்ம்மறந்து உறங்குவது யாதோ? கவலையுள்ளவர்க்குக் கண்ணுறக்கம் வருமோ? நான் பட்டபாட்டைப் பார்த்திருந்த நீர் கொஞ்சமேனும் படபடப்பின்றி முற்றிலும் மறந்து விட்டீரோ? நல்லது, எழுந்திரு எழுந்திருமென்ருள். இவள் வருவதற்கு முன்னமே எண்ணமிட்டுக் கண்ணை மூடிக்கொண்டும் கலவரத்திலிருந்த வீமசேனன் திடுக்கென்றெழுந்து ஓ பேதையே! நீ இந்தவேளையில் தனித்து வருவானேன் என்ருன். அந்தச்சொல் பொறுக்கமாட்டாமல் பாஞ்சாலி பதைத்து, ஆகா ஆரோ எவரோ ஏனே தானேவென்று கேட்கின்றீர். பாஞ்சால புத்திரியாயும் பாண்டவர்க்குப் பத்தினியாயும் இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருந்த என்னை அஸ்தினுபுரத்திற் கழைத்துச் சென்று நூறு துட்டரை வெளியிட்ட பட்டபுதேவி எனக்கிட்டமான மாமியென்று அவள் கிட்டவைத்துப்போய்ச் சொக்கட்டாடித் தோற்றுத் திக்கெட்டுமுள்ள துராதுரைகள் நிறைந்த சபையில் துர்ச்சாதனன் என்னையுமற்கட்டி யிழுத்துவரக் கர்னன் துரியோதனன் முதலிய பலரும் இகழ்ந்து துர்ப்பாஷைகள் வழங்க, அதனுல் என் அங்கம் பங்கப்படுநாளில் வீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், விதுரர், திருதராஷ்டிரரும் ஊமைபோலிருக்க, நீங்களைவரும் ஐம்பொறியடக்கி யென்னும் ஆமைபோ

லிருக்க, ஆபத்பாந்தவனும் ஆதிமத்தியந்த ரகிதனும், ஆதி மூலப் பொருளும், அனந்த கல்யாணகுணனும், யதுகுலமுதல் வனுமாகிய ஜநார்த்தனன் சன்மானத்துடன் என்மானங் காத் தருளினர்.

நீங்கள் அந்நாளிலிருந்த தன்மைபோலவே இந்நாளிலும் இருக்கப்போகிறீர்களென்று முன் ஜாக்கிரதை செய்ய முழுராத் திரியில் வந்ததென்றாள். நான் பிறந்தகத்திலும் புகுந்தகத்தி லும் அதிக செல்வமாய் ஓராயிரஞ் சேடியர் புடைசூழ்ந்து, ஊழியஞ்செய்ய வாழ்ந்திருந்தேன். உங்களை நம்பிக் கற்களும் முட்களுமுள்ள கானகமெங்குந் திரிந்தலைந்து கசங்கி வருந்திக் காய்கனியருந்திப் பன்னிரண்டு வருஷங்கழித்தேன். ஒரு வரு ஷம் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்வதற்கு உருமாறிப்பெயர் வேறு கொண்டு என்னிருகையுங் கன்றி, என் மெய்யொளியுங் குன்றிச் சிற்றேவல் புரிந்து வருங்காலையில், கொடிய கீசகனெனவன் இவ் வித அவதிப்படுத்தினன் பூமண்டலமுழுவதும் புகழ்பெற விள ங்கிய தருமராஜனெனவர் வைதீகவேடம்பூண்டு ஒரு மார்க்கமா யிருக்கின்றார். திரிபுவனகண்டக ஜெயசிகாமணியாகிய விஜயன் பேடியுருவெடுத்து, நாடகத்தொழிலடுத்து, ஆடல் பாடல் தொடுத்து மூடுமுக்கா டிட்டுக்கொண் டிருக்கின்றார். நகுல சகா தேவர்களிருவரும் வெளியில் தத்தமக்கேற்ற தொழில் அமைந் திருக்கிறார்கள், இவர்களிடத்தி லெல்லாஞ் சொல்லிக் காரிய மென்ன ஒரு லாபமுமில்லை.

எனக்குரிய ஐவரில் உம்மைவிட மற்றோருதவியில்லை. என க்கு உற்றதுணை நீரே. வாயாற்கூறிய சபதத்தையும் மனத்தால் நினைத்த குரோதத்தையும் முன்பின்பாராமல் முடிக்கத்தக்க பல சாலி நீராகையால், உம்மிடத்தில் என்குறையை முறையிட்டுக் கொண்டேனென்றாள்.

கொண்டலொத்த கூந்தலையுடைய பாஞ்சாலியின் மொழி யை வீமன் கேட்டு, வெடுக்கென்றெழுந்து காரணகாரியங்களை யோசித்து ஓமாதே! புருஷர்களுக்குரிய ஆபரணம் பொறுமை. அதிலும் நீதிவழுவிய நிர்மூடரைக் கணப் போதாயினுந் தாமதியாமல் குப்புறத்தள்ளி யுதைத்தும் தலை பிளக்க மிதித்துக் கீர்த்தியை நிலைநாட்டுவதே சிறந்த ஆபரணமாம் கலனிறைந்த மங்கையருக்கு நலனிறைந்த ஆபரணம் நாண மென்பதுதான். ஸ்திரீபுருஷர்கள் கூடுங் காலத்திலும் அந் நாணம் நீங்காமல் சரசஞ்செய்து அனுபவிப்பதுவே பொற்

பூஷணங்களிற் சிறந்த நற்பூஷணமாகும். இப்படி யிருக்க, எனக்குப் போதுமான பலமிருந்தும், என் கைக்குத்தக்க கதாயுதமிருந்தும், தனஞ்சயனுக்கு சௌரிய பராக்கிரம மிருந்தும், காண்டீபமிருந்தும் என்ன லாபம்? அஸ்தினபுரத்தில் சகுனியுடன் சூதாடித் தோற்றபொழுதும், உன்னைத் துர்ச்சாதனன் இழுத்துவந்தபோதும், இராஜசபையில் மானபங்கம் பண்ணியபொழுதும், துரியோதனன், கர்னன், இவர்கள் வம்புவார்த்தை பிதற்றியபொழுதும், ஆற்றக்கூடாமல் உடல் பதறியெழுந்த எங்களை ஆத்திரப்பட வேண்டாமென்று அடக்கிய அண்ணவானவர் இப்பொழுதும், இந்த விராடன் சபையில் உன்னைத் துரத்திவந்த கீசகனைக் கொல்லவெண்ணிய என் கோபக் குறி தெறிந்து சமிக்ஞையாகப்பேசிச் சாடைகாட்டித் தடுத்து விட்டார் இவர் என்றென்றைக்கும் இத்தன்மையா யிருந்தால் எங்கள் மானமுங்கெட்டு, ஈனப்பட்டுப் போவோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லையே. எங்களைச் சமயத்தில் மீறவொட்டாமல் சங்கடப்படுத்திவரும் தருமராஜனு லுண்டாகிய என் மனஸ்தாபத்தையும் துரியோதனுதியரால் விளைந்திருக்கிற கோபத்தையும் இந்தக் கீசகன்பேரில் காட்டி, என்கீர்த்தியை நிலைநாட்டி,யானை மத்தகத்தைப் பிளக்குஞ் சிங்கம்போல் பாய்ந்து அவனுடலை வாட்டிக் குடலைப் பிடுங்குகிறேன். இனிமேல் இவன் விஷயத்தில் யார்குறுக்கிட்டாலும் நானும் பயப்படப்போகிறதுமில்லை, இவனை உயிருடன் விடப்போகிறதுமில்லை, இவ்வுலகத்தில் அற்பர்களுடைய பெண்சாதிமார்களெல்லாரும் அதிக சௌக்கியமடைந் திருக்கும்போது விற்பனர்களாகிய எங்கள் பத்தினியான நீ மெலிந்து விசனப்படவேண்டிய விதியென்ன நல்லதாகட்டும். வல்லவருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டும் இப்படிவருத்தப்படுகின்றோமேயென்று நீ சற்றும் மனமிளைக்காமல் இரு மாதரிசி! முன்னளில் தீவினைவசத்தால் அகஸ்தியருக்கு அன்புடைய பத்தினியாகிய லோபாமுத்திரை யென்பவள் தன்கணவனுக்குப் பணிவிடைசெய்து, ஆகாரம் நித்திரையின்றி நெடுநாள் கஷ்டப்பட்டுப் பிறகு நல்வினைப் பயனல் சுபமும் சுகமும் கீர்த்தியும் பெற்ருள் இதன்றியும்,

யயாதிமகாராஜன் புத்திரியாகிய சுகன்னியானவள் சவுனக மஹாமுனிவருக்குச் சிசுருஷைசெய்து, சிலநாள் வருத்தப்பட்டுப் பலநாளும் பாக்கியத்துடன் வாழ்ந்து, கண்ணியம் பெற்றுப் புண்ணியலோக முற்ருள்.

வீமராஜன் மகளாகிய தமயந்தியானவள், பிள்ளைகளைப் பிரிந்து, புருஷனை நீங்கித் தனியளாய்க் காட்டில் அலைந்து, கரும் பாம்பின் வாய்ப்பட்டு, வேடனால் வெளிப்படச் சிறிய தாயார் வீட்டிற்சேர்ந்து, அங்கே குற்றேவல் செய்துகொண்டிருந்து, கொஞ்ச நாளைக்குள் தாய் தந்தையை யடுத்துத் தூதுவிடுத்துப் பிரிவுற்ற நாயகனைக்கண்டு கூடித் தன்சேயொடுமெகிழ்ந்து சிறந்து வாழ்ந்திருந்தாள்.

இவ்வாறு எத்தனையோகோடி இராஜஸ்திரீகள் படாத பாடும்பட்டுக் கற்புக்கோரிடையூறுமின்றிப் பதம்பெற்றிருந்தார் கள். ஆகையால் தேவர்களானாலும் நல்வினை தீவினையை அனுப வித்தே தீரவேண்டும். இப்பொழுது நமக்குண்டாகிய துன்பம் இன்னும் முப்பதுநாளைக்குமேல் இன்பத்தை விளைக்கக் காத்தி ருக்கின்றது. "பட்டவர் பதத்திலிருப்பார்கள்" என்னும் பழ மொழி யறியாயோ? அப்படிக் கிருந்தபோதிலும், இந்தப்பகை யை எந்தவிதத்திலும் சீக்கிரத்தில் நானேமுடிக்கிறேன். பாக்கிய வதியே! அஞ்சவேண்டாமென்று வீமசேனன்சொன்னான்.

இவ்வார்த்தையைப் பாஞ்சாலிகேட்டு மூரசக்கொடி முதல் வணகிய தருமாராஜன் உமது குறிப்பையறிந்து கோபமேலிட வொட்டாமல் தணித்தாரென்று மனக்குறை கொள்ளவேண் டாம். நம்முடைய பகையாளி நிச்சயித்த பன்னிரண்டு வருடமு ங்கழித்து, ஒருவருடம் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்யும்படியாக, இந்த விராடபுரத்திற்குவந்து கொஞ்சனாளாயிற்று. இன்னுஞ்சிலநாள் ஒருவரும் அறியாமலிருந்து காலம்போக்க வேண்டுமென்றும், இதற்குள்ளாக நம்மை யாவரேனுங்கண்டால், பகைவெல்லவந்த நற்காலம் துற்காலமாவென்றும், பழையபடி வனவாசம்பண்ணி வருமென்றும், அதனால் உங்கள் சீருஞ் சிறப்பும் சபத மும் பலவீனப்படுமென்றும் நினைத்து, உம்மை அவசரப்பட வொட்டாமல் அடக்கினர். அவர் காலதேசவர்த்தமானம் தெரிந்த புத்திமானுகையால், உமது வெகுளியைக்கண்ட வுடன் அடக்கவேண்டியகடமைதான் அதனால் அவர்பே ரில் தோஷமில்லை. இந்தப்பஞ்சையாகிய கீசகன் என்னைக் கொஞ்சமாக நினைத்தான். அவனை நான் பார்த்து அடா பாவகாரி! உனக்குக் கேடுகால நேரிட்டதடா துரோகி எனக் குக் காந்தருவர் ஐந்துபேர் கணவர்கள். மிகுந்ததிடவான்கள் சத்துருவை வீரசொர்க்கஞ் சேர்க்கும் விஷயத்தில் மகா வல் வர்வகள். மித்துருவானவர்களுக்கு உத்தமகுணமுள்ள நல்லவர்

கள். எல்லாமறிந்தவர்கள். பொல்லாங்கொழிந்தவர்கள். எங்கு மிருப்பவர்கள். நீ செய்த தீமைகள் அனைத்தையும் தெரிந்து கொள்ளத்தக்க ஞானமுள்ளவர்கள். சொல்லாமற் சொல்லிக் கொள்ளாமற் கொல்லத்தக்கவர்கள் நீயும் உன் குடும்பமும் நீரு யழியாதோ என்று பல நீதிகளையும் பழமையாய் நடந்திருக்கிற சில சேதிகளையுஞ் சொன்னேன். அந்தக் கீசகன் நான் சொல்லி யவற்றை அலட்சியஞ் செய்து போ போ! அவர்கள் எத்தகைய காந்தருவ ராஜனும் என்முன்னிற்பார்களோ? என்று ஏசித் தூரத்திக்கொண்டுவந்தான். அந்தப்பதிதன் உமக்குமுன் எதிர் படுவானாகில், என்னபாடுபடான். கருடனது நிழல்பட்டபாம்பு போல் கெடுவான். என்மனம்பற்றி எறிகிறதே. அந்த நாசகா லக் கீசகன் வந்தவழி போனவழி தெரியாமல், நொந்தழியும் படி நீர் பிரவேசிக்க வேண்டும். ஆனால் ஆத்திரப்படாதே யும். இன்னும் இரண்டொருநாள் காலதாமசஞ்செய்து அவ னை முடித்தால், விரதசாரணிக்கு அன்பர்களாகிய காந்தருவன் கீசகனைப்பிடித்துத் துடிதுடிக்க அடித்து முடித்து விட்டார்க ளென்று பேசிக்கொள்வார்கள். அப்போது உம்பால் சந்தேகங் கொள்ளுவதற் கிடமிராது. ஆகையால், உமது யுத்திக்கு இசைந்தபடி பார்த்துக்கொள்ளுமென்று திரௌபதை சொன் னாள். அந்தக்கற்புடையாள் வார்த்தையை வீமன்கேட்டுப் பாஞ் சாலியே! கீசகனைக்குறித்துக் கிஞ்சித்தேனும் நீ யோசிக்க வேண்டாம். அவனென்றைக்கும் உன்னைத் தொடர்ந்தானோ அன்றைக்கே அழிந்தானென்று நம்பு. உன்னிஷ்டமெப்படி யோ? அப்படியே அவனுயிரை நஷ்டப்படுத்திவிடுகிறேன்.

ஆனால், இப்போது விடியற்காலமாயிற்று, இனி நாம் அக்காரியத்திற்குப் பிரவேசித்தால் அஞ்ஞாதவாசரகசியம் வெ ளிப்பட்டுப்போய்விடும் தருமபுத்திரர் சித்தத்திற்கு மெத்த வரு த்தஞ் சம்பவிக்கும் அன்னமே நீ முன்பு சொன்னவண்ணமே எண்ணித்துணிவது கருமமாதலால் இன்றிரவு முழுமையும் நாளைப்பகல் முப்பது நாழிகையும் பொறுத்து நாளையிரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நீ அந்தச்சுதர்க்கண மாளி கைக்குப் போய்விடுவையாகில், அத்துற்புத்தியுள்ள கீசகன் நாளைக்காலை உன்னிடத்திற்குவந்து இறுமாந்து கர்வங்கொ ண்டு இப்பொழுது என்னசொல்லுகிறாய் ஓ விரதசாரணி நான் உன்னைத் தூரத்திவந்தபோது என்னை யார்கேட்டார்கள்? யார் தடுத்தார்கள்? எனக்கும் எதிரில்லை உனக்குந் திக்கில்லையென்று

சொல்லி மகாதாராளமாய் கிட்டிப்பேசுவான் அவனை நீ பார்த்
தவுடன் அன்புள்ளவளைப்போல் அரைக்கண் பார்வை நாட்டி
அதிக மோகமுகநய ஜாடைகாட்டி ஆசைவிநய அபிநயம் புக
ட்டி, மோக விஷயத்தை முடிமேலேற்றி, உன் கற்புக்குமாத்தி
ரம் பழுதில்லாமல், அக்கயவனுடன் கலந்துபேசி விராடபுரத்
திற்கு மேற்கில் மாஞ்சோலை சூழ்ந்த வசந்த மண்டபத்தில் நா
ளைய இராத்திரி பத்து நாழிகைக்கு அவனை வரும்படியாக பக்
குவப் படுத்திக்கோள்ளென்று யுக்தி சொல்லி திரௌபதையை
அனுப்பிவிட்டுத் தருமராசனுக் கிளைய சத்தியவிரதனும் கரும
லைப்போல் வளர்ந்த இருபுஜமுள்ளவனும் பதினுயிரம் யானைப்
பலம் பெற்றவனுமான வீமசேனன் நெய்வார்த்த நெருப்பென
பொங்கி, முகம்வேர்த்து நித்திரை பிடியாமல் சித்தம் பிரமித்து
பகலிரவென்று பாராமல் தான் குறித்த கால அளவைக் கருதிச்
சுடசுட வேலை முடிப்பதற் கில்லையேயென்று மனக்கலக்கங்கொ
ண்டுபடுக்கையில்மல்லாந்து எண்ணமிட்டுக்கொண்டு இருந்தான்.

இத்தன்மையா யிருந்த வீமனிடத்தில் விடைகொண்டு
சென்ற விரதசாரணியானவள் சுதர்க்கனை மாளிகைக்குப்போய்
பொழுதுவிடியுமளவும் ஒருவிதமாக முகஞ் சுளித்துக்கொண்
டிருந்தாள் அப்படிக்கிருந்த பாஞ்சாலியின் மனோதுக்கத்தைப்
பரிகரிப்பதுபோல் ஒளியைகூட்டி இருளையோட்டி அவள்முக
த்தை மலரச்செய்வதுபோல், தாமரைப் புட்பங்களை மலரக்கா
ட்டி கதிர்க்கிரணங்களை நீட்டிக்கொண்டு சூரியன் உதயமானுன்.

அழகிய உதயகிரியிலெழுந்த ஆதித்தனைக்கண்ட சைரந்
திரியானவள் வழக்கப்படி காலைக்கடனை முடித்துச் சுதக்ஷணு
தேவிக்கு மலரெடுத்துத் தொடுத்துக் கொடுப்பதற்குப் பூஞ்சோ
லைக்குட் புகுந்து வரும்போது, இராஜ ஸ்திரீயாகிய சுதர்க்கனை
முன் தன்னை நிந்தித்த நிர்ப்பாக்கியத்தால் மனம் வருந்திப்
போன கீசகன் தன் தமக்கையைச் சிந்தித்து க்ஷமைகேட்டுக்
கொண்டு வருவோமென்று நினைத்து மந்தமாருத முலாவிய
நந்தவனத்தில் வந்தான். அவன் வந்தவழியில் சந்திரவுதயம்
போல் கொந்தமலர் பறித்துக்கொண்டு நின்றகோதையானவள்
அந்தகனைக்கண்ட ஆத்மாவைப்போல் நடுங்கித்தெளிந்த ஜிதே
ந்திரியர்களைப்போல உடனேதேறி மனந்தளராமல் சங்கடப்
படாமல் தள்ளாடி ஓடாமல் தவித்து வாடாமல் சற்றும்அச்சமி
ல்லாமல் தலைகுனிந்து தன்கால்புறவடியைபார்த்து நிமிடத்திற்
கொருதரம் கீசகன் முகத்தை நோக்கிப் புன்னகை கொட்டி பவ

னது அற்புத்தி படருவதற்குத் தானே கொழுகொம்பாகி வீம னிடத்தில் பேசிக்கொண்ட சங்கேதப்படி அதைச் செய்ய வெண்ணினுள்.

இவ்விடத்தில் கற்புநிலைதவருமல் பொற்பிரதமை போலிருந்த மாலினியைப் பழிவழிக்குவந்த மூழுமூடன் பார்த்துச் சந்திரனைக்கண்ட சமுத்திரம் போல் பெருகிச் சந்திரகாந்தக் கல்லைப்போலுருகிச், செல்வத்தைக்கண்ட தரித்திரன்போல் மகிழ்ந்து, கல்விப்பொருளில் கற்பனையலங்கார கவிதைமேற் கொண்ட கனவான்போல் முகமலர்ந்து, விழிகுளிர்ந்து, அவள் கால்முதல் தலைவரையில் இமையாமல் பார்த்துத் தன் அறிவு கெட்டு, அற்பபுத்தி மேலிட்டுத் திக்குநோக்கிக் கும்பிட்டு ஓ விரதசாரணி! எனக்குப் பிராணதாரம் நீயன்றி வேறில்லை நான் சொல்லப்போகிறதை நன்ருய்க்கேள், இந்த பட்டினமும் இந் நாட்டு வளப்பமும் விராடனுடைய வாழ்க்கையும் என் தமக்கை மங்கிலிய சூத்திரமும் இதோ என் இடதுகையில் மூடிவைத் திருக்கிறேன். என்கையைவிரித்துவிட்டால் அதெல்லாம் தூரு வாசர் சாபத்தால் சமுத்திரம்போயமுந்திய தேவேந்திரன்செல் வம் போலாய்விடும். என்னை என்னமோ வென்றெண்ணுதே. முன்னமே என்வல்லமை யாவுஞ் சொல்லியிருக்கிறேன் உன்னை நான் துரத்தி வந்தபொழுது யாரென்னைத் தடுத்தார்கள்? எவர் கள் என் அருகில் வந்தார்கள் விராடராஜனுவது ஏனிப்படிச் செய்தாயென்று கேட்டானு? உனக்காகிலும் உதவி ஒத்தாசை செய்தானு? ஒன்றுமில்லையே. இன்னும் நான் சொல்லவேண்டு மா? இந்த வேலை என்னை யல்லாமல் இன்னெருவன் செய்தி ருப்பானுகில், இந்நேரம் அவனை எமலோகத்தில் புழுவாய்த் துடிக்கச்செய்வான். எல்லோரும் என்காலில் வீழ்வதனுல் சகலமு மெனக்கே சொந்தமென்று உனக்குத் தெரியவில்லையா? இந்தவிராடனுக்கு நான் கட்டிவைத்திருக்கிற பட்டத்தை இப் பொழுதே உனக்குக்கட்டி உன்னைப் பெண்ணரசியாக்கி வைக்கி றேன். வேண்டுமானுல் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார். இதன்றியும், உன்னைக் காக்குங் கந்தருவருண்டென்று பேதைமதியால் நம் பிப் பெருமோசம்பேசுகின்ருய். என்னைப் பேசாதுப்பேசிக் கரு க்குருய். வீண்கர்வம்கொண்டு செருக்குகிருய். இப்பேர்ப்பட்ட ததியில் உதவிசெய்ய வராதவர்களை உனக்கு உரியவர்களென்று எண்ணலாமோ? அவர்கள் பண்டவாளத்தையும் பக்ஷத்தையுங் கண்டுகொண்ட நீ இனிவேறு பேசப்போமோ? அற்ப மனிதர்

பேச்சு அவலமாய் போச்சு. நான் யாருக்குமடங்காதவன் யார் படைக்குந் தோராதவன். என்னைக்குறித்து இன்னுமென்னசொல்லபோகிருய்? உன் எண்ணந்தானென்ன? அடிவண்ணமா மகளே! ஒருவேளை என்பேரில் எத்தனையோ குற்ற மிருக்கலாம், சிறியோர் செய்த பிழையைப் பெரியோர் பொறுக்க வேண்டுமென்று புண்ணியவான்கள் பேசியிருக்கிருர்கள். அந்த வார்த்தைக்கு விக்கினமில்லாமல் மன்னித்து, என்னை ரக்ஷித்து பொறுமையுடன் ஆதரிப்பது உன் கிருபைக்குரிய கடனென்று தன் இருகரத்தையுந் தலைமேல் குவித்துச் சேவித்து உன் கல்மனம் இளகி என்கருத்து முற்றுறச் செய்யவேண்டுமென்று காலில் வீழ்ந்தான்.

அவனை மாலினிபார்த்து, முகநயத்துடன் முறுவலுங்காட்டி, நாம் நினைத்தகாரியம் இன்றைக்கு நிறைவேறுமென்று மாயச்சாயல் மயக்கநோக்கம் வஞ்சனைப்பேச்சுமுதலிய மார்க்கங்களினுல் வசனிக்கத்தொடங்கினுள். வாரும்கீசகராஜனே! நான் உம்மைத் தடுத்ததும் விரகதாபப்பட விடுத்ததும், எதனுலென்ருல், எனது மேலான மாபினுலும் நல்லொழுக்கத்தினுலும் நான்கொண்டிருந்த விரதத்தினுலும், உமது எண்ணத்தை பின்னப்படுத்தினேன். நீர் என்மேல் ஆசைப்படுமுன்னம் நான் உம்மேல் பாசங்கொண்டிருந்தேன் அதல்லாமலும், நீரென்மேல்வைத்த மோகம் நிலையானதுவோ? நெறியானதுவோ? வேருெரு பெண்ணைக்கண்டால் பின்வாங்குமோ? மனந் தேங்குமோ? என்னமோ ஆண்பிள்ளைகளின் புத்தி சபலமாமேயென்று சோதிக்கு நிமித்தமாக இஷ்டமில்லாதவள்போல் அபிநயித்தேன், என் மெய்த்தொட்டிருந்த காந்தருவர் ஐவரும் என்னைக் கைவிட்டார்போலுங் காண்கிறது. இனிக் காரியமில்லை. ஓ வீரியவானே! என்மேல் காவலுமில்லை. நிராதரவான என்னைத் தாராதமறியத்தக்க நீர் அபேக்ஷித்த பொழுதே நான் புனிதவதியானேன் என்னைப் பெண்டாள நினைத்த உமக்குச் சீக்கிரத்தில் மேலான பாக்கியமுண்டாம். என்னுல் உமக்கு விளைந்தவருத்தம் இன்றுகூண்டோடுபோய்விடும். பெண்களின் குணமறிந்திருந்தும் வீணே இத்தனைதூரம் பிரபலப் படுத்தி வைத்தீர். நீர் காணுதுகண்டு கருதி மோகித்ததும், வீணுசை கொண்டு விருதாப்பழி சுமந்ததும், நான் நாணுதுநாணி நலிய வாதித்ததும், நீரென்னைப் பிடிக்கவந்ததும், நான் இராஜ சபையிலோடி விழுந்ததும் ஊர்நாடெல்லாஞ் சிரிக்க உடம்பெ

டுத்ததும் ஏதோ காலவித்தியாசம், கடந்துபோய் விட்டது. போனது போகட்டும். இவ்வுலகத்தில் ஆலாலவிடத்தையும் அந்தகனையும் யானைக் கவட்டையும் வேங்கைப் புலியையும் அறிவில்லா மூடரையும் ஒருவாறு நம்பலாம். சேலைகட்டு மாதரைச் சிறிதும் நம்பப்படாது. அது எவ்வாறென்னில், இந்திரன் முதலாகிய கந்தருவர்வந்து, ஆடையாபரணந்தந்து ஆசைப்பட்டாலும்,ஸ்திரீகள் தாங்கள் கொண்ட மையலை வெளிப்படுத்தாமல் ஆசையற்றவர்போல் முகத்தைச் சுளித்து, மூடுக்காய்முறுக்கி ஏன் என்னைப் பார்க்கிறாய்? நானென்ன வேசியா? தாசியா? உங்களுக்குத் தங்கை தமக்கையில்லையா? எங்கள் வீட்டார் கண்டால் சும்மா விடுவார்களா? என்று தலை குனிந்து, கலகலவென்று கண்ணீர்சொரிந்து, சிறுநகைகாட்டிக் குறுவியர்வு வழித்தெறிந்து, மாராக்குத் துணியைப் பத்துதர மிழுத்திழுத்துச் சொருகி, வாயைமூடிக் கையைநெரித்து, ஜாலமான மாயவித்தையைக்காட்டிக் கால்கடுக்க நிற்பானேனென்று தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டு அப்பால் சிறிது தூரம்போய் இப்பால் வந்து எட்டிப்பார்த்து, ஒருபக்கத்திலொதுங்கி தலையை நீட்டிக் காட்டிமறைந்து மறுபடியுங்கிட்டி உறவுபோல்கலந்து உடனே ஓடி ஊடிக்கலந்து கூடித்திரிவர். இதுபெண்களின் கெட்ட சுபாவம். இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் மனதை எப்படித் தெரிந்து கொள்ளலாமென்றால், அன்னிய பெண்டுகளாவது தாதிமார்முதலிய வேலைக்காரிகளாவது குழந்தைகளாவது கிட்டநின்றால், அவர்கள்பேரில் விழுந்தும் வல்லிக்கொடிபோல் துவண்டு வளைந்தெழுந்தும் பிள்ளையை அணைத்துக்கொஞ்சி முத்தாடியும் புஷ்பத்தை முகந்தும் பெருமையாக டம்பம்பேசியும் விருதாவாய் ஒருவரையேசியும் சொற்பமான பேச்சுகளை ஓடியமாய்ச் சொல்லியுங் கூசுவார்கள். நாயகன் அவர்களைப் பார்த்தால் அப்போது நிலத்தைநோக்குவார்கள். நாயகன் அவர்களைப் பாராத போது,தலையெடுத்துச் சோரபுருஷனை நன்றாய்ப்பார்த்து நாணி நகைப்பார்கள். இப்படி இன்னும் அநேகஜால தந்திரங்களுண்டு, இந்தக் குறிப்புகளை யெல்லாம் வேறுபாடில்லாமல், சரசநாயகன் தெரிந்து மேளத்திற்குத் தகுந்த தாளம்போட்டு எண்ணத்தை முடித்துக்கொள்வான். மற்றவன்கண்டால் சங்கதி யறியாமல் இதெப்படிப்போமோ? என்னவாமோ? என்று பயந்து ஓடிப்போவான். ஆதலால் பெண்கள்கொண்ட புருஷவிரகமானது லோபியர் பொருள்போல் அழுந்தியிருக்கும்.

ஆண்பிள்ளைகள் கொண்ட மோகமானது கல்லாதான் கற்ற கவியைப்போல் வெளியாய்ப்போம். இந்தக் காரியந் தெரியாமல், அவசரப்பட்டவர்கள் பலனடையார்கள். நீரும் அவ்வாறே ஆத்திரப்பட்டுவிட்டீர். இப்போதுதானென்ன? உமது இஷ்டத்தை என்னிஷ்டப்படி முடிப்பதனால் பாபமில்லை. உமக்குள்ள காமவெள்ளத்தைக்கடந்து கரையேறுவதற்கு வழிகாட்டுகிறேன். நீர் கள்ளமில்லாமல் வாரும். எத்தனைவித சாகசங் கற்று இருந்தாலும் உள்வீட்டில் கரணம்போடலாகாது? என் கணவராகிய கந்தருவர்கள் ஒருவேளை யிந்தச்சேதிதெரிந்து வந்துவிட்டால் உம்முயிரும் போம். என் தலையுயிரும் போம். அன்றியும், நேற்று என்னைத்துரத்திய உம்மை இந்நாட்டிலுள்ள பெண்களும் புருஷர்களும் அரசன் முதலிய அனைவரும் நன்குயறிந்தார்கள். லோகப்பிரசித்தியாயிற்று. அப்படியிருக்க, நாமிருவரும் இன்றைக்கு உறவாடுவதைப் பார்த்தால் எல்லோரும் மிக்க எளிதஞ்செய்து என்னைப் பழிப்பார்கள்.

உம்முடைய தமக்கையாகிய சுதர்க்கணைக்குத் தெரிந்தால் என்னைச் சுத்தமாய் நம்பமாட்டாள். இதுவரையிலும் நான் பிழைத்த பிழைப்பு பேய்ப்பிழைப்பாய்விடும். அதன்றியும், அநேக பொல்லாங்குகள் விளையும். நல்லதல்ல. சந்தனமணிந்த தோளனே! நீர் இன்றிரவில் பத்துநாழிகைக்குமேல் வருவீராகில், உம்மிஷ்டப்படி முடியுமென்று பாஞ்சாலி சொன்னாள். அந்தத் தேன்மொழியானது கீசகன் காதிற்புகுந்து அமுததாரைப்போல் விரகாக்கினியை ஆற்றியபோது வெளியெழும்பிப்போக வழிபார்த்திருந்த பிராணன் நிலைத்து, இளைத்தவுடம்பும் பூரித்துத் துன்பங்களை நீங்கி இன்பப்பயிரேறத் தேகம் பரவசமடைந்து, மோகஞ்சிறந்து ஓ மேகங்கண்டாமயிலே! இப்போதல்லவோ உன்சொல்லாகிய ஆபரணம் என்காதிற்கணியாயிற்று. இந்தக் கர்மபூமியில் உடலெடுத்த பயன் இன்றுதான் பயனுற்றது. துர்பலனான நான் நற்பலனுற்றேன். என்பாவங்கள் யாவும் பறந்தோடிப்போயிற்று. நானிதுவரையிலும் பண்ணிய புண்ணியம் இன்றே ஈடேறியது. என் பாக்கியமே பாக்கியம். நான் பிழைப்பதற்குத் துணைக்காரணமானது உன் வாக்கியமே வாக்கியமென்று வாய்புதைத்துக் கைகட்டி மெய்யொடுங்கி வணங்கிப் பணிந்து என் ஆவியே! பாவியாகிய நான் எவ்விடத்திற்கு வரும்படியாய்க் கட்டளையிட்டருளுகிறீர்? என்னிஷ்ட காமியமே! என்றுகேட்டான். வாரும் ரசிகனே! விராட

ராஜனது கோட்டைக்கு மேலண்டையிலிருக்கின்ற மாஞ்சோலையில் குயில்கள் கூவவும், மயில்களாடவும், கிளிகள் கொஞ்சவும், அளிகள் மிஞ்சவுமாகவுள்ள அழகிய பளிங்குக்கற்களால் கட்டிய வசந்தமண்டபத்தில் வந்துசேரும். நீர் வருமுன்னமே நான் வந்திருக்கிறேன். மலைகள் பேரிலும் ஓட்டுந் தேரினையுடையவல்லவனே! இப்பொழுது நான்சொன்ன இடம் சந்தடியற்ற விடமல்லவா? என விரதசாரணி வினவினாள்.

அம்மொழியைக்கேட்ட கீசகன் ஆஹா! அதுவேயெனக்கும் தகுந்த இடம். தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தவண்ணம் சீக்கிரம் வருகிறேன். உமது திருமேனி புழுதிபடிந்துஅசுத்தமாயிருக்கிறதென்று கூச்சம்வேண்டாம். உமக்கு நல்ல நல்ல ஆபரணங்களும் விலையேறப்பெற்ற வஸ்திரங்களும் புனுகு-ஜவ்வாது கதம்பம்-கஸ்தூரி-அத்தர்-பன்னீர் முதலிய பூச்சு வகைகளும், புட்பச்செண்டுகளும் பஞ்சகச்சாய பரமான்னமும் பலகாரங்களும் பழவர்க்கங்களும் பஞ்சவிடைய தாம்பூலங்களும் என்தலைமேல் சுமந்துகொண்டு வருகிறேன். நீர் அவைகளை யங்கீகரித்து என் கோரிக்கையை யீடேற்ற வேண்டும். கோமளமே! என்குல தெய்வமே! சித்தசன் கொலுகூடத்திற்கமைந்த பொக்கிஷமே! என் பிராணனை உமக்கே யொப்புவித்தேன். இதைவிட வேறே யுபசாரஞ்சொல்ல அறியேன் அடிமை சிறியேன். என்னுயிருள்ளமட்டும் உம்மைநான் பிரியேன் மறுமாதரை நோக்கேன். என்மேல் கிருபை வைக்கவேண்டுமென்று செலவு பெற்றுக்கொண்டு காலவிடத்தைத் தாகத்திற்கு உட்கொள்ளக்கருதிய தரித்திரன் போல், கீசகன்சென்று இந்தச் சூரியனெப்பொழுது தொலைவானென்று அந்தகன்பாசந் தன்னைக் கலக்கும் அஸ்தமானத்தை நாடியிருந்தான்.

இப்பால், கொலைசெய்யுங் கூர்வேல்போன்ற கண்ணுளாகிய பாஞ்சாலி சுதர்க்கணை மனைக்குப்போய் பூமாலைதொடுத்துப் பூசுவனவுங் கொடுத்து அவளுத்தரவின்பேரில் மடைப்பள்ளிக்குச்சென்று, மதகரி வீமனைக்கண்டு நாம் பேசிக்கொண்டபடி அவனை இசையச்செய்துக்கொண்டேன். அப்பால் தெய்வச் செயலெப்படியோ என்றாள். அந்தத் திரௌபதையை வீமசேனன் பார்த்து ஓ காதலி! நீயேன் கவலைப்படுகிறாய்? ஒருவேளை யந்தக் கீசகன்வாராமற் போவானாகில், அவனுடைய வீட்டுக்கு நானேபோய்க் கொல்லுகிறேன். அஞ்ஞாதவாசத்தவணைக்குள் இவ்வூரார் அறிவார்களேயென்று யோசிப்பையாகில், இந்த

விராடபுரத்திலுண்டாகிய ஆண்பெண் அடங்கலுங்கொன்று துரியோதனுதியருக்குச் சேதிதெரியாமல் பண்ணுகிறேன். ஒருவேளை துரியோதனனறிந்து பெரும்படை கொண்டுவந்து அஞ்ஞாதவாசம் பூரணமாய் நிறைவேருமல் குறைவுபட்டுக் கெட்டுப்போனபடியால், மறுபடியும் பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசம் பண்ணவேண்டிய நிபந்தனைப்படிப் போகவேண்டுமென்று புகன்ருனுகில், அப்போதேயந்தத் துரியோதனனையும் கௌரவரையுங் கொன்று, பள்ளத்திற் புதைத்து, அஸ்தினபுரம் விராடபுரம் உபலாவியமுதலிய பதிகளுக்கெல்லாம் தருமராஜனை அரசனுக்கி வைத்து, எல்லோருங் கொண்டாட எங்கும் பிரக்கியாதியாயிருப்பேன். சண்டிபுரண்டால் காடுகொள்ளாதென்னும் சங்கதியறியாயோ? சமுத்திரந் தடையாயிருப்பது கரையினுலேயா? சத்தியத்தினுலேயா? பாஞ்சாலி! நீ யாதொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம் போவென்றனுப்பினுன்.

அவ்வாறே செலவு பெற்றுக்கொண்ட திரௌபதையானவள் வீமசேனனைப் பார்த்து ஓ கெடிவீரசிங்கமே! அங்கம் பங்கப்பட்டழியப்போகிற கீசகன் என் சொல்லை நம்பி யெப்படியுந் தப்பாமல் வருவான். நீரின்று இரவில் வந்து, ஜாலஞ் செய்யாமல், சந்தடி காட்டாமல், வேலையை முடிக்கவேண்டும் வேந்தனே! இப்படியாக இதனை நடத்திவிட்டால், சாந்தமூர்த்தியாகிய தர்மராஜனுடைய சித்தங் களிக்கும். இந்தச்சொல் வெளிப்படுமாகில் நமதெண்ணமெல்லா மழிந்துபோய்விடும். அன்றியும் பதிவிரதையைக் கருதி யபாவியாகிய கீசகன் பாழாய்ப்போனுன், பார்த்தீர்களாவென்று உலகிலுள்ள பதிவிரதைகள் மகத்துவமாய்ச் சொல்லிக் கொள்ளும் வார்த்தைக்கிட மில்லாதுபோம். பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாதவாசம் பண்ணும்போது தவணையொருவருஷங் கடப்பதற்கு முன்னதாய் வெளிப்பட்டுவிட்டார்கள் சொற்சோர்வுடையவர்கள் பஞ்சவர் பேச்சுப் பஞ்சுபோலாச்சே, பாரும் பாருமென்று யாரும் நகைப்பார்கள். நீங்காப்பழிச்சொல் நிலையாய் நிற்கும். ஆகையால் நீர் மனம்பொறுத்து அவசரப்படாமல் ஆடம்பரங்காட்டாமல், யாருமறியாமல், அடக்கமாய் முடிக்கவேண்டுமென்று கூறினுள். அந்த மொழியைக்கேட்ட பலாயனன் சிந்தை மகிழ்ந்து, நல்லதப்படியேயாகட்டும். நீ மாத்திரம் பிறரறியாமல் விரைவாய் அவ்விடம் வந்து சேரென்று, தலைவாசல்வரையிலும் வந்து விடைதந்து இந்தச் சூரியன் எப்பொழுது தொலைவானென்பதாய்ச் சிந்தை வருந்தித் தியங்கியிருந்தான்.

இவ்விடத்தில் திரௌபதையானவள் சுதர்க்கணுக்கு வேண்டிய சித்திரான்னமும் திவ்விய மணக்குழம்பும் கச்சாயவிதங் களும் கதம்பப்பொரியலும் அறுசுவையுண்டியும் சுயம்பாகனுய் வீமனிடத்தில் வாங்கிவந்து கொடுத்து, வழக்கப்படிக்கு வேடிக்கையாக விளையாடிச் சந்தனுதி கந்தந் திமிர்ந்து சிந்தைநோயற்ற செல்வியைப்போல் கபடமில்லாமல் யாருடனுங் கலந்துறவாடி களங்கரகிதமாய்க் காலம் பார்த்திருந்தாள். அப்படியிருக்கும்போது, எட்டுதிக்குங் கெட்டழிந்தோடிய இருளெல்லாந் திரளாகச் சேர்ந்து தங்கள் பகையாகிய சூரியனைவெல்ல வந்தவாறுபோல் சூழ்ந்துகொண்டது. அவ்விருளைக்கண்டு பாபத்திற்குப் பயந்தோடும் பாக்கியவான்களைப்போல், புண்ணியப்பொருளாகிய வெய்யோன் மேற்றிசைபுகுந்து அஸ்தமனகிரியையடைந்தான், அக்காலத்தில் அளவிறந்த ஆசையை யடைத்துவைத்திருந்த கீசகனுனவன் தான் மோசம் போவதறியாமல், வண்ணப்பெண்மேல் கொண்ட மதவிகாரத்தினுல் வாசநீரில் தோய்ந்து, பூஜாவிதி முடித்துப் போஜனமுண்டு, இளைப்பாறவுஞ் சமயமில்லாமல், சந்தனக்குங்கும சிந்தூர பாளித கந்த கதம்ப மிகுந்த சுகந்த நிறைந்த மகரந்தமலர்மாலையும் நவமணி பதித்த அழகிய ஆபரணமும் சித்திரித் தெழுத்தினிற்பிரித்துக் கோத்து முத்துவைத்திழைத்த சரிகைகள் சுற்றியவஸ்திரமும் கொத்துச்சரப்பணி ரத்னமுருகு முத்திரைமோதிரம் அஸ்த கடகம், விசித்திர மகுடம், பவித்திர முதலிய ஆபரணங்களுமணிந்து,வாசத்தாம்பூலமும்போஜனபாயசபொரிவிளாங்காயும் பண்டுபலாதிகளுங் கொண்டு, கருத்தஇருளில் காலால்வழிதேடி அந்தகனிருக்குந் திக்குநோக்கிச்செல்வதுபோல், அந்தமாலினி சொன்னவார்த்தையை நிசமென்று நம்பிச் சுதர்க்கணை தம்பி மாஞ்சோலையிலிருக்கிற வசந்தனுக்கிசைந்த மண்டபத்தை நாடி ஓடிவந்தான்.

இவ்விதமாகவந்த கீசகனுடைய பிராணனென்னும் பனியைக்கெடுக்கப் புகுந்த சூரியன்போன்ற பாஞ்சாலியானவள் இரவு தோன்றியவுடனே விரைவில் ஸ்நானஞ்செய்து, நித்ய ஜெபமுடித்துச் சூரியன்முதலிய தேவர்களைத்தொழுது, அந்தப்புரம் விட்டுப் புறப்பட்டுச், சத்துருக்களுயிரையும் சமையல் வேலைகளையும் இம் என்பதற்குமுன் முடிக்கத்தக்க செம்பொன் மலையை நிகர்த்த தோளும் வீரகண்டைதாங்குந்தாளும், உடைவாளுமுடைய வீமசேனனிடத்திற்குப்போய் விரைவிற் புறப்

படுமென்றுள். அவள் சொல்லைக்கேட்ட வீமசேனன் எந்தவேட மெடுக்க நினைத்தாலும், அவனிஷ்டப்படிக்கு அமைய வரங் கொடுத்திருக்கும் எமதருமராஜனருளினுல் சகலாபரண வலங் கார சௌந்தரியப் பெண்ணுருவெடுத்துக் கையில் அள்ளிக் கொள்ளத் தக்கதாய்க் கலந்த நல்லிருளில் மெல்லச் சென்று, கீசகக்கள்ளன் வருவானே வாரானே வென்று கவலைகொண்டு, கனகமயவுசித சிகரமாடமுடைய பளிங்குமண்டபத்தை அடுத் துத் தெய்வப்பெண்ணுன திரௌபதாதேவியை அவ்விடத்தி லொளித்து, வண்ணமகள் போலாகிய தன்னுருவத்தைத் தூணில் மறைத்துக் கண்சிமிட்டாமல் காட்டுவழிமேல் நாட் டம் வைத்திருந்தான்.

அந்தவேளையில் செத்த பிணமானது மெத்த பணிபூண்டு வருவதுபோலும், எக்கியத்திற் கிசைந்த நெய்யை நக்கிப்புசிக்க வரும் நாய்போலும் வருகிற கீசகன் உயர்ந்த மாமரச்சோலை யில் சாந்தினுல் மெருகிட்ட தாவல்யமான வசந்த மண்டபத் தைக்கண்டு கெண்டையங்கண்ணு ளிங்குவந்தாளோ? வந்து என் னைக் காணுமையால் சென்றுளோ? மறைந்திருந்து மனஞ் சோதிக்கின்றுளோ? என்னமோ? அவளெண்ணம் அறியேன். வாசப் பூமலர்மேனிமானே! என்னுசைக்கோ ரளிமதுரத்தே னே! மதன்படையை வாட்டவந்த துணையே! மாதவத்தை யழி க்கும் விழிக்கணையே! என்று கூவிக்கொண்டுவந்த கீசகராஜனை ஆஜானுபாகுவினுடைய தண்டதாணுகிய வீமன்கண்டு, வெட் கங்கொண்டொதுங்கும் பெண்களைப்போல் அந்தத்தூண்மறை வில் ஒதுங்கி தலையை நாட்டிச் சந்திரப்பிம்பமுகங்காட்டி இன் னும் பற்பல அபிநயங்களால் அவனைப் பேய்போலாட்டி, அட ங்கிக்கிடந்த காமத்தீயைத் தொடங்கச்செய்த சிமோட்டியை அந் தக் கீசகன் கண்ணுருவக்கண்டு, பெண்ணுருவெனச் சிந்தை யுட்கொண்டு குனிந்து நேராக அத்தையல் கால்மேற் பணிந்து வாராய், தாராய், கும்மென்றிருக்கின்ற இவ்வனத்தில் என்னை ஒருபொருளாய் மதித்து, என்பேரிலிஷ்டம் வைத்து, இத்தனை தூரம் தனித்துக் கால்வருந்தத்தக்கதாக வரும்படிப் பொருந் துகின்ற தவம் யாருடையதோ! இத்தலம் புரிதவமோ! வலம் புரிக்கழுத்தினை யுடையமாதே! அறியேனறியேன். காலதாமத மாச்சுதே பென்று கோபங்கொள்ள வேண்டாமென்று எனக்கூ த்தாடி நின்று ஓகோகோ பருவரதியே! காமவெறியேறிக் கருத் தழிந்துபோன நான் மானபிமானம் பாராமல் உம்மைத் தூ

த்தி வந்து மனக்குறை விளைத்தேன். அப்பிழைபொறுத்து எளியேனை யாண்டருள்வாயென்று நலம்பொலி மணிமுடி நிலம்படவீழ்ந்து, மறுபடியுமெழுந்து பின்னும் விழுந்து அன்னமே யென்று புகழ்ந்து, செங்கை யிரண்டையுஞ் சிரமேற் குவித்து, அவள் முகத்தைப் பார்த்துச் செவ்விள நீரைப் பழித்துத்திரண்ட இரண்டு கொங்கைதாங்கிய மங்கையே! புனல்படிந்து, புகைபரந்து, புனுகளைந்துபூவணிந்து புள்ளுறைந்து, பொங்கு மங்குலைப் பொருந்தித், தங்கு கங்குலைந்திருத்தி முடித்த குழற்பூங் கோதையே! குழலிசைக்கினிய மொழிபல பயிலும் பேதையே! உமக்குத் தீது நினைத்த மகாபாவி நானாகையால், தேவரீர் தீர்க்கவைரம் வையாமல் அதனாலுமதுளம் நையாமல் என்னையாட்கொள்ள வேண்டும். இந்தக் கடுமையானகாட்டில் கொடிய கயவர் மனம்போல் கறுத்த இருட்டில் அடியேனிமித்தம் கலவியை நாடிவந்து காத்திருக்கிற உமக்கு நானென்ன வுபகாரஞ் செய்யப்போகிறேன்? எவ்விதவுபசாரம் பண்ணுவேன்? நீர் கிருபைவைத்துநடந்த நினைத்தயுதவிக்குப் பிரதியுதவிபுரிய வகையறியேன். நீரின்று கொடுக்கப்போகிற தனத்திற்கு நான் கோடிதனங் கொடுத்தாலும் ஈடாகாதே? என்னாசைக்கண்ணே! இனிமேல் நானென்செய்வேன். ஆகிலும் பதிலுதவிசெய்வதற்கு ஒருவகை யிருக்கிறது. அதென்னவெனில் என்னுயிரை உமக்கு ஒப்புவிப்பதுதான் உயர்ந்த கைம்மாறு. இதைவிட வேறுவிதியில்லை. இப்போது தமக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களெல்லாம் இதோ கொண்டுவந்திருக்கிறேன் தயையுடன் அங்கீகரித்துக்கொள்ளும். ஓ தருணி! தவறுதப்பிய என்னை தாங்கிக்கொள்ளும். ஏன் சும்மாவிருக்கிறீர்? ஐயோ பொழுது அனியாயமாய்ப் போகிறதே. அனேக போஜன வஸ்துக்கள் ஆறியலண்டுபோகிறதே. கிஞ்சுகவாய் திறந்து கொஞ்சம் பேசப்போகாதோ? பஞ்சவர்னக்கிளியே! அஞ்சாதேயென்று ஆதரிக்கப்படாதோ? தித்திப்பான உன் பேச்சு என்செவிக்கேறுங் காலமாச்சு தெய்வப்பெண்ணே! நீரிப்படி மர்மமாயிருந்தாயாகில், மன்மதனால் நொந்துவெந்துபோன நான் கடைத்தேறுங் காலமெதுவோ? நீரெனக்கிசைந்து இவ்வளவுதூரங் கிட்ட வந்திருந்தும், ஒட்டாமலெட்டியிருப்பது என்னபாவமோ? உத்தம ஸ்திரீகளுக்குள்ள சுபாவமோ? எதுவும் உமது கருணைக்கெதிர் நிற்கமாட்டாது. தழைத்திருக்குந் தோப்பில் தனித்திருக்கும் நாமிருவரும் கொ

ஞ்சி விளையாடவேண்டாமா? ஆவிதுடிக்கத் தாவித்துளைக்கும் பாவிமதன்கணையோ பொல்லாது. என்னிஷ்ட தெய்வமும் அஷ்டைஸ்வரியமும் உம்மையன்றி வேறொன்றில்லையென்று உண்மையாய் நம்பினேன். உன்காலடியழகுக் கீடுபடாத என் பெண்சாதிமார்களின் தேகத்தையும் அவர்கள்மே லுண்டான மோகத்தையும் இன்று துறந்தேன். உமதாணை. என்கண்ணாணை. இன்றுமுத லென்றைக்குங் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமாட்டேன் இதுவேசத்தியம் என்சொல்லே நித்தியம். உம்மையிணங்காத நான் அநித்தியம். ஆ பத்தினி! என்னைப்பற்றி யெரிக்குங் காமாக்கினி வெதும்பிக் கவிழ்க்கப்பார்க்கின்றது. இத்ததியில் நீர் கைகொடுக்கவேணும். இனித் தாளமாட்டேன். இன்னுஞ் சற்றுநேரம் போனால் உம்மை நான் ஆளமாட்டேன். வாளாயுதக் கண்வாய்ந்த மனோரதமே! என்றவளுக்கு நேர்சென்று நின்று ஆகா! நீர்மூந்திப் பேசலாகாதோ? பேசினால், உமது வாய்முத்துச் சிந்திப்போமே? என்பேரில் கோபமோ? அல்லது மனஸ்தாபமோ? ஓ பெண்ணரசே! என்று பலவாறாகிய பஞ்சைப் பாட்டுகளைப் பாடினான்.

அவன் பிதற்றிய மொழிகளைக் கொஞ்சநேரம் வரையிலும் கேட்டிருந்த வீம்சேனன் தன்முகத்தைக் கீசகனுக்குக் காட்டாமல் தூணில் மறைந்து, ஒருபக்கத்திற் கொருபக்கந் திரும்பி அவனைப் பார்க்கப் பார்க்க, மனமுறிந்து, ஆணவமல முதலான அஞ்ஞான விருள்மூடிய ஆசாரஹீனர் வாசாகயிங்கிரியஞ் சொல்லி ஊர்மெச்சப் பால்வார்த் துண்பதுபோல் உலகமெச்சச் செய்கின்ற படாடம்பபூசாவிதியின் புண்யபயனால் அப்பூசை செய்பவரையும் அவர் கால்வழியையும் நாசமாக்க நகைக்குங் கடவுள்போல் நகைத்துக் கோபாக்கினியால் கீசகனைகுறித்து வெறித்துப்பார்த்தான். அதுகாலையில் கீசகராஜன் கௌரவமாய்ச் சிரித்து. வண்டுலாவு மலர்குழல் மாதே! என்மேலன்பு இன்றுதான் வந்ததோ? இத்தனைநாட் சென்றதோ? இவ்வளவுதயவுபோதுமென்று தன்னிருகரத்திலுந்தாவி என்பிராண மோக்ஷகாரணி! என்று பற்றித் தழுவினான். அத்தூணில் மறைந்திருந்த வீமன் கீசகன்கைக்குச் சிக்காமல் யானைத்தும்பிக்கை போன்ற தன்னிருகையும் நீட்டி, முறைவழுவி துறை தப்பித்தழுவ நீட்டிய கீசகன்கையிரண்டையும் பற்றிக்கொண்டு நெருக்கினான். நெருக்கவே செந்தேள் கொட்டித்திகைப்பது போல் துடித்து உதட்டை மடித்து ஈதென்ன வாச்சரியம்.

ஐயோ விபரீதமாய்த் தோணுதே! பெருமோசம்போல் காணுதே! நாமெண்ணிய வண்ணமகளானால், அவளுடைய உள்ளங்கை தாமரைப்புட்பம்போல் மிருதுவாயிருக்குமே. இந்தக்கை கல்லினுங் கடிதாகக்காணுதே. இந்தப்பிடி எமலோகத்திற்கிழுத்துக்கொண்டு போகவந்த காலதூதரால் கழுத்திற்கிடுங் கத்திரிக்கோல்போலு மிருக்குதே இது ஆர்செய்த மாயமோ? அவள்தேடிய உபாயமோ? என்னுத்மாவுக் கபாயமோ? ஒரு வேளை நம்மை நம்பவைத்து மோசம்பண்ணி யிருப்பாளா? ஏற விட்டேணியைவாங்கும் புன்னெறியரைப்போல் நினைப்பாளா? நமது தமக்கையினிடமாய் அண்டிப்பிழைக்கவந்த அனுதையானவள் வஞ்சனை விரோதம் மனதில் வைப்பாளா? கொஞ்சமேனும் நன்றி நினையாளா? எனைச்செயும் வினைச்செயலெப்படியோ வறியேன். ஆகிலும் ஸ்திரீகளை நம்பலாகாது என்பது பெரியபேச்சு. அந்தச்சொல்லை யோசிக்குமிடத்தில், எல்லாப் பெண்களும் மோசமுள்ளவர்களா யிருப்பார்களா? சிலவேளை நாம்கொண்டமோகசோபத்தினுல் புத்திமருண்டு சத்திய மாறியதோ? நம்மை இவ்விடம் வரச்சொன்ன காதலி அவளோ? அல்லது இன்னமெவளோ? இதை நன்ருய்ச் சோதித் தறிவோமென்று, தனக்குள் கலவரங்கொண்டு என்கையைப் பிடித்த அடிதையலே! மையலாகிரி வந்தது. நீ சரசமாய்பிடித்த என் கையைச் சற்றே விட்டுவிடடி. நீ பிடித்த பிடிப்புக்கிளையாதிருக்கிற என்பிராண வலுவைப் பாரடி. உன் பலத்திற் கென்பலம் ஒன்பதுபங் குயர்ந்ததடி, உன்னை நான் அடிபிடியென்பதாய்ப் பேசுகிறேனென்று நீ ஆயாசப்படாதே, காமச்சரசக் கலவிக் களிப்பால் கசிந்துவருகிற கசித உசித வார்த்தையடி. என்னிரு கண்ணே! காதலிப்பெண்ணே! என்று தன்கையைப்பிடுங்கினன். இவனெத்தனையோ பராக்குக்காட்டி அசப்பில் தன்கையை யிழுத்தபோது, ஜாக்கிரதையிலிருந்த வீமன் தான் பிடித்தபிடி விடாமல் வலதுகையை நீட்டி, இடதுகையையிழுத்து, இடதுகையை நீட்டி, வலது கையையிழுத்து, நிலைமத்திட்டுத் தயிர் கடையுந் தன்மைபோல், மாறிமாறியிழுத்து, வலித்துத் தூணுடன் தேய்த்து, அவனிருகரத்தையுஞ் சேர்த்துத், தன்னெரு கரத்தால் பற்றிக்கொண்டு மற்றொரு கரத்தினுல் மொத்தியும் குத்தியும் கிள்ளியும் நிமிட்டியும் பிசைந்தும் சரசக்குத்து சரசக் கிள்ளென்று சொல்லியும், ஒவ்வொரு கிள்ளுக்கு அள்ளுச் சதை துள்ளும்படியாயும், ஒவ்வொரு குத்துக்கு உழக்கு ரத்தம்

பிரிடவுஞ் செய்து அவன்தேகத்தை வருத்தித் தீமைபுரியும் போது, கீசகன் சகிக்கமாட்டாமல் வாய்விட்டிரைந்து, நாடா தும் நாடி, வாடாமுகமும்வாடி, தேகம் வியர்த்துச் சூரசம்மாரச் சுப்ரமண்யக்கடவுளோ? ராக்ஷச வைரியாகிய மகாவிஷ்ணு வோ? என்று நிலவரம் விண்டு, கலவரங்கொண்டு, வகைதப்பி மாட்டிக்கொண்ட தன் கைகளைப் தன்னுல்கூடியமட்டும் சாகசஞ் செய்து வாங்கினன்.

அப்போதந்த வீமசேனன் மின்னெளிபோல் விளங்கிக் கீசகனுடைய இரண்டுகையில் ஒருகையை விட்டுவிட்டு, மற்றொருகையைப் பிடித்தபிடி தளராமலிறுக்கி, விறுவிறென்று சுழற்றி விசைக்கயிற்றை யிழுப்பதுபோல் அவனுடைய தலைமயிரைப் பற்றியிழுத்து; நான்குதிசையிலுங் கரகரவென்றுசுழற்றி மேலே தூக்கிக் கீழேதாக்கினன். அப்போது கீசகன் பெருமூச்சிட்டெழுந்து, ஐயையோ! ஆண்டவனே! பெண்ணென்றெண்ணிய எண்ணம் போச்சுதே! இப்போது பேயுருவாய் வந்து வாய்ச்சுதே! இனிப்பிழைக்கும் வழியெப்படி? இந்தவேளையில் அஞ்சியிளைப்போமாகில், வந்திருப்பவன் மனிதன். எப்படியும் நம்மை மாட்டுவான்போ லிருக்கிறது. நாமிவனை முந்தி முடித்துவிட்டால் பிந்தி அந்தப்பெண்ணுடன் கூடிப் பேசிக்கொள்ளலாம். இவனைப் பிராணனுடன் விடப்போகாதென்று விரைந்தோடி வந்தான். வந்த கீசகனை வீமன்மடக்கினன். மடக்கிய பிடிப்பைச் சடுக்கென்று தட்டினன். தட்டிய கீசகன் தலையில் குட்டினன். குட்டிய பீமனை மூகத்தைப்பார்த்துக் குத்தினன். குத்திய கீசகன்மேல் கொதித்தெழுந்து குதித்து அவன்மூக்கில் தாக்கினன். தாக்கிய வீமனை தடுத்துப் பிடித்தான். பிடித்தகீசகனை புரட்டி பூமியில் சாய்த்தான். சாய்த்த வீமனைக்காலால் தளைந்தான். தளைந்த கீசகனைப்புரட்டி யுதைத்துத் தள்ளினன். தள்ளிய பீமனுக்கிளையாமல், பின்னுங்கீசகனெழுந்து முன்னம்பேசிய ஆணவமும் நாணமும் விடாமல் மற்போர் கொடுக்கவந்தான். அவ்வேளையில் பீமன் ஆக்கிரமித்தெழுந்து எதிரிதோள்மேல் கோடையிடிபோல் இடித்தான், அவ்விடியைப் படியத்தாங்கிய கீசகராஜன் இவனை முடியப் பார்ப்போமென்று விடியற்காலத்துக் காக்கைபோல் கத்திக் குத்துக்குப் பதில் குத்து குத்தினன். அவன் குத்திய குத்தை மகமேருவையொத்த தோளில் தாங்கிய வீமசேனன் தத்தளிக்காமல், மூகஞ்சுளித்துத் தன்கைவிரல்களை மடக்கிக் கீசகன் மார்புகிழியவும் அவன் தலையெழுத்து அழிய

வும் மூதுகெலும்பு நொறுங்கவும் பழுவெலும்புமுறியவும் தலை யுடைந்து இரத்தம் ததும்பி வழியவும் தாக்கினன்.

அந்தத்தாக்குதலை மேற்கொண்ட கீசகன் ஆர்ப்பரித்துக் கனைத்து, வீரங்கொண்டு சுழன்று, இருகையுமடக்கி இலகுவு கொண்டெழுந்தான். எழுந்தவன் கரமிரண்டும் கொழுந்தென வதங்கி வாடும்படித் தட்டிவிட்டுக் குலத்திற்குப் பழுது தேடிக் கொண்ட கீசகனைத் துன்னித் தன்காலால் அவன் காலைப்பின் னிச் சேர்த்துத் தூக்கியெடுத்துத் திரௌபதையை யழைத்துத் தீராமோகங்கொண்ட விகாரசுரூபனைப் பாரென்று சுழற்காற்றி லகப்பட்ட துரும்புபோலும் காற்ருடிபோலும் கறகறெனச் சுழ ற்றிக் கொக்கரித்துப் போர்ச்சிங்கம்போல் பூரித்துப் பூமியிலெ றிந்தான். வீமசேனனுல் எறியப்பட்டு வீழ்ந்த கீசகன் காமவின் பத்தைக் கட்டோடன் மறந்து சோமகுலந் துலங்கப் பிறந்த பாண் டவர்களில் இவன் வீமசேனனென்றறிந்து, துன்பநிறைந்து ஐயோ! இவனை இந்தமட்டும் விட்டுவிட்டு என்னோட்டத்தை நீ பிடிக்கமாட்டாய் போடா போவென்று ஓடலாமென்ருல், இவன் நம்மை எந்நாளைக்கும் பிராணனுடன் விடப்போகிறதி ல்லை; நாமிதுவரையிலும் பிழைத்த பிழைப்புக்குப் பழுதுவந்து போம், நம்மையாரும் சட்டைபண்ணூர்கள். பெட்டாகிய குட்டுக் கெட்டுப்போய்விடும். ஆகையால் இவனை ஒரு கைபார்ப்போம். நமக்கு நல்வினைப்பயன் கைகூடுமானுல், இவனை நமனுலகஞ் சேர்ப்போம். ஆகாமற்போனுல், இவனிடத்தில் நமதுயிரைத் தாரைவார்ப்போமென்று எழுந்து விரைந்து கந்துபாய்ந்து வீமன் தலைமயிரைப் பிடித்துக் கைவிரலிற் சுற்றி நொடித்துக் கறகறவென்னச் சுழற்றி, நிலைக்கிடையாகத் தள்ளித் தன்னிரு காலால் புரட்டிப்புரட்டி உதைத்து, அவனுடலைத் தேய்த்து மழுங்கித்திரண்ட கற்றூண்போலாக்கி, உள்ளங்கையிரண்டும் இரத்தவெள்ளங்காண மிதித்துத் தேகம் சிவக்கச்சீறி அறைந் தான். இவ்விதமாகக் கீழேவீழ்த்தி, மோதிப்பிடித்து மாறிமாறி யடித்து மோதுகின்ற கீசகன்வசத்தில் வகைமோசமாய் மாட் டிக்கொண்ட வாயுகுமாரனைப் பாஞ்சாலி கண்டு பாதவித்துப் பாபம்பெரிதோ? புண்ணியஞ்சிறிதோ? சத்தியக்குறைவோ? அசத்திய நிறைவோ? ஓ தெய்வங்களா! வனதேவதையே! வீம ராஜனுக்குப் பொல்லாங்கு நேரிட்டபிறகு இம்மேதினியில் நானும் பிராணனுடனிருக்கவேண்டுமா? அவருக்கு முன்னே என் உயிரை மாய்த்துவிடுகிறேன். முதல்வனே என்றழுது பாத

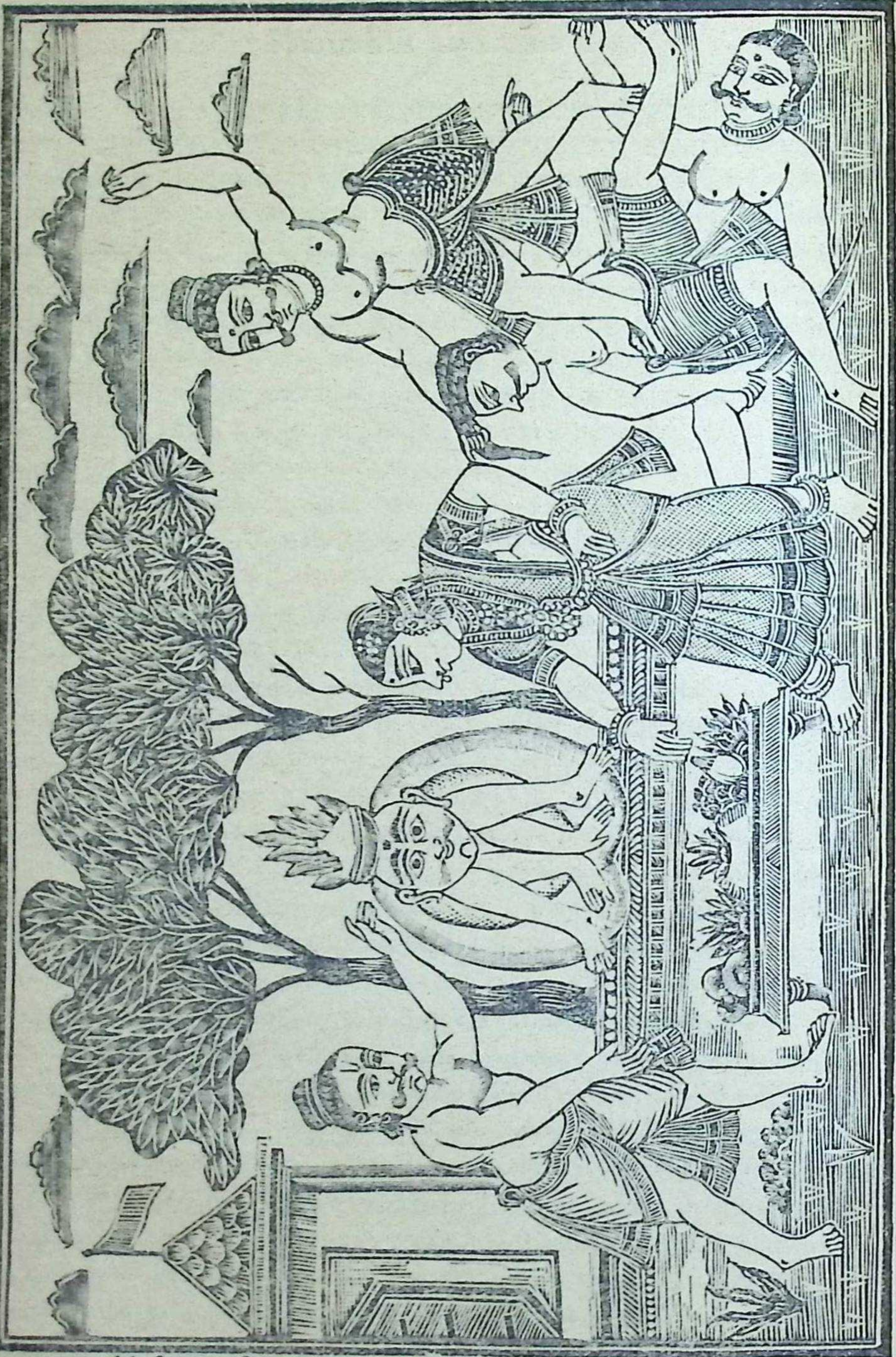
விக்கும்போது, திரௌபதாதேவியின் விசனவசனமானது வீம ன்காதில் நுழைந்தது. அதனால் வீர சந்நதமேறி மேலாள் கீழா ளாகப் புரட்டிக்,கிழாள் மேலாளாகிக் கண்ணுருட்டி அஞ்சாதே! உயிர்விட மிஞ்சாதே பாஞ்சாலி! பதருதே, இதோ நான் பிழை த்தேனென்று தேக ஆயாசந் தீர்ந்து, பிராணனைத் திரணமாக மதித்து, நீருண்டவேகங்கொண்டெழுந்தமேகம்போலிரைந்து பூமியில் தோய்ந்து, குபீரெனப் பாய்ந்து,கீசகனைப்பற்றிக் கிறு கிறெனச்சுற்றி வானத்திலெறிந்தான். ஆகாயத்தில்போன கீசக னைவன் வாயுவை ஸ்தம்பித்துக் கேசரிமார்க்கத்தில் கிளம்பி விறுவிறெனச் சுழன்று வீமன்றலைமேற் குதித்து அவன் கழுத் தைக் கெட்டியாய்க் கட்டிக்கொண்டு தொங்கினன்.

அந்தக் கீசகனை வீமசேனன் இறுக்கிக்கொண்டு அவனிரு கரத்தையுந் தன்னொருகரத்திலடக்கி, ஆளையிழுத்துக் கீழேபோ ட்டு மடக்கி, வயிற்றை மிதித்து, வாயிலுமுதைத்துப் பற்கள் பதினறையும் உதிர்த்தான். வீமனிடித்த இடியினுல் கீசகன்வாய் கிழிந்து, கெடுநீனைப் பழித்து, பல்லெல்லாம் பதர்போற் பறந் துபோயிற்று. பொக்கைவாய்க்கீசகன் புறங்கொடுக்காமல் உரங் கொண்டோங்கி, மரங்களைப் பிடுங்கி வரிசைகள் தொடங்கினன். வீமனும் அவனைவிடாமல் தொடர்ந்து, வேண்டிய மரங்களை வேருடன் களைந்து, விதவிதமான போர்புரிந்து வீரவெறிகொ ண்டாடினன். ஒருவரையொருவர் விடாமல், இடம்வலம் வருத ல்கெடாமல், ஒருவரும் அடிகள்படாமல். ஆயுதமென்பது எடா மல் அடிக்கடி முதுகுகொடாமல், சோபதாகந்தொடாமல், சூக்ஷாதிசூக்ஷமாயொட்டிநடத்திய யுத்தத்தையும் அவர்கள்மனோ திடத்தையும் தேகாபிமானம் விட்டமர்புரிகின்ற திறத்தையும் சொல்லத்தக்கதல்ல. மல்லவனுகிய ஜனமேஜயராஜனே.

இவ்விதமாக இவர்களிருவரும் தங்கள் தங்களுடைய முழு ப்பலங்களைக்காட்டி மாருமல்போராடி வரும்போது பொழுது, விடியப்போகிறதே நமது பூர்வோத்திரம் வெளிப்படுமே யென்று வீமன் துடித்து, இவனை விரைவில் முடித்து விடவே ண்டுமென்று நினைத்துப் பங்கப்படாச் சிங்கமானது அற்பமிரு கத்தை அமுக்குவதுபோல், அந்தக் கீசகனை அமுக்கிக் காலிர ண்டையும் மேலாகத்தூக்கித் தலைகீழாய் பூமியில் தாக்கி, அவ ன்மீதேறி அமுக்கி உட்கார்ந்து, மார்பும்தோளும் வயிறும் பிட ரியும் வலியெடுக்கக் குத்தினன். அவன் குத்திய குத்தைச் சிங் கபலம்பெற்ற கீசகனைவன் திரஸ்கரித்து அதை யொருவரவு

செலவில் வைக்காமல் காலால் வீமன்கழுத்தைமடக்கித் தன்னிருகையையும் தரையில் தேய்த்து வாயுகுமாரன் தலையோடுநெறியத்தாக்கினான். அந்தக்கீசகன் அறைந்த அறையானது வீமன் தலைமேல் வீழ்ந்தகாலையில், அரைநாழிகைவரையிலும் அறிவுமயங்கி நெருப்பில் நெய்விட்டதுபோல் கோபங்கொண்டோங்கிக் கருப்பைக்குள் கட்டுப்பட்ட சிசுவைப்போல் அடங்கிய கீசகனை அசையவொட்டாமல் ஒரே அழுத்தாக அழுத்தி அவன் தலைமயிரைக் கெட்டியாய்ப்பிடித்து, வச்சிராயுதத்தால் மாட்டுவதுபோல் கையை மூடக்கி நகங்களை நீட்டி முட்டியடிக் கொப்பாய் அவன் உச்சியிற் கொட்டினான். அதனால் கீசகன் தலைகிழிந்து, மலசலாதிவழிந்து, கண்ணிரண்டுங் குழிந்து, காதில் உதிரம் பொழிந்து, அந்தக்கரண வாதனையால் பதறி, வந்த மரணவேதனையினால், கதறி ஆவியழிந்து புவிமேல் சாய்ந்தான்.

மண்மேல்கிடந்த விராடன் மைத்துனனை அந்தமட்டில் விட்டுவிடாமல், வாரிப்பிடித்து, மார்பொடிய இடித்துக்கையை முறித்துக் காலைக் குறைத்து மெய்யைச் சுருக்கிக் கையால் பிசைந்து மாவிளக்குப் போடுவதுபோல் மாமிசத்தைத்திரட்டி உண்டையாகவைத்து, அந்த உண்டையின்மேல் மீசையும் கண்களும் விரிந்தவாயும் பரந்தமுகமுமுடைய தலையை நாட்டித், தன் தலையையாட்டிப், பணிப்பெண்ணுக்காகக் கொண்டுவந்த வஸ்திராபரண வலங்கார புட்பங்களையும் சூட்டிப், பண்டு கச்சாயங்களையும் அவன் கொண்டுவந்த தலை வாழையிலையில் படையல்போட்டுக், கந்த கதம்ப கஸ்தூரிகளை வாரியிறைத்து, இவ்வுலகத்தில் பேயோட்டிப் பதிபோடப் பூசாரிகள் சிங்காரிக்கும் பொம்மை முகம்போலமைத்து, இந்த வேடிக்கையைத் திரௌபதைக்குக் காண்பித்துக் காமப்பேயோட்டிக் காட்டில் பூசைபோட்டுப் பேய்ப்பதி சிங்காரித்திருக்கிறேன் பாருமென்று சொல்லுவோமென்பதாக நினைத்துக் காய்ங்கனியும் பூவுமாயிருந்த ஒருபெரிய மரத்தைப் பிடுங்கிக் கசக்கித் தீயெழத் தேய்த்து பூபூவென்று வாயினாலூதிப் பக்கத்திலிருந்த காட்டைக் கொளுத்திவிட்டு எங்கும் சோதியாய் எரியும்போது, வெற்பெனத் திரண்ட சொற்கத்தைச் சுமந்த கற்பினிலுயர்ந்த பத்தினிப் பெண்ணே! உன்கால்மேல் வீழ்ந்த கடையனைப்பார். கசடனைப்பார். கயவனைப்பார். காமக் களிப்போடாடிய பேயனைப் பாரென்று காட்டினான்.

சதர்க்கணையை மோகங்கொண்ட சேகனையும் அவன் தம்பிமார்களையும்
பலாயனன் கொன்றது.

வேலுஞ்சேலும் விழியாயமைந்த பாலுந்தேனும் மொழி யாய்ச் சமைந்த பங்கயப் பெண்பெருமாள் பார்த்துத் தனது வயிறும் வாயும் மனமும் பதறிக்கதறிய வாட்டமொழிந்து வீம சேனன்மேல் நாட்டமாயிருந்தாள். அவரவர் தேடிய வினைப்ப யன்களை அனுபவித்துத் தீரவேண்டுமெல்லது அனுபவியாமல் விடாது. தாங்கள் ஒருகாரியத்தைச்செய்ய எண்ணினால் நினைத்த படிமுடியாது. எண்ணியவண்ணம் எவர்களும் பெறவில்லை. தம தெண்ண முன்னுக்கு வராது. உண்மைக்கு தெய்வபலமிருந் தொருவேளை முடிந்தால் முடியும். சிங்கபலம்பெற்ற கீசகன் பாஞ்சாலியினளவில் நினைத்த பொல்லாங்கானது நாமெல்லோ ரும் நாவால் பேசப்படாத புண்ணியகாரியமாதலால், அத னால்வந்த மிதமற்றபலனை உடனே அவன் அனுபவித்தான். அதைப்பற்றி நாம் பேசவேண்டிய அவசரமில்லை. கோபதியா கிய பூபதியே! என்று ஜனமேஜயனுக்குச் சொல்லி வைசம்பா யனமஹாமுனியானவர் மேல்சொல்லத்தொடங்கினார்.

இப்பால், வாயுசுதனாகிய வீமசேனன் அக்கினியில் பிறந்த அணங்கைநோக்கி உனக்குப் பகைவனான கீசகன் ஒருவகையாய் அழிந்துபோனான். உன்விஷயத்தில் இன்னும் யாராவது மன் மதகோலாகல மயக்கத்தைக்கொண்டார்களாகில், அவர்களுமப் படியே அனுபவிப்பார்கள். நீ ஒன்றுக்குமஞ்சாதே. இனி நாம் இவ்விடத்திலிருக்கத் தகாது. பொழுது விடியுமுன் போய்விட வேண்டுமென்று காட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு, மச்சநாட்டை நோக்கி வருகையில், வழியில் ஓர் தாமரைக் குளத்திலிறங்கித் தேகபரிசுத்தஞ்செய்துக்கொண்டு தீர்த்தமருந்தித் தெய்வப்பிரா ர்த்தனையுடன் சுதர்க்கணை அரண்மனைக்குப் போம்படியாகத் திரௌபதையை அனுப்புவித்து, வீமசேனன் மடைப்பள்ளிக் குப்போய் மலாணைமேல்படுத்து நித்திரை வாராமலிருந்தான்.

இப்படியிருக்க, மடலவிழ்ந்து இதழ்பரிந்து, மலர்விரிந்து மதுநிறைந்து, மணமுறைந்து, தளிர்தழைத்து, தலைசெறிந் து, கிளைமிகுந்து, காய்சொறிந்து, கனியுதிர்ந்து, கதிர் மதிநு ழையாக் கவிப்போடிருந்தமாந்தோப்பில் இவரிருவரும் பேசிய வோசையும் கைக்குத்தின் முழக்கமும் மண்டபத்திலுண்டான மதிரொலியும் மரங்களைப் பிடுங்கிமாட்டிய ஆர்ப்பும் சத்தமட ங்கிய இருபது நாழிகைச் சமயமாதலால், விராடபுரமுதலிய சுற்றுக்கிராமங்களிலும் கேட்டது. கேட்டும், ஜனங்கள் அப் போது இராக்காலமானதினாலும் நித்திரை மயக்கத்தாலும்

எப்பொழுதும் யுத்தம் இல்லையென்றிருந்த மப்புப்புத்தியினுலும் பயத்தினுலும் விசாரிக்கவேண்டிய அவசியமில்லாமையினுலும் கலவரப்படாமல் நிதானித்துக் காரணகாரியங்களை யெண்ணுமல் திகிலடைந்து, திரும்பிப்பாராமல் நித்திரை செய்தார்கள்.

ஆனுல் முன்னமே கலவரங்கொண்டிருந்த கீசகன் தம்பிமார் இந்தப் பேரோசையைக்கேட்டுப் படுக்கைவிட் டெழுந்து உப்பரிகைமேலேறிப்பார்த்து, அந்தச் சத்தம் வருகிற வழியையுற்றுக்கேட்டுத் தங்கள் அண்ணன் நினைத்த எண்ணமும் வண்ணப்பெண் வாடிய வயிறெரிச்சலும் ஊரார்பேசிக்கொண்ட வலதும் தங்களைச் சந்தேகத்தில் கொண்டுவந்து விட்டதாக அச்சப்பட்டுக் கீசகன் படுக்கைவீட்டைப் பார்த்து, அவன் அவ்விடத்திலில்லாமையால், பாங்கியர்முதலாகிய பணிப்பெண்களைக் கேட்க, அவர்கள் இன்றிரவில் பத்துநாழிகைக்கு ஸ்நானம் பண்ணிச் சகல அலங்காரசம்பன்னராய் மேனிமினுக்கி வெளியே போனுரென்றுரைக்க, அம்மொழிகேட்ட உபகீசகர்கள் பாதவித்துச்சரிதான்சரிதான். நமது சுதர்க்கணைக்குச் சாந்து சந்தனுதிமலர்முதலியதும் புனைந்துவந்த தெய்வப்பெண்ணின்மேல் இச்சை வைத்தமையால், அன்னத்துவேஷங்கொண்டு, தனக்குரிய போகமாதரையும்விண்டு, மன்மதன் கணையாலுடைந்து பாகொத்த மொழியளாகிய பணிப்பெண்ணைத் தொடர்ந்து, சோகமேலிட்டுத், தூக்கமுங் கெட்டுத் துயரமாயிருந்தவன், தான் கொண்ட விரகவெப்பந் தணிவதற்காக மாமரச்சோலை வசந்தமண்டபத்திற்குப் போனவனுக வேண்டும். அந்தவேளையில் வண்டருமலர் கொண்டையையுடைய சைரந்திரியானவள் ஏதோ ஒரு காரணுர்த்தமாய் அவ்விடத்திற்குப் போயிருக்கவேண்டும் பிரசண்டவேக மதயானைபோன்ற கீசகன் அவளைக்கண்டு ஏதடா நமக்குடன்படாதவள் இவ்வளவுதூரம் வந்திருக்கிருள். இந்த இருட்டில் தனித்து வருவதற்குக் காரணமென்ன என்று சற்றும் யோசனைபண்ணுமல், கலவியைகருதினவனுகவேணும். இதற்கு முன் இவளைத்துரத்திச் சின்னப்படுத்திய செய்தியை அவளுக்குரிய காந்தருவரைவர்கட்குத் தெரிவித்திருந்தவளாக வேண்டும். அவர்கள் அவ்வாறே வசந்தமண்டபச்சோலையில் வந்திருந்தவராகவேண்டும். இவனுடைய பொல்லா வினைவசத்தால் போர் மூண்டிருக்க வேண்டுமென்று தங்கள் தங்களுக்குள்ளே நிச்சயித்து, இனிநாம் சும்மாவிருக்கலாகாது. சீக்கிரம்

போய்ப் பார்ப்போம். அப்படி பார்க்குமிடத்தில், நிந்தைக்குடன்பட்ட நிஷ்டூரன் உயிரோடிருப்பானாகில், வந்திருக்குங் காந்தருவருடன் மூந்திப் போர்விளைத்து, அவரைக் கைப்பிடியாய்ப் பிடித்துக் கண்கலக்கப்படுத்துவோம். ஒருவேளை கீசகன் நாசமடைந்திருப்பானாகில், அவனைப் பறிகொடுத்து, நாம் உயிருடனிருந்து மானமில்லாமல் வாழ்வது மரியாதையல்லவே. கூடப்பிறந்த தோஷத்திற்காக அந்தக் காந்தருவருடன் போராடி அவன் மடிந்த விடத்திலேயே நாமுமடிந்து போவோம். இதைவிட உறுதி வேறில்லையென்று தம்பியர் யாவருமொன்றுய்க்கூடி கண்பொறியெழ விழித்துக், கடகடவென்று பல்லைக் கடித்து, விடவிடவென்று வில்லைப் பிடித்து, மடமடவென்று பலவாயுதங்களெடுத்துக்கொண்டு, தடதடவென்று விரைந்து வந்து கசந்தமனம்போல், கருகிய விருட்டில் வசந்த மண்டபத்தைச் சேர்ந்து, சங்குச்சுண்ணந் தடவியஜோதி திங்களொளிபோல் எங்கும் பிரகாசிக்கக் கொழுந்து விட்டெரியும் வெளிச்சத்தில் அழிந்து சிதைந்து திரைந்து திரண்டுருண்டு மொத்தாகாரமாயிருந்த மாமிசத்துப் பையின்பேரில் தமையனுடைய தலைமாத்திரம் அழியாமலிருக்கக் கண்டு, திக்கென்று வயிறெறிந்து, திடீரென்று வீழ்ந்து, வாடிவதங்கி, வயிற்றைப்பிசைந்து, கைகளை நெரித்துச், செய்வதென்னென்று, வெம்பித்தேம்பி, விம்மி விழித்து, மண்டபத்தைச் சுற்றிப் பார்த்து, ஒருவரையுங் காணுமல் வாய்விட்டழுது, முகத்திலுந் தலையிலு மோதிக்கொண்டு புலம்பி அண்ணனுடைய கால்கை முதலான அவயவங்களொன்றுங் காணுதவர்களாய்ப் பிண்டாகாரமாயிருக்கும் பேருடலைக்கண்டு, ஓ கோ கோ! ஈதென்ன விந்தை? இதுவரைக்கும் வாழ்ந்த எங்களுக்கு நேரிட்ட நிந்தை. அளவிறந்த பல பராக்கிரமங்களுள்ள நமது ஜேஷ்டனை இப்படியாகக் கொன்றபேரெவர்? அவனைக்கொல்லத்தக்க வல்லவருந் தொல்லுலகிலுளரோ? இவனைக் கொன்றவன் மானிடனல்லன். தேவப்பிறப்பாயிருக்கவேண்டும்? வேறொருவனுயிருந்திருப்பானுனல்,கழுத்தை முறித்து, வயிற்றைக்கிழித்துக், கைகாலை யொடித்துக் கசக்கிக் கோசபீசத்துடன் நொய்யக்குத்தி மொத்தையாகச் செய்வானு? ஐயோ! வைச்ச பதமிருக்கப் பிச்சைக்குப் போவானேன்? வசந்தப்பித் தூர்மரண மடைவானேன்? அவனெப்படிப்பட்ட தேவனுயிருந்தபோதிலும், இவனவன் கையா லிறக்கமாட்டான். ஏதோ சூதுவிளைத்துத் தீதுசெய்துவிட்டார்கள். அந்தப்பெண்

15

மோகத்தாலும் இவனது தீவினைவசத்தாலும் மாண்டானென்று மார்பிலடித்துக்கொண்டு, மண்மேல் வீழ்ந்து புரண்டு மானம் போயிற்று. வையகத்தார் பழிக்கும்படிக்கு ஈனமாயிற்று. ஆகா தெய்வமே! இவனிப்படி அழிந்ததைப் பிறரறியாம லடக்கம் பண்ணிவிடவேண்டும். பிறரறிந்தால் பெருமோசம் வந்துவிடும். நமது சுதர்க்கணைக்கு மாத்திரந் தெரிவித்து, அவள் கருத்தின் வண்ணம் நடந்துகொள்வோமென்று அவளிடத்திற்குச் சென்று, அடித்து மோதி வீழ்ந்து, அவள்பாதத்தில் தாழ்ந்து நாம் வாழ்ந்தவாழ்வு இன்றோடழிந்தது. மாதரசி! நமது வண்ணப்பெண் மோகங்கொண்ட அண்ணன் விண்ணுலகேறினன். இனிமேல் நடத்துங் காரியங்களுக்கு நாங்கள் ஆலோசனைசெய்ய வந்தோமென்று சொன்னார்கள். அவர்கள் கருத்தை அந்தச் சுதர்க்கணைகேட்டுத், தம்பிமாரைத் தழுவி நின்றும் கொம்பிலாக் கொடிபோற்றுவண்டும் தரைமேற்புரண்டும் தலையிலடித்துக்கொண்டும் பெருமூர்ச்சை யடைந்தும் பதறியெழுந்தும் அடாபாவி! எங்களைத் தெருவில் விட்டாயே; வாழ்ந்த வாழ்வு இவ்வளவுதானு சாய்ந்தது; மன்மதபாணமா உன்மேற் பாய்ந்தது; அதனுலேயா நீ மரணமடைந்தது? ஐயா! அப்பாவென் றுடல்தளர்ந்து, உயிருலைந் தூசலாடி, ஓ சகோதரர்களே! நானெவ்வளவோ சொல்லியும், பாவி கீசகன் கேளாமற் போக்கழிந்தான். அன்னிய ஸ்திரீகளிருசை என்றும் ஆயுளழிக்குமென்று மோகநிவாரணநூலில் மொழிந்திருந்தும் காலாந்திரத்தாற் கதிசேர்ந்தானே! ஐயோ கீசகக்களிறே! யென்று, கண்ணீர்வடித்து, அவனது புஜபல காரியங்களைப்படித்து, ஒருவரு முணராம லொப்பனையிட்டழுது கீசக னிறந்தானென்னுங் கேள்வி பலராஜர்களுணர்ந்தால், படையெடுத்துப் போர்கொடுத்து இப்பட்டத்தை அபகரிப்பார்களே. என் நாயகனுக்கும் எனக்கும் இந்த நாட்டத்தை வைத்தானே. நடுக்கடல் துரும்பானேம். நடுத்தெருப் புழுதியானேம். அடடா, துட்ட சாவானே! என்று பட்டப்பகலில் தோன்றிய சந்திரன்போல் முகத்தொளிமழுங்கி என் சகோதரர்களே! நானிந்த வார்த்தையை உங்கள் மைத்துனராகிய விராடராஜனுக்குப் பக்குவமாய்ச் சொல்லிவிடுகிறேன். நீங்கள் சீக்கிரத்திற் சென்று அண்டை அசலாரறியாமல் அடக்கம்பண்ணிப் போடுங்கள். பரப்பில் விடாதீர்கள். பழிப்புக்கிடம் பண்ணுதீர்கள். பதருதீர்கள். என்னைப் பரதேசியாக்கிப் போடாதீர்கள். நமக்கு நான்கு

திக்கிலும் பகைவர்க ளிருப்பதினுல், கீசக னுயிருடனிருக்கின்ரு னென்னுங் கொடியைக் காட்டி அவனுக்கு செய்யவேண்டிய உத்தூரிமைக் கடன்களைத் தீர்த்துவிடுங்களென்று உறுதிகள் சொல்லி யனுப்பிவிட்டு, உள்ளம் நடுங்கி யொடுங்கி வெள்ளம் போல் கண்ணீர்விடுத்துப், பூமிமேற்படுத்துத் தெய்வமே யென்று தேப்பித்தொழுது துக்கமற்றவள்போல் பக்கத்திலிருப்பவர்கட்குத் தெரியாமல் விக்கியிருந்தாள்.

இந்தச் சுதர்க்கணை சொன்னவண்ணம், அண்ணனைத் தகனஞ் செய்வதற்கெண்ணிய தம்பிமார் நூற்று மூன்றுபேரும் பிரேதத்திற்கு வேண்டிய சல்லா சாதபாசால்வை சந்தனக்கட்டைகள் ஸ்நான திரவியங்கள் முதலிய சகலமுங்கொண்டு, தமக்கையரண் மனையி லிருந்து சுறுக்கில் குறுக்கி வரும்போது, வீமசேனனைவிட்டு வாராநின்ற வண்ணப்பெண்ணைத் தாங்கள் கண்ணிற்கண்டு வழிமறித்துநின்று, மனஸ்தாபங்கொண்டு, மனோதிடமுடைய நமது தமையன் மாளுவதற்கு இவளே காரணமல்லது வேறில்லை. நாமெண்ணியபடி இப்பொழுதுதான் முடித்து வருகிருள். இதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை. அவனிவள்மேல்வைத்த ஆசையும் இவளவனைக்கெடுத்த மோசமும் அடியோடு நாசமாகும்படியாய் இவளையு மவனுடன் சேர்த்துக் கொளுத்திவிடுவது உத்தமதர்மம். இம்மையிற் கலந்தெரிந்தால் அம்மையிலும் உம்மையிலும் பிரியாவிடையா யிருப்பார்கள். ஆகையால், இவளைக்கூசாமல் பிடியுங்களென்று நான்கு திசையிலும் பரந்து நாய்போல்வளைந்து, மான்போல் மருண்டு செல்லும் பாஞ்சாலியைத் துரத்தினுர்கள்.

வனவேடர்போன்ற உபகீசகர்களைக்கண்ட சைரந்திரியானவள் எப்பேச்சும்பேசாமல் அல்லலடைந்து, ஆவிபதறியக்கதறும் அன்னம்போற் பதறிப், பொறிபுலன் சிதறிக், கைகாலுதறியோடி, ஆ காந்தருவர்களே! எனக்குக் காவலாகிய தெய்வங்களே! பேய்களுலாவுங் காலமாகிய இரவில் யமதூதரைப்போல் சிலதுஷ்டர்களடுத்து, என்னைப் பிடித்து, நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தும்படிக்கு நிச்சயித்தார்கள். அதனுல் கொழுகொம்பில்லாக்கொடிபோல் துவளுகிறேன். என்ன்செய்வார்களோ வென்று வாடுகிறேன். இந்த வீணர்கையி லகப்படாமலோடுகிறேன். இப்பாவிகள் வசப்பட்டு ஆவியழியுந் துன்பத்தைப் பார்க்கிலும், இப்போதுதானே உயிரை யொழித்து விடுவது இன்ப

மென்று நாடுகிறேன். இந்தப்பஞ்சைகள் கையிலகப்பட்டுப் பாதவிக்குமுன்னே அஞ்சே லஞ்சேலென்று நீங்களோந்துபேரு மோடிவாருங்கள். இந்த ஆபத்துவேளையில் வந்தென்னைக்காருங்கள். பலேகளை பண்ணுகவாட்டும் புஜபலத்தைக் காட்டுங்கள். அந்தத் துன்மார்க்கனை முடித்ததுபோல், இந்தக் கயவர்களையும் வாட்டுங்கள். மனோவேகத்திலுங் கடுகவோடிவந்து இவர்களை யமலோகத்திற்கு ஓட்டுங்கள். ஜய விஜய ஜயந்தஜயசேன ஜயற்பலனே யென்று, அஞ்ஞாதவாசமுதலில் நேமித்துக்கொண்ட சங்கேதப் பெயர்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாள். இவள் கெட்டியாய்க் கூவிய ஓசையை மடப்பள்ளியிலிருந்த வீமசேனன்கேட்டு, வாரிச்சுருட்டியெழுந்து, ஏதோபிரமாதம் விளைந்ததென்று இடையிற் கச்சையை யிறுக்கிவரிந்து, தொடையி லிரத்தந் துடிக்கப் பரிந்து, இதோவந்தோம், உன்றன் மனந்தளரேலென்று பேரிடிபோ லிரைச்சலிட்டுக் கொக்கரித்து, எக்களிப்புடன் எதிரிலிருந்த மரங்களைப் பிடுங்கி, விறுவிறெனச் சுழற்றிக், கையொடு கையறைந்து, காடுகலங்கக் குதித்து நீண்டவிருக்ஷங்கள் நெரியமிதித்து வந்தான். அவன்வருகிற திசையையும் வந்த விசையையும் உபகீசகர்கள் பார்த்து உடனே முகம் வேர்த்து தங்களில்தயங்கி தைரியமில்லாமல் மயங்கி ஆ தம்பிகளே! இவளிரைந்து கூவியபோது, இதோ வந்தோமென்று ஒரு பேரொலி கேட்டது. அவ்வோசை யடங்குவதற்கு முன்னே பெருங்காற்றுப் புறப்பட்டது. மரங்களியாவும் மடமடவென்றோடுகிறது. இவளுக்குரிய காந்தருவர் துணைவருகிறுப்போலு மிருக்கிறது. நமது தமயனையடித்து முடித்துவிட்டிப்பொழுதுதான் போகிறவர்கள்போலுங் காண்கிறது. நம்முடைய தமையனை இக்கேடுகண்டவர்கள் நம்மையெளிதில்விடார் போலுந் தோன்றுகிறது இனியென் செய்வோமென்றுபயந்து, உடல்பதறி நடுங்கிக் கட்டழகமைந்த விரதசாரணியை விட்டுவிட்டோடிப் பிழைப்பதே மேலென்று, யோசிக்குமுன்னமே காலபாசச் சூலங்கொண்ட காலனைப்போலும் ஆலகாலவனிலம்போலும், வீமன்வந்து புகுந்து விளாசும்போது புத்தித் தாழ்வாற் பிராணனைப் போக்கடித்துக்கொண்ட கீசகன் தம்பிமார்கள் சுற்றியோடி விலகினார்கள். அவர்களைக் கொத்துபோற் சேர்த்து வளைத்துப் பத்துபேர்க் கோரடியாயடித்து, ஒருவருந் தப்பிப் பிழைக்காமல் மடித்து, அவரவரெலும்பையு மொடித்து மேலுலகிலேற்றினன். அந்த உபகீசகர்கள் சகோதரவார்ச்சல்

யந் தப்பாமலுந் தமையனைப் பிரியாமலும் அவன் போனவழி யேபோனார்கள்.

இப்பால், துவளு மிடையுஞ் சுவர்னப் பட்டுடையும் அன்ன நடையும் அரம்பைத் தொடையும் அருட்கட்டையும் அணிபூஞ்சடையும் கற்புடைமையுமுள்ள விரதசாரணிமேல் விருப்பம்வைத்த கீசகனை வீமசேனனழித்தபோது, அவன் ஒருவருமறியாமல் உபாயத்தி லொழிந்தான். இந்த உபகீசகர் களை மடித்தபோது, பொழுதுவிடியுஞ் சமையமாகையினாலும் விராடபுரத்தைச் சமீபித்த விடமாகையினாலும் ஊராரறிந்து உறக்கமற்று வருந்திக், கலங்கிப் பயந்து, சரிதான் சரிதான் வண்ணமாதுமீ தெண்ணங்கொண்ட திண்ணியனாகிய கீசகனை அந்தப் பெண்ணுக்கிசைந்த கந்தருவர்வந்து கொன்றார்களாக் கும், அவனுக்காகப் பரிந்துவந்த கீசகன் தம்பிமார்கள் ஒன்று கூடி சண்டை விளைத்துநின்ற நூற்றுமூன்றுபேரையும் வென் றார்களாக்கும். ஆகிலும், தேவஸ்திரீயை மனிதன் நாடுவது தீங்கு. தேவர்களுடன் மனிதரெதிர்த்துச் சண்டை செய்வது தீங்கிலுந்தீங்கு. தன் பலமும் எதிரிபலமும் எண்ணுமற் சண் டையிட்ட கீசகர்களில் ஒருவரும்பிழையாமல், விண்ணுலகுற் றார்போலுமென்று பட்டினத்திலுள்ளவர்கள் யாவரும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

இவ்வாறு உலகம் நடுங்கி யொடுங்கும்படிக்கு அன்றிரவில் கண்டகராகிய கீசகர்களைக்கொன்று நாய், நரி, பேய் பிசாசம், காக்கை, கழுகு, கூளி, காளிமுதலியவற்றிற்கு விருந்தாக்கி விட்ட சுயம்பாகியாகிய வீமசேனனும் பரிவினாற் பதமளித்த பாஞ்சாலியும் திரும்பும்போது, வாயுகுமாரன் திரௌபதையை யணைத்து வண்டருமலர்க்கொண்டைகண்டமாதே! கற்புடைய மாதர்க்கெப்போதும் ஆபத்து நேரிடாது. ஒருவேளை தீவினை ப்பயனால் நேரிட்டாலும் சூரியனைக்கண்ட பனிபோலகலும் மேலும் நற்குண நற்செய்கையுடைய பதிவிரதைகள் தாங்களெப் படி நினைத்தாலும்முடியும். அதற்கொப்பாக ஒரு கதைசொல்லு கிறேன் கேளும்.

பூர்வத்தில் இமயபர்வத இராஜகுமாரியான பவானியினி டத்தில் பணிவிடை பண்ணிக்கொண்டிருந்த ஜயை என்னும் பெயரினையுடைய தெய்வப் பெண்ணொருத்தி இந்தப் பூலோகத் தில் வாழுமாதர்களுடைய இல்லறதர்மமெப்படியோ வென்று, சந்தேகங்கொண்டு, பவானியாரைக் கேட்டாள். அதற்கு அம்பி

கையானவள் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து நான் சொல்லு வதினாலுனக் கனுபவமாகாது. நீபோய்ப் பூமியிற் பிறந்து இல்லற தர்மத்தைக் காட்டிப் பிரமாணமாகக் கண்டனுபவித்து வரக்கடவாயென்று அனுக்கிரகம் பண்ணினாள். அவ்வாறே மண்ணிற்பிறந்து வளர்ந்து, சிறந்து வருங்காலையில், தேவராத னென்றொரு முனிவன் தனக்குபசாரஞ் செய்வதற்கு உத்தம குணசாலியான பத்தினி யொருத்திவேண்டுமென்று, தேசமுழு மையுந் தேடித் திரிந்து, வாடி வருந்தி வரும்போது, ஒருசிற்றா ரக்கிராரத்திலிருந்த இந்தப் பெண்ணைக்கண்டு, கன்னிகை யென்றுணர்ந்து, இவளது பதிவிரதாகுணத்தைச் சோதிக்கவே ண்டுமென்றெண்ணிப், பெரியராக்ஷஸ ரூபங்கொண்டு,கோரமா யெதிர்சென்று நின்று, அவளைப் பருந்துராஞ்சும் பாவனைப் போல் தூக்கிக்கொண்டு, மகாவாரணியத்திற்போய், நூறுயோ சனை விசாலமுள்ள தாமரைத் தடாகக் கரைமேல் வைத்து, வெகுவித சந்தோஷமுண்டாக்கிப், பற்பல கனி தேன் கிழங்கு களுங் கொடுத்து, உற்பலந் தாமரை மல்லிகை முதலிய புட்பங் களுமளித்துப், போகபுணர்ச்சியின்பொருட்டு பேசுவனவெல் லாஞ் சரசமாய் பேசித், தன்னாற் கூடியமட்டுந்திருத்தி, நயபயங் காட்டி பொருந்திப் பார்த்தான். அவளெந்தவிதத்திலு மயங்கா மல் திடச்சித்தமாயிருந்து கலவியமளிக் கலத்தலுக்குச் சம்ம தியாமற்போனாள். அப்போதுஇராக்ஷசரூபங்கொண்டவன் தன் கையில் பிடித்திருந்த கோலால் தள்ளி பலவந்தமாய் புணர்ச்சி செய்ய ஆரம்பித்தான். அவளதற்குமஞ்சாமல், தன்னிருகையை யுந் தலைமேற்குவித்து, ஓதர்மதேவதையே! நானிதுவரையிலும் மனோவாக்குக் காயங்களினால் வழுவுதல்முதலிய பழுதுமில்லா மல் கற்புடைமை காத்து ஒப்புவமையில்லாதிருந்தேன். இப் போதிந்த இராக்கதன்கை யென்மேற்படுமுன்னமே அற்பமா கிய என்னுடலங்கருங்கல்லாய்ப்போகக்கடவதென்று கூவினாள். அவ்விடத்தில் உரத்துக்கூவினவளை யதட்டி, அந்த ராக்ஷஸன் வெருட்டி பயங்காட்டி மேல்விழுந்து தழுவப்போகையில், அவள் கல்லாய்ச்சமைந்தாள். அவளுக்கு நேரிட்ட அபாயத் தைக்கண்ட முனிவன் இராக்ஷஸரூபத்தைவிட்டு பழைய வடி வெடுத்து அவளுடல் கல்லாகியதைத் தடுத்துத் தான் அதுவ ரையிலுந் தேடிய தபோமகிமையை அதற்கீடாகக்கொடுத்து அவளைத் தன்வாழ்க்கைத் துணைநலத்திற்குரிய மனைவியாக்கி, விதிப்படி புணர்ந்து, கொக்கோகநூலிற் கூறியவண்ணம்ஆலிங்

கனம்முதலியயாவுநடாத்தி, அநேகவரங்களுமளித்துத் தன்னுச்சிரமமடுத்து, அறம் பொருள் இன்பம் வீடு திறம்பாதடைந்து இல்லறவாழ்க்கை இத்தன்மையதென்றியாவருமறிய இகத்தில் அவ்விருவரும் நாட்டிவைத்தார்கள்.

கேளும் பாஞ்சாலி நல்லவர்களுக்கொருநாளும் பொல்லாங்குவாராது. வந்தாலும் நிலையாயிராது. பின்னல் நன்மையுண்டாகும். ஆதலால் எப்படிப்பட்ட ஆபத்துகள் வந்தாலும், அதற்கஞ்சி விசனப்படலாகாது. இப்போதுனக்கு நேரிட்ட கஷ்டநிஷ்ரேங்களுக்காகத் துக்கப்படாதே. இன்னுஞ் சிலநாளைக்குள் நமக்கு நல்லகாலம் வருமென்று நயந்துபேசிச் சுதர்க்கணையிடத்திற் கவளையனுப்பிவிட்டு, ஒரு தடாகத்திலிறங்கி ஸ்நானம் பண்ணி, நித்தியவிதி நிறைவேற்றிக்கொண்டு தான் வெளியே போய் வந்தசெய்தி ஒருவருமுணராதிருக்கும்படி மடைப்பள்ளிக்குப் போய்விட்டான்.

இந்தப்பிரகாரம் வீமசேனன் போகத் திரௌபதையானவள் பொழுதுவிடிந்துபோயிற்றென பயந்து ஒடுங்கி ஒதுங்கி, வாடிவதங்கி, நம்மையார் பார்ப்பார்களோ? என்ன நினைப்பார்களோ? என்னவென்றேசுவார்களோ? ஏதோ, என்னமோவென்று அச்சத்துடன் போய்ச் சுதக்ஷணதேவியினரண்மனைக்குட் புகுந்தாள்.

இவ்விதஞ்சொன்ன வைசம்பாயனர் பாதத்தில் ஜனமேஜய மகாராஜன் பணிந்து, புகழ்ந்து ஓ சுவாமி! உபகீசகர்கள் கையிலகப்பட்ட பாஞ்சாலியை வீமசேனன்வந்து விடுவிக்காமற்போனல், கீசகனுடன் சேர்த்துக் கொளுத்திப் போடுவார்களோ! கிர்த்தார்த்தனேயென்று பரிக்ஷித்துவின் பாலன்கேட்க, வைசயம்பாயனர் சொல்லுகிறர். மதிமரபுதித்த மன்னவனே! கேளும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய கடாக்ஷவீக்ஷண்யத்தினுலும் தருமபுத்திரமகாராஜனுடைய சத்திய நித்திய தவத்தினுலும் பாஞ்சாலியின்கற்பின் தன்மையினுலும் அப்படிப்பட்ட பொல்லாங்கு நேரிடாது. ஒருவேளை நேரிட்டாலும் தான்பெற்ற பெண்ணைத் தந்தையாகிய அக்கினிதேவன் கொளுத்துவானு? தானே சுட்டெரிப்பானு? அப்படி நேரிடுங்காலையில் தருமதேவதையும் அதற்குச்சகாயப்படுமோ? சந்திரகுலாதிபனே என்ன சந்தேகந்தீர்ந்து மேல் நடந்த வர்த்தமானங்களையுஞ் சொல்லத்தொடங்கினர்.

இப்பால், கறுத்த விருள்கலந்து, கவிந்து பரந்து, நிறைந்து, ஜகத்தை மறைத்துப்போர்த்த திரைக்களங்கத்தை வெறு

த்து விலக்கி, நிலத்தைவிளக்கி, விளர்த்த கிழக்கிலுதித்த கதிர்க்கிரணமாலியின் சோதியானது உதயகிரி முடிமேலேற்றிய மணிவிளக்குபோல் எட்டுத்திசையும் பிரகாசிக்க, பிரபை விட்டொளி காட்டிச் சூரியோதயமானவுடனே அன்றிரவில் நடந்த யுத்தவிபரீதமும் சத்தப்பிரதாபமும் விராடபுரமெங்கும்பரவி, ஆயிரங்கிரணனிலதிகமாய் விரிந்து மச்சநாட்டுள்ள ஜனங்களும் கோட்டைக்கு மேற்புறத்தடைந்து, வனத்தில் மாண்டு கிடக்கிற உபகீசகர்களையும், அவியாமலெறிகிற மாஞ்சோலையில் ஆயிமகமாயிக்குப் பூசை போட்டுச்செய்த பதியலங்காரம்போலிருக்கும் கீசகன் தலையையுங் கண்டு, விசனங்கொண்டு, பயந்து ஓட்டமா யோடிவந்து, விராடராஜனுக்குச் சொல்லி வெறுப்படைந்தார்கள். கீசகனழிந்த செய்தியைத் தன்பெண்ஜாதி சொல்லக்கேட்டு, முன்னமே மன்னனன்வருந்தி இனிநானென் செய்வேன்? கன்னியன்னமே! என் தோள்போயிற்றென்றுண்கணீர்வடித்துப் படுக்கைவிட்டெழுப் பலமற்றவனுயிருக்கும் பார்த்திபன் செவியில் உபகீசகர்களுமுயிரொழிந்தாரென்றுரைத்தவுடனே இடிமேலிடியும் அடிமேலடியும் எய்தியவாறுபோலிறங்கி யிரைந்து, விரைந்தெழுந்து கொலுச்சாவடியிற் கூடிய தூதர்களைக்கூவி, என் மைத்துனரிறந்த காரணகாரியங் கண்டறிந்து வாருங்களென் றனுப்பினன். அப்படியே அவர்கள் போய்ப் பார்த்துச் சிதைந்து வதைந்த கீசகர்களைக்கண்டு, ஆச்சரியமு மாச்சரியமு முள்ளவர்களாகி, அரசன் திருமுகத்தைப் பார்த்து இராஜகுல ராஜனே! பராக்கு! கீசகராஜனுடன் உபகீசராஜரும் பறந்துபோனர்கள். அவர்கள்பேரு மிறந்து போயிற்று. அந்தப் பிணங்க ளலங்கோலமாய்க் கிடப்பதை நோக்கி, இந்தப்பட்டினத்து ஜனங்களெல்லோரும் பயங்கொண்டு வெளிவரமாட்டாமல் வேசாறி வெம்புகின்றார்கள். இந்த விபரீதமெல்லாம் சைரந்திரி யென்னும் பெண்ணால் விளைந்ததன்றி, மற்றொருவராலுமல்ல. அந்தப் பாக்கியசாலி இன்னுஞ் சில நாளிவ்விடத்திலிருந்தால், இவ்வூரிலுள்ளோரியாவருஞ் சாகாமற்போகார்கள். தருமசீல தயாளுவாகிய தராபதியே? இனி தாங்களே யோசிக்கத்தக்கதென்று சரணஞ் செய்தார்கள். அவர்களுரைத்த மொழியை யோசித்து, மந்திரிகளுடன் கலந்து வார்த்தையாடி தந்திரயுத்தினுலும் மந்திரசித்தியினுலும் அந்தக் கந்தருவரைக் கைப்பிடியாய்ப் பிடிப்பதற்கான உபாயந்தேடி விற்படை வேற்படை யோக்கியவீரர்களைவிடுத்து மற்புய

வலிமிகுந்த மைத்துனரை அற்பமாயெண்ணிச் சற்பனைசெய்து பிராணனைவாங்கிய துற்பலமுள்ள துட்டர்களை எப்படியாகிலுங் கைப்பிடியாகப் பிடித்தென் சொற்படி வரச்சொல்லுங்களென்று பற்கடித்து, விராடன் பகர்ந்து, இறந்துபோன மைத்துனருக்குச் செய்யவேண்டிய ஈமவிதிக்கடன்முடித்து, இனியென்ன மோசம் வருமோவென்று ஏக்கமேலிட்டுத் தூக்கம்பிடியாமலிருந்தான். நேற்றிரவில் நடந்த சங்கதிகளை பாண்டுமக்களவரும் பாஞ்சாலியும் தனித்தோரிடத்தில் சேர்ந்து கலந்து, வார்த்தையாடி அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்யவந்த நமதவதி நாளாயிற்று. இன்னுமுள்ள கொஞ்சநாளுந் தொலைந்தால், வெறுப்பாயெடுத்த வேடத்தைவிடுத்து. விருப்பாம்பழைய வேடமெடுத்து, வெகு ஜனங்களுங் காண வெளிப்பட்டுப் பேசவேண்டிய சேதிகளை யெல்லாம் பேசிக்கொள்ளலாம். அதுவரையிலுஞ் சந்தடி பண்ணுதிருப்போமென்று பேசிக்கொண்டு விற்பன விவேகிகளாகிய அவ்வேந்தர்கள் தங்கள் கற்பனைத்தொழிலில் பக்குவமாகவிருந்து காலங்கழித்தார்கள். அதுமுதல் விராடராஜனும் சுதர்க்கணையும் புறம்பிலுண்டான சுற்றத்தாரும் மற்றையவர்களும் அந்த விரதசாரணியினிடத்தி லதிகமாய் நெருங்கவும் வேடிக்கையாய் கொஞ்சவும் குலாவவும் போ-வாவென்று வாய்ப்பேச்சுப் பேசவும் பயந்து, அவளாலாகவேண்டிய வேலைகளைத் தாங்களே செய்துகொண்டும் அம்மா தாயே! சும்மாவிருவென்றுபசரித்து எங்களுக்குயிர் துணையாயிருந்த கீசகர் உன்மேலாசைவைத்து, மானமதிகெட்டு நாசமானூர். நீயெங்கள்பேரிலியாதொரு குற்றங்குறை வையாமல் கோபதாபஞ்செய்யாமல், உமக்குக் காவலாகிய காந்தருவரிடத்திற்சொல்லி எங்களைரக்ஷிக்கும்படி பிராணபிக்ஷை தாரும். நீரெங்களுக்குப் பக்கத்துணையிருந்து காரும் என்று உபசாரம்பண்ணிப் பொன்னைப்போற்றுமாப்போல் பூசித்துவந்தார்கள். அந்நகரிலுள்ள நான்கு வருணப்தவரும், திரௌபதை யம்மனைக்கண்டால், எதிர்சென்றோடிப், தீர்க்கதண்டனிட்டு, மரியாதையுடன் பாதபூசைபண்ணி, மஞ்சள்-குங்குமம்-கெந்த-கதம்பம்-சந்தனுதி-யக்ஷதைகளைச் சாத்தித் தூபதீபங்கொடுத்து வணங்கி, வாய்க்குற்றம் கைக்குற்றம் வரப்போகிறதென்று வயிற்றில் வாள்கட்டிக்கொண்டவர்போல் பயங்காத்துடன் மதித்துத் துதித்துச் சன்மானம்புரிந்து தேவதாவுபசாரம் ராஜோபசாரம்போல், பல உபசாரங்களையுஞ் செய்துவந்தார்கள், பாஞ்சாலியும் இந்தப்பூனை யந்தப்பாலைக்

குடிக்குமாவென்பதுபோல், எனக்கென்ன தெரியும். நானென்ன அறிவேன் அம்மாவென்று சுதர்க்கணைக்கிணையாய்ப் பொருந்தி, அமர்ந்து வாழ்ந்திருந்தாள்.

பாண்டவர்கள் அஸ்தினபுரத்திற் சொக்கட்டானடித்தோற்றுப் பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசஞ்செய்யப்புகுந்து, காடாக்கினியோங்கிய காட்டிலும் காளவிஷாக்கினி தங்கிய பாலைநிலத்திலும் வடவாமுகாக்கினி வந்து குடிகொண்ட மலைச்சாரிலும் திருபுராக்கினி சிறந்த பருக்கைக்கல் மேட்டிலும் மதனக்கினி மலர்ந்த மடுக்கரை-குளக்கரை-நதிக்கரைகளிலும் திரிந்து மழை-பனி-காற்று-வெயில்முதலாகிய வருத்தங்களையும் பொறுத்து அலைந்த சரித்திரத்தைச் சொன்னேன். பஞ்சவரைக்காட்டிலோட்டிவிட்டு வீரகண்டை தாங்கிய தன்பாதத்தில் சத்துருவெல்லாம் மித்துருவாய்ப்பணிந்து, கப்பணங்கட்டிவரப் பொற்பணிமுடிபூண்டு, எப்புவனங்களுக்கும் ஏகசக்ராதிபதியாயிருந்து துரைத்தனஞ் செய்துவராநின்ற பாப இருதயம்படைத்த துரியோதனராஜன் அச்சமில்லாச் சேனைகளுடன் மச்சநாட்டைப்பகைத்து இச்சையின்படிக்குப் பசுமந்தைகளைக் கொள்ளையிடலாமென்று கொச்சைமதியால் இச்சைகெட்டுவந்த தக்ஷிண நிரைமீட்சி உத்தர நிரைமீட்சியென்னும் மாடுபிடிசண்டையைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். ஜெனமேஜய மகாராஜனே! என்று வைசம்பாயனர் சொல்லிவருகிறார்.

கீசக சம்மாரம் முற்றிற்று.

தக்ஷிண நிரைமீட்சிச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

சந்தவிருத்தம்.

தொழுவார்தம் வினைதீர முற்கோல மாய்வேலை சூழ்பாரெயிற்
றழுவானை நன்னுமமொன்றாகிலுங் கற்றொ ருருவோதினோர்
வழுவாத சுரராவர் நரராகப் புள்ளாக மாவாகபுன்
புழுவாக வொன்றிப் பிறந்தாலு நரகிற் புகார்காணுமே.

(இதன்பொருள்)

பணியத்தக்க பக்தஜனங்களின் தீவினைதீரும்படியாய் ஆதிவராகமாகிப் பூமிதேவியாருக்காடையாகிய கடல்சூழ்ந்த உலகத்தையுழுதருளிய பெருமானை அவனது அனேகமாயிரந் திரு

நாமங்களில் ஒன்ருயினுங்கற்று ஒருதர முருவேற்றினவர்கள் தவறுதலில்லாத தேவர்களாவார்கள். ஒருவேளை, நரர்களாகப் பக்ஷிகளாக மிருகங்களாக அற்பப்புழுக்களாகப் பொருந்தி பிறக்கினும் நரகிற் புகுதமாட்டார்கள். ஆதலால் இத்தன்மைவாய்ந்த நற்பதவியைக் கொடுக்குந் திருநாமச் செஞ்சுடரென்னும் ஸ்ரீகோபாலஸ்வாமியைச் சிந்தித்துப் பொற்பாத கமலங்களைப் பூசித்து, ஸ்ரீவேதவியாசராகிய மெய்த்தவனை விசுவாசித்து, மேல்நடந்த தக்ஷண நிரை மீட்சியின் சரிதையைச் சொல்லுகிறேன். கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! என்று வைசம்பாயனர் வகுத்தல் செய்தருளுகின்ருர்.

மாரடமன்னர் முதலியயாவரும் வணங்கும் விராடபுரத்திற் கீசகர்களை வென்றபின்னர், பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலியும் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்து வருநாளையில், கீசகர் நூற்றுநால்வருங் கேடுகெண்டதைக்குறித்து, மச்சராஜன் பெருமூச்சுவிட்டுக் கிலேசமூற்று, இந்தநாள்வரையிலும் இந்த ராச்சியத்திற் கிடையூறு வராமற் காத்துச் சேனுதிபதித்துவ விசாரணையுஞ்செய்து, எனக்குத் திகிலுந்தீங்குமில்லாமல், தனதுசொந்தம்போற் பார்த்துவந்த என் மைத்துனனு மாண்டானே. ஆ! இனிநானெப்படி பகைவரை வெல்லுவேன்? இறைகேட்டனுப்பும் முறைமையுடைய வேந்தற்கு இல்லையென் றென்னமாய்ச் சொல்லுவேன்? எங்கும் விரோதிகளாய்ப் படைகொண்டு சண்டைசெய்ய வருவார்களே? அப்படி வருபவர்களுக்குப் பயிர்களை பறித்த பாவனையாயிற்றே. கோட்டையை யிடித்த கொள்கைபோலாயிற்றே என்னிடத்தில்வைத்த மதிப்பு முதலிய கௌரவமும் இன்ருேடு ஒழிந்ததே. நமது கீசகனுக்குச் சமானமான பலசாலியைச் சம்பாதித்துச் சேனுதிபதி யாக்கவேண்டுமே. தெய்வமேயென்று மனக்கவலையுற்றிருந்தான். அந்தச் சமயத்தில் பக்கத்திலிருந்த கங்கபட்டர் மச்சராஜன் மனதைத்தேற்றி, வாய்பினற்றலே மாற்றித் துஷ்ட கீசகர்களுடைய நஷ்டத்தைப்பற்றி நீங்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகின்றீர். அன்னியராஜ பயங்காங் கொண்டச்சப்படுகிறீர். நீரியாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். படுபாவியான கீசகன்பட்டதே உமதிட்ட தெய்வானுக்கிரகமென் றெண்ணிக் கொள்ளும் இனியுமக்குநல்லகாலம். அந்தக்கீசகனின்னு மிருப்பானுகில், சத்தியவாக்கியமும் சகலபாக்கியமும் யோக்கியசிலாக்கியமும் பாழாய்ப்போய்விடும். இதுவரையிலும் உம்மை பிடித்திருந்த ஏழரைநாட்டுச்சனிவிட்டுப் போயிற்று. துட்டத்துரோ

கியை நினைத்துத் துன்பப்படாதீர். நமது மடைப்பள்ளி மல்லனைவிட வேறுசேனாதிபதியும் வேண்டுமோ? இனியுமக்கு பகைவரென்பவருமில்லை. உமது சத்தியசவுசவாசாரவிரதம் உற்ற துணையாயிருந்து, மேலான சம்பத்தை உமக்குண்டாக்கி வைக்கும். நீர்சஞ்சலப்படவேண்டாம். சாந்தகுணனே! என்று தருமசொருபனுரைத்துச் சமாதானப்படுத்தியபோது, விராடராஜன் வேதியர் பெருமானுரைத்த புத்தியைக் கேட்டு, மிகு மகிழ்ச்சிகொண்டுமேன்மையோடிருந்தான். அன்னியமாதர்மேல்வைத்த ஆசாபாசத்தால் மோசம்போய்த், தம்பிமார்களுடன் கீசகன் பட்டானென்று தேசாதேசமெல்லாம் பேசிக்கொண்டார்கள்.

இது இப்படியிருக்க, நிலைபெற்றவிருபுறத்திலும் அலையெறிந்தொதுங்கிய பொற்சன்னங்களும் நவமணிக் குப்பைகளும் இராசிராசியாய்ப் புரண்டு பிரகாசித்திருக்கின்ற கங்கைவளமோங்கிய குருநாட்டுக்குக் கதிபதியான துரியோதனராஜன் அஸ்தினாபுரத்தையாண்டுவருகையில் ஒருநாள் நம் வஞ்சகச்சூதினால் தோற்றுப்போன குந்திதேவியின் பிள்ளைகள் இன்னும் வனவாசம்செய்ய வேண்டியிருக்குமா? அல்லது அஞ்ஞாதவாசம் பண்ணப் போயிருப்பார்களோ? அவர்கள் நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குப்போன நாளைக் கணக்கிட்டுப் பாருங்கள் சம்பிரதிகளேயென்றான். அவ்வரண்மனைக் கணக்கரில் பெரியராயசக்காரனெழுந்து வணங்கி, இராஜாதிராஜ ராஜபரமேசுவர ராஜமார்த்தாண்ட ராஜவுத்தண்ட ராஜகெம்பீர ராஜப்பிரபுடீக ராஜதுரந்தர ராஜராஜேசுவர வணங்காமுடிபொறுத்த துரியோதனமகாராஜனே! பராக்கு. ஆண்டவனுத்தாரப்படிக்குப் பாண்டவர்கள் வனவாசங்கழிந்து அஞ்ஞாதவாசத்தில் முக்கால்வாசியுந்தொலைத்து விட்டார்களென்றான். அந்த மொழியைக்கேட்ட அரவகேதன் சிந்தைவருந்தி, அவசரப்பட்டு, அருகில் நிறைந்திருந்த சாரணர்களையழைத்து அடா தூதரே! பாண்டவருறைந்திருக்கும்பதியைக் கண்டறிந்து நமக்குத்தெரிவிப்பீர்களாகில், உங்களுக்கு கோடிபொன்னும் குதிரை-யானை-தே-ர்குடை-கொடி-பட்டு பட்டாவளி-ரத்தினாபரணம் - சிவிகை-அறுகுதீவட்டி-ஜயபேரி-பாங்காவாத்தியம் கிராமம் - பூமி முதலான வெகுமதிகளுங் கொடுப்பேன். நான்குதிக்கும் நன்றாய்த் தேடிப்பார்த்து வாருங்களென்று, சந்தனதாம்பூலங் கொடுத்தனுப்பினான், அரசன் சொல்லாசையை நம்பி அநேகதூதர் புறப்பட்டுச்சபைமெச்சும்படி வெகுமதி பெறவேண்டுமென்னுஞ் சந்தோஷத்தால், வான

மளாவிய மதில்வளைந்த கோட்டைகளும் மாடமாளிகை கூட கோபுரமுள்ளபட்டினங்களும் சிற்றூர்கிராமங்களும்அக்கிராரங் களும் துருவங்களும் நதி, குளம், ஏரி, தடாகம், ஓடை, கயம் கால் வாய்களும்,வாழை, கமுகு, கரும்பு, தேங்கு, வருக்கை, மாமுதலிய வளப்பமும்பெற்ற நாடுகளும் மேன்மைபொருந்திய வீடுகளும் வண்டோலஞ்செய்யும் பூங்காடுகளும் விண்டலமுயர்ந்த பர்வதங் களும் சுரபுன்னை தாழை கரும்பனையடர்ந்த மணல்மேடுள்ளகழி க்கரையும் வழிக்கரையுந்தேடிப் பாண்டவர்களின் காலடிச்சுவடு ண்டோ வென்றுநாடி நாலுதிக்கும் பிரிந்தவர்கள்கூடி, வேசாறி வாடி, நாமெல்லோரும் அதிர்ஷ்ட மற்றவர்களென்று தங்களைத் தாங்களே நொந்துகொண்டு, அஸ்தினபுரத்திற்கு வந்து சூரிய புத்திரனாகிய கர்னன், சௌபலராஜகுமாரனாகிய சகுனி பரத்து வாச தநயன் துரோணாசாரி, சிவன்காதலன் அஸ்வத்தாமன், சரத்துவந்தமகாரிஷி சந்ததி கிருபாசாரி, சந்தனுநந்தனன் வீஷ்டுமாசாரி, பச்சைமுதலிய ரத்னுபரணமும் வெட்சிமாலையும் புனைந்த திரிகர்த்தன், வியாசன் வழித்தோன்றல் விதுரன், திரி தராட்டிரன், இன்னுமுள்ள பலதேச ராஜரும் மந்திரி சாமந்த ரும் தந்திரி சாளுவருஞ் சூழ்ந்திருக்கச் சந்திரனைவிட் டகலாத தாராகணம்போல் தம்பிமார் மொய்த்திருக்க, முடிமன்னர் மூற மையுடனிணங்கிக் கப்பணஞ்செலுத்திக் கால்மேல் வணங்கக் கட்டியர்கூற பட்டுவர்புகழத் துட்டர்கள்தாழக் கவிவாணர் துதி க்க இசைவாணரிசைக்க மறையவர் ஆசீர்வதிக்கப், பரதநாட்டி யப் பாவையராடச் சுரஜதிகூட, வெண்சாமரம்போட, வீரர்க ளெதிரோட, வெண்பட்டுக்குடை நிழற்றச், செம்பத்மராகத்தா லமைத்த வீரசிங்காசனத்தின்மீது மத்தியான சூரியன்போல் வேந்தர் வேந்தனான சுயோதனராஜன் வீற்றிருந்தான்.

வினைப்பயனுக்கேற்ற விதியைக்கதியாக்கிக்கொண்ட வேந்த னிருந்த கொலுமுகத்தில் பாண்டவர்களைத்தேடி யிளைத்துவந்த தூதர்போய் நின்று தீர்க்கதெண்டனிட்டு நந்தியாவட்ட மாலைபுனைந்த நாதனே! கொன்றைமாலையணிந்த பரமசிவனு க்கு வலதுகண்ணாகிய சூரியகிரணங்கள் பாயுமிடத்திலும் அந் தச் சருவேசுரனுக்கு இடதுகண்ணாகிய சந்திரப்பிரகாசம் பரவு மிடங்களிலும் அவ்வாதிபாண்டரங்கனெற்றிக்கண்ணாகிய அக் கினிதேவன் பொருந்துமிடங்களிலும் காலகண்டன் காலருள் கண்ட காலனுடைய கரும்பாசஞ் செல்லுமிடங்களிலும் புகுந்து சோர்வில்லாம லாராய்ந்து பார்த்தோம். எங்கும் பாண்டவரைக்

காணாமல் பங்கப்பட்டிங்குவந்தோம். பார்த்திபனே! தங்கள் சமூகத்தில் நாங்களுண்மையாய்ச் சொல்லுகின்றோம். ஆண்டவனருளால் பாண்டவர்கள் மாண்டேபோனார்கள். சந்தேகமில்லை. தேவரீரிடத்தில் தவணைவைத்துக்கொண்டு போனநாள்முதலிதுவரையிலுந் தேடித்தேடி விருதாவாய்க் காலம்போக்குவதில் பிரயோசனமில்லை. சீக்கிரஞ்சென்று மன்னர் பெருமானுக்கு முன்னடிச் சொல்லிவிட்டால் இன்னும் வேண்டிய வுபாயந் தேடிக்கொள்வாரென்று எண்ணி வந்துவிட்டோம். தேவரீர் கட்டளையின்படி நடக்கின்றோமென்று, நமஸ்கரித்து, வாய்புதைத்துக், கைகட்டிப் புத்திபுத்தியென்று விண்ணப்பம் செய்தார்கள்.

மன்மதனையொத்த வடிவமைந்த துரியோதனராஜன் சாரணருரைத்த லோபமொழியைக்கேட்கக் காதிரண்டுங் கும்மென்றடையக்கதறி, உடல்பதறி, இருகாத்தையுமுதறி, தன்னருகிருந்த சாதுக்கள் முகத்தைநோக்கி ஐயா பெரியோரே! இந்தத்தூதர்கள் அவனி முழுதுந்தேடி யலைந்துவந்து உரைத்ததைக் கேட்டீர்களே. இனி நான் செய்யவேண்டிய காரியமின்னதென்றியம்புங்கள். பாண்டுமக்களைவரும் பாஞ்சாலன் தையலும் துவாதசவருடம் வனவாசம்பண்ணி தேகமிளைத்துக் களைத்து ஆவியழிந்து போனார்களோ? அல்லது அஞ்ஞானவிருளைப் போக்கிச் சுஞ்ஞானச்சுடரெறிக்கச்செய்யுந் தவமுனிவர்களினால் மண்ணாசை,பெண்ணாசைபொன்னாசையும்விட்டு, மனோதிடம்பெற்றுவிஞ்ஞானவிளக்கத்தால் வேதாந்தியானார்களோ? ஒருவேளை யாருமறியாமலஞ்ஞாதவாசங்கழித்து முடிவிலிவ்விடம் வந்து முளைப்பார்களோ? தெரியவில்லை. உங்களுங்களுள்ளத்தில் செவ்வையாக நிதானித்து யோசித்துச் சொல்லுங்களென்று கள்ள மனத்தோனான காந்தாரிபுதல்வன் கேட்கச், சூரியன் புத்திரனான கர்னன் சொல்லலுற்றான்.

அரவக்கொடி நிலவிய கௌரவகுல முதல்வனே! என் சொல்லுறுதியைக்கேளும். பாண்டவரைவரும் வனவாசம்பண்ணிப் பன்னிரண்டு வருடத்தையுங் கழித்துக் காடுவிட்டகன்று, நாடுபெற்றிச்சென்று, கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்வதுபோல், மாறுவேடம்பூண்டு, பெயர்வேறுகொண்டு, குலம்வேறு காட்டிக், குணம் வேறுநாட்டி, நீதிநெறிபிசகாமல், ஆசாரம் வழுவாமல் பழமைச்செல்வம் பாராட்டாமல் அடங்கி, ஆயுதங்களை மறைத்துவைத்துக் காலத்திக்குத் தக்க கோலமாக ஒவ்வொரு வே

லையிலிருந்து; அஞ்ஞாதவாச வருடமுந்தொலைத்து அப்பால், வெளிப்பட்டு ஆபரண மணிமாலைகள் பிரகாசிக்கு மார்பினையுடையவராய், ஆயுதபாணர்களாய், இருமாந்திவ்விடம்வந்து, நாங்கள் முன்னஞ் சூதாடித்தோற்றநாடு கொடுப்பையா என்று நம்மைக் கேட்பார்கள். அவர்களுயிருடன் வருவார்களென்பதர்க்குச் சந்தேகமில்லை. வேறாக நினைக்கவேண்டாம். இலங்கிய வலம்புரி மாலையைப்பார்த்து ; அரிவைய ராசைகொண்டடரும் அலங்கார மார்பனே! என்று வீரப்பிரதாபந் தெரிந்த மேலோனும் மந்திரசக்தி வரோதயனுமாகிய அங்கதேசாதிபன் அறைந்தான்.

இவ்வாறிசைந்த கர்னன் கருத்தைத் துச்சாதனன் கேட்டுத் துடித்து, மனங் கொதித்தெழுந்து, கண்ணுங்கருத்துங் காதும் புகையக் கனன்று, அண்ணனடிமலரிற் பணிந்து, மலையிரண்டு திரண்டதோளாகிய வள்ளலே! ஏழையாகிய வென்சொல்லையுமிரங்கிக் கேட்டருளும். பாண்டவர்கள் நாட்டை விடுத்துக் காட்டையடுத்தபோதே செத்த பிணத்தோடொத்த பிணமானூர்கள். மனுஷத்தனமுள்ள மானிகள் இந்நாள்வரையிலும் உயிரோடிருந்து இனி யிவ்விடம் வரப்போகிறார்களென் றெண்ணுகிறீர்களா? ஐயோ பாவம். அவர்களப்போதே கெட்டுமண்ணில் மக்கிவிட்டார்கள். அவர்களைப் புதைத்தவிடமும் புல் முளைத்தாயிற்று. ஐவர்கள்பேரு மறைந்துபோயிற்று. அக்காரியங்களை நிதானிக்காமல் கர்னராஜன் இப்படிச்சொன்னது தப்படியல்லவோ? இதன்றியும், அவருயிருட னிருந்தால் பாதாளபேத வஞ்சனம்போன்ற நம்முடைய தூதர்களின் கண்ணிலகப்படாமற் போவார்களா? இதுவே நமக்கு போதுமான சாக்ஷியாயிருக்க, வேறுவேறெண்ணி விரிக்கவேண்டியதென்ன? தேவரீர் கட்டளையிட்டருளுவீராகில், காட்டிற் கஷ்டப்பட்டுக் காலங்கழித்த ஐவர்கள் தாறுமாறு யிறந்ததற்குக் காரணஞ்சொல்லுகிறேன் காவலர்க்கிறையே! கவனித்தருளும்.

வாரேறிய மலைமுலையும் வாடிய வல்லிக்கொடியிடையும் வாழைத்தொடையும் அன்னநடையும் வர்ணவுடையுமுடைய மங்கைமார்க்கெல்லாங் கடைப்பட்ட அந்தஸ்தினுல் வறுமையுடைய பாஞ்சாலியானவள் மர்மம்விட்டுத் தருமராஜனை நோக்கி ஐயோ பாவியே! அன்னமில்லாமல் நானழிகின்றேனே. ஆவியொழிகின்றேனே, ஏழை யெளியவர்க்குப் பெண்சாதியானவள் எவ்வளவோ செல்வங்களை யின்பமா யனுபவிக்கிறார்க

ளே. கோழையாகிய உங்களுக்குப் பெண்டாகிய நான் ஏழையாகிக் குங்கித்தவத்துக் கண்டார் சிரிக்கக் கலங்குகின்றேனே. முகத்திற்கு மஞ்சளுண்டா? நெற்றிக்குக் குங்குமமுண்டா? கூந்தலுக்கு மாலைகளுண்டா? குக்ஷிக்குக்கஞ்சியுண்டா? அஞ்சலென்பவருண்டா? ஆதரிப்பவருண்டா? ஒஞ்சரித்துப்படுக்கவோலைப் பாயுண்டா? குந்தியிருக்க குடிசையுண்டா? வஞ்சியர் தம்மைப் போல் வரிசைகளுண்டா? வெளுத்தவாய்க்கு வெற்றிலையுண்டா? ஆகா தெய்வமே! சாண்பிள்ளையானாலும் ஆண்பிள்ளை மேலென்பார்கள், நீங்கள் மேலும் வில்லும், வாளும், பூர்த்த தோளுமுடையவர்களாய் இருந்தென்ன பலன் பெற்றீர்கள்? எனக்கென்ன நலம் வைத்தீர்கள்? நீங்களைவரும் ஆண்பிள்ளைகளிற் சேர்க்கைதானோ? உங்கள் போன்றவர்களைப் பார்க்கும்போது வெட்கமில்லையா? என்று நாள்தோறும் சலித்துக் கொண்டுபேசி, வீணுய்வெறுத்து, அவமதித்தேசி, முகங்கடுகடுத்துத் தினமுஞ் சண்டைதொடுத்தாள். அதனால், தர்மராஜன் குக்கல்வாய்ப்பட்ட முசல்போல் வருத்தமுற்ற நாளையில், தம்பிமார் தமையனையடைந்து, வடவைக்கனல்போற் கொதித்துக், கோபித்து, அடா துரோகி! உன்னுடன்பிறந்து என்ன பலன் கண்டோம்? பெண்சாதிபிள்ளைகளை விட்டோம். நாடு நகரங்களைச் சூதாலிழந்து கெட்டோம். சகோதரர்களாகிய துரியோதனாதியரைப் பிரிந்தோம். உண்டு, தின்று உறங்கும்பருவத்தில் உண்ணாமல் தின்னாமல் ஒட்டாண்டியானோம். ஒருவருக்கொருகாசு கொடுக்கக் கதியற்றோம். யுத்தமுனையில் வெற்றி பெறுதற்கும் வகையற்றோம். இனி யுன்னிடத்தில் பொருந்தியிருப்பது தர்மமா? எங்களை யிப்படிக்கு எளிதஞ்செய்வது மர்மமா? பாண்டுவுக்குப் புத்திரராகப் பிறந்த கர்மமா? உனக்கு ஊழியஞ் செய்ய எங்களை மடக்கி வைத்துக்கொண்டாய். வேப்பம் வித்துக்கொப்பானவனே! என்று மரியாதைதப்பி யெதிர்த்துக் கொண்டார்கள் தன்னோடொருநாளு மாறுபட்டுப் பேசாத தம்பிமார்கள் வாயில் வந்தபடி பேசிய வருத்தத்தினாலும் திரௌபதைபடுத்துந் தொந்தரையினாலும் தனக்குள்ளிருக்கும் சில அசந்தர்ப்பங்களினாலும் அகாலபோசனத்தினாலும் காட்டுத்தீ வெப்பத்தினாலும் மலைக்கானலாலும், பனியாலும் தன்னைப்பிடித்த சனியாலும் சமானமான வரசர்கள், பழித்துச் சின்னத்தனஞ் செய்வதாலும் பாபமும் பழியுமேலிட்டதாலும் நம்மிடத்தில்வந்து முகத்தில் விழிக்கப் பவுஷில்லாததாலும் தன்

னுற்கூடியவரையிலுந் தாழ்ந்து குழைந்து விசனக்கினியினுல் வெந்து சஞ்சலத்துடன் சலித்து உயிர்விட்டான்.

பிரியாமலிருந்த தருமராஜனுயிர் பிரிந்தபோது, தம்பிமாருந் திரௌபதையுந் தழுவியழுது அந்தோ!பழுதுவந்ததேயென்றுபரதவித்து,அண்ணனைப்பறிகொடுத்துமண்ணிலிருந்தென்னவாரிக்கொள்ளப்போகிருேம்? என்றைக்கிருந்தாலும் நமக்கு மிதுவேகெதியென யிறந்து போனுர்கள்,அவ்விடமிருந்த கழுகு பருந்து காக்கை முதலியபட்சிகளும் வயிருரத்தின்று கழித்து விட்ட வெலும்புகள் மண்ணில் மக்கிமறைந்துபோயின. அவர்களைக்குறித்தின்னும் பேசுவது வீண். எனக்கனேக விதங்களினுல் திருஷ்டாந்தமாயிற்று. அண்ணு? நான் திண்ணமாய்ச் சொல்லுகிறேன். கருமானுலேயில் காய்ச்சித் துவைத்த இரும்பிலேறிய சலமானது திரும்பி வந்தாலும் வரும், காடேறிய பாண்டவர்கள் இனி நாடேறப் போகின்றதில்லை. என் சொல்லுக்கு எதிரெவர் பேசினுலும் அது ஈடேறப்போகிறமில்லை யென்றுரைத்தான். அந்தத் துச்சாதனன் சொல்லைத் தேவர்கள் விரும்புந் திவ்யக்கியான இச்சாசுதந்தரராகிய துரோணுசாரியர் கேட்டுப் பச்சாதாபப்பட்டுப் புன்னகைவிளைத்துப் பாண்டவர் பக்ஷத்தில் வைத்தபக்ஷமும் பண்பும் அன்பும் யாவருக்கும் பரிஷ்காரமாய்த் தெரியும்படிக்குச் சொல்லத் துணிந்தனர்.

ஓ ராஜாதிராஜனுன திரியோதனமகாராஜனே கேளும். உம்முடைய தம்பியாகிய துச்சாதனராஜன் க்ஷாத்திரயமாகச் சொன்ன ஆத்திரவார்த்தையை யோசித்துப்பாரும். பாண்டர்களை இலேசாக நினைக்கவேண்டாம். சிறுபிள்ளையுடுத்த சிற்ருடை போற்பேசாதேயுங்கள்.முன்பின்எண்ணிப்பாராமல்மூழுமோசம் போகாதேயுங்கள். முறைதப்பான ஆலோசனை பண்ணுதேயுங்கள். பாண்டவர்களைத்தன்மையரென்ருல், வேதமுறை வழுவாதவித்தகர்கள். விண்ணவர் கொண்டாடுமேன்மை பெற்றவர்கள். யாருடைய நாவுக்குமினிமையானவர்கள். எத்தலத்தவர்,க்கு முதன்மையானவர்கள். மூவாசையற்றமுனிவராலுங்காணுதலாற்பெற்ற பாசுபத முதலிய பாணவலிமை யுடையவர்கள். மிகுந்த சுகந்த கற்பகமாலை புனைந்தவர்கள். விற்பனவிவேக முயர்ந்தவர்கள். எங்கும் விளங்கும் இளஞ்சூரியன்போல் சரீரதேஜசுடையவர்கள். மந்திரஞானியர். எப்புவனமுமதிக்கும் ஒப்புவமையில்லாதவர். மருதமரத்தை யுதைத்திரட்சித்துக் குருந்தமரத்திற் குதித் துவிளையாடி பன்னகாசயனனுகிய திருமாலைப் பாண்

டவர்சகாயனென்று யாவருஞ் சொல்லும் பதம் பெற்று இறு மாந்திருக்கும்பார்த்திபர். காலகேய நிவாதகவசர்களுடைய ஊரத்தையும், வரத்தையும், சிரத்தையும், புரத்தையும் போக்கித் தேவர்களிடரை நீக்கித் தேவேந்திரனுக் காதிக்கமுண்டாக்கி வைத்து அழியாக்கீர்த்தியைப் படைத்தோர். கடலிலுமுயர்ந்த கண்ணனருளுடையோர். அமுதினு மினிய அன்புடையோர் சற்றும் பிசகாச்சத்தியசம்பன்னர். வித்தக மனுநூல் மேம்படுமன்னர். இத்தன்மையாராகிய அந்த வுத்தமவேந்தரைச் செத்தனரென்பது தகுமோ? அத்தினபுரியில் உத்தமர்கூடிய சபையிற்கூறிய உறுதிசபதமுடிக்காமற் போவாரோ? மத்தியர்கூடி வசைபேசும்படியாய்ச் சாவாரோ? பாண்டவரை மாண்டவரென்று மனப்பால் குடியாதேயுங்கள். பகைவருக்கு ஆடவரென்று யோசிக்கவேண்டியது. தங்களுண்மையை நிலைநிறுத்தும்படி தவணைநாட்கழித்து இன்னும் சிலநாளையிலிவ்விடம்வந்து சேரப்போகிறார்கள். நாமெல்லோரும் கண்ணுற் காணப்போகிறோம். தேனேங்குமாலை தாங்கும் பூமானே! நான் சொல்லியதைச் செவ்வையாய்த்தெரிந் துட்கொள்ளுமென்று துரோணாச்சாரியர் சொன்னார்.

இப்பால், வில்லின்மறை வல்லவராகிய கிருபாசாரியர் சொல்லத்தொடங்கினர். நல்விவேக சுகபோகமுற்ற விராஜனே! சத்தியம் விட்ட அசத்தியர்களுக்கு மிர்த்திவு கிட்டிவருமேயன்றிச் சத்தியந்தொட்ட உத்தமர்கட்கு உரியகாரிய நிறைவேறுமுன் மிர்த்திவு யெட்டிப்பாராது. ஆதலால், உண்மையுள்ள பாண்டவர்கள் மரணமானர்களென்று அகாலமரணத்திற்கு இடமானவர்களே சொல்வார்கள். புத்திமான்கள் அவைகளை யொருபோதும் ஒப்புக்கொள்ளார்கள். விம்முதலுடன்சென்ற வேந்தர் வேந்தர்கள் ஐவரும் நம்மிடத்தி லொப்புக்கொண்ட பன்னீராண்டு மெளிதிற் கழித்து; அஞ்ஞாதவாசங்குறித்து, அவரவருருவைமறைத்து, எந்த நகரத்திலாவதடுத்து, எடுத்த காரிய முடிப்பதற்குந் தொடுத்தவேலை நடத்துவதற்குங் கருதிக் காத்திருப்பார்கள். அவர்களைக்கண்டு பிடிப்பவர்களுமுண்டோ? மண்டல தூரந்தர மனுகுலத்தவனே! அவர்கள் மகாசூரர். தனுமுறைமுதலிய சாஸ்திரமறிந்த வீரர்கள். சாதுசங்கப்பழக்கமுற்ற தீரர்கள். தனகனக வஸ்துவாகன தர்ம விசாரணையிற் குபேரன் போன்றவர்கள். தவம்பெற்றவர்கள். மதிமந்திரிகள். ஒருமையும் பெருமையு முறவாய்க் கலந்தவர். இவ்வைவர்க

ளில் தருமநந்தனர் சதாநிஷ்டை கூடினவர். அவாவறுத்த லும் பொறுமையும் அழுக்காறின்மையும் நற்குணச் செய்கை யும் புறங்கூறுமையு முடையவர். தம்பிமாரிடத்தில் அவர்களி ஷ்டத்திற்கு மாறுபடாமல் நடந்து காலத்துக்கேற்ற புத்தியுத் திகளை யெடுத்துக்காட்டி, அவர்களைத் தன்வசப்படுத்திக்கொண் டிருக்கத்தக்கவர். அந்தத் தம்பிமார்களோ தமையன் சொல் லுக் கிரண்டில்லாமலிருந்து, அவர் கூறிய கோட்டைக்கடவா மல் நடந்து, தமையனைத் தந்தையாகவுட்கொண்டு நிந்தைதே டாதிருப்பவர்கள். ஆதலால், அவர்களுக்கொருபோதும் பொ ல்லாங்குநேரிடாது. அப்பேர்ப்பட்ட அறிவாளிகள் மனவெறு ப்பினுல் ஜேஷ்டனைத் தாறுமாருய்ப் பேசி அவருமிறக்கத் தா ங்களும் இறந்தார்களென்பது மாச்சரியமன்றி, ஆச்சரியமல்ல. அந்த நினைப்பை முற்றும்மறந்து எப்படியு மிவ்விடம் வரு வார்களென்னும் எண்ணம் வைத்து, அவர்கள் வந்துவிட் டால், அதற்கு என்னசெய்வோ மென்றும் அச்சத்தோடிருக்க வேண்டும்.

அர்ச்சுனனோ வென்ருல் அசகாயசூரன், அதிரவீரன். மூன்றுலகையும் வெல்லுந்தீரன், சுந்தரத்திற் சொகுசுடையமா ரன், தேவதாஸ்திரந்தெரிந்த கௌமாரன். வீமனெப்பேர்ப்பட் டவனென்ருல், ஊழிகாலத்தெமன்போல், யுத்தம்பண்ணத்த க்க சண்டப் பிரசண்ட தண்டதரன். சத்வகுண தர்மராஜன் சண்டை செய்யவந்தால், திரிபுவனமுந் திக்கென்றெரிந்து போம், வடவாமுகாக்கினியும் வாடிச் சாம்பலாய்ப்போய்விடும். அவருடைய மகிமையை யாருமறியார்கள். அறியத்தொடங் கினுல் அளவிறந்திருக்கும். அரவக்கொடியோனுகிய அரசனே! இளையவரிருவர் எத்தன்மைய ரென்னில், ராமபாணத்திலுங் கொடிய அம்பினையுடையவர்கள். பரதன்போலும் இலக்கும ணன்போலும் விரதம்காப்பவர்கள். பாஞ்சாலியோ பதிவிர தைகளிற் பதிவிரதையானவள். சொல்லைக்கடந்து சொற்புகலா தவள். பல்லைத் திறந்து நகைக்கறியாதவள். வல்லவர் தம்பால் மாறுகொள்ளாதவள். துடிப்பினை யுடையவள். தூற்றலில்லாத வள். நற்குண நற்செய்கைகளை வாய்ந்தவள். இப்பேர்பட்ட எழி லுடைமானுள் இவள் தர்மராஜனுடன் சண்டை போடலானு ளென்பதுதவறிலுந்தவரே. இவர்கள் முக்கியமாய் அக்கியாத வாசந்தொலைத்து இவ்விடம் வருவார்கள். உங்களெண்ணத்தை ப்பார்த்தால், அனர்த்தம் விளையுமென்பதற்கு ஐயமில்லை. அவ

ர்கள் வெளிப்படுவதற்குமுன் எவ்வகையிலாவதுகண்டுபிடித்துச் சபையிற்பேசி யிருக்கிறபடிக்கு மறுபடியும் வனவாசம்போகச் செய்வோமாகில் நாம் சுகப்படலாம். அப்படி செய்யாவிடில் அர்ச்சுனன் கணை அதிக்கிரமித்து வந்து நம்மைக்கொண்டு போய் நமனாலயத்தில் சேர்க்கும்.

இதன்றியும், வேதியருக்கு வேதமே கண்கள். க்ஷத்திரிய ஜாதியாருக்குத் தூதரே கண்கள். ஆகையால், நீங்கள் சாரணரைவிடுத்து முன்ஜாக்கிரதைபடவேண்டியது. நமது யுத்திக்கு மேலான புத்தியையுடைய பாண்டவர்கள் ஆண்டவனருளைப் பெற்றவர்கள். எவர்கண்ணுக்கும் அகப்படார்கள். பகலளவு போனாலொழிய இரவு வராது அதுபோல், உருவ மறைந்துறையும் பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாதவாசங்கழித்து வெளிப்படுவார்கள். நமது பலாபலத்தை நாமெண்ணி மெச்சும்போது எதிரிகளின் பலாபலத்தையு மெண்ணித் துணியவேண்டியது. இப்படிக்கெல்லாம்யோசித்து ஒன்றைச்செய்தால், என்றென்றைக்கும் பழுதுபடாது. அதைவிட்டுத் தூராலோசனை செய்வதினாற் பிரயோசனமென்ன? என்று மதியிலுயர்ந்த கிருபாசாரியர்வகுத்தார்.

இந்தப்பிரகாரம் துரோணாசாரியாருக்கும் கிருபாசாரியரும்பேசியவிபரங்களைச் சபைநிறைந்த சகலருங்கேட்டுப் பெரியோர்களின் கருத்தை தங்கள்தங்கள் புத்திக்கிசைந்தபடி யோசித்து, முடியப்போகிற காரணகாரியங்களையும் நிதானித்து வாய்மூடி மௌனமாயிருந்தார்கள்.

அந்தவேளையில், கௌரவகுலப் பிதாமகனாகிய வீஷ்மாச்சாரியர் துரியோதனனைபார்த்து அப்பா! திரிதராஷ்டிரனுக்குச் சுபுத்திரனும் எனக்குப் பவுத்திரனுமான சுகோத்திரனே! நீ தூதர்களையனுப்பி பாண்டவர்களைத்தேடச்சொன்னதுனாயமே. அவர்கள்தேசமெங்குந் தேடிப்பார்த்து திரும்பிவந்துரைத்தது அபாயமே. அதற்காகக்கர்னராஜன்பேசியதுநேயமே உன்தம்பி துச்சாதன னுரைத்ததுனக்கு அநியாயமே. துரோணாசாரியருங் கிருபாசாரியரு மொழிந்தது காயமே. நீயந்த பாண்டவர்களை யெப்படியுங் கைப்பிடியாய்ப் பிடிக்கவேண்டுமென் றெண்ணுவதபாயமே. இதனாற் காரியமில்லை. பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசஞ்செய்து, அஞ்ஞாதவாச மோராண்டு தொலைப்பதற்குன்னி ரூபமறைந்து, ஒரு தேசத்திலுறைந்து, முக்காலே மூணுமா முக்காணி வருஷமுங் கழித்து விட்

டார்கள். இப்போது நீங்கள் ஐவர்களைக் கண்டுபிடிக்குமுன் மற்ற நிகரமுள்ள மாகாணி வருஷத்தையு மொழித்துவிட்டு வெளிப்படுவார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட அறிவுடையோர்களை மரணமடைந்தாரென்று பேசினவர்கள் அந்தப் பாண்டவர்களால் மரணமடையத்தக்கவர்களே. அத்தன்மையான அவசரப் பேச்சை எத்தன்மையோ ரெடுத்திசைத்தாலும், புத்திமானாகிய நீ யெவ்வளவும் நம்பப்படாது. ஆனால், ஐவரிருக்குமிடத்தை நீங்களறிய வேண்டுமென்று விருப்பமுள்ளதாகில், முந்நூலாசிரியர்களால் அதற்கோ ருபாயமுண்டா யிருக்கின்றது. அந்தக் குறிப்பின்வழியை நான் குறிக்கிறேன். நீங்கள் நிதானித்துக் கொள்ளுங்களென்று காங்கேயர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

முனீஸ்வரர்களாலும் ரிஷீஸ்வரர்களாலும் மதிக்கப்படாத தருமராஜனும் திரௌபதாதேவியும் சகோதரர்களும் பொருந்திவாழ்கின்ற நாடும் நகரமும் மாதமும்மாரி வருஷிக்க வளங்கொண்டிருக்கும். காடுகரம்புள்ள மலைகளெல்லாம் தேன்மாரி கசிந்துகொண்டிருக்கும். ஆறு குளத்தினலைகள் யாவும் நவரத்தினங்களைக் கொழித்துக்கொண்டிருக்கும். கழனிகளிலூர்ந்து தவழாநின்ற சிப்பிகள் முத்துக்களை முறைமுறையே ஈன்றுகொண்டிருக்கும். கருங்கடற்கரைகளில் சிவந்த பவளக்கொடிகள் படர்ந்திருக்கும். காடுகள்தோறுந் தேடற்கரிய பொருள்வளம் நிறைந்திருக்கும். பசுவினங்கள் வேளைக்குப் பத்துப்படி பால்கறக்கும். வெகுஜனங்கள் நடக்கும் வழிகளெங்குங் கரும்பாலைசிறக்கும். எப்போதும் முப்போகந்தப்பாமல் விளையும். நித்திய சுபமங்களமாயிருக்கும். அருந்ததியைப்போல் பதிவிரதையான ஸ்திரீகள் பொருந்தி யிருப்பார்கள். சாரபயம்வராது. சோரபய மிராது. தெருக்கடோறும் தருமக்கொடி நாட்டியிருக்கும். போர்முகத்தில் வெற்றிகொள்ளும் ஜயக்கொடி கட்டியிருக்கும். வண்டினம் மதுவுண்டு மகரதந்தந்தோய்த்து காந்தாரம் பாடும். அந்நகரத்தோர் அண்டினபேரை யாதரித்துக் கீர்த்திப் பிரதாபம்பெற்று ஜீவகாருண்யரா யிருப்பார்கள்; துற்சோபம், துர்ப்பயங்கரம் துர்மரணம் துர்வியாதி முதலான தேகபீடை வாரா. யோகமார்க்க நெறிதேடித் தீவினையொழித் திருப்பார்கள். பொதுச்சாலையிற் கட்டிய ஆராய்ச்சிமணி யென்றுமசையாது. அசையும்படியான அக்கிரமங்களுமிராது. எளியவரென்றும் வலியவரென்றும் பாராமல், யாவரும் நடுவுநிலைமையான நீதியொன்றுயிருக்கும். எவர்க்கு மறிவு குறையாது. சகல கலைக்

கியானங்களுந்தவருது உடனுக்குடனே துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனம் நடந்தேறிவரும். ஆசாரபூசாவிதிக ளதிகமாயிருக்கும். தேவாலயம் விஷ்ணுவாலயம் மிகுதியாய்ச் சிறப்புற்றிருக்கும். பாபத்திற்குங் கோபத்திற்கும் பயந்தடங்கி வாழ்வார்கள். புண்ணியத்திற்கும் பொறுமைக்கும் பொக்கிஷமாயிருப்பார்கள். தைரியம் கல்வி ஞானம் குணம் பெருமை மேன்மை தபம் ஜபம் தானம் நிதானம் வெகுமானம் சன்மானம் வேதமந்திர வேள்வியும் ஓமமும் பூரணகும்ப புண்ணிய போஜனமும் நவமணிமாளிகை யாசும் எங்குஞ் சிறந்திருக்கும். சுபமங்கள கல்யாணமுரசும் தியாகமுரசுய் வெற்றிமுரசும் எங்கெங்கும் வலம்புரிச்சங்கங்களு முழங்கிக் கொண்டிருக்கும். காயாமரங் காய்க்கும். பூவாமரம் பூர்க்கும். கமலக்கருணைக் கண்ணனும் மகாலட்சுமியுடன் வாசமாயிருப்பார். இத்தன்மையாகிய உத்தம நகரமெதுவோ அதுதான் புண்ணியபுருஷர்களிருக்கும் பதியென்றுணர்ந்துகொள். இவை பெரியோர்கள் பேசியவண்ணம் நானுமுண்மையாய்ச் சொன்னேன். இனிமே லுன்னுடைய வல்லமையினல் யோசித்து உறுதி செய்துகொள்ள வேண்டியதென்று பீஷ்மாசாரியர் விளம்பினர்.

பக்கத்திலிருந்த கிருபாசாரியர் மகிழ்ந்து, வணங்காமுடி மன்னனைநோக்கி, வில்லும் வேலுந்தாங்கிய வேந்தனே! உன்னெண்ணப்படி முடியும்வண்ணம் சுலபமாகிய சூக்ஷியை உங்கள் பாட்டனர் சொல்லிவிட்டபடியால், திண்ணிய தூதரை விடுத்துத் தேடச்செய்வதற்கிதுவே நல்லஆதாவென்றிசைத்து மேலுஞ் சொல்லுகின்றூர். அன்புடைமையுடைய பாண்டவர்கள் இராஜசபையிற் சொக்கட்டாஞடித் தோற்றநாளையில், என்னையொத்தவர்க ளேற்படுத்திய வாக்கியம் பழுதுபோகாமல் பன்னிரண்டுவருடங் காடுறைந்து, ஒருவருடம் நாடுறைந்து காலங்கழிப்பதற்காகத் தங்கள் வடிவத்தை மறைத் திருப்பார்களென்பதற் கையமில்லை. பூருவமிந்த இராஜசபையி லுடன்பட்டுப் பேசினபேச்சின்படிச் சொற்சோர்வுபடாமல்தவணை நாளைத் தவிர்த்து விவகாரப்பழுது வாராமல் மெய்வழி நிற்கின்றூர்கள். அந்தப் பதின்மூன்று வருடமுஞ் சென்றபிறகு பாண்டவர்களே! நீங்களிவ்விடம் வருவீர்களாகில், உங்கள் நாட்டையொப்புவித்து விடுகிறேனென்று உறுதியுடன் எங்களுக்கு முன்பாக நீ சொல்லி யிருக்கின்ருயல்லவா? நீ அப்போதுரைத்த வாக்கியத்தை இப்போது தவறி யேதேதோ பேசுகிருய். இன்

னும் பாண்டவர்களைக் கண்டுபிடித்து பின்னும் பன்னிரண்டு வருடம் காட்டிலோட்டி விடவேண்டுமென்று மெத்த பிரயா சையுடன் சித்தப் பிரமையடைவது அநியாய மல்லவோ? ஐயோ! தலைப்போங்காலம் நேரிட்டாலும்; சரீரத்தைவிட்டுயிர் கெட்டாலும், உன்னைப்போலொத்த உத்தமன் சொல் நிலைதப் பிச் சோர்வடையலாமோ? அப்படி நிலை தவறுவையாகில், உன்னரசாக்ஷி யென்ன பிரயோசனத்தைப் பெறும்? ஆனால் எனக்கொன்று தோன்றுகிறது. பாபங்களைந்து பாராளும் பார்த்திபரிடத்தில் சத்தியந்தப்பியகுணம்தோன்றுமாகில்அவர் களினரசாட்சி பாராஜர் பங்காய்விடும். அஷ்டலட்சுமி யகன்று கஷ்டலட்சுமி கலந்துறவாடுவாளென்று வேதத்தில் விளம் பிய மொழியொன்றுண்டு. அதை யுன்னுமிடத்தில் உன்னு டைய செல்வ முழுமையும் சத்தியவான்களாகிய ஐவர்களுடைய தென்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை. இதை நீ செவ் வையா யோசித்துப்பார். ஆதிகாலத்தில், நாங்களெல்லோரு முன்னுடன் கூடிக் குலாவியிருந்து பேசியதென்னவெனில், பாண்டவர்கள் வனவாசஞ்செய்து வந்தா லவர்கள் நாட்டைக் கொடுத்துவிடுவதென்னுந் தீர்மானம் யன்றி வேறொன்றில்லை. இப்போதுனக் கிஷ்டமாகிய தம்பிமார் முதலினோர்களும் நீயுந் தாறுமாருய்ப் பேசுவது சரியல்லவே. அறியாதவர்க ளெப் படி பேசினாலும், பெருமையும் நிலைமையுமுடையபெரியவனாகிய நீபேசப்படாதே. உங்கள் குணத்தை நிதானிக்குமிடத்தில் நீங் கள் நினைத்த கருத்தை நேரேயறிந்தோம். நீங்களொன்று நினை க்கத் தெய்வமொன்று நினைக்குமென்னும் நெறியறியீரோ? நீங்களெண்ணிறந்த நாள்தேடினாலும், உங்கள் கண்ணுக்குப் பாண்டவ ரகப்படப்போகிறதில்லை. அவர்களைக்கண்டுபிடிக்குஞ் சாமர்த்திய முங்களுக்கில்லை. அப்படிக்கல்லவென்று கண்டு பிடிக்க வெத்தனிப்பீர்களாகில், வீணான பழியும் இழிவுங் குறை வும் நேரிடுமே யல்லது நிறைவேருது. அவர்களென்னாளும் நன்னாளாகவே யனுபவிப்பார்கள். அஞ்ஞாதவாசமும் பண்ணி யாயிற்று. நீ கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு இதுவரையிலுந் தேட விருந்த தாதரால் பாண்டவரிருக்கும் ஸ்தானந்தெரிந்துகொள் ளாமற் போனாய். இனிமேல் தேடவிட்டென்ன லாபங் காணப் போகிறாய்? விருதா வாலோசனையாற் பிரயோசனமில்லை. யா தொரு காரியத்திற்கும் முன் ஜாக்கிரதையிருக்கவேண்டும். பின் னெண்ணிப் பார்ப்பது பேதையர்பக்ஷம். தவணை நாட்கழியுங்

காலையில் தடவிப்பார்க்கத் துணிவது மேன்மையோர் பக்ஷமல்ல. ஆயினும், பாகீரதி பெற்ற கோமுனியாகிய பரிசுத்த இருதயரான வீஷ்மாசாரி சொன்ன குறிப்பின்படித் தூய்மையும் வாய்மையும் பொருந்திய தேசம் எவ்விடமிருக்கிறதென்று அதையாகிலுந் தெரிந்துகொள். பிறகு மற்றவிஷயம் யோசிக்கலாமென்று பூர்வாசாரியர் பேசியபோது, அவரிடத்தில் நேசவிசுவாசமுள்ள துரியோதனமஹாராஜன் மனம்வருந்தி, மானிலமெல்லாந் தேடித் திரிந்தலைந்து வந்த சாரணர்களை நோக்கி, நீங்கள் பார்த்த தேசத்தில் எங்கள் ஐயா அவர்களுரைத்த வார்த்தையின்படி அழகும், வளமும், அன்பும், நோன்பும், நேயமும், நிலையும், நீதியும், நெறியும், மானமும், தியானமும் வண்மையும், பண்பும், இசைந்திருக்கும் பட்டணமெதுவோ? அதைத்தெரியச் செய்யுங்களென்று சுயோதனன் கேட்க, வேவுகாரரெல்லோருங் கூடி, அரவக்கொடிக்கதிபனுடையஅடிமேற் பணிந்து சுவாமிபராக்கு! பெரியமூதாதை பேசியபடியேமாதமும்மாரியின்போகமும்பூதலப்பயிர்பொருந்துமுப்போகமும் ஆதுலர்க்களிக்கும் அன்னமுதலாகிய தியாகமும் சீருஞ் சிறப்புந் திகழுநற் செல்வமும் அறம்பொருளின் பலமுமான மேம்பாடும் நிறந்தரும் பசுக்கள் நெருக்கமுஞ் சுத்தமும் பாபச் சுருக்கமும் படையின் பெருக்கமும் வாழையுங்கமுகும் வளர்தரு தேங்குங் கரும்பும் வளம்பட விளைந்து பார்ப்பவர் மனதையுங் கவர்ந்துமென்மேற் சிறந்த நாடு மச்சநாடல்லது மற்றநாடில்லை. வேறே மாற்றிச் சொல்வதற்கும் வகையில்லை. எங்குமாராய்ந் துணர்ந்தோம். அந்நாட்டின் மகிழ்ச்சியை நாங்களென்ன சொல்லுவோம்? இந்நாட்டுக் கிசைபெற்ற ஏந்தலே! நம்முடைய பிதாமகன் பேசியவார்த்தை பிசகில்லை. சத்தியந்தான். வணங்காமுடியோனே! மற்றோ ராச்சரியத்தைக்கேளும். யாரோ வொரு பெண்ணுனவள் சைரந்திரியென்றும் மாலினியென்றும் பிருகந்நளையென்றும் வண்ணமாமகளென்றும் பேர்பூண்டு விராடராஜன் மனைவியினிடத்தில் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றுளாம். அவள் பேரிற் கீசகன் ஆசைகொண்டு தூத்தினனும். எவனோவொரு கிங்கரன் குறுக்கேநுழைந்து, அவனைப் பிடித்தெறிந்து வீசினனும். சபையிலிருந்தவர்க ளேசினர்களாம். அந்தக்கீசகனையும் அவன் தம்பிமார்களையும் மோசஞ்செய்து பொழுதுவிடியுமுன்னமே கொன்றுபோட்டார்களாம். இவ்விதமாகக் கொன்றவர்கள் யாரென்று விசாரிக்குமிடத்தில்; மேற்கூறிய வண்ணமாமக

ளுக்கு மெய்க்காவலாக விண்ணுலகிற் சஞ்சரிக்குங் காந்தருவ ரைவரென்று மண்ணுலகெல்லாம் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள். நாங்களதை நன்றாயோசிக்குங் காலையில், அந்தக் காந்தருவ ரைவரும் பாண்டவர்களென்றும், அவர்க்குரிய பாஞ்சாலி வண்ண மாமகளென்றும் துணிவாய்ச் சொல்வோம். இதுவே நிச்சய மென்று ஸ்திரமாய்ச் சொன்னார்கள்.

இவ்விதங்கூறிய சாரணர்களின் ஸ்திரவார்த்தையையும் வீஷ்மாசாரியர் மனங்குவிந்துரைத்த சத்திய மொழியையுஞ் சேர்த்துத் தன் கருத்துக்கிசையச் சீர்தூக்கிப்பார்த்து, காரண காரியத்தை யோசித்துத் துரியோதனன் பூரண மனத்தோடு பேசத் தொடங்கினான். ஐயா! கிருபாசாரியர் வீஷ்மாசாரியர் முதலிய கிருபைக்கடலாகிய பெரியோர்களே! கேளுங்கள். கீசகன் வீமசேனன் சராசந்தன் பகாசூரன் மந்திரராஜன் பலதேவன் இவர்கள் யாவரும் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் புகழத் தக்க தோள்வலிமையுள்ளவர்களாய்ப் பதினாயிரம் ஆனைபலம் படைத்தவரென்றும் இவர்களில் ஒருவரையொருவர் கொல்லலாமேயன்றி, மற்றொருவரால் மடியாரென்றும் பெரியோர்கள் பேசக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அப்படியிருக்க, காந்தருவர் வந்து கீசகர்களை மடித்தாரென்பதை யெப்படி நம்பலாம்? அந்தச் சைரந்திரி நிமித்தமாய்க் கீசகர்கள் சங்கரிக்கப்பட்டார்களென்பதையுன்னி யோசிக்குமளவில், அவள் சைரந்திரியல்லள்; திரௌபதையென்றும், அவ்வைவர் காந்தருவரல்லர்; பாண்டவரென்றும், அவர்களில் வீமசேனனே கீசகர்களை நாசஞ்செய்தவனென்றும், பெட்டிக்குட் பாம்புபோலடங்கி விராடபுரத்தி லிருக்கின்றார்களென்றும் கெட்டியாய்ச் சொல்வதற்கு யாதொரு அட்டியுமில்லை. அதேனெனில், வல்லிரும்பையொத்த அழுத்தமுடைய புயவலிமை பெற்ற யக்ஷர்கள், அமரர்கள், நாகர்கள், அசுரர்கள், இராக்கதர்கள் காந்தருவர்கள் முதலாகிய யாவரும் அந்தக்கீசகன் வல்லமைக்கு ஆற்றமாட்டாமல் கால்கைநடுங்கி யொடுங்கி யிருந்தார்கள். இவர்களிலோர் பிரிவாகிய காந்தருவர் வந்து கொன்றார்களென்பது எனக்கு மிகவு மாச்சரியமாயிருக்கிறது. தேன்துளிக்கு முடியானாகிய கீசகனை மடித்தவன் காமனுக்கொப்பாகிய வீமனென்று நினைப்பதற்குத் தடையில்லை. இது நிச்சயமே. வண்டு மொய்க்குங் கொண்டையினையுடைய வண்ணப்பெண் வடிவினாள் ஐவர்க்குரியதேவியே. இதற்கையமென்பதில்லை. ஆகையால் பாண்டவர்கள் விராட

புரத்தில் மறைந்திருக்கின்றார்கள். அஞ்ஞாதவாசத்தவணை கழிக்குநா ளின்னுமிருக்கிறபடியால், தாங்கள் வெளிப்படாமல், சிங்கபல கீசகனுயிரைத் தீர்த்துவிட்டார்கள். இதற்குமேல் நடக்கவேண்டிய யோசனையென்ன? இன்னதென்றுரையுங்கள். பொன்னனைய பெரியோர்களே யென்று ஐயங்கொண்டாளும் புயங்கக்கொடியோன் கேட்க, சூரியகுமாரனாகிய கர்னன் ஓர் மொழி யுரைக்கலுற்றான்.

மனங்காதலிக்கும் வணங்காமுடி மன்னனே! முன்னமெண்ணியதே நிசம்; இன்னுமேன் தாமசம்? மேகமண்டலமளாவிய தேர்விதங்களும் மும்மதம்பொழியும் யானையினங்களும் ஆலகாலம்போன்ற காலாட்களும் தக்ஷணமே புறப்பட்டு மச்சநாட்டைவளைத்துப் போர்தொடுத்து பசுக்கணங்களைத் தடுத்து நமதூர்புகவிடுத்துக் கண்மூடிக் கண்திறப்பதற்கு முன்னமே கலகம் விளைத்துவிடுவோம். நாம் எண்ணியவண்ணம் பாண்டவர்க ளிருப்பாராகில், விராடனுக்குப் பரிந்து நம்மேற்சண்டைக்கு வருவார்கள். சும்மாயிருக்க மாட்டார்கள். அவர்களைக் கண்டு பிடித்தால், விவகாரப்படி நடத்தலாம். அவர்களவ்விடத்திலில்லாமற்போனால், மடக்கிய பசுமந்தைகளெல்லாமுங்கட்கடைக்கலந்தானே. இரண்டு விதத்திலும் நமக்கு லாபமிருக்கிறது. இதுவே பாங்கென்று அங்கதேசராஜன்சொல்ல, அங்கிருந்த வரசர் யாவரும்பொங்கிப் பூரித்து இதுவே யெல்லோருக்குஞ் சம்மதமென்றிசைந்தார்கள். பெருமையையுடைய துரியோதன மகாராஜனும் இக்கருத்துக் கிசைந்தான்.

அந்தவேளையில் திரிகர்த்த தேசாதிபனாகிய சுசர்மா வெழுந்து, கரத்தைச் சிரமேற் குவித்து பணிந்து கௌரவகுலாதிபனே! முன்னொருநாள்சேனாதிபதியாகிய கீசகனுக்கும் எனக்கும் போர்விளைய, மன்னர்களுடன் வந்து வளைத்து, என்னைப்பிடித்து, இருகப்பிணைத்து தன்நகரத்திற்குக் கொண்டுபோய்விட்டான். அவன் கையைவிட்டுத் தப்பித்துவரப்பட்டபாடு தெய்வமறிந்தது. அந்தச் சத்துருவை வெல்வதற் கென்னாற்கூடாமையால் அந்தநாள்முத லிந்நாள்வரையிலும் நன்னாள் நமக்கெப்போது வருமென்று நான் காத்திருக்கிறேன். அன்னாள்செய்த முழுவினைவசத்தால்அவன் தன்னாற்கெட்டான். காமாந்தகனாகிய கீசகன் வாசஞ்செய்த மச்சதேசத்திற்கு என்னைப்போகச்சொல்வீராகில், விராடன்முதலிய வேந்தரையும் பிடித்துக்கட்டி, என் மனதில் வெந்துக்கொண்டிருக்குங் குரோதத்தையுங் காட்டித்

திட்டி, அந்தவிராடன் மைத்துனனாகிய கீசகன் என்னைப்படுத்திய அவமானத்தை யிவன்பாற்படுத்தி, அங்கொளித்திருக்கும் பாண்டவரைப் பக்குவமாயறிந்து, மச்சராஜன் வளப்பங்களைக் கைவசப்படுத்திக் கீசகன் பலத்தால் நமக்குக் கப்பணங் கட்டாதிருந்த கருவத்தை யடக்கிப் பசுமந்தைகளையுமடக்கி அஸ்தினாபுரம் வந்து சேருகிறேன், கர்த்தனே என்று திரிகர்த்தன் சொல்ல, ராஜாதிராஜன் மிகவும் நகைத்து மகிழ்ந்து படையிலுமொருவன், கோடையிலு மொருவனெனப் புகழ்ந்து, அண்ணா கர்ணா! சுசர்மா சொல்லிய வாக்கியம் உனக்கெப்படி யிருக்கிறதென்று கேட்டான்? அடடா! இப்போதே யப்படிச் செய்வது உத்தமமென்றான். அப்பொழுதே சேனாசைனியங்களைச் சேகரிக்கும்படி உத்தரவுசெய்து சுசர்மாவுக்கு வரிசைகளுந் தாம்பூல மரியாதையும் நடத்தி அண்டகடாக மதிரும் வாத்தியங்களுடன் சண்டைக்கனுப்பினான். அவ்வாறு விடைகொண்டு திரும்பிய திரிகர்த்தனானவன், விந்தகிரிக்கொப்பான தேரேறிப் பூலோக வேந்தன்போல் புறப்பட்டுச் சிறப்புப்பொருந்திய விராடபுரத்தின்மீது போர்புரியப் போனான்.

இப்பால், நந்தியாவட்டமாலையணிந்த நராதிபன் சபையிலுயர்ந்த சாதுக்களைநோக்கி, ஐயா! பூர்ணஞான சீலபுண்ணிய மூதாதையாவோர் புகன்ற குறிப்பிற்கிணங்க நமது தூதருரைத்த சொற்களினாலும் என்னுடைய நிச்சயத்தினாலும் அந்த விராடபுரத்தில் பாண்டவரிருக்கிறார்களென்பது பரிஷ்காரமாய்த்தெரிகிறது. அதற்குக் காரணமென்னவெனில், கேகயராஜ குமாரனாகிய கீசகனிறந்த காட்சியே சாட்சியாய்விட்டது. அவ்விடத்திற்குத் தண்டெடுத்துப்போன திரிகர்த்தனானவன், மச்சநாட்டிற் புகுந்து மாட்டைமடக்குங் காலத்தில், எதிரிகள் சும்மாவிருக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் மேல்விழுந்து போர் கொடுத்து மாட்டைத் திருப்பிக்கொள்ளுவார்கள். ஆயுதங்களா லடிபட்டு, மூனைகெட்டுப், படைமுறிபட்டு, பிடித்த பசுக்களைவிட்டு முதுகிட்டோடிவருந் திரிகர்த்தனுடைய வருத்தத்தைக்கேட்டுப் பின்புநாம்படைத்துணை போவது நன்மையோ? அல்லது இப்பொழுதே செல்வது நலமோ? கூறுங்களென, புத்தியிற் சிறந்த கர்னராஜன் மனம் பூரித்துக் கொற்றவனே! வித்தக விராடராஜன் மைத்துனனாகிய கீசகனையனுப்பி அடிக்கடி யுத்தம் பண்ணச்சொல்லி நம்மைத் திடுக்கிடச் செய்துக்கொண்டிருந்தானே. அந்த வஞ்சந்திர நாமவனைத் தண்டிக்க வேண்டுமாதலால்,

உமது பெரியவர்களின் அனுமதிபெற்று பெருஞ்சேனைப்படை கூட்டிப் புறப்பட்டுப் போர்மாட்டென்று கவச குண்டலங் கழல, அவன் மொழியைச் சிவன்மொழியா யுட்கொண்டு, பின் னும் பெரியோர்களைப் பார்த்து நான் நினைத்த நினைப்புக்கென் னசொல்லுகின்றீர்கள்? உங்கள் கருத்தையு மொளியாமல் வெளி யிடுங்களென்று திங்கள்குலத்துதித்த துரியோதனன் வினவி னன். அப்போதங்கிருந்த விரதப்பொருளாகிய கிருபாசாரியரும் மெய்த்தவ வித்தக வீஷ்மாசாரியரும் வேதவித்தாகிய துரோ ணாச்சாரியரும் முக்கியமாய்ப் படையெடுத்துப் போகவேண்டிய தென்று சம்மதித்துப் பொழுதுபோன பிற்பாடு போவோ மென்று உரைத்தார்கள். அந்த மொழியைச் சற்பக்கொடி யோன்கேட்டுச் சந்தோஷித்துத் துச்சாதனனை யழைத்து என க்கு நற்றுணையாகிய தம்பி! ரதகஜ துரகபதாதிகள் முத லிய சேனைகளைப் பிரயாணபேரிகை அறைந்து புறப்படச்செய் என்றான். அப்படியே செய்வேனென்று பிரயாணபேரி முழக்கி வைத்துப் புள்ளிப்படந்திருந்திய நாகக்கொடி பொருந்திய சுயோதனன்தம்பிமார்தொண்ணூற்றென்பதுபேரும் சல்லியரா ஜன் சௌபலராஜன் சகுனிராஜன், கர்னராஜன் முதலிய ராஜ ர்களையும் கூட்டித் தங்களெண்ண மிவ்வாறெனத் தெரியக்காட்டி யுத்தகோலங்கொண்டிருந்தார்கள். கொத்துச் சித்திரவேலைபதி த்த ரதத்தைச் செலுத்தி மச்சநாட்டின்மேல் சென்ற திரிகர்த்த தேசாதிபனுடைய செய்தியைச் சொல்லுகிறேன்கேளும் ஜனமே ஜயமகாராஜனே! என்றுவைசம்பாயனர்சொல்லத்தொடங்கினர்.

பெருமையிலுயர்ந்த பெரியோர் பேச்சைப் பொருளாகக் கொள்ளாத துரியோதனன் ஆக்யாபித்தவண்ணம், படைசேர் த்தெழுந்த வெட்சிமாலைபெற்ற திரிகர்த்தனனவன், முரசவாத் தியம் பேரி டங்கா காகளம் சங்கம் தாரை பூரி வீரசின்னம் தப் பட்டை முதலிய வாத்தியங்களைத் திக்கெட்டுஞ் செவிபட முழக்கிக், கத்தி கட்டாரி கேடயம் ஈட்டி எறிவேல் சூலம் பிண்டி பாலம் வாள் முசலம் தோமரம் குந்தம் சக்கராயுதம் மற்றுமு ள்ள ஆயுதங்களெல்லாம் பளபளவென்று விளக்கொளிபோல் மின்னப் பிடித்துக் கவசகுண்டல கிரீட மதாணி கடக கங்கண தோளணிப் பதக்கந் துலங்கியிருக்கும் வீரர்களையும் திடகாத் திர தேகதீரர்களையும் திசாதிசைகளிற்பாயவிட்டு, ஓரக்ரோணிப் படைகளுடன் மச்சதேசத்திற்குத் தக்ஷிணபாரிசத்தில் வந்து இறங்கிக் கட்டுக்காவலில்லாமல் எதேச்சையாகத்தின்று கொழு

த்துக் கன்றுடன் தழைத்துத் திரிகின்ற பசுமந்தைகளனைத்தையு மடக்கினன். அப்போதந்த மாடுகளெல்லாம் காதுகளை நெறித்துக் கண்களையுருட்டி விழித்துக் கடப்பார்வை பார்த்துத் தலையேறிட்டுத் தங்களை மடக்கினவர்கள் அன்னியரென்றறிந்து, தங்கள் தங்கள் கன்றுகளுடன்பெயர்ந்து, கும்பலினின்று முறிந்து, கும்மாளமிட்டு நாலுபக்கமும் பிரிந்து அம்மாவென்றலறி வீரிட்டதிர்ந்து, அயர்ந்து பயந்து, செம்மான் பாய்வது போல்பாய்ந்து, சும்மா வொருமூலையிற் கொம்பசைத்துக்கூட்டமாய்ச் சாய்ந்து, வெருண்டு பதறிக்கதறிக் கால்தவறிக் கலங்கித் திகைத்து மயங்கித் தியங்கி யகன்றோடும் பசுமந்தையைச் சுசர்மனுடைய சேனைசனியங்கள் துரத்தி துரத்தி மறித்துப் பிரித்து இருப்புக்கண்ணியால் தடுத்தார்கள், அந்தப்பசுமந்தைகளைக் காத்திருந்த காவலர்களும் அவைகளை மேய்த்திருந்த கோவலர்களும் ஆக்கிரமித்து அதிர்த்தெழுந்து மூவுலகதிரும்படிக்குத் தாவி மேவலர் சேனைமேல் விழுந்து அஸ்திர சஸ்திர ஆயுதங்களாலும் குடுதடி குண்டாந்தடி சுக்குமாந்தடி வளைதடி கிலுக்குத்தடி முறுக்குத்தடி பாணுத்தடி ஈட்டி எறியீட்டி திருகீட்டி சொருகீட்டி உருகீட்டி குத்தீட்டி பாலா பல்லயம் பற்ஜி பட்டா பாங்கு சாங்கு கத்தி கட்டாரி பிச்சுவா கவண்கல் உண்டைவில் சுண்டுவில் அம்புவில் இத்தன்மையாகிய ஆயுதங்கள் பலவுங் கொண்டெதிர்த்து, கோபமுதிர்ந்து பாய்ந்து சினத்தால் காய்ந்து, அவர்கள் மாய்ந்துபோம்படியாய்ச் சிலரை வெட்டியும் பலரைக் குத்தியும் அடித்தும் மடித்தும் சிலபேரை யுதைத்தும் சிலரை வதைத்தும் பலரை மறித்தும் பலரை முறித்தும் துண்டித்தும் கண்டித்தும் சுற்றியபேர்களைக் குத்தியும் பற்றியபேர்களை யெற்றியும் தங்கள் மாட்டைத் திருப்பினார்கள். திரிகர்த்தனைச் சேர்ந்த சேனைகள் சித்தம் பிரமித்து, ஒருமுகமாகச் சாய்ந்து, கணக்கு மிதமற்ற கடுங்கணைகளைத் தூண்டி, மும்மதயானைகளை முடுக்கிக், கோட்டைமதில்போல் குறுக்கி வகுத்துச் சிகரம்பெற்ற தேரைச் செலுத்தி திசையிலோடிய நிரைகளை வளைத்துக் குப்புற்றுபாயுங் குதிரையை விடுத்து கூட்டமான சேனை நிலைகெட்டழிய சொந்தசேனைகளாலந்தச்சேனைகளை முறிந்துபோகச் செய்து, மறுபடியும் மந்தையைத் திருப்பிக்கொண்டு; கட்டுக்காவலமைத்து, ஜயம் ஜயமென்னச் சிங்கநாத முழக்கி அந்தப் பசுக்கூட்டங்களுக்காக மேலிட்டுவந்த கோபாலர்களையும் பூபாலர்களையும் வில்லெடுத்து

வளைத்துச், சரமாரி தொடுத்துத் திசைமாற விடுத்து, விசனப் படும்படியாய் மாட்டி வாட்டியபோது இடையர்களெல்லாம் உடைந்திடைந்து, கையிழந்தவரும் காலழிந்தவரும் மெய்யுளை ந்தவரும் மேலுளைந்தவரும் முடிபோனவரும் அடிபோன வரும் முனைகெட்டபேரும் நிலைவிட்டபேரும் கண்ணீராறு கரையின்றிப்பெருகி, வாரிநீர் வழிவதுபோல் வழிய வந்து, விராடபுரத்திற் புகுந்து, முடிவேந்தனுடைய கொலுமுகத் திற்கு முன்சென்று நின்று, சங்காழி முகுந்தனைப்போல் சிங் காசனத்திருந்தருளும் எங்கோனே! என்றுவணங்கிச் சுசர்மா வுடன் திரிகர்த்தர்களும் குருசேனுசகிதராய் நேர்ந்து தென் திசையில் நிறைந்த பசுமந்தையை மடக்கினுர்கள். அவர்களு டன் நாங்களும்பகைத்து, எங்களாற் கூடியமட்டும் போரிட்டுப் பார்த்தோம்; அவர்களைவெல்ல வல்லபமில்லாம லடிபட்டு, வெம்பி வெதும்பி யோடிவந்துவிட்டோம்; அறுபதாயிரம் பசுக்கள் அவர் வசப்பட்டன. இன்னும் நாற்பதினுயிரம் பசுக் களையுங் கைக்கொள்ளப்பார்க்கிருர்கள். நாதனே! தேவரீர் ஆல சியம்பண்ணுமல், அமர்க்கெழ வேண்டுமென்ருர்கள். முல்லை நிலமாக்கள் மொழிந்ததைக்கேட்ட வல்லவன் நகைத்துக் கண்களிரண்டுங் கறுத்து, வெறுத்து கைநெரித்துப், பற்கடித் துச் சிரித்து, ஓகோ! விசுவாசமோசத்தைக் கண்டீர்களா? சொற் பனத்திலும் நினைக்கப்படாத அற்பனுகிய திரிகர்த்தனென் பவன் எங்களால் கட்டுப்பட்டு நொந்து கால்மேல் வீழ்ந்திர ந்து, என்றென்றைக்கும் அடிமையென்று புகன்று, இழிவுபட் டுப் போனதை மறந்து, மூவர்முதலிய தேவராலும் வேறு நினைக்கப்படாத விராடபுரத்துக்கு வந்து, மிகுந்த சேனையுட னெதிர்த்துப் போர்கொடுத்து, வெகுபேரைக்கொன்று, மாட் டையும்மடக்கி யிருக்கின்ருனும். நல்லது ஆகட்டும். ஓ சேனுதி பதிகளே! வீரப்பட்டம்பெற்ற ரதகஜதுரக கால்பலமுள்ள ஓரக் ரோணி சேனைகளையும் யுத்தசன்னமாகப் படுத்துங்க ளென்று, மெத்த முழக்கமாய் வெளிப்படச் சொன்னுன். அந்தச் சொல் செவியிற் புகுமுன்னமே கரத்தில் வில்லும் கழுத்தில் மாலையுந் தரித்தகாவலர் அநேகர் எட்டுத்திசையிலும் மட்டுப்படாத வாத் தியமுழங்கத் திரண்ட தேரேறி, வெள்ளம் புரண்டு வருவது போல் வந்து மொய்த்தார்கள். அதன்றியும் வெல்லும்படி யான அதிரதர்களெழுந்து நவமணிகளாற் சிறந்த முடியும் சூரி யன் நாணத்தக்க மாணிக்கப்பதக்கமும் ஆணிப்பொன் மதா

ணியும் நிரைவென்ருேர் அணியும் தும்பைமாலையும் கேயூர மணி குண்டலகண்டியும் பிரதாபவில்லும் சபதச்சொல்லும் பொங்கமாகக்கொண்டு சிங்கம்போற்சென்று, பொன்னுலகை விட்டிழிந்த தேவேந்திர னென்னும்படியாய்த் திக்கஜங்களுக் கொப்பாகிய யானையின்மேலேறிப் பெரும்புலியெனச் சீறிப் புறப்பட்டார்கள். எண்ணிய எண்ணங்களை நிறைவேற்றுகின்ற திண்ணிய திடகாத்திர தீரர்கள் யாவரும் ஒன்ருகக்கூடி விராட ராஜன் வெளிப்படு முன்னமே நாம்போய்த் திரிகர்த்தனுடன் அவன் சேனைகளையுங் கொன்று, பசுக்கணங்களைக் கொண்டு, விராடனுக்கெதிர்சென்று, நாங்கள்ஜயித்துவந்தோம், நீங்கள் போகவேண்டிய நிமித்தியமில்லை என்றுசொல்லி, உயர்ந்த விருது பெறுவோ மென்பதாக ஆணிவில்லை வளைத்து, நாணி பூட்டி, அம்புருத்தூணிமாட்டி, வாளுங்கேடயமும் வல்லயமும் பல்லவமுங் கொண்டு பகைவர் பட்டார்கள். முதுகிட்டார்கள். அவர்கள் கெட்டார்களென்று கெருவித்தெழுந்து, கட்டுக்கடங் காமல், அட்டாளதேசமும் உலாவிவரும் பட்டாளக்குதிரை யேறிவந்தார்கள். சேனுவீரர்கள்திரண்டு, திக்கென்றெரியச்செவ் விழிகாட்டிச் சீறிப்புகைந்து, செம்பொறி சிதறக்காய்ந்து, வீர கண்டையை யாட்டி, வெதுப்பும் வெறுப்புங்காட்டி, ஆயுதங்க ளைப்பிடித்து, அரைக்ஷணமுந்தரியாமல் துடித்து, அலைபாந்த கடலேழும் அடியோடு பெயர்ந்த வந்நாளிந்நாளென்று அகி லசராசரமும் பேசிக்கொள்ளும்படியாய்ப், பேரோசைமுழக்கிப் பெருங்கும்பு சேர்ந்தார்கள். இவ்விதமாகச் சதுரங்க சேனைகள் புறப்பட்டவீராவேசத்தை விராடனுடையமுதற்பிள்ளை சுவேத னென்பவன் கேள்விப்பட்டு, நாமிருக்க நம்முடைய தந்தை வருந்துவானேனென்று, தனது பிராணனையையும் எதிராளி யையும் துரும்பாக மதித்துப் பம்பரம்போற் சுழலும் செம் பொற்றேரேறி, வீரலட்சுமியை விவாகஞ்செய்வதற்கு விரும்பி வருந் தீரபுருஷனைப்போல் கூரம்புப்புட்டிலும் கார்முகவட் டமும் தாங்கிக் குவலய நடுங்கக் கவலையோடடைந்தான்.

இரண்டாவது பிள்ளை சதானீகனென்பவன் சங்கதிகளறி ந்து முகச்சுளிப்புடன் வெளியேவந்து அப்படியா இந்நாள் வரையிலும் பின்னமில்லாத மச்சநாட்டிற் பிரவேசித்தி கொஞ் சமேனு மச்சமில்லாமல் மாட்டை மடக்கிய லச்சைகெட்ட திரி கர்த்தனுடைய சேனைகளென்னுஞ் செய்கால் நிலத்தை என் வில்லம்பு கொண்டுழுது, இரத்தநீர் பாய்ச்சி, உயிராகிய விரை

யைவிதைத்து, அக்கிரமமென்னுங் களைகளைக் களைந்து, வெற்றிப்பயிர் விளைத்து, பூபாரப்பிணைப்போர்கட்டி, எமனுக்கு மேல்வாரங் கொடுத்து, என் தந்தைக்கு கீர்த்தி என்னும் நிலவாரம் கொடுக்கிறேனென்று திடுக்கென்றெழுந்து, வில்லை வளைத்து நாணேசை தெரித்து, பங்கப்படாத சிங்கக்குட்டியானது தங்க கிரியில் தாவும் தன்மைபோல் விசாலமான தேரேறி வீதியில் வந்தான்.

மூன்ருவது பிள்ளை சங்கனென்பவன் சிங்கநாதஞ் செய்தெழுந்து எங்கள் மாமனுகிய கீசகராஜனிருக்கிற வரைக்கும் கொஞ்சம் கோப்பியமாயிருந்தது. அவனிறந்தபின்பு மெத்த சாப்பியமாய்விட்டது. இனிமேல் பலரும் வசையாயேச அம்மொழியைக்கேட்டு நானுயிரோடிருந்து இன்பமனுபவிக்கமாட்டேன். இதோ வாளாயுதமெடுத்துப் புறப்படுகிறேன். வந்தவர் நொந்தழியக் கொந்தித்தள்ளுகிறேன். அவர்களை வெல்லாமலுங் கொல்லாமலும்போவேனுகில் என்னுவியிழந்து பொன்னுலகம் போய்ச் சேருகிறேன். இதுவே சத்தியமென்று சபதங்கூறி, விசையுடனேடி திசையசையுந் தேரேறி கவசமணிந்து தன்னை யொத்த தராபதி குமாரரும் மின்னுக்கிணையாம் ஆயுதந்தாங்கி வீராவேசங்கொண்டுவரத் தானும் பிரயாணமானுன்.

நான்காவது பிள்ளை வராககேதென்பவன் நான்கு வேதமும் தனுர்வேதமும் தர்மசாஸ்திரமும் மனுவிக்கியானமுந் தேர்ந்து அறம் பொருளின்பம் வீடென்பனவற்றை யறிந்து பொறுமைகவசம்பூண்டு, மன்னுயிரனைத்தையுந் தன்னுயிராய்ப் பரிந்து பாதுகாக்கும் பருவநாயகன், குலமன்னர் கூட்டமும் பலமன்னரீட்டமும் காலாட்படைகளும் ரதகஜ துரங்கமும் வேற்படை விற்படையுங் கொண்டு மச்சதேசத்து தட்சிணதிசையிற் சென்று லட்சியம் வையாமல் அந்தத் திரிகர்த்தனை இக்ஷணமே பிக்ஷாபாதகனுக்கி, வீரசொற்கத்தி லேற்றிவிட்டு வேறுவேலை பார்க்கிறேனென்று விசித்திர கவசம்பூண்டு தேரேறிப் போரேறுபோல் புறப்பட்டான்.

இந்தப்பிரகாரம் நான்கு பிள்ளைகளும் நால்வகைச் சேனைகளும் ஆரவாரித்தெழுந்து, சத்திரம் சாமரம் ஆலவட்டம் கொடி குடை பிலிக்குஞ்சம் மகரதோரணம் டால்வகைகளும் படைமன்னரும் வாத்யகோஷ்டமும் பின்னுமுன்னும் பெரும் புறக் கடல்போல் வரச், சிங்கநாதம் சங்கநாதம் எங்கும் நாதமாய்முழங்கத் தேர்நிரை யானைநிரையுடன் சேர்ந்த சேனையை

விராடராஜன் கண்குளிரக்கண்டு, பிள்ளைகள் நால்வரும் செல்வ தைப்பார்த்து, ஐயோ! இந்நாள்வரைக்கும் என்னைவிட்டுப்பிரி யாமலும் போர்முகமறியாமலுமிருந்த சிறுவர் முன்பின் யோசி யாமல் போயிருக்க, நாமிவ்விடமிருப்பது நியாயமோ? என் றெண்ணித் தன் சகோதரர்களாகிய சதானீகனையும் மதிராசுவ னையும் அழைத்து வரச்சொல்லி ஓ தம்பிமார்களே! தக்ஷிண னிரைமீட்சிக்குப்போன நமது பிள்ளைகளின் போர்த்திறத்தை யும் குருசேனையுடன் வந்த திரிகர்த்தனது போர்த்திறத்தையும் நான் பார்க்கவேண்டியிருப்பதால், சீக்கிரத்தில் தேர் கொண்டு வரச்செய்யுங்களென்முன். தமையன்மொழி தவருத தம்பியரிரு வரும் இரதத்தை யலங்கரித்து, திடவேகமுள்ள குதிரைகள் பூட்டி, மதிமோகனென்னுஞ் சாரதியுடன் கொண்டுவந்து நிறுத்தினுர்கள். பொன்தகடு வேய்ந்து நவரத்தின மிழைத்த அஸ்திர சஸ்திர திரஸ்காரவயக் கவசந்தரித்து, அம்புப்புட்டி லும் வரிநெருங்கிய வில்லும், வாளும், வேலுந்தாங்கி மகுட மும் மகரகுண்டலமும் வாகுவலயமும், கச்சையும், வீரகண்டை யும், விரற்சரடும், காச்சரடும், துன்னுதற்பட்டமுந் தரித்துத் தம்பிமார்களும் இராஜகுமாரர்களும் மகாப்பிரபல்ய சேனைக ளும் விருதுமேளவாத்தியங்களும்வெண்சாமரையும் வெள்ளைக் குடையும் மயிர்ப்பீலியும் புடைதாங்கிவர புறப்பட்டுசேனுதிபதி களும் படைவீரர்களும் முன்செல்லக் கட்டியர் பட்டுவான்க ளும் புகழ்பாடப் பரதநாட்டியமாடத் திருநீறணிந்த திரிநேத் திரதாரியாகிய ருத்திரமூர்த்தி யிவனெனச் சாதிக்கும்படியாய் வடுவில்லாமரபோனுகிய விராடபூபதிவந்தான். அம்மன்னனைத் தொடர்ந்து வழிவிடப்போன தருமராஜனை வீமசேனன் நகு லன் சகாதேவனிவர் மூவரும் பார்த்து, இந்த விராடராஜனு னவன் மாடுபிடிசண்டைக்கு நம்மைச் சகாயமா யழைக்காமல் போகிருனே? இதென்ன காரணமென்று கண்ஜாடையிற் பேசிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் கருத்தையறிந்த கங்கபட்டரானவர் மச்சராஜனைநோக்கி, நமது மடைப்பள்ளியிலிருக்கிற பலாய னன் மல்லர்களை வென்றபோதே மகாபலசாலியென்று நீரறி ந்தீரல்லவா. அவன் மிஞ்சிய மற்போரிலும்கொஞ்சம் விற்போ ரிலும் பழகினவனுகத் தோன்றுகிறது. இதோ நிற்கின்ற தந்திர பாலனும் தாமக்கிரந்தியும் போர்புரிவார்கள் போலுமிருக்கி றது. இவர்கள் தருமராஜனிடத்தி லிருக்கும்போது, கௌர வர்களுடன்கூடி ஆயுதப்பரிக்ஷையில் பயின்றிருக்கின்ருர்கள்.

சிலசமயத்தில் சண்டையிலும் ஜயங்கொண்ட தாஷ்டீகர்கள். இவர்களை ரக்ஷிக்கும் நீர் சண்டைக்குப் போம்போது, இவர்கள் உம்மைவிட்டுத் தனித்திருப்பது தருமமல்லவே. இம்மூவரையும் அம்மூவராகப் பாவித்துக் கூட்டிப்போவது நலமாகும். நான்மாத்திர மிவ்விட மிருப்பது நியாயமல்ல. நீங்களியாவரும் முன் செல்லுங்கள். நான் நடந்து பின் வருகிறேனென்று சொல்ல, அவரிசைத்த மொழியை யன்புடன்கேட்டவிராடன் சிந்தைகளித்து, இது என் தவப்பயனென்றுரைத்துத் தம்பியாகிய சதானீகனை யழைத்து, இந்த மகா ஸ்வாமியாகிய கங்கபட்டருக்கும் மற்ற ஆசாமிகளுக்கும் சிங்கமுக லலாடத்தேரும் பங்கப்படாத வில்லும் அம்பறுத்தூணியும் திநுசுவாரியாபரணங்களும் ஆயுதங்களுங்கொடுத்து அதிசீக்கிரத்திலுன்னுடன்கூட அழைத்துவாவென்று ஆக்யாபித்துப்போனான். அரசனுத்தாரப்படிக்குச் சகல வரிசையுஞ் சதானீகனாற் பெற்றுத் தடந்தேரேறி, எவர்களுக்கு முன்னுதா யிவர்கள்சென்று, விராடராஜன் தெற்குக் கோட்டைவாசல் தாண்டுமுன்னமே சேனையுடன் கலந்துபோனார்கள். அக்காலையில் பொன்மலையையொத்த எண்ணாயிரந் தேர்களும் மும்மதம்பொழியும் ஐயாயிரம் யானையும், இம்மெனப் பறக்கும் இருபதினாயிரம் குதிரையும், பொம்மென நெருங்கிய லக்ஷம் கால்பலங்களும் தம்பிமார்களும் சாதுரியமுள்ள சூரர்களும், மந்திரி தந்திரி மகுடவர்த்தனரும், சுந்தரமைந்தரும் சுதந்திர வேந்தரு மேவினார்கள். கொம்பு கொடி முரசு வாத்திய கோஷ்டங்கள் எட்டுதிக்குஞ் செவிடுபட தும்பு தூசிகள் அம்பரமட்டுமேகச் செம்பரத்தப் பூப்போல் சிவந்த கண்களையுடைய விராடன்படையைப் பின்னிறுத்தித் தன் மாட்டை மடக்கிய சத்துரு சேனைகள்மேற் சென்று போர்தொடுத்தான்.

அவ்வரசன் கோபாக்கினியால் பகைவருயிரை வாங்கிச்செறிந்து, வெற்றிவேல் தாங்கித்திரிந்து, முகங்கரிந்து புரிந்தசண்டையை தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்களும்பார்க்கச் சொர்னமயமான விமானமூர்ந்து சென்று, ஆகாயத்தி லிடமில்லையென நெருங்கித்திரண்டு வேடிக்கைப் பார்க்கும்வேளையில், இருதிறப் படைகளுங் கைகலந்து யானையும் யானையும், குதிரையும் குதிரையும், தேரும் தேரும், காலாளும் காலாளுமாக தொந்தயுத்தம் பண்ணினார்கள். யாரையார் துவைத்தார்கள், யாரையார் வதைத்தார்கள், யாரையார் சிதைத்தார்கள், எவரையெவர் கொன்றார்

கள், எவரையெவர் வென்ருர்கள், எவரையெவர் துன்பப்படுத்தி ஞர்கள்‘ எவரையெவர் ஓட்டிஞர்கள், எவரையெவர் மாட்டிஞர் கள், எவரையெவர் வாட்டிஞர்கள் இன்னவிதமென்று நானெப் படிச் சொல்லுவேன்? ஆஞலும் வரிசையாகப் புகுந்து மாச்சரி யத்துடன் உடலைவகிர்ந்து இரத்தவெள்ளம் புரண்டோடச்செ ய்தபடியால், போரின்பெருமையைப் புகழ்ந்துபேச வல்லவரில் லாமற்போஞர்கள். இத்தன்மையானகாலத்தில், நூறுநூருயிரம் ரதங்கள் நீறுநீருயழியக் குதிரைகளிறந்துகுவிய, மாறுமாருகிய மன்னருடல்களும் வேறுவேருகிய வீரர்குடல்களும் தாறுமாரு கிச்சிதைய, மலைநிகர் புஜபல மண்டலேஸ்வரர்கள் தலைபோயுரு ண்டுசெங்கடமடைய, இதனைக்கண்டயாவருமஞ்சி இன்சொல்லுரை க்கத் திறங்காட்டிவந்த திரிகர்த்தன் சேனைகள்புறங்காட்டிநொந் துபுலம்பி யோடும்படியாக விராடன்சேனைகளை மேலிட்டுசாடிய பொழுதுகோபமாயெழுந்தகுருகுலசேனைகள்கூறுகூருய் நிலைகெ ட்டோடிஞர்கள். வீரிட்டடர்ந்த விராடசேனைகள் வீரரோடெ திர்த்துப் போர்விளைத்ததால், அப்போரி லாற்றமாட்டாம லஞ் சிப் பயந்தோடுகின்ற அலங்கோலத்தைத் திரிகர்த்தன் தம்பியா கிய திடனென்பவன் கண்டு, முகப்வேர்த்து, அண்டகடாகம் பிளக்கும்படி ஆர்த்து, வில்லெடுத்து நாணிதொடுத்து, இருட் பாணங்களை விடுத்துச், சூரியனுமஞ்சி யொதுங்கத் தேரைச்செ லுத்திப் போராடிஞர். வாரிநீரை வாரியமாரிபோற் பொழியும் வாளியின் வல்லமையால், விராடனது நால்வகைப்படையும் ரதி கர்களும் பின்னிடைந்து ரதமுமுடைந்து யானைகுதிரைகளு மழிந்து மானுபரண மகிபருமொழிந்து போஞர்கள். தனுர்வே தசாஸ்திரங்கற்ற விராடன்பிள்ளைகள் நால்வரும் சதானீகன் முதலாகிய தம்பியரும் வெற்றிப்பயிர்விளைக்கும் வீரவேந்தரும் விதரணசாலிகளாகிய மாந்தரும் இசைகெட்டழிந்து திசைவிட் டோடும்படிக்குத் திரிகர்த்தன் தம்பியான திடனென்பவன் மலை ந்து ஜயம்பெறுகின்ற நன்மையைத் திரும்பிப்பாராமலோடிய துரியோதனன் சேனைகள்கண்டு வருந்திய தோஷம்போக்கிப்பு கழ்ந்து, புளகாங்கிதத்துடன் வாடியபயிர் மழைகண்டவாறு மிகமகிழ்ந்து, கடல்முழக்கம்போ லிரைந்து, திரும்பி விரைந் தோடி புகுந்து திரிகர்த்தன் தம்பியைக் கலந்து நான்குபுறமும் பறந்து, அணியணியாய்ப் பிரிந்து, வில்லினைவளைத்துக் கொல் லெனப் பாணஞ்சொரிந்தார்கள்.

அவற்றின் வேகத்திற்கு வெருண்டு அரண்டு புரண்டு மருண்டு, மேனிபுண்ணாகி விலங்கிக் கண்களிரண்டும் கலங்கிக் கருதாதெல்லாங் கருதிக் கசிந்துருகி, வியாகூலமடைந்து, அச்சமேலிட்டு, அமர்முனைவிட்டோடாநின்ற அரசர்களையும் சேனைகளையும் விராடனுடைய மூதற்குமாரனாகிய சுவேதனன்கண்டு கோபத்தாற் கொதித்து, மனம் பதைபதைத்து ஓடவேண்டாமென்று கையமர்த்தித் திரிகர்த்தனையுங் குருசேனைகளையுஞ் சிதைத்துவிடுகிறேனென்று தேரைச் செலுத்திச் சென்று, வைரவில்லை வளைத்து நாணிதொடுத்துக் குணத்தொனிசெய்து, அஸ்திர சஸ்திரங்களை எய்து, மாறுபடாத யானைப் பெருக்கத்தையும் கூறுபடாத குதிரைக் கூட்டங்களையும் வேறுபடாத மிகுதிரவீரர்களையும் நீறு நீருகத்தெரித்தது மல்லாமல், மேலிட்டுவரும் வேந்தரையுமாட்டி, மற்றோர் திசையில் வளைந்து போர்மூட்டிச் சுற்றிய பெருஞ் சேனைகளின் தலைகள் சுழலப் பேய்போலாட்டி பின்னிடவோட்டினன்.

இவனுக்கிளையவனாகிய சதானீக னென்பவன் மன்னவர் மதிக்க வரிச்சிலை வளைத்து, பொன்னிருள் பூண்ட தேர்மேல் வந்த மன்னர் முடிகளைத் தென்னங்குலைபோற் சிதறவுதிர்த்து முன்னும் பின்னும் மூடுக்கி யதிர்த்துச் சின்னப்பட்டுப் பயந்தொதுங்கும்படியாக துன்பப்படுத்தி, உருத்துச் சினந்து, உறுக்கிச் சிரித்து, உரத்துடன் முனைந்து ஒருதிசை புகுந்தான்.

அவனுக்குத் தம்பியான சங்கனென்பவன் முன்னவன் காட்டிய மூடுக்கைப் பார்த்து வன்னத் தேரோட்டி வரிச்சிலை நாட்டி, நவமணிபதித்த கிரீடம் பொறுத்த வெற்றிவீரக் கொற்றவரேறிய ஆயிரந்தேர்களை யடித்துக் குறைத்து, அச்சுமச்சுமுறிய நிறைத்து, அனேகரை மடித்துப் பிணமலைகுவித்துத் தானொரு திக்கிற்சென்று, ஜயசிங்கம்போல் தாக்கிச் சத்துருக்களை நமனிடத்திற்குப் போக்கினன்.

இவனுக் கிளையவனாகிய வராககேதென்பவன் வாசமாலைகள் மணக்கவணிந்து, பூசலுக்குரிய புகழுடனெதிர்த்து, பலம் பெற்ற சிலையை வளைத்துப், பாணங்களால் உருவத் துளைத்துப் பதறிக்கதறிச் சிதறி மூடியும்படி செய்து வேங்கைப்புலிக்கெதிர்ப்பட்ட மான்போலோடிய பகைவர் யாவரும் கெட்டொழியும்படி நிர்த்தூளியாக்கிவிட்டுப் பூணணிப்புயஞ் செழிக்கப் பொருந்தினன்.

இந்தப் பிரகாரம், பாற்கடலை மந்தரகிரியானது கலக்கிக் கடைந்தவாறுபோல், விராடராஜனது நான்கு பிள்ளைகளும் நால்வகைச் சேனையும் எட்டுத் திக்கும் புகுந்து, போராடியவேளையில், தந்தையான விராடராஜன் அப்புத்திரரின் சாமர்த்தியத்தைக் கண்டு, உற்சாகங்கொண்டு, (ஆலமரத்தின்விழுது அம்மரத்தை தாங்குமாறு) தனக்குதவியாய் வந்துவளைந்த தன்மக்களைப்புகழ்ந்து, மகிழ்ந்து, தளர்ச்சியில்லாமற் களிந்து, ஜயமாலையு முடியுந்தரித்த விராடன் தானும் வெகுண்டு, எக்களித்து, விசித்திர வின்னுணேற்றி, முச்சட்டை முழக்கங்காட்டி அச்சுடனமைந்த தேரோட்டிச் சங்குகளீன்ற முத்தினங்கள் சந்திரனைப்போல் பிரகாசிக்கும் வயல்சூழ்ந்த நாட்டுக்கதிபனுகிய திரிகர்த்தன் தம்பியைவளைத்து, பத்துக்கணைகளைப் பாயத்தொடுத்து, அவன் விடுத்த பாணங்களையழித்துக் கெடுத்துக் கொடி குடை தேர் குதிரை சாரதி வில்லையுமழித்து, அவனுடன் கூட வந்த வீரர்களையுங் குறைத்து, நேருக்குநேர் தாராளமாய் நெருங்கி, அவன்மேல் மாறுவேக வடிக்கணை முடிக்கிச் சேனைவேறு தேசத்தரசர் கூட்டம் வேருகச்சிதறும்படி தாறுமாருக முறித்துத் தனிப்படப்பிரித்துப் போர்விளைத்தான். அதனுல் திரிகர்த்தன் தம்பி சிந்தை வருந்தி, தோளுந் துளைப்பட்டு, வாளுந் தறிபட்டுச் சேனையுங்கெட்டுச் செருமுகம்விட்டு, ஓடுகின்ற பதாதியருக்கோரடி முந்திப் புறங்கொடுத்தோடும் புன்மையைத் திறம்படைத்த விராடர்கோன்கண்டு, ஊழிகாலத் தொருவனுகிய உருத்திரமூர்த்திபோ லுருத்தெழுந்து, வாடிப்போகிற குருசேனைகளை மறித்துத் தறித்து, மடியச்சிதைத்து, ஒருவருந் தனக்கெதிர்ப்படாமல் வதைத்துப் பிணக்குப்பைமீது சக்கரம் புதையத் தேர்விடுத்துச் சென்ருன்.

இவ்விதமாக விராடபூபதியால் நிலையழித்துவிட்ட குருசேனையும் திரிகர்த்தன் தம்பியும் பலங்குறைந்து, படைமுறிந்து, நொந்துபோனுர்கள். அந்தயுத்தத்தில் இரத்தம்பெருகி ஆறுபோலோடப் பிணங்கள் மலைகள்போற் குவிந்துகூருடக் காக்கையுங் கழுகுங் கலந்துவிளையாட, நாயும் நரியுஞ் சீறிப் போராடப் பேயும் பூதமும் புகழ்ந்து கொண்டாட, எமபடாளுயிரையிழுத்துக்கொண்டோடக் கூளியும் பருந்தும் விருந்துண்டாடப் பைசாசகணங்கள் பாடி நின்ருட, அறுபட்டதலைகளைப் பூமிதேவி யம்மானுராடப் புயமுந் தலையும் பொருந்திப்புரளப் பொடிப்பொடியாக்கி ஒருகோடி சுடுசாய்விட்டு அருகோடிய

தேரையுந்தூண்டி ஜயங்கொண்டு வருகின்ற விராடராஜனது திடத்தை திரிகர்த்தன்கண்டு வெகுண்டு கொதித்து வெருண்டு வில்வளைத்துப் புரண்டுபோன சேனுவெள்ளத்தை போகவொட்டாமல் திருப்பிச் சந்திரனைக்கண்ட சமுத்திரம்போற்பொங்கி, அட்டதிக்கஜங்களும் அயர்ந்து நடுங்கி மதம்பொழியும்படியாய் நாணொலிசெய்து; வெற்றிப்பாடல்கள் பாடுகின்ற நால்வகைப்படைகளுடன்சேர்ந்து, மகமேருவைப்போன்ற இரத்தினத்தேர்மேலிருந்து, கடுவிடநாகக்கணை மழைபொழிந்து, விராடன் சேனைகள்யாவும் விருதிழந்து புறங்காட்டச்செய்து, திக்கெட்டுந் திடுக்கிட்டுத் திக்குமுக்கிட்டு விக்கிட்டோடச்செய்து, மதயானைக்கூட்டத்தில் வந்துபுகுந்த மடங்கல்போல் பாய்ந்து தேர்நிரையையும் யானையினத்தையும் குதிரைப் பந்தியையும் காலாள்களையும் போக்கிவிட்டுச், சுற்றிச்சுற்றித் தும்சஞ் செய்கையில்; விராடராஜன் பிள்ளைகள்வந்து கொடுஞ்சமர்விளைத்தார்கள். அவர்கள் வெங்கணை யாயுதம் வில்லுமிழந்து, கரி பரி தேர் காலாளுங் குறைந்து, குடல்கலங்கி, உடல்நடுங்கிக், குலை குலைந்து, தலைநடுங்கி, உயிரொடுங்கிப். பெருமூச்செறிந்து, உடன்பட்டோருடன்திடங்கொண்டோடவும் தேகத்தில்தாக்கிய காயங்களுடன் சேனைகள் மருண்டேங்கவும்; பசுக்காவலரும் படைவீரரும்பறந்து பின்வாங்கவும் படாதபாடும்படுத்தி, மச்சராஜனுடைய பசுமந்தையைத் தன்னிச்சையின்படிக் கைக்கொண்டு நச்சரவக்கொடியை நாட்டி நாம் வெற்றிகொண்டோமென்று ஜயபேரியடித்துச் சிந்தைமகிழ்ந்து, சிலதூரத்திற்கப்பால் சேனைகளையுஞ் சேர்த்துத் தீரம்பேசியிருந்தான்.

இவ்விதமாகவீரகண்டையும் வீரபட்டமும் விண்மணிமுடியுஞ் செங்கழுநீர்மாலையும் காந்தக்கோதையும் பொருந்தித் திருந்தியிருந்த பெருந்தகையான திரிகர்த்தராஜனை மச்சநாடன் கண்டு, மதிமுகம்வேர்த்துத் தேருடனெதிர்த்துச் சிலைவளைத் திழித்து, முறுக்கு நாணியை யிறுக்கியேறிட்டு, ஐம்மலர் வாளி ஐம்முகவாளி ஐந்து இடிக்கணை ஐந்து விஷக்கணைமுதலிய வேறுவேறு அஸ்திரங்களை விறுவிறென விடுத்துத் திரிகர்த்தனேறிய தேரைமுறித்துச் சாரதி தலையைத் தறிந்துக் கொடியைக் குறைத்துக் குதிரையை வதைத்து, வில்லைப்பிளந்து, நாணியைத் துணித்துக் கவசத்தைப் பொடித்துக் கருத்தைக்கலக்கி, அச்சமுண்டாகும்படிக்குக் கொத்தாகிய பத்தம்பை அவனுடைய மார்பில்விடுத்தான். அந்த விராடன்விட்ட கணை

களினால், நேர்புகுந்த சுகர்மாவானவன் தோழிந்துசிலேமுறிந்து சீரொழிந்து பரதவித்துப் பின்பு நெஞ்சுரமுற்று இந்த விராடனை நானெளிதில் விடமாட்டேனென்று சேமத்தேரேறிச் சிலைக்கணை கொண்டுசென்று, தேர்நின்று, ஆரவாரித்து இருபது பாணம் இடிபோல் தொடுத்து அவனது தேர் அச்சு மச்சு குற்றுக்கால் கொடுங்கை கொடி குடை குதிரை சாரதி முதலியவற்றைத் தூள் தூளாக்கிப் பஞ்சுபோற்கொட்டிப், பறக்கவிரட்டி அவனுடைய இடக்கை வில்லினைச் சடக்கெனத்தறித்துத் துவஜமழித்துக், கவசங்கிழித்து ஜாடும்பொழுது தட்டுக் கெட்டுத் தடுமாறியுலேந்து கட்டுவிட்டுக் காவலறிந்து நிலத்தில் நின்று மலர்த்திவிழித்த கண்களுடன் வாடிவருந்தினான். அப்போது அவனுடன்வந்த சேனைகளழுது ஐயையோ! நமதரசனுக்கும் வந்ததோ பழுது! ஓ தெய்வமேயென்று தொழுது, நாவறண்டு நாணமேலிட்டு யுத்தமுனைவிட்டுச் சித்தம்பிரமித் தோடும்படியாகச் சிதறக் காட்டிப் பலம்பெற்ற வில்லாளியாகிய விராடன் கழுத்தில் வில்நாணியைமாட்டி ரதக்காலுடன் பூட்டி ஜயசங்க பேரிமுழக்கி நால்வகைச் சேனையோடுசென்று, நான்கு புறத்திலும் காவலாகவடர்ந்து, பசுமந்தைகளுந் தொடர்ந்துவரும்படியாக ஓட்டிக்கொண்டு பணிக்கொடிதரித்த பார்த்திபனை நாடிப்போனான். அந்த அபஜெயத்தைக்கண்ட விராடன் மைந்தரும் பசுக்கூட்டங்களுக்குக் காவலான நந்தரும் படைத்துணை வந்த வேந்தரும் பராக்கிரம வீரமாந்தரும் தங்களாற் கூடியவரையிலும் நேர்ந்து, காலகதியை யோர்ந்து மனம் நொந்து கங்கபட்டரிருக்கு மிடத்திற்கு வந்து அவர் கால்மேல்விழுந்து தந்தையை யிழந்தோம் எந்தையாகிய அரசனைப் பிரிந்தோமென்றேங்கியழுதார்கள்.

அந்த வேளையில், நெடுந்தூரத்திலிருந்து யுத்தவித்தையைப் பார்த்திருந்த தருமராஜனான குருகுலக்கோமன், பயப்படாதீர்களென்று அவர்கள்படும் பரிதாபத்தைமாற்றித் தன்பக்கத்திலிருந்த பலாயனனாகிய தம்பியைக் கடைக்கண்ணாற் பார்த்தார். அவரது கண்ஜாடையைக்கண்ட வீமசேனன் ஊழித்தீயைப்போலெழுந்து தன்னுடலையுமறந்து யுகமுடிவில் தோன்றும் சங்காரக்கடவுளாகிய உருத்திரமூர்த்திபோல் பேரோசைகொண்ட வாயுதேவனனவன் மிகயுயர்ந்தமலைகளையும் உவரியலைகளையும் உலைத்துமோதிச் சிதைக்குமாறு மற்றொருதேரைவாரித் திரிகர்த்தன் தேர்மேல்மோதி, அவன் படைவீரர்களையுங் கொ

ன்று, பசுநிரைகளையும் வென்று விராடனையும் விடுவித்துக் கொண்டு திரும்புதற்கெண்ணி திடுதிடெனச் சென்றான். எடுத்தடி வைக்குமுன்னமே எற்றக்கோல்தூரம் போய்விட்ட இளஞ்சிங்கத்தின் ஆத்திரக்குறிப்பைத் தருமராஜனறிந்து, ஓகோ! மோசம் வந்ததே என்றுணர்ந்து, தம்பியைத் தனிப்படவழைத்து அடா குழந்தாய்! அப்பனே வீமா? ஒப்பில்லாச் சுப்பிரதீபம்போன்ற உத்தமனே! என்றணைத்துப் புகழ்ந்து உன் கருத்தை நானறிந்துகொண்டேன். என் கருத்தை நீ கண்டுகொள்ளவில்லை ஆத்திரப்படாதே. நமதடக்கங்விடாதே. இது வரையிலுங் கழிந்த வனவாசத்தைக் கெடுத்துப் போடாதே. இப்போது உதயமானசூரியன் அஸ்தமனமாகிற வரைக்கும் நாம் இன்னாரென்று எவர்களு மறியப்படாதே. ஒருவேளை சத்துருக்கள் நம்மைத் தெரிந்துக்கொண்டால் நாமிதுவரையிலும் பட்டபாடு பாழாய்ப் போகுமே; இதையுன் கருத்தி லிருத்திச் சென்று, பெருஞ்சண்டை விளைத்து வீமசேனனென்னும் பெயரை வெளிப்படுத்தாமல் வில்லும்பாணமுங்கொண்டு, தேர்மேற் சென்று திரிகர்த்தனுக்குன் திறங்காட்டிநின்று, அவனைத் தேருடன்வென்று தம் விராடராஜனை மீட்டுவிடென்று வேண்டிய புத்தியுத்திகளை வீமனுக்குரைத்து வீராவேச மிவனுக்கு மேலிடாதிருக்கும்படி எமதர்மராஜனாகிய தன்தந்தையைப் பிரார்த்தித்து விடுத்தார்.

அவ்வாறு அண்ணன் சொல்லுக்கடங்கிய வீமசேனன் கேயூர மணிகுண்டல கௌசகுண்டல முதலிய பணிபூண்டு, அம்புருத்தூணி யாவுந் தரித்து, ஆகாயமளாவிய குன்றனைய தேர்மேற்பாய்ந்து வில்வளைத்து நாரியேற்றி வெற்றி பெற்ற சிங்கமானது யானைமேல்தாவும் வீறுப்புப்போலும், வேகிற தீயைப்போலும், வெறித்துப் போனான். அவன்செல்லும் வேடிக்கையைப் பார்க்கும்படிக்குத் தேவேந்திரன் முதலியதேவர்களும் ஆகாயத்தில் நிறைந்து அழகியவிமானத்தமர்ந்துவேடிக்கை பார்த்தார்கள்.

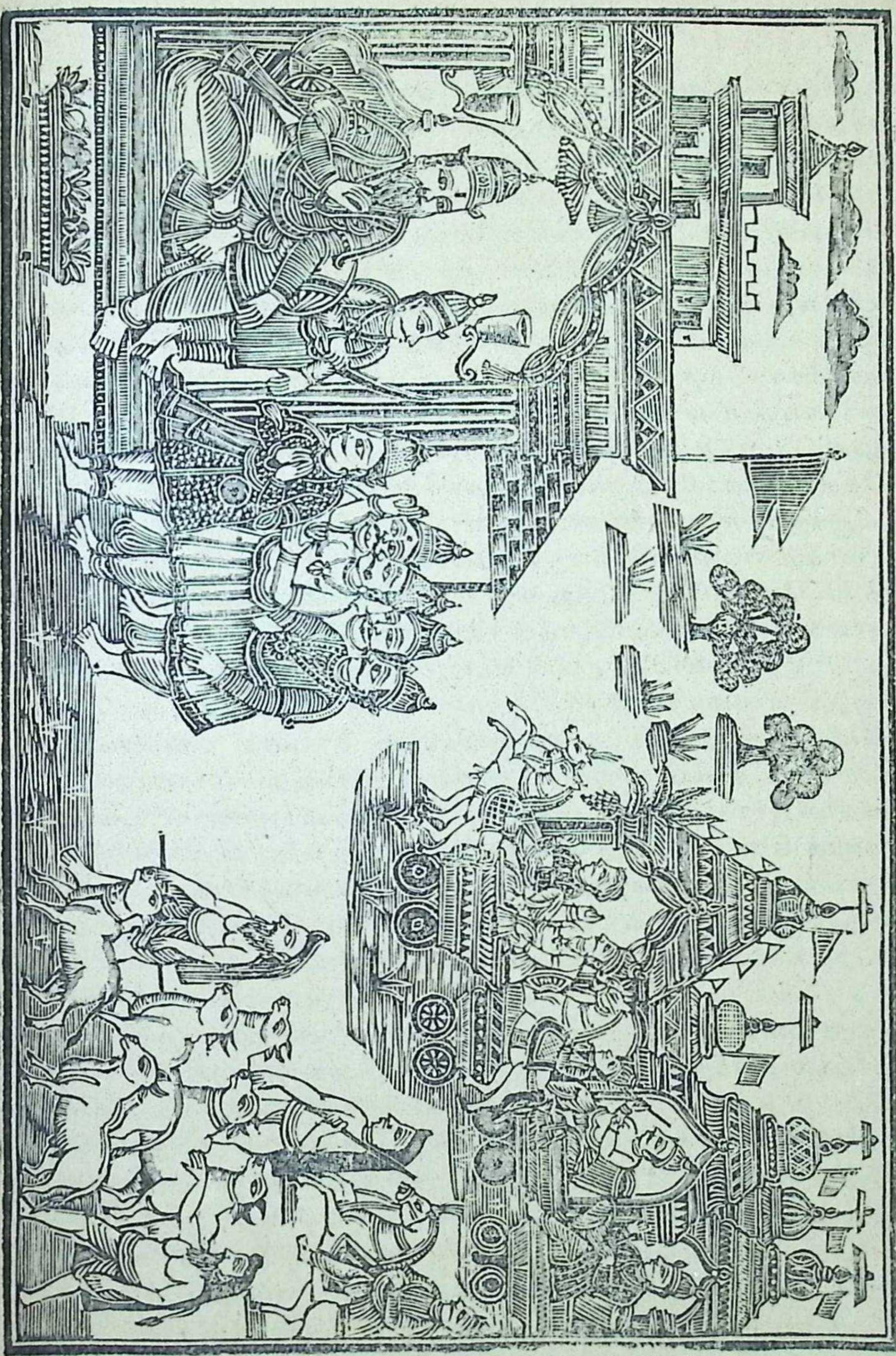
வீமனுக்குப் புத்திமதி விளம்பி விடுத்த முரசக்கொடியோனாகிய தருமராஜன் மனந்தாளாமலும் தம்பியை நம்பாமலும் நகுல சகாதேவர்களாகிய தாமக்கிரந்தி தந்திர பாலர்களைப்பார்த்து ஐயா, இளந்தம்பிமார்களே! உங்களண்ணனாகிய வீமனையனுப்பி யிருக்கிறேன். அவனோ மிகுந்த ஆத்திரமுடையவன் அவசரக்காரன் முன்கோபமுள்ளவன் அவனொருவேளை சுசர்

மன்பேரில் பாய்ந்து சுடுசரந்தொடுத்துச் சமர்புரியும்வேளையில் தன்னுடைய வில்லும் பாணமுமுறிந்து, மேனிவருந்தி, வம்புநேரிடுமாகில் தேரைவிட்டுக் கீழே குதித்து, அம்புகள்பறக்குங் கும்பலிற் புகுந்து, விற்போர்விடுத்து மற்போர்கொடுத்து மலைகளை மரங்களை வாரணத்தேர்களை வாரியடித்து மாறுகொடுப்பான். அதனாலிவன் வீமனென்று வெளியாகிப் பாண்டவரிவ்விடத்தி லிருக்கின்றார்களென்று பகைவரறிந்துகொள்வார்களே அவர்களறிந்தால், மறுபடியும் நாம்வனவாசம் பண்ணவருமே நாமெண்ணிய வெண்ணம் ஒன்றும் நிறைவேறாமற்போய்விடுமே. உலகம் பழிக்க இடமுண்டாகுமே என்று தம்பியரிருவருக்கும் தழைக்கச் சொல்லி, நீங்களிரண்டுபேரும் கூடச்சென்றிருந்து வீமனை மிஞ்சவொட்டாம லடக்கித் திரிகர்த்தனைமடக்கி யுத்தந்தொடங்கிப் பசுக்களையும் விராடனையும்விலக்கி வேடிக்கைபார்ப்பவர் தலைகுலுக்கி வியக்கும்படியாய் அமர்முடித்து ஜயத்துடன்வருவதேபெருமையென்றுரைத்தனுப்பினார். அவருடையஇதோபதேசத்தைசிரமேற்கொண்டு அவ்வாறேமுடிப்போமென்று அண்ணனைத்தொழுது வெகுளிமேற்கொண்ட இளங்காளையரிருவரும் பொன்மயமான போர்த்தேரூர்ந்து கல்லென்றிசைக்குங் கார்முகம்வணங்கி நூற்றிலொருவனென்னு மதிரதவீரர்தலைகள் குதிரையின் காலிலும் யானையினடியிலும் அகப்பட்டுருளும்படியாகச் சேனைகளைநடாத்திப் பாணப்பிரயோகம் பண்ணிக் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் பறந்து ஓட்டமாயோடுகின்றவாயுபுத்திரனாகிய வீமசேனன் மேல்நாட்டமாய் நாடிச்சென்றவர்களாகித் திரிகர்த்தன் சேனாவெள்ளத்தை நீந்திப்போய் தேருடன்தேர்கலக்கபோராடினார்கள். தேவர்கள் புகழாநின்ற குருகுலஜயபதியான தருமர்தம்பிமார் மூவரும் போயிருக்கிறார்களே தாழ்ச்சியென்னமோ? சண்டையாதோ? என்று மனந் தரியாதவராய்த் தானெடுத்த வேடத்திற்கு தக்க மரியாதையும் மகிமையும் தப்பாமல் சம்மாரகாலத்தில் புரண்டெழுகின்ற சலநிதிபோல் குணக்கடலூ மருட்கடலுங் குவலயத்தேரேறி அக்ஷதையிறைத்துக் கட்டுகளெட்டும் குச்சுப்பட்டுடைய வில்லைத் தொட்டெடுத்து வாயுவேக மனோவேகத்துடன்வந்து தம்மைத் தம்பிமார் பார்க்கும்படிச் சமர்முனையிற்கலந்தார்.

இவருக்கு முன்சென்ற தம்பியரிருவரும் நெருங்கி எப்புறத்துச் சேனைகளையும் அப்புறத் தகலவிடாமல் துப்புறவொழித்து மன்னர் தம்முயிரை வானுலகேற்றிச் சின்னபின்னஞ்

செய்துவருவதை வீமன்கண்டு மேலாகிய சந்தோஷங்கொண்டு பலம்பொருந்திய வில்லில் சரங்களைப்பூட்டி தலம்புரண்டோடத் தாக்கினன்.

அவ்வேளையில் திரிகர்த்தனனவன், இவர் ஆரடா அப்பா என்று சென்ற தேரைத் திருப்பி யெதிர்நின்று வீரலட்சுமி விளையாடுகின்ற வில்லைவளைத்துப் பாணங்கள் பற்பல திசையிலும் பறந்திடச்சொரிந்தான். அக்காலையில் அழிவில்லாப்பலம் படைத்த ஆண்சிங்கம்போன்ற வீமசேனன் தன்தேரைத் திரிகர்த்தன் தேருக்கெதிர் முடுக்கி, அயிந்திராஸ்திரங்களைவிட்டு மடக்கி, அவன்தொடுத்தகணைகள் யாவையும்தெறித்து வில்லையுமுறித்து நாணியையறுத்துச் சாரதி குதிரைத்தலைகளையும் பறித்து தேரையுமுடைத்து தியங்கச்செய்தான். அப்போது திரிகர்த்தனனவன் திடதைரிய தீரம் விடாமல் வேறு தேரேறி மின்னெனவிளங்கும் வடிவேலை வீமன்பேரில் வீசினன். அந்த வேலாயுதமானது பூர்ணச்சந்திரனைப் பிடிக்கத்தாவிய செம்பாம்புபோல் புரண்டு திசாதிசையிலுந் தீப்பொறி யிறைத்து வருவதை வாயுமைந்தன் கண்டு, பற்களை நெறநெறவென்று கடித்து நின்று அதனைப் பிரமாஸ்திரத்தால் ஒடித்தான், வேற்படை முறிந்ததைச் சுசர்மன் கண்டு வெகுண்டு வச்சிரக்கட்டு முட்கட்டுகளுடைய கதையைச் சுழற்றி கரகரவென்றெறிந்தான் விறுவிறெனச் சுழன்றுவரும் வெங்கதையை வீமன்நோக்கி நெருப்புத்தலைபெற்ற இருப்புக் கணைகளைப் பத்தெடுத்து தொடுத்து நேர் வருங்கதையை நிமிஷத்தில்பொடித்து அசைவற்றிருந்தான். புலவர்கள் புகழும்படிக்குப் பொடிப்பொடியாயுதிர்ந்தழிந்த தன்கதாயுதத்தை திரிகர்த்தன் நோக்கி, வந்த வேளை யெந்தவேளையோ என்று மனம் நொந்துவாடி, வாளையுருவி விண்டலத்துயர்ந்து மண்டலத்திற்பாய்ந்து வீசிய வீரத்தை வீமன் பார்த்து நகைத்து நாகம்போற்சினந்து மேகக்கணை போக்கித் தேகஞ் சோகங்கொள்ளும்படித் துளைத்துத் தாக்கி, அவனைச்சார்ந்த யானை சேனை பரிவாரங்களையுங்கலக்கி அப்பாலோட்டிவிட்டுச் சுசர்மாவையும் அவன் கைப்பிடித்த வாளையும் அலங்கோலமாக்கி எங்குமில்லாமல் இலவம்பஞ்சுபோல் பறக்கடித்து அவன் தலைமயிரைப் பற்றியிழுத்தான். அக்காலையில் திரிகர்த்தராஜன் பொறிபுலன் மயங்கித் திக்குமுக்கிட்டுத் தலையிரக்கத்துடன் தளர்வுற்றிருந்தான் பாண்டவர் வனவாசம் பண்ணும்போது அவர்களை பங்கப்படுத்தவந்த துரியோதனன்

விராடனை திரிகர்த்தன்கட்ட பலாயனன் அவனை கங்கபட்டரிடம் கூட்டிவருதல்.

சித்திரசேனனிடத்தில் சிக்கிப்புத்திர மித்திர பூவைமாருடன் தாமணிப்பிணையாகத் தானுங் கட்டுண்டு பாதவித்த தன்மையை யொத்திருந்தது. யுத்தமுகத்தில் மற்றொருவரையும் வெற்றிபெற வொட்டாத சுத்தவீரத் திறமுற்ற திரிகர்த்த தேசாதிபதியாகிய சுசர்மாவானவன் சிங்கத்தினிடத்திற் சிக்கிக்கொண்ட மத்தகஜம்போல் வல்லமை குறைந்து வாயுகுமாரனாகிய வீமனிடத்தி லகப்பட்டுப்போனான். உடனே வீமசேனன் விராடபூபதியைக் கட்டவிழ்த்து அவனைத் திரிகர்த்தன் தேரினின்றும் தன்தேரி லேற்றிக்கொண்டு தான்பிடித்த சுசர்மாவின் தலைமயிரை சுற்றிப்பிடித்தபிடிவிடாமல் தன்தேர்மேலிழுத்து இரத்தத்துளி பீறிட்டுச்சுற்றிலுந் தெரிக்கும்படியாய் மடலோடு மடல்சேர மணிக்கயிற்றினால் இறுக்கிக்கட்டி அவனைத்தன் எதிரிலிருக்குங் குருசேனைகளுக்குக்காட்டி, இதோ சண்டைசெய்யச் சமர்த்துள்ளவர்கள் வாருங்களென்றவர்கள்மீது சரமாரிபொழிந்து கோபாவேசங்கொண்ட வீமசேனனை சுசர்மாசேனைகள் கண்டு பயங்கொண்டோடிப் போனார்கள்.

அவ்வேளையில் சர்வசம்மாரகால ருத்திரன்போ லுருத்தெழுந்த வாயுகுமாரனை விராடராஜன்நோக்கி, நமது குலதெய்வமே இவ்வுருக் கொண்டெழுந்ததென்று மிக மகிழ்வடைந்தபோது பதினாயிரம் குதிரைவீரர்கள் பாய்ந்து கோபாலருடன் சேர்ந்து திரிகர்த்தன் கைக்கொண்ட விராடனுடைய பசுநிரைகளைத் திருப்பிக்கொண்டு ஜயம் ஜயம் ஜயமென்று ஜயக்கொடி நாட்டிச் சிறுபறைகொட்டிப் பலவித வாத்தியங்களு முழக்கிக் கொண்டு தங்கள் எதாஸ்தானமாகிய மச்சதேசத்திற்குத் தென்புறத்தில் கலந்து முன்போலிருந்தார்கள்.

கங்கபட்டராகிய தருமராஜன் தமதுபக்ஷம் ஜயமென்றறிந்து முந்திக் கூடாரத்துக்குப்போய் ஒன்றும் அறியாதவர்போல் தாமிருக்கத்தக்க ஆசனத்திலிருந்தருளினார்.

பின்னர், சத்துருவான திரிகர்த்தனை வென்றவனைத் தேர்களில் இறுகக் கட்டிக்கொண்டு வீமசேனனும் விராடனும் தேருர்ந்துசென்று சேனைகளுடன் பிள்ளைகளுந் தம்பியருஞ்சூழத் தருமராஜனுக் கெதிரிற்போய்ப்பணிந்து நின்று, சுவாமி! தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தால் ஜயங்கொண்டு வந்தோமெனச் செப்பினார்கள். இணையில்லாத கங்கபட்டரும் அவர்களை யாசீர்வதித்து அருகிலிருந்த ஆசனத்திலிருத்தினார். அப்போதுகங்கபட்டரை விராடன் பணிந்தெழுந்து ஆண்டவனே! போர்முக

த்தில் வீரர்களைப் பொருதியோட்டி ஊர்முகத்தில் என்னைக் கொண்டுவந்துகாட்டி, உலையாய்ப் புகழை நிலைநாட்டி, எனக்குக் குலதெய்வமாகத் தோன்றிப் பகைவர் கைபட்ட வென்னையும் பசுக்களையும் மீட்டி ரக்ஷித்த பலாயனனுடைய பேருதவிக்கு நானென்ன வேறுதவி செய்யப்போகிறேன்? அப்படிக்கல்லவென்று செய்தாலும் இவர் புரிந்த உதவிக்கு ஈடாகாதே? இதற்கு ஒத்த கைம்மாறுளதோவென்று யோசிக்குமிடத்தில் இப்புவியிலும் எப்புவியிலும், இப்பிறப்பிலும் எப்பிறப்பிலும் இல்லையென்று உரைத்துப் பலாயனனைத் தன் மார்போடணைத்து என் மைத்துனனை கீசகனைப்பறிகொடுத்துக் கதியற்றிருந்த என்னை நீங்கள் இவ்வேளையிலடுத்து எதிரிகையிற்பட்ட சிறையை விடுத்து எனக்கு உயிர்கொடுத்தீர்கள். நீங்கள் இவ்வித வுதவி செய்யாவிடில் இந்நேரம் என்கதி எப்படியாமோ அறியேன். ஆகையால் என்னரசுரிமை என்பட்டினம் என்செல்வமுதலிய யாவையும் என்னுயிரையும் உங்களுக்கே தத்தமாகக் கொடுத்தேன்; உங்கள் பெருமைக்கும் அருமைக்கும் நீங்கள்செய்த நன்மைக்கும் நான் தத்தம்பண்ணிய பொருள்கள் தகுதியற்றனவாயிருப்பினும், பக்தி சிரத்தையாகச்செய்கின்ற ஏழைப்பூசையை எப்பொருட்குமுரிய ஈசன் அங்கீகரித்துக்கொள்வதுபோல் தாங்களும்தயைபுரிந்து ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் எப்பொழுது மென்னைவிட்டு நீங்காமலிருந்து ரக்ஷிக்கவேண்டுமென பற்பலவிதமாக உபசாரவார்த்தைகள் சொல்லிப் பிரார்த்தித்தான்.

அவ்வரசன் மொழியைக்கேட்ட தருமராஜனும் தம்பியர் மூவரும் மகிழ்ந்து புகழ்ந்து வாழ்த்தினார்கள். பின்னும் முரசக்கொடியுடைய முதல்வன் நகைத்து மச்சதேசாதிபனாகிய மன்னனே! பாண்டவர்களிடத்தில் பக்ஷமாயிருந்த நாங்களைவரும் ஒருவரைவிட்டொருவர் பிரியாமல் உத்தமனாகிய உம்மிடத்தில் வந்தடைந்த அந்நாள்முதல் இந்நாள்வரையிலும் விரதசாரணியுடன் நன்னாளாகக் கழித்து அன்னவஸ்திராபரணங்களுக்கு குறைவில்லாமல் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தோம். நாங்கள் வெளிப்பட்டுப்போவதற்கு இன்னஞ் சிலநாளிருக்கின்றன. நாங்களுனை விட்டுப்போனாலும் உமக்கு எந்நாளுங்குறைவில்லையென்று உபசாரஞ் சொல்லிப் பரிசுத்த இருதயம்படைத்த பார்த்திபனே! நீர் அளித்த சகல சம்பத்தை அனுபவித்ததிலும் ஆயிரம்பங்கு அதிகமாக நாங்கள் ஆனந்தப்படும்படியாக உமதுதேரிற் கட்டுப்பட்டிருக்கின்ற திரிகர்த்தராஜனைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டு உப

சரித்துச் சன்மான வெகுமானத்துடன் ஒரு ரதமுங்கொடுத்து அனுப்பவேண்டியதென்ருர். தன்னருகிருந்து இரக்கமாகச் சொல்லிய தருமராஜனுடைய கருணைமொழியை விராடன் காதாரக்கேட்டு வாய்திறவாமல் தானே யெழுந்துபோய்க் கட்டவிழ்த்துவிட்டு, ஆபாண வஸ்திராதிகளும் வழங்கி, அழகிய தேருமளித்து, ஓ திரிகர்த்தனே! முன்னெருநாள் நீ யவமானப் பட்டிருக்கப் பின்னும்வந் தகப்பட்டமையால் மன்னர் முறைமைப்படிக்கு உன்னை வாளால்வெட்டவேண்டியதாயினும் இந்த மகானுபாவராகிய கங்கப்பட்டர் தப்புவித்தார். இவரால் பிராணப்பிச்சை கிடைத்ததென்று எப்போது மறவாமலிருவென்று அனுப்பினுன். அத்திரிகர்த்தன் விராடனைப்பார்க்க வெட்கப் பட்டு, மெத்த விசனமுற்றுப் புத்திமயங்கிச் சித்தப்பிரமைகொண்டு, சுயோதனன்முதலிய கொற்றவர்கள் தனக்குப் பின்னுதவி வந்து கைகொடுக்காமற் போனுர்களே? அவர்கள் முகத்தில் நாமெப்படிப்போய் விழிப்போமென்று மனமெலிந்து, ஓடியொதுங்கிப் பதுங்கிய தன் படையுடன்கலந்து, கங்கபட்டரைக் கருணையில் தருமராஜனென்று புகழ்ந்து பிழைத்தது போதுமென்று ஓடிப்போனுன்.

அப்பால் தருமநந்தனன் விராடனைப்பார்த்து, இப்பொழுதுபோன திரிகர்த்தன் ஒருவேளை மேற்படை கூட்டிக்கொண்டுவந்தாலும் வருவானென்றுரைக்க, அதைக்கேட்ட மதிகுல வேந்தனுகிய மச்சராஜன் ரதகஜதுரகபதாதிகளான நால்வகைப் படையையும் பிள்ளைகள் மூவரையும் போணிநிறுத்தி, மேற் படைவருமார்க்கத்தில் வேவுகாரரையனுப்பிவிட்டு அன்றிரவு முழுமையும் அவ்விடத்தில் முகாம் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் மூத்தகுமாரனுகிய சுவேதனென்பவன் திரிகர்த்தனலடியுண்டு, முறிபட்டோடி முக்கண்ணனுகிய முதல்வனைப் பூசித்து எக்காலத்தும் உரம்பெற்றெவர்களுக்கு இளையாமலிருக்கும் வரம்பெறக் கருதித் தவஞ்செய்யப் போனுன்.

இங்கே சூரியன் அஸ்தமனமானது, வீமசேனன் திரிகர்த்தனைத் தேருடன் கட்டியதிறத்தைச்சமுத்திரநாதனுன வருணன் கண்டு, இன்னும் பாண்டவர்களை வெளிப்பட விடாமல் சூரியன் தடுத்திருக்கிருனென்று கோபங்கொண்டு மேனி சிவக்கக் காட்டி மேற்றிசையிற் கொண்டுபோனதுபோலிருந்தது. கேளும் ஜனமேஜெய மகாராஜனே யென்று வைசம்பாயனர் சொல்லிவந்தார். தக்ஷிண நிரைமீட்சிச் சருக்கம் முற்றிற்று.

உத்தர நிரைமீட்சிச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

உருவமாயருவமா யகம்புரத்தினுமுலாவும்
ஒருவன்மூவுல கோரடியளந்த சேவடிகள்
வருவதாகியும் போவதாகியுந் தடுமாறும்
கருவெனும்பெருங் கடற்கரை யேறலாங்கலமே.

(இதன் பொருள்.)

உருவாகியும் அருவாகியும் உள்ளாகியும் புறம்பாகியுமுலாவுகின்ற வொருவனது மூவுலகு மோரடியாலளந்த சேவடிகள் போக்கு வரத்தாகத் தடுமாறுகின்ற கருவென்னும் பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்கலாகுந் தெப்பமாம். இத்தெப்பமாகிய செந்தாமரைக்கமலம்போன்ற திருமாலின் திருவடிகளைச் சிந்தையால் தொழுது; எந்தையாகிய வேதவியாசரையும் வந்தித்து; ஒப்பற்ற சித்திரமணித் தேரேறிக் குருசேனையுடன் கூடிவந்த திரிகர்த்த தேசாதிபனென்னுஞ் சுசர்மாவானவன் விராடபுரத்தின் தக்ஷிணபாரிசத்தில் சேர்ந்து ஆதிசேடனால் சுமக்கப்பட்ட இப்பூமியதிரும்படிக்கு பெரும்போர்தொடுத்து விராடனுடைய மாட்டுமந்தைகளை மடக்கிப்பிடித்து, ஜயம்படைத்துத் திரும்புங்காலையில் பசுக்காவலரடிப்பட்டோடி விராடராஜனுக் கறிவித்தவுடனே அவ்வரசன் ஓரக்குரோணி சேனையுடன்வந்து, திரிகர்த்தனுடன் சண்டைபுரிந்து தேரிற்கட்டப்பட்டு சுயம்பாகியினால் விடுபட்டு மறுபடியுந் திரிகர்த்தனைப் பிடித்துத் தேர்க்காலுடன் கட்டி அவமானப்படுத்திக் கங்கபட்டர் மொழியால் விடுத்து அவன் கைக்கொண்ட மந்தைகளைத் திரும்பிக்கொண்ட கதையைச்சொன்னேன். அந்தத் திரிகர்த்தராஜனுக்குப் பின்படையாகவந்த துரியோதனனும் பெருஞ்சேனைகளும் மச்சநகரத்தின் வடபாரிசத்திலடுத்தது அங்கிருந்த மாட்டுமந்தையை மடக்கியதையும், பேடியினால் மானங்கெட்டுப் பசுநிரைகளை விட்டோடியதையும் பகருகிறேன்கேளும், ஜனமேஜய மகாராஜனே என்று வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

குவலயம் புகழுங் குருகுலக்கோமானே! கேளும், திரிகர்த்தராஜன் தன்கைவசப்பட்ட மாட்டையும் விட்டுத் தானுங்கட்டுண்டு விடுபட்டுச் சேனையுடன் முதுகிட்டுத் திரும்பிவிட்ட செய்தியைத் துரியோதனன்கேட்டு ஆக்கிரமித்து வியாக்கிரமம்போ

லெழுந்து பாண்டவர்கள் பதுங்கியிருக்கும் பருவத்தையும் பாராமல், பசுநிரையை மடக்கிய பக்குவத்துடன் பட்டினம்வந்துஞ்சேராமல் விருதாவேலை செய்துவிட்டான் சுசர்மாவென்று வெம்பி, ஐயோ! ஆண்மை யுடையவனிவனென்றுநம்பி வீண் மோசம் போனேமே; அடா துச்சாதனனாகிய தம்பி! நமது நால்வகைப்படையு மெழுப்பும்படி விளம்பி நான் யுத்தகோலங் கொள்ள வெற்றிமுடி கொண்டுவாவென்று கிளம்பி, நாம் திக்கெட்டுஞ்செவிடுபடப்பேரிகைமுழக்கிக்கொண்டு பட்டப்பகலில் புறப்படுவது பக்குவமல்லவென்றுசொல்லி, விட்டெறிக்குங் கிரணங்களையுடைய வெய்யோன் உதயஞ்செய்யுமுன்பாக அட்டகஜத்திற்கிணைப்பட்ட துட்டயானைகளைநடாத்திக், கட்டுகாவலுடன் மட்டுபடாச் சேனைகள் புடைசூழப்புறப்பட்டு, விராடபுரத்து உத்தரதிசையில்சென்று, நவதானியம் விளைந்தநாடுகாடுகளையழித்து, நால்வகைச் சேனையை நிறைத்து, ஊரிலுள்ளோரையோடவிட்டடித்து, ஓடும்பேர்களை வோடாமல் மறித்துச் செழித்துவளர்ந்த கருப்பங்கொல்லைகளையுந் தீயிட்டுக்கொளுத்தி நன்செய்ப் புன்செய்ப் பயிர்களை நாசப்படுத்தி, ஆழ்ந்தகுளங்கள் அனைத்தையுந் தூர்த்துத் தடங்கள் மடங்களைச் சரியவிடுத்து, ஆறு கால் ஏரிஅணைக்கரைகளை அழித்துப், போராகக் குவித்த நெற்களை பொறிபறக்கக் கொளுத்தி, நாடுகாடாகக் காடுமேடாகக்கெடுத்து, மாடுகளைப் பிடித்து, அறம் பறந்தோடவும் மாஞ்சிறந்தோங்கவும் வில்லை வளைத்து அல்லல் விளைத்தார்கள். அக்காலையில், அந்த மந்தைகளுக்குக் காவலாயிருந்த நந்தகோபாலர் வந்தெதிர்த்துப் போர்புரிந்து, திறனழிந்து, சிந்தை நொந்து, ஊர்புகுந்து உத்திரனோ டுரைத்தார்கள்.

அவர்களைநோக்கி யென்னதுன்பம் நேரிட்டதென்றுகேட்க, அவர்கள் இராஜகுமாரனடிமேல் வீழ்ந்தெழுந்து, சுவாமீ அடியேன்பராக்கு. தென்திசையில் திரிகர்த்தன் வந்துபுகுந்து, பசுமந்தையைமடக்கிய செய்தியறிந்து, அப்பசுக்குலங்களை மீட்கவேண்டிச் சேனைகளுடன் விராடபூபதி சென்றிருக்குஞ் சமயம் பார்த்து, அரவக்கொடியோனாகிய துரியோதனராஜன் வலம் பொருந்திய படைகளுடன் வடதிசையிற் கலந்து, பதாதிகளைப் பிரித்துவிட்டு நாட்டிலுள்ள பலன்கள் யாவையுமழித்து அதாகதஞ்செய்து மாட்டையுங் கவர்ந்து, கூட்டமாயெதிர்த்த எங்களையு மாட்டிப்பிளந்துவிட்டான். நீர் இத்தருணம் வீட்டிலிருப்பதுதகுதியோ? சந்திரகுலேந்திரனே! என்று முறையிட்டனர்.

இவ்வண்ணம் தன் பிள்ளையினிடத்தில் வினையுரைப்போர் விளம்பியசொல்லை உத்தரனாகிய சுபுத்திரனைப்பெற்றசுதர்க்கணை யானவளறிந்து, ஆ! இதென்ன! நாட்டில் அரசனில்லாத வேளைபார்த்து மாட்டை மடக்குவார்களோ? இராஜநீதிக்கேற்குமோ? பெண்பாலாகிய நானென்செய்வேனென்றேங்கித் தன் பக்கத்திலிருந்த பாங்கியைநோக்கி, அடிதாதியரே! இந்தவேளை தப்பித்துக்கொள்வதற் கெந்தவழியுங் காணோம். வந்திருக்குங் குருகுலசேனைகள் நமதந்தப்புரம் புகுந்து தொந்தரைசெய்யு முன்னமே ஜாக்கிரதைப்படவேண்டும். அதற்கு என்சிந்தையிலொரு தந்திரந்தோன்றுகிறது. அதைக்கேளுங்கள். எப்பேர்ப்பட்டவர்களும் பெண்கள்பேரிற் படையெடுக்க லாகாதென்று அரசநீதியிருக்கின்றது. அதைப் பலாறியாவிட்டாலுஞ் சிலராயினும் அறிந்திருப்பார்கள். பாவபுண்ணியம் பார்த்து நடப்பார்கள். ஆகையால், நீங்கள் யாவரும் ஆயுதபாணிகளாய்ப் புறப்பட்டுக் கோட்டைமதின்மேலேறிக் கூட்டங்காட்டி, நமது மச்சநாட்டைக் காருங்களென்று சொன்னாள்.

அவளுரைத்த வார்த்தையைக்கேட்ட உத்தரகுமாரன்நெருப்பில்விழுந்த புழுப்போல் துடித்துப் பெருமூச்சுவிட்டுப் பெற்றதாயை வணங்கி, அம்மா! நானிருக்க நீயென்ன சொன்னாய்? நீரிப்போதுரைத்தமொழியானது மிகவும் நன்றாயிருந்ததென்று வெகுண்டு நகைத்து, ஐயையோ! என்னைக் கொல்லமாட்டாமல் புல்லியமொழி சொல்லினையே? உனது வயிற்றிற் பிறந்து சகல கலைகளுமறிந்து செல்வச்சிறுவனாயிருந்து செழித்து அமுதருந்திய வென்னை மன்னனுக்குப் பிறந்த மைந்தர்களில் கடைசியிற் பிறந்த மகனென்னப்பூரித்து ஆதரித்துவந்த அன்னையாகிய நீ இதுவரையில் அருமையாக வளர்த்தது சத்துருக்களால் பகைவந்துநேர்ந்தபோது பெண்டுகள்கூடிச் சண்டைசெய்து தாங்குவதற்குத்தானோ? இந்த ஸ்திரீகளால் மச்சநாட்டுக்கு வந்த வருத்தம் நீங்கிப்போமானால், நானுனக்குப் பிள்ளையென்றிருந்துபிரயோசனமென்ன? எனக்குவீரனென்னு மேம்பாடென்ன? நான்கற்ற வித்தைகளினால் பயனென்ன? நானொருவ னிருக்கிறேனென்று சற்றுமதியாது பயனற்ற வார்த்தைகளைச்சொல்லினையே. தாயே! நானந்தச் சத்துருக்களைச் சயிக்கமாட்டேனென் றெண்ணினையாக்கும். சப்திக்குஞ் சப்தசமுத்திரம்போல் படையெடுத்துவந்து நமது பசுநிரைகளைக் கவர்ந்த பகைவருக்கெதிரில் நானொருவனு மூனைந்து, முழுப்போர்

துரியோதனாதியர் விராடராஜனது பசுமந்தைகளை மடக்குதல்.

புரிந்து, இமைகொட்டுமுன்னமே இளைத்தோடவாட்டி விஜயக் கொடிநாட்டி ஜயபேரியடித்து யாவரும்மெச்ச திரும்பிவந்துன் பொன்னடியை பூசிக்கிறேன். போர்முகத்தில் காலமறிந்து சமயந்தெரிந்து மனக்கருத்துணர்ந்து முகக்குறிப்போர்ந்து எதிரியினெண்ணங்கண்டு தேர்விடுக்கத்தக்கவனாகவும் என் மனதுக்கொத்தவனாகவும் சாரதியொருவன் கிடைப்பானாகில் யார் என்னை வெல்லவல்லவர்கள்? அம்மணி! அப்படிப்பட்ட சாரதியொருவன் இல்லாக்குறையினால் நீயுரைத்த பேதமைச் சொல்லுக்குப் பின்னிட்டுத் தவிக்கிறேன். இப்போது வந்தெதிர்த்திராநின்ற கர்னராஜன் வீஷ்மோசாரியார் அரவக்கொடி படைத்த துரியோதனன் இவர்களியாவரும் புறங்கொடுத்தோடப் போராடி, அவர்கள் குலத்தில் அவதரித்திராநின்ற மகாவீர சிகாமணியாகிய அருச்சுனன்கூட அதிசயிக்கும்படியாக ஜயித்து, நமது மாட்டுமந்தையை மீட்டுக் காட்டுக்கோட்டிவிட்டு இந்நாட்டில்வந்து அடிவைப்பேன் அம்மாவென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட சுதர்க்கணையானவள் என் அப்பனே! நீயிப்போதுரைத்ததெல்லாஞ் சரிதான். உன்னிஷ்டப்படி தேரைச் செலுத்தத்தக்க வல்லவனை நானெங்கேகண்டுதேடுவேன். உனக்குச்சாரதி தேடுவதற்கு முன்னம் எதிரிகள் வந்து கோட்டையைக் கைக்கொண்டு போவார்களேயென்று சொல்லித் தாயும் பிள்ளையும் ஏக்கமுற்றிருக்குஞ் சமயத்தில் இக்கருத்தைப் பக்கத்தினின்று கேட்டிருந்த பணிப்பெண்ணான விரதசாரணி உத்தரனுரைத்த உறுதிச்சொல்லையும் அருச்சுனனைப் புகழ்ந்து பேசிய அன்பையும் தன் சித்தத்திற் குறித்துச் சற்று நிதானித்துச் சித்திரவில் கொண்டு சிவபெருமான் தலைமேற்புடைத்துப் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்ற தனஞ்சயனாகிய பேடியிருக்கும் நாடகசாலையில் புகுந்தாள்.

மிக்க அவசரமாகவந்த விரதசாரணியின் அக்கரையையும் முகக்குறிப்பையும் பிருகந்நளையாகிய பேடிகண்டு ஓடிவந்து வாரும். உட்காருமென் றுபசரித்து, இதுவரையிலும் பேதமில்லாமற் பேசுவதுபோற் பேசித் தங்களுக்குள் அமைத்துக்கொண்ட சைகையினால் தனித்துச்சென்று, தெற்குத்திசையில் திரிகர்த்தனை யனுப்பிவிட்டுத் திரண்ட சேனையுடன் வடதிசையிற் புகுந்துமாடுமடக்கினான் துரியோதனனென்று கோபாலர்வந்து கூறினார்கள். அந்தமொழியைக்கேட்ட சுதக்ஷணாதேவி சிந்தைநொந்து அருகிருந்த தாதியர்களை யழைத்து, விராடராஜன்வரு

கிறபரியந்தம் கோட்டைமதில் மேற்கூட்டங் காட்டி நாட்டைக் காருங்களென்று நவின்றாள். அப்பேச்சைக்கேட்ட உத்தரகுமாரன் மனம்பொறாமல் மாதாவை வெறுத்து தனது வீரப்பிரதாப வெற்றியைப் பேசித் தன்மன துக்கிசைந்த வலவனிருப்பானாகில் தனஞ்சயனுங் கொண்டாடச் சண்டைபோடுவேன். க்ஷத்திரியத் திறத்தைச் சாதிப்பேனென்று சஞ்சலப்படுகிறானென்று சொன்னான்.

அம்மொழியைக்கேட்ட விவேகவல்லவனாகிய பேடி ஆத்திரப்படாமல், தாங்கள் கடத்தவேண்டிய அஞ்ஞாதவாசத்தவணைநாளைக் கணக்குப்பார்த்து ஊர்வசி சாபமுற்ற ஒருவருடத் தொகையையும் காலமும் பலமுங் கண்டறிந்துகொண்டு வெளிப்படுங்காலம் இதுதானென்று மிகமகிழ்ச்சியுடன் திரௌபதியைப் பார்த்து பெண்ணாயகமே! இவ்வளவுதூரம் வந்து என் காதிலேற்றிய வீரரசமானது விருதாவாய்ப் போகாமல் எப்படியாவது சுதர்க்கணைக்கும் உத்தரனுக்குந் தெரியப்படுத்தி சாரதி தொழிலுக்கென்னை இசைவிப்பதுன்கடமையென்று ஒருதரத்திற் கொன்பதுதரமாகச் சொல்லி வேண்டினான். அவ்வாறே நல்லதென்று நடந்த வண்ணப்பெண், நெருங்கித் துணிந்த தனமும் சுருங்கிக் கனிந்தமனமும் துவண்டயிடையுஞ் சிறந்த நடையுமுடைய உத்தரைகுமாரத்திக்குச் சங்கதியாவுந் தெரிவித்து, அவளுடன் சென்று புத்திரனாகிய வீரகண்டை தரித்த இளஞ்சிங்கத்தைக்கண்டு, ஐயா நானொரு நன்மை சொல்லுகிறேன். ஐயமில்லாமல் அங்கீகரியும். வையமுழுதும் உம்மை வாழ்த்தும். பொய்யிலாப் புகழணிபூணலாம்; இப்போதுநேரிட்டிருக்கிற துஷ்டரை வெல்லுவதற்கு இஷ்டமிருந்தால், திருத்தமாகிய தேரைப் பொருத்தமாகச் செலுத்துஞ் சாரதியில்லையென்று சங்கடப்படவேண்டாம். நமது உத்தரை நாயகியாருக்கு நடனத்தொழில் பயிற்றிரானின்ற பிருகந்நளை யென்னும் பேடிக்கொப்பாகிய சாரதி இப்புவியிலுமில்லை. எப்புவனத்திலுமில்லை. அவள் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியின் தங்கையான சுபத்திரா தேவியைத் திருமணமுடித்தவள். காண்டாவனத்தை யெரித்த காலத்தில் அக்கினிதேவன் கொடுத்த அழிவில்லா இரதத்தைச் செலுத்தி, யாவருந்துதிக்கத் தேவருங்களிக்க அடுபோர்புரிந்து ஜயம்பெற்றிருக்கிறாள். நான் பாண்டவர்க்குரிய பத்தினியிடத்திலிருந்த நாளையில் இந்தப் பேடியின் திறத்தை யறிவேன். மெத்த மகிமை பெற்றவள். வீரப்பிரதாபமுற்றவள். மேலும்

வல்லவள். மிகவும் நல்லவள். என்பேச்சை நம்பி யோசித்துப் பாரும். வேந்தன் மைந்தனே! என்று விரதசாரணி சொல்ல வும், உத்தரகுமாரன் உடற்பிறப்பாகிய உத்தரையானவள் அலர் ந்த செந்தாமரைக் கொப்பாகிய தமையன்முகத்தை நயவுடன் நோக்கி, எனதண்ணுவே! இந்த மாலினி சொன்னவாக்கியம் ஒருக்காலும்பிசகாது. ஒருநாள் பரதசாஸ்திரத்தைக் குறித்து நானும் அந்தப்பேடியும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, சார தித்தொழிற்குரிய சாஸ்திரப்பேச்சும் வந்தது; அந்த விஷயங் கள் யாவையும் கிரமமாகப் பிரசங்கித்து, என்சித்தம் பிரமிக்கச் செய்து, தேர்விடுந் திறமெல்லாந் தனக்குத்திட்டமாய்த் தெரியு மென்று உண்மையைச் செப்பியிருக்கிருள். அதனுல் அந்தப் பேடியை யொப்புக்கொள்ளும்படியாக நானும் விரும்புகிறே னென்று தங்கைபேசவும், இவ்விருவர்பேச்சையுங்கேட்ட உத் தரகுமாரன் கலீரென நகைத்துப் பளாபளா! நல்லவார்த்தை சொன்னீர்கள். கேடில்லாக்கீர்த்தியை யுடையவர்கள் பேடியை யுஞ் சாரதியாகப் பெறுவார்களோ? ஆணும் பெண்ணுமல்லாத அலியைச் சாரதியாகக் கொண்டு, போர்க்களத்திற் சென்று சத் துருக்களைவென்று ஜயம்பெற்ருலும், அதுநிலைநின்று புகழா மோ? பேடிமுகத்தில் விழித்துவிட்டு ஒருவேலைக்குப் போனு லும், அக்காரியங் கெடுதலுமன்றி, நமக்குண்டாகிய ஆண்மை யும் அறிவும் புகழ்ச்சியும் பொருளாகாமற் போய்விடுமே. அட டா! இப்பேர்ப்பட்ட அலிகளது முகாலம்பனம் பண்ணப்படா தே. அந்தோ! பேதமைப்புத்தியாற் பேசவந்தீர்களே. போங்க ளென்று பொருமியுரைத்தான். அறியாதவன்கொண்ட ஆத்தி ரத்தைக் கண்ட சைரந்திரியானவள், சரசவிராடராஜ தநயனே! நான் சொன்னவளைப் பேடியென்றெண்ணிப் பேசாதே. அவ ளுடைய காரியமிப்போது தெரியாது. இனிமேல் தெரியப்போ கிறது. அப்பொழுது என்னை நீ எப்பொழுதுங் கொண்டாடப் போகிருய். ஐயனே! இவளை வலவனுகக்கொண்டு ஜயம்பெறப் போகிறமேன்மையும் நான்புகன்ற வாய்மையும் நீ வசனித்த தூய்மையும் இன்னுஞ் சற்றுநேரத்தில் அறியப்போகிருய். வெகுகாலத்திற்கு முன்னமே நானவளுடன்கூடி ஓரிடத்திலிரு ந்து பழகி யறிந்தவளாகையால், இப்பேர்ப்பட்டவளென்று இவள் குணங்களையெல்லாம் எடுத்துச்சொல்லத் துணிந்தேன். இன்னுஞ் சொல்லுகிறேன்; உனக்கு நல்லகாலமிருந்து இவ் வல்லவியைச் சாரதியாகக் கொண்டு யுத்தக்களத்தில் புகுவை

யாகில் வீரமும் பிரபலவெற்றியும் பெற்றுப் பசுமந்தைகளையு மீட்டுக்கொண்டு சுபகரமாய்த் திரும்பிவந்து உன் அன்னையாகிய சுதர்க்கணையைத் தொழுது மகிழ்வாய். இவளுக்குக் கைவாசியுண்டு. இந்தப்பேடியையவிட்டு நீவேறொரு சாரதியைக் கொண்டுபோனாலும், போர்முனையில் இழிவாகிய அபஜெயமடைவதற்கு ஐயமேயில்லை. அன்றியும் சாரதி எப்பேர்ப்பட்டவனுயிருந்தாலும் சாமர்த்தியனாகிய உனக்குத் தாழ்ச்சியென்ன? வல்லவனுக்குப் புல்லுமாயுதம் என்னும் வசனமறியாயா? மண் பூனையாலும் எலிபிடிப்பதே காரியம். நானுங்கட்கு விரோதியல்லவே. உங்களுடைய சுகதுக்கங்களுக் குடன்பட்டவளே. இனி நானுமக்குச் சொல்லவேண்டிய தொன்றுமில்லை இளங்களிறே! என்று பணிப்பெண் இயம்பினாள். உத்தரை குமாரத்தியும் அதற்கொத்துப்பேசினாள். இவற்றை யெல்லாங்கேட்ட இளஞ்சிங்கமானவன் சாரதித்தொழிற்கு வேறுவழி யில்லாமையால், ஒருவாறு சம்மதித்து மண்குதிரையை நம்பி யாற்றிலிறங்கும்வகையாயிருக்கிறதே. வண்ணமாமகளே உன்சொல்லை நம்பினேன். நல்லது, அப்படியே யாகட்டும். தெய்வச்செயல் உள்ளபடியே நடக்கட்டும். அந்தப்பேடியையயழையும்பார்ப்போமென்றான் அவனுடன் பட்டமையைத்தெரிந்துகொண்டு பத்தரைமாற்றுப் பொன்னணியணிந்த பணிப்பெண்ணும் உத்தரை குமாரத்தியும் ஓடியாகவோடிப் பேடியுருவந்தாங்கிய பெருந்தகையைக்கண்டு வாடியமைந்தன் மனதைத்திருப்பினோம், கூடியவரையி லுடன்பட்டு உன்னையழைக்கிறான்; வாவென்றழைக்கு முன்னமே பிருகந்நளையானவள் இதோ வந்தேன் வந்தேனென்றெழுந்து வேகமாக நடந்து கையிலணிந்தவளையல் கலகலவென்றொலிக்கக் கமலக்கண்ணிலங்கு மதிமுகம் ஜொலிக்க வந்து, இராஜகுமாரனைக்கண்டு உபசரித்து நின்றாள். இப்படியாக வந்தபேடியை இராஜபுத்திரன்பார்த்து ஓ பேடி! அஸ்வங்களுடைய சுபாவமறிந்து, எஜமானன் கருத்துணர்ந்து காலங்கண்டு, கைத்திறங்காட்டிச் சமயோசிதமாகக் குதிரைகளை நடத்திப் போர்முகத்தில் தேர் செலுத்துந்திறம் உனக்குண்டோ வென்று கேட்க, எதிரில் வணங்கி நின்ற பேடியானவள் எங்களிளஞ்சிங்கமே! கூலிக்குக் குற்றுகிறவளை கேளிக்கையாடச் செய்வது போல், நாட்டியங்கற்பிக்கும் அறிவிலியாகிய பேதையைவிற்பூட்டிப்பொருதும் போர்முனையில் தேர்விடச்செய்வது திறமோ? இராஜராஜர்க ளறியுந்தொழிலை நானறியத்தக்கவளோ? ஐயா!

அந்தச்சாரதித் தொழிலென்ன சாமானியமோ சொல்லும். அழகு ஈகை குணம் புகழ் மெய்மை வண்மைமுதலியயாவுமுள்ள மச்சராஜன்மகனே! ஆணும்பெண்ணுமல்லாத அறிவிலியான வள் உமதுள்ளக்குறிப்பும் குதிரைகளின் குணுதிசயங்களு முண ர்ந்து தேர்விடத்தக்க திறமுடையவ ளாவேனேவென்று சிரம சைத்துக் கரநெரித்து குறுநகையுடன் சொன்னுள். அவள்காட் டிய புன்னகையின் குறிப்பை மன்னன்மகனறிந்து, இவளிடத் தில் ஏதோ கொஞ்சம் வித்தையின் இருமாப்பிருக்கிறதென் ருேர்ந்து அடிபேடி! என் மனதொத்தசாரதி மாண்டுபோய் விட்டான். அதுமுதல் என் பராக்கிரமும் ஒய்ந்துபோய்விட் டது. இனி எனக்குத் தக்கசாரதி எப்போதகப்படுவானென்றேக் கமுற்றிருந்தேன். இப்போதுன்னுடைய திறமையுந் தெளிவும் நெளிவும் அனுபோகசாலிகள் சொல்லத் தெரிந்துகொண் டேன். தேர்விடுந் தொழிலுக்கு உன்னையே விரும்பியிருக்கிறேன் சுத்தவீரனுன ராஜன் எவ்வளவுபலசாலியாயிருந்தாலும், யுத் தஞ்செய்தால் ஒய்ந்திருத்தல் உடன்சென்றெதிர்த்தல், பிராணன் விடல் முதலிய விவைகட்கெல்லாம் சமயம் காலம் இடம் திடம றிந்து தேர்செலுத்துஞ் சாரதி தீர்க்காலோசனை செய்யாவிடில், எஜமானனுக்கு இன்பமென்ப தெவ்வளவு மிராது. அன்றியும், அரசன் வெற்றிமாலை யணிவதும் பெரும்புகழ் பெறுவதும் பெரியகாரியங்களை முடிப்பதும் எதிரிகளை யோடவிட்டடிப்ப தும் இவைகளியாவும் சாரதியின்பேருதவியினு லுண்டாகத்தக்க னவேயன்றி வேறில்லை. ஆதலால், நான் விஸ்தரித்துக் சொல் லவேண்டியதில்லை. நாமிப்போது செல்லுகின்ற போர்முகத் தில் தேர் செலுத்தும் உன்றிறமையை நான்கண்டுகொண்டால், அளவுபடாத என்சம்பத்துகள் யாவும் உனக்கே சொந்தமெ ன்று ஐயமில்லாமற் கைமேற்கொண்டு வையகம்வாழ்த்த மகிழ் வுற்றுய்யலாம். வாசனைதங்கிய கருங்குழலோங்கிய ஏ பேடி! என்னை நீ வேருக நினையாதே. உன் மனம்போல் நடந்துகொ ள்வேன் நமது விராடபுரத்திற்கு வடதிசையில் வளைந்திருக்கிற சத்துருக்களோடு எதிர்த்து சண்டை விளைத்துச்சயித்து மாட்டு மந்தையை மடக்கி வருவோம். சீக்கிரந் தேர்கொண்டு வாவென் ருன்.

உத்தரனுரைத்ததைக்கேட்ட பிருகந்நளையானவள் நான் பலவகைச் சாதுரியமுள்ள இச்சாரதித்தொழிற்கு வல்லமையற் றவளாயினும் இராஜலக்ஷணமமைந்த உமதுகருணைக் கண்ணின்

கடாட்ச வீட்சண்ணியத்தினுலும் மேன்மைதங்கிய விராடபூப தியின் சத்தியநெறியினுலும் பொன்னுட்டினர்புகழ இந்நாட்டி னர்மகிழ என்னுற் கூடியமட்டும் தேர்விடுகிறேன். மன்னு நீ யாதொன்றுக்கும் மயங்காமல் யுத்தகோலங் கொள்ளென்று பேடிகூறிய தீரமொழியை உத்தரகுமாரன்கேட்டு யோசித்துத் தேர்விடுந்திறம் இவளிடத்தி லில்லாவிடில் நமது பணிமாது இத்தனை துணிவாகப் பகர்வளா? ஏதோ கொஞ்சம் பசையிருக் கிறது.இனி நமக்குப் பயமில்லையென்று மனங்களிகூர்ந்து யுத்த கோலச்சாலையில் நுழைந்து, குடுத்தினிச்சல்லடந் தொடுத்துத் தட்டிவரிந்து, அரைப்பட்டி கைகட்டி, வஜ்ஜிரக்கவசம் உருக் குக்கவசம் இருப்புக்கவசந் தரித்துப் பாஜிபந்து கடககங்கண மணிந்து, வாகுவலயம்புனைந்து, அங்கைமூடி, புறங்கைமூடி, விரற்சரடு கரச்சரடு முன்கைப்பூண்தொடுத்து முழங்கைத்தோற் கைத்தோற்கட்டு இருப்புச்சீரா மார்புறைபூண்டு குண்டலம் பரி த்து, திரிபுண்டரந்தரித்துச் செந்தூரத்திலகமுமிட்டு, மூத்தா ரம் இரத்னுரம் மோகனுரங்களும் அணிந்து, மாணிக்கப்பதக் கம் வயிரப்பதக்கம் தும்பிப்பதக்கம் துத்திப்பதக்கம் சரப்பணி கண்டசரம் உத்தரசஞ்சம் மோகனமாலைமுதலிய ஆபரணங் களும் தொடுத்தமாலை கோத்தமாலை தும்பைமாலை வெட்சிமாலை முதலிய மாலைகளுந் தரித்துச் சாந்து சவ்வாதுபூசி நவமணி பதித்த ஜோதிமாமகுடஞ் சிரமேல்தாங்கி வீரப்பட்டங்கட்டி வாளும்வேலு மருங்கிற்சேர்த்து, உச்சிதமான பச்சைவில்லே ந்தி, அம்புருத்தூணி யழகுடனிறுக்கிக் காலில் வீரகண்டா மணி தொடுத்துப் போரலங்கிரதம்யாவும் புகழ்பெறக்கொண்டு யுத்தசன்னுத்தனுய்த் தோன்றி தலைவாசலில் சென்று நின்ருன்.

இத்தன்மையான உத்தரகுமாரனை பெற்றதாயாகிய சுதர்க் கணையானவள் கண்ணுரக்கண்டு, கருத்துள்மகிழ்ந்து, ஒன்றுந் தோன்ருமல் உள்ளங்குளிர்ந்து திஷ்டிபடப்போகிறதென்று சிந்திக்குப்வேளையில், மைந்தனேடிவந்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து வணங்கினுன். சேயானவன் தொழுதகாட்சியைத் தாயானவள்பார்த்து, ஆசையாகத்தழுவி முத்தமிட்டு, அன்பினு லுருகி ஆநந்தம்பெருகி என்கண்மணியே! தேர்மேற் சிறந்து போர்முனைபுகுந்து தீரசத்தியினருளால் வீரவேந்தரைவென்று வெற்றிமேற்கொண்டு பசுக்களுடன் மீண்டு பட்டினம் வரக் கடவாயென்று வாழ்த்தினள். இதற்குள்ளே பேடியானவள் நேர்பாய்ந்து குதிரைப்பந்தியை யாராய்ந்து சுழிசுத்தம், ஜாதி

குணம் தேசம் வாசம் இரவிற் பிறந்தது பகலிற்பிறந்தது மானம் வயிரம் தீரம் திடம் ரோஷம் வேகம் இவைமுதலாகிய வற்றிற் சிறந்த சுபகாமுள்ள குதிரைகளை நாடிப்பிடித்து, ரதத் திற்பூட்டி, அம்புமுதலிய ஆயுதவகைகளும் வைத்துச் சுற்றி லும் பந்திபந்தியாக வெற்றிக்கொடி நாட்டி ஆசாரவாசலில் கொண்டுவந்து தேரை நிறுத்தினுள். அத்தருணத்தில், உத்த ரன் தங்கையாகிய உத்தரகுமாரத்தி முத்து இரத்தின முதலிய நவமணிகளா லமைத்த ஆலஞ்சுற்றி, வென்னீறளித்துத் தம யனைப்போற்றி அருமையான என் அண்ணுவே! தேவரீர்யுத்த முகத்திற் சென்று, சத்துருக்களை வென்று அவர்கள் தேரிற் கட்டிய சித்திரவஸ்திர விருதுத்துணிகள் எல்லாவற்றையுங் கொண்டு வந்துகொடும். நான்விளையாடும் பொம்மைகட்குக் கட்டவேண்டுமென்ருள். இளையவள் வார்த்தையைக் கேட்ட இராஜகுமாரன் வளையாத்தலையை வளைத்து, "அக்காடுவெட் டிப்பருத்தி விளக்கில் அப்பா வெனக்கொரு துப்பட்டித்தாரு" மென்னும் பழமொழியை ஒத்திருக்கின்றதே நமது தங்கை மொழியென்று மாறுத்தரஞ் சொல்லமாட்டாமல் நகைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுக் கருகிலிருந்த பேடியானவள் அம்மா! அவ்வாறே கொண்டுவருவதற் கட்டியென்ன? சாமர்த் தியமுள்ள உன் தமயனுக்கு இது ஒருபெரிதோ? தேர்த்துணி யுடன் அவரவர் தலைத்துணிகளையுங் கொண்டு ஜயம்பெற்று வருவதுமரிதோ? நீ சந்தேகப்பட வேண்டாமென்று உறுதியா கச்சொல்லி உத்தரனைநோக்கிச் சகுனங்களெல்லாஞ் சரியாயிருக் கின்றது, இதுவேநல்லவேளை, இரதமீது ஏறுமென்ருள். அவன் அப்படியே யாகட்டுமென்று அன்னை முதலாகிய பெரி யோர் யாவரையும் வணங்கி விடைபெற்றுப் பொன்மலைபோ ன்ற தேரிற் பொருந்தி போர்ச்சிங்கத்தைப்போல் பூரித்திருந் தான்.

அப்பொழுது சுதர்க்கணையானவள் தன் புத்திரனது முன் னழகையும் பின்னழகையும் பார்த்துப் பொங்கிப் பெருமூச்சு விட்டு ஒருபட்சம்பூரிப்பும் மற்றொருபட்சத்தில் அறியாச்சிறு வன் யுத்தத்திற்குச் செல்கின்றுனேயென்ற ஏக்கமுங்கொண்டவ ளாகி நின்ருள். அவ்வேளையில் அரண்மனைப்பெண்க ளியாவ ரும் கற்பூரதீப நீராஞ்சனமெடுத்துத் தங்கள் இஷ்ட தெய்வங் களைப்பிரார்த்தித்துப் பேடியைவாழ்த்தி எங்கள்பிள்ளை பத்திரம் பத்திரமென்று சொல்லிநின்ருர்கள். பேடியும் அவர்களைப்பார்

த்து, நாங்கள் போய்வருகிறோமென்று சொல்லி இராஜஸ்திரீயினிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, குதிரைகளின் கலினக்கயிற்றை இடதுகையாற் பிடித்துக் குறடாவை வலது காத்திற்றாங்கித் தேரின்மீது ஒருகால் ஊன்றுமுன்னமே கதி கவனம் தாவலென்று சொல்லப்பட்ட மூவேகத்தையு முடையவனாய்ப் பூமி திடுதிடென்றதிரவும் தூம்புகள் மேலெழுந்து ஆகாயத்தைக் கப்பிக்கொள்ளவும் புரவிகள் அதிவேகமாய்ச்சென்றன. அந்தவிராடபுரத்திலுள்ள பிரம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திராதிகளில் ஆண்களும் பெண்களும் அணியணியாக நின்று எங்கள் இளவரசாகிய உத்தரகுமாரனுக்கு மங்களமுண்டாகுகவென்று மனதாரவாழ்த்தித் தங்கள் தங்கள் வழிபடு கடவுளைத் தொழுது துதித்தார்கள். இப்படி இருக்கக் கண்மூடி கண்திறப்பதற்கு முன்னமே வானுற நிமிர்ந்து வளைந்த மதில்சூழ்ந்த இராஜவீதியையும் மற்றும் பற்பல வீதிகளையுந்தாண்டி, ஒற்றைச் சக்கரமும் சப்தமாவென்னுங் குதிரையுமுடைய தேர்மேற் பிரகாசிக்குஞ் செங்கதிர்போல, சங்கிராம ஜயவுத்தண்டதீரனாகிய உத்தரகுமாரன் உத்திரதிசைக்கு வந்துவிட்டான்.

இவ்வாறு விராடபுரத்தின் வடதிசையைநோக்கி அதிவேகமாக வருகின்ற இரதத்திற் பொருந்திய விளஞ்சிங்கம்போன்ற உத்தரகுமாரன் ஸ்ரீராமனைப்போல் குபேரதிசையைக் குறிக்குங் காலையில், வான் இடமறச்செறிந்து நிறைந்த நக்ஷத்திரங்கள் போலும், அளவிடுதற்கரிய கடற்கரை மணல்போலும் திரண்டு பரவிய துரியோதனன்சேனைகள் தன்கண்களுக்கெட்டியதூரம் விரிந்துநிறைந்திருப்பதைக்கண்டு ஆஹா! அடிபேடி! பொறு பொறு, பொறு, பொறு, அவசரப்படாதே. நீவிடுந்தேர் விறுவிறென்றோடுகிறது. ஐயோ! என்தலை கிறுகிறென்று சுற்றுகிறது. பூமி நெறநெறவென்று நெரிகிறது. என்குலையோ நடுங்குகிறது. குடல் குழம்புகிறது. எதிர்நிற்குஞ் சேனைகளைப்பார்த்தால் கர்ப்பங் கலங்குகிறது. பாவி தேரைச்சற்றே நிறுத்தடி. நமக்கெதிராகிய படைகளைக் கண்ணால்தான் பாரடி. யானை எத்தனை கோடியோ? குதிரை எத்தனைகோடியோ? சேனை எத்தனைகோடியோ? தேர்களெத்தனை லக்ஷமோ? நாமெப்படி கணக்கிடப்போகிறோம்? என்ன செய்வோம்? ஐயையோபேடி! நீயாகிலும் பார்த்துச் சொல்லடி யென்றேங்கி, உள்ளங்கலங்கிக் கைகால்கள் நடுங்கி கண்களிருண்டு, உடல்பதைத்து உயிர்துடித்து, நாவறண்டு, முடிசோர்ந்து பிணம்போல் தேர்மேற் சாய்ந்தனன்.

இவ்வாறு பிதற்றி, முருகக்கடவுளாகிய செவ்வேள்விட்ட வேலாயுதத்தால் கிழிபட்டு வீழ்ந்த கிரவுஞ்சகிரிபோல், போர் முனை புகுதற்குச் சக்தியில்லாதவனாய்த் தேர்மேற்சாய்ந்த உத்தர குமாரனைப் பேடிப்பார்த்துத் தன்னிருகையாலு மணைத்து எடுத்து நிறுத்தி, வேர்வை துடைத்துச், சோபந்தீர தாகமளித்து ஆளைத் தேற்றி, அவன் முகத்தை நோக்கி, ஏனப்பா இப்படியானாயென்று அறிவிற்சிறந்த பேடி சொல்லத் தொடங்கினாள்.

வாளும் வேலுங்கொண்ட விராடன் மைந்தனே! நீ எதிர் நிற்கும் படையைப்பார்த்து பயந்தாயோ? ஏன் கலங்கி வீழ்ந்தாய்? இருயாந்தெதிர்த்த பகைவரை யெங்குமில்லாமல் அழித்துவிடுவதொன்று. அல்லது, நாமாவது யுத்தக்களத்தில்மாள்வதொன்று. இதுவே சுத்தவீருடைய துணிவு. வேறே யோசிக்கத்தக்க தொன்றுமில்லை. இதைவிட யாதேனு முண்டாயிருக்குமாகில், அதை எனக்குச் சொல். முற்றிலும் வளைந்த சத்துருக்களைவெற்றிபெற்று வருகிறேனென்று நீ உன் அன்னைமுதலிய யாவரிடத்திலும் உரைத்துவிட்டு உத்தரதிசைநாடி இன்னுஞ் சற்று நேரமாகவில்லையே? இதற்குள் மறந்துபோனாயோ? நல்லது, கைப்பிடித்த வில்லைவளைத்துக் கடுங்கணை தொடுத்துப் போர்செய்து அணுவத்தனையேனுங் காயம்பட்டுத் திரும்புவையாகில், உன்னைக் கிஞ்சித்து சூரத்துவமுள்ளவனென்றுவது மதிப்பார்கள். இல்லாவிடில், அதிகஅற்பமாகஎண்ணுவார்கள். சற்றுமுன் நீவீட்டிற்பேசிவந்த வீரவசனங்களை முற்றிலுமறந்து இப்பொழுது முதுகிட்டோடும் இழிவை யோசிக்குமிடத்தில், குறைந்தபெண்கள் கூடக் குலுக்கென்று நகையார்களோ? இப்படிப்பட்ட உடம்பும் எடுக்கலாமோ? உன்னையார்தான் பூசித்துப் புகழ்வார்கள்? ஐயோ! அடாதம்பி! நீபுறப்படும்போது புலிபோற்கர்ச்சித்து பார்! சத்துருக்களையெல்லாம் அதஞ்செய்து நமது மாடுகளை மடக்கிக்கொண்டு வருகிறேனென்று வாய்ப்பதட்டாம யுளறினையே. அப்படி மகாவீரம்பேசி வெளிப்பட்ட நீ எதிராளிகளிருக்கு மிடத்தை மிதிக்குமுன்னமே உயிருலைந்து, உடல்நடுங்கித், திடனழிந்து, திகைத்துவிட்டையே! உலகமென்னசொல்லும்? படையைப்பார்த்துப் பதறிக்கதறியோடினானென்னும்பழிப்பிற்கிடமாமே! இத்தன்மையாகிய நிந்தை நேரிட்டபின்பு உயிரிருந்தென்ன மானங்கெட்டும்பிராணனுடனிருப்பது மரியாதையோ? நீயேயோசித்துப்பார், பயப்படாதே. தைரியமாய் ரதத்தின்மீது உட்காரு. அலைகடற் கொப்பாகிய பெரும்

படைகளை வென்றுவருவோம். அப்பா! இன்னொன்று சொல்லுகிறேன் கேள். கருங்கற்றூணைத சுமக்கமாட்டா பெரும்பளுவைத் தாங்கினும் பிளந்துமுறிந்து போய்விடுமன்றித் தளர்ந்து வளைந்து தலைசாயமாட்டாது. அதுபோல், அளவிடப்படாத யானைசேனை யடுத்தாலும் கூடியமட்டுஞ் சண்டைசெய்து, தளர்ந்தவிடத்து அப்போர்க்களத்திலே யுயிரையொழித்துவிட வேண்டியது. மெலிந்து வெருண்டு புறங்கொடுத்தோடுவது வேந்தர்க்குத் தகுதியல்லவென்று விளம்பியிருக்கும் சாஸ்திரத்தை நீவிசாரித்ததில்லையோ. இப்பொழுதுதானென்ன ஒன்றும் முழுகிப்போகவில்லை. போர்முகநிலையுங் கார்முகமுறையும் கடுங்கணைத்தொகையுங் கற்றிருக்கின்ற நீ பெரியமலையைக் குறியாக கொண்டடிப்பதுபோல், பெருங்கும்பாகிய சேனைகளின்மேல் மொத்தமாகப் பாணங்களைத் தூற்றிவிட்டால், கும்பலில் கோவிந்தம் போடுவதுபோல், அம்புகள் போய்விழுந்து இன்னாரின்னாரென்றுபாராமல் யாவரையுங்கொல்லும். உனக்குத்தகுந்தபடியே யானுந் தேரைச் செலுத்துவேன். அப்போதுனக்கு மேலான கீர்த்தி விளையும். வைத்த குறிதப்பாமல் மாட்டுகிறான் விராடராஜன் மைந்தனென்று கடல்சூழ்ந்த உலகக் காவலரும் படைகளும் உனக்கெதிர்வாராமல் ஒருமிக்கவொழிவார்கள். அப்பனே! இப்படியாக அடித்து, வேந்தர்யாவரையு முடித்து, அவர் கைக்கொண்ட பசுக்கூட்டங்களைப் பிடித்துச் சயபேரிகை யடித்து, விராடபுரம்போய்ச் சேர்வோமாகில், சந்திரவம்சத்தரசர் அனைவரும் பந்துவர்க்கத்தா ரெல்லோரும் உன்னைப்புகழ்வார்கள். நெடுநாளைக்குஉன்கீர்த்திநிலைபெற்றிருக்கும். அவ்வாறன்றிப்புறங்காட்டி யோடுவையாகில், உலகுள்ளளவுந் தீராத வசையடைவாய். வந்த பகைவரை வென்று திரும்புவோமாகில், வையகமெல்லாங் கைகுவித்துப் போற்றுவதுமன்றி, உன்தந்தையுஞ் சிந்தை மகிழ்ந்து அளவில்லா ஆனந்தத்தையடைவார். ஒருவேளை, நமதெண்ண முன்னுக்குவாராமல் நாமிறந்துபோனால், புகழுடம்பு பெற்று, அரம்பாஸ்திரீகளின் இளமுலைப்போகந் துய்த்து, வீரசொர்க்கமுற்றுக் கற்பகதருவினிழலில் வீற்றிருந்து வாழலாம். இரண்டு விதத்திலும் நமக்கின்பம் உண்டாம் ஓ இளங்கன்றே பேடியாயிருப்பவரைபேடியென்று பேசுவது பெருமையன்று. போர்புரிவேனென்று வந்து பேச்சுத்தடுமாறிச் சோர்ந்து படையைக்கண்டு பயந்து ஓடப்பார்க்கும் ஒருவனையே பேடியென்று உயர்ந்தோ ருரைப்பார்கள். சொற்சோர்வுபடே

ல், சோம்பித்திரியேல் என்னும் வாக்கியங்களை விற்போருடைய வேந்தர் மறவார்கள். கலகத்திற்சென்று கலநாட்டநின்று உயிரிழந்த வீரர்களினது கதைத்திறம் உணர்ந்திலேயோ! அரசிளங்காளேயே! என்று பற்பல வகையினலும் உத்தரகுமாரனைத்தேற்றிக் கலவரத்தைமாற்றிக் கட்டுரையாகிய வீரதர்மங்களாற்கரைத்தாள்.

இவ்வாறு எடுத்துரைத்தபேடியின் கருத்திற்கிணங்காமல் தேரழுந்துஞ் சிறப்பினையுடைய மச்சநாடன் மைந்தனாகிய உத்தரகுமாரன், விற்பிடித்து வெகுண்டு பற்கடித்து மருண்டு, கண்ணீருகுத்துக் கடைவாய் குழைத்துப் புருவம் நெறித்து நெற்றி வியர்த்தும் பொருமிச்சொல்லுகின்றான். ஆரடி அடிபேடி! உற்றுப்பாரடிகுடிகேடி! உனக்குக்கண்யில்லையோ? இப்படையோடெதிர்ப்பதாரடி? இப்படியே திரும்பிப்போவது சீரடி! அப்பப்பா! என் கர்ப்பங்கலங்குகிறதே. குடைகளும் நாற்படைகளும் கருங்கடல்போற் றுலங்குகிறதே. பூமிமுழுதுஞ் சேனைக்காடாக பொங்கி நிறைகின்றதே. ஐயோ! சித்தம் பிரமிக்கிறதே. இந்தக் கும்பலில் நானொருவன் சென்று மீண்டும் வருவேனென்பது விந்தை பேச்சே பெற்ற தந்தைக்கும் ஏச்சே. என்மதியுங் கெட்டுப்போச்சே. ஏதேது? இனிக் காரியமில்லை. நான் சண்டைக்குப்போனல் தப்பாமற் சாவேன். சந்தேகமில்லையடி பேடி ! என் கதியை யின்னதென்றறியடி, என் தந்தைதாய்க்கு நான் கடைப்பிள்ளையானதால் இனி பெறப்போகிறோமா வளர்க்கப்போகிறோமா வென்று செல்வமாகவும் மிகவருமையாகவும் வளர்த்தார்களே! நானும் என்னைப்போன்றுள்ள சிறுவர்களோடு சேர்ந்து உண்டைவில் கையிற்பிடித்து விளையாடித் திரிந்து கொண்டு இருந்தேனே. என்னைச் சண்டைமுகத்திற் கொண்டு போகாதேயடி! யுத்தஞ்செய்யும் பருவம் எனக்கின்னும் வரவில்லையடி! நான் அறியாதபிள்ளையடி! எனக்கேனிந்தச் சள்ளையடி! ஆஹா! இதென்ன அநியாயம்! கொடையாளியாகிய கர்னன், வீஷ்மொசாரியர், துரோணசாரியர், கிருபாசாரியர், அஸ்வத்தாமர் மற்றுமுள்ள வீரர் பலருஞ்சேர்ந்து முனைந்த போர் முகத்திற் புகுந்து போராட அறிவேனோ? போடிபோ. அடி பேடி! நல்லது, தெய்வச்செய லுள்ளபடியாகிறதென்று மனோதிடங்கொண்டு சண்டை செய்வோமென் றெண்ணினலும் தேர்கள் கோடி, யானை இரண்டுகோடி, குதிரை வெகுகோடி, பதாதியர் கோடாகோடி, இவையன்றியும், பட்டவர்த்தனர், அதிர

தர், சமரதர், மகாரதர், அர்த்தர் இவர்களை யெல்லாம் படைத் துணையாகக் கொண்டுவந்து நமது பசுமந்தைகளைக் கவர்ந்த வணங்காமுடியோனுக்கெதிரில் வணங்குமுடிபெற்ற பேடியா கிய உன்னை உதவியாக நம்பிப்போய்ச் சண்டை தொடங்கலா மோ? காலபலமும், தன்பலமும், மாற்றான் பலமும் துணைப் பலமும், ஆராய்ந்துணராத அரசனது முயற்சிகள் அனைத் தும் பயன்படாதென்று பெரியோர் சொல்லுவார்கள். நானோ மெத்தவுஞ் சின்னவன். அதிலுஞ் சொற்ப பலமுள்ளவன். இத் தன்மையனாகிய வென்னை அதிரதரிற்சிறந்து பின்பலம் விரும் பாமற் போர்முகத்திற் புகுந்து மதயானைகளைப் பிளந்து புஜ பல பராக்கிரம விக்கிரமம் பெறும் போர்விஜய சிங்கம்போன்ற அர்ச்சுன ராஜனென்று மதித்திருக்கின்றனையோ? ஐயோ பேதையே! அந்த விஜயன் புரியும் போர்க்களத்தில் எழுந்து பறக்காநின்ற பரமாணுவுக்கு ஈடாவேனோ? பாவி! என்னடிவம்பு செய்கிறாய்? யாரெப்படியானாலும் விளைந்தபோர் எப்படிபோனா லும் உனக்கென்ன நஷ்டம்? என்னைத்தானேசாரும். நீயேன்வீ ணே துள்ளிவிழுகிறாய்? ராஜஸ்திரீகளுக்கு ஆடல்பாடல் கற்பி த்துப் பத்துநாளைக்கிருந்து வயிறு வளர்த்துப்போகின்ற உனக் கேன் இத்தனைவீம்பு? பிள்ளையருமையறியாத பெருமூடி! போ டி. இப்போதுதான் புதிதாக வில்வித்தையிற் கைப்பழகிவருகிற நான் நெடுநாளாகக் கற்ற வில்லாளிகளிடம் எதிர்ப்பேனாகில், மானங்கெட்டு ஈனப்பட்டு மாள்வேனென்பதற்குச் சந்தேகமெ ன்ன? ஐயையோ! உன்னாலென்னாவி ஒழிய வந்திருக்கிறதே என்று கண்சிவந்து கடுங்கோபங்கொண்டு என்பேச்சுக் கெதிர் பேசாதே பேசாதே என்று பின்னுஞ் சொல்லுகிறான்.

ஆ பிருகந்நளையென்னும் அலியே! எங்கள் பசுமந்தைகளை யெல்லாம் பகைவர் கொண்டுபோனாலும், மச்சநாடு முழுவதும் நாங்கள் இழந்தாலும், குடி, படை, அரசு, நிதி, நிக்ஷேபங் குறைந்தொழிந்தாலும், இதனால்வரும் பெரும்பழி யெனக்கடுத் தாலும், எங்களைத் தெய்வம் நடுத்தெருவில் விடுத்தாலும் உனக் கொன்றுமில்லையே. என்னைத் தடுத்துரைக்க வேண்டிய அவசி யம் உனக்கென்ன? நானிப்போது சொல்லுகின்ற சொற்படி வாயை மூடிக்கொண்டு, அப்படியிப்படிப் போகாமல் ஊரைப் பார்க்கத் தேரைத் திருப்படி. அடிமகராசி! உனக்கே கோடி புண்ணியமுண்டடி, தயைசெய்து என்தாய்முகத்தில் விழிக்கப் பண்ணடி. உனக்கு வேண்டியவையெல்லாம் தருகிறேன். நான்

சொன்னசொல்மாறேன். சண்டைசெய்யப் போகிறேனென்று என்னுயிருள்ளவரையிலும் இனிப் பதறிக்கூறேனென்று கதறிக்கூறிய சிறுவன்மொழியைக் காண்டீபதரன்கேட்டு, அந்தோ! ஏது இனிக்காரியமில்லை.

இவன்கருத்தைப் பார்க்குமிடத்துத் தேரைவிட்டுக்குதித்துப்புறமிட்டோடுவான் போலும் இருக்கிறதென்றெண்ணி, மறுபடியும் மனவெறுப்பில்லாமல் மன்னன்மகனை மகிழ்ந்துநோக்கி, அப்பா க்ஷத்திரியகுலாதிபனே! திரிலோகத்திலும் ஏகசக்ராதிபத்தியமும் ஆக்கினைச்சக்கரமுஞ் செல்லும்படி செய்து, இப்பொழுது நிரை நிரையா வந்தடர்ந்த பெருஞ் சேனைகளையொருகணையால் மாளச்செய்து, உன் சிந்தைமகிழ நிமிஷத்தில் திரும்பிவந்து விடுவோம். நீயாதொன்றுக்கும் பயப்படாதே. உன்னை நம்பிவந்த வென்னை நீ திடயாக நம்பு. இந்தப்பகைவருடைய வாளாயுதம் வேலாயுதம்பாலாயுதம்குந்தாயுதம்சக்ராயுதம் வில்கணைமுதலிய ஆயுதங்களெல்லாம் நெல்லிற் பதர்போல் நெருப்பெழப் புடைத்துச் சேனை யானைகளைத்துடைத்துச் சயம்படைத்து மேன்மையாகத் திரும்புவதை விட்டுக் கீர்த்தியைப் போக்கிவிராடராஜன் பெற்றபிரதாபத்தைபாழாக்கி எதிரிகளுக்கஞ்சி யோடினனென்னும் ஏளனமுண்டாக்கி, என் புகழையும் மண்ணாக்கி யோடுவது தகுதியோ ? உன்தாயாகிய சுதக்ஷணாதேவியும் உனக்கிளையாளாகிய உத்தரையும் உன் பந்து மித்திரவர்க்கங்களும் உன்னிடம்வந்து வணங்கும் பணிப்பெண்களும் பட்டினத்திலுண்டாகிய வெகுஜனங்களும் நமதிளவரசனாகிய உத்தரகுமாரன் யுத்தத்திற்குப் போயிருக்கிறான், சத்துருவைவென்று அவர்கள் கைக்கொண்ட பசுமந்தையைத் திருப்பிவருவானென்று மேகத்துளியை விரும்பும் பயிர்போல், வாட்டமுற்று வாய்திறந்து நீ வரும்வழியைப் பார்த்திருப்பார்களே. அப்பேர்ப்பட்டவர்கட் கெதிரில் நீ யெப்படிப் போய் விழிப்பாய்? என்ன சொல்லிசைப்பாய்? ஐயோ! இந்த அவமானத்தைப் பார்க்கிலும் நான் சொல்வது கசப்பா ? நினைக்க நினைக்கவெனக்கு விசனஞ் ஜனிக்கிறதே. நான் பேடியான போதிலும் இதுவரைக்குந் தேர்விடுத்த போர்முகத்தில் யார்பிழைத்தார்கள்? கண்டதுண்டம்படக்கொன்று கைகண்டதன்றி, சண்டைக்குப் பயந்தோடியசங்கதியைப் பார்த்துமறியேன்; கதைகளிற் கேட்டுமறியேன். என்னாற் பிசகுவந்ததுமில்லை. என்னை நம்பியபேருக்கிடறுதந்ததுமில்லை. இப்போதுமென்ன ? இதழ்விரிந்த மலர்

செறிந்த மணமுறைந்த, வரிநிறைந்த, தொடையணிந்த படை திணிந்த பலவான்கள் அடங்கலும் விறுவிறென்று தலை சுழன்று தந்திலே தெரியாமல் தயங்கும்படி இரதஞ் செலுத்துகின்ற என் கைச்சாதுரியத்தினல் செல்வமிகுந்த உங்கள் பசுமந்தையைத் திருப்பிக்கொள்வோம். திட்தைரியதீர சிந்தை சிதையாமல் வா. நான்விடப்போகிற தேர்ச் சாகசத்தைப் பார். ஒருவேளை உனக்குச் சத்துருக்களாற் குற்றம் நேரிடுமாகில், உடனே உன்னுயிருக் கென்னுயிரைத்துணையாகக் கொடுக்கிறேன். நீயென்னை நம்பித் தேரிலுட்கார். எத்தனையோ கோடாகோடி சேனைகளென் றிருதயங் கலங்காதே. இன்னுமெழுகடற்போற் படையெழுந் தெதிர்த்தாலும் பெரும்பொறைக் கடல்போற் பெயர்ந்து வந்தாலும் வரட்டுமென்று உறுதியாய் மனத்துணிவு பெறுவையாகில், தேவர்கள் மதித்துத் துதித்துச் செய்யும் ஆசீர்வசனமும் தீரலட்சுமியின் கருணைகடாட்சமும் பூதலத்தோர் காதலித்துப் புகழும் புகழ்ச்சியும் உனக்குண்டாமென்பதிற் கியாதொரு ஐயமில்லை. நீமாத்திரங் குருகுலநாயகன்போரைக்குறித்து வில் வளைத்துக் குணத்தொனி யெழுப்பு முன்னமே பெருங்காற்றிற் பறக்கு முருங்கைச் சருகுபோலடித்து, வற்சலமந்தையைக்கைப்பிடித்து, க்ஷணப்பொழுதில் உன்னை மச்சதேசத்திற் கொண்டுபோய்விட்டு மறுவேலை பார்க்கிறேன். இன்னுரைக் கொல்லவேண்டும். இவ்வாறு வெல்லவேண்டும் இப்படிக்குச் செய்யவேண்டுமென்னும் வருத்தம் உனக்கெவ்வளவும் வேண்டாம். நீயஞ்சாதே நன்மைதீமைக்குடன்பட்ட வென்னுடன் கூடிவாவென்று புத்தியிலுயர்ந்த பேடியானவள் மெத்தவும் மனம் வருந்திச்சொன்னுள்.

தன்னுற் கூடியமட்டும் உத்தரனுடைய மனதைக்கரைக்க உரைத்தவார்த்தை யத்தனையிலும் அணுவளத்தனையேனு மவன் சித்தத்திற் பொருந்தாமல் யுத்தவீரந் திருந்தாமல் மானம்போமென வருந்தாமல் வேறொன்றுந் தோன்றுமல் புறமிட்டோட நாணுமல் புகழாபரணம்பூணுமல் போக்கின்பேரில் நோக்கமுள்ளவனுய்ப் பெண்யானைகள் போன்ற வெருமைகள் கரைபுரள விழித்துக் கன்றை நினைந்து மடிசுரந்து வழியப் பொழிகின்ற பாலானது காலில்வீழ்ந்துசென்று மேலாகிய நெற்பயிரிற் பாய, அப்பயிர்கற்பகம்போற் றழைத்துக் கதிருடன் சாயும் வளம்பொருந்திய மச்சநாட்டுக்கதிபதியாகியவிராடகுமாரன்பெருமூச்செறிந்து,பேச்சுந்தளர்ந்து பேடியைநோக்கிப் பேசத்தொடங்கினுன்.

அடி மோசக்காரி! நான் எத்தனைவிதத்திற் சொன்னாலும் எள்ளத்தனையுந் தெரிந்துகொள்ளச் சக்தியுனக்கில்லை. உன் சுய புத்தியாற் றுணிவுபெறுவையென்றாலோ அதுவுமில்லை. சொற் புத்தியுஞ் சுயபுத்தியுமில்லாத துஷ்டியைத் துணைகொண்டு சண்டைக்குப்போகலாமா? இவ்விடத்தில் மேகம்போற் கவிந்த துரியோதனனுடைய சேனைக்கெதிரில் யுத்தஞ்செய்யத் தெரியாத என்னைக் கொண்டுபோய்விட்டு நீ வெற்றிபெறலாமென் றெண்ணினையோ? நரிவாலைக்கொண்டு கடலாழம் பார்க்கக் கூடுமோ? அதற்கு நான் ஆளல்லவே. என்னைப்பெற்றவனானாலும் அவனைப்பெற்ற பாட்டனானாலும் தனுர்வேதங்கற்ற சாதுரியரானாலும் இந்தப்படையை வெல்ல வல்லமையிருக்குமா? சொல்லடி பெருமூடி. புத்திகெட்ட பேதையே! உனக்கென்ன தெரியும்? நீயென்ன அறிவாய்? மறுமன்னர்க்குண்டாகிய வுறுதியும் போர்மேற் செல்லும் திறமும் காலபலமும் காரியா காரியங்களுந் தெரியாத கயவருக்கென்ன சொன்னாலுங் கண்டறியமாட்டார்கள். ஐயோ! ஈதென்னபாவம்? அடி ஏண்டி பழிசுமந்துகொள்ளுகிறாய்? வேண்டாமடிபாவி! நான்சொல்வதைஇன்னங்கேளடி லோபி! படமுடைய பாம்புக்கொடிபடைத்த பார்த்திபனுடன் சத்தியவிர்த சாதநெறிபெற்ற சாந்தரும் வெற்றிவேலேந்திய வேந்தரும் முனைந்து சண்டைசெய்யும்போர்முகத்தில் குற்றமற்ற தனுர்வேதங் கற்றவருங் கால்வைக்கமாட்டார்களே. நமனும் எட்டிப்பார்க்க நடுங்கிக் கண்கலங்குவானே. அப்பேர்ப்பட்ட வதிரதர்களுக்குமுன் விற்பிடிக்கவறியாச் சிறுவனாகிய வென்னைக் கொண்டுபோய்விட்டுச் சண்டைபோடென்பதுதகுதியோ? அவர்கட்கெதிரில் நானெப்படிப்போய் நிற்பேன். என்ன யுத்தம்பண்ணுவேன்? நல்லது, உன் பேச்சைநம்பி நானெதிர்த்தபோதிலும் தொலைதூரத்திலிருந்து பாணம்விடுப்பேன். நானொருகணை விடுக்குமுன்னமே அவர்கள் ஓராயிரங்கணை தொடுப்பார்களே. அவர்களெய்யுமம்பினால் உன் கையும் மெய்யுங்கலங்கி முதற்பலியாய் நீ விழுவையே. உன்னைக் காக்கும் வல்லபம் என்றனக்கில்லையே. அப்பால் நான்செய்வதென்ன? அடி தப்பறைக்காரி! பிற்பாடு என் தேருஞ் சாரதியுங் குதிரையுமொழிந்து, வில்லுந்துணிந்து நானு மழிந்துபோனால் வெற்றி யெவர்பக்ஷமாகும்? ஒருவேளை தெய்வச்செயலால் தப்பிப்பிழைத்தால் நம்மைத் துரிதக்கணை யேவித் துரத்தியடிப்பார்களே. அதனால் துயரிழந்து அருமையான தேக மலக்கழிந்து கால்நடுங்கிக் கைநடுங்கிக் கண்

கலங்கிப் புண்கள்பட்டுக் கருத்தழிந்து விழுந்து புரண்டெழுந்து உள்ளங்கால் சிவக்க உரங்கெட்டோடி, மச்சநாட்டிற்போய்ச் சேர்ந்து வாடி வருந்துவது உனக்கிச்சையோ? அது உனக்கு லச்சையோ? அதனாலுனக்கிகழ்ச்சியோ? நிதானித்துப்பாரடி. இதைவிட நான் சொல்லுவதைக் கேளடி. நாமேறிவந்த ரதம் முறியாமல் வில்லழியாமல் குதிரைசாகாமல் நீயுமடியாமல் நானடிபடாமல் ஒரு குறைவில்லாமல் உயிருடன் திரும்பி வெற்றியடையார்போல் மீண்டுமூர்புகுவது பெருமையோ? சிறுமையோ? யோசித்துச்சொல்லடி. உயிரழிக்கும்பேடி! என்றுபற்பலவிதமாகப்பேசி மலையருவிபோற் கண்ணீருகுத்து உண்ணீருலர்ந்துள்ளமுருகி கொடியபாவியாகியவிந்தப்பேடி நம்மைப்பிராணனுடன்விடமாட்டாள்குடிகேடியென்றுயோசித்துகைபிடித்த வில்லையும், அம்புருத்தூணியையும் வீரகண்டையையும் தேர்மேல் போட்டுவிட்டுப் பின்புறமாய்ப் பூமியிற்பாய்ந்து ஓடினான்.

வாரணப் போர்முனை வெல்லப் பூரண வாண்மைபெருத விராடகுமாரன் தேர்விட்டிழிந் தோடுவதைக் கருணைக்கடற் கொருமுதலாகிய அருச்சுனன்கண்டு, பச்சாத்தாபப்பட்டுக் குதிரைக் கடிவாளத்தைத் தேர்க்காலிற் கட்டிவிட்டு, நிலத்திற் குதித்து இளைத்தோடுகின்ற உத்தரகுமாரனைப் பின்றொடர்ந்தான். திரண்ட கற்றூணையொத்த புஜபல ஜயசிங்க விஜயன் உத்தரகுமாரனுக்குப் பின்னோடியபோது, நந்தியாவட்டமாலை யணிந்த துரியோதனனுடைய படைமன்னர் பார்த்துச் சங்கதி தெரியாதவர்களாய் ஓவென்று சமுத்திரம்போலிரைந்து தங்களிற்றுங்களே பொங்கி மகிழ்ந்து கைகொட்டிக் கலீரென்று நகைத்தார்கள். அந்தவேளையிற் சிவந்த கண்களையுடைய வீஷ்டுமாச்சாரியரும் மற்றைப்பெரியோர்களும் தமது விவேகத்தால் நிதானித்து நமக்கெதிராகவந்து தேரைவிட்டோடுஞ் சிறுவனைத் தொடர்ந்துசெல்லுஞ் சாரதியைக் கூர்ந்துயோசித்தால், விசாலமாக நீண்டவிழிப்பார்வையும், ஏறுநெற்றியும், ஆஜானுபாகுவாகிய துணைக்கரமும், வஜ்ரமலைபோன்ற மார்பும், பச்சைவர்ணத் தாமரைமலரையொத்த முகமும், பருத்தவிடையும், கனத்த தொடையும், சிவந்த பாதமும், சிரித்த நகையுமுள்ள சிலைவிஜயனைப்போற் றோன்றுகின்றது. ஆனால், அணிந்திருக்குங் காதோலையினாலும், திணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களினாலும் கலகலக்கும் வளையல்களினாலும் கட்டியிருக்கும் புடவையினாலும், பின்புறமுடித்த கொண்டையினாலும், முன்புறு மைவிழிக்கெண்

டையினுலும் பெண் ணுருவாய்க்காண்கிறது. ஆகையால் பெண் ணுருவென்றும் ஆ ணுருவென்றும் பெண் ணும்ஆணுமல்லாத பேடியுருவென்றும் எப்படிப் பேசலாம்? ஈதன்றியும் மூத்துச் சரக்குடைகள் பத்திபத்தியாக சிறந்த விராடநகரத்திலிருந்து ஒற்றைத்தேர் புறப்பட்டது. அந்தத் தேரிற் பொருந்தியிருந் தவன் சிறுபிள்ளையாகத் தோன்றினன். அவன் நம்முடன் யுத் தஞ்செய்ய வந்தவன்போலு மிருக்கிறது. அவனுக்குத் தேர் விடுஞ்சாரதி ஆணென்றும் பெண்ணென்றுந் தெரியாமற் சந் தேகமாயிருக்கிறது. அவர்களின்னுரென்றும் இன்னகாரண மாக வந்தார்களென்றும் எடுத்துரைப்பார் யாருமில்லையே. அந்தோ! இந்தச் சூதை யெவ்வாறறியலாம்? எப்படி யுணர லாய்? ஈதென்ன சூதோ? இனி விளையப்போகிற தென்னவா தோ? என்று மனமுறுகி, மறுபடியுந்தெளிந்து, ஆலோசனைச் சங்கங்கூடி,அவரவர்களும்நாடி ஸ்திரமாய்சொல்லலுற்முர்கள்.

திரிகர்த்த தேசவாசனுன சுகர்மாவென்பவன் விராடநகர த்திற்குத் தக்ஷிணபாரிசத்தடைந்து, பசுக்கூட்டங்களை யோட் டிய காலையில் விராடராஜன் துடித்து மலைபோற் றிரண்ட தனது தோள்மேலடித்து வைரங்கொண்டு பற்கடித்து விற்பிடி த்து நால்வகைத் தானையுடனடந்து எதிரியையடைந்து எவ ரையும் வென்று தங்கள் பசுநிரையைக் கைக்கொண்டு மண் ணுலகத்தோரும் விண் ணுலகத்தோருங் கொண்டாடும்படி ஜயம்பெற்றவராகவேண்டும். பாண்டுமைந்தரைவரும் இப்பதி யிலிருந்தார்க ளென்பதற்குச் சந்தேகம் வேண்டுவதில்லை. மச்ச ராஜன் தக்ஷிண திசையிற் சண்டைக்குப் போம்போது, உத்தர குமாரனென்னும் இளங்காளையைவிட்டு மற்றப் பிள்ளைகளுட னும் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்வதற்கு மாறுவேஷத்துட னமர்ந் திருந்த தருமராஜன், வீமசேனன், நகுலன், சகாதேவனுட னும் சென்றிருக்கவேண்டும். ஊர்வசி சாபம்பெற்ற பேடியுரு வத்துடன் வெளிப்புறப்பட வெட்கப்பட்டு இராஜகன்னிகை க்கு நாட்டியம் பழக்கின நபுஞ்சகனுனவன் நரனுக வேண்டும். நாமெல்லோருந் திரண்டு சமுத்திரம்போற் புரண்டு மச்சநாட் டின் வடதிசையடைந்து வீட்டை நாட்டை வேகக்கொளுத்தி மாட்டைக்கூட்டி மடக்கிய வண்மையைத் தூதர்களோடித் துய ருடன் சொல்ல, வில்வேளைப்போல் வீட்டிலிருந்து கேட்ட உத்தரகுமாரன் விசனமடைந்து, கண்சிவப்பேறி, என் தந் தைமாருந் தமயன்மாரு மில்லாத சமயம்பார்த்து வந்தார்களே

எனக்கொரு சாரதியு மில்லையேயென்று தயங்கிச் சோர்வடைந்தவனாகவேண்டும். இக்காரியங்களைக் கேள்விப்பட்ட அர்ச்சுனராஜன் எக்களிப்புடனெழுந்து, பயிர்க்கொல்லைக்குத் திஷ்டிப் பரிகாரமாகச் செய்துவைத்திருக்கும் புல்லாடவனையொத்த உத்தரகுமாரனுக்கும் போர்க்கோலஞ்செய்து, தானே சாரத்தியம் பண்ணச் சமைந்தவனாகவேண்டும். அந்தப்பேடி பேசிய சாதுரியவசனச் சமர்த்தினாலும், உறுதி யூக்கமுடைமையினாலும் தான் சிறுவனானதினாலும் முன்பின்னெண்ணிப்பாராமல் எதிரியைத் தன்னையுமெண்ணாமல் மானாபிமானத்தையு மதியாமல் "இளங்கன்று பயமறியா தென்பதுபோல்" தேர்மேலேறிப் போர்புரியவந்திருப்பான். இதுவே நிச்சயம். இதற்கு வேறாக நினைக்கவேண்டியதில்லை. அப்படிவந்த உத்தரகுமாரன் கங்கு கரைகாணாத நமது சேனைகளைப்பார்த்துக் கருப்பமு மனமுங் கண்ணுங் கலங்கித், தானினைத்த சண்டை நினைப்பையுமறந்து, தாய் தங்கையரிடத்தி லுரைத்த தைரியத்தையுந் துறந்து, வாட்டத்துடன் ஓட்டங்கொள்ள நினைத்தவனாக வேண்டும். அவன்மடமையைத்தெரிந்து சாரதிசொல்லவேண்டிய கடமையையும் தீரவீரத்திறமையும் இராஜமுறைமையையுந் தெளிவுறச் சொல்லித் தேற்றியுந் தேராதவனைத் தேர்விட்டிழிந்து உயிர்க்குறுதிதேடி ஊரைப்பார்த்தோடுகிறான். அதிக பயங்கொண்டோடுகின்ற விராடகுமாரனைச் சாரதியாகிய பேடிநோக்கிப் பின்றொடர்ந்தோடுகிறாள். இதுதானிப்பொழுது நடந்திருக்கிற காரியமென்று ஆலோசனைச் சங்கமாகக்கூடிய யாவருந் தங்கள் பேரறிவினால் நிச்சயித்தார்கள். இவர்கள் நிதானத்தைக்கேட்ட சுயோதனனும் அவன் மனதிற்கிசைந்த மன்னவர்களும் பயங்கொண்டு, இருதயத்திற் பசுமரத்தாணிபோற் பதிந்து காதினுழைந்த நாராசமென நலிந்து என்னமோ ஏதோவென்று பிராந்தியாற் பதைத்தோடுகின்ற உத்தரகுமாரனைக் கண்ணைச் சிமிட்டமல் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க, ஊர்முகமாயோடிய உத்தரகுமாரனைப் பிடிக்கப்போன பேடியானவள் க்ஷணபொழுதிற் சென்று, எதிர்நின்று மறித்து, அவனுடைய முன்கையைத் தொட்டிழுப்பதற்கஞ்சினாள். அதேனெனில், வீரப்பிரதாப மேன்மையில்லாத வேந்தனானாலும், தான் சாரதித்தொழிற் கிசைந்த வன்மையினால் எஜமானன் கைதொடுவது மரியாதையல்லவென்றிருந்தாள். இப்பால் எமபாசம்போல் இருகரத்தையும் விரித்துத் தடுத்

தெதிர்நின்ற பேடியைப் பிதிர்கலங்கியோடுகின்ற உத்தரகுமாரன் கண்டு மதிமயங்கித் தியங்கி வதங்கி வாடி, அடிபேடி! குடிகேடி! நிர்மூடி இன்னுமென்னை விடாயா? கொடிசூலி! யென்று பூனையைக்கண்ட கிளிபோலும், பூதத்தைப்பார்த்த வுயிர்போலும் பயந்து மெய்நடுங்கி யுளறிப் பேசுகின்ற உத்தரனை பேடிவேடப்பிரதாபன்பார்த்து இளவரசான இறைவனே! உன்னைத் துணையாக நம்பித் தேர்செலுத்தி வந்தவென்னை யோசிக்குமிடத்தில், வினையை துணையாகநம்பிய வீணர்களையொத்தே னென்று வெறுத்துச் சற்றுநேரம் பொறுத்து, ஆஹா! அரசிளங்கன்றே! இப்படியுஞ் செய்யலாமா வென்றிசைத்தாள். அவள் பேச்சைக் கேட்டுக் கலகலத்த வுத்தரகுமாரன் அந்தப்பேடியின்முகத்தைப் பாராமல், நிலத்தைப்பார்த்து, நெடுமூச்செறிந்து திக்குமுக்காடித் திடுக்கிட்டோடிக் கண்ணீர் சொரியவும் விடவிட வென்று கைகால் நடுங்கவும், முத்துபோல் வேர்வை முகத்திற்றுளிக்கவும், எண்ணங் குலையவும், இதயந்துடிக்கவும் மல்லுந்தளரச்சொல்லுங் குளறவெருண்டு விம்மிச் சொல்லலுற்றான்.

அடிசீமாட்டி! இவ்வுலகவாழ்க்கையைவிரும்பியஉயிரான துநமனைக்கண்டு நடுக்கங்கொள்வதுபோல் உன்னைக்கண்டு ஒடுங்கிவிட்டேன். அடிபேடி நான்சொல்லும் நன்மைக்கேளடி. யான் பிள்ளையாகப் பிறந்த அந்நாள்முத லிந்நாள்வரையிலும் தாய் தந்தையரைவிட்டுப் பிரியாத தனயனடி. நான் போர்க்கோலங் கொண்டு தேரேறிவரும்போது என்னைப்பெற்ற சுதக்ஷணாதேவி என்முகம் நாடித் தன்முகம் வாடி வாசற்படிவந்து வழிவிட்டாளே. அவளுடைய மனமும் வயிறும் எப்படி வருந்தியதோ? என்னதிகிலடைந்ததோ? நானறியேன். சிறியேன் அவளப்படி அவலமுற்றிருக்க, நானிவ்விடத்திற் சேனைகளைக்கொன்று வென்று, விஜயத்துடன் திரும்பினால் தாய் வயிறெரியச் சம்பிரமங்கொண்டாடுந் தறிதலையர்களில் நானொரு பாவியல்லவோ? அடிசதிகாரி! உனக்கு வெகுகோடி புண்ணியமுண்டு, கண்ணியமுண்டு, சுகிர்தமுண்டு, சுபமுண்டு. நான்வந்த சந்தோஷமாறுமற் கொண்டுபோய் விராட நகரத்திற் சேர்த்து விடுவையாகில், என் தாய்தந்தையின் பக்ஷம் உன்பேரி லதிகமாயுண்டாகும். அவர்களுனக்கு வெகுமானஞ் செய்யுமுன்னமே யானை தேர்குதிரை ஆடையாபரணங்களும் அடியேன்கொடுக்கிறேன். அடி பேடி! உன்னை நான் கனவிலுமறவேன். நீயும் நானும் உடலிரண்டு உயிரொன்றென மிகவு மொருமையாயிருப்போம்.

எக்காலமும் உன்பேர் விளங்கும்படியாக இல்வுலகிலுன் உபகாரச்செய்கையை ஸ்தாபித்து என்னிஷ்ட தெய்வமாக உன்னைக் கொண்டாடுவேன். நான்மாத்திரம் நகரம் போய்ச் சேர்வேனாகில், மன்னரை யடக்கி, மாட்டைமடக்கிப் பின்ன மில்லாச் சயம்பெற்றதுபோலாவேனடி. அடியுத்தமி! ஏதோ வென்மனங் கலவரப்படுகின்றது. இன்னொருதர மென்தாயைப் பார்க்க விச்சைமேலிடுகிறது. மச்சநாடுபோய்த் திரும்பிவாராமல் சண்டைக் கடியெடுத்து வைக்கமாட்டேன். என் மண்டைக் கொலை கொண்டுவந்த கொடும்பாவி! கண்மூடித்திறக்குமுன்னம் பட்டினம்போய்ச்சேரடி. ஐயோ! குலைதுடிக்கிறதே. கரைந்துரு கிய வென்னைக்காரடி. அடிபேடி! நீ யென்பங்கிற்கு அஷ்டமத் துச் சனிபோல் எங்கிருந்து வந்தாயடி? நீ யாரடி? ஒட்டா! உறவா? ஒன்றுமில்லையே. ஆயினும் இந்தவேளை நீதான் எனக் குத்தாயடி. இரும்போகருங்கல்லோ உன்னிதயமடி? சண்டாளி! எனக்கு முனக்கு மென்னபகையடி? எங்களுக்குந் தெரியாத ஜென்மப்பகையுண்டோ? தாக்ஷண்யம் வையடி. தைரியம்சொல் லடி. நீ யெனக்குச் செய்யு முபகாரம் நன்மை தீமை யிரண்டும் வேண்டாம். ஓடிப்போ மென்னைத் தடுக்காமல் விட்டுவிடுவதே கோடிபுண்ணியமடி யென்று இவ்வாறு பற்பல விதத்திலுங் கூறி, இச்சனியைத் தப்பியோடுவதற்கு வழியில்லையேயென்று மிரளமிரளவிழித்து வெம்பும் விராடபுத்திரனை விஜயன் பார் த்து மெத்த விசனப்பட்டு, ஏதேது இனிந் திரும்பானென்றெ ண்ணியபோதிலும் இப்போதிவனை விடப்படாது மற்றொரு விதத்தால் மனந்தேறச் செய்வோமென்று உத்தரகுமாரனை நோ க்கி விராடராஜபுத்திரனாகிய வுத்தமனே! உனக்கு நித்தியவாழ் வைத் தரவேண்டுமென்றெண்ணியிருந்த எண்ணத்தையுங் கெடு த்து, நீயும் மயங்கிப்போய்விட்டாய். போனது போகட்டும். இனியாவது செவ்வைப்படும்படி உன் சித்தப்பிரமையை விட்டு விடு. நான்சொல்லப்போகிற வுறுதிமொழியைக் கேட்டு உன்மன தைத்தேற்றி யென்மனம்போ லிசைந்துவருவையாகில் மேலா னதிறம்பெற்ற வில் வல்லவர்களினுஞ் சிறந்தவனீயென்று யாவ ரும் மதிக்க உன்னை முதன்மையாக்கி, இப்பொழுது நேரிட்டிரு க்குஞ் சத்துருக்கள் வாடும்படியாய்மாட்டி பசுமந்தைகளை யெல் லாங்கூட்டிப், பெருங்கீர்த்தியை நிலைநாட்டி விராடபுரம்போய் ச்சேர்வோம். இவ்வாறு ஜயம் பெறுவதற்குமுன் மனந்தளர்ந்து வந்தவழியேதிரும்பி யோடுவதைக்கண்டால், என்னைப்போலொ

த்தவர்கள் ஏளனஞ்செய்யார்களா? ஓ இராஜபுதல்வனே! பேடி யென்றென்னைப் பிழைபட நினையாதே. நீ யெப்போது ஜயங் கொண்டுவருவாயென் றுன்வரவை யெதிர்பார்த்திருக்கு முன்தாயுந் தந்தையும் பந்துக்களும் சந்தோஷத்துடன் உன்னைத் தழுவவும் அன்பினுலுருகிப் பேரானந்தக்கண்ணீர்பெருகி முத்தந்தரவும் பொன்னுலகத்திற்கிணையாகிய உன்னுலகத்தார் யாவரும் என்னையும் உன்னையும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்துவந் தெதிர்கொள்ளவும் மலையாகிய கீர்த்தியைவளர்த்து, நிலையாகிய ஜயத்தை விளைத்து, ஒரு நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் ஜயம்பெறுகின்ற விஜயனென்றென்னைப் பலரும் நினைக்கவும் மந்திரகிரியா லலைப்பட்ட பாற்கடல்போல், பகைஞர்சேனைக்கடலைப் படுபாழாகக் கலக்கியடித்துக் கருந்தூள் செந்தூளெழும்பமுடித்து, நீடுழி வாழ்வை உனக்கு நிலைபெறச்செய்வேன். மச்சகுலாதிபன்மாதவப்பேறே! நீ இச்சொல்லுக் கிணங்கிச் சப்தமாவென்னும் பச்சைப்புரவித் தேர்க்கொப்பாகிய அச்சுவச்சிரத்தா லமைத்திட்ட நமதுச்சித தேர்மேலிருந்து, அச்சமில்லாமற் சாரதிதொழிலாகிலுஞ் செய்வையாகில், மூச்சகங்கொண்டாடு மூதன்மையைப் பெறலாம். இதற்காகிலும் உடன்பட்டு வருகின்றயாவென்று போருக்கு மூதற்பாதமான பேடிகேட்க, உத்தரகுமாரன் சற்றூழ்ந்து யோசித்து, நிதானித்து நாம் தனித்திவள்கையிற் சிக்கிக்கொண்டோம். என்னமோ காலகதி யின்னதென்றுதெரியவில்லை. நாம் போர்செய்வோமென்று புறப்பட்டவேளை யெப்படிப்பட்டதோ? இன்றுதயத்தில் யார்முகத்தில் விழித்தோமோ? இந்த பேடிப் பாவி நமக்கெமன்போல் வந்துசேர்ந்தாளே. இவள் நம்மை யுயிருடன் விடாள்போலு மிருக்கிறதே. எதிரியைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பயமேலிட்டுக்குகிறதே. ஐயோ! வாய்க்கொழுப்புச் சீலையில் வடிந்ததுபோல, என் வாய்ச்சொல்லே யெனக்கிடர் விளைத்துவிட்டதே. இனி தெய்வச்செய லெப்படியோ தெரியேன். தாய் தந்தைதேடிய தவம் இதுதானே? தர்மந் தலைகாக்குமென்பது பொய்யோ? இந்த நபுஞ்சகியானவள் ஐயம் பெறுகிற வில்வல்லபத் தீரர்களைப்போற் பேசுகின்றளே. பயமன்று சாரத்திய தொழிலாவது பண்ணென்று பகர்கின்றளே. இதற்கும் மாட்டேனென்று குதர்க்கம்பேசுவது தகுதியல்லவே. நல்லது உள்ளபடியாகிறது, நாமுங் கொஞ்சஞ்சாரதிசாஸ்திரம் பார்த்திருக்கின்றேமே. ஆதலால் தேர்விடுந் தொழிற்கிசைந்து கொண்டால் போர்முனை புகுந்த பேடியைத்தெரிந்து சமயத்திற்

குத்தக்கபடி பார்த்துக்கொள்ளுவோமென்ஞெருவாறுடன்பட்டு நடுக்கமு மேக்கமு, நீங்கி, ஊக்கமேலிட் டுள்ளந்தேறித் திடுக்கிட மூடக்குஞ்சிங்கம்போற்சீறி வீரப்பார்வை காட்டி அடி சிமாட்டி உனக்கு மெனக்கு மேதோவொரு சம்பந்த முண்டாயிருக்கிறது. அதின்னதென் றுந் தெரியவில்லை உன்னிஷ்ப்படியே யொப்புக் கொண்டேன். என்னிடத்திற்றப்பொப்பிருந்தாலும் நீயே சகிக் கவேண்டுமென்று உத்தரகுமாரனுரைத்தான். பேடியானவள் சித்தமகிழ்ந்து திரும்பி, உத்தரனுந் தானும் ஒருமையுட னோடி வந்து தேர்மேலேறிக் கடிவாளம் பிடித்துக் குதிரைகளை முடுக்க ச்செய்து, அதிரதனுகிய அருச்சுனன் நாயகனுகவமர்ந்து பூர்வ புண்ணியப் பலனிப்போது கூடியதென்றுகளித்து வில்லும் பா ணமுங் கரத்திலேந்தி, வேந்தனுன உத்தரகுமாரனுக்குத்தைரிய ஞ்சொல்லி ஐயா விராடகுமாரனே! நமக்கு நேர்வடக்கிருக்கும் ருத்திரபூமியில் சாமூண்டி சந்நிதானத்திலிருக்கும் வன்னிமரத் திற்கு நேராக நமது தேரைச் செலுத்தென்ருள். அவள் சொல் லியடங்குமுன்னமே என்னமோகாரணந்தெரியவில்லையென்றெ ண்ணிப் பொன்மயத்தேரை வன்னிமரத் திசையிலோட்டினன். இந்தச் சங்கதி இவ்விடத்தி லிப்படியிருக்க, நேராக வடதிசை யை நாடிவந்த தேரானது மாறி வடகிழக்கிற்போவதைத் துரி யோதனன் முதலிய பெரியோர்கள் பார்த்து நமது படையின் மீது லக்ஷியம்வைத்து வருகின்றவன் அர்ச்சுனனல்லது மற் ரெருவனுமல்ல; அன்னியரென்னுஞ் சந்தேகம் வேண்டிய தில்லை. அவனைப் பேடியென்று மதித்தது நமது பேதமைத் தன மென்றெண்ணிப் போர்முனைவிட்டோடிப் புத்திமழுங்கிப் பொறிபுலன் குன்றிக் கண்கலங்கிக் கவலைகொண்டார்கள். உட னே அனர்த்தமான அவசகுனங்கள்விளைந்தன. இவற்றையெல் லாந் துரோணுசாரியர் கண்டு யோசித்து விசனப்பட்டு அரவக் கொடிபடைத்த அண்ணலுக்குச் சொல்லுகின்ருர்.

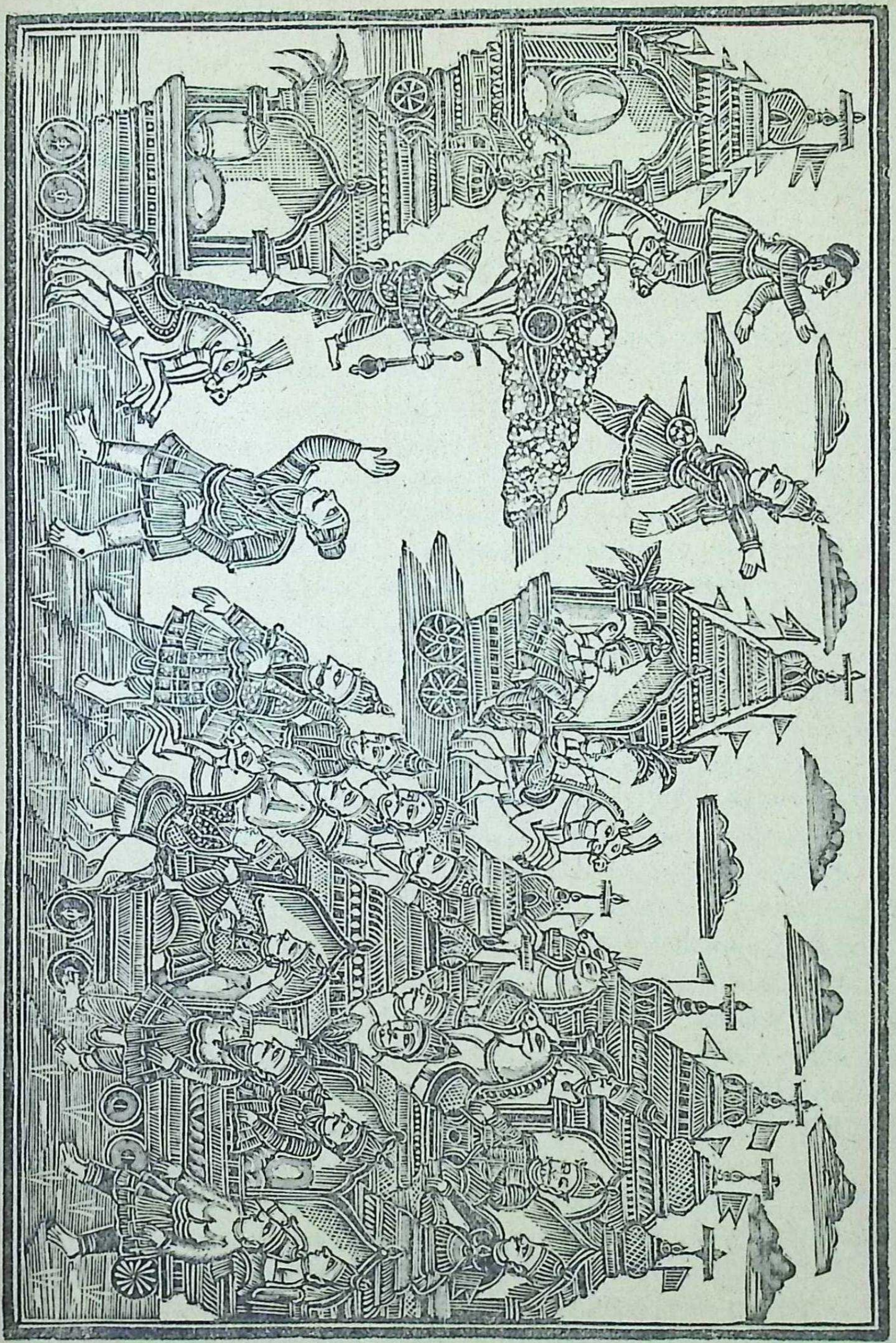
மதிமரபுற்ற வணங்காமுடிபெற்ற மகிபனே! யான் சொல் லுகிறதைக் கேள். வானமுழுது மதிர்ந்து, திக்கெட்டுங் கம்பித மெழுந்து, பகற்காலத்தில் நக்ஷத்திரமுதிர்ந்து, மேகம் இரத்த மழை பொழிந்து, பூமாலைகள் கரிந்து, புலால் நாற்ற மிகுந்து, யானை குதிரைகள் கண்ணீர் சொரிந்து, பருந்துங் காக்கையும் பறந்து மேல்வீழ்ந்து, நாயும் நரியும் புரண்டோளயிட்டுக், கழு குங் கூளியும் கவிந்து நிறைந்து, ஆயுதமூனை களனற்புகை மலியச், சேனைகள் தியங்கித் திடுக்கிட்டலையப் பற்பல துர்ச்சகு

னங்களுண்டாகியதை யோசிக்குமிடத்தில், சகுன சாஸ்திரப் படி இராஜனுக்குத் தீங்கு மபஜயமும் விளையுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. சாஸ்திரந் தப்பென்றெண்ணுமல், நீ முன்ஜாக்கிரதை படவேண்டுமென்றுரைத்து, வீஷ்மோசாரியர் கிருபாசாரியர் முதலிய மேலோரைநோக்கி விளம்புகின்றூர்.

ஓ அதிரத,மகாத, சமரதத்தலைவர்களே! சமுத்திரம்போற் பாவிய நமது வீரர்கட்கெதிரில், ஒற்றைத்தேர் செலுத்தி வருருகிற வுறுதியுணர்ந்தீர்களே. அவன் நமது எண்ணிறந்தசேனைகளையு மொருகணையால் வெற்றிபெறத்தக்க வீரப்பிரதாபனல்லாவிடிற்ருெருவனுய்த்தனித்துவருவானே? ஆதலின் நம்முடன் எதிர்ப்பவர்களில்லையென்றிறுமாந்து வாய்மதம்பேசி மகிழ்ந்து திரிவது தகுதியன்று. சுத்தவீரர்கள் தங்கள் தங்கள் படைகளை யணிவகுத்துக்கொள்வதே உத்தமம். தக்ஷிண நிறை மீட்சிக்குச் சென்ற திரிகர்த்தனையிகழ்ந்த சாதுரியவான்களே! நமது தேகமழிந்தாலும் பிராணனெழிந்தாலும் மடக்கியமாட்டை விடாமல் தீரவீரத்திடங்காட்டிச் ஜயம்பெறுவதே திடவான்கட்குரிய கடனுமென்றுரைத்து, யானை, குதிரை,தேர் காலாட்களை யணிபெற வகுத்து இடைக்கிடைப் படைத்தலைவர்களை நிறுத்தி அவர்கட்கு நடுவிற் பசுமந்தையை மடக்கி வைத்துக்கொண்டு கட்டுக்காவல் திட்டப்படுத்தி மட்டுப்படாத தநுர்வேதவரோதயனின்ரூன். இத்திறமோர்ந்த ராஜவீரர்களனைவரும் இனியிந்தப்பசுநிரையைக் கவர்வாருமுண்டோவென்றிரைந்துபேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வேளையில் தேவர்கள் கொண்டாடுஞ் சத்திய விரத வுத்தமனுகிய வீஷ்மோசாரியின் முகக்குறிப்பைத் துரோணுசாரியருணர்ந்து தேவரீரெண்ணிய கருத்துக்குத் திருகில்லை. வருகிறவன் அர்ச்சுனனே. வாளாண்மை வில்லாண்மையிற்சிறந்த குருகுலச்சேனையை மதியாதவனுய் ஒண்டித்தேருடன் வெளிப்பட்டிருக்கிருன். இவன் வருவதைப்பார்த்தால் சூரபத்மன்மேலெதிர்த்த சுப்பிரமணியக்கடவுள்போலிருக்கிறது. இதில் யார் யார் மாள்வார்களோ? யார் யார் பிழைப்பார்களோ? என்ன அனர்த்தம் விளையுமோ? அறியேனென்றுரைக்க, அவரை, அர்ச்சுனன்பேரில் உள்ளன்புடைய வீஷ்மோசாரியார் பார்த்து ஓவீரர்கள் மதிக்கும் வில்லாசிரியனே! பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாதவாசம் பண்ணவேண்டிய ஒருவருடமுங் கழித்து வெளிப்பட்டிருப்பார்களா?' அல்லது மாடுபிடி சண்டையென்று மகிழ்ந்து கோபத்தினுல் வெளிப்பட்டிருப்பார்களா?

ஒருவேளை காலவளவைக் கடந்து அவசரப்பட்டிருப்பார்களானல் மேல்நடக்கவேண்டியதென்னென்று வேந்தர்சபையில் நியமித்த நிபந்தனையை சிந்தித்துப் பார்த்தேனன்றி வேறொன்றும் நினைக்கவில்லையென்றிருவருங்கலந்து பேசிக்கொண்டு துரியோதனனிடத்தில் தாங்களெண்ணிய கருத்தைக் காட்டாமல் வேறுவிதமாய் விளம்பநினைத்து வாருங் குருகுலசிந்தாமணியே! எதிரியுடனெதிர்த்துப் போர்புரியத் தக்க நாள் இன்றேயென்றந்தப் பாண்டவர்களிதுவரையிலும் பொறுத்தனுபவித்த கடவனுள் முழுவதும் போக்கிப்புறப் பட்டார்போலுங் காண்கிறதென்று வீஷ்டுமர் புகல, அம்மொழியைக் கேட்ட தநுர்வேத சம்பன்னரானவர் தெவிட்டாவமிர்த முண்ட தேவர்போற் களித்து ஒரு வசனஞ் செப்புகின்ருர்.

ஐயர் மதிகுலவரோதய விரதசிகாமணியே! இவ்விடமிருக்கும் நமது சேனையைநாடி ஒருவில்லுடன் தேர் செலுத்திவரும் ஒருவன் திறத்தையுன்னில் ஒருபுருஷ சிங்கமானது வெகுகாலங் குகைக்குளடங்கிப் பசிதாபத்தா லிளைத்து நற்காலம் நேரிடுகிற வரையிலும் வாட்டமுற்றிருந்து, காடகுஞ்சரக் கூட்டங்களைக் கண்டுகளித்துத் தாவியெழுந்து வருவதைப்போ லிருக்கிறது. கறைமிடற் றண்ணலாகிய பிறைமுடிப் பிஞ்ஞகனளித்த பாசுபதாஸ்திரம்பெற்ற பார்த்தனையெதிர்த்துப் போரிடும் வில்வீரர்கள் இந்தத் தொல்லுலகிலில்லை. வெயிலுக்கிணையாக மின்மினி பிரகாசிக்குமோ? சொல்லுங்களென்று துரோணுசாரியர் விளம்பினர். அச்சொல்லாகிய நாராசமானது கர்னன் காதில் நுழைந்தமாத்திரத்தில் செயலுஞ் சிந்தையுந் திகைத்து நொந்து வாயுங்கண்ணும் வறண்டு புகைந்து வேசாறி யுள்ளம் வெந்து வெகுளி மிகுந்து வில்வேதந் தெரிந்த வேதியரைப் பார்த்து இருகண்களுஞ் சிவந்து, ஓ துரோணச்சாரி! இப்போதென்ன சொன்னயென்று கருவி, அங்கிருந்த மணிமகுட மன்னரெல்லாங் கூசி மடங்கவும் தடவிகட குஞ்சரவீரர்கள் வாய்பேசாமலொடுங்கவும் சுற்றுமுற்ற மற்றச்சேனைகள் குலைகுலைந்தேங்கவும் மிக்க இறுமாப்புடன் ஒருத்தரஞ் சொன்னன். ஆஹா தநுர் வேதியனே! தநுர்வேதமொழிந்த தன்மமுணர்ந்தாயா? "நன்மை கடைப்பிடி: நன்றிமறவே" லென்பதல்லவா? கோடிமகுட மன்னர் வந்துவணங்கும் மகா மண்டலேஸ்வரனுகிய சர்ப்பக் கொடிதரித்த துரியோதனராஜன் உன்னிடத்திற் பக்ஷம்வைத்து இராஜ வைபவ வலங்கார வணிமணிப் பணியாடையும் வீர

அருச்சுனன் உத்தரனல் வன்னிமரத்திலிருந்து தன் ஆயுதங்களை எடுத்து சுயரூபத்துடன் சண்டைக்குப்போகுதல்.

பட்டமும் பெருமையுங் கொடுத்துச், சவுக்கியபோஜன சம்பிரமத்துடன் சீர்பெறச் செய்து உன்னுடைய உதவியினல் வெற்றிகள் பெற்றுக்கொள்ளலா மென்னு மாசையை மிகுதியும் வைத்திருந்தான். நானுமஃ துத்தமமென் றெண்ணினேன். இப்பொழு துன்னெண்ணத்தை நிதானிக்குங் காலையில், எதிரிகளைக் கொண்டாடியவர்கள் புஜபலத்தைப் புகழ்ந்து அன்னமிட்ட ஆண்டவனுடைய ஆண்மையைக்குறைத்துப்பேசி உலகமிகழும்படிச் செய்து நன்றிகுன்றி மரம் வைத்து வளர்த்தவனுக்குப் பலன் கொடாமல் அண்டைவீட்டுக்காரன் அநுபவிக்கும்படியாய்ச் சாய்ந்த முடக்குத் தென்னமரம்போற் குறைந்தமதியைக் கொண்டிருக்கிருய். தருணத்தில் தண்ணீர்வார்த்து வளர்த்த கௌரவகுல முதல்வனை விட்டுச் சொல்வண்மையும் வில்வண்மையுமுள்ள பாண்டவாள்பேரிற் பக்ஷங்கொண்டாய். ஐவர்பேரில் அன்புமாசையும் உனக்குண்டாயிருக்குமானல், அந்தப்பஞ்சைகட்கு நீயிளைத்ததாகப் புகழ்ந்து பேசவேண்டுமேயன்றி மற்றவர்களைக் குறைத்துப் பேசுவதிலுனக் கென்ன லாபம்? எவ்வளவேனு மேன்மைகிடைக்குமா? எம்போலியரை வெல்லும் வல்லபம் அந்தப் புல்லியருக்குண்டாயிருக்குமாகில், போர்க்களத் திறங்கண்ட வீரர்கள் அவர்களைப் புகழாதிருப்பார்களா? கற்றுரைக்கற்ருரே காமுறுவரென்பதுபோல் வீரரை வீரர் வியந்துரையாரோ? மணங்கமழு மாலைபுனைந்த தோளினையுடைய மறையோனே! நீ யிப்படிக்கெல்லாம் பூச்சிக்காட்டாதே. இவ்வேளை, நமக்கெதிரானவன் அசகாயசூரனுகிய விஜயனுலும் அவனுக்கெதிர் நானெருவனுமுனைந்து வில்வளைத்தமர்புரிந்து மண்ணுளவிரும்பிய அவனை விண்ணுள விடுகிறேன். இதுவே சத்தியம். உலர்ந்தசரகு எரிநெருப்பிற் கரிந்துவேகாதிருக்குமாகில், தேர்மேலேறிப் போரிடவருஞ் சிலைவிஜயனுங் கீர்த்திபெறுவானென் றுணரலாம். நீயேன் விருதாவிற் சொற்சோர்வு படுகிருய்? வேதியகுலனுகிய நீயேன் வீண்பழி சுமக்கின்ருயென்ருன்.

கர்னன்சொன்ன வார்த்தைகளைக் காதிற்கொண்ட சுயோதனராஜன் அண்ண! எதிரியைப் புகழ்ந்து பெருமையாகப் பேசுகிறவர்களெல்லாம் பேசட்டும். நீரேன் அவசரப்படுகிறீர்? போர் செய்ய வருகிறவன்பார்த்தனு யிருப்பானுகில், நமக்கு நல்லகாலமென்றே யெண்ணும். அதேனெனில், அவர்களொப்புக்கொண்டுபோன பன்னிரண்டுவருட வனவாசத்திலும் ஒருவருட

அஞ்ஞாதவாசத்திலும் நாட்குறை விருக்கிறது. அதைக்கண்டு பிடித்து மறுபடியும் அவர்களை வனவாசம்பண்ண வனுப்பிவி டலாம். அப்படிக்கல்லவென்றால் இந்த யுத்தத்திலுபிரழிந்து போவார்களென்று உறுதியாய்ச் சொல்லிவிடும். தாக்ஷண்யமாய் முன்பின் பார்க்க வேண்டுவதில்லையென்று களிப்புடன் சொல் லத் தாமரை மாலைதரித்த தனுர்வேதியரும், பனைமாலைதாங் கிய வீஷ்டுமோச்சாரியர் முதலாகிய வேந்தரும் சரிதான் சரிதா னென்று சிரக்கம்பஞ் செய்து வரவரக் கண்டறிவோமென்றி ருந்தார்கள்.

உத்தரகுமாரனை யுடன்படுத்திக் கொண்டுவந்த பேடியான வள் ஓ ராஜகுமாரனே! எப்பேர்ப்பட்டவனானாலும் எக்குலத்தா னானாலும் போர்முக வீரனென்று பேர்பெற்று யுத்தமுனை புகுந் தவன் முன்காயம்பெறாமல் முடிசாய்க்கப்படாது. புறங்கொடுத் தோடிவருங் காலையினும் புகழுண்டாக மார்பிற் காயம்வாங்கி வரவேண்டும். அப்படிவாத்தக்க வல்லமையில்லாதவன் தேகம் ஆறில்லா நாட்டையும், அரணில்லாக் கோட்டையையும், தர்ம பத்தினியில்லா வீட்டையும், வளநீங்கிய காட்டையும், பொறை யிலாவரசையும், ஞானமில்லாக் கல்வியையும், நன்மணமில்லா மலரையும், மதியில்லா விசும்பையும், மைந்தனில்லாச் செல்வத் தையு மொப்பானென்று இராஜதர்மங்களால் அவன் மனதைத் தேற்றிப் பயங்கரத்தை மாற்றி வீராவேசம் விளைத்து ஆறு கோடி மாயாசத்தியாலு மாறுபடாத அரன்போன்ற வீபற்சான வன் வன்னிமரத்தைச் சேர்ந்தான்.

பராசத்தி கோயிலும் பாலைநிலமுஞ் சிறந்தடர்ந்த வன்னி மரத்தோப்பில் வந்த உத்தரகுமாரன் கன்னிப்போரால் வந்த ஜன்னிதோஷத்தாற் கலங்கி யசைவற்றிருந்தான். அப்படிக்கிரு ந்த சாரதியைப் பேடிபார்த்து, அப்பா! நீ யென்சொல் தப் பாமல் இந்த மரத்திலேறி வடபுறத்திற் பணைத்துப் பருத்த கிளையின் பொந்தில் சேமஞ்செய்திருக்கிற ஐவரது ஆயுதங்களை யும் அம்பறாத்தூணியையு மெடுத்துவாவென்று கூறினான். அ ந்தப் பேடிமொழியால் தேறியமைந்தன் ஈதென்னவிந்தை என் றெண்ணி உயர்ந்து தழைத்து விரிந்த வன்னிவிருக்ஷத்தை நோக்கி ஐயோ! பூதப்பிரேதங்கட்குரிய பிணக்காட்டகத்தி லெ ன்னை அநியாயமாகக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி யிந்தப்பெரி யமரத்தி லேறென்பதென்ன பேதமை யடிபேடி? ஒரேதாமாய் என்னுயிர் வாங்குதற்கோ? அடிபாவி! இந்தயரம் என்னிரண்டு

கைகளுக்கும் அடங்காதே. நானெப்படி யணைத்தேறுவேன். என்மார்பிடம் போதாதே. காலணைத்தேறும் வல்லமையு மில்லையே. உனக்குக் கொஞ்சமேனும் ஜீவகாருண்யமில்லையா? அடி நபுஞ்சகி! நானொரு யுக்திசொல்கிறேன் கேள். மச்சநாட்டை நோக்கிச் சற்றுதூரம் போவேனாகில் வேண்டிய வேலைக்காரகப்படுவார்கள். அவர்களா லாயுதமெடுப்பிக்கிறேன். மரமேறும் பழக்க மெனக்கில்லையடி. கடன்வாங்கி யிறைகொடுத்தவரும் மரமேறிக் கைவிடுத்தவருந் தலையெடுக்கமாட்டார்கள். நானுன் கையிலகப்பட்டேன். ஏ வீரமாகாளி! உன் சந்நிதானத்தில் வந்தேன். இயாவருமிறந்தழியுமிடஞ் சேர்ந்துவிட்டேன், இனியென் னுயிராசை விட்டேன். ஆ கெட்டேனென் றிருகண்ணிலும் கண்ணீர்விடுத் தேங்கினான்.

இவ்வாறிரங்கி பின்வாங்கியபாலனை யவன் பாங்கியிலிருந்த பேடியானவள் கைகளாற் றாங்கி, மார்போடணைத்து மகிழ்ச்சியாய்த் தழுவித் தடவிக்கொடுத்து உள்ளன்புகாட்டி அப்பா நீ அஞ்சாமலேறி ஆயுதமெடுப்பையாகில், உனக்கதிக மங்களகர முண்டாமென்று அவனைத் தேர்க்கொடுங்கைச் சிகரத்திலேற்றி மரக்கிளையிற் றாண்டிப் போம்படிக்கான உபாயஞ்சொல்லிப் போக்கினாள்.

பின்னாற் பெற்றனுபவிக்கப்போகிற பெரும் பயனென்று காத்திருப்பதனால் அந்தப் பேடிபேச்சுப்பிசகாமல் மச்சகுமாரன் அச்சமில்லாமற் கிளைமேற்றாவி, ஆயுதங்களைப் பாண்டவர்கள் பதுங்கிவைத்தார்களென்னும் பேச்சு நிச்சயமோ வென்னமோ நிதானிப்போமென்று கிட்டிக், கிருஷ்ணசலத்தினாற் கட்டியிருந்த கட்டை யவிழ்த்துப் பார்க்கும்போது உச்சிதமானகிருஷ்ண சர்ப்பமொன்று சீறித் தூரத்தியதைக்கண்டு மதிமருண்டு மயங்கி வருந்தித் தியங்கி அடிவஞ்சகப்பேடி! சண்டைமுகத்திற்கு வாரேனென்ற வென்னை உபாயமாய்க் கூட்டிவந்து வன்னிமரத்திலேற்றிப் பாம்புக்கிரையாக்கவோ பார்த்தாய்? நான்பண்ணிய பாவமென்னமோ? உன்னைச்சாரதியாக வெண்ணிவந்த தோஷமோ? இன்னமுமென்னை யென்னசெய்யப்போகிறாய்? இந்த மட்டும் மென்னை விட்டுவிடடி. எனக்குப் புத்திவந்தது. அடி சதிகாரியென்று மயங்கி யிறங்கிவரத் திரும்பிய உத்தரனியற் கையைப் புத்திசாலியாகிய பேடிகண்டு இறங்காதே யிறங்காதே யென்று கையமர்த்தி, நீகண்ட பாம்பான துன்னைப் பதறிக் கடியாது. அதற்கு நீ பயப்படாதே, அதிகுணசாலியாகிய வரச

குமாரனே ! உனக்குப் பொல்லாங்கு விளக்கும்படியான பொருமை யெனக்கில்லை. நீ விருதாவிற் கவலைப்படுகிறாய். இன்னுஞ் சற்றுநேரத்திலுனக்கு மேலான சுபங்கிட்டப்போகிறது. எப்போது மென்சொல்லுனக் கொப்பில்லா வின்பத்தை யுண்டாக்கக் காத்திருக்கிறது. உத்தரகுமாரனேயென்று அவன் கருத்திலெழுந்த கலவரத்தைக் களைந்தாள். அம்மரத்தின் மீதிருந்த ராஜகுமாரன் பிராணன் போனாலும் போகட்டும், பேடிபரிந்து வலிந்துசொன்ன பேச்சைப் பார்ப்போமென் றுளந்தெளிந்து பேடியிடத்திற் சிக்கிப் பேய்போலலைவதிலும் பெரும்பாம்பின் வாய்ப்பட்டிறப்பது புண்ணியவசந்தானென்று துணிந்து பாம்புருவாய்க்கண்ட படையின்பேரிற் கைவைத்துக்கலைத்தான். அப்போதொரு பொல்லாங்குமில்லா திருந்ததைப் பார்த்தடடா ! இதிலென்னமோ மகத்துவ மிருக்கிறதென்று தனக்குள்தானே பூரித்துப் பூமியினின்ற பேடியைநோக்கி வீணனை நிஷ்டூரத்திற்காளான விந்தைக்காரி! இந்த மரப்பொந்தில் வைத்திருக்கும் ஆயுதங்களுடன் மலைப்பாம்பொன்று சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. உன்னாலெனக் கென்னதைரிய முண்டானாலும் பாம்பென்றாற்படையு நடுங்கும் என்னும் பழமொழிக்கியல்பாய் மனம்வருந்தி வாடுகிறது. அப்படி யிருந்தபோதிலும் பாண்டவர்களின் படைகளிவ்விடத்தில் வந்தவாலாறும் விஷாக்கினியுள்ள பாம்பொன்று சீறிக்கொண்டிருக்குந் தன்மையும் அவர்களிந்த வன்னிமரத்தில் ஒளித்துவைத்தகாரணமும் இந்த ரகசிய முனக்குத் தெரிந்தவிதமும் எனக்கொளியாமல் விபரமாகச் சொல்லுவையானால் நானிந்த ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டுன்னுடன் கூடவந்து நீசொன்னபடி கேட்டுநடப்பேன். இல்லாவிடில் இம்மரத்தைவிட்டிறங்கமாட்டேனென்றுரைத்து அம்மரத்திலட்டகாசஞ்செய் தமர்ந்திருந்தான்.

அம்மைந்தனறைந்ததை பேடி கேட்டு சிந்தைபூரித்து சிரித்துமகிழ்ந்து தேர்த்தட்டின் மீதினின்று அடுத்தோரைக்காக்கும் அரசிளஞ்சிங்கமே! பாண்டவர்கட்குரிய படைகளையிவ்வன்னிமரத்தில் மறைத்துவைத்தபோது இருவர்தவிர மற்றவர்கள் கண்ணுக்குப் பாம்புருவமாய்த் தோன்றக்கடவதென்று தருமாராஜனுரைத்த சத்தியவாக்கின்படிச் சர்ப்பமாகத் தெரிவதைக் கண்டு சஞ்சலப்படாதே. அது ஒரு பெரியவில்லென்றறிவாய் அந்தவில்லின்பிரதாபமும் அதுகிடைத்தமுறைமையும் எப்படிப்பட்டதெனில், சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரம்மாவின் இடத்தில்

நூறுயிரவருடம் தக்ஷபிரமாவிடத்தில் பதினுயிரவருடம் தேவேந்திரனிடத்தில் ஆயிரவருடம் வருணனிடத்தில் நூறு வருடம் மற்றும் பலரிடத்தில் நெடுங்கால மிருந்து இவர்கட்குண்டாகிய பகைகளைக்களைந்து, வருணனிடத்தில் வந்துசேர்ந்து பொன்மணியும் பூசையாகக்கொண்டு, சிலவருடஞ் சென்றபின்பு அக்கினிதேவனடுத்துக் கேட்க வருணராஜன் அவனிடத்திலாசைவைத்துக் கொடுத்தார். இந்த வில்லினுல் வெற்றிபெற்று வரும் அக்கினிதேவன் காண்டவவன தகன காரணத்தினுல் அர்ச்சுனராஜனுக்குக் கொடுத்துத் தனக்கு வேண்டிய காரியங்களை முடித்துக்கொண்டான். அதுமுத லிதுவரையிலும் அறுபத்தைந்து வருடமாக அர்ச்சுனராஜன் கரத்திற்கிசைந்து அநாவிர்தகண்டம் அளாவிர்தகண்ட முதலிய வெண்டிசையும் வென்று ஜயமாலை புனைந்து மனேபீஷ்டங்களைக் கொடுத்து வெகுவித வதிசய வெற்றியைப் பெறக்கடவதென்று தேவர்களுரைத்தருளிய ஆசீர்வாதத்தினுல் அசைவற்றிசை பெற்றிருக்குங் காண்டீபமென்னப்பட்ட வில்லென்றறியக் கடவாய். இந்தவில்லுக்கொப்பாகிய வில் இந்திரலோக முதலிய எவ்வுலகத்தினுமில்லை. இந்திர நீலம் வைத்திழைத்த வொளிபோற் பிரகாசிக்கும் அதனை நீ நன்ருய் நிதானித்துப் பார்க்கில் உனக்கே செவ்வையாய்த் தெரியும். அன்றியும், பஞ்சபூதங்களினுலும் மானிடர் முதலிய பதினெண் கணங்களினுலும் பழுதுபடாத காண்டீபமென்பது அதன்பெயர். பூர்வம் சொற்கலோகத்திற்குற்ற துன்பத்தினை நீக்கும்பொருட்டு காலகேய நிவாத கவசர்களை வென்று யமபுரத்திற் கனுப்பிய திறமையும் இராஜசூய யாகத்திற்காகத் திக்குவிஜயஞ்செய்து திரவியஞ் சேகரித்த முறைமையும், சித்திரசேனன் முதலிய காந்தருவரைக் கண்கலங்கத் துரியோதனனைக் குடும்பத்துடன் கட்டவிழ்த்து மீட்ட கருணையும், காண்டீபனடைந்த பெருமையும் இந்தவில்லின் வலியேயன்றி மற்ருென்றல்ல. இந்தமட்டு மிதுநிற்க சத்தாகிய பாற்கடலைக் கடைந்த மத்தாகிய மந்தரகிரிபோன்று கொத்தாகிய மற்றவாயு தங்களுடன் கலந்து விளங்குகின்ற வெவ்விய கதையானது வீமசேனனுக் குரியது. மற்றுமுள்ள வாயுதங்களியாவும் தருமராஜ நகுலசகாதேவர்களுடைய வாயுதமென்று பேடிசொல்ல வெற்றிமேற்கொண்ட விராடகுமாரன் தன் மனக்கலக்கந் தெளிந்து சகல படைகளையுங் கண்ணுற்கண்டு சொல்லுகின்ருன். கடையேனுகிய வெனக்கு இவற்றையெல்லாங் காண்பித் தென்னையா

ளாக்கிவிட்ட காரிகையே! இஷ்டதெய்வம்போலென்னைத் தடுத் தாட்கொண்ட வேந்திழையே! மகா புண்ணியவதியாகிய குந்தி தேவி ஈன்ற மைந்தரைவரும் தங்கள் தங்களுயிர்போற் கருதிய வாயுதங்களை யொருநாளும் பிரியார்களே. அப்பேர்ப்பட்ட மகாபுருஷர்கள் இந்த வன்னிமரத்தில் மறைத்துக் குறிப்பிட்டு வைக்கவேண்டிய அவசரமென்னமோ? இப்பொழுதவர்க ளெந் நாட்டி லிருக்கின்றார்களோ? எப்படியானார்களோ? அதையெ னக் குணர்த்தவேண்டும் பாக்கியசாலி என்று உத்தரன் கேட்க, வாசம் நிறைந்த மலர்போற் சிறந்த கட்கருணையினையுடைய பேடியானவள் முகநயந்து புன்னகை புரிந்து அகமகிழ்ந்து அன்புள்ளவரசனே! பாண்டவரைவரும் நந்தியாவட்டமாலை யணிந்த நராந்தகனுடைய வஞ்சத்திற்குள்ளாகிச் சொக்கட்டா னுடித் தோல்வியடைந்து சோர்வடைந்தவராய் அஞ்ஞாதவாச மும் போக்குவதற் குடன்பட்டு காட்டிற்கழிக்கும் நாட்களைக் கழித்து நாட்டிலிருக்கும் நாளை நினைத்து யாவராலுந் தாங்க ளின்னாரென் றறியாதிருக்கும்படிக்குத் தங்களாயுதங்களை இம் மரத்தில் மறைத்துவிட்டு, வேடமாறி எவரும் ஐயங்கொள்ளா திருக்கும்படிக்கு அவரவர்க்குத் தக்க தொழிலை மேற்கொண்டார் கள். இப்பொழுதவர்க ளெவ்விடத்தி லிருக்கின்றார்களோ வெ னக்குத் தெரியாதென்று கூற, மறுவில்லா மச்சகுமாரன் பெருந் தகைப் பேடி பேசிய வார்த்தையைக்கேட்டுப்பெருமூச்செறிந்து உடல் படபடத்து உயிர் துடிதுடித்துஒருவாக்கியம் புகன்றான். ஐயோ தெய்வமே! சத்தியந்தப்பாத சாதுவானவர்கள் அசத் திய துஷ்டராகிய சுயோதனாதியா லிப்பாடுபடத் தக்கவரோ? தருமமவர்கட்குச் சகாயம் பண்ணுமற் போயிற்றோ? கலிகால மாயிற்றோ? பாவமேலிட்டதோ? நீதிவழுக் கெட்டதோ கொடி யோர் களிக்கப் பாண்டவர்கள் துன்புற்றுத் தேம்பி வாடச் செய்தது தீவினையோ? மெய்த்தவத்தையும், மேலான தருமத் தையும் சத்தியத்தையும் இவ்வுலகிலுள்ளோர்கள் கொண்டாடு கின்றார்களே. அந்தோ! இனியெப்படி தருமத்தையும் நம்ப லாம். அசத்தியமேலிட்டு அக்கிரமிகளுக்குத் துணை செய்யுமா யின் சத்தியத்தை நம்பிச் சங்கடப்படுவது தகுதியோ? தருமமே சத்தியம், சத்தியமே நித்தியமென்றிருந்த தருமராஜனும், தோள்வலியைத் துணையாய்க்கொண்ட வீமசேனனும், திறனு ற்ற - சிலைபெற்ற - விஜயசிகாமணியும், இளையவரிருவரும் வாச மணக்கும் மலர்க்குழலினையுடைய திரௌபதை மாதுடன் எவ்

விடத்திற் றுன்பமனுபவிக்கின்ருர்களோ? எத்தொழிற் செய்கின்ருர்களோ? ஐயோ! பற்பல யாகங்கள்செய்து சோடச மகாதானமும் பண்ணி மேலாகிய வாழ்வனுபவித்துத் திரிபுவன ஐயம் பெற்றிருந்தாலும், அவ்வாழ்வைக் கீழ்ப்படுத்தித் தாழ்வை மேற்படுத்தி, நல்லோரைப் பொல்லாராக்கிப் பொல்லாரை நல்லோராக்கி, வீரர்களை விதவையாக்கி விதவைகளை வீரர்களாக்கி, ஜாதியீனரைத் தனவான்களாக்கித் தனவான்களைத் தரித்திராக்கிப் புனிதமுடையோர்க்குப் பிணியைவிளைத்துப் பொய்யரை மெய்யராக்கி, மெய்யரைப் பொய்யராக்கி இவ்வாறு தலைகீழாகப் பண்ணுவதோ வூழ்வினைப் பயனென்றுருகித்தன்மனங் கருகிக் கண்ணீர் பெருகியோடக் கசிந்து பெருமூச்செறிந்து, தெய்வமே! பாண்டவர்கள் இப்போதெங் கிருக்கின்ருர்களோ! நல்லவர்கட்குத் தீவினை விளையுங் காரணமென்னவோ? என்று உயிர்வேதையுடன் ஏக்கங்கொண்ட வுத்தரகுமாரனுடைய வுண்மையையும் உறுதியையும் பேடி தெரிந்துக்கொண்டு மகிழ்ந்து உரைக்கத் தொடங்கினுள்.

பள்ளநீர்க் கயங்கடோறும் பால்பெருகியோடும் மச்சநாட்டிறைவன் மைந்தனே கேள். நிந்தையில்லாப் பாண்டவர்களைக் குறித்து நைந்து வருந்தாதே. அவர்களிப்போதுன்னுட்டிலும் நகரினும் படைவீட்டிலு மிருக்கின்ருர்களென்று சொன்னுள். அவள் வார்த்தையைக் கேட்ட உத்தரகுமாரன் சித்தம் பிரமித்து, அம்மம்மா! என்னுட்டிலும் வீட்டிலு மெப்படியிருக்கிருர்கள்? அந்த விந்தையை யெனக்கு விபரமாகச் சொல்லுந் தாயேயென்று உத்தரன் கேடகப் பேடி சொல்லுகிருள் அப்பா! முதன்மையான குலத்தையும் முடிவில்லா நலத்தையுமுடையவராய் விராடராஜனுக் கருகாசனத்திலிருந்து திவ்விய மங்கள விக்கிரகமாய் விளங்கி விவகார தருமநீதிகளை விளம்பிக் கங்கபட்டரெனப் பெயர்பெற்ற கருணையாளர்தான் முரசுக் கொடி படைத்த தருமராஜன். நாவிற்கினிய அறுசுவை பதார்த்தத்துடன் அன்னஞ் சமைக்கும்படியாக உங்கள் மடைபள்ளியிலிருக்கும் பலாயனனென்னுஞ் சுயம்பாகிதான்வீமசேனன். எங்கும் பிரசித்தமாகிய குதிரைக்கூட்டங்களுக் கெஜமானனுகிய தாமக்கிரந்திதான் நகுலராஜன். உங்கள் பசுமந்தைகட்குத் தலைவனெனவந்த தந்திரபாலனுனவன் சகாதேவன். உன் தாயாகிய சுதர்க்கணையினிடத்தில் பணிப்பெண்ணுயமைந்த விரதசாரணியானவள் மகாலக்ஷ்மிக்கிணையான திரௌபதாதேவி.

உன் தங்கையாகிய உத்தரைக்கு மத்தளதாள விதத்துடன் தத்திமி தரிகிடதோமென நிர்த்தனம் பழக்கிக்கொண்டிருந்த பிருகந்நளை யென்னும் பேர்கொண்ட பேடியாகிய நான்தான் அருச்சுனன். அன்றியும், உன் அம்மானுன கீசகன் திரௌபதையின்மீது காதல்கொண்டு துன்மார்க்கம் நினைத்தமையால், அவனை வசந்தமண்டபச் சோலையிலடித்து அவன் தம்பிமார்களையு முறித்துக் காந்தருவர்மேற் பழிவைத்தவன் வீமசேனனென்று தெரிந்துக்கொள். வீமன் கொன்றுவிட்டுக் காந்தருவர்மேற் பழிசுமத்திய தென்னென்றால், நாங்கள் கழிக்கவந்த அஞ்ஞாதவாசத்திற் கிடையூறு வருமென்றஞ்சி மந்திரத்தால் தடைபட்டிருந்த கிருஷ்ண சர்ப்பம் போலடங்கியிருந்து, தவணை நாட்களைக் கழித்துவிட்டோம். நாங்க ளனுபவிக்கவேண்டிய பதின்மூன்று வருஷமும் நேற்றோடு தீர்ந்து போய்விட்டது. இனிமேலெங்கட் கியாதொரு பயமுமில்லையென்று சொல்ல, உத்தர குமாரன் கேட்டு, ஆச்சரியத்துடன் புகழ்ந்து இது நல்ல காலமாயிருப்பதால் இவ்வேளையி லின்னஞ் சில ரகசியங்களை வெளியாக்கிக் கொள்வோமென்று விரும்பி ஒரேமனதாய்த் துணிந்து, ஐயா! தேவர்கள் கொண்டாட நின்ற பேரழகும் சிவபெருமான் அளித்த வருளாண்மையும், சிலைவிஜயத் திறமும் பெற்ற தீர வீரவருச்சுனராஜன் நான்தானென்று நீர் சொன்னபேச்சை நான் நம்பமாட்டேன். நீயே நரனென்று ஸ்திரமாகச் சொல்லுவையாகில், உனக்கெத்தனை பெயர்கள் கிடைத்துள்ளன? அவை வந்ததற்குக் காரணமென்ன? நீ இதுவரையிலும் பெற்ற பெருமைகளென்ன? அவற்றை என் மனக்கலக்கந்தீரச் சொல்வாயாகில், நானுனக் கடிமையாவேனென்பதற் கியாதொரு தடையுமிராதென்று உத்தரகுமார னுரைக்கச், சித்திரப்பாவைபோலிருந்துகேட்ட விஜயன் சிந்தைகளித்துச் சொல்லத் தொடங்கினன்.

அருச்சுனனுக் குற்றபெயரும், அப்பெயர்வந்த வரலாறும்.

வெற்றிபெற்ற விராடபுத்திரனுகிய உத்தர குமாரனே! எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற பெயர் பற்குனன், பார்த்தன், கிரீடி, தனஞ்சயன், விஜயன், சுவேதவாகனன், வீபற்சு, சவ்வியசாசி, சிட்டினன், அருச்சுனன், கிருட்டினனென்னப் பதினென்று. இவ்வாறமைந்த வென்பெயரைப் பெரியோர் முதலிய யாவரும் பெருமையாகக் கொண்டாடிப் பேசுவார்கள்,

இப்பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் யாதெனில், பங்குனி யுத்த ரத்திற் பிறந்தமையால் பற்குனனென்றும், என்னையீன்ற அன்னையின்பெயர் பிரதையாதலின் பிரதை சம்பந்தம் பார்த்தனென்றும், தேவலோகத்திற் புகுந்து தேவேந்திரன் கொடுத்த கிரீடம்புனைந்து சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தமையால் கிரீடியென்றும், இராஜசூய யாகமியற்றிய வந்நாளில் உத்தரகுரு கண்டத்துசென்று சித்தர்கள் தேவர்கள் காந்தருவர் முதலினோர்களை வென்று எண்ணிறந்த தனக்குவையை மகமேருபோற் குவித்தமையின் தனஞ்செயனென்றும் திரிபுவனத்து என்னைச் சயிப்பவரின்றி திசைமுற்றும் யானொருவனே என்று விஜயங் கொண்டமையால் விஜயனென்றும், பரமசிவத்தின் வெள்விடைபோல் விளங்கும் நான்கு சுவேதப்புரவிகள் பூட்டிய தேரேறி நடாத்துகின்றமையால் சுவேதவாகன னென்றும், என்னைக்கண்ட வேந்தர் யாவரும் மண் பொன் பெண்ணாசைகளை விட்டுக் கண்ணைப்பிசைந்து கலங்கி பின்னிட்டு விண்ணாடு சேர விடுக்குந் திறத்தால் வீபற்சென்றும், இடக்கை, வலக்கையிரண்டினாலும் பாணந்தொடுக்குந் திறத்தால் சவ்வியசாசியென்றும், என்னையும் என் வில்லையும் என் தமயனையும் இகழ்ந்து பேசுகின்றவன் மட்டற்ற வல்லமைபெற்ற வானவராயினும் மன்னவராயினும் அவர்தலையை நொறுக்கி நாசஞ்செய்வேன் என்று சபதங்கொண்டிருக்கின்றதால் சிட்டினனென்றும். யான் மரகதமணிபோல் நிறமுடைய வுடல்பெற்றிருத்தலால் அருச்சுனனென்றும் காண்டாவனதகன காலத்தில் மாதவனும் யானும்வேற்றுமையின்றி மருவியவாற்றால் கிருட்டினனென்றும், இத்தன்மையாயிசைந்த பதினொருபெயரும் கற்றவராலுங் கொற்றவராலும் நற்றவராலும் தேவர்கள் முதலிய மற்றவராலும் வந்துற்றன வென்றோதி, ஐயா உத்தரகுமாரா! பூர்வம் திரிபுரம் நீறெழச்சிரித்தருளிய சிவபெருமான் அனுக்கிரகஞ்செய்த திவ்வியாஸ்திரங்களும் பிரமா விஷ்ணு இந்திரன் முதலியதேவர்களளித்த கூரியபாணங்களும் பெற்றிருக்கின்றேன். அவைகளை நாங்கள் அஞ்ஞாதவாசஞ்செய்ய எத்தனித்தபோது இந்த வன்னிமரப் பொந்தில் மறைத்துவைத்தோம். இப்போது உனக்குப் பாம்புருவமாய்க் காணுகின்ற காண்டீபமும், அக்ஷயதூணியும் அக்கினிபகவானாற் கிடைத்தன. முப்பத்து முக்கோடிதேவர்களும், தேவேந்திரனுங் கொண்டாடிக் கொடுத்த தேவதத்தத்துடன் பதினாயிரங்குதிரை பூட்டிய இந்

திரவிமானத்தை மாதலியோட்டிய காலையில், அதன்மேலாரோ கணித்துத் தோயமாபுரத்திற் சென்று, மூன்றுகோடி நிவாத கவசர்களைக்கொன்று, ஜயங்கொண்டு, தேவஸ்திரீகளாலமெடுக் கவும், புட்பமாரி பொழியவும் புகழ்ந்து வாழ்த்தவும் பிர தாபம் பெற்றேன். இரணியபுர வாசிகளான அறுபதினாயிரம் காலகேயர்களையும் அவர்கட் குதவியான பதினாயிரமாக்களை யும் யான் பாசுபதக்கணையால் மாய்த்து மந்தாரமாலை புனைந்து வரிசை பெற்றுப் பூலோகத்திற்கு வந்த மேன்மையை நீ கேட் டறியாய்போலும். நல்லது, உத்தரகுமாரனே! ஆயிரம்பேச்செ ன்னதிற்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன். நீ யதையுற்றுக் கேள். சத்துருவை முடிப்பதும் தாகத்திற்குச் சலங்குடிப்பதும் இவ்விரண்டும் எனக்கு அதிசொற்பமான வேலையன்றி வருத்த மிராது. ஆதலால், நான் அருச்சுன னென்பதற்குச் சந்தேக மில்லை, இப்போது நமக்குநேராகிய சேனைகளைக் கண்காணாம லோட அடிக்கிறேன். கன்றுடன் கலந்த பசுநிரைகளை மீட் கிறேன். நீ இனி தாமதஞ் செய்யாமற் புறப்படென்று சொன் ஞன்.

அம்மொழியைக் கேட்ட உத்தரன் ஒருவாறு தேறி, மகிழ் ந்து, இனி நமக்குப் பயமில்லையென்று தானேறியிருந்த விரு க்ஷத்தை விட்டிறங்கி இரதத்தின்மீது இளஞ்சூரியனைப் பனி மூடியதுபோல், பேடியுருவமமைந்த பெருமானைக்கண்டு நெடு நாளாகத் தேடிய தேவைப்பணியும் அன்பர்போற் பணிந்து துன்பமுந் துயருந் தொடராச் சொரூபனுடைய திருவடியை சிரத்திலுங் கண்களிலும் முகத்திலுஞ் சேர்த்து முத்தமிட்டு தன்னைத்தானே மறந்து தனக்குத்தானே திடுக்கிட்டுப் பயந்து இனியவசனமொழிந்து நயந்து நின்றான்.

அக்காலையில் பார்த்தனனவன் விரைவிற்றேர்விட்டிழிந்து பிரியாப்பிரியத்துடன் முகமலர்ந்து, உத்தரகுமாரனை உடல் குழையவணைத்து ஐயனே! இன்னமுனக்குப் பயமுண்டாயிருக் கின்றதோ? என்னளவிற் சந்தேகமுண்டோ? நீயொன்றுக்கும் அஞ்சாதே. தீதில்லாச்சயம்பெற்றுவாழ்வாயென்றுஉறுதிவார்த் தைகளுரைத்துத் தேற்றினன். அதனுலுத்தரகுமாரன் களித்து முகமலர்ந்து, சிவந்த கைகளைச் சிரத்திற் குவித்துக் கண்ணீர் பெருகக் கசிந்துள்ளமுருகிப் பாற்கடல்போற் கீர்த்தி படைத்த பார்த்தமகாராஜனே! தேவரீரின்னாரென்றறியாமல் ஏழைமதி யால் அபவாதச் சொற்களைப் பிதற்றி அபசாரங்களைப் பெரிய

முட்டையாக கட்டிக்கொண்டேன். நான் மகாபாவியாயினேன். சிறியேன் செய்தபிழையை பொறுத்து அருள்சுரந் தாள வேண்டும். அத்தனே! என்னிட்டமாகிய கர்த்தனே! என்று பற்பல வசனங்களினுற் பரதவித்துக் கூறி மேலுஞ் சொல்லுகின்ருன்.

கருங்கட லகடுகிழிய ஒருங்குடனேடிக் கலக்கும் கங்கை வளம்பெருகியகுருநாட்டரசே! கேட்டருளும். தேவரீர் திருவடி பெயர்த்தருளிய சாரதித்தொழில் நமக்குக் கிடைக்குமா? ஜன்மாந்தர புண்ணியபலன் எண்ணிய வண்ணங் கைகூடுமா வென்று வெகுநாளாகக் கவலைகொண்டு மனங்குன்றி யிருந்தேன். அண்ணலே! தான்கற்ற வித்தையைப் புகழ்ந்து பேசுகிறவர்களைப்போல் நாமும் பேசப்படாதென பொறுத்திருந்தாலும், தமது கருணையானது என்னைப் பேசச்செய்கிறது. அருமையறியும் பெருமானிடத்திற் பேசாமல் பின்னை யாரிடத்திற் பேசப் போகிறேன்? அரவாபரணம்பூண்ட ஆண்டவருக்கு வேதப்பரிதாண்டிய பிரமனுல் விதித்திருக்கின்ற ரத சாஸ்திரங்க ளெல்லாம் பார்த்து எல்லா வல்லமையிலுங் கைதேர்ந்திருக்கிறேன், கருணகடாட்ச காண்டீபதரனே யென்று சொல்லிப் பணிந்தான்.

அந்த ராஜகுமாரனை அர்ச்சுனன் தழுவியணைத்து என்னிதயத்திற்குகந்த இளஞ்சிங்கமே! நீயும்நானும்நெருங்கியஇஷ்டரானேம். இனி நெருப்புங் காற்றுஞ் சேர்ந்த பின்பு சத்துருவாகிய காடு நீறுபடாதிருக்கக்கூடாது. இன்னம் யோசனைக்கிடங்கொடாது விரைவிலேறி இம்மரத்தி லொளித்து வைத்திருக்கும் வில்லும் பாணமும் எடுத்து வாவென்று விளம்பினன். உடனே உத்தரகுமாரன் தடையில்லாமல் ஏறி உத்தரவின்படி தேவதத்தமும் - காண்டீபமும்-அக்ஷயதூணியும் எடுத்துக்கொண்டு மற்றையாயுதங்களை முன்போல் வைத்து மான் தோலாற்கட்டி மறைத்துவிட்டு, மரத்தைவிட்டிழிந்து, அர்ச்சுனராஜனைத் தொழுது அவர்கையிற் கொடுத்துத் தனக்குச் சாரதித்தொழில் கிடைத்த சந்தோஷத்தால் திடீரென்று தேரிற்குதித்துக் குதிரைக் கடிவாளங்களைக் கையிற் கொண்டான்.

அப்பொழுது அர்ச்சுனராஜன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும் ஊர்வசியையுஞ் சிந்தித்துத் தந்தை, தாய், தமையன் முதலான பேர்களையும் வந்தித்துத் தர்ம தேவதையையும் போற்றினன். அவ்வேளையில் பாண்டுமகாராஜன் பூர்வந்தேடிய

பாக்கியம் பலித்ததுபோலும், பேடிரூபத்தை நீங்கி பழையபடி சுந்தரபுருஷ வடிவமெய்தினன். ஆகாயத்திலுள்ள அமரர் யாவரும் வாழ்த்திக் கொண்டாடினர்கள். அர்ச்சுனனைக் கண்ட ஆடவர்யாவரும் பெண்மையை அவாவுந் தன்மையால் அருகிலிருந்த மச்சகுமாரன் இச்சைமேற்கொண்டான். க்ஷணத்திற்கு முன்னே இருள்மூடியதுபோல் பேடியாயிருந்து இப்போது பச்சைமணியின் பிரகாசம்வீசிச் சொலிப்பதுபோற்றுலங்கியதன்மை யெவ்வாறிருந்த தென்னில், இந்திரஜாலங் கற்றவர்கள் க்ஷணத்திற்கு க்ஷணம் வெவ்வேறு ரூபத்தைக் காட்டுகின்ற வித்தைபோன் றிருந்தது. அர்ச்சுனனது தேக காந்தியைக்கண்ட உத்தரகுமாரன் மின்னலுக் கெதிரில் விழித்தவர் கண்போற் கூசிக் கவிழ்ந்து, இரண்டு கைகளினுலுஞ் சேர்த்திறுகத்தழுவி என்னையனே! உமது மாசற்ற திருமேனிக்கு மறுவுவந்த காரணம் யாதோவென்று வணங்கிக்கேட்க, விஜயன் ஓஇராஜசெல்வமே! தேவர்கட்குப் பகையாகிய காலகேய நிவாத கவசர்களை செயித்து, வெள்ளையானையின்மேற் பவனி வந்து அமுதபோசனமுண்டு இந்திராசனத்திலிருந்த எனக்குச் சந்தோஷ முண்டாகும்படி தேவேந்திரன் நினைத்து அரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை, திலோர்த்தமை என்பவர்களை நாட்டியமாடச் செய்தான்.

அவர்களாடிய ஆடலிலும் பாடியபாடலும் சிறந்த முகநயமுள்ள ஊர்வசியை நான்மெச்சிச் சிரக்கம்பஞ்செய்தேன். அவணிருந்த தேவர்முதலிய யாவரும் ஊர்வசி யின்று செவ்வையாய் நடித்தனளென்று கொண்டாடினர்கள், யான் அன்றிரவில் எனக்கமைத்த அரண்மனையிற் போயிருந்தேன். நடுராத்திரியில் இந்தஊர்வசி என்னிடத்திற்கு வந்தாள். எங்கள் பாட்டனுன புரூரவச் சக்கிரவர்த்தியின் பத்தினியென்று மெத்தப் பயந்து எழுந்து அவள்பாதத்தில் விழுந்து நின்றேன். கொழுந்து விட்டெரியுஞ் சுடர்போற்கொதித்து, நானெண்ணிவந்த எண்ணத்தைப் பின்னம் பண்ணியபடியால், மண்ணில் வாழு மனுக்களில் நீபேடியாகுகவென்று சபித்துப் போயினள். பொழுது விடிந்தபின்பு அவ்வுருவத்தோடு வெளியே வருவதற்கு வெட்கப்பட்டிருந்த என்னைத் தேவேந்திரன்கண்டு, விசனமடைந்து சங்கதி யறிந்துகொண்டு ஊர்வசியினிடத்துச் சென்று அவளுக்குவேண்டிய உறுதிமொழி புகன்று என்சாபநிவாரணஞ் செய்தான்; அந்தச்சாபம் நானினைத்தபோது ஒரு

வருஷம் என்னைத் தொடர்ந்திருக்கவும் நான் நினையாதபோது என்னைவிட்டு நீங்கியிருக்கவும் அநுக்கிரகித்தாள். அந்த ஊர்வசியநுக்கிரகத்தால் உன்னுடைய விராடபுரத்தில் ஒருவருஷம் பேடியாயிருந்து அஞ்ஞாதவாசம் பண்ணும்படி நேரிட்டது. அப்பனே! எனக்குப் பேடியுருவமைந்த வரலாறிது வென்றுரைத்துத் தன் தந்தையாகிய இந்திரனையும், வம்சநாயகனாகிய சந்திரனையும், திரௌபதையைப் பெற்றவனாகிய அக்கினிதேவனையும் சிந்தையிற் றுதித்து, வந்தனைபுரிந்து, தனக்கு வேண்டிய அணிமணிப் பணிகளைக் குறித்து விரும்பினான். அவ்வேளையில் தேவேந்திரனானவன் தன்மைந்தன் பழைய வடிவங்கொள்ளப் போகிறானென்று மகிழ்ந்து, கதிர்மணிக் குண்டலம், கனககிரீடம், நவமணியிழைத்த ரத்னாபரணங்களும், ஒப்புவமையில்லா முப்புரிநூலுடன் கற்பகமாலையுங் கந்தமூந் தந்தான். அவற்றையெல்லாம் அர்ச்சுனன் பெற்றுக்கொண்டு, ஊர்வசியம்மனை உள்ளத்தில் நினைத்துப் பஞ்சாயுதன்போலும் அஞ்சனமேனி யழகனாயினான். இவ்வாறு கட்டழகமைந்த காண்டீபனென்னுங் காளையானவன் அக்கினிதேவனால் அநுமக்கொடியும், அஸ்வகதியும் வரும்படியாகச் செய்துகொண்டு சகலாபரண பூஷிதனாய்ப் பூரணவலங்கிருதத்துடனிருந்து, தானேறித் தேரில் நாட்டிய சிங்கக்கொடியை மாற்றி அண்டமுகடதிர ஆகாயமார்க்கமாய் வந்த அநுமக்கொடியை அமைக்கச் சொன்னான். அர்ச்சுனனேறிவந்த தேரிற் பிரகாசித்த அநுமக்கொடியை உத்தரகுமாரனுடைய சிங்கக்கொடியானது கண்டு துவண்டு நாமிந்த அநுமக்கொடிக்குச் சரியாக மாட்டோம்; இந்த அநுமாரானவர் இராமராவண யுத்தத்திற் சங்கைதீர்ந்திருக்கின்றவரென்று தைரியம்விட்டுச் சந்துபார்த்து நுழைந்துகொண்டதோ வென்று சாதுரியவான்கள் சாற்றும் படியாய் அதனை வன்னிமரப்பொந்தில் மறைத்துவைத்தார்கள். பிறகு அர்ச்சுனராஜனும், உத்தரகுமாரனும் ஒருவரையொருவர் நோக்கிக் களித்து, அவ்விடத்திருந்த காளிகாதேவியை கைதொழுதெழுந்து இரதமேறி ஆகாயமளாவி தழைத்த வன்னிமரத்தை வலம்வந்து தொழுது, விஜய காண்டீபவில்லை நிறுத்தி வாசமலர்மாலை சாத்திப் பூசைபுரிந்து நாணேற்றி டங்காரஞ் செய்தான். அக்குணத்தொனியினால் உலகெலாம் பெரும் ஊழிக்காலம்போ லோசையெழுந்து எங்கும் நெருங்கிப் பொங்குகடல் போன்ற சேனைகளெல்லாம் நின்ற நிலையில் நிலைதவறிப்போய்,

யானைவீரர் அஸ்வதீரர், அழகியதேராள், அணிபடைக்காலாள் அதிரத மகரத சமரதர் முதலிய யாவரும் பேரிடி முழக்கங் கேட்ட பெரும் பாம்பினம்போல் தலையெடுக்காமல் தட்டழிந் தார்கள். அக்காலையில், கற்பகமாலையணிந்த மற்புய கோலாகல விற்பன விவேக விதரணசாலியான வீபற்சு யாருந் திடுக்கிட்டுக் கண்கலங்கும்படியாகத் தேவதத்தத்தை யெடுத்துத் தனது செவ் விய வாயில்வைத்தூதினான். அவன்செய்த சங்கத்தொனியால் மகமேரு முதலாகிய மலைகளும் அதிர்ந்து கடலுங் கீழ்மேலாக குழம்பிச் சப்தமேகமும் பிதிர்ந்து அஷ்டநாகமுஞ் சிதைந்து நக்ஷத்திரங்களும் உதிர்ந்து அண்டமுகடு பிளந்துபோயின.

இவ்வித சங்கத்தொனியினாலும் வில்லொளியினாலும், நா ணோசையாலும் தேரிற்கட்டிய புரவிகளும் பதைக்கச் சாரதியா கிய உத்தரகுமாரனும் சங்கடப்பட்டுத் தலை நட்டுக்கொண்டு பிடித்த கடிவாளத்தையும் விட்டுக் கண்பொறி கலங்கிச் செவிடு பட்டு உணர்வுகெட்டு ஒடுங்கி வீழ்ந்தான். இவ்வாறு நடுங்கி நிலத்திற் சாய்ந்த உத்தரகுமாரனைக் காண்டாவனதகன காண்டீ பன்கண்டு, தனது நீண்ட கைகளாலெடுத்தணைத்து ஆலவட் டம் சாமரைகளினால் வீசி ஆயாசந்தணித்து வியர்வைபோக்கி அயர்வு நீங்கிப் பன்னீர்தெளித்து வெந்நீரளித்துக் களையாற்றி னான். உத்தரகுமாரன் களைதீர்ந்தெழுந்து கண்விழித்து பார் த்து நடுக்கமுங் கவலையும் நீங்காதவனாய்க் காதடைபட்டு கிரீடி யுடன் ஈனசுரமாய்ப் பேசினான். அருச்சுனன் உத்தரனை நோக் கிப் பொருப்பைக் குடைந்து கடைந்து பொருந்திய தொத்துள புஜமுடைய விராடர்கோனளித்த புனிதகுமாரனே! நான்செய்த சங்கத்தொனியினால் ஐம்புலாதிகளு மயங்கி அவசரமடைந்த உன் பேதமைத்தனம் யாதோவென்று கேட்டான். ஐயா! சப்த சமுத்திரங்களும் பொங்கி நெருங்கி வழிந்து உலகமழி யுஞ் சர்வசம்மார ஊழிக்காலத்தோசையென்பது தேவரீர் முழ க்கிய சங்கோசையைப் பார்க்கிலும் அதிகரித்திருக்குமோ? எல் லாவுலகிலும் எழும் பற்பலவோசைகள் யாவும் இப்போதிவ் விடத்தில் உமது வில்லாலுண்டாகிய விபரீதத்தைப்போலும் விந்தையைப்போலும் விளைக்கமாட்டுமோ? இத்தன்மையாகிய பேரோசையைக் கேட்ட தேவர்களிலும் திக்குப் பாலகர்களி லும் யார்தான் பயந்து மயங்காமற் போவார்கள்? யார்தான் திகிலடைய மாட்டார்கள்? அப்படிக்கிருக்க, உமது கால்மாட்டி லிருந்த நான் பயப்பட்டு வீழ்ந்தது பெரிதல்லவே. அந்தமட்

26

டும் உயிர் தப்பிப் பிழைத்துத் தேவரீருடன் பேசப் புறப் பட்ட நான் மிகவுந் தைரியசாலி யல்லவோ? மூத்தொழில் நடாத்துகின்ற மூவரும் நடுங்கு முழக்கத்திற்குச் சித்தப்பிரமை கொண்டு தேறியவென்னை ஆதரித்தருளும் அருச்சுனராஜனே இனிநானென்ன சொல்லப்போகிறேன் என்றிரங்கிய விராட ராஜகுமாரனை அன்புடனேக்கித் தோளுடன் மார்பு தோயத் தழுவி மாதவமுனிவரால் தான் கற்றுள்ள மயக்கந் தீருமந்தி ரத்தை உபதேசித்து, ஓ உத்தரகுமாரனே! உனக்குங் குதிரை களுக்கும் இனியொருநாளும் பயமில்லை. ஈரேழுலகுங் குலுங்கி னலும் ஒரேழ்கடலுங் கலங்கினலும் என்றென்றைக்குங் கவலை யில்லா திருக்கலாம். இப்பொழுது விரைவில் தேர்செலுத்தெ ன்று தனஞ்சயன் சொன்னன். அச்சொல்லைக்கேட்ட மச்சரா ஜன் மதலையானவன், அருச்சுனன் தனக்குக்கிடைத்த ஆசையி னல் அன்புமேலிட்டுக் கையிற் கடிவாளம் பிடித்து உச்சவான் கதிர்த் தேரிற்பூட்டிய பச்சைமா ஏழையுமோட்டிய அருணனைப் போலும் விளங்கிய குதிரைகளைப் படபடவென்று செலுத்தி னன். அப்பொழுது, பனியினல் மறையப்பட்டு ஒளிமழுங்கி உடலொடுங்கிய ஆயிரங்கிரண சூரியனனவன் உதயமான தன் மைபோல் பேடியுருவால் மறைந்து பெருமை குறைந்திருந்த அருச்சுனன் பின்னழகும் முன்னழகும் பிரகாசிக்கச் சிறந்து, நெடுஞ்சிலையுங் கொடுங்கணையுங் கைப்பிடித்துக் கௌரவ மூதல் வன் சேனையிலுள்ள நிருபர்களியாவரும் நடுநடுங்கி நாவறண்டு விலவிலத்துப்போகும்படி அவர்களுக்கு நேரிற்றோன்றினன்.

இவ்விதமாக அழகிய தேர்மேல்வந்த அநுமக்கொடிக் கதி பனை வீஷ்மாசாரியர் முதலாகிய வீரர்கள்கண்டு வேறுவே றெண்ணங்கொண்டு விருதுமுதலாகிய வீரசின்னமும் சோர நின்றூர்கள். அவ்வேளையில், நான்மறைக் கொடிபடைத்த துரோணசாரியர் பாம்புக்கொடியும் நந்தியாவட்ட மாலையை யுடைய துரியோதன மஹாராஜனைப் பார்த்து, வணங்காமுடி பெற்ற மகிபனே! இசைபெற்ற விஜயன் சர்வசம்மாரகாலக் கட வுள்போல் களங்கமில்லாமல் வருகிறான் பாரென்று சொல்லத் தொடங்கினர்.

இதோ நமக்கெதிரில் ஓடிவருகிற தேர் வேகத்தினல் இந் தப் பூமியைத்தாங்கும் பணமகுடமுடைய ஆதிசேடன் என்ன பாடு படுகின்றானே? அந்தத் தேரிலிருக்கிற மகாபுருஷன் கை யிற் பிடித்த வில்லின் நாணேசையால் தேவலோகந் தத்தளியா

திருக்குமோ? போர்முகத்தில் முழக்குஞ் சங்கத்தைப் பூரித்த பேரொலியானது எட்டுத்திக்கையுஞ் செவிடுபடுத்தாமல் விட்டு விடுமோ? இப்படிக்கெல்லா மில்லாவிடில், ஒண்டித்தேரும் ஒற்றைவில்லுங் கொண்டு ஒன்றுக்கும் அஞ்சாமல் தனிமையாய் வருவானோ? இவ்விடத்திலிருப்பவர்கள் இன்னாரின்னாரென்றறியாமலும் நன்மை தீமைகளை நாடாமலும் நம்மோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்ய வருகிறவன் அசகாய சூரனென்றுந் திடதைரிய தேககாத்திர முள்ளவனென்றுந் தெரிவாய். எப்போதும் யாதொரு காரியத்தையும் செவ்வையாக நிதானித்து யோசிக்க வேண்டியதே. ஐயா துரியோதனராஜனே! ஜோதிப் பிரகாச குண்டலமும், சுடர்விடுகதிர் மணிமகுடமும், உதயகிரியிலெழுந்த சூரியன்போற் றுலங்கும்படியாக வருகிறவன் இந்திரன் மைந்தனென்று சொல்லுகிறதற்குச் சற்றும் சந்தேகமில்லை. அதற்குச் சந்திரனைப் பாதியாகப் பிளந்து வைத்ததை யொத்த கோரதந்தம் பெற்ற கொடிய இராக்ஷதப் படைகளை அடியோடு மடித்த அனுமக்கொடிக் காக்ஷியே சாக்ஷியாக விருக்கிறது. அன்றியும், அவன் வருகிற திறத்தை நோக்குமிடத்தில்,வெற்றி பெற்ற வில்லைப்பற்றி ஈரேழுலகையும் இன்றே வென்றுசெல்லுவேனென்று இறுமாப்படைந்து, யாவரையும் பொருளாகவெண்ணாமல், யானைகளை நோக்கித் தாவுகின்ற ஆண்சிங்கம்போல் வந்துவிட்டான். மேல் நடக்கவேண்டியதென்ன? இனி சும்மா விருப்பதிற் காரியமில்லை. நம் சேனைகளை வீரியங் கெடச்செய்து சூரியனுக்கெதிர்ப்பட்ட பனிபோ லோடச்செய்வான். இதல்லாமலும், ஆழ்ந்த பேரறிவுடைய அருச்சுனன் இதுவரையிலும் வாழ்ந்த நமக்கெதிரில் வந்து வெல்லவேண்டுமென்று வில்வளைத்தானாகில், இவ்விடத்துள்ள நமதணியில் அவனோடெதிர்த்துப் போராடத் தக்கவர்கள் யாரிருக்கின்றார்கள்? ஒருவேளை தப்பியோடிப் பிழைப்போமென்றாலோ அவன் கையிலிருக்கும் அஸ்திர வலிமையால் அதலசுதல பாதாளம் போனாலும் அங்கும் வந்து போர்புரிந்து கொல்வான். நாம் அறிந்த அருச்சுனனேயன்றி வேறல்லன். ஆகையால், நானென்று நினைக்கிறேன், நம்மோடவன் எதிர்ப்பதற்கு முன்னே அஸ்தினபுரத்திற்குப் போய்விடுவோமாகில், ஒருவருக்கும் ஒன்றுமில்லை. ஊர்சிரிக்கப் பழியுமில்லை. யோசிக்குமிடத்தில் வேறுவழியுமில்லை. அப்படிக்கு அல்லாமல் தானென்னுங் கருவத்தால் தலைகாட்டி நிற்போமாகில், என்றைக்கும் அவனை வெல்லும் வல்லபம் நமக்

கில்லா திருந்தாலும் இன்றைக்கு நிச்சயமாக நம்மை யவன் முறிய வடிப்பான். அதேனெனில், நாம் நாடுவிட்டுப் புறப்பட்ட துமுதல் மாடுமடக்கிய விதுவரையில் நேரிட்ட துற்சகுனத்தினாலும் மனச்சோர்வினாலும் வெற்றிபெறுவது அரிது. ஆதலால் நாம்மடக்கியபசுக்கூட்டங்களை ஓட்டிக்கொண்டு பட்டினம் போய்ச் சேர்வோமாகில், நமக்கு லாபமுண்டு. நாம் பயந்து ஓடிவிட்டோமென்று யாவரும் பழியார். அதற்கு ஓர் உபாயமுமுண்டு. அவ்வுபாய மென்னவெனில், குலநாயகனாகிய வீஷ்டுமாசாரியரும், கிருபாசாரியர், அஸ்வத்தாமா முதலிய பலரும் நானும் இங்ஙனம் நெருங்கி நின்று, எதிர்வருகின்ற தனஞ்சயனை மறித்து யுத்தஞ்செய்கின்றோம். நீரும் உனக்குரிய சில வேந்தரும் வீரர்களும் பாதிபதாதிகளும் மடக்கிய பசுக்கூட்டங்களும் இவ்விடம்விட்டுப் பெயர்ந்து, அரவக்கொடி நாட்டிய தேரைத் திருப்பிக்கொண்டு, தேசம்போய்ச்சேர்ந்து விடுவையாகில், துரியோதனராஜன் பெரும்படையுடன்வந்து விராடராஜனுடைய பசுமந்தைகளை மடக்கிக்கொண்டுபோய்விட்டானென்று உன்னைப் பலரும்கொண்டாடுவார்கள். ஆரியக்கூத்தாடினாலுங் காரியத்தின்மேல்கண் என்பதை யோசிக்கவேண்டும். அப்பனே! நான் சொல்லவது உனக்கு ஒப்போ ஒப்பில்லையோ? சொல்லென்று கேட்டார். அவருரைத்த சொற்சூசகத்தையுணராத துரியோதனன் பதைத்துச் சொல்லலுற்றான்.

வாரும் சதுர்வேத பாராயணராகிய தனுர்வேதியரே! பாண்டுபுத்திரர்கள் எங்கள் மாமனிடத்திற் சொக்கட்டானாடி தோற்று, நீர்வளம்பெற்றநாடும், நலனுற்ற நகரும், மற்றும் பற்பல செல்வங்களும், சேனைகளும் இழந்து, காட்டிற் பன்னிரண்டு வருஷங்கழித்து, நாட்டில் ஒருவருஷம் அஞ்ஞாதவாசமொழித்து, ஒருவருக்குந் தெரியாமலிருந்து வெளிப்படும்படியாக உங்களைப்போல் தேறித்தெளிந்தபெரியோர்களால் நிச்சயித்த நிபந்தனையை ஒத்துக்கொண்டகாலத்தில், மற்றொருவிதம் நிர்ணயம் பண்ணியிருந்ததை மறந்து பேசுகின்றீரோ? ஐயரே! ஐவரும் உருவமறைந்து கருவங்குறைந்து அஞ்ஞாதவாசத்திலிருக்கும் போது அவர்கள் இன்னவிடத்தில் இருக்கின்றார்களென்று நாமறிந்தால், அன்றுமுதல் பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசம் பண்ணி ஒருவருடம் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்யவேண்டுமென்று ஸ்தாபித்திருக்கிற மொழிப்படிக்குச் சத்தியந்தவறாமற் போக்கவேண்டுமல்லவா? அப்படியிருக்க, அஞ்ஞாதவாசத்தவணை நாள்

முடிவுபெறுமுன்னே எப்படிவெளிப்படலாம்? என்னுடைய நல்லகாலம் இப்போதுவருகிறவன் அருச்சுனனாக விருப்பானாகில், நமக்கு மேலான நியாயவழி தருமல்லாமல் தாழ்வான தீமையைத் தரமாட்டாதே. ஓ தனுர்வேதியனே! மாறுபட்டுப் போராடும் பெருஞ்சமர்வல்லவராகிய பாண்டவர்கள் இந்தமச்ச நாட்டிலிருப்பது தெரியாமல் வந்தோமோ? விராடபுரத்தின் மீது நமக்கிருந்த நெடுநாட்பகையைமுடித்துவிடவேண்டுமென ஓர்மனதாய் முன்னர் திரிகர்த்தனை யனுப்புவித்து, பின்னர் நாமெல்லோரும் ஆலோசித்துப் பஞ்சவர்களின் அஞ்ஞாதவாசத்தைக் கெடுத்துவிடவேண்டுமென்று தானே வந்தோம். ஐயா துரோணரே! இப்படியிருக்க, அருச்சுனன்வந்தானென அதை நியமாய்ப்பேசுகின்றீரே. ஐயோ! நரனேவந்துநமக்கெதிர் நின்று யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்குவானாகில், நாம் அவனுடன் பகைத்துப் போர்புரியவேண்டிய அவசியமில்லையே. விவகாரமென்கிற கயிற்றினால் அவனையும் அவனுடைய சகோதரர்களையும் அவர்களுக்குச் சகாயமானவர்களையும் குண்டுகட்டாகக் கட்டி யுருட்டிவிடலாமே. அவனெவ்விதம் நம்மை வெல்லக்கூடும்? நாம் கைக்கொண்டமாடுகளை அவனெவ்வாறுகைப்பற்றக்கூடும்? அவன் கழிக்கவேண்டிய அஞ்ஞாதவருஷத் தவணையில் இன்னம் ஒருநாட் போக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. இதற்குள் அவசரமாய் வெளிப்பட்டிருக்கின்றான். எங்கள் குலமுதல்வராகிய வீஷ்மாசாரியருக்கு இந்த வித்தியாசங்களெல்லாம் நன்றாய்த் தெரியவரும். அந்த மகானுபாவரே இந்த விவகாரத்தைக் கண்டறிந்து மறுபடியும் பாண்டவர்கள் வனவாசம் பண்ணும்படி ஸ்தாபிக்கப்போகின்றார். இதற்குள் நீரேன் ஆத்திரப்படுகின்றீர் யுத்தத்திற் கிளைத்த லோபரைப்போல் என்னை ஊருக்கு ஓடிப் போவென்று உறுதிசொல்ல வந்தீரே! என்ன காரணத்தால் இவ்வாறு கூறினீர்? நல்லது துரோணரே! நீர்சொல்லியவண்ணம் ஒற்றைத் தேர்மேல் வருகிறவன் தனஞ்செயனாகிச் சண்டை தொடுத்தாலும், அவனுக்குச் சகாயமாகத் திக்குப்பாலர்க ளடுத்தாலும், தேவர்கள், கந்தருவர், அரக்கர், இயக்கர் அரசர் முதலினோர்கள் வந்து என்னுடன் போர்கொடுத்தாலும் நம்மைஜயிக்கமுடியாது. எப்படியும் நாமெண்ணியவண்ணம்பழுதுபடாமல் மாட்டுமந்தையை மடக்கி நமதுவசம் பண்ணிக்கொண்டோம் நாமுந் துணிந்து வந்திருக்கின்றோம். ஆகையால், இவ்விடம் விட்டுப் பெயராமலிருந்து ஒருகைபார்த்து வருகிற வீரனைப்

புறங்கண்டுவென்று விவகாரமேற்கொண்டு ஜயபேரிமுழக்கிஎன் தேசத்திற்குப் போவேனேயல்லது, கிருடனைப்போற் பதுங்கி ஓடிப்போகமாட்டேன். நூலுணர்விற் பயின்ற நுண்ணியனே! இதுவரைக்கும் சத்துருக்கள்மேல் யுத்தம்பண்ண வேண்டுமென்றுசொல்லுமுன்னமே கண்கள்சிவந்து கறுவிப்புகைந்து கைதேர்ந்த காரியவான்கள்போல் மேகமண்டலம் அளாவிய தேர்மேலேறி, ஆயுததீர ஆரவார வீராவேசத்துடன் அடுத்து வீரச்சேவகங்காட்டி எட்டுதிசையிலும் இசையை நாட்டிவந்த உங்களுடைய பகல் வேஷத்தை மெய்யென்று நம்பி யிருந்தேன். இப்போது வெட்டவெளியாயிற்று. ஐயா! நமக்கெதிரோடிவந்த பகைவனைக் கண்டவுடன் வருந்தி மயங்கி வாடி ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்து நெடுமூச்சுவிட்டு, நீ நாட்டைநோக்கி ஓடிப் பிழைக்கிறேனென்று கண்கலக்கப் படுவதற்குத் தானோ இவ்வளவு பிரயாசை யெடுத்துக்கொண்டு வந்தது? எதற்காக இவ்விடம் வந்தோம்? புறங்கொடுத் தோடுவதற்கோ? இதை நீர் நன்ருய்த் தெளிந்து சீர்தூக்கிப்பாரும். தேசிகனே! விற்றிற மேன்மை படைத்த வேந்தர் யாவரும் விஜயனுக் கெதிர் நின்று மேன்மைபடைத்து ஜயம்பெறுந் திறத்தைச் சிந்தையில் நினைக்கமாட்டார்கள். அப்பப்பா, அவன் மகாதீரனென்றுசொல்லித் தளருகின்ற சிலைக்குருவாகிய உமது சொல்லைக் கேட்டு மீதலத்தோரும் பூதலத்தாரும் கலகலவெனகைகொட்டி நகையார்களா? இனி உம்மைக்கண்ட கைம்பெண்களும் அலக்ஷியமாக நினைத்துப் பகையார்களோ? காயத்திரிதேர்ந்த கலைவேதியனே! மற்போர் நிறைந்த விற்போர் சிறந்த வானவர்கோன் மகன் வருவதைப் பார்த்து, வசமில்லாமல் மடக்கிய மாட்டை யோட்டிக்கொண் டொதுங்கி மாநகர்க்குப் போவேனுகில், அதனு லெனக்கு வருவது வசையோ? இசையோ? அல்லது, வருகிறவனைக்கண்டு பயமில்லாமல் எதிர்நின்று போர்புரிந்து வென்று ஜயம்பெறுவது புகழோ? சொல்லும். மித்துருவை யிகழ்ந்து, சத்துருவைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து பாடாநின்ற நைச்சிகனே! தனுர்மறைகற்ற சதுர்மறையோனே! எண்ணிறந்த கோடிகளாக இவ்விடத்திற் சேர்ந்த நமது வீரப் படைகளெல்லாஞ் சேர்ந்து ஒருவனுகத் தனித்து வராநின்ற வில்லாளியை ஜயிக்கமாட்டார்களென்ருல், ஒற்றைத் தேரோட்டிவருகின்ற ஒருவன் இத்தனை பேர்களையும் எப்படி ஜெயிப்பான்? வருகிற சுத்தவீரன் பிராணனைத் துரும்பாக மதித்தவ

னென்றால், அத்தன்மையோர் நமது சேனைகளில் இல்லையோ? ஆகிலும், போர்செய்யப் புகுந்தோருக்குப் பிராணன்பெரிதோ? மானம் பெரிதோ? கடல்சூழ்ந்த வுலகத்தில் பெருமையும் மானமும் போனபிறகு சஞ்சாரப் பிரேதம்போல் பிராணனுடனிருப்பதில் என்ன பிரயோசனம்? புண்ணியபூசுரனே! இனி நான் பலவாறாகப் பேசுவதில் லாபமில்லை. ஒரே வசனஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். இதோவருகிற என் பகையாளியைக்கண்டு பயந்து அஸ்தினாபுரத்திற்குப் போகமாட்டேன். எனக்கு உபகாரிகள்போற் சொல்லுகிறவர்களின் பேச்சுகளையெல்லாங் கேட்கவுமாட்டேன். இவைகளெல்லாம் அவரவர்கள்மனதில் உறுதியாயிருக்கட்டும். ஆனால், இப்போது வருகிற அர்ச்சுனன் சண்டைக்குப் பயந்தவர்கள்; ஆவியைக் காக்க ஆசைப்பட்டவர்கள், பெண்சாதி பிள்ளைகள் மண், மனை, நிதிநிக்ஷேபப் பாசமுள்ளவர்கள் இவர்கள் யாவரும் நன்மையுடன் பட்டினம்போய்ச் சேரலாம்.

அப்படிப்போக மனமுடையோர்களுக்கு யாதொருதடையுமில்லை. இவ்விடத்தில் வந்திருக்கும் படைகளையெல்லாம் சாய்த்துக்கொண்டுபோனாலும், என்னதிஷ்டம் குறையாது. யாருக்கு யார் துணை? அவரவர்களுடைய நல்வினை தீவினையே அவரவர்கட்குத் துணையாய் நிற்கும். ஓ அறிவிலுயர்ந்த மறைவேதியரே! நீர் இதை நன்று யறிந்துகொள்ளுமென்று அடங்காக் கோபங்கொண்டு துச்சாதனன் முதலிய தம்பிமார்களையும் தார்வேந்தர்களையும் நோக்கிக்குணத்தொனிசெய்து படபடப்புடன் பேசினான்.

ஆ என்னன்புக்குரிய தம்பிமார்களே! எனக்கு வெற்றி தர வந்த சம்பிரம வீராளாகிய வேந்தர்களே! பிரமதேயசுடைய முதற்குலத் தோன்றலும் விற்குருவுமாகிய துரோணாசாரியர் நன்னெறிகற்ற பெரியோரா யிருந்தும் சமயோசிதப் பேச்சைச் சாதுரியமாய்ப்பேசிச் சாப்பாட்டுக்குச் சங்கடப்படாமல் காலபோசனஞ்செய்து காலங்கழித்திருப்பதே காரியமென்று ஆரிய சித்தாந்த முதலிய சாஸ்திரத்திற் கண்டுளார்போலும். தனர் வேதத்தி லுள்ளனவெல்லாந் தப்பாமலுணர்ந்து புத்திமான்களுக்குப் போதிக்கத் தெரிந்தவர் வாதித்து வராநின்ற சத்துருக்களைச் சேதிக்கச் சென்று போர்புரிந்து வென்று வருகின்ற வீரத்திறம் இவருடைய தொழிலன்றென்று நன்றாய்ப் பிரசித்தமானவர். ஆகையால், இப்பேர்ப்பட்டவரை நீங்கள் நம்பி

யிராமல் வருகிற எதிரியென்னும் போர் யானையின் முனை புகுந்து தனிமுகச் சிங்கம்போற் சாதித்துவிடுங்கள். சண்டைபோடப் பயந்த வைதீர்களெல்லோரும் ஆத்தாரதப்படைக்குப் பின்னாலே நின்று நமக்குச் சயமுண்டாகும்படியாக ஜபம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கட்டும். உங்கள்வேலையில் நீங்கள் ஜாக்கிரதையாய் இருங்கள். ஒருவருதவியைப் பார்க்கவேண்டாம் போங்களென்றுரைத்தான். இவ்வாறு துரியோதனன் சொன்ன சொல்லானது அவ்விடமிருந்தவர்களின் செவிகளில் நுழைவதற்கு முன்னமே துரோணாசாரியர் குமாரனான அஸ்வத்தாமன் கேட்டு, நெருப்பில் வீழ்ந்த புழுப்போற் றுடித்துக் கண்கள் சிவந்து பொறிபறந்து புகைமலிந்து பொருப்புக்கிணையான புயம்படைத்த புயங்ககேதனனைப் பார்த்து வணங்காமுடியுடைய மன்னனே! என்று மத்தகஜம்போற் கூவியழைத்து அன்புக்கொருவராகிய வீஷ்மாசாரியரும், கர்னராஜனும், துச்சாதனன் முதலிய தம்பிமார்களும், மன்ன மண்டலீகரும் மற்றுமுண்டான முடிமன்னரும் கண்ணிரண்டுமூடி காதிரண்டு மடைந்து உள்ளங் கலங்கி உடலும் நடுங்கி உயிரொடுங்கும்படிச் சில வார்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கினான்.

அஸ்வத்தாமன் தந்தைக்காகப் பரிந்துபேசுதல்.

ஆ கௌரவகுலாதிபனே! நாம் அஸ்தினாபுரத்தை விட்டு வந்ததும் விராடராஜனுடைய பசுமந்தையை மடக்கிக்கொண்டதும் கூட்டமாகிய நால்வகைச் சேனைகளை வரிசைப்படுத்தி வைத்ததும் ஜயம் பெறுவதற்கோ? அல்லது அபஜயமடைவதற்கோ? நீர் சொல்லும். அப்படிக்கிருக்க, வீரலட்சுமி வாசமாயிருக்கும் வெற்றிவேல்பெற்ற துரோணாசாரியாருடைய மனம் நொந்து நையும்படியாக வசைமொழிகளை வழங்கிவைத்தது தகுதியோ? கூரியவேலும் வில்லுங்கொண்ட கோமானே! நீ பிள்ளையாய்ப் பிறந்தநாள் தொடங்கி இதுவரையிலும் எங்கே யுத்தஞ்செய்து வெற்றியடைந்திருக்கின்றாய்? இந்த விராடபுரத்திற்கு வந்து பசுக்காவலாளரை யடக்கி மந்தையை மடக்கிவிட்டோம். இதுவொரு ஜயம். முதலிலே சுகமாயிருந்த பாண்டவர்களையழைத்து மோசச் சூதாடிப் பூமி முதலிய செல்வங்களை அபகரித்துக்கொண்டு காட்டுக்கோட்டிவிட்டோம். இதுவொரு ஜயம். இதுதானே நீ கண்காட்சியாய்க் கண்டிருப்பது. இதைவிட வேறுசொல்ல யோக்கியதை உண்டா? என்னமோ பெரிய

யுத்தங்களெல்லாஞ் செய்து சூரர்களைவென்று வெற்றிமாலை பூண்டு கோட்டை கொத்தளங்களை முற்றுகையிட்டதுபோல் மெத்த மெத்த இறுமாந்து பேசுகிறாயே. இதென்ன கட்டு வார்த்தை. நீ பேசும் வீரம் ஒரு காசுப்பெறாதே. நமது திறத்தை நாமே யெடுத்துப் பேசிக்கொள்ளுகிறதா? இது நன்றாயிருக்கிறது. போம்போம் ராஜனே! இராஜசபையி லிருக்கும் பெரியோர்களுக்குக் கடமை யென்னவென்றால், காமாந்தகராகிய காவலருக்குக் காரியா காரியங்களை யெடுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதாக நீதிநூல் முறையிடுகின்றது. துரோணர் அந்நீதிப் பழக்கத்தையும், உலக வழக்கத்தையும் அனுசரித்துச் சொல்லவேண்டிய தருமத்தைச் சொன்னாராக்கும். அவ்வாறிடித்துச் சொன்ன தருமவாக்கியம் உனக்குச் சம்மதமில்லாமற் போனால், அவருடைய சொல்லுக்குக் காது கொடுக்காமல் வருகிற வீரனுக்கு எதிர்போய் நின்று போர் புரியலாமே. அப்படிப் போகிற உன் வீரத்தீரத்தை யார் தடுத்தவர்கள்? நீயென்ன சண்டை செய்யாதவனா? பூர்வத்தில் நீ புகுந்த போர்முகத்தில் எங்கேயாகிலும் அடிபட்டுப் புறங்கொடுத்து ஓடியிருக்கின்றாயா? இல்லையே. கையில்வில்லுங் கணையுமிருக்கச் சத்துருக்கள் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு சண்டை போடமாட்டாமல் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றாயா? இல்லையே. இப்போதுதானென்ன! நீ தேரேறிப் புறப்படுவதுதான் தாமதம் துரியோதனமஹாராஜன் வில் வளைத்தானென்று கேட்டவுடனே போர்முகத்திலுள்ள அதிரத வீரர்கள் முதலிய யாவரும் அபஜெயமடைந்து உயிர் தொலைவார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட வாகைபெறுஞ் சேவகனாகிய பூபதியைப் பார்த்து, நீ மாட்டையோட்டிக்கொண்டு ஊர்முக நோக்கி ஓடிப்போவென்று இவ் விருத்த வேதியர் சொல்லலாமா? ஐயோ உத்தமனே! அவர் சொன்ன சொல்லானது, நீ இதுவரையிலும் பெற்றிருக்கும் வீரத்திற்கு மிகவுங் குறைவாயிற்றே. அப்பா சுத்தவீரனே! சகோதரர்களிடத்திற் சூதாடிப் பூமியைப் பறித்து ஜேஷ்டப்ராதுருவின் பெண்சாதியான திரௌபதா தேவியென்னுந் தாயைத் தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்துச் சபைநடுவே வஸ்திரத்தை உரிந்து மானக்கே டுண்டாக்கிக் காட்டுக்கு வழிகாட்டி விட்ட கதைபோல் நினைத்தையோ? அல்லது, உன் மாமனாகிய இச்சகுனி முதலினோர் வாய்கொண்டபடி பேசி சயித்தவீரமென்றெண்ணினையோ? ஐயோ! அப்படி ஜெயித்த ஜயமெல்லாம்

கருமபூமியில் பாபமென்னுங் காணியாக்ஷியைக் கொடுக்கத்தக்கது. அவ்வளவு எளிதென்று இப்போது எண்ணாதே. வருகின்றவன் தனஞ்சயன். இவனுக்கெதிரிலிருந்து வில்வளைத்துப் பாணந்தொடுத்து யுத்தம் பண்ணித் தீரவேண்டும். வேந்தனே! சூதாடித் தோற்ற அந்தநாளையிலிருந்த அர்ச்சுனன் தானேயென்று அலக்ஷியமாய் நினைத்தால், இந்த நாளையில் உங்களை யெளிதில் விடுவானென்று எண்ணங்கொள்ள வேண்டாம். உன்னம்மானுன சகுனிராஜன் உனக்காகப் பாடுபட்டுச் சம்பாதித்த தருமமானது, சீக்கிரத்தில் திரண்டுருண்டுவளர்ந்து இப்போது வந்தெதிர்த்துகொண்டது. இதைக் குறித்து நீயொருவருக்குச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. ஒருவரும் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டிய அவசியமுமில்லை. நீயாரையுந் துணைப்பற்ற வேண்டாம். நீ யொருவரை விரும்பித்துணைவரக் கேட்பையாகில் யாருந்துணையாக மாட்டார்கள். அந்த ஆசையை விட்டுவிடு. சூதாடி உனக்குச் சந்தோஷமுண்டாக்கினவன் இதோ உனக்குநேராக நிற்கின்றான். இப்போதுநேரிடப்போகிற போர்முனைக்கெதிரில் அவனைப் போகச்செய்வது நியாயம். ஆயுதபாணியாய் அவன் போர்மேற் புறப்படும் விதத்தைப்பார். நல்ல நல்லஆயுதங்கள் அவனிடத்திலிருக்கிறது, யாரொருவர் உடன் படுகிறார்களோ அவர்கள் குடித்தனத்தைக் கெடுத்துவிடும்.

அப்பேர்ப்பட்ட ஆயுதமிருக்க, உனக்கென்ன குறை? அவன் பன்னிரண்டு எட்டு இரிக்கால் தொகை முதலாகிய சில்லறைப்படைகளால் கட்டு-வெட்டு-குத்து-பிரித்துவிடு தனியே ஓட்டிவிடென்றுசொல்லிவிஜயனையெதிர்த்தவனைவெல்லுவான். அந்தப் பார்த்தனைவெல்லும் பராக்கிரமம் எங்களைப் போன்றவர்களுக்கில்லை. எங்களை யல்லாமல் நாகலோகத்தார் முதலிய மூன்று லோகத்தாரும் நானுக்கெதிர் நிற்கமாட்டார்கள். ஒருவரும் நிகரில்லாதவனுய் வருகிற அர்ச்சுனனைக்கண்டு நான் வெல்லுகிறேன் என்று வாய்வண்ணம் பேசுகிறவல்லவர்களுமுண்டு. வாய்ச்சொற் சொல்லுவதற்கென்ன பஞ்சமா? வருகிறவனை ஜயிக்கலா மென்பதென்ன கொஞ்சமா? மதிமரபிற் பிறந்தவனே! பெரியோனுகிய சிலையாசாரியரை அவமதித்துச் சொல்லத்தகாத சொல்லைச் சொல்லி, வெல்ல வல்லவன் நீயாகையால், இதோ நான்சொல்லுகிறேன். இம்மண்டலத்திலும் விண்டலத்திலும் அர்ச்சுனனுக் கெதிரொருவருமில்லை.

அவனுக் கொருவரை ஒப்பிடுவது தப்பு. இவனுடைய போர்முனையில் நீதானுவது இன்னம் எப்பேர்ப்பட்டவர்களாவது கிட்டி எட்டிப் பார்த்து வந்தாலும் போதுமே. இதுவே அவனைச் சயித்த கீர்த்தியிலும் எண்மடங் கதிகமான பெருமையை யுண்டாக்குமே. அவனுடைய போர்முகத்தில் நீ நேர்முகமாகப் போய்வர மாட்டுவையோ? உன் கண்ணிற்கண்டு கலங்காதிருப்பையோ? நாகக்கொடியோனே! உன்னிடத்தில்விசுவாசம் வைத்த ஆசாரியர்எதிரி யிப்பேர்ப்பட்டவன்! அவனேடுசண்டை செய்யவல்லவர் எண்டிசையிலு மில்லையென்று சொன்னால், இந்தப்பேச்சுக்குத் தகாதவார்த்தைகளைப்பேசினுய். அருமையறியாத உன்னுடைய யுத்தமுனையில் எங்களைப்போன்றவர்களிருக்கமாட்டோம். வீரத்தைவிட்டு நாணமுங் கெட்டிருக்கிற துரோணுசாரியர் தனுர்மறைக் குருவாயிருந்தும், துரியோதனன் பேசிய ஈனவார்த்தைகளைக் கேட்டும், இன்னம் போகாமலிருக்கிருர். இவர்இவ்விடத்திலிருந்து சண்டைகூடச் செய்வார்போலுமிருக்கிறது. ஐயா! அவமரியாதை நேரிட்டபோதே அந்த அரசனுடைய உறவை நீக்கிவிடவேண்டும் அல்லது, பேசினவன் பிராணனை அறப்போக்கி விடவேண்டும். இவ்விரண்டிலொன்றும் இல்லாதிருப்பது மனுஷத்தன மல்லவேயென்று அசுவத்தாமன் தன் தந்தையை நொந்துக்கொண்டு அரவக்கொடிக் கதிபனைப்பார்த்து, அரசனே! இப்போது நான் சொல்லுகிறதைக்கேள். எல்லாவுயிரையுங் கவரும்படியான எமதருமராஜனையும், கடல் நீரைவறட்டும் வடவாமுகாக்கினியையும், உருத்திரமூர்த்தியின் கண்டத்தைக்கருகிய ஆலாவிடத்தையும், மட்டுப்படாத எட்டுத் திக்கையும் அட்டமாகயத்தையும் ஒருநொடியில் மடிக்கப் பார்ப்போம். அல்லதுஜயிப்போம். தேவேந்திரகுமாரனுன சிலைவிஜயனை மாத்திரம் ஜயிக்கமாட்டோம். நீ உன் சிந்தையில் இதைவிந்தையாகக்கொண்டு மனவுறுதியோடுநின்று தெளிந்துபாரென்று கூறினுன். அந்த சொற்களையெல்லாம் துரியோதனராஜனுக்குச் சமீபத்தில்நின்ற கர்னராஜன் கேட்டு நெறநெறவென்று பற்கடித்து, வெற்றி வீரவேல் பெற்ற பெரியோர்களை நோக்கிப் பேசத்தொடங்கினுன்.

கர்னன் கூறுவது

பூலோக புரந்தரராகிய புனிதர்களே! விராடராஜனுடைய பசுமந்தைகளை மடக்க யோசித்து, அஸ்தினபுரத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட நாம் வாசமாலை தரித்து வராநின்ற விஜயனை

ன்னும் வில்லாளியை வியந்து புகழ்ந்து பேசுவது மேன்மை யோ? குந்திதேவியின் மைந்தர்தொடுக்குங் கொடுங் கணைக்கஞ் சிப் பயப்படுறவர்கள் விருதாவில் இவ்வளவுதூரம் ஏன் வர வேண்டும்? ஐயோ! வீட்டிலிருக்கப் போகாதா? அப்படியே வேலைமெனக்கிட்டு வந்தவர்கள் எதிரியைச் சயிக்கத் திறமில்லா விட்டாலும் வாயை மூடிக்கொண்டு சும்மாவிருக்கலாகாதா? திற வான்களாகிய தீரர்களுக்கு நேரில் வாய்க்குவந்தமட்டும் பிதற்று வானேன்? இவ்வளவு காரியத்திற்குப் பெரியவர்களென்று பேர் வைத்துக்கொள்ளுவானேன்? தனக்கு வெல்ல வல்லபமில்லா விட்டால், தரணியி லுள்ளவர்களும் வெல்ல மாட்டார்களெ ன்று தப்புந்தாறுமாய் வீண்பேச்சு பேசவேண்டிய வேலையெ ன்ன? சுத்தவீரர்கள் மனமுறிய மெத்த வருத்தப் படுத்துவா னேன்? இருளைக்கெடுத்து வந்த மத்தியானச் சூரியன்போன்ற நானொருவனு மெழுந்து நெருப்புக் கொழுந்துபோல் வருகிற விஜயனையடுத்து அச்சமில்லாமல் நாணிதொடுத்து அபாரமா கக் கணைகள் விடுத்து என்னிச்சையின்படியே எதிர்த்து போர் தொடுத்து அவனேறிவந்த தேரின் அச்சுமச்சு குத்துக்கால் களையு முறித்துக் குதிரை நான்கையும் அறுத்துக் காண்டீபத் தையும் அனுமக் கொடியையுங் குறைத்து வெற்றி பெறப்போ கிற என்வீரத்தை அர்ச்சுனனைக் கண்டு கொண்டாடுகின்றவர் கள் அச்சப்படுகிறவர்கள் யாவருமிருந்து காக்ஷியாய்க் காணுங் கள். மேலும் மண்டலத்தைக் கீறி விண்டலத்தைப்பீறி குண் டலமசைய வருந் தேரோனுகிய தண்டதரன் தம்பியைக் கண்ட வுடனே, எண்டிசையதிர மண்டலாகிர்தியாகிய வில்லைவளைத்து வருணஸ்திரம் பிரயோகஞ்செய்து வடவைத்தீ வேகத்தை மாற் றுந் தன்மைபோல் ஒருகணத்தில் அவன் பலத்தைமாற்றி நீங் கள் கண்டு கண்களிக்கச் செய்கிறேன் பாருங்கள். இதல்லா மல், அவன் வனவாசம் பண்ணிய பன்னிரண்டு வருடமும் அஞ்ஞாதவாசமான ஒருவருடமும் துருப்பிடித் தழுக்கடைந்து மழுங்கிக்கிடந்த காண்டீபத்தையும் கணைப்பெட்டியையுங் கைக் கொண்டு கலங்காமல் நமக்கெதிர் வருகின்ற நரனுடைய திடத் தையுந் தீரத்தையுந் தேகத்தையும் சின்னபின்னமாய்ச் சேதிக் கிறேன். நீங்களெல்லோருங் கூடிப் பார்க்கலாம். ஓ பெரி யோர்களே! அர்ச்சுனனுக்கெதிரி அங்கர்கோனென்று இச்சக மெங்கும் பிரசித்தமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்க, நான் அவனை யெளிதில் விடுவேனோ? நானும் ஒரு வில்லைப்பிடித்து மலைபோ

லெதிர்த்து மலைந்து போர்த்திறந் தெரிந்த புண்ணியவான் களைப்போல் புகழ்பெறுகின்ற பிரதாபத்தைக் காணவாருங்கள். குளப்படியாற் பாய்ந்துவரும் குதிரைகள்மேலும் அக்குதிரைகள் பூட்டிய தேரின்மேலும் கோடாகோடி பாணங்களைச் செலுத்திக் கொல்லுவதல்லாமலும், அவனது ஆஜானுபாகுவாகிய கரங்கள் தறிபடவும் கால்கள் முறிபடவும் விரிந்தமார்பு துளைபடவும் அணிந்த முடியுடன் தலையறுபடவும் விரைந்து போர் புரிந்து நான் வெற்றிகொள்ளப் போகிற விந்தையைப் பார்த்து நீங்கள் மகிழுங்கள். இவ்விடத்தில் நான் உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன். ஞாபகமாய்க் கேளுங்கள். நானிதுவரையில் நரபதியாகிய துரியோதன மகாராஜனிடத்தில் உண்டு வளர்ந்துவந்த செஞ்சோற்றுக்கடனும், கர்னன், அர்ச்சுனன் என்னுமெங்க ளிருவரில் வல்லவர் யாரோவென்று சந்தேகங்கொண்டிருந்த சகலருக்கும் சந்தேகந் தீருஞ்சமயமும் இளமைப் பருவத்தில் தனுர்வேத பரிக்ஷை பார்த்தபோது அர்ச்சுனன் தலையையறுத்து அரங்கபூசை செய்கிறேனென்று அரசருக்கு முன்னே நான்கூறியிருந்த சபதமுடியுங் காலமும், பற்குனனை வெல்லும் வல்லவரில்லையென்று சிலையாரியனும் அஸ்வத்தாமனும் பேசிய கட்டுவார்த்தை கெட்டோடச்செய்யுந் தாணமும் இப்போது எனக்கு நேரிட்டிருப்பதனால், என்னுடைய பரமகுருவாகிய பரசுராமர் கற்பித்துள்ள அற்புதமான அஸ்திர வித்தைகளை நிலைபெறச்செய்து அவருடைய திருவடிகளைத் துதிக்குங் காலங் கிடைத்திருக்கின்றதை மதிக்கும் விவேகிகளாகிய மன்னவர்களே பாருங்கள். பெருந்தேரிலோங்கி ஒருசிலைதாங்கி வருகிறவனைக்கண் டேங்கி மயங்குகிற ஒருகோடி நரபாலரும் என் சுற்றிலுமிருந்து வெற்றிபெறும் வேடிக்கையை முற்றிலு மறியுங்களென்று உருத்திரமூர்த்திக்கொப்பான வீஷ்மாசாரியார் முதலினோருக்குக் கேட்கும்படிச்சொன்னான். அச்சொல்லை கிருபாச்சாரியர் கேட்டு மனந்தாளாமல் பேசத் தொடங்கினார்.

கிருபாசாரியார் கர்னனோடு பேசுதல்.

ஆகா! அங்கதேசத் தரசராகிய அறிஞனே! நெடிய கடல் சூழ்ந்த உலகத்தை ஆளுகின்ற அரசருக்குச் சாம-பேத-தான தண்டமென்னுஞ் சதுர்வித உபாயமுண்டு. இந்நான்கில் தண்டமென்னும் உபாயத்தை அனுசரித்துச் சண்டைசெய்யக் கற்றிருக்கின்றாயன்றி மற்ற மூன்று உபாயமும் அறிந்திலாய்போலும். அவ்வுபாய மூன்றையும் அறிந்துகொள்ளத்தக்க சுயபுத்தி

உனக்கில்லாவிடினும் தெரிந்த பெரியோர்கள் சொல்லுகின்ற சொற்புத்தியாகிலுங் கேட்டு நடக்கவேண்டும். தண்டமென்பதைத் தாமதகுணத்தோர் விரும்புவார்கள். சாத்வீக குணமுள்ளவர்களுக்கு மற்ற மூன்றுந் தகுதியுடையனவாகும். அஃதெவ்வாறெனில் அரசனானவன் காரியத்தைக் கருதி யோசியாமல் பகைவர்மேற் செல்லுதல் அப்பகைவரைத் துன்பமில்லாமல் நிலைக்கச் செய்வதாகும். மேலும் தொழில் வல்லமையையும் தன் வல்லமையையும், எதிரி வல்லமையையும், துணை வல்லமையையும் ஆராய்ந்து தன் வல்லமை மேலிட்டிருக்குமாயின் தானெடுத்த காரியத்தை முடிக்கலாம். ஆதலால் காரியாகாரியங்களெல்லாவற்றையுங் கருதி பிறகு சமராடப் புகுவோருக்கு எவ்வுலகத்தும் எக்காலத்தும் ஒப்பில்லாக் கீர்த்தியுண்டாகுமென நீதிநூலில் கூறியிருக்கின்றது. அதன்றி தன் பலமும் எதிரி பலமும் சகலமுமறிந்து வீரியமாக யுத்தஞ்செய்யக் கற்ற புத்திமான்களாயினும் பெரியாரைத் துணைக்கொள்ளென்னும் நீதிபடி தன்னிலுமிக்க அறிவாளிகளைக் கேட்டு அவர்கள் புகன்ற நல்வழியே நடக்கவேண்டும். அப்படிக் கேளாத அரசன் உன்மத்தனா யிருப்பானாகில், அவனது சுகதுக்கத்திற் கொப்பப் பொருந்திப் பக்கமிருக்கும் எம்போன்ற பெரியோர்கள் அவனுக்கு இடித்துச் சொல்லவேண்டிய துகடமை. திசையளவுநாறும் உதிரப்பசை வீறும் வேலேந்திய கர்னனே! வருகின்றதேர் ஒன்றென்றும் அத்தேர்மேல் வருகிறவன் தனியனென்றும் அவன் கையிற் பிடித்துள்ள வில் ஒன்றென்றும் அவனெம்மாத்திரமென்றும் இலேசாகவெண்ணி ஆத்திரப்பட்டுச் சொல்லினையல்லவோ? உன்னையொத்தவன் இவ்வாறுரைத்தால் மாற்றுயர்ந்த பொன்னைப்போன்று வருகின்றவன் உன்னை என்னவென்று புகலவேண்டும்? அவன் உன் நாவுக்கடங்கினவனா? லேசானவனா? அந்தோ! மாசானவனே! இந்தபாராளுந் துரியோதனன்முதலிய பலபடைக்கூட்டங்களையும், வீஷ்மாசாரியர் என்னையும், வீரியம் பேசுகின்ற உன்னையும் ஒருபொருளாய் நினைக்காமல் திரஸ்காரஞ் செய்யத்தக்கவனென்று உனக்குத் தெரியாதா? ஆண் சிங்கஞ்சீறி யானைக்கூட்டத்தின்பேரிற் பாயுந்தன்மைபோல்வருகின்றானே? அவனுக்கெதிர் நின்று போராடுபவர்களுமுண்டோ? சிவபெருமானொருவனே சென்று திரிபுரம் நீறாகக்கண்டு திரும்பினானென்று இதுவரையிலும் நீ கேட்டிருக்கவில்லையோ? செருமுகப் புலியோ சீர்படைத்த பாஞ்சாலராஜனுடைய பட்டினத்தில்

திரௌபதாதேவிக்குத் திருக்கலியாண முகூர்த்தமென்று சுயம் வரஞ் சாட்டியபோது மச்சேந்திரலக்ஷயத்தை முடித்து, இச்சை வைத்து வந்த ராஜரெல்லோரையும் ஓடவிட்டடித்துக் கச்சணிந்த பெருந்தனக் காரிகையுங் காண்டீபத்தையுங் கைப்பிடித்துக் கலகலவென்று ஜயலக்ஷ்மி நடித்துவரக் கண்ட காளை வருகின்ருன். அவனுடனெதிர்த்துப் போராடுந் திறனுள்ளவர்கள் எவருமில்லையே. மாலை புனைந்த மணிமுடியணிந்த வண்மையோய்! நீயந்தச் சுயம்வரகாலத்தில் திரௌபதாதேவியைக் குறித்துப் போயிருக்கவில்லையோ? சகல ராஜாதி ராஜராலும் வளைக்கப்படாத வில்லை நீ உன் இருகையினுல் தாங்கி வளைக்கவில்லையோ? அங்ஙனம் நடந்த விந்தைப் பேச்சுகளையாவது வேடிக்கையாய்க் கேள்விப்பட வில்லையோ? இதன்றியும் கொடுமையாளராய்த் தொடர்ந்த யதுகுலத்தாரை யெல்லாங் குமுக்கி ஜயங்கொண்டு சுபத்திராதேவி மணம்புரிந்து கொணர்ந்த காலத்திலும், முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் முதுகுகாட்டியோட வடித்து அஷ்டதிக்குப்பாலரும் சப்த சமுத்திரத்துடன் சப்தமேகமுஞ் சலிக்கக் கெலித்துக் காண்டவ வனத்தை அக்கினிதேவனுக்கு ஆகாரமாக ஊட்டிவைத்த காலத்திலும், அனுவிர்தகண்டம் அளாவிர்தகண்ட முதலிய உத்தரகுரு கண்டத்திலுற்ருேரியாவரும் முடிவணங்கித் தொழுது கண்ணீர்விட்டழுது எங்களுக்குப் பழுதுவாராமற் காரும்; கடைக்கண் பாருமென்று உபசாரத்துடன் திரவியங்கள் குவிக்கப்பெற்ற காலத்தினும், மாயாவரத்துடன் தோயமாபுரத்திலிருந்த காலகேய நிவாத கவசர்களையும் இரணியபுர வாசிகளையுமடித்து அவர்களுடைய தோள்வலியும் உரத்தின் வலியும் உபயோகமாகவொட்டாம லடித்து முடித்த நாளையிலும், அட்டதிக்கும் புகழ்பெற்ற சித்திரசேன னென்னுங் கந்தருவராஜனைக் கொட்டமடக்கி நமதாசனுகிய துரியோதனமகாராஜனையும் தம்பிமார்களையும் தர்மபத்தினிகளையும் கட்டவிழ்த்து மீட்டு மானங்கெட்ட பிராணனைக் காப்பாற்றிவிட்ட காலத்திலும் இதோ வருகிற கட்டழகனுகிய கிருட்டினனுக்குத் துணையாயிருந்தவர்கள் யார்? ஒருவருமில்லையே? எக்காலத்திலும் அவன் கையிற்பிடித்த விஜய காண்டீபத்தின் துணையல்லது வேறு துணைகண்டதில்லையே! அவன் வேறுதுணை நாடிப்போய்ஜயித்திருப்பதுண்டானுற் பேசு கர்னராஜனே! உன்னுடைய குணுதிசயமென்னவெனில், அரசர்முதலினேர் கூடிய சபையில் எனக்குமிஞ்சினேரெவருமில்லையென்றும் எனக்கே

எல்லா ஆற்றலுமுண்டென்றும் என்னுடன் போராடும் பகைவர் பூமியிலில்லையென்றும் பலவாருகப்பேசுகிற வழக்கமுனக்குண்டு. நீசொல்லியவண்ணம் எங்கேயாவது சோர்வற முடித்து வெற்றிகொண்டிருக்கின்ருயா? நீ எந்தச் சத்துருக்கள் மேல் சண்டைக்குப்போனுய்? எவ்விடத்தில் கீர்த்திபெற்ருய்? இந்த நானுக்கு நேராகப் போய் நிற்கத்தக்க திறமுனக்குண்டா? அப்படியிருந்தால் யாதேனுமொன்றுகுறிப்பி. அப்பா! நான் பேசுவதென்ன தப்பா? சிவபெருமானுஞ் செங்கண்மாலும் பிரமாவும் தேவேந்திரனும் தேவர்களும் மற்றுமுள்ளவர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாத வல்லவனுனவன் வில்லைவளைத்தானுகில், அவனுடைய வீரத்தைப்பழித்து இங்கிருக்கும் அரசர் முதலிய ஆரியர்களுக் கெதிரில் உன் வீரத்தைக்காட்டி ஜயம் பெறமாட்டுவையோ? எண்ணுமற்பேசிய நீ இழிவடையப்போகிருய். உன்திறத்தை நாங்களறியாதவர்களா? அடா அப்பனே! சிரேஷ்டமுனிவராகிய வீஷ்டுமாசாரியரும், சிலைக்குருவான துரோணுசாரியரும், சிவசுப்பிரமணியக்கடவுள்போன்ற அஸ்வத்தாமாவும், நானும், நீயும், தேனிறைந்த வலம்புரி மாலையணிந்த துரியோதன மகாராஜனும், ஜகத்ரக்ஷராகிய தார்முடி வேந்தர் பலரும் ஒன்ருகச்சேர்ந்து அழகிய தேரைச்செலுத்தி வில்லம்புகள்தாங்கி மேலான யுத்தஞ்செய்தாலும் இந்த அர்ச்சுனனை வெல்வது அரிதரிதென்று கருதிக் கரையும் எங்கட்கெதிரில், நானொருவனே போர்முனை புகுந்து வெல்லுகிறேன்; அவனைக் கொல்லுகிறேனென்று நீ சொல்லுகிறது காலில்லாதவன்காதவழி நடப்பேனென்பதுபோலாம். நீசொன்னசொற்படி முடிப்பையானுல், பனியானது சூரியனை விழுங்கி விடுமென்று சந்தேகமறப்பேசலாமே? ஓகொடைக்காரனே! நீர்வளமுள்ள குருநாட்டுக்கதிபனுகிய கௌரவகுல முதல்வன் உன்னிடத்தில் நேயம் வைத்திருந்தால், அவனுக்கு ஸ்திரமான உறுதி வார்த்தைகளைச் சொல்லி நீதிநெறி குறையாமல் பாராளுமுறையைப்போதித்துப் பக்கத்தில் மந்திரிபோலிருந்து, தந்திரத்துடன் நடத்துவதை விட்டுப் பயன்படாத வார்த்தைகளைப் படித்து அசத்தியத்தைச் சத்தியமென்று கூறித் துரியோதனராஜனை சண்டைமுகத்திலிழுத்துவிட்டு இருபுறத்தும் இடியுண்டிளைத்து மருண்டு நிற்க வைத்து அச்சமயத்தில் நீ அப்பால் நீங்கிப் போவதற்காகவோ இவ்வளவுதூரம் நினைத்துச்சொல்ல வந்தாய்? உத்தமனே! அந்தமட்டும் நீ யறிந்ததுபோதும்.

இந்தமட்டும் உன் கடையைக் கட்டென்று மூவரையும் வெல்லுங் கிருபாசாரியர் கூறினர். அவர் மொழியைக்கேட்ட கர்னராஜன், நெருப்பில் விட்ட நெய்போலுருகிப் புகைந்து கண்ணிரண்டும் சிவந்து கடுங்கோபங்கொண்டு குற்றமானமொழியை மெத்த மெத்தப்பேசிக் கிருபாசாரியருடைய முகத்தைப் பாராமல் மற்றவர்கள் பக்கமாய்த் திரும்பி அவர்கள் முகத்தை நோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினன்.

கர்னன் சொல்வது.

ஓஹோ முடியரசர்களே! வாசங் குலவும் மாலை நிலவும் வணங்காமுடிவேந்தனுடைய வளப்பங்களையும் சகலசுபசந்தோஷசவுக்கியங்களையும், தாழ்ச்சியில்லாமல் தங்கள் தங்கள் பந்துவர்க்கங்களுடன் காலங் கருப்புத் தோன்ருமல் அனுபவித்துச் சிறுமையின்றிப் பெருமையாய் அண்டிப் பிழைத்தபேர்கள், சண்டைமுகத்தில் வந்துநின்று அன்னமிட்டாரை யிகழ்ந்து கன்னமிட்ட சத்துருவைப் புகழ்ந்து சித்தங்களித்து மகிழ்ந்து தோள்வலியைத் துதித்து தாள்வலியை மதித்துக் கொண்டாடுமிவர்களால் நமக்கு ஜயங் கிடைக்காமற்போமோ? இவ்வுலகத்தில் நன்னெறியில்லாமற் போமோ? மழைமாரி குறையுமோ? வளரறங்குன்றுமோ? ஆ அகாலமே! வருகிற நானுனவன் மிகவுந் திறவானென்று புகழ்ந்து பேசுவதனுல் இலாபம் என்ன? அவன்பேரில் உங்களுக்கு அன்பிருக்குமாகில் அந்த அன்பு விருதாவாய் போகாமல் ஒன்றியாய் வருகிற அவனுடன்போய் கூடிக்கொள்வது தகுதியாகும். அப்படிக்கல்லவென்ருல் அவரவர்களுடைய வீட்டுக்குப்போய் பெண்சாதி பிள்ளை முகத்தில் விழிக்கலாம் இதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை நேரே வருகிற பார்த்தனுகிய பஞ்சைக்கு நானே யெதிராகிறேன். அவனு என்னை ஜயிக்கிறவன்? அடடா பாதாள மேழும் மீதல மேழும் பரந்த அண்டசக்கிரவாளப் பரப்பும் தப்பாமற் பெருமைபெறுஞ் சுப்பிரதீபக் கணைகளினுல் சிவனுக்கெதிரான மதனைப்போலாக் கித் திக்குத் திகாந்தத்திலும் சொக்குப் பொடிபோல் தூற்றி விடுகிறேன் உங்களுக்குச் சேதிசொல்ல ஓலைவிடுகிறேன் உங்களூருக்குப்போய் உறங்குகளென் றுரைத்துக் கொதித்து உரைத்துச் சிரித்தான்.

இவ்வாறு கொடைக்கரசராகிய கர்னராஜன் பேசினபோது சேமித்துவைத்த திரவியம்போலுற்ற சிலநூலும் பெற்ற பல நூலுங்கற்ற வீஷ்டுமாச்சாரியர் உன்மத்தனை யொத்த துரியோ

தனராஜனை யழைத்துத் தராசு நிலைபோல் நடுவுநிலைமையாய்த் தெரிவிக்கத் துணிந்தார்.

வீஷ்டுமாசாரியர் சொல்வது.

திங்கள்மரபிற் றோன்றிய மங்களமுக சுந்தர துரியோதன ராஜனே? சிலையாசிரியராகிய துரோணாசாரியர் சொன்னது மேன்மைமிகுந்த பெரியோர்கள் பேசவேண்டிய விதிதான். சகல கலைஞானமுந்தேர்ந்த அஸ்வத்தாமாவானவர் பரிந்தெழுந்து காரியாகாரிய மெடுத்துக் காட்டிக் கண்டிக்கவேண்டிய கடமைதான். மலைபோல் நிலைபெற்ற கிருபாசாரியர் மடக்கி மடக்கித் தெரியவைத்தது மனுநெறிமுறைதான். இலைபோலொளிரும் வேலேந்திய கர்னராஜன் தராதரமறியாமற் பேசியது தகுதியற்றதுதான். பெரியோரை நிந்தித்துப்பேசப்போகாது.பெரியோர் சிந்தைநொந்தால் வறுமை நிறையும். வாழ்நாள் குறையும் இது எவர்களுக்கும் எப்போதுந் தகாது. மல்லின் வலியும் மலையின்வலியும் தளர்வில்லாமல் வளருந் தடம்புயனே! அரவக்கொடியும் அணிமணிமுடியும் பொறுத்த ராஜகண்மணியே! திருதராட்டிர புத்திரனே! துரியோதனனென்னும் என் பௌத்திரனே! நான் சொல்வதைக்கேள். மெய்யறிவுள்ள மேலோர் செய்கை யெவ்விதமென்னில், தங்களுக்குத் தற்காலம் நடந்து வருகிறதிசாபலனுந்தெய்வபலனும் செய்கையுமேதுவும் காரண காரியங்களும் செவ்வையாக நாடித் தீர்க்காலோசனை செய்து வெல்லத்தக்க வல்லமை தங்களுக்குண்டாயிருந்து துணிவுபற்றிய போதிலும், பகைவரை எவ்வாறு வெல்வதென்பதைப் பற்றி தீர்க்காலோசியாமல் அலக்ஷியமாக வெண்ணி அவசரப்படார்கள். தங்களாலாகிற காரியமானாலும் என்னமோ போய் பார்ப்போ மென்பார்கள்; மேம்பாடுடைய விவேகிகள். அவிவேகியானவன்முன்பின்னெண்ணாமல் வாய்க்குவந்தமட்டும் வல்லமைபேசி, எதிரியின் பலத்தை யெண்ணாமலேசி, வீண்காரியத்திற்பிரவேசித்து நாலுபேரும் சீசீயென்றுநகைக்கமுகங்கூசி நாணிவந்தால்; சொன்னசொல்லின்படி வெல்லாமல் பல்லைக் காட்டிப் பாதவித்து ஓடிவந்துவிட்டானென்று உலகமுள்ள வரையிலும் வசைமொழி யொழியாது நிற்கும். அதனால் நல்லோர் அடங்கியிருந்துகாரியபாவங்களில்கருத்துமுற்றநேரிட்ட காலங்களிலும் தங்கள்வல்லமையைக்காட்டித் தளர்ச்சிபெறாமல் புகழுடன் மனக்கிளர்ச்சி பெறுவார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட வீரர்களை யாவரும் கொண்டாட வேண்டியது. இதுதான் பெரிய

வர்களுக்கும்சிறியவர்களுக்கும் புத்திமான்களுக்கும் புத்தியீனர் களுக்கும் இருக்கிற வித்தியாசம், ஈதிப்படியிருக்க, நாம் பூசிக் கப்பட்ட ஆசாரியபுருஷர்கள் யுத்தனிலத்தில் வரும் சத்துரு வைக் கண்டமாத்திரத்தில் வெற்றிபெற விரும்பிப் போர்முனை புகுந்து வில்வளைத்துக் கூறிய கணைகளைச் செலுத்திக் கருக் குலையச் செருக்கலையக் கால்மாடு தலைமாடாக்கி ஜயம்பெறத்தக்க திடவான்களானவர்கள். இத்தன்மை வாய்ந்த உத்தமர்களை யுத்தகளம் விட்டோடிப் போங்களென்றும், எனக்குப் பின்னி ருந்து பாருங்களென்றும், அக்யான கேவலரைப்போல் பெண் டாட்டி பிள்ளைகளைச்சேர்ந்து பிழையுங்களென்றும் இப்படிக் கெல்லாஞ் சொல்லலாமோ? மானமுள்ளவர்கள் இவ்வாறு வெளிப்படையாகப்பேசி வெளிப்படுவார்களோ? மானங்கெட் டவர்கள் இன்றைக்கு வீரனென்பார்கள், எனக்கவன் பகை யென்பார்கள். நாளைக்கு உறவாடும் வேலையிலிருப்பார்கள் எப் போதும் மெத்த நல்லவனென்பார்கள். சின்னேரத்திற் கெல் லாம் அப்பா! அவனு கெட்டவனென்பார்கள், அவர்களுக்கு ஈனமான மில்லாமையாலும் நாணம் வெட்கம் நலிந்தமையா லும் களிம்புபோக்கிய செம்புபோல் விளங்கி முன்சொன்ன வார்த்தைக்குப் பின்சொன்ன வார்த்தை மாறுபடுமேயென்னும் மதியின்றி யலைவார்கள். மானமுள்ளவர்கள் சொற்சோர்வு படாமலிருந்து மானக்கேடு வாராமற் காத்துத் தங்கள் பிராண னைத் துரும்பாய் மதித்துச் சத்துரு நேரிட்டால் யுத்தமும் பண்ணி வெற்றியும்பெற்று வீரவாகையுற்று தீரலட்சுமிக்கு இ ருப்பிடமாவார்கள். ஆதலால் பழம்புண்ணுளி பரிகாரியென் னும் பழமொழிபோல் நாலு துறையுமறிந்த அனுபவசாலி யான பெரியோர்கள் இப்படிப்போனல் இப்படிமுடியும்; இன் னது செய்தால் இன்னது வருமென்று நம்போலியரைத் தடுத் துச் சொல்லவேண்டிய சம்பந்தமுண்டா யிருந்தபடியால் சொ ன்னார்கள். வழியே போகிறவர்கள் நமக்கு நற்புத்தி சொல்ல வருவார்களா? அப்பா துரியோதனு! முதுமறையாளராகிய இவர்கள் மூவரும் மும்மூர்த்திகளுக் கொப்பானவர்கள். சாபா நுக்கிரக சாமர்த்தியமுள்ளவர்கள். திரிலோகக்கியானிகள். இத் தன்மையினராகிய ஜீவன்முத்தரை இக்கர்னனெதிர்த்து இழி வாகப் பேசத்தகுதியுள்ளவனோ? நல்லது. இப்போதுவருகிற அர்ச்சுனனுக்கு முன்னின்று போர்செய்து வெல்லுந் திடமு ள்ள ஆரியருள்ளமும் அவர்களுடைய செவிகளும் வெதுப்பி

வெதும்பி வெந்துபோகும்படியாய் விளைத்து விட்டீர்களே. ஆகா! இப்படியும் பேசலாமா? ஐயோவென்று தன் கையோடு கையறைந்து முகம்வாடி வேர்த்துத் தேர்விட்டிழிந்து சூரியன் போற் புகழ்படைத்த வீஷ்மாசாரியர், துரோணாசாரியர் கிருபாசாரியர் அஸ்வத்தாமா இவர்களிடத்திற்குச் சென்று நின்ருர். பிரதாபம்பெற்ற பாட்டனுர் தேர்விட்டிறங்கு முன்னமே துரியோதனன் பயந்து தானும் தேர்விட்டிறங்கி ஓடிவந்தான்.

அப்போது, துரோணர் முதலிய மூவருக்குஞ் சந்தோஷமுண்டாகும்படியாகத் துரியோதனனைப்பார்த்து வீஷ்மாசாரியர் சொல்லுகின்ருர்.

அப்பா துரியோதனு! இம்மூவரும்எப்படிப்பட்டவர்களென்ருல், தேவருங்கொண்டாடுகின்ற சிலைத்திறமுடையவர்கள். அன்றியும் நம்போன்றவர்கள் வணங்குவதற்கும் வழிபடுவதற்கும் வாழ்த்துவதற்கும் பூசிப்பதற்கும் விசுவாசிப்பதற்கும் நேசிப்பதற்கும் தருமநீதிகளை யோசிப்பதற்கும் தானம்பெறுவதற்கும் நன்னெறியாய்ந்து நன்மார்க்கம் போதிப்பதற்கும் நமது மனதைச் சோதிப்பதற்கும் கிருபைக்கண் வைப்பதற்கும் ஆசீர்வாதம் செய்வதற்கும் உன்னத ஸ்தானத்தி லிருந்துகொண்டு பூஜிதையாப் பெருமைபெறத்தக்க பெரியோர்கள். இவர்கள் திருவடிகள் நமது மணிமுடிமேற் பொருத்திக்கொள்ளத்தக்க யோக்கியமுடையன. இங்கனமிருக்க, இவர்களைக் கோபித்து அற்பமாக பேசி அவமதிப்பாகமதித்து சிந்தைவருந்த திடுக்கிடச்செய்து நாம்வீண்பழிசுமந்து வினைமூட்டை கட்டிக்கொள்ளுவதற்கு உரியோரல்லவே. துரியோதனு! என்றுபார்மார்த்திய தருமங்களை படித்தது, இவ்வளவுதானு உன்னுடைய இராஜாங்கமென்று வெறுத்து, பெற்ருர் அகடழிந்தால் பிறரும் அகடழிப்பாரென்னும் பழமொழியு மெடுத்துக்காட்டிப் பெரியோரைப் பிழைத்த பேதமையால், கண்டவர் நின்றவர் கொண்டது கொண்டபடி கொழிப்பார்கள். அண்டையசனுஞ் சிரிப்பார்கள் சண்டையின் தன்மை உனக்கென்னதெரியும்? சாதுக்களின் சேதியை நீயெப்படி அறிவாய்? சாதுசங்கப்பழக்கம் எவ்வாறு உணர்வாய்? காரியத்தாழ்ச்சி செய்து கலகமுண்டாக்கிக் கலைத்துவிட அறிவாய். போபோவென்று கடுஞ்சொற்சொல்லி, ஆசாரியருடைய பாதங்களில் வீஷ்மாச்சாரியர் வீழ்ந்து கையுமெய்யுங்குவிய நேயமும் அன்புநிறைய வெற்றிக்குவித்தாகிய வேதவேதியரைப்பார்த்து விளம்பலுற்ருர்.

ஆசாரிய சுவாமிகளே! தனுர்வேத சதுர்வேத சம்பன்னர்களே! சரணம் சரணம். புல்லறிவுடையோர் என்ன சொன்னாலும் கற்றறிவுள்ள உத்தமராகிய தங்களைப்போன்றவர்கள் அதைக் குற்றமாய்க் கொள்வார்கள். மேலும், தங்களை யிகழ்ந்து பேசியதறுகண்ணாளரை பதிலுக்குத் தாங்களிகழாமல், ஜீவகாருண்யத்தால் க்ஷமிக்கவேண்டியது. அதுவுமல்லாமல், ஊழ்வினை வயத்தால் இகழ்ந்தவர்கள் மீளாநரகத்திற்கு ஆளாகாமல் ஜகதீசனைக்குறித்து மந்திர ஜபார்ச்சனைசெய்து மன்னிப்புக்கேட்டு வரம்வாங்கி க்ஷமித்தலும் சான்றோர்க்குரிய கடனாகையால் பூரணகிருபாநோக்கமுள்ள புண்ணியர்களே! இந்தப்புத்தியில்லாத பேயருக்குத் தீங்குநேரிடாதபடி சித்தமிரங்கித் திருவருள் பாலிக்கவேண்டும் பகைவர் நேரிட்ட சமயத்தில் இப்பதிதர்பேசிய வீண் வீரப்பேச்சும் விருதா கைவீச்சும் பயன்படாது. காற்றுக்குப் பதர்கலங்காதிருக்குமா? கலங்காமணிகளாகிய காரணர்களே! அடிமைபுகுந்த எங்கள்பேரில் அன்புவைத்து ஆதரிக்கவேண்டும். இனிநான் சொல்லவேண்டிய உபசாரமென்னவிருக்கின்றது! தனுர்வேதக்கடலும் சதுர்வேத சமுத்திரமும் உள்ளநிறையக்கொண்டிருக்கும் உத்தமர்களே! குற்றமற்ற உங்களுக்கு ஒப்பாக நாங்கள் வேறொருவரை நினைக்கத் தக்கதோ? அது நிற்க, குருகுலநாதனுக்கும் அவன்சேனைக்கும் ஏதாகிலும் தீங்கு நேரிடுமாகில், அந்தப் பழியான துரியோதனனுக் குரிமையாகிப் பிரியாதிருக்கிற தனுர்வேத சம்பன்னராகிய உங்களைச் சாராமல் விடாது அப்போது மதிப்பிலுயர்ந்த உங்களை நாடெங்குந் தூறுவார்கள். மதிப்பற்றவர்களைக்குறித்து யாரும்பேச மாட்டார்கள் ஆதலால், தங்கள் மனத்திற்பலவாறாகிய குற்றங் குறைகளிருந்தாலும் அவைகளைத்தீர்க்க வயிரமாகப் பாராட்டாமல் தம்மையடுத்த மன்னவனுக்கு எப்போதுங் கீர்த்தியுண்டாகும்படிச் சகாயஞ் செய்யவேண்டும். மனுநெறிமுதலிய மற்ற நூல்களிலும் சொல்லியிருக்கு முறையுமிதுதானே. அப்பேர்ப்பட்ட சாஸ்திரங்கள் முற்றுங் கற்றிருக்குங் கருத்தினையுடைய கடவுளரே! மற்றோர் விண்ணப்பம். இந்தக்கர்னராஜன் கழறிய வார்த்தைகள் களங்கமுள்ளனவென்று யோசிக்கவேண்டாம். அவனுடைய கருத்தை வேறுவிதமாகக் கண்டுகொண்டேன். அதென்னவெனில், தானிப்படிப் பேசினால் உங்களுக்கு இன்னும் மேலான வீரத்துவமுந் தீரத்துவமும் உண்டாய் அர்ச்சுனனைச் சயிப்பீர்களென்றும் துரியோதனனிடமிருக்கும் உங்களை

ன்பு வெளிப்படுமென்றும் புருஷயுத்தியாகச் சொன்னன். ஆதலால், தாங்கள் மனம்பொறுத்துக் காத்தருளவேண்டும். இதோ நமக்கெதிரில் அதாகதஞ் செய்யக்கருதி வருகிற சுவேதவாகனனென்னுங் காளே சூரியபகவானுக்கு முன்னே நாமும் நமது சேனையும் பனிபோலாய்விடுவோம். இது பிரத்யக்ஷமாகத் தெரிந்திருந்தும் நீங்கள் மனவெறுப்படைவானேன்! பிறகு தங்களுடைய சித்தமென்று அளவிடுதற்கரிய புகழ்ப் பிரதாபத்தையுடைய வீஷ்டுமாசாரியர் வேண்டிக்கொண்டார். உடனே, துரியோதனராஜனும் கர்னராஜனும் பணிந்து துரோணசாரியர், கிருபாசாரியர் அஸ்வத்தாமா முதலிய மூவரையும் போற்றிச் சுவாமிகளே! விளையப்போகிற தீங்கு இவ்வகையானதென்று தெரியாமல் எதேதோ பேசிவிட்டோம். எங்கள் பிழையைப் பொறுத்திரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து வேண்டிக்கொண்டு அவர்களின் மனக்குறையைமாற்றினர்கள். இந்தப்பிரகாரம் இவ்விருவரும் வேண்டிக்கொள்ளச் சான்றோராகிய அம்மூவரும் கோபமாறி துரியோதனனையும் கர்னனேயும் ஆசீர்வதித்துப் பக்கத்திலுள்ள பலரையும் நோக்கிச் சிலமொழி பகர்ந்தார்கள். இதழ்விரிந்த வலம்புரி மாலையணிந்த குருகுலவேந்தனும் அங்கதேசராஜனும் எங்களை சுடச்சுடப் பேசியது முடிவில்லாத துன்பத்தை விளைத்ததாயினும், அது தேவர்கள் கைகூப்பிச் சிந்தித்து வந்திக்கப்பெற்ற விரதசீல வீஷ்டுமாசாரியருடைய சாந்த வசனமென்னும் அமுதத்தாரையால் தணிந்துவிட்டது. இனிச் சிந்தனையில்லை. நம்முடைய பேரில் கோபங்கொண்டு வருகிற நரனுக்குத் தப்பிப் பிழைக்கத்தக்க வழியையும் மேல் நடக்கவேண்டிய வகையையுந் துரியோதனராஜனுக் காகவேண்டிய உறுதியையும் யோசித்து சொல்லுங்கள். நாமெல்லோரும் படைகூட்டி நின்று வருகிற வனே வளைத்துப் போர்புரிந்த போதிலும் அர்ச்சுனன் அந்த துரியோதனன் பேரிலும் நாமடக்கிய பசுநிரையின் பேரிலும் லக்ஷியம் வைத்து வருவதால் கூட்டங்காட்டி எதிரில் நிற்கும் நம்மையெல்லாம் ஒருபுறமா யொதுக்கிவிட்டு வணங்காமுடிமன்னனே வளைத்துத் தனித்து விஜயகாண்டீபக் கணையாற்றுளைத்து ஆதிநாட் பகையை ஆற்றுவானுகில், அநேககோடி அஸ்வரதங்களும் திரளாகிய சேனையானைகளும் வெகுவாகிய வீரர்களும் நாமும் கும்புகூடியிருந்து என்ன பிரயோசனம்? வில்லாசிரியர் முதலிய பல்லோருமிருந்தும் துரியோதனன் அடிபட்டான்,

பார்த்தீர்களாவென்று பழிப்பும் அவமதிப்பும் வருமல்லாமல் வேறு புகழுண்டாமோ. ஐயா வீஷ்டுமாச்சாரியரே! நமது தேரில் வருகிறவன் நீலமேனியுடையவனுதலின் அர்ச்சுனனென்பதற்கு ஐயமில்லை. ஆகையால் அவனுடனெதிர்த்துச் சண்டைபோடுவதொன்று. அல்லது, ஒருவருடம் அஞ்ஞாதவாசத் தவணைக்கு ஒருநாட் குறைவென்று துரியோதனமகாராஜன் கணக்கிட்டுச் சொன்னவாறு வழக்கிட்டு மறுபடியுங் காட்டுக்கோட்டிவிடுவதொன்று. இவ்விரண்டு காரியத்தில் ஒன்றை நிச்சயித்து ஸ்திரமாய்ச் செய்யுங்கள் மிஞ்சியபிறகு விழிப்பது காரியமல்லவென்று துரோணுச்சாரியர் கேட்டுச் சிந்தைதெளியச் செப்பத் தொடங்கினுர்.

அஞ்ஞாதவாசத் தவணை நாளைக்குறித்து
வீஷ்டுமாசாரியர் பேசுவது.

அப்பா துரியோதனு! தப்பான காரியத்திற் பிரவேசிக்காதே நானுனக்கு சொல்லுவதைக்கேள் அஞ்ஞாதவாசத் தவணை நாளைக்குறித்தும் பாண்டவர்கள்மேல் வழக்கிட்டு மீண்டும் வனவாசத்திற் கனுப்பவல்லவர்கள் ஆண்டவனுற் படைத்த நமது குலமுதல்வனுன சந்திரனுடைய நிழல்படிந்த பூமி முதலிய திரிலோகத்திலுங் கிடையாது. அதேனென்ருல் ஜகதீசனுடைய ஆக்கினையினுல் காலசக்கரஞ் சுழன்றுவருகிற காலில் அகப்பட்ட சூரிய சந்திரர் முதலாகிய நவக்கிரகங்களின் சாரத்தினுலும் தினசார பேதத்தினுலும் சற்றேறக்குறைய ஐந்து வருஷத்திற் கொருதரம் அதிக மாசம் வருகிற கணிதப்படிக்கு யோசிக்குமிடத்தில் இப்போது இரண்டு மாதமும் பன்னிரண்டு நாளுய் உயர்ந்திருக்கின்றன. அந்த உபகரி நாளைக்கூட்டி நேற்று உதயத்திற்கே பதின்மூன்று வருடமுங் கழித்துப் போட்டார்கள். இன்றையத்தினம் அவர்களின் தவணை நாளைக்கு மேற்பட்ட நாளாகையால் நேர்புகுந்து போர்செய்யப் புறப்பட்டிருக்கின்ருன் கிரீடி. நீயதை யோசியாமற் சொன்னுய். மன்னவனே! பாண்டவர்கள் வார்த்தை தப்பி வசனிக்கமாட்டார்கள். ஒருவர் தினையத்தனை நன்றிசெய்யினும் அதைப் பனையத்தனையாகக்கொண்டு, பிராணனுள்ள வரையிலும் மறவாமற் புகழ்ந்து பேசத்தக்கவர்கள். ஒருவர் செய்த பல பொல்லாங்குகளையும் அருவிச் சலம்போல் 'ஆற்றிமறப்பார்கள். தீர்க்க வைரிகளல்லர். சத்தியநெறியும் நித்தியவிதியுந் தப்பார்கள். வானவர் கொண்டாடும் ஞானமுள்ளவர்கள். வண்மை உண்மை திண்மையு

டையவர்கள். நல்லொழுக்கமும் அவ்வொழுக்கத்திற்குத் தக்க நடைப்பழக்கமுமுடையோர்கள்பொருமையற்றவர்கள். அயலார் சொத்துக்கு ஆசை வைக்காதவர்கள் புறங் கூருதவர்கள் அக்கி ரமத்திற்கு உடன் படாதவர்கள். குலமுறை குன்ருதவர்கள். ஆகையால் அவர்களொருநாளும் அபக்கியாதி பெறமாட்டார் கள் அபஜயமடையார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட இருதய சுத்தியுள் ளவர்கள் இராஜசபையில் ஒப்புக்கொண்டுபோன தவணைநாள் கழிவதற்குமுன்னமே தாராளமாகச் சண்டைக்கு வருவார்களா? அவர்கள் சாஸ்திரங் கல்லாதவர்களா? கணிதநூலுணராதவர் களா? நல்லது, அப்படித் தப்பிவருந்தன்மை பாண்டவர்களிட த்தி லுண்டாயிருக்குமாகில், அஸ்தினபுரத்தில் நீங்களாடிய தலையறுந்த ஆட்டத்திற்கும் சொக்கட்டான் ஆட்டத்திற்கும் திரௌபதையை துகிலுரிந்த வாட்டத்திற்கும் இராஜசபை கூ டிய உங்கள் துன்மார்க்கக் கூட்டத்திற்கும் உட்பட்டுத் தடைக் கஞ்சிய சர்ப்பம்போலும் கரையின்றிக் கட்டுப் பட்டிருக்குங் கடல்போலும் பொறுமையா யிருப்பார்களா இதனுலாவது நீ தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமோ? கழனியிற்றழைத்த கருப்பஞ் சோலையின் செழுமையைச் செந்நெற்பயிர் காட்டவும், செந் நெற்பயிரின் கொழுமையைப் படப்பையில் வளர்ந்த கமுகஞ் சோலை நாட்டவும், கமுகஞ்சோலையின் வளமையை முடக்கின்றி யுயர்ந்த தென்னஞ்சோலை தெரிவிக்கவும், தென்னஞ்சோலையின் சீர்மையை இன்னுமுள்ள சோலைகள் விளக்கவும் தங்கு நில வளத்தினையுடைய குருநாட்டுக் கதிபனுன குபேரனே! பன்னி ரண்டு வருடம் வனவாசஞ்செய்த பாண்டவர்கள்சந்திரனுடைய சாரகதியினுல் அஞ்ஞாதவாச வருடமொன்றையும் நேற்ருேடு துலைத்துவிட்டார்கள். நீயதைக்குறித்துச் சந்தேகப்படவேண் டாம். பதின்மூன்று வருடமும் போக்கிவந்தால், உங்கள் நாட் டை விடுகிறேனென்று நீ ஆதியிற் சொல்லியவண்ணம் பாண்ட வர்களுக்குரிய பதியைக் கொடுத்து, அவர்களுடன் கலந்து சமாதானமாய்ப் போவது மிகவும் நல்லது க்ஷத்திரிய தர்மத்தி ற்கும் உத்தமம், சத்தியவாக்குந் தப்பாது. இந்தப்படி நடவென் று மனத்தழுக்கற்ற வீஷ்மாசாரியர் சொன்னுர்.

இவ்வாறு கூறிய குலகுருவாகிய பிதாமகனைத் துரியோதன மகாராஜன் நோக்கி முகங்கருகி மனங்குறுகி உரை தளர்ந்து எங்களையாவே! தேவரீர் சொன்னசொல் எனக்குச் சம்மதமில் லை. முன்னே நிச்சயித்தனுப்பிய பதின்மூன்று வருடமுங்கழிந்து

போனாற்போனென்ன இன்னமும் ஒருமுறை வனவாசம்பண்ணி வரும்படி ஓட்டிவிடுவேனேயன்றி நாடு கொடுப்பேனில்லை. நீங்களந்தத் தவணைநாளை நாடிக் கணக்குப்பார்க்க வேண்டுவதுமில்லை. இதோ மின்னல்போற் பிரகாசிக்கும் வில்வேந்தர்களுக்கு முன்பாக விளம்புகின்றேன். சங்கினமீன்ற முத்துக்களால் அடைபடு மடைநீர் தடைபடாதோடுங் கழனிகள்சூழ்ந்தநாடேனும் நகரேனும் ஐவர்க்களிக்கமாட்டேன். அதேனெனில் நான் என்னகொடுத்து இணங்கினாலும் என்னிடத்திற் பிரியம் வையாமல் எந்நாளுஞ் சத்துருவா யிருப்பார்களன்றி எனக்கு மித்துருவாகார்கள். ஆகையால், நான் கொடுத்துப் பொல்லாங்கு பெறுவதைவிட கொடாமல் விரோதப்படுவதே நன்மை. அவர்கள் வேண்டுமானால் சண்டைபண்ணி மூன்று லோகத்தையும் வென்று தாமே ஆளட்டும். அவர்கள் செல்வஞ்செருக்கிவாழுங் காலத்தில் துரியோதனனால் சுகப்பட்டோமென்று சொல்லிக் கொள்வார்கள். மேலும் எக்காரியமெப்படியானாலும் எவர்களெவ்வாறு சொன்னாலும் அவைகளுக்கெல்லாம் காதுகொடாது ஒரே நிலையாக யுத்தம்புரிந்து போர்முனையி லிறந்தானென்று எனக்குக் கீர்த்தியுண்டாம் என்றான்.

இப்படி வணங்காமுடிபெற்ற மன்னன் ஸ்திரமாக சொன்ன கருத்தையும் வீஷ்மாசாரி சொல்லிவந்த விதத்தையும் கால நிதானத்தையும் படைமன்னர்களுடைய எண்ணத்தையும் வெற்றிமாலை பொறுத்த துரோணாச்சாரியரறிந்து பேரும் பிரதாபமும் பெருமையும் படைத்த கௌரவகுலச் சிங்கமே! பாண்டவர்களுக்கு நாடு கொடேனென்று நீ பகர்ந்தது நிச்சயமானால் உனக்கு அவர்கள் ஓடு கொடுப்பார்களென்பது உண்மையே. இனி ஒருக்ஷணப்பொழுதும் நீயிவ்விடத்தில் நிற்கப்போகாது. எங்களையும் ஸ்திரமாக நம்பாதே. நாமிப்போது கைக்கொண்டிருக்கிற மாட்டை யோட்டிக்கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமா யூர் போய்ச் சேருவையாகில், நீயும் வெற்றி பெற்றதுபோலாம். நமது யுத்தியும் நிறைவேறும். இவ்விடத்திலிருந்து போர்புரிந்து ஜயங்கொண்டுபோகலாமென்றால், நாம்மடக்கிய மாட்டையுங் குருநாட்டையுமிழந்து அநியாயமாக உயிரிழக்கவேண்டிவரும். ஆனதால், நம்முடைய சேனைகளை இரண்டு பிரிவாக்கி ஒரு பிரிவை ஆவினங்களுக்குக் காவலாக அழைத்துக்கொண்டு நீ அஸ்தினாபுரத்திற்குப் போய்ச் சேர்வது உத்தமம். மற்றச் சேனைகளுடன் நாங்கள் கும்பலாக யின்றைக்குவருகின்ற தனஞ்

சயனே உன்மேல் வரவொட்டாமற்றடுத்து, எங்களாற்கூடியமட்டுஞ் சண்டைதொடுத்துச் சமயம்பார்த்து பட்டினம்வந்துசேர்ந்துவிடுகிறோம். விரதங் கெட்டாலுஞ் சுகந்தக்கவேண்டும். சுகங் கெட்டாலும் விரதந்தக்கவேண்டும்,இரண்டுங்கெட்டால் என்ன பலனுண்டாம்! இறைவனே! நாங்களெப்படியாகிலுமடிப்பட்டு அவதிப்பட்டுத்தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறிவந்தாலும், விராடபுரத்திற்குப்போய்மாட்டுமந்தைகளேமடக்கிவந்தோமென்றுபெருமை பாராட்டி பேசித்திரியலாம். இழிவென்பது நம்மையெட்டிப்பாராதென்றுரைத்தருளினர்.அக்காலேயில் விரதமுனியாகியவீஷ்டுமாசாரியரும் கிருபாசாரியரும் சந்தோஷித்து, அந்தோ இந்த யுத்தி மேன்பாட்டை விளக்குமென்று விளம்பி இரதகஜதுரக பதாதிகளே ஈரிருகூருக்கி ஒரு கூறு துரியோதனமகாராஜனுக்கு மெய்க்காவலும் மற்ருேர் கூறு பசுமந்தைக்குக் காவலுமாக அமைத்து, அஸ்தினபுரத்தை நோக்கி போம்படியாக அனுப்பிவித்தார்கள். உடனே பிரதாபமுடிவேந்தன்புறப்பட்டு,அரவக்கொடி நாட்டிய தேரிலமர்ந்து ஆனினங்களேயும் அநேக வீரப் படைகளேயுந் தனக்குமுன்னுகநடத்தித்தானுந் தேரைவிரைவிற் செலுத்திக்கொண்டு சந்தடிசெய்யாமற் சென்ருன்.

பிறகு துரோணுசாரியர் கிருபாசாரியர் வீஷ்டுமாசாரியர் அஸ்வத்தாமா கர்னன் முதலிய மன்னர் மன்னர்களும் எஞ்சி நின்ற சேனேப் பிரிவைக் கடல்போற் பெருக்கிக் காட்டி எங்குந் தாமாய் எதிர்த்திருந்தார்கள். எவ்வகைப்பட்ட திறமுடையோரும் இவர்களுக்கு முன்சென்று நின்று யுத்தஞ்செய்வதுமெத்தவும் அருமையென்று இளேத்து வாடி ஓடிப்போம்படியாகச் சிலசேனேகளேப் பலசேனேகளாகத் தோற்றவமைத்து உத்தரதிசைக்குக் கிருபாசாரியர், தக்ஷிணதிசைக்கு அஸ்வத்தாமா, இந்திரதிசைக்குக் கர்னன், தூசிப்படைக்குத் துச்சாதனன், கூழைப் படைக்கு விகர்னன் இவர்களே மெய்க்காவலாகநிறுத்திச் சேனேகளுக்கு மத்தியில் சகுனி, சயிந்தவன், சோமதத்தன், பாகுலீகன் முதலிய முதன்மையோரை யிருத்திப் புறமிடாப்புகழ் பெற்ற புண்ணியசிலனுகிய வீஷ்டுமாசாரியரும், மங்களம் பொங்கும் மகிழ்ச்சிதங்கிய துரோணுசாரியரும் சேனேகளின் முனேமுகத்திலும் நடுநிலத்திலும் முயற்சி விடாமற் பொருந்தினர்கள். வானமளாவியகுடைகளும், வாளொளி மூன்னும் படைகளும், வகைவகையான கொடிகளும், வளேதடிமுதலிய தடிகளும் பாலா பல்லயங்களும் மகாதோரணங்களும் நிறைந்து முரசு

காகளம் எக்காளம் கொம்பு பம்பை தாரை பூரி வீரசின்னம் சங்கம் பேரி மற்றுமுள்ள வாத்தியங்களும் பூமி செவிடுபட முழக்கி ஆர்பரித்திருந்தார்கள். இவர்கள் துணிவையும் சேனு சைனியங்களை திருத்தியமைத்த திறத்தையும் துரியோதனன் பசுமந்தையுடன் நீங்கிப் பட்டினம்போகின்ற ஒழுங்கையும் தேவேந்திரன்கண்டு விட்டேற்றியாய் ஒருதேரில் வருகிற அர்ச்சுனனுக்கும் கெட்டிக்காரத்தனமாய்ப் பட்டினம் போகிற கௌரவர்களுக்கும் இவ்விடத்தில் நடக்கப்போகின்ற யுத்தத் திறத்தை பார்ப்போமென்று அக்கினி யமன் வருணன் குபேரன் பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் முதலிய சகலதேவர்களுடன் அந்தர நிறைய இந்திரவிமானத்தின்மீது வந்து நின்றனன். அவ்வேளையில் பரவாசுதேவ னனுக்கிரகஞ்செய்ய அவனுக்கினைப்படிக்குச் சொர்க்கலோக நிசம்பெற்ற அஷ்டகன் வசுபுத்திரன் வாருகன் நகுஷன் மாந்தாதா சிபி புரூரவன் கார்த்தவீரியன் பரதன் பகீரதன் சகரன் தசரதன் அரிச்சந்திரன் பாண்டு முதலிய மகாராஜரும் விருது டால் மேளங்களுடன் அரிச்சந்தனுதி கர்ப்பகப்பூமாலை வாசங் கமகமவென்று பரிமளிக்கவந்து விளங்கியவேடிக்கை பார்த்திருந்தார்கள். அவர்களில் சந்திரகுல தோன்றலான பாண்டுமகாராஜன் தன் மகன் வரவைக்கண்டு மகிழ்ச்சிகொண்டு இரண்டுதோளும்பூரித்துத் திரண்ட உடலும் பாரித்து இன்ப மதுவுண்டு தென்பு மேற்கொண்டு களித்தவர் போல் இந்திரனுக்கு அருகாசனத்திற் பொருந்தியிருந்தான்.

இவ்வாறு தேவதைகளுடன் தேவேந்திரனும் வானத்தில் தானமில்லாமல் விமானத்திலிருந்து வேடிக்கை பார்க்கும்போது தேனிறைந்த மாலைபுனைந்த சூரியகுலத் தோன்றல்களும் சந்திரகுலத்தரசரும் சற்றும் ஏமாறுமல் விழித்தகண் விழித்தவண்ணம்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் விஜயப்பிரதாப வீரகாண்டீப விஜயனுனவன் பானுகோடி ஜோலித சோப்யம் போல் வெளிவந்தான். இப்படியாகத் தேர்செலுத்தி அணிவகுத்திருக்குங் கௌரவசேனைக்கெதிரில் வந்தகாண்டீபனது தேரொலியென்னும் பேரொலியால் அட்டகரிகளும்அட்டநாகங்களும் அட்டதிக்குகளும் அட்டபாலர்களும் அட்டவசுக்களும் திடுக்கிட்டுத் திகைத்தார்கள். அந்தத் தேரிற்பூட்டிய குதிரைகளின் குளத்தெழுந்த தூசிப்படலமானது எண்டிசையு மொய்த்து எழுகடலையுந் தூற்றுச் சக்ரவாளச் சுற்றும் அண்டமுகடு முற்றுங் கப்பிக்கொண்டது. வேடிக்கைபார்க்க நின்ற தேவரு

மொதுங்கினுர்கள். சக்ரவர்த்திகள் முதலிய யாவரும் பதுங்கினுர்கள். சேனைமுனையிற் செறிந்திருந்த தீரரும் நடுங்கினுர்கள். சேனுபதிகளான வீரரும் ஒடுங்கினுர்கள். தயங்குகின்ற துரியோதன ராஜனுடைய நால்வகைச் சேனைகளின் திறத்தையும், சுற்று நின்ற படைவீரர்களின் மறத்தையும் எளிதிற் றெரிந்துக்கொண்ட விஜயனுனவன் தனக்குச் சாரதியான உத்தரகுமாரனைப் பார்த்து எதிரி சேனைகளிருக்கின்ற இறுமாப்பைப் பார்த்தாயா? நீரோட்டமுள்ள நெடுங்கடல்போல் நிலைகொள்ளா திருக்கின்றது. ஆகிலும், நமக்கொரு லக்ஷியமல்ல. இப்போதவர்கள் செய்திருக்கின்ற அபாயமான உபாயத்தை உனக்குநானெவ்வாறுரைப்பேன்? என்னுடையவெட்கம் என்வாயை மூடுகின்றது. நம்மையவர்கள் மோசம்பண்ணி விட்டார்கள். அந்தச் சங்கதியை உனக்குச்சொல்லாமல் வெல்லக்கூடாது. அதென்னவென்ருல், காட்டுக்குப்போன பாண்டவர்களில் பார்த்தனுனவன் தலைமாட்டுக்குத் தீங்கு விளைக்க வந்துவிட்டான். நீ நாட்டுக்கு நல்லதுரையானதால் நாம் கூட்டிய மாட்டுமந்தையை ஓட்டிக்கொண்டு உன் வீட்டுக்குப் போய் விடென்று வணங்காமுடி மன்னனுடைய மனத்தைத் திருத்திப் பாதிசேனையை அவனுக்குக் காவலாகப் பொருந்தியனுப்பிவிட்டு, மீதிசேனையை நமக்கெதிர் நிறுத்திப்போரணிவகுத்துப் போராட நினைத்துப் பெரியோர்கள் நிற்கின்ருர்கள். இவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்குவோமாகில், பசுக்கூட்டங்களோடு துரியன் பட்டினம் போய்ச் சேர்ந்துவிடுவான். பிறகு இவர்களை வென்று நாம் அடையப்போகிற லாபமென்ன? ஆகையால், நமக்கு நேர் நிற்கும் பெரியோர்களு மறியாமல் மன்னனுக்குரியோர்களு முறியாமல் நாம் செய்யப்போகிற வேலையின்னதென்று யாருங் குறியாதிருக்கும்படியாகத் தேரோட்டிக்கொண்டு போகாநின்ற துரியோதனனுக் குறுக்கேபோய் நின்று மறித்து வருத்தி நமது மாட்டைமடக்கிக்கொள்வது மதியூகியாகிய மன்னவன் செய்யும் போர்த்திற உபாயமாக்கும். மைந்தனே! நாம் மீட்கவந்த பசுமந்தைகள் அஸ்தினுபுரம்போய்ச் சேர்ந்த பின்பு இவ்விடத்திலுள்ள பல்லோரை யொழித்தும் வல்லோரை யழித்தும் பிரயோசனமென்ன? ஆரியக்கூத்தாடினுலும் காரியத்திற் கண்ணிருக்க வேண்டியது. ஆதலால், முன்னுதாகப் பசுக்களை மடக்கி விராடபுரத்திற் கனுப்பிவிட்டுப் பிறகு பெரியோர் முதலிய உரியோர்களுடன் சமராடித் துரியோதனனையுஞ் சலிக்க வடி

த்து வெற்றிபெற்று விராடபுரம்போவோம். ஒருவேளை தடுக்க நாடிப்போங் காலையில் இந்தப் பெரியோர்கள் மேல்விழுந்து போர் கொடுப்பார்களாகில், நாம் நேர்புகுந்து கடுங்கணைப் பிரயோகங்காட்டிக் கலக்கிக் கண்ணுக்குக் காணுமல் ஓடிப்போகும்படியாய் விலக்கிக் காரியானுகூலத்தைக் காண்போம். இதைவிட யோசனை யில்லையென் றிசைத்து எக்களிப்போ டெழுந்த பற்குனனை உத்தரகுமாரன் பணிந்து சித்த மகிழ்ந்து இப்படிப்பட்ட காலத்திலல்லவோ என்சாமர்த்தியத்தை யறிய வேண்டும்? அத்தனே என்று குதிரைக் கடிவாளத்தைக் குறுக்கிப் பிடித்துக் குலுக்கி விடுத்துச் சிகாகுன்றம்போன்ற தேரை செண்டுபோ லெழுப்பிப் பெரியவர்களுக்கு வலசாரி வருவது போல் சூழ்ச்சிகாட்டித் துரியோதனன்போன திக்கைத்தொடாது மேலுக்குமேலாக மேற்றிசையை நோக்கி விரைவில் விட்டான்.

அக்காலையில், அநுமக்கொடியாடுந் தேரில் அமர்ந்துவருகின்ற அர்ச்சுனராஜன் தக்ஷிணதிசையிலிருந்த சிலைக்குருவான துரோணுச்சாரியருக்கு குருபாதவணக்கம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டுமென்று குறித்துக் காண்டீபம் வளைத்து நாணேற்றிச் சரணுஞ்சைகாட்டி இரண்டுகணை யெடுத்துப் போற்றிப் பணிந்து விடுத்தான். காமதகனனுகிய கண்ணுதலின் கடாட்சம்பெற்ற காண்டீபன் அபிமந்திரித்து விட்ட அஸ்திர மிரண்டும் அந்தரம் புகுந்து ஆகாசசிந்துவைக் கவர்ந்து அலர்ந்து விரிந்த மலர்களைப் பறித்துவந்து துரோணுச்சாரியருடைய பொன்னடிமேற் பொழிந்து பூசித்து வருகையில் பின்னும் இரண்டு பாணங்களைப் பிரயோகஞ் செய்தான். அவ்விரண்டும் திரண்ட உருண்டைபோன்ற அண்டத்திற் பறந்தன. அவற்றுள் ஒன்றுபிரிந்து ஆசாரியரைச் சூழ்ந்து பிரதக்ஷணஞ் செய்து திருவடியிற் பணிந்தது மற்றொன்று. பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசமும் ஒருவருடம் அஞ்ஞாதவாசமும் பண்ணித் துன்பந் தொலைத்துத் தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தால் இன்பம்பெற வெளிப்பட்டோம். என்னுடன் எல்லோரும் க்ஷேமமாயிருக்கின்றூர்களென்று சுபஞ்சொல்ல வந்ததுபோல், ஆசாரியருடைய செவியினிடத்தி லொதுங்கி ரீங்காரமிட்டு நின்றது. இவ்விந்தையைக் கண்ட துரோணுச்சாரியர் சிந்தை தளர்ந்து திக்பிரமைகொண்டு தியக்கமடைந்து ஒன்றுந் தோன்றுமலிருந்துவிட்டார். அவரத்தன்மையி லிருக்கும்போது பச்சிமதிசையிற்

படர்ந்த அர்ச்சுனனனவன் குலமுதல்வனுகிய வீஷ்டுமாசாரிய ரைக்கண்டு, அவரைத் தொழும்படியாகக் கருதி துரோணுசாரிய ரைக் குறித்து முன்னம் தொடுத்தவிரண்டு பாணங்களைப்போல் பின்னும் நான்குபாணம்விடுத்து கங்கை நீராட்டிக் கர்ச்சித்துப் பத்திர புஷ்பங்களினுல் அர்ச்சனைபுரிந்து செவிகளுக்கு க்ஷேம சமாச்சாரந் தெரிவித்து வடதிசையில் மேருவைப்போல் படைக்காவலிருக்கின்ற கிருபாசாரியருக்கும் நான்குபாணஞ் செலுத்தி வந்தனை வழிபாடுசெய்து காதுகளிடத்துங் கணையொலிகாட்டித் தன்மேல் அவர்கள் நெடுநாளாக வைத்திருந்த காதலை விருத்தி செய்து அவரவர்கள் தம்மைத்தாம் மறக்கும்படியாகத் தலைமயக்கங் கொள்வித்துத் தன்னையவர்கள் தொடராதிருக்கவும் தேடாதிருக்கவும் மோகனமுண்டாக்கிச் செவ்வானத்திற் கலந்துமறைந்து செல்கின்ற செங்கதிர்ச் செல்வனுடைய தேர்போல், தன்னுடைய தேரைச் செந்தூள்களால் மறைத்து அங்குநிறைந்த பெரியோர்களும் பிறமன்னர்முதலிய யாவரும் அறியாதிருக்கும் படியாக அவர்கட்குப் பின்பக்கமாக நெறிபற்றிப் போயினுன். இவ்வண்ணம் பார்த்தனேறிய தேரை மூர்த்தண்யமாகத் திருப்பி முடுக்கி வேகமாய்விடுத்த உத்தரகுமாரன் திறத்தை வீஷ்டுமாசாரியர், துரோணுச்சாரியர், கிருபாச்சாரியர், அஸ்வத்தாமா முதலிய யாவரும் பார்த்துப் பார்த்தனுக்குத் தகுந்த தேர்ப்பாகன் அகப்பட்டானென்று பட்சமாய்ப் பேசி மேலும் என்றுங் காணுத அதிசயம் இன்று கண்டவர்களைப்போல் ஆனந்தங்கொண்டு, ஆ தெய்வமே? இந்நாள் வரையிலுந் தனுர்வேதங்கற்றுச் சம்பிரதாயமுற்று மந்திரார்த்தங்களைப் பெற்று சமர்த்தாயிருந்து சம்பிரமமாய்க் காலங்கழித்து வாழ்ந்த நாம் கதையிலுங் கேட்டில்லாத கற்பனையிலுங் கண்டறியாத அந்நியாதிசயமான அம்புகளைச்செலுத்தி கும்பலினின்ற நம்மைக்குறித்து அன்பு பாராட்டினுனேயென்று ஒருவரோடொருவர் கூடிக் கசிந்து, ஆஹா! இந்த வல்லவனுக்கு ஈடாகிய புருஷர்களு முண்டோ? அடடா! விஜயன்விட்ட கணைகளில் ஒரு கணையானது ஆகாயகங்கையை அள்ளிவந்து சளசளவெனப் பொழிந்து சரணங்களில் அபிஷேகம் பண்ணவும், மற்ருெருபாணம் புஷ்பம் பரித்துவந்து அர்ச்சனை செய்யவும், மற்ருேரஸ்திரம் வஸ்திரம்போல் வளைந்து வலஞ்சுற்றி வரவும், பின்னுமோரம்பு தீதிலாச் செய்தியைக் காதிற் போதிக்குந் திறம்போலிறையவும் செய்த பிரதாபம் வாய்ந்த பெருமையோய்ந்த தனுர்மறை முதலிய

சாஸ்திரங்களாய்ந்த தனஞ்சயன் சண்டைமுகத்திற் றொடுக்குஞ் சரத்தை தடைசெய்யக் கற்ற தாஷ்டீகர்களுளுண்டோ? இதன்றியும் பெரும்பாரமேறினுந் தளர்ந்துவளையாத கற்றூணைப்போல் எத்தனைகோடி படைகள் சுற்றினும் சற்றுமிளையா தனஞ்சயனானவன் மெத்த வல்லமைகொண்டு ஒரு சாரதி துணையைக்கண்டு சண்டைபோடத் தலைப்பட்டிருக்கின்றான். இன்று இவனது போர்முகத்திற்கு நேர்முகங்காட்டி தேர்செலுத்தி யார் ஜெயிக்கப்போகிறார்கள்? நாம் பிழைக்குமா றெப்படி? என்னிடத்திற் கற்காத கணையுங் கற்றிருக்கின்றானே கங்காபுத்திரனே யென்று துரோணாசாரியர் கண்கலக்கப்பட்டுக் கழறியபோது வீஷ்டுமாசாரியர் விளம்பத் தொடங்கினார்.

ஐயா துரோணாசாரியரே! அனுமக்கொடி படைத்த அர்ச்சுனராஜன் எனக்கு மரியாதை நடாத்திய மந்திராஸ்திரத் திறத்தையும் நம்முடையபேரி லெதிர்த்து நாணமல் வருகிற மனோதிடத்தையும் நிதானிக்குமிடத்து, அவனோடெதிர்த்து அவனைத்தொடர்ந்து அமராடிக் கெலிப்பதற்கு யாவராலுங்கூடுமோ? அதன்றி, பாஞ்சசன்யப் பரந்தாமனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய பரமதயாள பாத்திரனாயிருப்பவன். தந்தையாகிய இந்திரனுடைய கருணையையும் மந்திரக்கணையையும் துணைப்பற்றி அன்புக்குந் தயைக்கும் இடமாயிருப்பவன். ஏற்றுவாகன மூர்த்தியாகிய கூற்றுதைத்தோனது கடாட்ச வீட்சண்ய முண்டாயிருப்பவன். இத்தியாதி நல்வினைப் பயனுற்ற நரனை ஜெயிக்கத்தக்க தீரர் நம்மவரிலில்லையே. நாமென்ன செய்யலாம்? நமது சொல்லை உட்கொள்ளாமல் தள்ளி நடக்குந் துரியோதனன் துள்ளுகாளைபோற் றுடித்து பாண்டவருடன் சொக்கட்டானாடி அவர்களுடைய நாடு நகரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டான். அதுவுமல்லாமல் பட்டபுஸ்திரீயாகிய பாஞ்சாலியம்மனைத் தலைமயிரைப் பற்றியிழுத்துச் சபையேற்றுவித்து வஸ்திரமுரிந்து மானபங்கம்புரிந்து பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசம்பண்ணப்போக்கினான். அப்பேர்ப்பட்ட அபாக்கியனானவன் ஒருபோதுஞ் சிலாக்கியனாகமாட்டான். சத்தியவாக்கியனான தருமராஜனுக்கிளையதம்பியினாற் கெடுவான் உயிர்விடுவான். இன்றைக்கு அவமானப்படுவான். இதற்குச் சந்தேகமில்லை. அதப்படியிருக்க அணிநிறுத்திச் சேனைக்குக்காவலாயிருந்த நம்மை ஆவலாய்ப் பூசை பண்ணிப் போய்விட்டானே. அவன்செய்த உபசாரத்திற்கு நாம் ஒரு ஆசீர்வசனஞ் சொல்ல வகையில்லாமற் போனோ

மே. நமக்கெதிராகவந்த மலைப்புயன் சிலைக்கரன் வானவர் கோன் மைந்தன் நந்தனந்த நேயனாகிய நரனுக்கு நாம் சரியா காமற் போனோமே. நல்லது, நாம் மடக்கிய மாட்டுமந்தையை விடுவிக்கவந்தவன் படைமேல் விழுந்து அமராடவேண்டுமே. நம்மையுமயக்கி நமதுசேனையையும் விலக்கி நான்குதிக்குங் கல க்கி ஊரை நாடிப்போகிற துரியனை விடாமல் நாடிப்போனான் போலுமிருக்கின்றதே ஐயா! மற்றதை யுத்தத்திற்கலந்து பேசித் தெரிந்துகொள்வோம். வெற்றிவீர விஜயன் போனவழியைச் சுற்றிப்பாருங்கள். பிரசித்தனான துரியோதனனை உற்றுக்காருங் கள். யாவருஞ் சேர்ந்து வாருங்கள். சித்தப்பிரமை கொண்டு இயங்காதீர்கள். சிலைவிஜயன் தேரை தெற்கு மேற்கு வடக்கில் விட்டாலும் கிழக்கில் விடாதீர்கள். சேனைமன்னர்களே! என்று யானை சேனை பரிவாரங்களுடனின்று ஒன்றுந் தோன்றாமல் யோசித்துக்கொண்டு ஒருவாறு உறக்கம் பிடித்திருந்தார்கள்.

அத்தருணத்தில், கடுமையாக வீசிய காற்றின் வாட்டத் தால் கருங்கடலைக் கிழித்தோடுகின்ற கப்பலைப்போல் திக்குத் திசைகள் நெக்குவிட்டசைய மட மட கட கட தட தட கிடு கிடு பட படவென்று மண்ணுங்குலுங்க விண்ணுங்கலங்கப் பார்ப் பவர் கண்களுமயங்க மனோவேகத்திலு மிஞ்சிய வேகங்காட்டிச் சிகரத்தேரையோட்டித்துரியோதனராஜனுடன் ஓட்டமுநடை யுமாய்ச் செல்லுகின்ற சேனைக்கு முன்சென்று ஐயம் ஐயமெ ன்று தடுத்து நின்றான்.

அப்போது, அந்தப் பசுக்கூட்டங்களுக்குக் காவலாகப் போகின்றஆயர்களும் கோபசபதங்கூறும் வாயர்களும் யுத்தம் செய்ய விரும்பிய நேயர்களும் ஆயுதபாணிகளாய் அதிர்த்து யாருடனும்போர்புரிய எதிர்த்து வாளும் வேலும் பிடித்து விதிர்த்து ஓடும் படைகள் உரக்கக் கொக்கரித்துக் கர்ச்சிக்கும் பலத்தை அர்ச்சுனன் அறிந்து எ ஏ ஹே! யென்றிரைந்து இரு தோளும் பூரிக்க விரைந்து காண்டீபத்தை நாரிபிகிந்து காய்ச் சித்துவைத்துக் கடைச்சற் பிடித்த கணைகளைத் தொடுத்து ஆ கர்னபரியந்த மிழுத்தான். அச்சமயத்தில், கிரீடியின் தேர் ஓடி வந்து கிட்டி வளைத்த கெடுதியை சடுதியிற்கண்ட துரியோத னன் சஞ்சலப்பட்டுப் பெரியோர்கள் பேச்சைக் கேளாததினாற் பெருமோசமாயினதே. அவர்களங்கும் நாமிங்குமாகப் பிரிந்து இவனிடத்தி லகப்பட்டோமேயென்று பெருமூச்சுவிட்டுச் சற் றுநிதானித்துச் சித்தம்பேதித்து ஓடவுங்கூடாமல் திரும்பிப்

போய் வீஷ்டுமர் முதலியோருடன் கூடவுங்கூடாமல் வாடி வதங்கி மரத்தினிழலிலொதுங்கி மறைதலும் வெளிப்படுதலுமின்றிப் பதுங்கி நின்றான்.

இவ்வாறு தீரகண்டனான துரியோதனன்மதின்மேற் பூனை போற் சமயத்தைநோக்கி இளைத்துக் காட்டிய செய்கையையும் அவன் சேனைகள் சிலைவிஜயனால் வளைக்கப்பட்ட வகையையும் வீரகண்டை தரித்த விராடராஜ குமாரன் தெரிந்துக்கொண்டு விஜயலக்ஷிமியருளால் இன்று நமக்கு ஜெயமென்று முகமலர்ந்து விந்தகிரிபோலமைந்த தன் சொந்த ரதத்தை வாரிதியிற் சுழன்ற மந்திரகிரிபோற்றிருப்பிக் கர கர கர கரவென்று சக்கரத்தொனி காட்டி விற்காத்தனான விஜயனை நோக்கினான். அந்த வேளையில் அர்ச்சுனனானவன் பேரிடி முழக்கம்போல் காண்டீபம் வளைத்து நாணிதொடுத்து டங்காரஞ் செய்தான்.

அத்தொனியை வீஷ்டுமர் கிருபர் துரோணர் அஸ்வத்தாமர் கர்னன் சகுனி முதலினோருங் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு ஓகோ! என்னமோ மோசம் வந்தது நாணோசையுந் தனுர்வோசையுங் கேட்கின்றது. சமர்புரியவந்த குமாரனைக் காணோம் ஆர பார தீர வீர மூர்த்தண்யமாகத் தேரூர்ந்துவந்த போர்வீரனெங்கே ஈசானிய மூலையில் இடிக்கின்றாப்போ லிருக்கின்றது. ஆனால் அது மழையிடியுமல்ல மகாமச்ச முலாவுகின்ற கடலொலியுமல்ல, வாடைகீழ்க்காற்றின் முழக்கமு மல்ல. கெடி வீரசிங்கக் கிரீடி கைக்கொண்ட காண்டீபக் கிண்கிணி நாணோசைபோற் காணுகின்றது. கவனமாகக் காதுகொடுத்துக் கேளுங்கள் தீது அணுகவொட்டாமற் றிசைகளைப் பாருங்கள் சிந்தையும் எண்ணமுஞ் சிதறும லுய்த்துணருங்கள் பார்த்திபன் கதியைப் பதறுமற் பாருங்களென்று வடகிழக்கு மூலையிற் கண்வைத்து ஏதேது இதற்குள் அர்ச்சுனராஜன் இவ்வளவுதூரங் கடந்துபோவானோ, இப்போதுதானே நாம் பார்த்தோம். மேற்குத் திக்கில் வெகுதூரம் போனானேயென்று ஒருவருக்கொருவர் வாதுகொடுத்து நான்குபக்கமுங் காதுகொடுத்திருந்தார்கள்.

அப்போது பசுமந்தையையும் பாம்புக்கொடியையுமுடைய பார்த்திபனையும் சேனைகளுடன் மடக்கிய செஞ்சிலை வீரச்சேவகனானவன் பார்த்து நாமின்னுஞ் சற்றுநேரந் தாழ்ந்து வருவமாகில் மாட்டுமெந்தைகளுடன் மன்னனுஞ் சேனையும் அஸ்தினாபுரத்தின் எல்லைபோ யணைவார்கள். அவர்களந்த எல்லையை மிதித்துவிட்டால் நாம் அபஜயமடைந்து திரும்பியது போலா

ம். பிராணன்வைத்திருக்கவேண்டிய பெருமையிராது ஏதோ தெய்வானுகூலத்தாலும் பெரியவர்களைப் பூசைசெய்த பூஜாபலத்தினாலும் துரியோதனன் பசுமந்தையுடன் அகப்பட்டுக்கொண்டான், மேற்படையோ சமீபத்திலிருக்கின்றது நம்முடைய வில்லோசையை கேட்டவுடனே வீஷ்மர் அஸ்வத்தாமா முதலிய பல்லோரும் வந்து கவிந்துகொள்வார்கள். பிறகு மிகுந்த பிரயாசையுடன் பசுமந்தைகளை மீட்கவேண்டிவரும், ஆகையால் முன்னே மாட்டை மடக்கி மச்சநாட்டுக் கனுப்பிவிட்டு அப்புறம் வருகிறவர்களுடன் போராடுவது உத்தமமென் றுன்னி, காண்டீபத்திற் கணைதொட்டுப் பொருப்புமுதற் பூமியெல்லாம் நெருப்புமழை பொழிவித்துத் திக்குமுக்காடச் செய்து திசாதிசைகளனைத்துஞ் சின்னபின்னப் படுத்திவிட்டான். அவனுடைய அதிர வீரத்தைத் தேவர்கள் கண்டு திக்கென்றேடுங்கிப் பக்கென்றெழுந்து இனி காரியமில்லை இந்த பூமியில் பலிகொடுப்பதற்கெண்ணிச் சேனைகளைக் கூட்டிவந்தான் துரியோதனனென்று அவனை நிந்தித்து ஐயோ தெய்வமே! தீவினையே யென்றுநைந்து எவ்விதத்திலுஞ் சவ்வியசாசி பந்தித்து வென்றுவிடுவான் என்று சிந்தித்து கண்சிமிட்டாதிருந்தார்கள்.

அக்காலையில் விஜயனுடைய வில்லோசையும் நாணோசையும் தேவதத்த முழக்கமும் தேரோடுமொலியும் குதிரைகள் அனுமானிக்கும் பழக்கமும் சாரதி யிரையும் வழக்கமும் அனுமக்கொடி யாடுகின்ற படபடாகாரமும் அஸ்திரங்களோடுகின்ற சிடசிடாகாரமும் போராடு மிடங்கள்தோறும் புறப்படுமொலியும் வீரர்கள் மாறுமும் வலியும் புவனமூன்றும் பயங்கொள்ள வயம்பெறும் ஐயசிங்கம் வருகிறவழியில் திரளாகக்கூடிய யானைகும்புகள்போல் துரியோதனனைச் சேர்ந்த சேனைகளும் வெற்றிவாளேந்திய வீரர்களும் பொங்கித் தங்களாற் கூடியமட்டும் போராடி விஜயனுக்கெதிர் நிற்கமாட்டாமல் தலைநாணி புறங்கொடுத் தோடினார்கள். அச்சமயத்தில் அர்ச்சுனன் தொடுத்த அனல்முனைக் கணையானது கொதித்தெரிந்து கோபித்து விழுந்து குதிரையைத் தரித்து யானையை முறித்து கொடிமுடி மன்னரைக் குறைத்துக் குலாவி யுலாவித் திரியுங் கொடுமையைத் தேவேந்திரனும் தேவர்களும் மூவர்களும் குபேரன் முதலிய யக்ஷர்களும் பார்த்துக் கிரீடியை மிகவுங் கொண்டாடி ஒப்புச் சொல்லுவதற்கு உவமை தேடினார்கள். பின்னும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து ஆனந்தவெள்ளத்திற் குளித்து ஆசைமேலிடக் களி

த்து ஆடினார்கள். அர்ச்சுன னேவிய அக்கினி பாணத்தின் பிரசண்டவேகக் காற்றினால் பாதலமு மீதலமு நைந்து பூதல மும் பஞ்சு பஞ்சென்னப் பறந்தது. சுயோதனாதியர் முதலிய யாவரும் நெஞ்சுலர்ந்து தாவறண்டு நாபிவரையிலும் புகைந்து நாடாதும் நாடி, இதென்ன! அக்கினி நக்ஷத்திர வுதயமோ? அல்லது, ஆலாலஞ் சேகரித்த புதையலோ? வடவைத்தீயின் அம்பாரமோ? வாடைக்காற்றின் வன்மையோ? என்று அவர்க ளன்று பட்டபாட்டை நானென்னென்று சொல்லுவேன்? நா ன்குவகை ரதிகரையும் நால்வகைப் படையையும் சுயோதனாதிய ரையும் உயிருடன் சுடும்போது சும்மாவிருப்பாரு முண்டோ? ஐயா ஜனமேஜயமஹாராஜனே! இவ்வாறு நரனேவிய அக்கி னிபாணத்தால் படை நான்கும் மண்ணோடு மண்ணாய்ப் படிந்து பதறிப் பெதறிச் சிதறிப்பிரிந்து, பலர்மாய்ந்து சிலர் தேய்ந்து படையோய்ந்துபோன பக்குவத்தை உத்தரகுமார னறிந்து கா வற் கட்டுக்குட்பட்டிருந்த தங்களிடயரைநோக்கி, ஒகோ கோவ லர்களே! உமக்கு யாதொரு தடையுமில்லை. உங்களோ டெதிர்க் கப் படையுமில்லை. நீங்கள் உற்சாகத்துடன் வற்சலங்களை யோ ட்டிக்கொண்டு ஊர்போய்ச் சேருங்களென்று உரக்கக்கூவி இரு கரங்களையும் வீசிப் போங்கள் போங்களென் றிரைந்துசொல்லி னான். அப்போது தங்கள் ராஜகுமாரன் கூறியவினியவார்த்தை யைத் தனிமையாய்ச் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருந்த யாதவர் சகலருங்கேட்டுச் சம்பிரமங்கொண்டாடி, நமது இளஞ்சிங்கமே யுத்தஞ்செய்ய ஏற்பட்டுப் புறப்பட்டபடியால் கௌரவகுலச் சேனைகளை எங்குமில்லாமற் சங்கரிப்பார்; நாமுங் கெலிக்கலாமெ ன்று பொங்காரத்துடன் ஓங்காரமிட்டு அகமகிழ்ந்து முகமலர் ந்து முனைகலந்து கலகலவென்று மணிமுழங்கு பசுவடர்ந்து நின்ற இடமடைந்து, ஊஷென்று வாய்குவித் தூதி புள்ளாங் குழ லிசையையுஞ் சமிக்ஞையையும் வழக்கப்படிக் காட்டினார் கள்.

இடையரின் குறிப்போசையைக்கேட்ட காட்டுப்பசுக்களும் நாட்டுப்பசுக்களுந்தலையெடுத்துப் பார்த்து வாலசைத்து உடல் குலுக்கிக் கொம்புகளைத் தாழ்த்தித் தங்களைக் கிடைகட்டியிருந்த மச்சநாட்டெல்லையைக் குறித்து இருமாந்து நெறித்துச் சேனைகளலையமுறித்து அம்பாமுழுதந் தம்படையக் கம்பளத் தாயர்கலந்து பின்னடையப் பப்பரமென்னச் சுழன்று கும்மா ளமிட்டு மானினந் தாவுதல்போற் குதித்து வண்டெனப் பற

ந்து சென்டெனவெழுந்து கண்டவர்கலங்க மண்டல மயங்கச் செந்தாள் கருந்தாள் வெண்டேள்பறக்கத் திசைதடுமாறி பசுக்க ளுமோடத் திரைகடல்வறள யானைகள் கதறச் சேனைகள் பதற அரைக்கணப் பொழுதில் திரும்பிய பசுக்களைத் துரியோதன னும் அவனுடன் கலந்துவந்த தேசராஜ வீரபூபாலர்களுங் கண்டு வருந்தி மடக்கிவந்த பசுக்களை விடப்படாதென்று மான ப்போர்வை பூண்டுவந்து தம் வல்லமையைக்காட்டி மனநொந் து தங்களாலாகாமல், காய்ந்துருகிச் சிடசிடப் படங்கிய நெய் போல் வாயடங்கினுர்கள். மச்சராஜனுடைய கோபாலர் இச் சைமேற்கொண்டு உருகி ஓசையடங்கிப்போன நெய்யில் ஒரு து ளிப்பால் தெறித்ததைப்போல், சளசளவென்று உரத்துக்கூவி எதிரி கைகொண்டுபோன எங்கள் மந்தையை மீட்டோமென்று எங்கும் பிரகாசிக்கத்தாவி எந்நாளும் பெறக்கூடாத ஜயத்தை இந்நா ளடைந்தோமென்று இறைவனைப் புகழ்ந்து மந்தையை விடாமற் றொடர்ந்துவந்தார்கள்.

புள்ளாங்குழற் றொனியாலும் கண்டத்தொனியாலும் தெ ரிந்து, கால்வீசியோடும் பசுககள் பசும்பொற் குடம்போன்ற மடியுடைய கபிலைகள் பருவக்கன்றுகளுள்ள கோமளங்கள் சூற் கொண்டசுரபிகள் சூற்படாக்கடாரிகள் இளமையானவிடைகள் முதிர்ந்த விருஷபங்கள் கட்டுப்படாக்காளிகள் கறுப்பு வெண் மை சிவப்பு கலப்புமுதலான பலவர்னப் பசுக்களும் துரியோ தனன் சென்றவிடந்தொடங்கி வீஷ்டுமர் துரோணர் முதலி யோர்கள் அணிவகுத்துநின்ற இடம்வரையிற் காலாற் சிலரை மிதித்து சிதைத்து வாலாற் பலரையடித்து மடித்து உடலாற் சிலரை யுராஞ்சியிடித்துக் கொம்பாற் பலரைக் குத்தி வீழ்த்திக் கோலாகலமா யணியைக்கலைத்து அம்புபோற் பறிந்து நிரைநி றையாய்பாய்ந்து போகின்ற பசுமந்தையை பார்த்தன் பார்த்து, வீஷ்டுமர்முதலியோர் மாடுகள்போகிற மார்க்கத்தில் படைவை த்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால், ஒருவேளை மந்தைகளை மடக்கு வார்கள், நாம் இவ்வற்சலங்களைக் கூட்டிப்போய் மச்சநாட்டில் விட்டுவரலா மென்று நினைத்தால் வீபற்சுவந்தான்; எங்களை மயங்கவைத்து மாட்டை யோட்டிக்கொண்டு போய்விட்டான்; சண்டைசெய்து வெற்றிகொண்டு போனவனல்லவென்று பல் லோரிடத்திலும் பழிப்பாய்ச் சொல்லிக்கொள்வார்கள். மேலும் நாம்போய் திரும்பிவருவதற்கு முன்னம் துரியோதனன் தப்பிப் பிழைத்தேனென்று அஸ்தினபுரத்திற்குப் போய்விடுவான்

போலுந் தோன்றுகிறது. ஐயோ! அவனைக்காணவும் அவனு டன் ஆசையாய்ப் பேசவும் பதின்மூன்று வருடங்கழித்து அவ சரப்பட்டு ஓடிவந்தேனே. ஆகையால் நாம் இவனைவிட்டுப் போகலாகாது. வேறுவகையான காவ லமைக்க வேண்டுமென் றெண்ணி, விஜயகாண்டீபத்தில்சோனாமேகம்பொழிவதுபோல், பாணப்பிரயோகம் பண்ணிப் பசுமந்தைக் கிருபாலும் அண்டச் சுவருக் கொப்பாகச் சரக்கூடவேலி யமைத்து, மந்திரமென் னுங் கட்டுகளிட்டு வைராக்கியமாகிய மகாபுருஷனையும் நிறுத் தினன். வற்சலங்களும் யாதொரு தடங்கலு மில்லாமல், நிரந் தர மங்கள துரந்தர புரந்தரனாகிய விராடராஜனது மச்சனாட் டில் இதுவரையிலும் வசித்திருந்த வனங்களிற் போய்ச் சேர்ந் தன. எமன் கைகொண்ட உயிர் மீண்டவாறு பகைவர் மடக் கிய பசுக்கணம் வந்ததை அந்நாட்டிலுள்ள பலரும் பார்த்து ஜயம் ஜயமென்று சிந்தைமகிழ்ந்து பத்திரமாகப் பசுமந்தை யைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவன், வணங்காமுடி மன்னனும் தாங்கள் வகுத்தனுப்பிய சேனைகளும் சாய்த்துக்கொண்டுபோன பசுக்கணங்களுங்கோபா லர்களும் நங்களுக்கு நேரிற்போராடி ஊரிலோடிய விதத்தைத் தேரிலேறியிருந்த சிலைக்குருவாகிய துரோணாசாரியர் வீஷ்மா சாரியரும் கிருபாசாரியரும் அஸ்வத்தாமா கர்னன் சகுனி சாள வன் விகர்னன் துச்சாதனன்முதலினோர்பார்த்து,சரிதான்; நாம் ஆலோசனைபண்ணிப் பசுநிரைகளையும் பார்த்திபனையும் அஸ்தி னாபுரத்திற்குஅனுப்பிவைத்த உளவை அர்ச்சுனன் எப்படியோ அறிந்துகொண்டு, இங்கிருந்த நம்மெல்லோருக்கும் இன்ப முண்டாகும்படியாய் அம்புகளை விடுத்து அவசரப்படுத்திச் சா ரதியுந் தானுந் தேரூர்ந்து சென்று சமர்த்தாகவென்று மாட் டையும் சேனையும் மன்னனையு மடக்கிவிட்டான். நாம் எண் ணிய எண்ணங் கைகூடவில்லை. பண்ணிய பயிரிற் புண்ணியந் தெரியு மென்பதுபோல் அவனெண்ணியவண்ணம் இசைவாக் கிக்கொண்டான். இவ்விடத்திற் கூட்டமான நமக்கு இனியெ ன்ன ஆட்டபாட்டமிருக்கிறது. அவன் நம்முடனெதிர்த்தால் நாமெடுப்பது ஓட்டவாட்டமேயென்று ஒரே நாட்டமாய் மன நொந்து உறங்கினார்கள்.

இங்ஙனம் சிலைவிஜயனானவன் ருத்திராம்ஸமுண்டாய் அ ரைக்கணத்தில் நிரைக்கணத்தை மீட்டுச் சரக்கூடங்கட்டிப் பெ ருக்கவிடுத்த தன்மைப்படிக்கு வடகிழக்கு மூலையிலிருந்து தெ

ன்மேற்கு மூலையில் மாடுகள் போய்ச் சேர்ந்தவாறுணர்ந்து மன மகிழ்ந்து, நல்லது இராஜாதிராஜ னெங்கே? அவனேறிச் சிறக்குந் தேரெங்கே? அத்தேரிற் பறக்கும் பாம்புக்கொடியெங்கே? என்று எட்டுத்திசையும் மட்டிட்டுப் பார்த்துவரும்போது, ஆனினங்களை முன்னாக்கிச் சேனைக்கணங்களைப் பின்னாக்கி மூடுக்காய்ச் சென்ற துரியோதனராஜன் அர்ச்சுனன் தெறித்த விற்குணியாலும் வாய்வைத்து முழக்கிய சங்குநாதத்தாலும் பாணக்குழாத்தாலும் வீரர்படும் பாட்டையும் சேனைகெடுங் கேட்டையும் கண்டு வெருண்டு அலமருண்டு மதிபுரண்டு கண்கலங்கி ஒருபுறமொதுக்கி நெறிமயக்கி யொடுங்கி நின்றுவிட்டான். அவ்விதமாகிய துரியோதனராஜனைச் சவ்வியசாசிகண்டு கண்கள்சிவந்து முகம்சுளித்துப் பற்கடித்து மீசைதுடித்து வியர்வு பொடித்து வெகுளிமேற்கொண்டு எத்திசையிலும் பிரசித்தனான உத்தரகுமாரனைப் பார்த்து ஒரு உத்தரஞ் சொல்லலுற்றான். வெற்றிபெற்ற வேலாயுதம் பற்றிய விராடகுமாரனே! நம்முடைய ரதத்தைக் கண்டு பயங்கொண்டு தன்படைகளையும் கன்றுந் தாயுந் துன்றிய பசுக்கூட்டங்களையும் விண்டு, தானுந் தலையிறக்கங்கொண்டு இந்நிலத்தை விட்டகன்று அதோ ஒரு மரத்தினிழலில் ஐம்பொறியடக்கி ஆமைபோலிருப்பவன் கௌரவகுலாதிபனான துரியோதனமகாராஜன். அவனருகே நமது தேரைக்கொண்டுபோய் நிறுத்துவையாகில், அல்பமிருகத்தை சொல்பமாயழிக்கும் ஆண்சிங்கம்போல் அவனுதிரத்தை என் பாணத்திற்கு ஆகுதி கொடுக்கிறேனென்று நமடுகடித்து, உடலந்துடித்து குறிப்பினாற் றெரியப்படுத்தினான். அர்ச்சுனனுரைத்த வார்த்தையைக் கருங்குவளை மலர்ந்து நிறைந்த வாவிசெறிந்த கழனிகள் சூழ்ந்த மச்சநாட்டிறைவன் மைந்தனான உத்தரகுமாரன் கேட்டு, மனோவேகமும் வாயுவேகமு மட்டென்றுரைக்கத்தக்கதாகத் தன் தேரை விடுத்து துரியோதனனுடைய சேனையைத் தடுத்து அவன் தேரையடுத்து தன் தேர்க்குதிரைகளின் முன்னங்காலை அவன் தேர்க்குதிரைகளின் தலைமேலேற்றுவித்தான்.

அவ்வேளையில் சந்தேகங்கொண்டு சலிப்பாயிருந்த வீஷ்டுமாசாரியர் துரோணாசாரியர் முதலிய மேன்மையோர் மாடுகள் திரும்பிவிட்ட மார்க்கத்தினாலும், சங்கத்தொனி வில்நாரித்தொனிகேட்ட தன்மையினாலும் செவ்வையாய்க் காரியபாவந் தெரிந்துக்கொண்டு, ஓகோ! மிஞ்சிப்போயிற்று. அஸ்தினாபுரத்தை ஆனினங்களுடன்போன நமதரசனைப்போர்முகப்புலியான புரு

ஷன் மடக்கிக்கொண்டான் இவ்விடத்திலிருந்த நம்மையேங்க வைத்து சிங்கமானது நரியடி தேடிச்செல்லுமாறு, கிரீடி மேற்கு முகத்திற் போக்குக் காட்டி கிழக்குமுகம் வந்து கிட்டிவிட்டான். இவன் எந்தவழி வந்தானே? அந்தர வாசிகளாகிய அமரர்கள் இவனுக்கு உளவாயிருப்பார்களோ? வணங்காமுடியோன்சென்ற மார்க்கம் இவனுக்கெப்படித் தெரியும்? என்னமாயறிவான்? இத்தனைபேர் கண்களுக்குந் தெரியாமல் இவனெப்படித் தேருந்திப் போனான்? அவன் மனதிற்குத் தகுந்தவாறு சாரதியுங் குதிரையுஞ் யமைந்தனவே. ஆகிற காலத்தில் எல்லாம் அடுக்காய் அமையச்செய்யும். நல்வினையை யாரும் புகழ்ந்தேற்றுவார்கள். ஆதலால் நாம் சும்மாவிருக்கப் போகாது. இந்நேரம் நமது மன்னன் என்னகதியானானே தெரியாது. இப்படியே நாமெல்லோரும் பிரியாதுசென்று துரியோதனனுக்கு உபபலமாக நின்று, அபாயம் ஒன்றும் நேரிடாமல் அர்ச்சுனனை வென்று, மறுபடியும் அந்த விராடபுரத்தைத் திரும்பிப் பாராமல் ஊர்போய்ச் சேரவேண்டுமென்று உள்ளத் துறுதியாய்க் கொண்டு தாங்களிருந்த விடத்தைவிட்டு நீங்கி வச்சிரயூகம் பத்மயூகம் அர்த்தசந்திரயூக முதலிய அணியைக் கலைத்துப்போட்டு, அவசரப்பட்டு மந்தமாருதமும் பிந்திப் போம்படியாய் முந்தி நால்வகைச் சேனைகளுடன் ஓடிவந்தார்கள். ஐயா ஜனமேஜய மஹாராஜனே! இவர்கள் எவ்வளவு வேகமாய்த் தேர்செலுத்தி வந்தாலும் நந்தனந்தனன் மைத்துனன். இந்திரன்மைந்தனுந்திய சயந்தனவேகத்திற் கிணையில்லையென்றியம்பதக்கதாம் ஆதலாலர்ச்சுனன் தேரை துரியனிடத்திற்றிருப்பி, தான்பேசவேண்டிய வரையிற்பேசித் தன்மனம்வெறுத்துத் திரும்பப்போகிற சமயத்தில் வீஷ்டுமர் முதலினோரின் தேர்வந்து கூடுவதை இனிச்சொல்லப்போகின்ற கதையினாற் றெரிந்து கொள்வீரென்று வைசம்பாயனர் சொல்லியருளினர்.

அருச்சுனன் துரியோதனனுடன் பேசுதல்

அர்ச்சுனன் தேரானது அரவக்கொடியோனுடைய தேரை நாடி யோடிச்சென்றபோது, பெருக்கமான வெள்ளங் குறுகிச் சுருக்காமாயோடுங் சேர்வைப்போல் குதிரைகள் நடையோய்ந்து சாரதியொருபுறஞ்சாய்ந்து தானுமாய்ந்தவன் போலிருந்த மன்னனுக்கு நேரிற்சென்ற அருச்சுனனனவன் துரியோதனனுடையமுகத்தைப்பார்த்து பேசவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு நோக்கினன். அப்போது சுயோதனனுடையமுகம் அருச்சுனனு

க்குத் தெரியவொட்டாமல் அவன்தேரில் இருந்த சாரதியும் ரதத்திற்கட்டிய நான்கு அஸ்வங்களும் தடையாயிருந்தமையால் திடீரென வடிகணையெடுத்து அபிமந்திரித்து விடுத்து சாரதியையும் குதிரைகளையும்போக்கி வெட்டாரவெளியாக்கி, இந்திரபிரஸ்தத்தில் ராஜபோகத்திலிருந்த ஐவர்களை யழைப்பித்து பொய்ச்சூதுடைய சகுனியைச் சேர்த்து இக்கட்டான சொக்கட்டானுடி வஞ்சநினைப்பில் நாக்குவருந்தப் பேசியவர்களின் ஐசுவரிய முதலியதும் ஒன்றொழியாமல் ஒருங்கேகைக்கொண்டு கொஞ்சமேனும்நெஞ்சிரக்கமில்லாமல்வனவாசம்பண்ணவிட்ட பாதகனுகிய பாம்புக்கொடியோனை சங்கடப்படாமல் தாராளமாய் எதிராகப்பார்த்து சற்றே நகைத்தான். அப்போது துரியோதனனுடைய சாரதியுங் குதிரைகளுந் தலைசாய்ந்து போனதைக்கண்ட உத்தரகுமாரன் கைபிடித்தகடிவாளத்தை உலுக்கி பின்னுக்கிழுத்து முன்னுக்குமுடுக்கி குதிரைகளை ஓரடியடித்தான். அவை எக்காலத்தும் அடிபடாதவாதலால் உடம்புசிலிர்த்து ஓவென்றிரைந்து கருளித்துவிரைந்து கலினத்தைத்தடுத்துக் கைக்கடங்காமல் கால்மீறியெழுந்து துரியோதனனுடைய தேர்த்தட்டின்மேற் காலூன்றி நின்றன. தேருந் தேருமுட்டிய போது, சிலைவிஜயன் தேரிற்கட்டிய அனுமத்துவஜமும் காற்றிலாடி கடுகடுப்பாயூடி ஒன்றேடொன்று துன்னிப் பின்னிப் படபடாகாரமாய் அடிபட்டிடிபட் டரைபட் டுரைபட் டுரிபட்டொடிபட்டுடைபட்டு உடனே விடுபட்டுக் கோபமேலிட்டு அண்டமும் அகண்டமும் அதிரும்படி வாய்விட்டு அனுமக்கொடியானது அரவக்கொடியைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லிற்றென்று புராணிகர் கற்பித்தருளினர்.

அஃதென்னவெனின், உன் தந்தையான வாயுதேவனுக்கும் என்தந்தையான ஆதிசேஷனுக்கும் தத்தம் பலத்தைக்குறித்து நீ சிறியன், நான் பெரியனென்னும் விவாதம் விளைந்தது. இருவர்திடத்தையும் யெவருங் காணும்படி மகமேருவின் அடிமுடிவரையில் ஆயிரஞ் சுற்றாக ஆதிசேடன் வளைந்து தன்வல்லமையைக் காட்டியபோது, என்தகப்பனுன வாயுதேவன் இரைந்து விரைந்து தன்னுற்கூடியமட்டுஞ் சாதித்து உங்களினத்தனுசேடன் பதறிக்கதறிச்சிதறிப்போகப் புரட்டி அந்த மேருவின் சிகரத்தில் மூன்றுமுடியைவாரிக்கொண்டுபோய்ச் சமுத்திரகதியாக்கித் தன்னுண்மையை நிலைநாட்டி ஜயங்கொண்டான். அன்றுமுதல் இன்றளவும் பாம்பினங்களுக்கும் வாயுவினங்களுக்

கும்பகை விளைந்திருக்கின்றது. அதுபற்றி, நானந்த வாயுதேவ னுடையமைந்தனுகையால் பூர்வம்நடந்தபொல்லாங்கைப்பாரா ட்டிஉன்னைவெல்லாமலுங் கொல்லாமலும் அடிக்காமலும் விடு வதில்லையென்று மேல்விழுந்து துரியோதனன் பாம்புக்கொடி யைபடாதபாடும்படுத்தி அருச்சுனன் துவஜத்தில் ஆஞ்சநேயர் வந்து நிர்த்தனம்பண்ணினர். மேலும், காண்டாவன தகன நி மித்தம் அக்கினிதேவன் இந்த அனுமக்கொடியை அருச்சுன னுக்கு அளித்தகாலத்தில், ஆஞ்சநேயர் பிரசன்னமாய் இரா வண கும்பகர்னன்முதலிய மூலபலங்களை யெல்லாம் முடித்துத் தாயாகிய சீதைக்குத் திருவாழிகொடுத்துத், தந்தையரானஸ்ரீரா மலக்ஷமணரையும் தன்றேளிலெடுத்து அவர்களுடைய திரு வடியை அடுத்து பட்டாபிஷேக சம்பிரம பாக்கியங்களையும் பா ர்த்தகண்களால் இந்தப்பஞ்சையான மானிடரையும் பார்க்கும் படிக் கமைத்ததேயென்று பரதவித்தபோது, அக்கினிதேவன் அருட்கண்ணேக்கி அடியேன் நிமித்தம் அமர்ந்தருளவேண்டு மென்றறைய, அவ்வாறே நல்லதென் றமர்ந்த அனுமாரான வர் துரியோதனனுடைய சேனைக்கடலைக் கலக்கிக்கடக்கவும்விஜ யவீரியன்ஜயம்படைக்கவும் உதயகிரியிலெழுந்த சூரியன்போல் கோபச்சுடர்விரித்துக் கூசாமலெரித்துக் கோரதந்தந் தெரித் துக் குறுகுறுத்தகிரித்து உண்மையாய் அருச்சுனனுடைய தேர் க்கொடியாடையில் அனுமார்வந்து பிரசன்னமானர்.

வேடன்கையில் அகப்படாமல் விடுபட்டுப்போன மிருகம் மீண்டும் அகப்பட்டவாறு அருச்சுனன்கையிற் சிக்கிக்கொண்ட அரவக்கொடியோன் இடிமுழக்கங் கேட்ட உரகம் போலேங் கித் தானிருக்கும் நிலைதெரியாமல் மயங்கியொடுங்கினுன். அரு ச்சுனன் அவனைப்பார்த்துச் சிலவார்த்தை சொல்லத் தொடங் கினுன்.

ஆ வணங்காமுடிபெற்ற மன்னனே! நீ எங்கே ஓடுகின் ருய்? ஏன் வாடுகின்ருய்? ஓடவேண்டிய அவசியமென்ன? ஐயா உன்கையிற் பருத்தவில்லும் பக்குவமான அஸ்திரங்களும்போ துமான பலமுமிருக்கப், புண்ணியவான்களாகிய பெரியோர்கள் பக்கத்துணையாக விருக்க, வேண்டியமட்டுந் தனங்களிருக்கத் தம்பிமார்களும் ஏவலாளிகளும் எழுகடல் சூழ்ந்த பூமியும் மாயச்சூதாடு மாமனும் மகா பிரபலனுகிய கர்னனுமிருக்கப் போர்முனைகண்டு நீயும் புறமிட்டோட நினைத்து வாயைத்திற வாமல் மயங்கிப் பேய்போ லோடிப்போவது திறனே? நல்ல

காரியம். நீ இப்படியே அஸ்தினபுரம்போய்ச் சேர்ந்தால் வீரப்பட்டமும் சிந்தூரப்பொட்டுமிட்ட பட்டத்து யானைமீ தேறிப் பவனிவரும் இராஜவீதியில் உன்னைப் பார்ப்பதற்கு ஓடிவரா நின்ற பொற்பாவைபோன்ற கச்சணிந்தகனதனமாதர்க ளுங் கன்னியர்களுங் கண்டு இச் ஜகத்தை யாண்ட துரியோதன ராஜன் பித்தன்பித்தனென்று இகழ்ந்து பேசிச் சிரிப்பார்களே; நீபோகலாமோ? இதன்றியும், சோடசகலை நிறைந்த மதியம் போலிலங்கிய சுவேதக்ஷத்திரமென்னும் வெள்ளைக்குடை பிடிக்க இருபக்கத்திலும் பால்நுரைபோன்ற சாமரைவீச, வந்தியர் சூழ்ந்து வாழ்த்திப் புகழச் சிந்தைகளிக்கச் சிங்காசனமேறி பரராஜரும் வந்து ஆசீர்வதிக்க மித்திரபுத்திர பந்துவுடன் கூடிவாழ்கின்ற வேந்தர்வேந்தனென்றும் லோகாதிபதியாகிய நீ சண்டைமுகத்தைக் கண்டு பெண்டுகள்போல் ஓடுவது தீரத்துவமோ? நீ இப்போதென்னிடத்தில் தனித் தகப்பட்டாய். உன்னையும் உன் சகோதரர்களையும் ஒருகணப்போதில் என் கணைகளினாலே சல்லடைக்கண்களாகத் துளைத்து அவற்றிற்கு இரையாக்கி விடுவேன். ஆனால், சிங்கக்கொடிக் கதிபனாகிய என் தமையன் வீமசேனன் உங்கள் நூற்றுவரையுங் கொல்வேனென்று இராஜசபையிற் சொல்லியசபதம் வீண்போமேயென்று உன் வானை விடுத்தேன். பகற்பொழுதை விளக்கிய பானு அஸ்தமிக்கிறவரைக்கும் பார்த்திருந்து முறையிற் பிரகாசிக்க வருஞ் சந்திரன்போல், எங்களைக்காட்டிலோட்டிவிட்டு நீங்கள் நாட்டிலிருந்துநல்லபாக்கியங்களை அனுபவித்துக் காலந்தப்பாமற்புசித்து ஆக்கினைசக்கரஞ்செலுத்தி அரசாக்ஷி செய்துவந்தீர்கள். மறுபடியும், விடியற்காலத்தில் அந்தச் சந்திரனொளியைத் தவிர்த்துத் தானே பிரபுத்துவஞ்செய்யவந்த சூரியனைப்போல் நாங்கள்வெளிப்பட்டோம். சங்கினங்கள் தவழும் வயல்கள் சூழ்ந்த கங்கைவளநாடனாகிய வீமசேனமகாராஜன்கதையினால்தாமதமின்றி நாளைக்கே உங்களைக் களப்பலியூட்டிவைக்கப் போகின்றோம். மேலும், வீமசேனராஜனுடைய சபதந் தப்பினாலுந் தப்பிப்போகட்டும், பாவியான உன்னைப்பார்த்துக்கொல்லாமல் விடலாகாதென்ற கடுங்கோபம் எனக்குண்டாயிருந்தபோதிலும் இரப்பவர் யுத்தத்திலிளைத்தவர்கள் புறங்கொடுத்தோடினவர்கள் வில்லைப்போட்டு புல்லைக்கவ்வினவர்கள் குழந்தைப் பருவமுடைய இளையவர்கள் யாவரும் புகழுங் கவிராஜர்கள் தவராஜர்கள் தூதுவர்கள் நோயாளிகள் விருத்தர்கள் பிரமக்கியான

முள்ள பிராமணர்கள் ஸ்திரீகள் இவர்களைக் கொல்லுவது மகா பாவமென்று பெரியோர்கள் கூறியிருக்கின்றார்கள். அந்த தருமம் என்னை நெறிபிசகவொட்டாமற் றடுக்கின்றது. அதனால் இப்போது இளைத்து ஓடிப்போன உன்னை நானொன்றுஞ்செய்யேன். அவர்கள் கூறிய நீதிவாக்கியத்தை நினைத்து நானுன் உயிரைத் தப்பவிட்டேன். அடாவஞ்சகனே! பாவபுண்ணியத்தை எண்ணிப்பாராத பொய்யனே! நீ யெண்ணிய எண்ணம் சித்திக்குமென் றிருந்தாயோ? வனவாசஞ்செய்கின்ற பாண்டவர்கள் மறுபடியுந் திரும்பிவரமாட்டார்கள் என்னுமதியோ? இனியெப்படி உன்தலைவிதியோ? வாழ்வாரைப்போலும் தாழ்வார். தாழ்வாரைப்போலும் வாழ்வார். இதைச் சற்றேனும் உன்மனதில் வையாமற்போனதென்ன ஊழோ? இதென்ன ரோஷமில்லாத வாழோ? சதுரா யிருக்கின்றோமென் றெண்ணப்போகாது. தருமத்திற் கொருநாளும் பிசகுவராது. தான் என்னுங் கர்வம் நிலைநில்லாது. ஐயையோ! அதுபொல்லாது சொல்லாதுபோகின்ற தூர்த்தனே! என்று பலவாறாகப்பேசி, இழியக் குத்தினான். இவ்வாறிகழ்ந்து பேசியபோது துரியோதனமகாராஜன் எதிர்ப்பேச்சு பேசாமற் கோபமேற்கொண்டு ஆபத்துவேளை யிதுவென்று மனத்தாபத்துட னிருந்தான். அவன் இவ்விடத்தி லிவ்வாறிருக்கும்போது இத்திசை நோக்கித் திரும்பிய வேதக்கொடியுடைய துரோணாசாரியர் கிருபாச்சாரியர் அஸ்வத்தாமா வீஷ்மாசாரியர் கற்பகக்காவைப்போல் அற்புதமாகக் கொடுக்குங் கர்னராஜன் சகுனி சயிந்தவன் விகர்னன் துச்சாதனன் சாளவன் முதலிய சாமர்த்தியவான்களும் சர்பக்கொடி தரித்த மற்புயமகாராஜனுக்குத் துணைவந்து கூடினார்கள். அவ்வாறு வந்தவர்களில் துச்சாதனன் விகர்னன் முதலிய தம்பியரிற் சிலரும் முடிவேந்தர்களிற் பலரும் வெற்றிமாலையணிந்த சுத்தவீரர்களும் மாமனும் மைத்துனனும் உடல்பதறியோடிவந்து மதயானைபோற் புகுந்து நந்தியாவட்ட மாலைதரித்த நராதிபனைத் தாங்கி ஆதரித்துத் தேற்றினார்கள். இதற்குள்ளாகக் காரோசை கடலோசை ஊழிப்பேரோசை இடியோசை முதலியவெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து ஓரிடத்திற் பிறந்து முழங்கியவாறு தேரோசை குதிரைகளின் குரலோசை மதயானைகளின் ஓசை பதாதிகளினோசை நாணோசை சங்கத்தொனி தாரை பூரிசின்ன முதலிய வாத்தியவோசை சரங்களினோசையாகிய இவைகள் எங்குமுழங்கப் படையாளர் வந்து குவிந்தார்கள். சப்தசமு

த்திரப்போ லிரைந்து ஆர்ப்பரித்து இருபக்கத்திலுங் கவிந்த படைமன்னர்களைத் துரியோதன மகாராஜன் கண்டு, சற்றுத் திடங்கொண்டு குனிந்த தலையை நிமிர்ந்து பார்த்தான். இவன் பார்த்தபோதே படைகளுக்கருகிருந்த கர்னன் நெற்றிவியர்த்து நெறநெறவென்று பல்லைக் கடித்து வெம்பிக் கிளம்பி வெதும்பிச் சீறிக் கனைத்துத் திசாதிசைகளும் திடுக்கிடத் திரும்பிச் சடக்கெனத் தேரைத் தடதடவென்று முடுக்கி மின்னுடன் மின்மினியும் வேங்கையுடன் மானும் சிங்கத்துடன் யானையும் கன்மலையுடன் மணற்குன்றும் எதிர்ப்பதுபோல், கர்னராஜன் அர்ச்சுனன் தேருக்கு நேர்சென்று நின்று ஓ அர்ச்சுனா! என்முன் திரும்பு. வணங்காமுடி மன்னனாகிய துரியோதனனை வளைத்துத் தகுதியற்ற சொல்லாலிகழ்ந்து கண்டவாறு பேசுவது நியாயமல்ல. நாங்கள் யாவருமிருக்க நராதிபனை யெதிர்த்தது வீரியமல்ல. நீ ஏன் வீணாகக் கிடந்து மயங்குகின்றாய்? இதோ நானுனக்குமுன் வந்திருக்கின்றேன். என்னுடன் பகைத்துப் போர் புரிவதற்கு உனக்குத் திறமுண்டாயின், என்னைத் திரும்பிப் பாரென்று போர்த்திறக் குறிப்பாற் புகன்று அக்கினிகக்கும் பொறியும் புகையுந் திக்கென்றெழுவதுபோல் மொழிந்தான். இவ்வண்ணம் அங்கதேசாதிபன் சொன்ன வார்த்தையை அருச்சுனன் கேட்டுக் குபீரென்று பொங்கியெழுந்த கோபாக்கினியானது கால்முதல் தலைவரைக்கும் உதிரத்தை முறித்துவிட்டதனால், முகங்கறுத்துக் கும்பகாட குஞ்சரத்தை மடக்கி யடக்கிய யாளியானது சிங்கத்தைக்கண்டு செறுத்துப் பாய்கின்ற செயல்போல், துரியோதனனை விட்டுவிட்டு அறைகூவி வந்த விருந்தினனாகிய அங்கராஜனுக்கு நேரே இரதத்தை முடுக்கி யெதிர்த்தான்.

காண்டீப விஜயனுக்கும் கர்னராஜனுக்கும் சண்டை.

அருச்சுனன் தேரும் கர்னன் தேரும் கிட்டி நெருங்கி ஒருவரோடொருவ ரெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யப் புகுந்தகாலையில், கர்னனைச் சேர்ந்த காவலர்களும் ரதகஜதுரகபதாதிகளும் கனைத்துக் கனன்று சிங்கத்தைத் துரத்தி வருகிற சேங்கன்றுகள் போல், பங்கப்படாத பற்குணனை வளைந்து பற்றினார்கள். இவர்களல்லாமலும் துரியோதனன் தம்பிமாராகிய சித்திராங்கதன் விகர்னன் சித்திரசேனன் சங்கிராமசித்து சித்திரவிரதன் துன்முகன் துர்ஜயன் முதலியோரும், கர்னனுக்கு உப தம்பிமாரா

கிய ராதைமக்களும் கர்ணனைப் பின்னாக்கித் தாங்கள் முன்னாகிக் கனகனவென்று வீசிய காலாக்கினி கதித்தெழுந்தவாறு சேர்ந்து விசித்திரமான வில்லைவளைத்து சரநாணெலியேற்றிச் சற்குருவைப் போற்றி உடலூடுருவிப் பாய்கின்ற உயர்வடிக் கணைகளை ஒருபது ஐம்பது எண்பது நூறுநூறென்று தொடுத்துத் திக்குத் திசையெங்கும் அக்கினிமயமாக்கி அதிவேகமுங் கோபமுங்கொண்டு யாருக்கு மடங்காமல் நின்று அமராடுவதைச் சுப்பிரமணியரை நிகர்த்த சுவேதவாகனன்கண்டு இவ்வளவு பேருக்கும் இவ்விடத்திலேயே மரணமென் றெண்ணித் திறமிகுந்த செஞ்சிலையைத் திடீரென்று வணங்கிக் கட்டுப்படாத சரநாணோசை காட்டியபோது, எதிரிகளுக்குண்டாகிய இறுமாப்பழிந்து எண்ணமொழிந்து சரீரமயர்ந்து நேயராகிய சயந்தன் மேற் சாய்ந்து மறுபடியுந் தெளிந்தெழுந்து கண்கள் சிவந்து போரிற்புகுந்து தேரிற்சிறந்து சாணைபிடித்துத் தைலதூபஞ் செய்த சரங்களை மாரிபோல் சொரிந்தார்கள். அப்பாண வருஷத்தைப் பார்த்த பார்த்தனனவன் இவர்களை யெளிதில் விடலாகாதென் றெண்ணிச் சோனமேகஞ் சொரிவதுபோல் நானாவித அஸ்திரங்களை விடுத்துத் துரியோதனன் தம்பியாகிய சித்திராங்கதனுடைய வில்லையும் அவனேறிய ரதத்தையு மழித்து முடியையுங் குறைத்து உடலையுஞ் சல்லடைக் கண்ணாக்கி, அவன் தம்பியாகிய மதியூகி யென்பவனையும் விகர்னனென்பவனையும்பார்த்து பிறைமுகக்கணைகளாற் பிளந்து புறங்காட்டிப் போககிளர்ந்து, சித்திரசேனனென்பவனை வளைத்து அவனேறிவந்த தேரையுமழித்து அவன் சேனையையு மொழித்து இடியோசைகேட்டு இளைக்கும் பாம்பைப்போற் பூமியிற் புரளவிட்டு உடல் எங்கும் புண்ணாக்கி, மேலிட்டுவந்த சங்கிராமசித்து வென்பவனைச் சலிக்கவடித்து, அவனுடலைப் பீறி உதிரம்பெருக விடுத்துத் தன்முகனோ டெதிர்த்துத் துரத்திவிட்டுத் துற்சயனைநோக்கி நச்சரவக்கொடியோனுடன் பிறந்த நாசகாலர்களே யென்று நலியத் தாக்கினான், நால்வகை யானைகளும் நானில வீரர்களும் அதிரத மகரத சமரதர்களும் சூரியகிரணத்திற்கு முன் பனிநெருக்கம்போற் சூழ்ந்து, நம் வாழ்வு இம்மட்டோ வென்று சோர்ந்து நிலத்திலாழ்ந்து, சிலர் நீங்கிப் பலர் பின் வாங்கிப் பலங்குறைந்து அயர்ந்துபோவதைக் கர்னராஜன் கண்டு காண்டீபனெங்கேயென்று வரும்போது, அஸ்வத்தாமா குறுக்கிட்டு, ஓ அங்கராஜனே! நீ யெந்த அர்ச்சுனனை யிகழ்

ந்துபேசினையோ அச்சங்கிராமவிஜயன் இவன்தான். இவனை எவ்விதத்திலுமாட்டி இவ்விடம் விட்டோட்டி எங்கள்முன் நீ ஜயமடைந்து வரவேண்டியது. அபஜயத்திற் கிடங்கொடாதே, அப்பனே! செவ்வையாய் ஆலோசனைசெய். உன்மேல் வெகு நாளைய அடம்வைத்திருக்கிருன். இந்தக்கிரீடி நீ இராஜசபையிற் பேசிய சங்கதிகளைச் சரக்கோவையாய்க் கோர்த்து வைத்திருப்பான். ஆகையால், நீ தப்பிவருவது அருமை. ஜாக்கிரதையென்று சொன்னுன். இவ்வாறு அஸ்வத்தாமன் சொன்னதைக்கேட்ட கர்னராஜன் மனந்தாளாமல் ஓ அஸ்வத்தாமா! நான் பிராமணசாதியிற் பிறந்திருந்தால் யுத்தஞ் செய்வதற்கு அஞ்சுவேன். அப்பேர்ப்பட்ட நைச்சிக இனத்திற் பிறவாமல் க்ஷத்திரியகுலத்திற் பிறந்து க்ஷத்திரிய தருமத்தை யனுசரித்து கையில் விற்பிடித்த நான் அமருக்கஞ்சுவேனென்று நினையாதே. இப்போதென்னுடன் எவரெதிர்த்தாலும் அவர்களுக்கு இப்பூமியே சமாதிமிடமாக அடக்கம்பண்ணித் திரும்புவேன். இதற்கு வேறு திருகில்லை. என் பராக்கிரமத்தையும் யுத்தத்தின் அதிசயத்தையும் நீயே கண்ணாரக்கண்டு களிக்கப் போகின்ருய் பாரென்று வெற்றிக்கொடியும் வாகைமாலையுஞ் சுற்றிலுங்கட்டித் தூக்கிய கொற்றத்தேரை நெருக்கி யுத்தத்திற்குக் குறுகினுன்.

அவ்விதமாயடுத்த சமயத்தில், இந்திரகுமாரனுடைய ரதமுங்கிட்டியது. கர்னராஜனுடைய ரதமும் அர்ச்சுனன் தேரில் முட்டியது. அவ்விருவர்தேரிலும் பூட்டிய குதிரைகள் கனைக்கவும் சாரதியிருவருஞ் சப்தித்திரையவும் தேர்ச்சக்கரங்கள் கிறிச்சிட்டொலிக்கவும் சிறுமணிச்சதங்கைகள் கணகணவென்னவும் தீரர்களிருவரும் வில்லையெடுத்துப் பிடித்து நிறுத்தி வளைத்து இழுத்து நாணிதொடுத்து நாரிதெறித்து டங்காரம் செய்து பொன்மலைபோல் பிரகாசிக்கின்ற வில்லிலிருந்து விறுவிறென்றுவிடுத்த வேகக்கணைகளின் வீரத்திறத்தால் சமுத்திரம் சுவறி நிலைதடுமாறி தளதளவென்று கொதித்துக் குறையவும் புவனப்பதப்புப் புகையால்மறையவும் யுகமுடிவோவென்று உலகத்தாரிறையவும் அட்டதிக்குக்காதாரமாகிய எட்டுக்கிரியும் எதிரொலிசெய்யவும் திக்கஜங்கள் திடுக்கிட்டுவாடவும் அஷ்டமாநாகங்கள் அலறியஞ்சவும் ஆகாயத்தில் வேடிக்கை பார்க்குந் தேவாதிதேவர்களும் பூபாலராகிய போர்வேந்தர்பலரும் எப்புவனங்களிலும் இதைவிட அதிசயமில்லையென்று அற்புதமடைந்தார்

கள். அன்றியும் சங்கநாதமுதலிய வாத்தியவொலிகள் முழங்கின. தீவுகளனைத்துந் திகைக்குங்காலையில், சிங்கலலாடத்தேர்க்கிறையாகிய அங்கர்கோனானவன் ஆலகாலவிஷத்திற் கொப்பாகிய அம்புகளைக் கும்பலாய்ப்பொழிந்து அர்ச்சுனனுடைய வில் பாணம் தேர் குதிரை சாரதி முதலியனவெல்லாஞ் சீர்குலையப் பண்ணினான். அவன் தொடுத்த அஸ்திரங்கள் வருகின்ற துரிதத்தை அர்ச்சுனன்கண்டு வாய்மடித்து அடையாளப் பொறித்தலும் அக்கினிப் பொறியையுமுடைய அனலாஸ்திரங்களேவிக் கர்னன்விட்ட கணைகளனைத்தையும் ஒரு நொடியிற் செத்தைபோலாக்கி வில்லில் மேகாஸ்திரந்தாக்கி வந்தித்து மந்திரித்து வள்ளலான கர்னன்மேற் கொள்ளை கொள்ளையாய் கூசாமலிறைத்தான். வெள்ளையானைமேற் பவனிவரும் வேந்தன்மகனுந்திய பாணங்கள் காரிடி கடலிடி காலிடி நீரிடி நெருப்பிடிபோல் நெருப்பொடு வருதலைக் கர்னன்கண்டு, கோடா கோடி சுடுகணைகளைப் படபடெனத்தாக்கி எதிரியுந்திய மேகாஸ்திரங்களைச் சிந்துசிந்தாக்கினான். இவ்வாறு இருதிறத்தவர்களும் திரண்ட பழிகளைப் பரபரவென்று செலுத்தித் தேரைக் கரகரவென்று சுழற்றிச் செஞ்சிலைச் சதங்கைகள் குலுங்க அசைத்துக் கொஞ்சமேனும் ஒருவரையொருவர் மிஞ்சவிடாமல் அடர்த்துப் போர்கொடுத்து வரும்போது, கனகக் கொடையாளாகிய கர்னன் கைமிஞ்சிக் காய்த்துத் தோய்த்துக் கடைச்சற்பிடித்த பத்துபாணங்களை யெடுத்து உத்தரகுமாரன் மேலோச்சி இரதத்தின்மீது இருபது கணைகளை யெடுத்துச் செலுத்திக் குதிரைகள்மீது குறிபிசகாது நாற்பது சரங்களைப்போக்கி விஜயன்மேல் நூறுகணைகளை விடுத்தான். அண்டச்சுவரின் அடியைப் பெயர்த்து எண்டிசை முழுவதும் இடியப் பொடித்துச் சர சர சர சரவென விரைந்துவருங் கணைகளைத் தனஞ்சயன் கண்டு, ஒரு சதுர்முகக் கணைகொண்டு அவற்றையெல்லாம் பிளந்து பொடியாக்கினான். அந்த விபரீதத்தைப் பார்த்திருந்த அமரர்களியாவரும் போர்த்திறப் பார்த்தனைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

பற்குனன் வில்லிற் சரந்தொடுத்து கர்னன்மீதும் அவன் தேரின்மீதும் குதிரைகளின்மீதும் சாரதியின்மீதும் பிரயோகித்தான். அந்தக் கணைகளெல்லாம் ஏகமுகமாய்க்கூடி இந்திர நாட்டைநாடி சப்தமேகம்போ லெழுந்து இரைந்து, ரதகச துரகபதாதிகளை நாடித்தேடி வருகின்ற வேகத்தைக் கர்னரா

ஜன் கண்டு, காலாக்கினிபோன்ற பாணங்களை விடுத்து அவற்றை அணுவினும் பரமாணுவாக்கிவிட்டான். அவனுண்மையைக்கண்ட யாவருந் துதித்து இவனுக்கெதிருண்டோவென மதித்தார்கள். உடனே இருவரும் பிரிந்து பின்னுமெதிர்ந்து வாசாமகோசரமாய் வடிக்கணை சொரிந்து அமர் புரிந்தார்கள். இருவர் விழிகள் எரியவும் இருவர் மனது பதறவும் குதிரையினங்கள் கதறவும் சேனைகளெங்குஞ் சிதறவும் கட்கனலும் தேர் சக்கரங்கள் திருகிய செங்கனலும் கணைகள்கக்குங் கடுங்கனலும் பொங்கிப் புகையவும், ஒருவரையொருவர் வெகுண்டு புகன்ற உறையினின்றெழுந்த பெருங்கனல் விரிந்து எரிந்து நிறைந்தது. இருவர் தேரும் இடைந்து மிடைந்து இடைவிடாமலுழன்று குயவன் திகிரிபோற் சுழன்றதால், பாதல பூதல முழுவதும் பள்ளமாகி மறுபடியுஞ் சேனைகளாலெழுந்த புழுதிகளால் நிறைந்தது. இவ்வாறு தொடர்ந்து தாறுமாறுய் வேறுவேறு பாணங்களை நூறுநூருகத் தொடுத்துச் சண்டைகொடுத்து நின்றூர்கள். அவ்வேளையில், அர்ச்சுனனுன்வன் அங்கராஜன் செய்த அமர்த்திறத்தைக்கண்டு அதிக கோபங்கொண்டு ஆ கர்ணு! உனது சாமர்த்தியமும் நீ செய்யுஞ் சண்டையும் நீ கற்ற கல்வியும் இவ்வளவென் றறிந்துகொள்ளும் பொருட்டே இதுவரையிலும் உன்னைப் பிராணனுடன் விட்டு வைத்திருந்தேன். இனி நான் தாமதிக்க மாட்டேன். பொறுமைக் கிடங்கொடுத்தால் அது வறுமைக் கிடமாகும். இவ்விடத்திலுள்ள பெரியவர்களும் உரியவர்களும் அறியும்படி ஒரேகணையால் உன்னை வாட்டிக் கீர்த்திநாட்டி நானடையப்போகிற வெற்றியை நீயே நன்றுயோசித்துப்பாரென்று இரண்டு அர்த்த சந்திராஸ்திரங்களை விட்டு அதிசீக்கிரத்தில் கர்னன் கையிற் பிடித்திரா நின்ற வில்லைக் கடுக்கென்றெடித்தான். அப்பொழுது கர்னன் கலகலவென்று நகைத்து மலைபிளந்ததுபோ லொடிந்தவில்லை விட்டெறிந்து கண்களையுருட்டி விழித்துக் காரும் பாருங் கருகநோக்கி வேறு வில்கொண்டு பற்குனன் மேல் சிகைவிரிந்த செங்கதிர் வேலெடுத்துச் செலுத்தினன். அங்கதேசாதிபன் எறிந்த வேலாயுதமானது வெளிப்பட்டு சொர்னநிறமாகச் சொலித்து செஞ்சிலை விஜயனை நோக்கிப் பூரணச்சந்திரனைப் பிடிக்க வருகின்ற இராகுக்கிரகம்போல் வந்தது. அந்த வேலாயுதம் கந்தமாதனமுதலிய கடலுங்கலங்கத் திரிபுவனமுந் திடுக்கிட வருவதைச் சர்ப்பக்கொடிதரித்த கௌரவகுலதுரியோதனனும்

ரதகஜதுரகபதாதிகளுங் காவலர்களுங் கண்டு ஒகோ! அர்ச்சுனனுடைய சௌரியம் இப்போதல்லவோ தெரியப்போகின்றதென்று நிமையுடன் நிமைகொட்டாமற் பார்த்திருந்தார்கள். எல்லோரும் நடுங்க எதிரேறிவந்த வேலாயுதத்தை அனுமக்கொடிக்கதிபதியான அர்ச்சுனன் பார்த்து, வலிதிருந்தி மணிபொருந்தி மலரணிந்து விளங்குகின்ற வச்சிரக்கணை யொன்றெடுத்து அசைவற்ற வில்லிலமைத்து அபிமந்திரித்து ஆவேசங்கொண்டுந்தினன். அந்தக் கணையானது பந்துபோ லெழுந்து வந்து மேல்விழுந்து வந்த வேலாயுதத்தை அரப்பொடியாக நூறி அந்தப் பொடியை வணங்காமுடிமன்னன் முதலிய கௌரவ சேனைகளின் கண்களிற் றூவியது. விழித்தகண் விழித்தபடி வேடிக்கை பார்த்திருந்த வேந்தர் யாவரும் இதற்கோ இந்தக்கொள்ளை அடா பாவியென்று தலையிறங்கிக் கொண்டார்கள். அதைக்கண்ட தேவர்கள் அகங்களித் தாடினார்கள். அங்கதேசராஜனாகிய கர்னன் அருமையாய்ப் பெற்றிருந்த வேலாயுதம் அர்ச்சுனன் கணையால் அழிபட்டுப் போனதைக்கண்டு சற்றுந் தளராமல் மனோதிடங்கொண்டு வைரவில்லெடுத்து நாரிபிகிந்துச் சிறுநாணோசை காட்டிச் சிலைவிஜயனுக்கு எதிரில்வந்து அளவுபடாத அஸ்திரங்களை அமோகமாகச்செலுத்திப் போர் செய்யுந் திறத்தை இந்திரன் மைந்தனான தனுர்வேத சுந்தரத் தனஞ்சயன் கண்டு பரமனை வணங்கி அருச்சனை புரிந்துபோற்றிச் சிறந்த பொற்கட்டமைந்த அஸ்திரங்களைத் தெரிந்தெடுத்து விடுத்துச் சங்கமுங் குறித்துச் சொர்னமயமாய் விளங்கும் கர்னன் தேரையும் மின்னெழில்போன்ற மச்சக்கொடியையும் நான்கு புரவியையும் அப்புரவிகளை பாங்குற விடுக்குஞ்சாரதியையும் பொடியாக்கி அவனுடற்காப்பாகிய மணிக்கவசத்தையும் அறுத்துவிட்டு வீரப்பட்டத்தையுந் தூளாக்கித் தலையிறக்கமாய்ப் பூமியில் நிற்கச்செய்து மிகமகிழ்வுற்றுச் சிற்சில வார்த்தைகள் சொல்லலுற்றான்.

ஐயா கர்னா! இளமைதங்கிய ரிஷபம்போன்ற உன்னை நான் நெடுநாளாக அறிவேன். உன்யோக்கியம் எப்படிப்பட்டதெனில் புத்தியில்லாத புரவலர்சேர்ந்த புன்சபையில், என்னை வெற்றிகொள்ளத்தக்க சுத்தவீரர்கள் ஒருவருமில்லையென்றும் யுத்தத்தில் நான் அதிசமர்த்தனென்றும் விஸ்தாரம் பேசுவாய். நான் நிகரற்றவனென்பாய். இப்படி பிதற்றிக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் உன் பொல்லாதவேளை யுத்தம்நேரிட்டால்

32

அற்பபலம்பெற்ற அறிவில்லாரைப்போல் அயலிற்பதுங்கு வாய், ஒருவேளை அடுத்துப் போர்கொடுக்கத் துணிந்து ஆன மட்டும் பார்ப்பாய். உடனே அடிபட்டு ஓட்டமெடுப்பாய். இக் குணம் உன்னுடன்கூட பிறந்திருக்க வேறேயொன்றுண்டா குமா? ஐயோ! எவர்களென்ன கேட்டாலும் இல்லையென்னுமற் கொடுக்குந் தன்மை உன்னிடத்தி லுண்டென்றும் ஓயாமலீ யுங்கொடையாளி யென்றும் இடையெழுவள்ளலி லொருவ னென்றும் உன்னைப் போற்றிப் புகழ்கின்றார்கள். ஆனால் யுத்த களத்தில் செருக்குடன் வந்து அடிபட்டவுடனே அப்பாவெ ன்று புறங்காட்டி யோடுகின்ற விஷயத்தில் நீ மிகவுங்கொடை யாளிதான். நானும் உன்னை மதித்திருக்கின்றேன். வாய்மதம் பேசும் வள்ளலே! போர்முகத்திற் றேர்செலுத்திப் போர்புரி ந்து புறமிடாதிருந்து பிராணனை விட்டுவிடுவையாகில், ஜகத்தி லுள்ள தேவர்களும் எதிர்கொண்டு சென்று மகிழ்வார்கள். அரம்பாஸ்திரீகளின் போகமுண்டாம். வீரசுவர்க்கமடைவாய். இல்லையாயின் நீயடுத்திருக்கின்ற அரவக்கொடியோன் கொண் டாடும்படிக்குத் தப்புவார்த்தைகளைக்குளறி உன் காலத்தைக் கழித்து நமனுக்கு நாளை ஒப்புவிப்பது உத்தமம். அப்படிச் செய்யாமல் அமர்செய்ய வந்து புகுந்து பிறைமுகப் பகழிசொ ரிந்து நானும் போராடுகின்ற வீரபுருஷனென்று தேரேறி வந்து எதிர்த்தது மதியீனம். திறனற்றவனே! மேலும் பாஞ் சாலராஜன் பண்ணிய யாகாக்கினியிற் பிறந்த திரௌபதா தேவியை அத்தினபுரியிற் கூடிய கொற்றவர் சபையிலேற்றி வஸ்திரபங்கஞ் செய்த காலையில் பொறிபுலன் கலங்கிக் கண்ணீ ரைத் தாரைதாரையாய்ச் சொரிய மெய்சோர்ந்து நடுநடுங்கி நின்று மானந் தன்னதென்று மானம் வாதித்துத் தன்னால் புடவையைத் தடுத்துக்கொள்ள மாட்டாமல் வஸ்திரத்தைக் கைவிட்டுத் தேகாபிமானம்நீங்கி ஹரிவாசுதேவா! ஸ்ரீகிருஷ்ணா! மானபிமான முன்னுடையதென்று துதித்து வணங்கி மரம் போல் நின்ற பாஞ்சாலியைத் துஷ்டராகிய நீங்கள் பார்த்து நகைத்துப் பரிகாசவார்த்தை பகர்ந்தீர்களே. அந்த வேளையில் எங்கள் தமையனாகிய தர்மராஜன் அப்பா தம்பிமார்களே! இப் போதொன்றும் முழுகிப்போகவில்லை. இதுவரையும் நாம் தரு மந்தப்பி நடந்தோமென்னும் பேருமில்லை. பழிச்சொற் பெரு மற் சகித்திருங்களென்று அடிக்கடி யெங்கட்கு அறிவுறுத்திச் சாந்தம் பத்தினிதநயன் பொறுமையென்று தர்மஞ் சொல்லித்

தடைப்படுத்தினர். அவரோதிய மூலமந்திரத்தால் மகாநாகம் போல அடங்கித் தடைபட்டுக் கர்மானுபவப் பிரகாரங் கடத்தினேம். ஆஹா! வைதீகசாந்தஸ்தராகிய தருமராஜனது அருள் நிறைந்த கடைக்கண் கொஞ்ச மசைந்திருப்பினும், எங்களை நோக்காதிருக்கினும் போதுமே. இதுவரையிற் கர்னன் துரியோதனன் என்னும் பெயர்கள் இந்தக் காசினியோர் பேசிக்கொள்ளவுமிருக்குமோ? இவர்கட்குச் செல்வமுஞ் செருக்குமோ? தீரமும் பெருக்குமோ? ஆ பாவி! அடடா! நாங்கள் ஒடுங்கியிருந்தும் அச்சபையில் நீங்கள் நடத்தின அநீதத்தால் வீமசேனன் வெகுண்டு மனம்நொந்து துரியோதனன் மூதலிய நூற்றுவரையும் என் கதையால் நானே நொறுக்குகிறேனென்று சபதஞ் செய்து இவர்களை முடிக்கிறபரியந்தம் கையாற் ஜலமருந்தமாட்டேனென்று கூறினன். அந்தச் சொல்லைக்கண்ட சமஸ்தமான பேரும் தலைசாய்த்துச் சாய்ந்தார்கள். அந்தவேளையில் நானுமெழுந்து மின்னிய கணையால் உன்னுயிர் போக்குகிறேன் என்று உறுதிவார்த்தை உரைத்திருக்கின்றேனே. அது உனக்கு நன்ருய்த் தெரியவருமே. என்றைக்கிருந்தாலும் என் பாணத்திற்கு உன் தலை யிரவலே. இப்போதுமென்ன? ஒரேமுழுக்கில் மண்ணெடுக்கவேண்டுமென்னும் அவசரமில்லை. நீ இப்போதிருக்கிறகதியை யோசித்துப்பார். உனக்கு என்னுடன் சண்டைபோடத்தெரியுமாகில் தாராளமாய் வந்து போர்புரிந்து என்னை ஜயிக்கலாம். நான் உனக்கு இந்தப்பூமியை இடம்பண்ணியிருக்கின்றேன். ஐயோபாவம்! எங்கேபிறந்தாய், எங்கே வளர்ந்தாய், எங்கேயிருந்தாய், இங்கேபுகுந்தாய், அங்கதேசாதிபனே! அவ்வாறு சாகாமல் இன்னுஞ் சிலநாளைக்கு இருக்கவேண்டுமென்றெண்ணினுலும் இதோ நான் தொடுக்கப்போகின்ற இந்து மூகாஸ்திரங்களினல் தப்பாமல் உன்தலை தத்திவிழப் போகின்றது. அப்பா! நான் முன்னதாய் உனக்கறியச் செய்தேன். இப்போதாகிலும் சாகாமல் தப்பித்துக்கொண்டோடிப் போவாயென்று உறுக்கி விழித்தான். இந்தப்பிரகாரம் அர்த்தானரீஸ்வரம் பெற்ற அம்பிகையுடன் என் கர்த்தராகிய பரமேஸ்வரர் மழவிடைமே லெழுந்தருளிவரும்படிக்குத் தவயோகஞ் சாதித்த தனஞ்சயனுனவன் சாற்றியபோது, அவனிசைத்த கடுமொழிகளெல்லாங் கலந்து பிலம்புகுந்து உறையுமாறு கர்னராஜனுடையகாதிற்புகுந்து கலங்கச்செய்தது. அதனுற் கர்னனுனவன் சூரியன்போற்கண்சிவந்து நெருப்புக்காற்று வீசுவதுபோல் நெ

ட்டுயிர்ப்பெறிந்து இரத்தினமிழைத்த கடககங்கணந் தோளணி தாங்கிய இருகரத்தையும் பளபளவெனத்தட்டி இரண்டுகையை யுங்கூப்பிக் கொட்டி கக்கடகக்கடச்சிரித்துச் சிரத்தை யசைத்து த்திக்கென்றெரிய விழித்துப் பக்கத்திற் குப்புறப் பாய்ந்தோடிப் போனன்.

இவ்வாருேடிய கர்னன் மனந்துணிந்து மலைபோற்றிணிந்த சேடித்தேரேறி வச்சிரக்கவசம் உச்சிதக்கவசம் மாணிக்கக் கவசம் பொற்கவசம்பூண்டு விசாலமான மார்பில் முப்புரி நூலும் முத்தாரமும் கொத்துச் சரப்பணியும் பொன்மாலை பூமாலையும் மின்னும்படித் தரித்து வில்லைப்பிடித்து விசை யாயிழுத்துக் கடலின் அலைபோற்றுலங்கிய நாரிமாட்டித் தட தடவென்று தேரைச்செலுத்திச் சற்றுநேரத்திற்கு முன்னே சண்டைபோட்டு இளைத்தோடிய தடத்திற்போய் நின்று, மீசை முனைக்கு மிகு முறுக்கேற்றிக் கண்டவர் கலங்கக் கனைத்துக் கொண்டல்வாகன குமாரனை கிரீடியை அண்டையிற்கண்டு, அடா அர்ச்சுன! எங்கே ஓட வழிபார்க்கின்ருய்? சண்டை போட வகையில்லாமற் போகின்ருய்? இதோ நான் வந்திருக் கின்றேன். போரிலிளையாமல், என்னை வளைத்துப் போர்புரிய வாடாவென்று அவனைமடக்கி, ஏண்டா என்னை யிழிவாய்ப் பேசினையென்று தன்னுக்குத் தழும்பேறும்படியாய்க் கோபங்கொண்டு கொடிய சொற்களைக் கொட்டினன்.

அடா பஞ்சவரில் இடைப்பட்ட பஞ்சையே! நீ யென்னடா கொஞ்சமேனும் அஞ்சாமல் மிகக்கற்ற சுத்தவீரன்போல் கர்வங்கொண்டு மிஞ்சிப் பேசுகின்ருய்? தலையறுந்த ஆட்டமாய்த் தனக்குத்தானே சுழன்ருடுகின்ருய். ஊரில் உலகத்தில் உள்ள பெரியோர்கள் உரியோர்கள் சிறியோர்முதலிய வறியோர்கள் இவர்களியாவரும் உன்னைப் பார்த்து இவனும் ஒருவீரனுனேவென்று ஏளனஞ்செய்து சிரிக்குமாறு ஏமாந்தசூதாடி, நாட்டை நகரத்தை நலத்தைப் பலத்தைப் பங்காளிகள் கையில் ஒப்புவித்துப்போட்டு, மானம்போனலும் பிராணனிருந்தாற் போதுமென்று இருளுக்குப் பிறப்பிடமும் இருப்பிடமுமாகிய வனத்திற்சென்று கதியற்றிருந்து கஞ்சிக்கலைந்து வயிறு கட்டி வாளுளொட்டிக் காலங்கழிக்க கற்ருயன்றிப் போர் முனைக்கண் ணேர்புகுந்து வில்லாளரான வல்லாளருடன் விதண்டைவிளைத்து வெற்றி பெறுகின்றவிதம் இவ்வாறென் றறிவாயோ? வீரப்பிரதாபம் பெற்ற விவேக்களை உணர்வாயோ?

நீயும் ஒரு வில்வீரனென்று வீரபட்டங் கட்டிக்கொண்டு வில் லெடுத்துப் போர்தொடுக்க வந்தாயே? நன்று நன்று! அஸ் திஞபுரத்து ராஜகோஷ்டியில் வாட்டாடித் தோற்று மரியாதை இழந்ததுமன்றி உங்கள் நாட்டைப் பறித்துக்கொண்ட நரே ந்திரனவன் உங்கள் மனைவியின் மயிரைப் பற்றி யிழுத்து வந்து சபையிலேற்றி மானபங்கஞ் செய்வித்தபோது தலைநீட் டாதிருந்த உங்கட்கு இன்றிவ் வீரத்திற னெங்கிருந்து மூளைத் தது? மானமும் வல்லமையும் மாருதவனே! கீழே கிடப்பவன் மேல் வருவது முண்டென்பதுபோல், சூரத்துவம் புதிதா யுனக்கிக்காலையி லுண்டா யிருப்பினும் என்னைச்செயித்து இசைபெற உன்னலாமோ? ஆ கிரீடி! விஜயகாண்டீபம் எடு த்து வெற்றி வாகைசூடுதற்கு வந்தாயோ! ஆ பைத்தியக்காரா இராஜேஸ்வரனுகிய துரியோதனமஹாராஜன் சமூகத்தில் பேச் சுமூச்சின்றி அடங்கிகிடந்த பாண்டவர்களில் பின்னிட்டிருந்த நீஎன்னைமிரட்டி ஜயிக்க வந்ததுன் பேதமையே! இதோ இப் போது நான் விடுக்கப்போகின்ற இரவியாஸ்திரங்களால் உன் உடல்முறிப்பட்டு உன்னையொத்தவர்கள் நிந்திக்கத் தலைப்பட்டு நீ நெடுநாளாய்த் தேடிச் சேகரித்த கீர்த்தியுங்கெட்டு நிஷ்டூர மாகிய வசைமேலிட்டுப் பொன்றுடுபோய்ச் சேரும்படியாய் நா ளிட்டு வைத்த நன்னாள் இன்று வந்தொத்துக் கொண்டது. இனியென்னவிருக்கிறது? தாய் தனயன் தம்பியர்கள் தாரம் தனயன் முதலினேரை ஒழித்துவிட்டுச் சண்டைக்குத் தலையிட்டு விராடபுரத்தெல்லையிற் பொன்னுல கடையப்போகிற வுன்னைக் குற்றமான கொடுஞ்சொற் கூறுவானேன்? அப்படிப் பேசுவத னல் எனக்கென்ன லாபம்? ஓ பார்த்தனே! சற்றுநேரத்திற்கு மூன் என்னை ஜயித்துத் துரத்திவிட்டதால் இறுமாந்து மூன் பின்னெண்ணுமல் குறைகுடந் தளும்புவதுபோலும்நொய்யரிசி கொதிபொறுக்காத தன்மைபோலும் விபரீதமாகப் பேசினையே! உன்னுட னெதிர்க்கையில் என்கைவில்லையும் நானேறிய தேரை யும் இழந்து நானும் போர்முனையி லழிந்துபோனதை இன்ன காரணத்திற்கென் றறியாமல், வெற்றி யடைந்தோமென்னும் உற்சாகங்கொண்டு உனக்கிஷ்டமானபடிப் பேசினைபோலும், அப்பா அர்ச்சுனு! யானையைச் சிங்கம் பங்கப்படுத்துவது இயற் கை. அத்தகைய சிங்கம் யானைக்கு இளைத்துப்போமாகில் அந்த யானை சந்தோஷப்பட்டுச் சிங்கத்தைப் பழித்துப்பேசுவது கூடு மோ? உன்னைவல்லவனென்றுபேசிக்கொள்ளுகின்றுர்களே.உன

க்கென்னத்தெரியும்? வில்லானது எவ்வளவு துவண்டு வளைகிற தோ அவ்வளவும்வேகத்திற்கிடமென்று தோன்றவில்லையா? ஆட்டுக்கடா பின்னுக்கிடைவது எதிராட்டின் தலையோட்டிற்குக் கேடென்றுணராயா? ஏதோ காரணத்தினுற் பின்னிட்ட சிங்கமானது, மறுபடியும் வீரிட்டெரிந்து மத்தகத்தைப் பிளந்து மூளையை யுறுஞ்சிப் போடுமென்று சற்றேனும் நீ நினைக்காமற் போனதென்ன? இனி உன்னிடத்திற் பேசுவதிற் பயனில்லை. அப்பிரயோசனு! இனி என் விற்றிரத்தைக் காண்குதியென்று உரத்த தொனிசெய் ததட்டிக் கரத்திலிருக்கும் வில்லைநாட்டி நாண்பூட்டி வலுத்த கணைகளை வந்தித்து மாட்டி வீரலக்ஷணங் காட்டி மிகுந்த விசையுடன் தகுந்த சரங்களை விறுவிறென்று பொழிந்தான்.

சூரியகுமாரனுன கர்னன் தொடுத்த சரங்களினுலும் அவன் மீறிப்பேசிய வீரச்சொற்களினுலும் அர்ச்சுனன்மனம்பதைத்து அனலாஸ்திரம் புகையாஸ்திர மூதலியவைகளை அபிமந்திரித்துப் போக்கிப் பற்பல தேயமாந்தரும் விற்படை வேற்படையுடைய வேந்தரும் வீரசேனைகளும் இருண்டுமருண்டு இளைத்துப் போம்படிச்செய்து கர்னன்மீதுங் கணைகளுந்தினுன்.

இவ்வாறு எண்ணிறந்த அம்பினங்கள் மூந்தியதைக் கர்னன் கண்டு, அதைத் தடுத்தொழிக்கக் கோடி அஸ்திரங்களேவிப் போராடித் தன் சேனையோடும் வேந்தரோடும்சேர்ந்து கிரீடியை வளைந்துகொண்டு ஈட்டி கதை வாள் வேல் சூலம் பிண்டிபாலம் தோமரம் கத்தி கடாரி வாங்கு முசுண்டி முள் முனை சக்கர மூதலிய சஸ்திரங்களை எடுத்தெடுத்தெறிந்து, மூடுபனிபோல் ஜாடுங்காலையில் சிங்கமென்ன நின்ற தனஞ்சயன் செஞ்சுடர்க்கணையை எடுத்து அபிமந்திரித்து பூசைகள் புரிந்து காண்டீப நாரியில் வரிந்து தலைகால் தெரியாமற் சொரிந்தான். அக்கணைகளெல்லாஞ் சேர்ந்து கும்பலிற்போய் விழுந்து தும்பு பறக்கச் சிதறவடிக்கும்போது காவலர் மூதலிய சேனைகள் கடல் முகட்டெழுந்த கதிரவன் முன்பட்ட பனியெனப்பட் டழிந்தார்கள். விண்படரும் மேகம்போலடர்ந்த நான்கு படைகளிலும் புண்படாமற் போனவர்களில்லை இந்தப்பிரகாரம் வந்த சேனைகளெல்லாம் கரமுறிந்து கால் தறிபட்டு சிரமுடைந்து சிலைநெரிந்து சிதைந்தன. வெற்றிபெற வந்தவீரர்கள் வதைந்து சாய்ந்ததையும் பிணச்சேற்றிற் புதைந்து போனதையும் ஒதுங்கியோடுவதையும் பதுங்கிவாடுவதையும் பானுகுமாரனுன

கர்னன் பார்த்துப் படபடத்துச் சினந்து குருகுல சேனையி லுள்ள படைமன்னர் அன்புகூர்ந்து இன்புறுமாறு ஆசாரிய ரான பரசுராமரைப் பணிந்துபோற்றி அழல்வாளி கோடி அனல்வாளி கோடி அரிவாளிகோடி யெடுத்துத் தொடுத்தான். அந்தக் கணைகள்யாவும் செந்தீயிறைத்து ஜகமூற்று நிறைந்து விண்ணைக்கருக்கி மேகங்களைச்சுருக்கி வேலை நீரை வெதுப்பி வெந்நீராகக் குழப்பி விண்டலமளாவிப் பிடித்து மேலிட்டு நின்ற மலையை யிடித்துப் பெருங்காற்றடித்துச் சோனமேகம் போற் பொழிந்து சற்றேனுந் தங்காமற் றிரிவதைப் போர்மு கப் புலியான விஜயபுருட சிலாக்கியன் கண்டு சிங்கமுகமுடைய இந்துமுகாஸ்திரம் ஐந்து ஆய்ந்தெடுத்து அபிமந்திரித்து எதிரி தொட்ட பாணங்களைச் சற்றுநேரத்திற் சிதறவடித்து வெற்றிபெற்று வரக்கடவையென்று விட்டான். அவை அவ னுந்திய வண்ணம் வந்து மூந்திய கணைகளைப் பிளந்து வா னோர் கண்டோடக் களைந்துலாவித் திரிந்தன. இவ்வாறு மூவு லகுங் கொண்டாடக் கொடையாற் பெயர்பெற்று கீர்த்தி விளக் கிய கொற்றவனுகிய கர்னனும், தொடுக்கும் படையாற் றுட்டர் களழியக் கொட்டமடக்கிப் பெயர்விளக்கும் பாண்டவனுகிய பார்த்தனும் ஒருவர்க்கொருவரெதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள் இருவர் கணையும் பரிந்து இருவர் இரதமுஞ்செறிந்து இடை பட்ட சேனையும் சிதைந்து ஆகாயமும் பூமியும் நிறைந்து சூரியனெளியுங் குறைந்து வேடிக்கை பார்த்திருந்த மூவரும் தேவருமறைந்து இடம்பெயர்ந்தார்கள். வாயுதேவனும் உலகி லுலாவுத லொடுங்கி ஸ்தம்பித்துப் போனன். இருவரும் விடு த்தபாணங்களின் வேகத்தினல் வெகுபேர் மாண்டார்கள். அடி க்கடி அவசகுனங்களும் விபரீதங்களும் உண்டாய்த் திகிலும் விளைந்தது. யுத்தஞ்செய்கின்ற இருவர் கண்களுஞ் சுழன்று இருவ ரெண்ணங்களு மழன்று, சிறப்பாய்வருந் தேருந்தே ரும் நெறிப்பாய்வருங் குதிரையும் சிறப்புற்ற தேர் பாகரும் ஆர்க்கின்ற கொடிகள் ஒன்றேடொன் றூடுதாக்கி அனர்த்தம் உண்டாக்கியபோது, கர்னன் கனைத்து இடம்வலம் வலமிட மாகத் தேரைத் திருப்பி கர்ஜித்து பெரும்புலியென்ன புகுந்து அடா அர்ச்சுன ! ஒருவருஷகாலங் கடத்தவேண்டிய அஞ் ஞாதவாசத்தில் இன்னம் ஒருநாள் கழிக்கவேண்டி யிருக்க, அதற்குள் அவசரமாய் வெளிப்பட்ட உன்னல் மறுமுறைபாஞ் சாலியுடன் நீங்களைந்துபேரும் வனவாசஞ் செய்ய நேரிட்

டதே. அது நீங்கள் சபையிற்சொல்லிய சத்தியவசனந்தானே அதை நீமறந்து ஏனோ மெத்தத் தத்திச் சுற்றித் தலைகீழாய் வீழ்கின்றாய்? கற்றவித்தையெல்லாங் காட்டுகின்றாய் குற்றமற்ற வனைப்போற் கொண்டானடிக்கின்றாய். இதோ நான் விடப் போகின்ற சிலீமுகங்களினால் நீ இறந்துபோவாயேல், "கூ.ண் டோடுபோயிற்று குளிருங் காய்ச்சலும்' என்னும் பழமொழிப் படி மற்றவர்களை மன்னிக்கப்படும். ஒருவேளை என்கணைக்குத் தப்பி பிழைப்பாயாகில் இன்னும் பதின்மூன்றுவருடம் வன வாசம் பண்ணவேண்டும். இவ்வாறே ஒவ்வொரு அஞ்ஞாதவா சந்தோறும் உங்களை யெப்படியாகிலுங்கண்டுபிடித்துக்காட்டை அரசாளவிடுத்து நாங்கள் நாட்டுக்கரசராயிருந்து எங்கள்காலத் தை இன்பமாய்கழிப்போம் உங்கள்காலத்தை உதவாமலொழிப் போம் இந்த ஞாலத்தைஇசையுடன்புரப்போம் நீங்கள்செய்யும் இந்திரஜாலத்தை பசையறக்கரைப்போமென்று சிந்தைவெம் பித் தீ பொறிபறக்கும் நெருப்புக்கணைகளை ஒன்றின்பின்னொ ன்றாக வுந்தி நிரைநிரையாகச் சிந்தி அர்ச்சுனனையும் அவனு டையதேரிற்பூட்டிய அஸ்வங்களையும்சாரதியும்அலக்கழித்தான் கர்னன் சிந்திய அந்தக்கணைகளானவையும் ஆகாச பாணம்போ லிறைந்து இராகுக்கிரகம்போல் விரைந்து பரந்து எரிந்து வருகின்ற கோரத்தைப் பார்த்தன் பார்த்து கண்ணும் மனமுங் கறுத்து விண்ணும் மேகமும் வேகச்செறுத்து வின்னாணிவீக்கி ஒன்றுபட்டோடச் சரங்களைத்தாக்கிப் பட்டப்பகற்போல் வெ ட்ட வெளியாக்கிப் பானுகுமாரன் உந்திய பாணங்களை யெல் லாம் நடுப்பாதியில் துண்டித்து, அவனது சேனைகளையும் நிலை கெட்டோடச் செய்து, இந்தக் கர்னனை எதிரியாகக் கொண்டு நாமிவனுக்கு நேராகநின்று போராடுவதும் இவன் நம்மை யடிப்பதும் நாம் இவனை யடிப்பதும் பெருமையாயிருக்கவில்லை. பார்க்கின்றபேர்கள் இவனுஞ் சுத்தவீரன்தான் இவனால் அர்ச் சுனனும் அடிபட்டான் வெகுநேரஞ் சண்டைசெய்தானென்று சொல்லுவதற்கு இடமுண்டாகும். ஆதலால் இது நமக்குத் தகாது. இவனோடெதிர்த்து வெகுநேரமாகிறதென்று நெற்றி வியர்த்துப் புருவமத்தி நெறித்துச் சற்றுநகைத்து முற்றப்பகை த்து உச்சிதமான வச்சிராஸ்திரந் தொடுத்து அவனுக்கு உடற் காப்பாகிய கவசத்தையும் மார்பையும் உடலையும் பீறிக்கிழித் துப் பெருந் துளையாக்கி உதிரம் பெருகி யோடச் செய்து அவ் வளவில் விட்டுவிடாமல் இரண்டு காளமேகக் கணையைத்தாக்கி

வீணைப் பிதற்றும் வாய்மேலடித்துக் கச்சை நெடுங்கொடியைப் பிச்செறிந்தொடித்துக் கண்களிரண்டிலும் புண்படவடித்துப் பிரமிக்கச்செய்து, நவரத்தினமுடி தவறக் கெடுத்து, வாகுவலய முதலிய மதாணிப் பதக்கங்களையுமாற்றிப் பாரியவில்லைப் படீரெனமுறித்துப் பாவியான கர்னனைப் பார்க்க பார்க்கப் பற்றிக்கொண்ட வயிற்றெரிச்சலுடன் வைரம்பற்றிய எரிகணையிறைத்து அவன் இருதோளையுந் துளைத்துப் பகைத்தெரித்த பரிவாரங்களையும் வளைத்துக்கொண்டு பஞ்சுபோற் குமுக்கிக் குவித்துக் குலைகுலைந்தோட ஜாடியடித்து எதிரொருவருமின்றி எங்குந்தனித்து ஊடாடி வருந்தாடாளனான தனஞ்சயனை வக்ஷஸ்தலத்தில் மகாலட்சுமியை வைத்தருளிய மாயனும் அவரது திருநாபிக்கமலத்தெழுந்தருளிய சேயனும்பக்ஷத்துடன்மகிழ்ந்து பரிந்தார்கள். தேவர்களும் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

இப்பால் அங்கதேசாதிபன் அர்ச்சுனனாலடியுண்டுதனக்கு உயிர்த் துணையான வில்லும் ஒடிந்து ஜீவரத்தினத்தை யிழந்த செந்தலை நாகம்போற் சிந்தை தளர்ந்து பின்னுந் தைரியம் விடாமற் கிளர்ந்து, வேறு விற்பிடித்து மின்போற் பிரகாசிக்கின்ற நாரியிருக்கித் திசாதிசைகள் நடுங்க சந்திரசூரியர் உதிரவானிறைத்த மோன முனிவரும் ஞான முனிவரும் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் முக்குண முத்தொழில் விளையாட்டுடைய மூவவர்களும் பேரானந்தங்கொள்ளும்படிக் கொஞ்ச நேரந்திற்குள்ளாகத் துரோணமேகம் பொழிவதுபோற் கொடிய விஷத்தைக் கக்குகின்ற கணைகளைக் கைக்கொண்ட மட்டுங் கட்டுகட்டாகத் தொடுத்தான். இவ்வாறு கர்னன் றெடுத்த கணைகளினால் அர்ச்சுனனுடைய தேரும் நான்கு குதிரைகளும் உத்தரகுமாரனான சாரதியும் அலக்கழிந்து கலக்கங்கொண்டார்கள். அவ்வேளையில் எங்கும் புகழ்ந்தேத்தாநின்ற பற்குணனானவன் அமுதாகரனென்னும் அர்த்த சந்திர பாணத்தை நிமிடீகரிக்கக் காண்டீபத்திற் பூட்டிக் கடுகத் தெரித்துக் கர்னனால் விடப்பட்ட காலாக்கினிக் கணைகளையெல்லாம் ஒன்று போன வழி மற்றென்று போகவிடாமல் தகர்த்துக் கிழித்து ஒழித்து பழித்து இடியாஸ்திரங்களை முடியப் பாப்பி வடுவில்லாத் கர்னன் பிடித்திருந்த வில்வளவை நிமிர்த்து மளமளவென்று நடுவற முறித்தான்.

அப்போது, அங்கதேச பட்டாபிஷேகத்தைத் துட்டரைக் கொட்டமடக்கும் துரியோதனனாற் கட்டிக்கொண்ட கர்னராஜன் தன்கையிலிருந்த வட்டவரிவில்லானது அர்ச்சுனனால் வெட்டுண்டொழிந்தபோதே அதுகெட்டதென்று விட்டெறிந்து எட்டுத்திக்குங் கெட்டயரும்படி ஆர்ப்பரித்து வச்சிரக்கட்டிட்ட மலைபோன்ற கதாயுதமெடுத்து விறுவிறெனச்சுழற்றி விட்டெறிந்தான். அதனால் குவலயம் நடுங்கிப் பின்வாங்க அலைகடல் நிலைதவறி முன்னேங்க திசையானை யெட்டுந் திடுக்கிட்டொதுங்க சக்கரவாளந் தலைதாழ்த்திப் பதுங்க எங்குமில்லாம லுழக்கி உக்கிராகாரமாக வருகின்ற கதாயுதக் கடுமையைக் காண்டீபன் கண்டு வயிரக்கணை யொன்று மந்திரித்தெடுத்து மலையுடன் மலைவுறுமாறு கதாயுதம் வருவதைக் காட்டிக் காதளவும் இழுத்து மாட்டினன். அந்த வயிரக்கணையானது வந்து கர்னன்வீசிய கதையை வழிமறித்துக்கொண்டு, அதை அனந்தங்கோடி சக்கை சக்கையாயுடைத்து வெற்றி பெறுவதற்குவிரும்பிவந்த அவன்சேனைகளின் மேலிறைத்து அவர்களையுஞ் சின்னபின்னமாக்கியது. அதனால் சேனைகளுந் தானுஞ் சகிக்க மாட்டாமல் கவண்கல் லடியுண் டழிந்தவர்களைப்போல் கை கால் வாய் சிரம் உரம் முதலிய உறுப்புகளும் வருந்தி மடங்கி யோடினர்கள். இவ்வாருகத் தன்படைமன்னர் முதலாகிய சேனைகளும்அவ்விடத்திற் பொருந்திப் போர்கொடுக்க மாட்டாமல் மாறுபட்டோடினதையும் தானெடுத்தெறிந்த தண்டாயுதமானது உமியுந் தவிடும்போல முறிந்துபறந்து சிதறிப்போனதையும் எதிரியாகிய இந்திர குமாரனும் அவனேறிய தேரும் அத்தேரிற்பூட்டிய குதிரையும் சாரதியும் அணுவளவும் பழுதுறுமலிருக்கும் அதிசயத்தையும் தன்னுடைய கதாயுதம் அநியாயமாய்ப்போன புதுமையையும் அந்த அர்ச்சுனன் கணைகள் அதிக்கிரமித்துக் கொல்லுகின்ற மந்திரத்திறமையையும் கர்னன்கண்டு பெருமூச்செறிந்து ஏக்கங்கொண்டு யாதொன்றுந் தோன்ருமல் இளைத்து நின்றுவிட்டான். அப்படிநின்ற அங்கராஜனைச் சங்கிராமவிஜயன் பார்த்து கெக்கலிகொட்டி நகைத்து மெத்த போர்வீரர்களை யடித்துசெத்துப் போகமுடித்து வெற்றிபெறப் படித்திருக்கிற பத்துக்கணைகளை ஆராய்ந்தெடுத்து பற்பல பூசைகள்செய்து உபசாரத்துடன் வணங்கி அபிமந்திரித்து தெரித்தான். அந்தக்கணைகள் பந்த பாசம் போற் பற்றி எட்டுத்திக்கிலுஞ் சுற்றிக் கர்னன் ஊர்ந்துவந்த

கனகமயமான ரதமும் அந்தரத்திற்பூட்டிய வேகக்குதிரையும் அப்புரவியின் மனமும் எஜமானுடைய இஷ்டத்திற் கேற்கும் படியாய்த் தேர்செலுத்துஞ் சாரதியும் ஒருக்ஷணத்தி லழிய ஒழித்து அக்கம்பக்கத்தில் நிற்கும்படைகளைக்கழித்து அண்ட கடாகம்வரையிலுஞ்சென்று உலாவிக்கொண்டிராநின்ற பாணங்களையும். கலைமதிமுகங் கடுத்துக்கறுத்து நிற்கின்ற காண்டீபனையும் கர்னன்கண்டுகனல்வீசக்காய்ந்து. சாய்ந்துபோன தேர்விட்டிறங்கிப் பாய்ந்து உதடுமடித்து முகஞ்சுளித்துக் கைவேல் கதிர்வேல் வடிவேல் நெடுவேல் முதலிய வேலாயுதங்களைப் போக்கி பூமியில் நின்று செவ்வையான யுத்தஞ் செய்தான். இதன்றியும் நான்குபுறத்துந் திரும்பி வாங்குவரிசைகள் விரும்பி வளைந்து விளையாடி வருகின்ற செங்கதிர்ச்சேயனைச் சிலவிஜயன் பார்த்து இனி யிவனை இவ்விடத்திலிருக்கச் செய்யலாகாகாதென்றெண்ணி விருதுகட்டிய அம்பொன்றெடுத்துபிரமாஸ்திர மந்திரத்தை யுச்சரித்து ஆசாரிய வணக்கஞ்செய்து அரைக்ஷணத்திற் றூற்றினன். அந்தப் பிரமாஸ்திரம் புறப்பட்டு கர்னனெறிந்த வேலாயுதங்களை யெல்லாம் அதஞ்செய்து அந்தக் கர்னனுடைய மார்புந்தோளும் புண்பட்டுத் துளைபட்டு மயிர்க்கால்தோறுங் கண்விட்டு இரத்தப்பிரவாகமாக்கி மிக வருத்தப்படுத்தியது. அதனல் கர்னனுடைய தேகமுழுமையுஞ் சரங்கள் பாய்ந்து அம்புப்பயிர்நட்ட செம்பொன் மலைபோலோய்ந்து வருந்தித், தலைசாய்த்து எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு வேறு வகையில்லாமல் படுகுழியில் வீழ்ந்து பரதவிக்கும் யானைபோல் நிலத்தில் நிற்கின்ற கர்னராஜனைச் சுவேதவாகனன்கண்டு வேகத்தக்க கோபங்கொண்டுஇரக்கமென்பது எவ்வளவுமில்லாமல் மகிமைபெற்ற சரங்களை வாரிவாரிச் சொரிந்தான். அர்ச்சுனனவன் அஸ்தலாகவத்தால் அமோகமாகப் பொழிந்த அஸ்திரங்கள் யாவும் காடாக்கினிபோ லெரிந்துக் கர்னன் நெற்றியிற் கட்டியிருந்த வீரப்பட்டத்தைத் துட்டத்தனையாய்ப் பொடித்துப் பட்டங்கட்டிய நெற்றியில் பொட்டிட்டதுபோல் முத்திரையடித்து ஊசி நுழைதற் கிடமில்லாமலுருகி அவன் தேகத்தில் ஊடாடி பருவியகாலையில் யாதொன்றும் யோசிப்பதற்கிடமில்லாமல் பெருமை பெறக்கருதிய சாமர்த்தியமும்விட்டுச்சண்டைமுனையுங்கெட்டு தானும் புறமுதுகிட்டு சங்கைமேலிட்டோடினன். அக்காலையில் அர்ச்சுனன்தேரிலிருந்த உத்தரகுமாரன் பளபளவென்று இரண்டு கைகளையுங்கொட்டிக் கலகலவென்று நகைத்து ஓகோவென்றிரைந்து விரைந்து தேர்விட்டான்.

அஞ்ஞான வஞ்சகத்தில் அனுதினமும் கருத்தைப் பொருந்திய துரியோதனனும். அவன் தம்பிமார்களும், குற்றத்திற்கு மிகத் திடஞ்சொல்லித் தேற்றுகின்ற சகுனி முதலிய மற்றையோர்களும் அர்ச்சுனன்செய்த யுத்தமுகத்திற் புறங்கொடுத்தோடுகின்ற கர்னனைக்கண்டு கவலைமேற்கொண்டு ஐயையோ இனியெக்காலத்திலும் நமக்கு ஜயமில்லை. இப்போதிருக்கின்ற அரசாக்ஷியும் போய்விடுமென்று ஏங்கித் தளர்ந்தார்கள். சூரியனுக்கொப்பாகிய ஆரியர்களான வீஷ்டுமோசாரியர் கிருபாசாரியர் துரோணச்சாரியர் முதலிய பெரியோர்களும் முகமலர்ந்து அகமகிழ்ந்து புயம்பூரித்து தேகம்பாரித்து ஜயமுஞ்செல்வமும் தனஞ்சயனே பெறுவான். அவன் தீரனென்பதற்குத் தடையுமுண்டோவென்று வாழ்த்தினார்கள்.

அவ்வேளையில், அதிரதத்தலைவர்களில் எவரும்எனக்கிணையாகமாட்டார்களென்று ஆவிபறியப் பலகாலுங்கூறித் தேரிய அங்கதேசாதிபன் சங்கடப்பட்டு நொந்து பின்காற் பிடரியிலடிபட ஓடுகின்றதை அழகிய தேர்மேல் அமர்ந்திருந்த அஸ்வத்தாமா கண்டு வெகுண்டு அவசரத்தில் தன் தேரை முடுக்கிச் சென்று இந்தக்காலத்தில் அந்தக்கொடையாளியைத் தடுத்துப் பேசவேண்டுமென்றுபோனான். இவன் தேரோடிவருகின்ற பேரோசையைக் கேட்டுமுன்னமே கலவரங்கொண் டோடிவருகின்ற கர்னன் திரும்பிப்பார்க்க அவகாசமும் திடதைரிய தீரமுமில்லாதவனாய், அர்ச்சுனன் துரத்தியடிக்க வருகின்றானோவென்று மேலும்மேலுந் திகிலடைந்து பின்னும் முடுக்காய்ப் பதறிப் பூமிமேலிடறி விழுந்தோடினான். இவ்வாறிளைத்துப் பிராணபயங்கொண்டோடுகின்ற கர்னனை அஸ்வத்தாமன் மறித்து படையாளியான பாரமார்த்தியரே! நான் அஸ்வத்தாமன். நீர் கண்பொறி கலங்கித் தலை கவிழ்ந்தோடும் வேளையில் என்னை அர்ச்சுனனென்றெண்ணி ஆத்திரப்பட்டு ஓடவேண்டாம். நில்லும் நில்லும், ஐயோ பாவம். சற்றே நிதானித்துப்பாரும். இங்கேவாரும். இளைப்பாறும்! ஓகோ ஓகோ! இதென்ன கோலம் ஐயோ! பொல்லாதகாலம்! ஏனிவ்வாறோடுகின்றீர்? புழுதியிற்புரண்டொதுங்கிக் கண்களிற்சலம்கலங்கி மார்புந்தோளுங் காலுங்கையும் நடுங்கிப் போவானேன்? எதிரிகள் வாயெடுக்கவொட்டாமல்வாயாடுகின்றஉமதுவசனம் ஒடுங்கிப்போவானேன்? காரணஞ்சொல்லும் காரியவானே! நாமெல்லோருங்கூடி மாடுமடக்கிய அவ்விடத்தில் சற்றுநேரத்திற்கு முன்னே இதோ ஓடிவரு

வது ஒற்றைத்தேரென்றும் அதன்மேல் வருகின்றவன் தனிய னென்றும் அவன் கைப்பிடித்திருப்பது ஒரு வில்லென் றும் அவன் எனக்கெம்மாத்திரமென்றும் ஆணவமாய்ப்பேசி, நீங்களிருவரும் எனக்குப்பின்னின்று வேடிக்கைப் பாருங்களெ ன்றேசி பந்திப்பாகிய படைகளுடன் சென்று முந்திப்போய் நின்று முனைந்து போர்புரியப் போனாயே? அப்பா கர்ணா! நீ கைப்பிடித்திருந்த வில்லெங்கே? ஜெயிப்பேனென்ற சொல் லெங்கே? கச்சைக்கொடி யெங்கே? சோம்பாதோடுந் துரக மெங்கே? தருணத்திற் காக்குஞ் சாரதியெங்கே? தந்திச் சேனை யெங்கே? மந்திரஉச்சரிப்பெங்கே? வீரப்பட்டமெங்கே? முத்தா லவட்டமெங்கே? மாணிக்கக் கவசமெங்கே? தூணிக் கவசமெங் கே சொல்லப்பா வெல்லப்பா கிணுமிணுப்பாய்ச் சொல்லுஞ் சொற்சோர்வில்லாத விற்சாதுரியனே? வேந்தன் தம்பியாகிய துச்சாதனனெங்கே? மச்சானெங்கே? மாமனெங்கே? பச்சாதா பம்பார்க்காதபதிதனே! மாறுபட்டுவரும் பகையாளிகளைப் பேர் பெற்றஆயுதங்களினால் தாறுமாறாகக்கூறுகூறாக்கி வேறுலகாள விட்டு இந்நிலம்புரக்க வலம்புரி மாலையணிந்த துரியோதன மகாராஜனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிச் செல்வவந்தனா க்குகிறேனென்றும் அர்ச்சுனனுக்கு வைரி நானொருவனேயென் றும் பெருமை பாராட்டி அருமையாகச் சொல்லிய நீ அந்த அர்ச்சுனனாலடிபட்டுப் பெருகி வழிகின்ற இரத்தவெள்ளத்தில் நீந்தி விசனமாந்தி இருகையேந்தி நிலத்தில் வீழ்ந்து நெடும் காற் புதைய ஓடவேண்டியதென்ன? உத்தமனே! எங்களைப் போன்றவர்களல்லவா ஒருவனுடைய அன்னத்தைப் புசித்து யுத்தம் நேரிட்டகாலத்தில் எஜமானனை யிகழ்ந்து எதிரியைப் புகழ்ந்து நன்றிகுன்றி மானங்கெட்டு நாணம்விட்டு நடக்கத் தக் கவர்கள்? இதன்றி, தீரத்துடன் ஜயிக்கப்போகின்ற உம்மை யொத்த வீராளுடைய பக்கத்திலிருந்து நச்சு நச்சென்று லச் சைகெட்டுப் பேசி, ஜயிப்பவர்களையுந் தடுத்து அவர்களுக்குள்ள திடதைரியத்தையுங் கெடுத்து வெல்லுகின்றவர்கட்கு உற்சாகஞ் சொல்லாமலும் காரியத்தாழ்ச்சி செய்பவர் நாங்களாதலால், எங்களை ஊர்முகமோடிப் போகச் சொன்னாய். அப்படிப் போக மனமில்லாதவர்கள் அர்ச்சுனனை முடித்து வெற்றிபெறப் போ கிற என் யுத்தவல்லபத்தை படித்து எனக்குபின் நின்று கண்டு சந்தோஷப்படுங்களென்று பேசினாய். ஐயோ! எங்கள் கதிதான் அப்படிக்கானாலும் வாய்ப்பகட்டுரைத்த உன்கதியை யோசிக்கு

மிடத்தில் போர்முனையை விடுத்துச் சாதுவாகிய பாண்டவர்களுக்குச் சந்தோஷங் கொடுத்து உனக்கு அன்னமிட்டு ரக்ஷித்த துரியோதனனுக்குத் துன்பமூட்டை கட்டிப்போட்டு நீ பெற்றிருந்த புகழையுமிழந்து நன்றி மறவாத வெற்றிவீரனனையே! வீரசுதந்தரனே! இப்போது ஓடுகின்ற நீ ஒருவேளை திரும்பி வருவையாகில் உன்னைக் காப்பாற்றிய துரியோதனனுக்கு என்னசொல்வாய்? பெரியோர் முதலிய பிராமணர்களுக்கு க்ஷாத்திரமில்லை; வைதீக சாந்தவ்ஸ்த முடையவர்கள்; க்ஷாத்திரமுள்ள க்ஷத்திரியகுலாதிபன் நான்தான் என்று மார்தட்டிப் பேசிய நராதிபனே! எக்காரியங்களையும் எண்ணித் துணியாமல் வீண்ணனம் பேசுகின்ற வீணனே! இத்தருணத்தில் நானிசைப்பதைக் கேட்பாயாக உலகத்தில் மௌடீகர்களா யிருக்கின்றவர்கள் இருந்தவிடம்விட் டெழுந்திராமல் வாய்கொண்டமட்டும் வசனிப்பார்கள். சொல்லியவண்ணம் நடத்தமாட்டார்கள் அப்படி நடத்தலாமென்பது சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய திசைமுகனலுங் கூடாது. ஆகையால் கெடிவ்ஸ்தலாதிபனான கௌரவகுல முதல்வனால் தனம் தானியம் சம்பத்து பசுபத்தினி புத்திர மித்திர பாக்கியமும் படைத்து பொக்கிஷப் பொருளைப் பூரியாய்க் கொடுத்து புகழுடம்பெடுத்துப் பூரித்திருக்கும் புஜபல வலிமையால் முன்பின் யோசியாமல் தாறுமாருய்ப் பேசிவிட்டாய். மகான்களுடைய மனதையு முறியடித்தாய். உன் பேச்சின்படி முடிப்பதற்கு உனக்கும் அசாத்தியமாயிற்று. ஒரு சிங்கத்தைப் பதினாயிரம் யானைகள் வளைத்துக்கொண்டாலும், குப்பைமேடு தங்கத்தை மறைத்துக்கொண்டாலும், சிங்கத்திற்கும் தங்கத்திற்கும் பங்கம் வருமா? கிரீடியை யினிச் சயிக்கலாமென் றெண்ணுதே? அங்கர்கோனே! என்று பற்பலவிதமா யெடுத்துப் படித்துத் தவடையிலறைந்ததுபோற் பேசியபோது, சூராதிசூரனும் அஸ்திரசஸ்திர சாமர்த்தியனுமாகிய கர்னன் யாதொன்றும் பேசாமல் எதிர்த்து வாயாடாமல் தலையெடுத்துப் பாராமல் சமயத்திற்குத் தக்கபடி சொல்லாமல் அர்ச்சுனனால் மடிந்த பிணமலைகளுக்குப் பின்னாலொதுங்கி ஆமைபோற் பதுங்கி அகுதிபோன்று நின்றான், அவன்கதி அப்படியிருக்க வாசத்தேன் மருவிக்குலவிய வனசத்தார்மாலை நிலவிய வீரத்தோள் பூரித்திலங்கிய தனுர்வேதியர் குமாரனென மருவிய அஸ்வத்தாமா வென்னும் அதிரமுதல்வன் யுத்தத்திற் புறமிட்டோடும் விதவைமுகத்தில் விழிக்கலாகாது. விழித்து வசனிப்பது மிகு பாவ

மென்று அவ்விடம் விட்டு நீங்கித் தனது தந்தைமுதலிய பெரியோர்களிருக்குஞ் சார்பிற்போய்ச் சார்ந்தான். இங்கிப்படியிருக்க, அருச்சுனனிடத்தில் நடந்த அதிசயத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும் ஜனமேஜய மஹாராஜனே என்று வைசம்பாயனர் சொல்லலுற்றார்.

பிறகு விஜயவீரப்பெருமையாற் சிறந்த அர்ச்சுனன் பொற்சிகரங் கூடிய அனுமக்கொடியாடும் தேர்மீதிருந்து கர்னன் ஓடும்போது கைகொட்டி நகைத்த உத்தரகுமாரனை யதட்டி ஆ ஆ வென்றான். அந்த அதட்டலைக்கேட்ட உத்தரகுமாரன் கர்ப்பம்கலங்கி சர்ப்பம்போல் வளைந்து ஒருவாறு வாடி தாயூட்டிய செவ்வெண்ணெயைக் கக்கி உறங்கியுழன்று ஒடுங்கியழன்று தேரிற் சாய்ந்தான். இவ்வாறிளைத்த விராடபுத்திரனைப் பாண்டுபுத்திரன் பார்த்துப் பரிதாபங்கொண்டு மிகப் பயந்து விட்டானென்று தன்னுடைய சித்தத்திற் றேர்ந்து மகிழ்ந்த முகமும் குளிர்ந்த பார்வையும் கனிந்த சொல்லுங் கசிந்த அன்புள்ளவனுய்ச் சொல்லுகின்றான். மச்சகுலத்திற்கணியாகிய மணியே! இச் ஜகத்திற் பிரகாசிக்கிற இரவிமைந்தனான கர்னன் என்னுடனெதிர்த்து அதிர்ந்து போர்புரிந்து வெறுங்கை வீணன்போல் பின்னிட்டோடிப்போனான். அவனோடி விட்டானென்று நாம் அலக்ஷியமா யிருக்கலாகாது. இராஜவீரர்கள் யுத்தத்தில் யிளைத்து ஓட்டமெடுப்பதுமுண்டு. மறுபடியுங் கிளைத்துவந்து போர் தொடுப்பதுமுண்டு. இதன்றி அங்கர்கோனை அடித்துத் துரத்தியதுபோல் பெருங்காடென்னக் கலந்து நமக்கு நேரில் அடர்ந்து பெருமுழக்க மிட்டிருக்கின்ற சேனைகளுடன் அதிரதர்முதலிய வேந்தர்களையும் வென்று ஜயம்பெறவேண்டி யிருப்பதனால் இவ்விடத்திற் கூடியுள்ளவர்கள் இன்னாரின்னாரென்று நீ தெரிந்துகொள்ளும்படி சொல்லுகிறேன்கேள் என்றான்.

நறுமலர் மாலையையணிந்த தோளிணையுடைய வாட்படை மைந்தனே! இதோ நம்முடைய எதிரில் நிற்கின்றவர்கள் நெய்த நிலக் கருப்பொருளாகிய பனையைக் கொடியிலெழுதிப் படைத்திருக்கின்றவர். பாரிய தேரினையுடைய வீரியர். தெய்வத்தன்மை பெற்ற அஷ்ட வசுக்களில் ஜேஷ்டரானவர். இவ்வுலக முதலிய எவ்வுலகுங் கொண்டாட நின்ற எங்கள் குலத்தலைவர். இவரது தந்தையாகிய சந்தனுமகாராஜனுக்குப் பரிமளகந்தியாருடைய போகநலங் கிடைக்கும்படி விவாகஞ் செய்வித்தவர். அந்த விவாக முன்னிலையில், இவர் அனுபவிக்கவே

ண்டிய சகலவைபவ சம்பிரமங்களையும் சிறுவயதிற் கைவிட்டு இராஜயோகமான விரதவழியில் நின்று வீஷ்மொசாரியரென்று பேர்கொண்டு மெய்வழி கண்ட மேன்மையோர்களால் மேன்மைபெற்றவர். இவர் எந்தகாலத்தில் இறக்கவேண்டுமென்று எண்ணுகின்றாரோ அந்தக்காலத்தில் எமதருமராஜன் இவரிடத்திற்கு வரவேண்டுமல்லது மற்றஆத்மகோடிகள்போற் கருதி வரலாகாது. இவருடைய ஆயுண்முடிவில் தண்டபாச சூலகண்டகனாகிய நமன் வந்தாலும் அவனுடைய அதிகார வேதை அற்றுப்போம்படிச் சத்தியசீல வுத்தமனான சந்தனுமஹாராஜன் வரங்கொடுக்க ஆசீர்வசனமுந் தந்தருளப் பெற்றவர். இவ்வுலகத்தில் இவரெத்தனை நாளைக் கிருந்தாலுமிருக்கலாம். இவர்தானப்பா எங்கள் மூதாதையாகிய பாட்டன்.

சத்துவகுண புத்தி நுட்பத்தால் கற்றறிவுடைய உத்தரகுமாரனே! இந்த வீஷ்மொசாரியருக்கு அண்டையில் சண்டைக்கு வந்திருக்கின்ற, நான்கு வேதத்தையும் பொறித்த நான்மறைக் கொடிதரித்த சக்கரத்தேர்மே லமர்ந்திருக்குஞ் சுவாமியவர்கள் தேன்சாறுபாய மாஞ்சோலை வீறும் பாஞ்சால தேசத்தையாளும் துருபதராஜன் கொண்ட கர்வத்தைப் பங்கப்படுத்தினவர். அறுபத்துநான்கு கலைக்ஞானங்களும் ஐயந்திரியில்லாமல், விருத்திப் பொருளுடன் ஆராய்ந் துணர்ந்தவர். வேதசாஸ்திரங்கள் முற்று மஸ்திரம்பெறத் தேர்ந்தவர். சாம்பிரதாய தனுர்வேத மோர்ந்தவர். மிக்கத் திரவிய சம்பன்னர்களுக்குச் சிலைத்திறந் தெரிவிக்கும் விற்குருவானவர். முடிதாங்கிய தேவர்களும் படியோங்கிய முனீஸ்வரர்களும் பணியும்படியான பதம் பெற்றவர். உத்தம க்ஷத்திரிய குலத்திலுற்றவர்போல் வெற்றிவாகை படைத்த வீரப்பிரதாபர். மாதணி முதலிய திராணியுடையவர். இவர்தானையா எங்களுக்குக் குருவாகிய துரோணசாரியர்.

சங்கிராம விற்குருவாகிய துரோணசாரியருக்கும் கங்காபுத்திரரான வீஷ்மொசாரியருக்கும் நடுவில் வெள்ளைக்கொடியும் பொன்னிறமுடியும் வீரபட்டமும் வேகப்புரவியும்பூட்டி மேகமளாவிய வெண்கல தேரோட்டி ஊக்கத்துடன்வந்திருக்குந் தீர்க்கமும் அமுதங் குலாவிய மதிமுகமும் குமுதமனைய சிறுநகைக் குறுவியர்வும் பெருமிதமும் அருள்விழியும் குறுமணியாற்செய்த ஆபரண அலங்காரமும் பிரமதேஜசும் பணைத்ததோளும் வீரகண்டை தரித்தாளும் சௌந்தரிய காந்தியும் தவமும் ஜபமும் வரமும் உரமும் பொறுமையுமுடையவர். தனுர்வேதத்திலும்

சதுர்வேதத்திலும் நிபுணரானவர். இந்தக் குவலயமெல்லாங் கொண்டாடுங் குண நிதியாகிய கிருபாசாரியர்.

இந்தக் கிருபாசாரியருக்கருகில் நிற்கின்ற அழகிய தேரா ளியானவர் பஞ்சபாணந்தரித்த மன்மதனென்று சிலர் பேச வேலாயுதந்தரித்த பாலசுப்பிரமணியரென்று பலர் சொல்லச் சோடசகலை நிறைந்த சந்திரனென்று சிலர் துதிக்க வச்சிராயுத ந்தாங்கிய இந்திரனென்னப் பலர்மதிக்கமூதண்ட நடுங்குங் கோதண்டராமனென்று சிற்சிலர்கொண்டாட பிதாவாக்கிய பரிபாலனஞ்செய்த பரசுராமனென்று பற்பலர் வந்திக்க இவ்வாறு எப்புவனமுங்கொண்டாட ஒப்புவமையில்லாத தோற்றம்படைத்தபுண்ணியன். முப்புரமெரித்த எப்பொருட்கிறையான முக்கண்மூர்த்தியின் திருவருட் பயன்பெற்றக்காளை. ஒரு க்ஷணத்தில் திரிபுவனத்தையும் அழிக்குங் குழக்கன்று போன்ற அஸ்வத்தாமா. எங்கள் குருவான துரோணுசாரியருடைய குமாரன் எனக்குரியமித்திரன். விராடபுத்திரனுன உத்தாகுமாரனே! இப்போது நான்சொல்லிவந்த வித்தக வீஷ்மொசாரியரும் துரோணுசாரியரும் கிருபாசாரியரும் அஸ்வத்தாமாவும் என்னிடத்தில் அருமைபாராட்டி அன்புவைத் திருக்கின்றவர்கள். குற்றமற்ற விற்றிறம் பெற்றவர்கள். அப்படிக்கிருப்பினும் அவர்களுடன் போர்புரியவேண்டிய அவசிய மில்லை இன்னம் நாம் வெல்லவேண்டிய ஆசாமிகள்வேறிருக்கின்ருர்கள். அவர்களை முன்பின் பாராமல் முதலற கொன்று வெற்றிபெறுவது நமக்கு மேலாகிய கீர்த்தியாம். இன்று பூர்த்தியாகப் போர்புரிந்து புகமூறச் செய்வோமாகில், அது, நல்லதிடத்தையும் திறத்தையும் அறத்தையும் மகிமையையும் நமக்கு விளக்காமற் போகாது. ஆகையால் நாம்வெல்லவேண்டிய மேவலரைச் சொல்லுகிறேனென்று விளம்பலுற்ருன்.

உத்தமனென்னும் உத்தரனே! நமக்குநேரில் நீலக்கொடியாடை பறக்குந் தேரிலிருப்பவன் வணங்காமுடிமன்னனை வணங்கி அவனதுமதியை மயக்கித் தன்வசமா யிணக்கி இந்திரப்பிரஸ்தத்தி லிருந்த எம்மை வரவழைத்து வஞ்சகச் சூதாடச் செய்த கொடும்பாவி. மகாசபைகூடிய மன்னர் முதலிய மாநகரச் சனங்களும் எங்களைக்கண்டு கண்கலங்கும்படியா யியற்றிய காந்தாரதேச வீரன். சவுபலராஜகுமாரன். எங்கள் சமஸ்தானத்தைக் கெடுக்கப்புகுந்த கருப்பன். கபடமடைந்த குடிக்கைக்

கடைவால் விஷங்கொண்ட செந்தேள். எக்காலத்தும் நம்பப் படாத உரகம். இவன்தானையா சகுனியென்பவன்.

அந்தச் சகுனிமாமனுக்குச் சமீபத்தில் குச்சிதமில்லாச் செச்சைக் கொடியோடு அச்சடித்ததுபோல் உச்சித விற்பிடித்து வச்சிரத்தேரேறி விசித்திரப்பணி பூண்டிருப்பவன் நச்சரவக் கொடியோனுக்குத் தம்பி இளவரசுப் பட்டங்கட்டிக்கொண்ட தம்பி, சர்வதந்திர வுபாயசுதந்திரன். பழிபாவத்திற் கஞ்சாத பஞ்சமாபாதகன், கொஞ்சமேனும் நெஞ்சிரக்கமில்லாத துச்சாதனன். இவன்தான் பாஞ்சாலிமயிரைப் பற்றியிழுத்து கண்ணியர்களிருந்த சபைக்கேற்றிவைத்து வஸ்திரபங்கம்பண்ணிய புண்ணியவான்.

அதோ ஈசானதிசையில் பன்றிக்கொடி பறக்கச்சண்டைத் தேரேறி துச்சாதனனுக்கண்டையிலிருப்பவன் துரியோதனன் முதலாகிய நூற்றுவருக்கு மைத்துனன். தங்கை துச்சளையை கலியாணஞ் செய்துகொண்ட தோன்றல். சிந்துதேசராஜ சயத்திரதன். எங்களாற் பெற்ற வெகுமானங்களையுஞ் சன்மானங்களையுமறந்து, நாங்கள் வனவாசஞ்செய்கையி லொருநாள்வேட்டைமேற் போயிருக்கையில் அவன் முறைபாராமல் திரௌபதையை யெடுத்துப்போனான். அந்தச்சங்கதியை நாங்கள் தெரிந்துவந்து ஓட்டமாகச்சென்று அவனைக்கண்டு பிடித்துத் தலையைச்சிரைத்து ஐந்துசிகைவைத்து முகத்திற் புள்ளியிட்டுப் பேர்வேறிட்டு தருமராஜனுக்கெதிரில் நிறுத்திக் கட்டவிழ்த்து அவமானப்படுத்தித் துரத்திவிட்டோம்.

வாயுமூலையி லிருக்கின்றவன், காந்தாரி திரிதராஷ்டிரனெனுஞ் சேற்றிற்பூத்த பலவகைப் புட்பங்களில் ஒரு செங்கழுநீர்ப் புஷ்பம்போல் பிறந்திருக்கின்ற விகர்னன். இந்நீதிமான் நெறிமுறைதவறும லுன்னிப் பாவபுண்ணியங்களெண்ணித் திரௌபதைகேட்டகேள்விக்கு இராஜசபையில்ஞாயஞ்சொல்லி பாஞ்சாலியின் சஞ்சலத்தை மாற்றித் தேற்றிவிட்டதருமவான். இவனை இவ்வுலகத்தில் புகழாதவர்களில்லை. புத்திமானான உத்தரனே! இதோ நமதுதேருக்கெதிராக நக்ஷத்திரக்கூட்டம்போல், தேர்மேல் விளங்குகின்ற கொடியதுஷ்டர்கள் துரியோதனனுக்குத்தம்பிமார்கள். காலாந்தகரென்றுகருதுவதற்குத்தடையில்லை.

அதோ தத்தித்திமி திகுதாவென நர்த்தனஞ் செய்யுங் குதிரைகள்பூட்டிய ரதத்திலமர்ந்தவன்சோமதத்தன். இதோசித்திர வில்வளைப்பவன் அஸ்வசேனன்.

அதோ தென்புறம் நிற்பவர்க ளியாவரும் தேசராஜபோ ஜர்கள். இப்போது, நானுனக்குக் காட்டிய இவர்களையெல் லாம் எதிர்த்துச் சண்டைவிளைத்து நிலைகுலைந்தோட வடித்து மந்திரகிரியாகிய மத்தாலடிபட்டலைபட்ட பாற்கடல்போலுழக் கிச்சுழலவிட்டுக் கலக்குகின்றேன். ஓவிராடவேந்தன்மைந்தனே! நீயதைச் சற்றுநேரத்திற் காண்பாயென்று சொல்லித் தன்னுள் ளக் கருத்தையும் அவனுக்கு விள்ளும்படியாய் மெள்ளத்தெரி வித்தான். அதென்னவென்றால், யுத்தமுனையிலடிபட்டு ஓடிப் போன கர்னனைக்கண்டு உத்தரன் கைகொட்டி நகைத்ததைப் பற்றி, இனிமேல் வீஷ்டுமர் துரோணர் கிருபர் அஸ்வத்தாமா முதலிய நால்வரும் தன்னோடெதிர்த்துச் சண்டைவிளைத்து அடிபட்டிப் புறங்கொடுத்தோடப் போகின்றார்க ளென்பது தனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கின்றபடியால் ஒருவேளை யவ்வா றோடும்போது நமது சாரதி கைகொட்டிச் சிரிப்பானாகில் குல முதல்வனான வீஷ்டுமர் முதலாகிய பெரியோர்கள் தங்களிடத் தில் அன்புவைத்தவர்க ளாதலால் அவர்களுக்கு வந்த குறை வும் அவமானம் தனக்கு வந்ததுபோலு மென்றெண்ணி அர்ச் சுனராஜன் மச்சராஜன் குமாரனுக்கு அச்சமுண்டாகப் பேசி, மற்றச் சத்துருக்களையுந் தெரிவித்து ஒருவேளை அவர்களோடும் போது அவர்களை நோக்கி உத்தரகுமாரன் நகைத்தாலும் அத னால் தாழ்ச்சியொன்று மில்லையென்று எண்ணிய தன்கருத்தை, இவர்கள் சத்துரு இவர்கள் மித்துருவென்று உத்தரனுக்குச் சொல்லிப் பெரியோர்கள்மே லிருக்கின்ற பக்ஷத்தையும் துரி யோதனாதியராகிய பகைவர்மேலிருக்கும் அடத்தையும் வைரத் தையும் வேறுவிதமாய் வெளிப்படுத்தினான்.

அப்பா உத்தரகுமாரனே! பரிசுத்தவான்களாகிய ஆசாரிய புருஷர்கள் மேலெதிர்த்துப் போர்புரிய வேண்டிய கருத்தை யொழித்து; மற்றவர்கள்மேல் யுத்தஞ்செய்யவேண்டி யிருப்ப தால் நமது தேரைச்செலுத்தி க்ஷணத்தில் ஜயம்பெறலா மென் று சிந்தைமகிழ்ச்சிகொண்டு செப்பினான்.

இவ்வாறுரைத்த சுப்பிரதீபம் போன்ற அர்ச்சுனனது கரு த்தை உத்தரகுமாரன் மிகுந்த நுட்பமாயறிந்து தான் நகைத் ததைக்குறித்து மிகப்பயந் திளைத்துத் தன்னிடத்தில் அர்ச்சு னன் கலந்து பேசினானென்று தன்னை மறந்து போகாமல் ஜாக் கிரதையாய் மரியாதையுடன் அடங்கி அர்ச்சுனன் உரை வாய் மூடு முன்னமே ரதத்தை, மனோவேகத்திலும் வாயுவேகத்தி

லும் மிஞ்சும்படிக்கு மண்டலமதிர எண்டிசையதிர அண்டர்கள் ஒதுங்க அஷ்டமா நாகங்கள் கண்பிதுங்க கடலேழுமதிர நட்சத்திரங்களுதிர கதிர்மதிவெருவ கல்மலைகளுருவக் கடகட கடகடவென்றோட்டி, தடமகுடவரசர் படையைச் சாய்த்துச் சக்கரங்கள் காகரிக்க உக்கிரமான விக்கிரம பராக்கிரமத்துடன் விஜயசாரதியான உத்தரகுமாரன் அஸ்வங்களை முடுக்கி விரைவுடன் விடுத்தான் கேளும் ஜனமேஜெய மஹாராஜனேயென்று வைசம்பாயனர் சொல்லிவந்தார்.

துரோணாச்சாரியருக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் சண்டை.

இவ்வாறு உத்தரகுமாரனுக்குத் தெளிவுண்டாகும்படித் தெரிவித்துப் போர்மேல் வருகின்ற தீரன் கருத்தையும் அவனேறிய செம்பொற்றேரின் வேகத்தையும் சேனைகளின்மேற் செல்கின்ற மர்மத்தையும் ஆழ்ந்த கேள்விகளாலுயர்ந்த துரோணாசாரியர் கண்டு, கண்ணருள் கொண்டுபெற்ற தந்தை பிள்ளையைநாடிப் போவதுபோல், தன்னுடைய தேரைசெலுத்திக்கொண்டுபோய் அர்ச்சுனன் தேருக்கு நேர்சென்று நின்று மறித்து அப்பா அர்ச்சுனா! நாங்களெல்லோரும் உனக்கெதிரிலிருக்க நீ எங்களை விட்டுவிட்டு எங்கேபோகின்றாய்? நீயப்படி ஒதுங்கிப் போனாலும், நானுன்னை விடமாட்டேன். என்னுடன் யுத்தஞ்செய்ய வாவென்று வில்வளைத்து நாணிதொடுத்து டங்காரங் காட்டினார்.

இந்தப்படி வார்த்தையாடிச் சண்டைசெய்யவந்த துரோணாசாரியை தர்மராஜனுக்கிளைய தனஞ்சயன்கண்டு, தேர்விட்டிழிந்து செந்தாமரைக் கமலம்போன்ற அவர் திருவடியிற் பணிந்து கரங்குவித்துத் துதித்து அந்தணர்க்கரசே தேவரீரனுக்கிரகத்தால் பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசமும் ஒருவருடம் அக்கியாதவாசமுங் கழித்து வெளிப்பட்டோம். இனிமேல், தர்மாதர்மந் தெரிந்து நடப்பிக்கவேண்டிய கடமை தங்களைப் போன்ற பெரியோர்கள் தன்மை. ஆசாரியசுவாமிகளேயென்று இணக்கமாகப்பேசி வணக்கமாகத் தொழுது மேலுஞ் சொல்லுகின்றான். மாதவமணியே! வரிசிலைக் கணியே! யாதொரு காரியமும் இன்னதென்றறியாத வென்னை எல்லாந் தெரிந்தவனென்றாக்கி இவனுக்கு மிஞ்சிய செஞ்சிலைவீரர்கள் இவ்வுலகத்தும் எவ்வுலகத்தும் இல்லையென்று புகழலாமோ? பல்லோருங் கொண்டாடும்படியாய் வில் வேகமும் அஸ்திரசத்தியும் சவ்

திரசத்தியும் குற்றமறக் கற்பித்தருளிய சத்திய வுண்மைச் சம்பன்ன தெய்வமே! தேசிகனுகிய தேவரீர்என்னை ஒரு பொருட்டாக மதித்து மறித்து யுத்தஞ்செய்யப் பகைத்து வரலாமோ? அடியேன், பயமில்லாமல் வெளிவந்து குரு ஸ்வாமியோடு நின்று உறுத்து விற்பிடித்து நாணி தொடுத்துக் கணைகள் விடுத்துப் பூசல்புரிய விதானை பெற்றிருக்கின்றேனே? அவ்வளவு வித்தை கற்றிருக்கின்றேனே? விற்குருவாகிய வேந்தனே? வேதியகுல சாந்தனே? அப்படிக்கல்லவென்று அறிவீனத்தால் ஆசாரியருடனெதிர்த்து அடுத்துப் போர்விளைத்துத் தமது திருவடிக்குத் துரோகம் நினைப்பது பஞ்சமா பாதகத்திலொன்ருகிய பெரும்பாவமல்லவோ? பாபரகித புண்ணியவானே! என்னுடைய எண்ணமென்ன வென்ருல், தேசராஜவீரர்களும் சேர்ந்து நால்வகைச் சேனைகளுடன் புகுந்து விராடராஜனது மாட்டுமந்தைகளை மடக்கிய துரியோதன ராஜனையும் அவன் தம்பிமார் சகுனி முதலியோரையும் வளைத்துக்கொண்டு இடியுடனிடி மின்னலுடன் மின்னல் மேகத்துடன் மேகம் எதிர்த்து எரிந்து புகைந்தெழுமாறு போர்த்திறங்காட்டி பார்த்துத் தேவரீர் உபதேசித்தருளிய மந்திரக்கணைகளைத் தொடுத்து அவர்களுயிரைவாட்டி வதைத்து எமலோகத்திற் குடிபுக விடுத்து இணையில்லாம லிருப்பதன்றி, தேவரீருடனும் கிருபாசாரியருடனுப் தேவாள் குமாரனுகியும் என் சிநேகனுகியு மிருக்கின்ற அஸ்வத்தாமாவுடனும் பாட்டனுராகிய வீஷ்டுமாசாரியருடனும் சண்டை செய்யேன். அப்படிக் கொருவேளை சண்டை செய்ய நேரிடுமாகில், அது தர்மமல்ல, தகுதியான தன்மையுமல்ல, கொடிய பாவத்தைக் கூட்டிவைக்குமென்று என்றென்றைக்கும் சத்தியமாய் எண்ணியிருக்கின்றேன். முனிசிரேஷ்டராகிய மூதறிவோனே யென்று வணங்கி சொன்னுன். அர்ச்சுனன் இவ்வாறு சொன்ன மொழியை விற்றிறமுடைய துரோணுசாரியர் கேட்டுச் சற்றுநேரம் யோசித்துச் சம்மதியாகிய பேரன்புடன் நிம்மதியாயிருந்து எம்மதியுந் தோன்ருமல் நன்மதியோடு ஆசீர்வதித்து விண்மதிக்குலத்து வேந்தனுன விஜயராஜனே என்னிஷ்ட மென்னவெனில், யுத்தகளத்தில் உனக்காக உழைக்கிறேனென்று உறுதியாகச்சொல்லி, ஒருவனுடைய உப்புந்தண்ணீருமுண்டு, அவனுடைய நன்மைதீமை என்னுடையதென்று நாடியிருந்த நான் சமயம் வந்தபோது அவனுக்குத் துரோகம் பண்ணுமல் உடன்படவேண்டுமென்பது. இதுகாரியம் உனக்

குத் தெரியாமலிராது. ஆதலால் துரியோதன ராஜனுக்குச் செஞ்சோற்றுக் கடன்கழிக்க, அமர்தொடங்கி சீஷனென்றும் பிள்ளையென்றும் படுகளத்தில் ஒப்பாரி பாராமல் எதிர்த்துப் போர்புரிய வந்தது. இதன்றியும், தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்களையும் வருத்தப்படுத்தி திரிலோகத்தையும் பயமுறுத்தி நடுங்கப் பண்ணிக்கொண்டிருந்த காலகேய நிவாதகவசர்கள் மூன்றுகோடி அறுபதினாயிரம் பேர்களை ஒரு க்ஷணத்தில் மடித்து, ஜயக்கொடி பிடித்து, சிவசுப்பிரமணியக் கடவுள்போல் தேவசேனாபதிப் பட்டமுங் கிரீடியென்னும் பெயரும்பெற்றுச் சிறப்படைந்தாயென்று கேட்டுச் சிந்தை மகிழ்ந்திருந்தேன். அந்தத் திறன் எப்படிப்பட்டதோ? அம்முறைமையை எனக்குக் காண்பிக்க வேண்டுமென்று வருந்திக் கேட்கின்றேன். அதற்கு நீயுடன்படாவிட்டால், உனக்குக் கோபம் பிறக்கும்படியாய் நான் முந்தி உன்னையடிக்கிறேன் பாரென்று இந்துமுகாஸ்திரம் இந்திரமோகாஸ்திரம் செந்தீக்கணைகள் கொத்தலர்ப் பகழிகள் கூர்வாயம்புகள் சதாகதிச்சரங்கள் சகஸ்திர பாணங்கள் முதலிய கூரம்புகளை யெடுத்து வந்தித்து மந்திரித்து அநுசந்தித்துச் செந்தாள் கருந்தாளெழும்ப மந்தரவரையனைபதேரை வலமிடமாக மாறிவிடுத்து, மழைபோல் வானமும் பூமியும் நிறைய வாசாமகோசரமாக வாரியிறைத்து, சாரதி குதிரைகளைச் சற்றுந் தெரியவொட்டாமல் மறைத்துத் தனுர்வேத சாகசங் காட்டிய உத்தமகுணத் துரோணாசாரியை, கொற்றவர் முதலிய பலரும் மெத்தப் புகழ்ந்து சித்தமுவந்து கொண்டாடி இத்தினம் அர்ச்சுனன் இற்றனன், அற்றனன், செத்தனனென்று மகிழ்ந்து கூத்தாடினார்கள். இதல்லாமல், ஆகாயத்தில் வேடிக்கை பார்த்திருந்த தேவேந்திரனும் தேவர்களும் பாண்டுமுதலாகிய பார்த்திபர்களும் ஆகா! துரோணாசாரியர் இதுவரையிலும் இப்பேர்ப்பட்ட விற்றிறங் காட்டிய வீரத்திறங் கண்டறியோமே! ஐயோ! சீஷனாகிய விஜயனுடன் வேடிக்கையாய்ப் பேசி வினைச்சண்டை விளைத்தாரேயென்று மேன்மேலும் பேசிக்கொண்டார்கள்.

இவ்வாறு வலி பொருந்திய பாணங்களைப் பொழிந்து யுத்தஞ் செய்கின்ற துரோணாச்சாரியைச் சுத்தவீரத்துவமுடைய பார்த்தன் பார்த்து ஸ்வாமி! அடியேன் தேவரீருடைய அடிமைப் புத்திரனென்று முடி தாழ்த்தி வணங்கினேன். தேவரீர் என்னை மன்னிக்காமல், சன்னபின்னலாய்ச் சரவருஷம் வருஷித்துப் போட்டீர். இனிமேல், தன்னைத்தான் தப்பித்துக்

கொள்ளவேண்டிய தர்மந்தானே. தாமறியாத காரியமொன்றில்லை. என்மேல் தப்பிதமுமில்லை. நீர் ஜாக்கிரதையா யிருமென்று தனிப்புலிபோற் குமுறி யிறைந்து புகுந்து விரைந்து தேரூர்ந்து புகழெய்திய பிரதாப வில்லைப் பிடித்து நிறுத்தி நாணிமாட்டி டங்காரங் காட்டி நாலிரண்டு நாராசக் கணைபூட்டி நாராயண மந்திரமேற்றி நான்குதிசையும் நடுங்க முடுக்கி துரோணசாரியர் தொடுத்த பாணங்க ளத்தனையும், கொள்ளை போற் குனிந்து எள்ளைப்போ லிடிந்துபோகச் செய்தான் அவனது பாணத்திறத்தைப் பார்த்த துரோணச்சாரியரும் ஆசாரிய பட்ச மறவாத அர்ச்சுனராஜனும் ஒருவருக்கொருவர் குறுகி நேரிட்டுப் புயமிரண்டும் பூரித்து மேலிட்டு மலைபோன்றவில்லை பிறைபோல நாணிபிகிந்து ஆகர்ன பரியந்த மிழுத்து அநேக வித அவ்ஸ்திரங்களை விதைத்து வருஷ ருது காலத்துமேகம் போல், கோடாகோடி சரங்களைச்சொரிந்தார்கள். அப்படிக் கையோயாமற் பொழிந்த அதிரதத்தலைவர்களில், கோபமுதன்மையான துரோணசாரியரும் கோபத்தில் நயமுகனுகிய காண்டீபனும் படபடத்துவிட்ட பகழிகளானவை சீறிப் புகைந்து தீப்பொறி மிகுந்து சினங்கொண்டு புகுந்து கதிர்முனையும் வாயு வேகமுங் கலந்து ஒன்றினேடொன் றுருப்ந்து, எதிரெதிர் நின்று போர்முட்டி ஒன்றையொன்று பற்றி ஒன்றையொன்று கவ்வி ஒன்றை யொன்றுகிழித்து ஒன்றையொன்று அழித்து ஒன்றேடொன்று கலந்து இக்கணை துரோணருடையது அது கிரீடியுடையதென்று பேதித்துப் பேசக்கூடாம லிருந்ததல்லாமல் அர்ச்சுனன்மேல் துரோணர்பாணமும் துரோணர்மேல் அர்ச்சுனன் பாணமும் பட்டதில்லை, அப்பால் வேதக்கொடியாடிய சூரியன் தேருக்கொப்பான தேரில் ஏறிய துரோணசாரியரும் அனுமக்கொடி சூடிய இரதத்திலேறிய அர்ச்சுனராஜனும் கரகரவென்று தேரைச்சுழற்றி சரசரவென்று சரமாரி பொழிந்தார்கள். துரோணசாரியர் இந்திராவ்ஸ்திரம் எடுத்து மந்திரித்து விட்டார். அர்ச்சுனனும் இந்திராவ்ஸ்திரம் விட்டு அதைக்கெடுத்தான். துரோணர் அக்கினியாவ்ஸ்திரம் விட்டார். அர்ச்சுனன் அக்கினியாவ்ஸ்திரந்தொடுத்து அதைத் தடுத்தான். துரோணர் சூரியாவ்ஸ்திரம் வீசினர். அர்ச்சுனன் சூரியாவ்ஸ்திரஞ் செலுத்தி அதைத் தூளாகச் செய்தான் அர்ச்சுனன் சந்திராவ்ஸ்திரம் உந்தினன். துரோணருஞ் சந்திராவ்ஸ்திரம் போக்கிச் சிந்தினர். துரோணர் வருணவ்ஸ்திரந் தாக்

கினர். அர்ச்சுனனும் வருணஸ்திரம் பூரித்து மாற்றினன். துரோணர் வாயுக்கணை தூவினர். அர்ச்சுனன் வாயுக்கணையே விக் குறைத்தான். இவ்வாறு தேயுக்கணை கருடாஸ்திரம் நாகாஸ்திரம் மேகாஸ்திரம் பர்வதாஸ்திரம் மோகாஸ்திரம் வேலாயுதம் கமலாஸ்திரங்கள் முதலிய தேவதாஸ்திரங்களும் வீசி தேவலோகத்தார் மெய்ப்புளகுற்று வாழ்த்தும்படி வெகுநேரந் திரிந்து ஒருவரையொருவர் ஜயித்து மறுபடியும் போர்புரியப் பரிந்து ஆர்ப்பரித்து பாணந்தொடுத்தார்கள். கல்வி முதலியவற்றைப் பேசப்பேச ஆசையதிகரிப்பதுபோல் வீரனுடன் வீரனெதிர்ந்து போர்கொடுக்கக் கொடுக்க வீராவேச மேறுகின்ற துண்மைபோல, துரோணாசாரியர் ப்ராணபதமான விஜயனைப் புகழ்ந்து சூரியாஸ்திரந் தொடுத்தார். அர்ச்சுனன் மேகாஸ்திரம் விடுத்து அந்தச் சூரியக்கணையின் வெப்பத்தை யொடுக்கி காளகூடம்போற் கறுத்து மின்னல் இடியுடன் வெள்ளம் பொழியப் பண்ணினன். அந்த விஜயனுடைய பாணத்தின் விந்தையைக்கண்ட துரோணாசாரி வாயுவாஸ்திரங்களை மந்திரித்து விடுத்து மேகாஸ்திரத்தைச் சிதறவடித்தார். ஆசாரியரேவிய வாயுக்கணைகள் அனர்த்தம் பண்ணுவதை அர்ச்சுனன் கண்டு வாயுபக்ஷணஞ்செய்கின்ற நாகாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்து நாசமாக்கினன். நரனுந்திய நாகாஸ்திரத்தைத் துரோணாசாரியர் பார்த்து நடுங்கி கருடாஸ்திரக் கடுமையைக் காண்டீபன் கண்டு கலகலவென்று நகைத்து நாராயணாஸ்திரத்தால் நன்மையுண்டாகச் செய்தான். இவ்வாறு கருடாஸ்திரத்தைக் காண்டீபனெடுக்கிய கதியைக் கண்ணுற்ற தனுர்வேதியரானவர் சத்துருமித்துருவான அஸ்திரங்களை யெரிந்து உத்தம மத்திம மந்திர சுதந்திர மார்க்கமுந்தெரிந்து மனங்களிகூர்ந்து மறுகாலுந் தன்றேரூர்ந்து வலமிடஞ்சுழன்று சக்கரத்தொனியுடன் கலகலவென்று சப்திக்க இருவர்தேரும் நெருங்க இருவர் வில்லுங்குனிக்க இருவர் நாரியுமொலிக்க இருவர் தண்டையுங் கலிக்கப் பூமியும் பொருப்பும் கிடுகிடுவென் றதிர தாராகணங்கள் பலபலவென்று தரைமேல் உதிர உலக மதிக்கக் கலகம் விளைத்தார்கள். இவ்வாறிருவருமேவிய பாணங்கள் சக்கிரவாளம் வளைந்த தடமெல்லாம் நிறைந்து பேரோசையுண்டாக்கி அண்டச்சுவ ரடங்கலும் மூட்டி எட்டுத்திசைமட்டு மெட்டி மட்டுப்படாமல் வாட்டி நின்றன. இதன்றியும் முப்புரத்தை யெரித்தருளிய தர்ப்பரனுதற் கண்ணிற் பிறந்த அக்கினிப்

பொறிக் கிணையாகச் சிறந்த அந்தப் பாணக்கினியின் வெப்பத்தினால் மகரமச்சங் குலாவிய மற்ற மச்சங்களுக்காதாரமாகிய கடலும், பரந்து, விரிந்த பாதலத்தினீரும் மேலுலகடைந்த ஆகாயகங்கையும் வறண்டதென்று அண்டத்தோர் பேசிக்கொண்டார்கள்.

இவ்வாறு துரோணார்ச்சுனர்கள் இவர்கள் முனைந்து போர்புரிகையில் அவர் சாரதிகள் ஓட்டம் கோணம் வட்டம் வளைவு திருகல் மாறல் முன் செல்லுதல் பின் செல்லுதல் முதலாகிய வகையால் தேரோட்டுந் தன்மையினாலேயே, பூமியைப் பிளக்க ஆதிசேடனுடைய ஆயிரம் பண மகுடங்களுமுடைய திசைக ளசைந்து திக்குமுக்காட மேருவுங் குலுங்க ஈரேழுலகுமலங்கக் காட்டிலுள்ள மிருகங்களுங் கலங்க நாட்டிலுள்ள யாவரும் நடுங்க வித்தென்னப் பரவிய நக்ஷத்திரங்கள் கொத்து கொத்தாய் முத்துப்போலுதிர இத்தன்மையான யுத்தஞ் செய்தார்களென்று யாவரும் சொல்லுதற் கிடமில்லாமல் மிக்க வல்ல வில்லாளர்களும் வல்லாளர்களும் சொல்லாமலோடும்படி நேரிட்டது. அந்தவேளையில் துரோணாசாரியருடைய சேனையானது கடல்போலிரைந்து பூரித்துப் பொங்கி ருத்திர சன்னதங்கொண்டு தேவேந்திர குமாரனாகிய சிலைவீரனை வளைத்து அவனது தேர்ச்சக்கரங்களைத் துளைத்து ஈட்டி தோட்டி துறட்டி பாலா பல்லயம் தண்டாயுதம் சக்ராயுதம் வேலாயுதம் பாலாயுதம் குந்தாயுதம் வாளாயுதம்சூலாயுதம் மழுவாயுதம்எழுவாயுதம் கொழுவாயுதம் வச்ராயுதம் பிச்சுவா கட்டாரி முதலிய வளைதடி குடுதடி குண்டாந்தடி பாணத்தடி முறுக்குத்தடி இருப்புத்தடி குலுக்குத்தடி உக்குலக்கை செக்குலக்கை இன்னும் பற்பலவாகிய அஸ்திர சஸ்திரங்களுங் கொண்டு மோதி அமாாடியபோது அந்தரவாசிகளாகிய தேவர்கள் ஆச்சரியங்கொண்டு யுத்தஞ் செய்கின்ற மாச்சரியங் கண்டு என்ன காரணத்திற்கோ இப்பேர்ப்பட்ட விபரீதச் சண்டையென்று பார்க்க ஏக்கங்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தவேளையில் கலங்காக் கருத்தினனாகிய காண்டீபனும் குந்திதேவியினுடைய புத்ரசிகாமணியும் நாராயணனுக்கொப்பாகிய நரனும் நானிலம்புகழுங் கோமானும் வானிலமகிழுஞ் சீமானுமாகிய அர்ச்சுனன் நகைத்து மட்டுப்படாதனவாகியும் எதிரிகளின்வாளியினால் வெட்டுப்படாதனவாகியும் வீரங்காட்டி வெங்கனலைக் கொப்புளிக்கும் அம்புகளை வீரகாண்டீபத்தில்

அனுசந்தித்து ஒன்றின்மே லொன்ருகச் செலுத்தி உப்புக் கட லூடெரியும் வடவையை ஒப்பக் குப்பென்ருேங்கி வெகுளிமேற் கொண்டு விரைந்து முன்னின்ருன்.

இவ்விதமாகச் சவ்வியசாசி தொட்ட அஸ்திர மடங்கலும் போய்விழுந்து எதிரிவிட்ட ஆயுதங்களையும் நால்வகைச் சேனை களையும் நலியப்படுத்தி நாசப்படுத்தி இரத்தவெள்ளம் ஓடும்படி அதாகதஞ் செய்தன.

இத்தன்மையாகச் சேனைகளைத் தனஞ்சயன் முறியடித்த முறைமையைத் துரோணுச்சாரியர் கண்டு அர்ச்சுனன் தேருக்கு நேர்சென்று நின்று தன் படைகளுக்கு நேரிட்ட இடரை நீக் கும்படியா யோசித்து நெறநெறென வில்லைவளைத்து நீண்ட பாணங்களை வேண்டியமட்டும் போக்கி அர்ச்சுனன் செலுத்திய கணைகளத்தனையையும் மண்ணுக்கிப் பின்னும் ஈடுக்கீடாகப் பெ ருஞ்சரங்களைவிக் காண்டீபன் விடுகணைகளைத் துண்டிக்க, அ தைப் பராக்கிரமவிஜய னேக்கிப் படபடத்துப் பசையழிக்கும் நாராசக்கணைகளைப் பார்த்துப் பொறுக்கி நாராயணமந்திர மே ற்றி விடுத்து நேரில்வந்த துரோணுசாரியையும் அவருந்திய அஸ்திரங்களையும் மாறிமாறித் தாறுமாருய்ப் போகக்கண்டான். சேனுமேகம்போற் சோர்வில்லாமல் சரவருஷம் பொழிந்து முறியவடித்த துணிவையும் விஜயனது வீர வில்வேக விந்தை யையும் சிந்தைசெய்யுமிடத்தில் மான் மழு சூலப்படை தரித்த ருளிய மகாதேவனும் இவனுக்கெதிர் வந்து மலைந்து போராட மாட்டான் போலுமிருக்கிறதே. அவன்முன் என்போலொத்த வன் என்னசெய்யப் போகிறேனென்று வண்டு துன்றுந் தாம ரைமாலை யணிந்த துரோணுச்சாரியர் கண்டுங் காணுதவர்போல் சற்று நின்று தயங்கி ஆதியிலிவனுக்கு வில்வித்தை கற்றுக்கொ டுத்து வீஷ்மர் முதலாகிய வேந்தர்கட்கெதிரிற் பரீக்ஷித்து யா வரும் மெச்சும்படியாய் லக்ஷயம் பெற்ற தனுர்சாஸ்திரங்களும் மந்திரங்களும் தந்திரங்களும் கற்ற இவன் அப்போதைக் கிப் போது ஒன்றுக்குப் பத்து பத்துக்கு நூறு உயர்ந்திருக்கின்ருன். இத்தன்மையான விற்றிறத்தினல்தான் நிவாதகவசாளைக் கொ ன்று மூத்தலம் புகழுங் கீர்த்திபெற்று இருமாந்து நம்மை யெ ங்குமில்லாம லடித்துச் சயித்தான். ஆதலால் ஜயவிஜயனென் னும் பேர் இவனுக்கே தக்கது. இனி வேறுபேர் கூறுவதற்கிட மில்லை. நாம் இந்த அர்ச்சுனனுக்குத் தொண்டுசெய்து அவன

ண்டையிற் காத்திருந்து அருமையான வில்வித்தையைக் கற்றுக்கொள்வது நலமென வெண்ணினர்.

இவ்வாருக வெண்ணங்கொண்ட துரோணுசாரியரின் கருத்து ஒருவாறு முடிவுபெறு முன்னமே கிரீடி ஊரோடுயிர்களை வேரோடு களைகின்ற யுகாந்தகாலப் பேரொலி நாட்டி, உருத்திடித்துப் பயங்காட்டி, இடியாஸ்திர முதலிய பர்வதாஸ்திரங்களை யேவினன். அவ்வஸ்திரங்களானவை வந்து ஆசாரியருடைய தேரை மளமளவென்று முறித்து வேதக்கொடியை வீறிட்டொடித்து குதிரை நான்கையுங் குறுகக்குறைத்துச் சாரதி தலையைச் சரியத் தரித்துக் கையிற்பிடித்த வில்லையு முறித்து வில்லில் மாட்டிய நரம்பையுமறுத்து எங்குந் தாமாய்த் திரிந்தன. தானேறிய தேருங் கைப்பிடித்த வில்லும் முறிந்ததால் வேறு வில்கொண்டு மறுதேரேறி பதிற்சரந்தொடுக்க வெட்கப்பட்டு வேதவேதியரான தனுர்வேத முனிவர் புறங்கொடுத்தோடினர்.

இவ்வாறு சமர்முனைவிட் டோடுகின்ற தன் தந்தையான துரோணுசாரியையும் அவர் விடுத்த அஸ்திரங்களின் தளர்ச்சியையும் அர்ச்சுனன் தொடுத்த சூரியபாணங்களின் கிளர்ச்சியையும் அசுவத்தாமாகண்டு சீற்றங்கொண்டு வெம்பி வெதும்பி கண்ணீர் ததும்பித் தனது தேரைச் சவுதியிலுந்தி தனஞ்சயனுக்கு முந்திச் சண்டைசெய்யத் தொடங்கினன். இவ்வாறு தனுர்வேதசாஸ்திரசாலைச் சிநேகனும் ஆரியகுமாரனும் வீரியநாமனுமாகிய அஸ்வத்தாமாவானவன் அர்ச்சுனராஜனைத் தடுத்துப் போர்கொடுக்க வந்தது எத்தன்மையதென்னில்மேன் மேலாக நெருப்புப்பொறி வீசிய பெருந்தீக்கடவுளைப்பகைத்து ஆலகாலவிடத்தில்முளைத்த அருங்கனல் வந்தெதிர்த்ததுபோலிருந்தது. அவ்வாறுமுனைந்த அஸ்வத்தாமன் அர்ச்சுனனுடைய தேரின்மேல் ஐம்பது அஸ்திரங்களும் அசுவங்களின் மீது நூறுகணையும் சாரதிமேல் இருநூறுசரமும் அனுமக்கொடிமேல் ஐந்நூறம்பும் பச்சைநிறப் பார்த்தன்மேல் ஓராயிரம் பகழியும் முன்பின்பாராமல் பிரயோகம்பண்ணித் தன் பின்பலத்தைத் தேடாமல் பங்கப்படாத சிங்கக்குட்டிபோற் சீறிநின்முன்.

அந்த அஸ்வத்தாமன் கோர்த்த அம்புக்கும்புகளைப் பார்த்த தேவேந்திரன்முதலிய தேவர்களும்ஆர்ந்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

அப்போது ஜயவிஜய சௌரிய பராக்கிரம கண்டீரவ காண்டீப தனஞ்சயன்கண்டு அண்டமுகடதிரவருகின்ற பிரசண்டகணைகளாகிய ஓராயிரத்தெண்ணூறு பாணங்களையும் ஒரு நொடியில் நறுக்கென்று குறுக்கில்வெட்டி, குறுந்தூளாகக் கொட்டிவிட்டுக் கூர்மையான இருபது சூரியாஸ்திரங்களைக் குறித்துக் கைப்பிடித்து ஆரியமந்திரம் உச்சரித்துத் தொடுத்து அசுவத்தாமா ரதத்தில் நாட்டிய சுவேதத்துவஜத்தை அடியோடு மாட்டித் திரப்பார்வை காட்டிநின்றான். அதைக்கண்ட அஸ்வத்தாமன் கச்சிதமான வச்சிரவாளி தக்ஷணமேற்கொண்டு பிரயோகம்பண்ணி மெச்சிய மேன்மைக்கு உச்சிதமாகிய அர்ச்சுனராஜனது வீரப்பட்டத்தை யறுத்து ஒடியாத காண்டீபத்திற் பூட்டிய அறுத நாணியைக் குதை நீக்கித் தளரப்படுத்தி அனந்தங்கோடி அம்புகளினால் ஆகாயப் பூமி யாவற்றுந் தெரியாமல் மறைத்து அர்ச்சுனனுடைய தேரையும்மூடினான். இத்தன்மையாகக் குருபுத்திரன் நடாத்திய யுத்ததிறத்தை வெற்றி வீரப்பிரதாப விஜயன்கண்டு புன்சிரிப்புக் கொண்டு, ஓ அஸ்வத்தாமா வென்னுஞ் சிரஞ்சீவி வரத்தைப்பெற்றோனே! என்னுடைய வின்னாணியைத் தளர்த்திவிட்டதினால் உனக்குப் போர்ச்சேவகனென்னும் புகழ் கிடைத்ததுண்டோ? போ போ. அது பைத்தியமாவென்று வீரதீர காண்டீப வின்னாணியிறுக்கிக் கோரபார சரங்களைக் குறையாமல் நிறைத்தான். அஸ்வத்தாமாவும் அவற்றிற்கிடாகிய சரங்களை அபரிமிதமில்லாமல் அமோகமாய் நிறைத்தான். இவ்வாறு இருவருஞ் செப்பிடுவித்தை செய்பவர்போல ஒப்புவமை உரைப்பதற்கின்றி எப்புவனமும் நடுங்க அம்புமாரி பொழிவதைச் செப்புதற்கரிய துரியோதனன் சேனைகள் தங்களுக்கு ஜயகாலமென்றுட்கொண்டு சந்திரனைக்கண்ட சமுத்திரம்போல் இரைந்து பொங்கி ஆசாரியகுமாரன்செய்த அமர்த்தொழிலைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார்கள். இவர்களிருவரும்விட்ட அஸ்திரங்களானவைபரவி எட்டுக்கரியும் எட்டுக்கிரியும் வட்டப்புவியும் அட்டமாநாகமும் மேலுள்ள சுவர்க்கலோகமும் நடுங்கச் செய்தனர்.

இவ்வாறு ஒருவருக்கொருவ ரோயாமல், ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரம் பதினாயிரம் லக்ஷம் லக்ஷாலக்ஷம் கோடி கோடாகோடி அற்புதம் நிற்புதம் பொற்புதமென்று கங்குகரை காணாமல் எங்குமிறைந்துறைய ஒரு முகூர்த்தபரியந்தம் நெறநெற நெறநெறவெனப் பொழிந்தகாலையில், தோள் வல்லமையு

முடைய துரோணசாரி மகனது அம்புருத்தூணி நிறைந்த அஸ்திரங்களியாவும் வறண்டுபோய் தரித்திரன்போற் சோர் வடைந் திருந்தான். அஃதெப்படி யிருந்ததென்னில் கீழ்மக் கள் மேன்மக்க ளாவார்களென்பது கனவிலுங் கிடையாது. ஒருவேளை தந்தை விந்தெழுந்து முந்திவந்த தெந்தவினையோ, அந்தச்சம்பந்த அருவினையதனால் நடுவதுபாதி முதலிய நாட் களிற் செல்வம் நேரிடலாகும். அவ்வாறுநேரிட்டால், அதைப் பாதுகாத்துத் தன்னிலுஞ்சிறந்த சாதுக்களுடன் சகவாசஞ் செய்து விற்பனவிவேகம் விளங்கக் கற்பனையான கல்வியையறி ந்து அக்கல்வியிற் கழறிய கருத்தையுணர்ந்து அந்தக்கருத்திற் கிணங்க அடங்கியிருந்து முன்பின்னுலக முறைமையுந் தேர் ந்து அடக்கம் வணக்கம் அன்பு பூண்டொழுகி இரக்கம் தயை பெற்றிருப்பவர்களுக்கு அச்சம்பத்தெந்நாளுந் தவறடையாது. அப்படிக்கில்லாமல் பற்பல அகந்தைகள் விளைத்து தலைகால் தெரியாச் சன்னதமாடி யிளைத்து பெரியாரைப் பணியாத பெரு மை மூளைத்து வீஷ்டுமத்தாற்றிளைத்து வெறும்பொய்யாற் களை த்து விசனத்தால் உளைத்து வெதுப்புண்டு அறிவில்லாத அற் பர்க்குச் செல்வம் பகை யென்பதற் கிணங்க, கிடைத்திருந்த ஐசுவரியத்தைப் பிரயோசனப்படவொட்டாமற்போக்கடித்துக் கொண்ட வெறும் வீணரைப்போல் அஸ்வத்தாமன் தான் அரு மையாய்ச் சம்பாதித்த அஸ்திரங்களடங்கலையும் வழிதுறை யில்லாமல் வாரியிறைத்து வதங்கியிருந்தான்.

இந்திரகுமாரனாகிய அர்ச்சுனது அம்புருத்தூணியோ இறைக்க இறைக்கச் சுரக்கு மணற்கேணிபோல் எடுக்கவெடுக்கக் குறையாமல்அக்ஷயமாய்எப்போதும்போலிருந்தது. அதெப்படி யென்னில், தப்பிதமில்லாமல் கற்கவேண்டிய ஆசு மதுரம் சித் திரம் விஸ்தாரமென்னும் நான்குகவிகளையும் ஆராய்ந்து தெளி ந்த பூரண வித்துவான்களின் விவேகவிளைவினால் கற்பனை அல ங்காரங்காணச் சுரக்கும் பாவின் விர்த்திபோலிருந்தது.

இப்படிக்கிருக்க குற்றமற்ற வெற்றிபெற்ற கொற்றவர் தம் மைப்போல தேரின்மேலசையாமலிருந்த சிங்கக்குருளைபோன்ற அசுவத்தாமனது செயலையறிந்தோ, அல்லது திறமாகிய சிலை விஜயனுடன் போர்புரிந்து ஜயம்பெற நினைந்தோ அல்லது மைத்துனராகிய துரோணரும் மருமகனாகிய அசுவத்தாமாவும் இளைத்துப்போனார்களே. அப்படியேநாமும் இளைத்துப்போ வோமென முனைந்தோ சிவந்ததிறமூந் திறமும்படைத்த கிருபா

சாரியர் தம்முடையதேரைக் கடகடவென்றுவிடுத்துக் கணைகளை வெகுவாய்தொடுத்து தனஞ்சயனோடெதிர்த்துச் சண்டை விளைத்து தடுத்தார்.

அந்தவேளையில் கடல்நிறங்கொண்ட காண்டீபனானவன் சாரதியான உத்தரகுமாரனைப் பார்த்துப் புத்திமானே! அசுவத்தாமன் அம்புக்கூட்டிலுள்ள அஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும் வாரியிறைத்து வறண்டிளைத்து போனான். அவனுக்கு நேரிட்ட அவமானத்தை வெளிப்படுத்தலாகாதென்று அவனல்லம்மானை கிருபாசாரியர் நம்முடனெதிர்த்து போர்புரிய வருகிறார் பாரென்று அருட்பார்வையாற் காட்டினான். அக்குறிப்பை யறிந்துகொண்ட உத்தரகுமாரன் சக்கரங்களுள்ளதேரைக் கர்க்கரத்தொனி காட்டி மூட்காரமாக வோட்டிப் பூர்வாசாரியருடைய தேர்க்கெதிர் வந்துவளைத்தான். அதுகாலையில் அர்ச்சுனராஜன் காண்டீபத்து நாணியையிறுக்கி மின்னலோடு இடிமுழக்கத்துடன் பொழிகின்ற மேகமும் நாணி வெட்கப்படும்படி சரசரவெனச் சரதாரையாய்ப் பொழிந்தான். அதைக்கண்ட கிருபாசாரியருங் கிட்டிரதத்துடன் ரதத்தைமுட்டி நாலாவிதகோலாகல பாணங்களைக்கொட்டி அவனுந்தியகணைகளைவெட்டி ஓட்டி யுத்தம்பண்ணினார்.

இவ்வாறிருவரும் போராடிய வல்லமையை இவ்விதமென்று மதித்துச் சொல்ல வல்லவரில்லை. ஆனால் வானத்தில் வேடிக்கைபார்த்திருந்த வானரும் முதலாகிய பிதிர்தேவதைகளும் வெகுதூரம் ஒதுங்கிச் சென்றார்கள். பிரசண்ட வாயுவுங் கலங்கிப் பிரகாசிக்கு மேகமேருவுங் குலுங்கி எட்டுதிக்கு மகமேருவுங் குலுங்கி எட்டுதிக்குஞ் செவிடுபட் டொடுங்கிப் போயின. அம்பரஞ்சுழன்று பம்பரம்போலாடி அக்கினிமிகுந்து அனற்பொறி மலிந்து வீசியது. அண்டகூடந்தொட்டு அகண்டமும் நெக்குவிட்டுச் சாய்ந்தன. அந்தரகதியாய் தொக்கி அஞ்சன மேகமும் விக்கி அதனதுவாயின் பெருக்கில் நீரிடிநெருப்பிடியைக் கக்கி மலைக்குகைகளிலும் பிலத்துவாரங்களிலும் புகுந்து உக்கியொடுங்கிப்போகப் பிரமாதம் விளைந்தது. இவ்வாறு விற்றிறங்காட்டி விக்கிரமக்கிருபாசாரியரும் பராக்கிரமப் பற்குனனும் தங்களுக்குத் தெரிந்த சிலைத்திறங்களைக் கணைத்திறங்களைச் சீராட்டிப்பாராட்ட அவர்சாரதிகள் முன்னோட்டமாகத் தேரைச் செலுத்தி இருவரும் வெகுநேரம்வரையிலும் பகழிகளுந்தி

ஒருவர்க்கொருவர் உதிரஞ்சிந்தி உடலெல்லாஞ் சிந்துசிந்தாய்க் கொந்தி உருத்துப் போர்புரிந்தார்கள்.

அப்போது கிரீடியானவன் கைமிஞ்சி நிருடிச் சரங்களைச் சரேலெனப்புகுத்திப் புட்பகவிமானம்போன்ற சக்கரத் தேரினையும் வெள்ளைக் கொடியையும் சாரதி குதிரைகளையும் விழத் தாக்கிக் கிருபாசாரியருடைய உடல்முழுதுந் துளைத்து மறுபடியும் பாதமுதற் றலைவரையில் பாணங்கள் ஊடுருவிப் போகும்படி நாணிவீக்கி டங்காரஞ்செய்தான். அந்தக் காலையில் கிருபாசாரியர் மதிமயங்கித்தியங்கிக் கண்கலங்கி மானந்துலங்கி மண்மேற்கரைந்தார். அக்கிருபாசாரியருக்கு இரண்டு பக்கத்திலுந் திரண்ட மலைபோலிருந்த வலியுடைய சந்திரகேது சுஷேஷணன் மணிமந்தன் ஏமவான்முதலிய வெற்றிவில் வீரவேந்தர் யாவரும்ஆர்த்து அர்ச்சுனனைமடக்கி ஜயம்பெருமல் விடமாட்டோமென்று ஸ்திரப்போர் விளைத்தார்கள். அவர்களை அர்ச்சுனன்பார்த்து அதிகோபமுற்று வேர்த்து மறுகிக் கொதித்து மாறிமாறி வீரக்கும்புகள்மேல் நூறு நூருயிரம் அம்புகளேவி அன்னேருடைய ஆயுதங்களையும் பாணங்களையும் விற்களையுந்தேரையும் சிகரங்களையும் நொறுக்கிப் பறக்க வடித்து மலையொத்த புயத்தைக்குறைத்து இடையுந்தொடையும் இடையறத்தறித்து காமுங்காலும் புறம்படமுறித்து தலையையுடைத்து தரணிமேற்குவித்துத் தாவியகாலையில், வீரத்தேரோறி, தீரம்விடாத விருத்தராகிய கிருபாசாரியர் வெளிப்பட்டார். விஜயன் வாள்தூவி அவருடைய வில்லையும் ரதத்தையும் சாரதிகுதிரைகளையும்அழித்து அவருக்குப் பின்னுதவிவந்த மன்னவர் சகலரையுஞ் சிந்தினுன்.

தனக்குதவியான மன்னரையும் மடித்துத் தன் கையிலிருந்தவில்லையு மொடித்துத் தானேறிவந்த தேரையும் பொடித்துத் தானைகள் நான்கையுந் தவிடாய் அடித்து ஜயம்படைத்த தனஞ்சயன் சரவேகத்தைத் தாங்கவியலாத கிருபாச்சாரியர் உடல் படபடத்து வேர்த்துப் பூமியிலுட்கார்ந்து எறிவேலெடுத்துப் பூசை முடித்துப் பற்குணன்மேலெறிந்தார். அந்த வேலாயுதம் அதிர்ந்துவருகிற ஆர்பாட்டத்தை அர்ச்சுனன் தெரிந்து நகைமுகமாகச் சிரித்து அக்கினியாஸ்திரந் தொடுத்து வெட்டையாகிய வெண்கலப்பொடிபோ லுடைத்துத் தள்ளினுன். அப்போது கிருபாசாரியர் தானெறிந்த வேலாயுதமுறிந்ததையும் அதை முறித்த அர்ச்சுனனது திறத்தையும் கண்டு ஆக்கிரமித்து வெ

குண்டு உடல்மறந்து சிறந்த வாளாயுதமுங் கேடயமுங் கைக் கொண்டு ஒரேவீச்சாக வீசிடக்கருதி விஜயனுடைய தேரிற் பாய்ந்தார். இவ்வாறெண்ணிப் பாய்ந்த பூர்வாசாரியரைக் காண்டவவனமழித்த காண்டீபன் கண்டு வெந்திடச்செய்யும் இந்துமுகாஸ்திரச் சுந்தரக் கணைகளில் வாளாயுதத்தையும் பரசையும் நீருக்கி பூளைப்பூப்போற் போக்கினன். அதனுல் யுத்தமுனையில் வெற்றிபெறக் கற்ற வீரம்பெற்ற கிருபாசாரியர் வேறுபோர் புரிவதற்கு விதியில்லாமல் சற்றுநேரம் அசைவற்றிருந்து தன்ஸ்திதியை நிதானித்துத் தனக்குமுன்னே சண்டையிலிளைத்ததாஷ்கணைப்பற்றியும் யோசித்துக் கீழ்கண் பார்வையாய்க் கிரீடியைப் பார்த்துச் சிறுநகைவிளைத்துத்திடீரென்றோடி வீரகண்டாமணி கட்டிப் பிரகாசிக்கின்ற துரோணுசாரியர் புத்திரனுன அசுவத்தாமனுடைய தேரிலேறிக்கொண்டார்.

இங்ஙனம் முனைவீரங்காட்டிப் போர்புரிந்த கிருபாசாரியர் பின்னிட்டோடி மருமகனுடன் ரதத்திலிருந்த வண்மையை அவரை நம்பிப்போன சேனைகள் கண்டு வாடி அருச்சுனன் பாணத்தால் அடிபட்டோடினுர்கள் முன்னிட்டடுத்து யுத்தமுனையேறிய கிருபாசாரியர் இழிவுதேடிக்கொண்டு பின்முதுகு கொடுத்துப் போனதைப் பொற்சக்கரம்பூட்டிய தேர்மேலிருந்த போர்சிங்கவீஷ்மாசாரியர் கண்டு மேகங்களை மின்னலுடன் பிடித்துப்பிகிந்தமைப்போல் விளங்கிய செஞ்சிலைதாங்கி ஓங்கிய சேவகத்திறங் காட்டிப் பேரணிப்படை புடைசூழ்ந்து பின்வரப் போர்முகநோக்கிப் பிரதாபனுன சவ்வியசாசியை வளைத்து நாணெலி செய்தார். அக்குருகுலக்கோமான் தெறித்த குணத்தொனிகேட்டுக் கரையுடைந்த ஏரிநீர்போலிருந்த சகுனி துச்சாதனன் முதலாகிய சங்கிராம வேந்தர்கள்கூடி வீஷ்மாச்சாரியருடைய ஆதரவின்மேல் அர்ச்சுனனை நாடி அளவற்ற அம்புகளைத் தொடுத்தார்கள். அதைக்கண்ட நரனுனவன் பம்பியமேகம்போல் நச்சரவப் பாணங்களை விடுத்து அவர்கள் தூற்றிய அஸ்திரங்களையெல்லாம் நாலிரண்டாயொடித்து நாரியோசைகாட்டி தேவதத்தத்தை முழக்கினுன். அதனெலியால் யாவரும் மடக்கி மயங்கி நலியாலடங்கினுர்கள். சந்திரகுலத்திந்திரனுகத் தோன்றிய தனஞ்சயன் தானேறிவந்த மந்தரமலைபோன்ற ரதத்தைத் தந்திரமாகச் செலுத்தும்படிச் சாரதியான உத்தரகுமாரனுக்குச் சாற்றினுன். அவனப்படியே முடுக்கி ஒரு நொடிப்பொழுதில் குலகுரு வசிக்குந் தலக்கணிற் சார்ந்தான்.

இவ்விதமாகச் செவ்விசேர்ந்த மன்மத வடிவம்பெற்ற வாச வன்மதலை உலக முடிவிலெழுகின்ற ஆலகாலம்போலும் கால காலன்போலும் போர்முனையிற் கலந்ததைக் காங்கேயன் கண்டு களிக்குங் காலையில், வாளாயுத வல்லமைபெற்ற இடபசேனன் அர்ச்சுனனை மறித்துக் கேதுராகு கிரகங்கள்போற் செறிந்து பலம்பொருந்திய பாணங்களைத் தெறித்துக் கிரமமாகப் பிறித்துத் தானும் நெறித்து நின்றான், அந்த இடபசேனன் செய்த போரைப்பார்த்த நரனானவன் ஆங்காரங்கொண்டு ஸ்திரமான சரங்களைப் பலவாறாகச் செலுத்தி யடித்து அவனுடைய தேர் சாரதி குதிரைகள் கொடுங்கை முதலியவற்றையும் போக்கிக் கைப்பிடித்த வில்லையுங் கரணையா யொடித்துச் செங்கதிர்ச் சிலீமுகந் தெறித்து அவனது தேகத்தையுந் துளைத்தான். அந்த அடியினாற்களைத்த இடபசேனன் உடலெரிந்து உயிர் கரிந்து வீஷ்மாசாரியருக்காகப் பரிந்துபுகுந்த பக்ஷம் போதுமென்று முனைகெட்டழிந்து முதுகிட்டயர்ந்து முறையிட்டோடினான்.

அவனோடுவதை நோக்கிய சிந்துதேசாதிபனென்னுஞ் சயிந்தவனும் காந்தாரதேசாதிபனான சௌபலச்சகுனியும் வெம்புமனத்தினராகிய துரியோதனன் தம்பிமார்களும் மற்றுமுள்ள மன்னர்களும் எதிர்த்து அதிர்த்து விதிர்விதிர்த்து வெந்தழற்கணைமழை சிந்தியகாலையில் மதர்த்த ஆணைமேருத்த மாதலி கொழுநன் நகைத்து மனவேஷ்டையாய்ப் பகைத்துப் புரத்தையெரித்த வலிபொருந்திய அஸ்திரங்களையுந்தி அவரவர் பிடித்திருந்த வில்லையும் எய்தபாணங்களையுஞ் சிந்தி, கொடியையும் நாணியையும் குறைத்து, குதிரைசாரதிகளைத் தறித்துக் குடையையுடைத்துத் தேரையுமுறித்துப் பின்னும் நூறுபெருங்கணை தாக்கி வீறுபட்ட சேனைகள் தாறுபட்டயானைகள் மாறுபட்ட ரதங்கள் இவ்வாறொழிந்தனவென்று சொல்வதற் கிடமில்லாமல் வெவ்வேறாக நீறுபட்டொழிய நிமிஷத்திலொழித்துச் சேறுபட்ட உதிரவெள்ளத்தில் தேர்செலுத்தி எதிரொருவரில்லாமல் வருகிற விஜயபராக்கிரமனை பனைக்கொடிபறக்கச் சிறந்த தேர்மேலிருந்த பிதாமகன்கண்டு பார்த்தனே! இதோ நான் காத்திருக்கின்றேன்; வாவென்றெதிர்த்தார்.

அவ்வாறெதிர்த்த வீஷ்மாசாரியரை அர்ச்சுனன்வணங்கி ஒடுங்கி ஐயா! தங்கட்கு நானெம்மாத்திரம்? என்னை ஒருபொருளாகக் கொண்டு என்னுடன் சமராடல் தகுதியோ? ஆண்டவனே! என்று நிம்மதியாய் நின்று மேகம்போன்ற காண்டீபங்

கொண்டு மின்னற்கிணையாகிய நாணிபிகிந்து தேருங்கலங்க நாணொலிசெய்து தீரஜயவாளி மஹேந்திரபாண முதலியவற்றை வாரிவாரி வரிசையாய்ச் சொரிந்தான். வீஷ்டுமாசாரியரும் உகாந்தகால மேகாந்தகார மழைபோல் வாகார்ந்த வாளிகளை மேலும் மேலும் சரமாரியாகப் பொழிந்தார். இவ்வாறு மலையு மெதிர்த்து மாருடும்வாறு போராடினர்கள் அவர்களிருவரும் புரிந்த போரினல் ஏழுசமுத்திரமும் எட்டுத்திக்குப் பாலகரும் ஒன்பதுகிரகங்களும் பத்துதிசையும் பதினொரு ருத்திரரும் பன்னிரண்டு சூரியரும் பட்டபாடின்னதென்று பாவாணராலும் பகர்வதற்கியலவில்லை. அந்தரவாசிகளாகிய இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும் வேடிக்கைபார்த்து வெருண்டு அநேக யோசனை தூரம் அகன்றுபோய் நின்றார்கள். சந்திரசூரியர்களுங் கதி மாறினர்கள். அவர்களிருவரும் உதயமாகி யொடுக்கமாகின்ற உதயகிரியும் அஸ்தமனகிரியும் ஒடுங்கி நடுங்கின. கடலுங் கொதித்துக் கனல்பொருந்தி களகளவென் றிரைந்தது. எட்டுத்திசையானையும் தட்டுகெட்டயர்ந்தன. இவ்வுலகமும் எவ்வுலகமும் ஏங்கித்தளர்ந்தன. இவ்வாறு பிரமாதமுண்டாகும்படியாய் அவர்களிருவரும் அமராடியகாலையில், வீஷ்டுமாசாரியர் கைமிஞ்சிப் பஞ்சபூதம்போன்ற ஐந்துகணைகளைச் சாரதியான உத்தரகுமாரன்மேற் றூக்கினர். அந்தக் கணைகள் வருகின்ற நிருடியைக் கிரீடிகண்டு காலாக்கினிக் கணையொன்றேச்சிப் பஞ்சுப் பொதியில் நெருப்புப்பற்றிய பான்மைபோலெரித்து வஞ்சம் அறியா மனத்தோனுன வீஷ்டுமாசாரியருடைய நெஞ்சந் திடுக்கிடும்படி அவர்கையிலிருந்த வில்லையொடித்து விட்டான். தன் போனை அர்ச்சுனனல் ஒடிபட்டவில்லை வீசியெறிந்து வேறு வில்கொண்டு மலைபோல் வளைத்துப் புற்றிலிருந்து புறப்படுங் கிருஷ்ணசர்ப்பம் பேரோசைகொண்டு புகுந்தவாறென்ன அஸ்திரமாரியைத் துஸ்தரமாகச்சொரிந்தார். தாஷ்டீகமாக வீஷ்டுமாசாரியர் விடுத்த துரிதக் கணைகள் யாவற்றையும் இணையில்லாத அர்ச்சுனன் திரணபரிகாயமாய்ப் போக்கிக் காணபரியந்தங் காண்டீபநாரியிழுத்து அருணேதயம்போற் செஞ்சரங்கள் மிஞ்சத் தாக்கி, பஞ்சுபோற் பறக்கடித்து அழியாக் கீர்த்திபடைத்து அமராடியகாலையில், எழுகடல் நீருஞ்சுண்ட மலைமுதல் யாவுங் குன்ன உலகில் யாவரும் இருந்த இடத்தை விட்டெழாமற் பதுங்க அட்டகஜமும் ரத்தங்கக்கிவாடிவருந்த அமரர்கள் முக்கியொதுங்கப் பிரமப்பிரளயத்தில் உண்டாகா

நின்ற பெருநெருப்புபோல் சரங்களிறைத்துப் புலிங்க நிறைத்துத் தகுதியான இருவரும் தேரைச்செலுத்தி ஓரிடத்திலுந் தங்காமல் அண்டச்சுவரின் அடிவாரமட்டுந் திரிந்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களேறிய தேர்கள் வாயுவேகம் மனோவேகத்திலுமிஞ்சி வட்டமாகச்சுழன்று ஒன்றுக்கொன்று கிட்ட நெருங்கியுருய்ந்து ஒன்றையொன்று விட்டுப் பிரிந்து பாய்ந்து நெடுந்தூரமோடி ஒய்ந்து வலசாரி இடசாரி, இடசாரி வலசாரியாய்த் திரிந்து சூரியன்றேருஞ் சுழலவிடுத்தன.

இதன்றியும், இந்திரன் மைந்தனுன விஜயனுடைய காண்டீபமும் கங்காபுத்திரனுன வீஷ்டுமாசாரியருடைய வில்லும் குலாலன் சக்கரம்போற் சுழலுகின்றன. தனஞ்சயன் தொடுத்த கூரம்பு முதலாகிய பாணங்கள் எதிரிகளின் படையிற் பாய்ந்து முடிகளோடு முடிகளும் தலைகளோடு தலைகளும் இடிபட்டுடைபடச் சாடியபடியால், தேரிற்கட்டிய குதிரைகள் பிடிபடாமற் கனைத்துக் கருலித்துக் கலித்துப் பறிபட்டோடவும் இருவர் சாரதிகளும் எக்களிப்பிட்டு இறைந்து விரைந்து பரிகளைத் தடுக்கவும் அர்ச்சுனனுடைய அனுமக்கொடியும் ஆகாயமளாவி யுலாவி நீடிய வாயுதேவனுடன் போராடி யாடவும் வாள்வீரர் முதலாகிய மன்னவர்கள் தோள்கள் பூரிக்கவும் நெற்றிவியர்க்கவும் புருவம் நெறிக்கவும் மீசை துடிக்கவும் ரோமஞ் சிலிர்க்கவும் வாள்விழி சிவந்து மலர்ந்து தீப்பறக்கவும் அஸ்திரந் தொடுக்கும் விரல்கள் நெளிக்கவும் விற்பிடித்த கரங்கள் மரங்கள்போலாகவும் வீரகண்டை முழங்கவும் வெற்றிப்பட்ட மிலங்கவும் நெற்றிப்பட்டந் துலங்கவும் வேடிக்கை பார்த்த வேந்தர்கள் கலங்கவும் மேலுலகத்தோர் வெதும்பி யொதுங்கவும் நாகலோகத்தார் மிகவும் நலிந்துவிலங்கவும் சராசரம் பூமி சலித்துக் குலுங்கவும் இவ்விதமாக இருவரும் நிலைத்து ஒருவர்க்கொருவர் பின்வாங்காமல் சமராடுகையில் மதுசூதனன் மைத்துனனுன அர்ச்சுனன் மிஞ்சிக் கொற்றமூற்றுப் பத்துக்கணைக ளெடுத்து வெற்றிப்பனைக்கொடி வீறிய வீஷ்டுமாசாரிய ரேறிய தேரைத் தடுத்து வில்லையுமுறித்தான். அவனுல் முறிபட்ட வில்லையெறிந்து வேறே வில்லெடுக்கு முன்னமே விஜயன்மூண்ந்து அட்டகாசம்பண்ணி அர்த்தசந்திரபாணம் ஆயிரமாயிரமாக எய்து பாட்டனுடைய தேகத்தைக் கொய்து செல்லெரிப்பதுபோற் சல்லடைக்கண்ணுய்த் துளைத்துவிட்டான். இயல்பாகவே சிவந்திருந்த வீஷ்டுமருடைய திருமேனியானது இரத்தத்தினுற் பச

ந்து பாணந்துளைத்த வருத்தத்தினாற் களைத்து வருந்தி வாடி அறிவழிந்து நெறிபுரண்டு நிலைதவறி மெய்ம்மறந்து பெருமூச்சுவிட்டுக் கரைபுரண்ட கருங்கடல்போல் தேர்மேல்வீழ்ந்து அசைவற்றிருந்தார். அப்போது எஜமானனிளைத்த தன்மையையறிந்த தேர்ச்சாரதியானவன் அர்ச்சுனனுடைய போர்முனைவிட்டுத் தேரைச்செலுத்தி நேர்முகமான திசையிற் கொண்டு போய் நிறுத்திச் சீர்பெறத்தேற்றி அவுஷதாதிகளூட்டிக் களைதெளியச்செய்து அன்பு பாராட்டினான். அந்த வேளையில் பகல் விளக்கான பரிதியின் ரதமானது ஆகாயத்தி னுச்சியை யடுத்தது. அதுகாலையில் வீஷ்மாசாரியர் மத்தியான கருமத்தை முடிப்பவர்போல் யுத்தமுனையை மறந்து மறைந்து போயினார்.

அவரிடைந்து சென்ற செயலைக்கண்டு துரியோதனன் தம்பிமார்களும் புத்திரர்களும் சயிந்தவனும் சகுனியும் சதுரங்கப் படைகளும் பயந்து தயங்கித் தங்களுக்குதவியாய்ப் பின்புறம் நின்று தாங்குவாரில்லாமையால் தனித்தனி யேங்கிப் பற்குணன் பாணத்தாற் பங்கப்பட்டு நிற்பதற்கிடமில்லாம லுழன்று மனமழன்று போர்முனைவிட்டுப் புறமிட்டோடினார்கள்.

அந்தவேளையில் மந்தரப் புயத்தோனாகிய அர்ச்சுனன் யுத்தமுகத்திற் பிரவேசித்து விசித்திர சரங்களை விதவிதமாய்த் தொடுத்துத் துன்னிய சேனைகளைத் தாக்கி மன்னவர் வேருகப் போக்கினான்.

பற்குனன் இவ்வாறு மேன்மேலும் கோடாகோடி கணைகளை வீக்கியகாலையில் நாலு மூலையிலும் கோலாகலமாயிருந்த வணங்காமுடி திருந்திய துரியோதனமகாராஜன் படைகளானவை பின்னிட்டுப் பறிந்து இரதங்கள் முன்னிட்டு முறிந்து கொடிமரஞ் சாய்ந்து குதிரைகளுங் காலோய்ந்து தேரிற்கட்டிய சித்திரத் துகிலுங் கிழிந்து சக்கரங்களு முடைந்து அச்சுகள் பிளந்து மச்சுகள் சரிந்து குத்துக்காலுங் கொடுங்கையும் வீழ்ந்து போதிகை பீடிகை பொடியாயிடிந்து சிகரமுதிர்ந்து சிதறிக்கழிந்து குடையுஞ் சுருங்கிச் சாரதி குடலுங் குலுங்கி வரிசைவிட்டுக் கிரிசைகெட்டு மார்புபிளந்து வாரறுந்து பேதமாய்ப் போனதுமல்லாமல், வஞ்சமனத்தனான துரியோதனனுடைய வெற்றிபெற்ற மத்தகஜத்தின் மத்தகக் கும்பமும் பிளந்து வித்தகத் தந்தமும் மூறிந்து சுளகுபோன்ற காதுகளு மறுந்து பனைமரத்தையொத்த துதிக்கையுந் துண்டாய் நான்கு காலும் கமுகனைய வாலும்போய் வறண்டு உடலுங் குடலும் ஒன்றாய்ப்

புரண்டு வட்டக்கடலுலகில் மலையெட்டுந் தலைநட்டுப் பட்ட்வாறு ஒன்றொழியாமல் உயிர்கெட்டொழிந்தன.

தெய்வலோகத்தில் இந்திர சிங்காசனமேறிக் கிரீடந் தாங்கிய கிரீடியானவன் நிருடியாய்ச் சிந்தியசரோருகக் கணைகளால் துரியோதனனுடைய குதிரைக்கூட்டங்களியாவும் படைமுறிந்து பலங்குறைந்து வால்தறிந்து தலையறுந்து கழுத்துமயிருதிர்ந்து கடிவாளங் கழன்று கழிந்துகலந்து அழிந்து மார்பு கிழிந்து கால்மடிந்து முதுகொடிந்து சப்பைமுறிந்து குப்புறவீழ்ந்து சருகெனவெரிந்தன. நாகக்கொடிபடைத்த நராதிபனுடைய பதாதிகளானவை சிரஞ்சிதைந் துடைந்தன; கரந்தறிந்தழிந்தன; எலும்பொடிந்துதிர்ந்தன; குடல்சரிந் தொழிந்தன; நரம்பறுந் துழன்றன; உதிரம்பொழிந்தெழுந்தன, நெற்றியும் புருவமும் நிமிர்ந்துபிளந்தன; புயமுமார்பும் புண்ணாய்க் கிழிந்தன; குதமும்பதமுங் குறைந்து சுருங்கின; எவ்விடத்திலும் பிணக்குவியலுயர்ந்தன; இனியொருவர் இவ்வாறுபோர்தொடுப்பார்களென்று கனவிலும்நினையோம். இதன்றியும், சவ்வியசாசி விட்ட சரங்களுக்குத் தப்பிப்பிழைத்தவர்கள் இப்புவியிலில்லை.

இப்பால் யுத்தஞ்செய்தவிடத்தில் நெஞ்சுரம்பொருந்த நஞ்சுபோலிருந்த நரனென்னுங் காலாக்கினிக்கு எதிர்ப்பட்ட பூளைப்பூப்போல துரியோதனன் சேனைகள் எரிந்து பொடிந்து பொரிந்து புகைந்து மறந்து புரண்டுபோயின.

இவ்வாறு ஜயித்துச் சிரித்துப் புரமெரித்த சிவபெருமான் போல்நின்ற செஞ்சிலைவிஜயனுக்கெதிரில் திரிபுராதிகட்கொப்பாய்த் துரியோதனன் படைகள் அழிந்தன.

இன்னும் அனுமக்கொடியமைந்த அர்ச்சுனராஜன் அனுசந்தானஞ்செய்த அஸ்திரங்களினால் ஆறுபட்டோடிய இரத்த வெள்ளமானது சேறுபட்டுச் சிதைந்து செந்தூளாக்கியது.

பின்னும் அர்ச்சுனனுடன்போர்புரிந்து மடிந்தோர்களின் வல்லுடலானவை நீறுபட்டுநெரிந்து ஊறுபட்டொழிந்தன. அசைவில்லாமலெழுந்த விஜயன் கணைகளானவை தங்களிஷ்டப்படி சண்டைசெய்து திசையின் முடிவரைப் போய் முட்டிப்பார்த்துத் திரும்பி மீண்டும் விசையடங்காமல் பூமிதுளைத்து சுழல்காற்றுடன் கலந்தும் வேகங்குறையாமற் றிரிந்தன.

மேலும் மாதவிகாதலனாகிய பார்த்தன்ஏவிய வார்கணைகள் திக்கெட்டுங் கிட்டித் திசைப்பாலர் தலையிலுங்குட்டி அஷ்டக

ஐங்களைத் தட்டி அண்டச்சுவரையும் முட்டி இன்னம் யாராகி லும் பகைவருண்டோவென்று ஆராய்ந்துவிட்டன.

இதன்றியும் சிற்சில நெருப்புக்கணைகளானவை பற்பல தேர்நிறைகளையும் யானைப் பெருக்கங்களையும் குதிரை நெருக்க ங்களையும் கால்பலவருக்கங்களையும் கசியக் கரைத்துக் கண்ணு க்கிடு மைபோலரைத்துக் கால்வாய்கொண்டாடுகிற இரத்தத்திற் கரைத்துக் கடலிற் பெருங்காயங் கலத்தல்போற் கலக்கிவிட்டி ரைந்தன.

வீபற்சுவிளைத்த வினையால் கொற்றவர்களும் மற்றவர்களும் மிகவருந்திச்செத்ததல்லாமலும், தலைமேற்குவித்தகரத்தினராய் தறிந்துவீழ்ந்த சிரத்தினராய்த் தைரியங்கெட்ட ஊரத்தினராய் தங்கள்தங்கள் வாய்விட்டரற்றினர். அவர்களுடைய சந்திரவட் டக் குடைகளும் வெண்சாமரைகளும் பல்லக்குகளும் பலவாக னங்களும் பேரிகை பூரி தாளமேளம் தவிலடி காளம் கொம்பு கொடி முரசு முதலிய வாத்தியக்கருவிகளும் வில்லும்பாணமும் வேலும் வாளும் வெவ்வேறுயழிந்து பூமியிற்குவிந்தன.

இவ்வாறு யுத்தம்புரிந்த இந்திரன் மைந்தன் அண்டச்சு வரை யளாவிய சமுத்திரம்போலிரைந்தெழுந்த துரியோதன னுடைய சேனைகளை மகரமச்சம்போற் குடைந்து வாட்டினன்.

மேன்மேலுந்தெரித்த வெங்கனற்கணைகள் மிதமறப்படர் ந்து வெளியெல்லாமடர்ந்து காடெல்லாந்திரிந்து கடையுகாக் கினிபோலெரிந்து விரோதியைத்தொடர்ந்து மேனியைப் பிள ந்து சேனையைச் சிதைத்து ஊனைப்புசித்து உதிரங்குடித்து தாராகணங்களைத் தரையிலுதிர்த்து தேவர்கள் நடுங்கச்செந்தீ யெரிந்து சிரித்துக் கலித்து திறம்பெற்று நின்றன.

இவ்வாறு மாடபிடிசண்டை போடுவதற்காகப் புகுந்த வண ங்காமுடியோன் முதலாகிய மன்னவர்கள்மேல் குறிப்பறிந்து நெறிப்பறிந்து கூசாமலேவிய பாசுபதன்பாணங்கள் எப்படி யிருந்ததென்னில், தசரதசக்கரவர்த்திக்குகந்த மைந்தனான தாச ரதியானவர் தர்ப்பாசனத்திலிருந்து வருந்தியழைத்தபோதுவா ராத சமுத்திராஜன்மேல் வலுக்கொண்டுந்திய வன்னிக்கணை போற்றிருந்தன.

ஆண்சர்ப்பக்கொடி நாட்டிய துரியோதனனுடன் பொரு ந்திப்போர்புரிந்த போர்வீரர்கள்மேல் புரந்தரதுரந்தரன்போக் கிய புங்கவங்க ளெத்தன்மையானவெனில், தீரம்பெற்ற சூரனை

யும் அவன் சேனைகளையுங்களைந்த சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளின் வேலாயுதம் போன்றிருந்தன.

மேலும் கருங்கடற்போற் கவிந்த கௌரவகுல முதல்வன் சேனைகளியாவும் கண்கலங்கப் புண்துலங்க நைந்து சிதைய கேசவன் றோழன்முடுக்கிய கிளைக்கணைகளானவை எமதருமராஜன் வீசிய தண்டபாசத்திற் கிணையாயிருந்தன.

வேந்தர்கள் முடிமேற்கவிந்த வெள்ளைக்குடைகள் காம்பு முறிந்து பூமியிற் கவிழ்ந்து காற்றினால் நிமிர்ந்து கலந்து கிடப்பது, சுபத்திரைநாயகன் துரியோதனனுடைய படையைவென்று கீர்த்தி அடையச்செய்யும் யாகத்தில் அவிர்ப்பாகம்பெற வேண்டி சந்திரன்வந்து தலைகவிழ்ந்திருப்பதுபோ லிருந்தது.

வெற்றிவீரமுள்ள வேந்தர்கள் கைப்பற்றிய வலம்புரிச்சங்க முதலிய வெல்லாவற்றையும் அர்ச்சுனன் அம்பால் முறித்தது, ஏகசக்ராதிபனாகிய துரியோதனனது கீர்த்தியை வேறாக்களைந்ததுபோ லிருந்தது.

தேர்களிலும் யானைகளிலும் பொருந்தியிருந்த பலவகை பட்டுக்கொடிகள் பார்த்தன்விட்ட பாணங்களால் அறுபட்டு முறிபட்டுத் தறிபட்டு மாலையாய் வீழ்ந்தது, வெகு நிறமேகங்கள் விண்டலம்விட்டு நீங்கி மண்டலத்தில் ஒரே மொத்தமாய் விழாமல் தனித்தனி வரிசையாய் விழுந்தவா றிருந்தது.

மாசற்ற தேசுற்ற வளம்பெற்ற ஜயமுற்ற தருமராஜனுக்கிளவலாகிய தனஞ்சயனானவன் ஜயலக்ஷுமியை விவாகம் புரிந்து கொள்வதற்குத் தனித்தனியெடுத்துத் தொடுத்த சரங்கள் தூசிப்படைச் சூரர்களின் வீரவில்லை வெடுக்கென்றொடித்தது, ஜனகராஜனுடைய வில்லைச் சீதாபிராட்டிக்காகச் செங்கண்மால் வளைத்தொடித்த செயல்போன்றிருந்தது.

இதன்றியும் கரும்பைப் பரிந்தெடுத் துண்ணும் வாயும் பனைக்கையும் விரிந்த காதும் பொருந்திய மெய்யுமுள்ள திடகாத்திர கும்பகாதட யானைகளின்மேல் முழங்காநின்ற முரச வாத்தியங்களை நாணுந்திய நாராசப்பகழிக ளுடைத்தது, உயர்ந்த மலைமேலுற்ற பெருங் கருங்கற்களைப் பேரிடிவிழுந்து பிளந்தவா றிருந்தது.

மேலும் வெற்றிப்போரிற் புகுந்த மத்தகஜங்கள் வீரபட்டங்கட்டிய கும்பம் பிளப்புண்டு இரண்டு பக்கங்களிலும் இரத்தம்வழியத் திரிந்துகொண்டிருந்தது, சித்திரைப்புய லடிக்குங்

காலத்தில் மெத்தவெள்ளம் புரண்டு செவந்து கறுத்தமலைமேல் கால்கொண்டு வழிந்த காக்ஷியை யொத்திருந்தது.

சுவேதவாகனன் மாடுபிடி சண்டையை வென்ற காக்ஷி, அச்சண்டை விளைந்த காடும் குடிகொண்டு பரந்த நிலமும் வேள்விச்சாலைபோலும், வீராளெதிர்த்துப் போர்புரிந்த இடமானது ஓமகுண்டமாகவும், அவர்கள்மேற் பிரயோகம்பண்ண பாணாக்கினிகள் யாகாக்கினியாகவும், போர்மோகங் கொண்ட வீராளுடைய தேகங்கள் சமித்துகளாகவும், அன்னோருடம்பிலிருந்து வழிந்த இரத்தம் நெய்யாகவும், நிணம் வசையாகவும் போர்புரிய வழைக்கும் வீரமொழிகள் வேதமந்திரங்களாகவும், யாவருடைய உயிரும் அவிர்ப்பாகமாகவும், தேர்ச்சிகரங்கள் பூரண கலசங்களாகவும்கொண்டு, அயமேதம் கயமேதம் புருஷமேதம்: பசுமேதமென்னும் யாகத்தை ஒரேநாள் விரதத்தினால் முடித்துத் தேவர்களுக்குப் பூரணாகுதி கொடுத்ததைப் போன்றிருந்தது.

மேலும் பிரமசிருஷ்டிக் குட்பட்ட ஆத்ம கோடிகளின் கண்ணுக்குள் மணிபோலுள்ள கண்ணனைப்போல் அந்த யுத்த பூமியைச் சாரிவரும் அர்ச்சுனனைக்கண்ட பாரிய தேர்வீராளெல்லோரும் தங்களைநாடித் தனஞ்சயன் தேடி வருகின்றானென்று தளர்ச்சி யடைந்தார்கள்.

இவ்வாறு போர்விளைந்த யுத்தக்களம், பருந்துகளிருந்து விருந்தருந்த கழுகுகள் குழுமிக் கொழுநிணங்கொள்ள, காக்கைகள் வீரர்கள் கண்ணைப்பிடுங்க ஆக்கையை ஓனாய் அடுத்துத் துடிக்க, பிணந்தின்னுங் கூளிக்கணங்கள் பறக்க, ஈரலை மூளையைக் குழூநரியீர்க்கப் பிணத்தைப் பக்ஷிகள் சிறகின் நெருக்கத்தினால் வானமும் மலையும் மரங்களுமறைய, ஆறாகவும் சேறாகவும் மடுவாகவும் ஓடையாகவும் கயமாகவும் காலாகவும் பெருகியோடிய உதிரங்களினால் கடல்வளைந்த உலகஞ் சிவக்க, பைசாசங்களும் பூதகணங்களும் பிணங்கி மறுபடியும் இணங்கி வராகியை வணங்கிக் கைகோர்த்து ஆடிப்பாடிக் களித்திருந்தன.

பாம்பாரமும் என்பு மாலையும் புனைந்து சூலகபாலமும் உடுக்கை பம்பையுங் கைக்கொண்டு யாளிவாகனமேறித் திரிகின்ற காளிகூட்டமும், ஞாளியீட்டமும் மணிமுடி யணிந்த மயிடனைத் துணித்த கன்னிப்படையும் குத்துவெட்டுச் சண்டையிற்றேரிய குறள் கூளி பாரிடங்களுங் கூடிக் குலாவி போர்க்களமுழுதும் பொருமித் திரிந்தன.

சண்டையிலுருண்ட தரியலர்தலைகளை அண்டையிற் கிடக்கும் யானைதலைகளைக் குவிந்துகிடந்த குதிரைத் தலைகளை மலைப்பாம்புகளில் வரிசையாய்க் கோர்த்துத் தாலியுருவு முதலிய மங்கல சூத்திரமாய்க் கழுத்திற்றரித்து, கழுத்து நிறைய உருவுகள் கோர்த்துக்கொண்டேனென்று பிரதாபம்பேசித் தன்னை மறந்துவந்த பேய்பெண்ணொருத்தி சற்றேதவறி இரத்த ஆற்றில் விழுந்து ஆழ்ந்து சுழலிலகப்பட்டுச் செத்தேனென்று முழுகியெழுந்து திணரிக் கூச்சலிடும்போது ஒருபூதம் ஓடிவந்து ஏற்றக்கோல்போன்ற நீண்ட கையைக்காட்ட, அக்கரத்தைப் பிடித்துக் கரையேறுபவர்போல் ஏறிவந்து, இன்றைக்கொரு தத்தென்று சந்தோஷிக்குஞ் சந்தடிபெருக்கமும், அவ்வாறு பிழைத்த பெண்பேயானது தன்னை கரையேற்றிவிட்ட பூதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, எப்போதுமது கையைப் பிடித்தேனோ அப்போதே உமக்கு நான் பெண்சாதி; எனக்கு நீர் புருஷன். இனி வேறு புருஷாளை விரும்பேனென்று, பந்து ஜனங்களுக்குச் சொல்லி அவர்கள் அனுமதியில் கலியாணஞ் செய்து கொள்ளுகின்ற ஆரவாரமும், அர்ச்சுனராஜனுடைய வீரப்பிரதாபத்தைப்பாடி அவருக்கு நன்மையுண்டாகக் கடவதென்றுவாழ்த்தி விஜய காண்டீபத்தைத் தோத்திரஞ்செய்கின்ற பேரொலியும், நிணமாமிசத்தை நிரம்பத்தின்று மயங்கி வீழ்ந்து புரளுகின்ற வயிறுதாரிப்பேய்களின் வார்த்தையும், சோரிவெள்ளமானது வாரிபோலோடவும், மடிந்த யானைகள் அவ்வாரியிற் படிந்த திமிங்கிலம்போலவும், குதிரைப் பிணங்கள் திமியென்னு மீன் போலவும், வாளாயுதமுதலிய மற்றையாயுதங்க ளெல்லாம் பலவகை மச்சங்களாகவும், பொருதலைக்கருதிக் குவிந்த பிறைமேடானது எண்காற்பட்சிக ளிருக்கும் பெருமலையாகவும், மண்மேலோடுகின்ற தேர்களும் தேர்த்தட்டுகளும் கடல்மேற் செல்லுகின்ற கப்பல் கட்டுமரம் படகுபஃறி பரிசுபோல் உதிரக்கடலூடோடவும், மதயானைகள் கொம்பொடிந்து கூக்குரலிடும் ஓசையானது தீரபுருஷாள் ஒருவர்க்கொருவர் கூரியகணையால் குத்திக்கொண்டிரையும் பேரோசையால் கேளாமல் அடங்கிப் போயிற்று.

கடையாணி கழன்றோடுகின்ற சக்கரங்களா லுண்டாகும் தொனியும், தலையறுந்த முண்டங்களாடும் ஆட்டங்களும் பரத நாட்டிய ஸ்திரீகளும்கண்டு வெட்கமுறும்படியா யிருந்தது.

இவ்வாறு கற்பகப்பூமாலையணிந்து பொற்பிரகாசப் பொன்னுலகிற் புகழ்பூண்ட தேவேந்திர குமாரனான பார்த்தன், தேரூர்ந்துவந்த போர்வீரர்களாகிய யாளிக்கும் சிங்கத்திற்கும் யானைக்கும் புலிக்கும் நிகராகிய வேந்தர் முதலாகிய வீரர்களைக் கூளிக்கும் ஞாளிக்கும் காக்கைக்கும் நரிக்கும் குழுவாகிய கழுகுக்கும் பருந்துக்கும் அவ்வூரில் வாழுங் காளிக்கும் குறைவின்றித் தன் கைவாளியால் விருந்திட்டுத் தேவர்கள் கண்டு களிக்கும்படி விஜயலக்ஷ்மியை மணந்தான். வீரப்பிரதாப தீரகாண்டீபமோக யோக வைபோக தியாக விஜயமகாராஜன் செலுத்திய வெந்தழற் கணைகள்முன் யாவரும் பஞ்சுபோற் பறந்து அஞ்சிப் பல்லைக் காட்டிக் கெஞ்சி எஞ்சிப்போனார்கள். சிலர் சண்டையைத் துறந்தார்கள். பலர் மண்டை கிழிந்து இறந்தார்கள். சிலர் மனம்போனவாறு ஓடினார்கள். பலர் மூச்சுத் திணறி வாடினார்கள். இவ்வாறான நிலையைச் சவ்வியசாசி கண்டு வெவ்விய நகையுடன் வெகுண்டு ஆபத்தினாலோடுகின்றவர்களைப் பாபத்திற்குப் பயப்படாமற் றுறத்திவிடாதே யென்று வெருட்டினான். இதுவுமன்றி திருதராஷ்டிர குமாரனான துரியோதனன் துச்சாதனன் சிந்துராஜமைந்தன் சௌபாலராஜ குமாரன் குந்திதேவி முதற்பிள்ளையான சூரியதநயன் முதலாகிய வெற்றி வீரர்களியாவரும், திசைமயங்கி மதியிழந்து நிலைகலங்கித் தலையிறங்கிப் போகுமாறு செந்தீக்கணைகளை முன்னும் பின்னும் முடுக்கி முரியவடித்துத் துரத்திக் கைப்பிடித்த காண்டீபத்தை நாணி தளர்த்தித் தோள் புறமாட்டிய அம்புறுத் தூணியை நீக்கி விரற்சாடு கரச்சாடு முன்கைத் தோற்கட்டு பின்கைத் தோற்கட்டு முதலிய கவசமுங் களைந்து இரதத்தின் மீதுவைத்து அஸ்வ சஞ்சீவி மந்திரத்தால் குதிரைகளைத் தேற்றிச் சாரதியின் சலிப்பையும் மாற்றித் தனதாசிரியர் தமைப் போற்றி, இன்னமும் பகைவர் ஒன்றுகூடி வருவார்களாகில் மெத்தவும் நேர்த்தியென்று நினைத்துப் புண்பட்ட தன் சரீர வருத்தத்தை சஞ்சீவியால் தீர்த்துப் பகையாளரைப் பார்த்து நின்றான்.

அத்தருணத்தில் உத்தர குமாரனும் தேர்விட்டிழிந்து குதிரைக் கடிவாளத்தைக் குத்துக்காலிற் கட்டிக் குதிரை நடாத்துங் கோலையும் கையிலணியுங் கவசமாந்தோலையும் தேர்மேல் வைத்து, குதிரைகளைத் தடவி தட்டி அர்ச்சுனராஜனைக் கிட்டி

மாடுபிடி சண்டை நடந்த மகத்துவத்தையும் இனிமேல் நடக்க வேண்டிய மார்க்கத்தையும் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

பிறகு பச்சைநிறம் படைத்த பார்த்தனுடன் கொச்சைப் போர் புரிந்து லச்சைகெட் டழிந்து அடிபட் டோடியவர்களின் செயலைச் சொல்லுகின்றேன் கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனேயென்று வைசம்பாயனர் சொல்லிவந்தார்.

இவ்விதமாக பாமனுடன் மற்போர்புரிந்து பாசுபதம் பெற்ற சவ்வியசாசி பௌவமாம்படையில் அவ்வவர்மீதில் கௌவுமம்பேவி எவ்வமாகென்று வில்நாட்டி யிழுத்து விடுத்தான். துவ்வியபாணம் தெவ்வர்களுடைய கொவ்விய பிடரியைக்குறைதழித் தொழித்த கொடுமையைக் கௌரவ குலமகன் கண்டு செவ்விய கண்கள் செவ்வரக்கினுஞ் சிவந்து நாப்புரண்டுலர்ந்து தீப்பொறி மலிந்து நாடாது நாடி வாடாதுவாடி க்ஷாத்திரத்தால் முனைந்து நான் இந்த நரனுடன் சண்டை விளைத்து நலிந்துமெலிந்து தறிந்து முறிந்து இறந்துபோனாலும் போவதேயல்லது இவனால் என்படைகெட்டு இவ்வளவு அவமானப்பட்டுப் பின்பு அஸ்தினபுரி போய்ச் சேரமாட்டேனென்று நெறநெறென்று பற்கடித்து மடமடவென்று விற்பிடித்து பளபளவென்று தோளடித்து கிடுகிடுவென்னக் கர்ஜித்துத் தடதடவென்றோடித் தேரேறி கடகடவென் றுருளைகளோடப் புரவி செலுத்திப் படபடவென்று அரவக்கொடிநீட ஆணவப் பேயாட அஞ்ஞானமேலாட அருவினையூடாட மாராட கர்னடர்முதலிய மன்னர் சூழப் படாடம்பங் காட்டிவந்தான். இப்படி வாராநின்ற துரியோதனமகாராஜனைக் கர்னன் பார்த்து கடுங்கோபங் கொண்டார்த்துத் தம்பி! நானுயிருடனிருக்கும்போது நீ சண்டைக்குப் போகவேண்டுமா நில்லு நில்லென்று தடுத்துத் தன்னுடைய தேரை முன்னேவிடுத்து மன்னவன் ரதத்தைப் பின்னுறவமைத்தான்.

அன்னகாலையில் பொன்னணிபூண்ட துரியோதனன் தம்பிமார்களும் பூபாலர் முதலிய பேர்களும் மின்னெனவெழுந்து கர்னனுடன் கலந்து முனைந்தார்கள். வீஷ்மாசாரியர் துரோணாச்சாரியர் கிருபாசாரியர் அஸ்வத்தாமா முதலிய நால்வரும் துரியோதனனுடைய மனோபாவமறிந்து தவறுபேசாமற் றவிர்ந்துபோனவருட னேர்ந்து புகுந்தார்கள். மகமேருக் கொப்பாகிய அத்தினபுரியென்னும் வெற்றியானை மேற்கொண்டு அர்ச்சுனனுடன் அமராடி அவனைப்பொடியாக்குவேன். என் சொல்

தப்பாது எப்போதும், எங்கள் பெருமைக் கொப்பேதென்றும் விண்டல முதலாகிய மேகங்களும் எண்டிசை முதலாகிய நாகங்களும் மண்டல முதலிய அண்டங்களும் விண்டு தீர்ந்துபோம் என்னும்படி இற்றைப்போரில் வெற்றி பெறுவானென்று கொற்றவர் பலரும் மற்றவரெவருங் குறித்துக்கொண்டாடும்படி விகர்னனென்னுங் காளை செண்டெனவெழுந்து திரண்ட சேனையுடன் வந்து கலந்தான்.

இதல்லாமலும் பார்த்தன் பாணத்திற்குப் பயந்து போர்க்களம்விட்டுப் பிரிந்து பெண்டு பிள்ளைகள்மேற் பரிந்து நாலு பக்கங்களிலு மிருந்து நாடியோடித் திரிந்து வயிறெரிந்து போன மகரதர் முதலிய பேர்களுஞ் சேர்ந்து எமதர்மராஜன் மேல் எதிர்க்கின்ற உயிர்வகைக் கூட்டம்போற் றிரும்பினார்கள். கோபமீறிய குரோதமேறிய நான்கு படைகளும் அதிரதர் மகரதர் சமரதர் அர்த்தரதர் முதலிய வீராதிவீரர்களும் பொருந்தி பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் இவ்வைம்பெரும் பூதமும் கலங்கும்படியாய் ஆதிசேடனுடைய பணமகுடங் குலுங்கும் படியாய்த் துணிந்து, திடதைரிய தீரத்துடன் சண்டையை வென்று இளைப்பாறிக்கொண்டு தனித்து சாரதியுடன் பேசி நின்ற தனஞ்செயச் சிங்கத்தைத் தட்டியெழுப்பி வளைத்தார்கள்.

சற்றுநேரத்திற்கு முன்னே தனஞ்சயனுற் பட்டபாடுங் கெட்டகேடும் அஸ்திரந்துளைத்தநோயும் பச்சையுதிரம் ஓடிவரும் புண்வாயும் காயுமுன்னமே ஆயும் அறிவினர் ஆயாசம் பாராமல் போர்புரியப் புகுந்து அஸ்திர சஸ்திர ஆயுதங்களை விஸ்தாரமாக விடுத்து அடுத்தார்கள்.

அவ்வவர் தொடுக்கும் அம்புக்கும்புகளைக்கண்டு இரதத்தின் மேலேறி எதிர்வந்த மன்னர்கள் பிதுர்கலங்கிப் போகும்படி விஜயகாண்டீபம் வளைத்து நாணொலிவிளைத்து மூளைத்த முழுமதிபோல் மதர்த்து நின்றான். நாயகனான தரன் தேரேறுமுன்னமே வாரேறுதனச் சுதர்க்கணை மைந்தனான உத்தரகுமாரனென்னுஞ் சாரதி களையாறிய குதிரைகளைத் தேரிற்பூட்டி கலகலவென்று ஒலிக்குஞ் சதங்கைகள் சக்கரத்தொனியுடன் கலந்து முழங்க முடுக்கினான்.

அர்ச்சுனராஜன் தேர் அசைந்தாடி யோடும்போழ்து மணிமுடிதரித்த மன்னவர் பலரும் காரிடி நீரடி நெருப்பிடி பேரிடியென்ன நெடுநாணோசைகாட்டி அளவுபடாத அம்புகளைச்

சொரிந்தார்கள். அதுவுமன்றி அக்கினிபற்றியெரிகின்றகொழு மழு தண்டாயுதம் சூலம் அங்குசம் பாசம் உலக்கை சக்ராயுதம் தோமரம் ஈட்டி வாங்குமுதலிய ஆயுதங்களை மூக்கண்மூர்த்திக் கொப்பான பற்குனன்மேலும் சாரதிமீதும் தேரிலும் குதிரைகளுடம்பிலும் படும்படியாய் மூட்கரமாய் வீசிமுடுக்கினார்கள். இதன்றியும் யானைமேலிருந்தவர்கள் தேர்மேலமர்ந்தவர்கள் வேகமான குதிரைமேற் கொண்டவர்கள் பூமிமேல் நின்றவர்கள் தங்கள்தங்களுக் கிஷ்டமானபடி முனிந்து தனிப்படைக் கொண்டு ஓடினார்கள். அப்போது பூண்டிலங்குந் தேரிலிருந்து பாண்டு புத்திரனாகிய பார்த்தன் ஏமந்தருது காலத்தில் மூடுபனியால் மறைக்கப்பட்ட சூரியன்போலிருந்தான். அவ்வாறு சற்றுநேரம் ஒளிமழுங்கி உருத்தெரியாமலிருந்து, உடனேயோசித்து விரைந்து தன்னையெதிர்த்து வந்த தரியலர்களையுஞ் சட்டைபண்ணாதவனாய், பட்டங்கட்டிய முடித்தலையையாட்டிச்சினந்து நெற நெறன்று பற்கடித்து உடலுயிர் பதைத்து நம்முடன் அடல் விளைத்து வந்த இத்தனை மன்னரும் படவதைத்துவிட வேண்டுமென்று பதறி நினைத்து மறுபடியும் பொறுத்து விஜயகாண்டீபத்தை யெடுத்து நிறுத்தி வளைத்து நாணேற்றிப் பூர்வகாலத்தில் தனக்கு தேவேந்திரன் கொடுத்திருந்த இந்திராஸ்திரத்தை ஏந்தி அபிமந்திரித்து வணங்கி இந்திரதிக்கிலுந்தி, யமதர்மராஜனிடம்பெற்ற ஏமாஸ்திரத்தை யெடுத்து பூசித்து தென்றிசையிலமைத்து, வருணாஸ்திரத்தை வணங்கி வழங்கி மேற்குதிக்கிலிருத்திக் குபேராஸ்திரத்தைக்கொண்டு கும்பிட்டு பணிந்து வடக்குதிக்கில் விடுத்து, இந்திரன்முதலிய ஈசானதேவர்களையுந் துதித்து நான்கு திக்கிலும் பாங்குடனிருத்திக் காண்டீபத்தைக் நாணிதளர்த்தி அம்புறாத்தூணியுடன் இரதத்தின்மேல் வைத்துவிட்டுப் பிறகுநடக்கும் விந்தையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

இவ்விதமாகத் தருக்குடன் செருக்கி நின்ற தனஞ்சயனையும் அவனேவிய சாயகங்களையும் அவைகள் தங்களைத் தடைப்படுத்துகின்ற தந்திரங்களையும் தனுர்வேதமந்திர சுதந்தரங்களையும் தெரிந்துகொள்ளமாட்டாதவர்களாய், பண்டாட்டமாவதே கொண்டாட்ட மென்னக்குறித்து சப்தமேகமெழுந்ததுபோற் கவிந்து மின்னலிடியும் பின்னலிட்டவாறு முழங்கிவிற்பிடித்துக்

கல்வருஷம் பொழியுங்காட்சிபோல் அஸ்திரங்களைச்சொரிந்து வேணமட்டும் பரிந்து சலிப்பில்லாமற் பாடுபட்டார்கள்.

இவ்வாறு தம்மாற் கூடியவரையிலும் தாட்சியில்லாமல் முடுக்கிப் பிரயோகித்த சரங்களையெல்லாம் தப்பிப்போகவிடாமல் மடக்கி அர்ச்சுனன்மேற் போகவொட்டாம லடக்கி அவற்றின் வேகத்தையும் சிறுக்கிவாயை ஆ வெனத்திறந்து விழுங்கி முறுக்கி வாரியடித்து நொறுக்கி தாறுமாறு வேறுகூறுவாறு செய்யுந்தன்மையை, மந்தரமலைபோ லுயர்ந்ததோளினையுடைய வீஷ்மாசாரியர் துரோணாசாரியர் கிருபாசாரியர் அஸ்வத்தாமா முதலிய சாந்தரும் துரியோதனராஜன் முதலாகிய வேந்தரும் மகாரதர் முதலிய மாந்தரும் பார்த்து தலைகவிழ்ந்து குனிந்து மதிமயங்கிமுனிந்து மனந்தியங்கி நினைத்து, ஐயோ இந்தஅர்ச்சுனனால்முன்பேஅடிபட்டுஇடைந்தோமே அதோடு போய்விடாமல் திரும்பியெதிர்த்து அவன்கையிற்சிக்கிக்கொண்டோமே; ஓகோ! வெகுநாளைக்கு நிலைநிற்கும்படியான அபகீர்த்தியடைந்தோமே; இதுவரையிலும் நாம் பெற்றிருந்த சுபகீர்த்தியையிழந்தோமே; வீணாக வேசாரிநொந்தோமே; பூணாய் பெற்ற புரந்தரன்மைந்தன் செய்வனவற்றைச்செய்து போட்டு மெய்வருத்தமில்லாமல் விசாலமுற்றிருக்கின்றானே; நாம் இதற்கென்ன செய்வோமென்று வெட்கப்பட்டு வெந்து வெதும்பியொதுங்கிப் போனார்கள்.

இவன் இப்படிநிற்க, வானத்தில் நின்றுவேடிக்கை பார்த்திருந்த வானவர் மாதவர் மகிழ்ச்சிமேற்கொண்ட மாதவிகொழுநனைமகிழ்ந்து மனதாறப்புகழ்ந்து மலர்மழைபொழிந்து வாழ்த்தினார்கள். சரஸ்வதிநாயகனான சதுர்முகப்பிரமனானவன்சாக்ஷாத்காரமான சங்காழிமுகுந்தனுடைய தனியருளென்று சந்தோஷங் கொண்டாடினான்.

அமராபதிக்கதிபனாகிய தேவேந்திரன் காலகேயரை ஜயித்து நமதாயுளளித்த விஜயன் நவநீத சோரநாதன்மைத்துனனென்று நாடிப் புகழ்ந்தாடினான்.

அளகாபுரிக் கிறைவனான குபேரன் சந்திரசேகர சடாதானருளால் இந்திராதிப ரெவர்க்கு மூந்தியமுதற்காரணமாகி வந்தவதரித்த மாகத நிறத்தன் அர்ச்சுனனுமனென் றுனந்தங் கொண்டான்.

பாண்டுவும் மற்றுமுள்ள பார்த்திபரும் காண்டீபன் வெகுண்டு தூண்டிய வேகச் சுடுசரப்பொடிக்கச் செத்தழிந்தொழிந்த

சேனையும் யானையும் இத்தனைகோடியென் றியம்பப் படாமை யால் புத்திரப்பேறு பெற்றனமென்று மெத்தவும்பேசி மேன் மை யடைந்தனர்.

அமரர் சித்தர் அசுரர் தைத்தியர் கருடர் கின்னரர் நிரு தர் கிம்புருடர் காந்தருவர் இயக்கர் விஞ்சையர் பூதர் பைசாசர் அந்தரர் முனிவர் உருகர் ஆகாயவாசிகள் போகபூமியர் ஏகாத சருத்திரர் துவாதசாதித்தர் அஷ்டவசுக்கள் முதலினோர்கள் அச் சவ்வியசாசியின் சாதுரியத்தைக் கண்டு களித்து வெப்பத் தைத் தங்களாலுஞ் சகிக்கமாட்டாமல் ஓடி ஓங்கிய மலைக்கண் சென்றுவப்புற்றிருந்தனர்.

இவ்வாறெல்லோரும் கொண்டாடிக்கொண்டிருக்கின்ற வே ளையில்வீபற்சுஎன்னும்பெயர்பெற்ற விஜயன்மறுபடியும் வில்லை யெடுத்து நாணிதொடுத்து தான் நினைத்தகாரியம் சித்தியாகும் பொருட்டு மோகனுஸ்திரம்பிடித்து பூஜாவிதிகள்முடித்து பிர ணவமந்திரம் படித்து பிரதாபராமன்போல் விடுத்துப் பெருங் குப்பில் தும்புக ளெழும்பப் பெதறிவாடி ஓடி அவர்கள் படும் பாட்டை யோகபுருஷன்போல் நாடிப் பார்த்துக் கொண்டிருந் தான்.

இங்ஙனம் றிவ்வென்றெழுந்த மோகனுஸ்திரமானது தியா கம் வாங்கச்சென்ற தெரிவைபோற் சென்று பிராணத்தியாகம் பண்ணுவதற்குப் பின்வாங்காமல் முன்னிட்டு மற்போர் விளைக் கும் பற்பல வீரர்களையும் விற்பன விவேகிகளையும் சொர்ப் பனங்காண்பவர்போல் சோர்வுறச்செய்து மயக்கியபோது, சண் டைசெய்யவந்த திறமும் தாங்கள் புரிந்த வீரமறமும் தேகநிற மும் துறந்து மறந்து மடித்து மறந்து மடிந்தவர் தம்மைப் போற் பூமிமேற் படிந்தார்கள்.

இதன்றியும் தேர்மேலிருந்தவர்கள் தேரின்மேலும் யானை மேல் வந்தவர்கள் யானையின்மேலும் குதிரைவீரர்கள் குதிரைக ள்மேலும் இருந்தவ ரிருந்தபடி பெருந்திகிலடைந்து இந்த லோகம் அந்தலோகம் எந்தலோகமோவென்று நிலைதவறிப் பொரிசிதறிப் புலன்பதறிச் சாய்ந்தார்கள்.

அவர்கள் படும்பாட்டைப் பார்த்த பார்த்தனுனவன் மன துக்கிசைந்த சாரதியான உத்தரகுமாரனது சித்திர முகத்தை நோக்கிப் பரித்து நகைத்தான். காரணமென்னவெனில், இரும் புக்கு விழுகின்ற சம்மட்டியடியானது நெருப்புக்கும் விழுவது

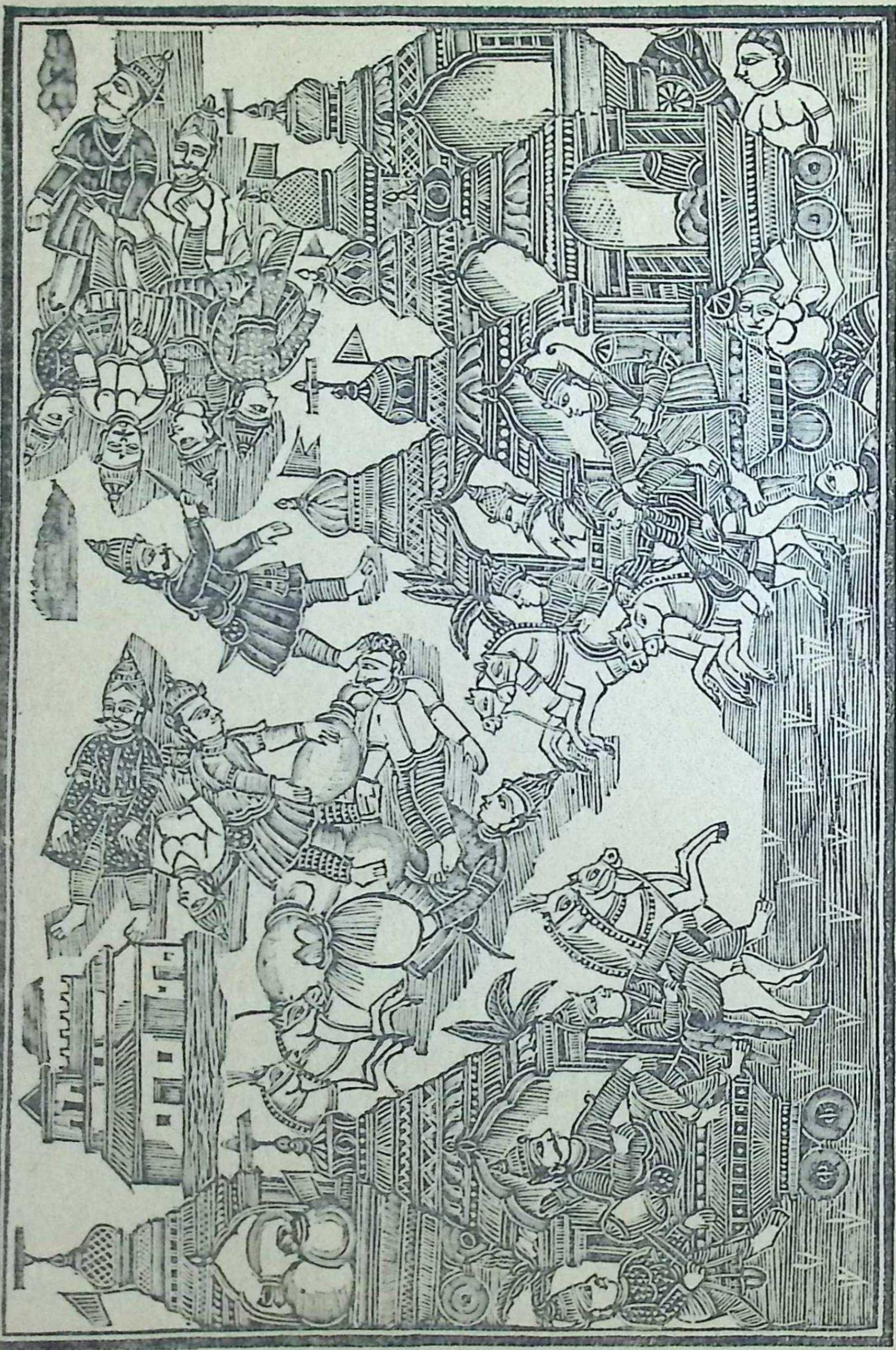
போல் துரியோதனுதியர் படப்போகின்ற அவமானம் ஆசாரியர்களாகிய வீஷ்டுமர் முதலினேரும் படப்போகின்ருர்களே யென்பதுதான்.

அவ்வாறு திருப்தி யில்லாமல் நகைத்த தனஞ்சயனுனவன் விராடகுமாரனைப் பார்த்து அப்பா உத்தரகுமாரனே! உன் சகோதரியான உத்தரை சொல்லிய சங்கதி ஞாபகத்திலிருக்கின்றதா? மறந்துவிட்டாயே! ஜயங் கொண்டதனுல் மகிழ்ந்து மறந்துவிட்டாயோவென்று கேட்டான், அதைக்கேட்ட உத்தரகுமாரன் கண்களிருண்டு மனமருண்டு சிந்தைகலங்கி தீரம்விலங்கி திடுக்கிட்டலமலங்கித் தியங்கி ஒன்றுந்தோன்ருமல் மயங்கி உறக்கமுந் துன்பமும் ஒருவாறடைந்து இப்பேர்ப்பட்ட மகா புருஷனுடைய அருமை பெருமை தெரியாமல் நமது தங்கை என்னசொன்னுளோ? ஏது காரணமோவென்று பெருமூச்செறிந்து பற்குனனைப் பணிந்து பயம்விட்டுத் துணிந்து எனக்கிஷ்ட தெய்வமான எந்தலே! அறியாதவளான சிறியாள் குறியாமற் பேசிய கொடுமொழியை என்னைப்பற்றி மன்னிக்கவேண்டும் மகாராஜனேயென்று வாய்ப்பொத்திக் கைகட்டி மனம் நடுங்கிச் சொன்னுன்.

அவனது அடக்க ஒடுக்க வணக்க முதலியதைக் குறிப்பினுலுணர்ந்துகொண்ட நரனுனவன் உத்தரகுமாரனின் முதுகைத் தட்டி மற்ருென்றுமல்ல, நீ வாய்வறளாதே, மனந் தளராதே, மதிபுரளாதே, வல்லவனே! இப்போது நாம் பொதுளிய மோகக்கணையால் அயர்ந்துவிழுந்த யாவரும் இன்னம் ஒரு முகூர்த்த நேரத்திற்குள்ளாக மயக்கம் நீங்கி யெழுந்திருப்பார்கள். அதற்கு முன்னதாய் நீ அவர்களிடத்திற்குப் போய் அவர்கள் கிரீடத்தில் சாம்பிரதாயமாய்க் கட்டிக்கொண்டிருக்கின்றது வஸ்தரவஸ்திரங்களையும் விருதிகருதித் தொடுத்த இரதச் சீலைகளையும் பக்குவமாய்ப் பறித்து வருவையாகில் உன் தங்கை கேட்டுக்கொண்டவண்ணம் பொம்மைகட்கணிந்து விளையாடக் கொடுக்கலாமென்று புகன்ற அர்ச்சுனன் வார்த்தையை உத்தரன் கேட்டுப் பத்தரைமாற்றுப் பசும்பொன்போல் சித்தமுவந்து தேர்ந்து ஜயமென்றெழுந்து சீக்கிரஞ் செல்கின்ற உத்தரகுமாரனை பராக்ரமக் கொடிபடைத்த பார்த்தனழைத்து, ஓ விராடகுமாரனே இராஜாதிராஜனுன துரியோதன னணிந்திருக்கும் வஸ்திரம் கறுத்த மணிகள் பொறுத்தநிறத்தையுடையது அஸ்வத்தாமா துச்சாதனன் முதலியோர் தரித்திருக்கும் வஸ்திரம் நீலமணி

களமுழுத்திய கோலமுடையது. கொடையாளனுகிய கர்னராஜனது சிரோவஸ்திரமானது நான்குபுறமும் நவமணிபதித்து மாகதநிறத்தை மாற்றியிருப்பது. மனுவேதமறிந்த தனுர்வேதியரிருவருந் தரித்த கலைகள்சுற்றிலும் முத்துவைத்துத் தைத்த குற்றமற்ற வெண்பட்டாலாயின. இன்னமுள்ளமன்னவர் துணிகள் பன்னிறவன்னமாயிருக்கும். அன்னவைகளில் உன் கண்ணுக்கிசைந்தன வெல்லாங் கட்டிக்கொண்டு வந்துவிடு. அப்படி வரும்போது, எங்கள் ஐயாவாகிய வீஷ்டுமாசாரியரிடத்திற்குப் போகாதே. அவரது தலை வேஷ்டிடத்திற்குப் போகாதே. அவரது தலைவேஷ்டியானது மிகச்சிறந்திருக்கும். அதன்மேலாசைவைக்காதே. அவரிந்த மோகனுஸ்திர மயக்கத்தில் மூழ்கமாட்டார். நீயொருவேளை அவரைக் கிட்டிப் போவையாகில் ஒரே வெட்டாய் வெட்டியெறிவார். ஆகையாலவரை யெட்டிப் பாராதே. மற்றவர்களிடத்தில் தாராளமாகச்சென்று அவர்களுடைய தலைத்துணிகளைக் கைக்கொண்டு சீக்கிரம் வந்துவிடென்று பின்னுஞ் சொல்லுகின்றான்.

ஓ உத்தரனே! நீ கால்நடையாகச் செல்லாதே. அவர்கள் படும்பாட்டைக் கண்டு ஒன்றுஞ்சொல்லாதே. கண்மூடிக் கலங்கிக் கசங்கி கிடப்பவரைக் கொல்லாதே. அவர்களுன்னைக்கண்டுவிட்டால் ஐயோ அதுபொல்லாதே. நீயவ்விடங்களில் தாமிசப்பட்டு நில்லாதே. நமது தேரைச் செலுத்திக்கொண்டு போய்ச் சீக்கிரத்தில் வரக்கடவாயென்று காண்டீபன்சொல்ல, அவ்வாறு செய்வேனென்று இரதமூர்ந்து சென்று அவரவர்கள் கால்மாடு தலைமாடாக வீழ்ந்து உறங்கியிருக்கின்ற கலக்கத்தைக் கண்டு அவாளவாளுடைய தலைத் துணிகளை கவர்ந்து கொள்ளும்படிக்கு பாய்ந்து பாய்ந்து பறிக்கும்போது, மாய்ந்தவர் தம்மைப்போற் சாய்ந்து கிடக்கிற வேந்தர்களெல்லாம் மூடிய கண் திறக்காம லிருந்தார்கள். சிலர் விழித்த பார்வையுடன் விறைத்தாப்போ லிருந்தார்கள். ஆவெனத்திறந்த வாயர்கள் சிலபேர் கூவெனக் குறைந்த பேயர்கள் சிலபேர். ஊவென வோசையிட் டுளறினோர் பலபேர் நாக்கைக் குழப்பி நலிந்தோர் பலபேர் வாக்குக்குளறி வலிப்போர் சிலபேர். நழுவாமற் பிடித்த எழுவாயுதத்துடன் கால்தவறி விழுவார் பலபேர். எழுவார் பலபேர். மண்ணைக் கவ்வுவார் சிலபேர். இதன்றியும் கைகாலசைவது குறியாமலும் சார்ந்த மெய்யில் உயிர்பிரியாமலும் வாயில் ஈபுகுவது தெரியாமலும் நோயில் தீப்படுவது தெரியா

உத்தரகுமாரன் தன் தங்கைக்காக துரியோதனுடைய வஸ்திரங்களை
எடுத்துக்கொண்டுவருதல்.

மலும் பல்லைக்காட்டி பாதவித்து வில்லைப்போட்டு பற்பலவித மாய் தலைவிரி கோலமாய் விழுந்திருந்தார்கள்.

இப்படி யிருந்தவர்களைப் பார்த்த உத்தரகுமாரன் ஜயமடைந்து பைய நடந்து என்செய்வோமென்று அர்ச்சுனன் சொன்ன சைகையை மறந்து, அவனது ஆதரவையும் போதரவையும் மறுபடி நினைந்து, கையுங்காலும் மெய்யும் வாயும் கிடுகிடுவென்று குலுங்கி நடுங்கிப் படபடவென்று அலமலங்கி யொடுங்கி பேய்போற் பதறி முடங்கி பேய்மனம் பதறி யடங்கி பின்னும் முன்னும் போகத்தொடங்கி வீஷ்டுமாசாரியரிருந்த நிலையைப்போய்ப் பார்த்தான். அந்த மெய்விரத சீலராகிய வீஷ்டுமரானவர் கண்ணையுருட்டிக் காட்டி விழித்து வீரப்பார்வை நாட்டியிருந்தார். அவரைக் கண்டமாத்திரத்தில் உடல் வேர்த்து பயங்கரத்துடனூர்த்து நான்கு புறமும் பார்த்து சித்திரச்சிலை விஜயனைச் சிந்தித்துத் திடதீரத்துடன் கனைத்து வந்த காரியத்தை நினைத்து வஸ்திரம் பறிக்கத் தனித்து கிரீடியுரைத்த உத்தரவிற்கு துஸ்தரமாகிய துஷ்டத்தனஞ் செய்யப்படாதென்று மதித்து வெற்றிவீரர்களின் பட்டுத் துணிகளை விட்டுவிடாமற்றெட்டுப்பறித்து பெருமுட்டைக் கட்டித் தேர்மேலேற்றிக் கார்போலிரைந்து வாராடுங் குதிரைத் தேரோட வந்தான்.

இந்தப்படி அச்சமில்லாமற் சென்று மச்சராஜன் மைந்தன் கொண்டுவந்த துணிமூட்டையைப் பச்சைமேனிப் பற்குனன் கண்டு கொண்டாடி மகிழ்ந்து புகழ்ச்சியாய்ப் பார்த்திருக்கும்போது அர்ச்சுனன் கணையால் அடிபட்டு நொந்து மேனி முழுதும் வேஷ்டையால் மெலிந்து மோகக்கணையால் மூளை கெட்டழிந்து கைவில்லும் பிளப்புண்டு வெறுங் கையராய்த் தளர்ந்து முடிசாய்ந்துவிட்ட கெடிவீர வர்க்கமும் படியாளு மன்னரும் பார்த்திபன் படைகளும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்க் கலங்கிப் பிரிந்து நஞ்சொழிந்த நாகம்போல் நெளிந்து கிரீடியின் மோகனாஸ்திரத்தினால் தலைக்கேறிய மயக்கந் தெளிந்து தத்தித் தடுமாறிச் செறிந்து மெல்லென வெழுந்து பித்தர்போல் விழுந்து செத்தவர்போற் கிடந்து எக்காலும் நீங்காத துக்கமுந் துயரமும் வெட்கமும் நாணமும் விசனமும் மேலிட்டு ஏதேது இனி தலையெடுக்கப் போகிறதில்லையென்று சொல்லும் படிக் கிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு விசனத்தினால் திப்பிரமைகொண் டிருந்தவர்கள் சுப்பிரதீபம்போன்ற அர்ச்சுனராஜனை யெண்ணி மதித்து

அற்புதமடைந்து அவனுக்கெதிர் வரவொட்டாமல், சிவனெதிர் செல்ல நாணும் திரிபுராதிகளைப்போல் திறனற்றவர்களாய்த் திகிலடைந்த மனத்தினராய் அன்னோர் நெஞ்சும் நாவும் வரண்டு கருணைக்கடலாகிய கங்காபுத்திரரை நோக்கி ஓ எங்கோனே! இதற்கென்ன செய்வோமென்று ஏங்கிய காலையில், அவர் எப்புவனத்தும் ஒப்பில்லாத மற்புய வல்லவனான சுயோதனனுக் கெதிர்சென்று நின்று ஓ துரியோதனனே! யானியம்புவதைக் கேளென்று பேசத் தொடங்கினர். துரியோதனா! விஜயனைப் பகைத்துப் பதறிப்போ யெதிர்த்து யுத்தம் பண்ணுவதற்குத் தேவர்களாலும் தெய்வத்தன்மை பெற்ற மூவர்களாலும் ஆகாது. மற்றெவர்கட்கும் வெற்றிபெறும் விதக்காக்ஷியும் யுத்தஞ் செய்யுந் திடசூக்ஷியும் வராது. வீண் முயற்சியே. ஆகையால், இனிமேல் யுத்தகளம் நாடி போர்புரிந்து வெற்றி பெறுவோமென்று என்றைக்கும் எண்ண வேண்டாம். ஒருவேளை கிரகசாரத்தால் நீங்கள் சண்டைபோடக் கருதுவீர்களாகில் பிராணனை யிழந்தொழிவது திண்ணம். காரணமென்னெனில், அவனுந்திய மோகனாஸ்திரத்தால் நாமெல்லோரும் உயிரிழந்தவாறுபோ லயர்ந்து தலைசாய்ந்து கிடந்த சமயத்தில் ஏதோ ஒரு நினைவுகொண்டு தன் சாரதியை யனுப்பி அவர் தலைகளைவிரைவிற்கொண்டுவாவென்று விட்டான். அந்தச்சொல்லுக்கிரண்டில்லாமல் இதுவரையில் நமது பிராணன் போயிருக்கும். அதற்கு சாக்ஷி யாதெனில், சற்று நேரத்திற்கு முன்னே செத்தவர்போல் ஒடுங்கிக்கிடந்த நம்மைச் சுற்றிப்பார்த்து வரும்படி உத்தரகுமாரனை யனுப்பித் தனக்கு வேண்டியவற்றைச் சுற்றிக்கொண்டு போனான். அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் உங்கள் தலைக்கலை தப்பியிருப்பதைத் தடவிப் பாருங்களென்றார். அப்போது தங்கள் தங்கள் தலையைத் தடவிப் பார்த்ததுமல்லாமல் ஒருவர் தலையை யொருவர் பார்த்து உன்தலைத் துணியெங்கே? என் தலைத்துணி யெங்கேயென்று பெருங் கூச்சலிட்டு, ஐயையோ! தலைத்துணியைக் கொண்டுபோன சாதுரியனுக்கு நமது தலையைத் தரித்துக்கொண்டு போவது அருமையா? ஓகோகோ! சுளுவில் முடித்துக்கொள்ளலாமே. அந்தமட்டும் நம்மைச் சும்மாவிட்டுப்போனது நமது பெண்சாதிமார்களின் மாங்கல்யபலமே யென்று மகிழ்ந்து வீஷ்மாசாரியரைப் புகழ்ந்து தேவரீர் சொன்ன வார்த்தைக்குத் திருகில்லை யென்றார்கள். அப்போது வீஷ்மாசாரியர் இப்படியே யென்சொல்வழி நிற்பீர்களாகில்,

நாமெல்லோருஞ் சௌக்கியம் பெறலாம். அதெப்படியென்னில், கடல்நிறம்பெற்ற காண்டீபனனவன் உயிர்ப்பிச்சை கொடுத்தானென்று உரக்கக்கூவி அவனுக்கு மங்களகரமுண்டாகும்படி வாழ்த்தி நம்முடைய படைமுழக்கத்தைத் தாழ்த்தி அஸ்தினபுரத்தை நோக்கிப்போவதே நேர்த்தியென்று சொன்னர்.

இவ்வாறு மாதவத்தி லுயர்ந்த வரதன் கூற, மன்னன்முதலிய தம்பியர் பலரும் கர்னன்முதலிய சகுனியும் மன்னருஞ் சத்தியமென்று திரும்பிப் பாகீரதி புத்திரன் உரைத்த புத்தியை விரும்பிப் போனர்கள். அத்தருணத்தில் அரவக்கொடிக் கதிபனன துரியோதனனுடைய சகோதரர்களில் விகர்னராஜனென்பவன் அஸ்தினபுரியென்னும் பட்டத்து யானைமேலேறித் தன்தமையனை முன்னடத்தி அவனை மறைத்துக்கொண்டு தான் பின் சென்றான். ரதகஜதுரகபதாதியர் முதலிய மன்னமண்டலீகர் யாவரும் பெருங்காற்றிற் பறக்கின்ற இலவம்பஞ்சுபோல் திசாதிசைகளிலும் பறந்து பறந்து காத்தைச் சிரத்திற் குவித்துச் செறிந்து துரியோதனனுடன் படைகளுமுறிந்து மெய்விரதன் தம்பியான விஜயனைப்புகழ்ந்து உயிர்ப்பிச்சை யளித்தான் உத்தமனென்று மகிழ்ந்து ஊர்முகம்நாடி யோடினர்கள். அர்ச்சுனன், தான் தொடுத்த பாணங்களினல் அழிந்தவரொழிய ஓடியொளித்த சேனசைனியங்களும் துரியோதனமகாராஜனுந் திரும்பிப்போவதைப்பார்த்து அடிவயிறெரிய ஆர்ப்பரித்து வேர்த்து, ஓ கௌரவகுலமுதல்வனே! ஓ கீர்த்திபடைத்த மூர்த்தண்ணியனே! ஓ கெடிஸ்தலாதிபனே! ஓ வணங்காமுடி மன்னனே! ஓ அரவக்கொடியோனே! ஓ நந்தியாவட்டமாலை தரித்த நரேந்திரனே! ஓ துரியோதனராஜனே! என்று பற்பல முறையாய்க் கூவியழைத்துத் தேவர்கள் முதலினேர் திடுக்கிடும்படிப் பேரிடிபோலிரைந்து சிற்சில வார்த்தைகள் பேசத் தொடங்கினன்.

அவனியையாளும் நேயனே! அபத்தம் பேசும்வாயனே! மாயச்சூதாடக் கற்ற வஞ்சகச் சகுனிமாம னிருக்க மகாபதிவிரதைகளை வஸ்திரமுரியக்கற்ற துச்சாதனத் தம்பியிருக்க வாயாடக்கற்ற தேர்ப்பாகன் வளர்ப்புப்பிள்ளையான கர்னனிருக்க உனக்குப்போதுமான புத்தியிருக்க சத்துருக்களை வெல்லுஞ் சமர்த்திருக்கச் சத்தியந்தவறி வாயாடிப் படிக்குஞ் சாதுரியமிருக்க, இவ்வளவுபலமும் அபலமாம்படி ஏன் ஓடுகிறாய்? பூர்வம் அரசர்கள் கூடிய அஸ்தினபுரத்து ராஜசபையில், இரத்தினமுடி

பொருத்தஉன்தலையாட உன்காதிலணிந்த குழையாட உன்வாயி லடங்கிய நாவாட கட்டுரைபேசி நீ வாதாட சொக்கட்டானுட்டத்தில் எங்களைஜயித்துக் காட்டிலோட்டிவிடக் கற்ற நீ இப்போது சண்டை நேர்ந்த இவ்விடத்தில் விற்றிறங்காட்டி வெற்றி பெறமாட்டாமல் மிகவும் தலை கவிழ்ந்து தலைத்துணியிழந்து உயிருடன் போவது பொல்லாது, இதைப் பார்க்கிலும் சாவது மேன்மை. ஓகாவலனே! யுத்தத்திற் செத்துப்போவது மெத்தவும் புகழ்ச்சியல்லவோ? மானங்கெட்ட பிறகு பிராணனிருக்கவேண்டுமோ? ஆமன்னனே! அரவக்கொடியும் அணிமணிமுடியும் வெள்ளைக்குடையும் வேண்டிய படையும் அரசசாத்தியமும் முரசவாத்தியமும் சங்கத்தொனியும் எங்குமுழக்கி நெருங்க இந்த விராடபுரத்திற்கு வந்து, சுத்தவீர கர்த்தனைப்போல் பசுமந்தைகளை மடக்கினையே! நீயோட்டிய மாட்டு மந்தையை எதிரிகளிடத்தில் விட்டுவிட்டு, நீகூட்டிவந்த சேனைகளிலும் பாதிமடியக்கொடுத்து உயிர்பெற்றெழுந்த பிணம்போல ஊரைநோக்கி போகின்றனையே! ஐயோ! அப்பா! உன்னைக்கலந்த மங்கைமார்கள் யென்னசெய்தியென் றெதிர் நின்று கேட்டால், அந்த உரியர்களுக்கு என்னசொல்லுவாய்? பெரியதனம் படைத்த பேயனே! அப்பேர்க்கொத்த பெண்களுக்கெதிரில்நாணுமல் தலைகோணுமல் மானம்விட்டு நடப்பாயோ? அடா பாவி! இப்போது நீயாளும் பூமியையும் உன்னுயிரையும் தீங்கில்லாமல் வாங்குவதற்கு என்தமையன் வீமசேனமகாராஜன் காத்திருக்கின்ருரென்றெண்ணி இன்று உன்னைக் கொன்றுவிட்டால் வெற்றிமாத்திரங் கொண்டேன். இல்லாவிட்டால் நீயும் உன்னைச்சார்ந்த படைமன்னரும் எனக்கு லக்ஷயமென்றும் அலக்ஷயமென்றும் உனக்கு விலக்ஷணமாகத் தெரியுமே. குலக்ஷயம் பண்ணப் பிறந்த கோமானே! என்று வெகுண்டுபுகன்ருன். துரியோதனன் அர்ச்சுனன் சொன்ன மொழியைக்கேட்டுங்கேளாத செவிடனைப்போல் இருதோளும்வாடி பூரிப்படங்கி துன்பயிருளால் மூடப்பட்டு ஆமைபோலடங்கி ஊமைபோற் போனுன்.

அச்சமயத்தில் பச்சைநிறம்பெற்ற பற்குணனனவன் வச்சிரகண்ட வாளியொன்றேவி விகர்னனேறிச்சென்ற வீரபட்டயானையைக்கொன்று வீழ்த்தித் துரியோதனன் வெட்ட வெளியாய்த் தெரியமடக்கிப் பாரியவில்லிற் கூரியமுனைப்பகழி யடுக்கி அரவக்கொடி தரித்த துரியோதனனுடைய வணங்காமுடியிற் பொருத்த கிரீடத்தையுடைத்துமுடுக்கி மொட்டந்தலையுடனிரு

ந்தது்டனைப்பார்த்துப் பொட்டென நகைத்தான், அப்போது தாமரைக் கமலம்போ லலர்ந்த துரியோதனனுடைய முகங் குவிந்து பொரிந்து செறிந்த கண்கலக்கமுள்ளவனாய் ஓட்டத் தின்மேல் நாட்டம்வைத்துப் போனான்.

இவ்வாறு பொல்லாங்குக் கிருப்பிடமான வஞ்சநெஞ்சனைச் சேர்ந்த பூபாலர்களும் கோபாலர்களும் யுத்தமுனைகெட்டுப் புறமுதுகிட்டுப் போராசைவிட்டுப் பேராசை கெட்டுப்போகுங் காலையில், கற்பகக்காவைப்போற் கருணையும் பிராணதாரை வார்க்கும் ஈகையும் பிரக்யாதி பெற்ற வாகையுமுடைத்தாய தேர்மீதிருந்த செஞ்சிலைவிஜயன் மச்சகுலாதிபன் முகத்தைப்பார்த்து சித்தசனுக்கொப்பான உத்தரகுமாரனே! நமது மச்சதேசத்திலுள்ள மாட்டைமடக்கி வெற்றிகொண்டு போகவந்த வேந்தன் முதலாகிய வீராள் யாவரும் யுத்தம்பண்ணி நம்மைஜயிக்கச் சக்தியற்றவர்களாய் இறந்தவர்கள்போக மற்றவர்கள் மெத்த நொந்து சித்தம்நைந்து உயிர்மாத்திரங் கொண்டோடுகின்றார்கள். நாம்நாடியகாரியம் ஜயமாய்விட்டது. இந்தமட்டும் இவர்களை விட்டுவிடாமல் இன்னமும் மேல்விழுந்து தொடர்ந்து துரத்தியடிப்போமா? அவர்கள்கெட்டார்கள் பஞ்சைகளென்று பெருந்தன்மையுடன் விட்டு விராடபுரம் போவோமா? இன்னஞ்சற்று நேரம் இவ்விடத்திற்றானே யிருப்போமா? உன் கருத்தென்ன? சீக்கிரந் திருத்தமாய் சொல்லென்றுகேட்க விராடகுமாரன் பேசத்தொடங்கினான்.

வீரியவிஜய வெவ்வேலவனே! சீரியமதிகுல செஞ்சேவகனே! நின் திருவடிக் கடைக்கலம், காரியங்குறியாக்கடைச்சிறு நாயேன் பாரியயுத்தம் பண்ணியானறியேன்; ஆயினுமையா அவர்களெல்லோரும் செத்தபிணத்தோ டொத்தகணம்போல் தத்துவங்கெட்டு தளர்ந்தோடினார்கள். இளைத்தோடுகின்றவர்கள்மேல் கணைதொடப்பீராகில் தேவரீர் இதுவரையிலும் பெற்றிருந்த புகழ்ச்சி யிகழ்ச்சியாய்விடும். மேலும், இன்னம் ஆகவேண்டிய காரியம் பின்னிட்டிருப்பதால் அப்போதுபார்த்துக் கொள்ளலாம். நாமிப்போது விராடபுரம் போய்ச்சேர்வோம் பலஞ்சூழ்ந்து பொங்குந்தோளிணையுடைய பார்த்திபனே என்று சாரதி சொன்னான்.

இவ்வாறு உத்தரகுமாரனுரைத்த உத்தரத்தைப் பார்த்தனுற்றுக்கேட்டு உத்தரதிசையைவிட்டுத் திரும்பிக் களித்து வில் நாணி தளர்த்தி அம்புறுத்தூணியு மவிழ்த்துத் தேர்மேலிரு

த்தி அப்பா உத்தரகுமாரனே! இளைத்தபேர்களை தொடரப்ப டாதென்னும் என்னெண்ணப்படியே நீயும் புகன்றனை; நம் மிருவர் மனதும் ஒருமையானதே பெருமை. இப்பவும் யுத்த கோலங்கொண்டு புறப்படும்போது உன்னைப்பெற்ற தாயான சுதக்ஷிணாதேவியானவள் மிகுந்த வியாகூலமடைந்திருந்தாள். இன்னமும் எப்படியோவென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப் பாள். ஆகையால் நாம் இவ்விடத்தில் வந்த சத்துருக்களை ஜயி த்து ஒன்பதுகோடி பசுக்கூட்டங்களைமீட்டி வனத்திலனுப்பி வைத்த சங்கதியை நாமே ருசுவிற்போய்ச்சொல்லி அவள்மனக் கவலையை ஆற்றவேண்டுமென்று தேவர்கள் மதித்துக் கொடுத் திருந்த தேவதத்தையெடுத்து உலகம்மயங்கும்படி முழக்கினுன். அந்தச் சங்கத்தொனியைக்கேட்டு வீஷ்டுமாசாரியர் துரோண சாரியர் கிருபாசாரியர் அஸ்வத்தாமா முதலியபேர்களும் பார்த் தன் பின்ருெடர்ந்து ஆர்த்துவருகின்ருனோ என்னமோ வென் னும் பயத்தால் திரும்பித்திரும்பிப்பார்த்தார்கள். அவ்வாறுபய ந்து பார்ப்பவர்களை அர்ச்சுனனும் பார்த்து தேர்விட்டிறங்கி தகுதியுடைய பெரியோர்களை தலைவணங்கிப் பணிந்து மறுபடி யுந் தேரேறி மிகுந்தசந்தோஷத்துடன் உத்தரகுமாரன் விடுத்த இரதத்தின்மேற் சென்றுன்,

பின்பு கடல்சூழ்ந்த உலகைப்பரித்த அரவக்கொடி தரித்த துரியோதன மகாராஜன் அணிந்திருந்த அழகிய நவமணி முடியும் ஒளிவிடுமிரத்னுபரணங்களும் அகில சங்கிராம ஜய விஜயனது அஸ்திரங்களினுல் அறுப்புண்டு பிளப்புண்டு கீழ்த் திசையிலுதித்த சூரிய கிரணங்களால் மேற்றிசையிற் றுென்றும் சந்திரன் ஒளிமழுங்குமாறு மழுங்கி இன்னமும் வரவரக் கண் டறிவோமென்று ஏக்கங்கொண்டு, அட்டதிக்கும் பரவிய சேனை களுடன் பட்டப்பகலிற் பட்டினம்போக வெட்கப்பட்டு, அத் தினபுரியிலுள்ள யாவரும் நித்திரை போனபிறகு ஆட்டபாட் டங்களடங்கி, கோட்டைமதில் வளைந்த ராஜபாட்டையிற் புகு ந்து ஓட்டமும் நடையுமாய் ஊர்போய்ச் சேர்ந்தான். பெரி யோர் முதலிய உரியோர்களும் நிசிராத்திரியிற் பேய்போற்போ னுர்கள். இவர்களிப்படியிருக்க; மாடுபிடி சண்டையை வென்று ஆடுகொடியுடன் திரும்பிய அர்ச்சுனன் மேடுபடும் பாலைநிலத் தில் காடுபட வளர்ந்து நீடிய வன்னிமரத்தைக் சார்ந்து அம் மரப்பொந்தில் முன்னிருந்தவண்ணம் ஆபரண வலங்காரமுடி

யும் அனுமக்கொடியும் தேவதத்தமும் வில்லும் அம்பருத்தூ ணியும் வைத்துப் பழயபடி மான்ரூலிட்டிறுக்கிப் பதனப்படுத்தி, மூச்சகங் கொண்டாடானின்ற முன்னழகையும் பின்னழகையு மாற்றி, இனிமேல் நடக்கவேண்டிய முறைமைகளையுந் திறமைகளையும் யோசித்துப் பழையபடி பேடியுருவை நினைத்து வழுவில்லாத வடிவமுமமைந்து பொன்மயமான தேரில் உத்தர குமாரனது சிங்கக்கொடியை நாட்டிக் குதிரைக்கயிறுங் கோலுந் தாங்கிச் சாரதியாகிச் சமிந்தவம் உந்தினன்.

முந்திய தேர்முகத்திற் குந்திய பேடியுருவைக்கண்ட உத்தரகுமாரன் கோவென்றழுது ஓவென்றிறைந்து பொய்யாமொழிப்பொறையன் சோதரா! என்னுயிர் துறந்தாலும் தேரேற மாட்டேன். அரைக்கணமும் நாயகனு யிருக்கமாட்டேன். தேவரீருடைய காற்புரத்திலிருக்கத் தக்கவரிற் கடைப்பட்ட நாயேன் நடுநாயகத்தட்டிற் பொருந்தி நலம் பெறுவேனே? ஆ தெய்வமே! என்று சிந்தைநொந்து நைந்து தேம்பினன்.

அவ்வாறு கலங்கிய உத்தரகுமாரனைத் தேற்றி அவனது விசனத்தை மாற்றிப் பிரியவசனங்களினுற் பேடி பேசத்தொடங்கினுள். ஓ விராடன் தவத்திலுதித்த நற்சுதனே! எனக்கு மூத்தவர்களும் இளையவர்களும் தங்களுடைய எதாரூபமெடுத்து வெளிப்பட்டார்களோ? இன்னம் வெளிப்பட வில்லையோ என்னை யெதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றூர்களோ? என்னமோ தெரியவில்லை. அவர்கள் மாறுருவுடனிருக்க நான்மாத்திரம் சுயரூபங்கொண்டு நடக்கலாமோ? தமையன் கருத்தைத் தள்ளி நடக்கப்போமோ? அப்படித் தப்பி நடந்தால் பாபம் பிடிக்காமல் விட்டுவிடுமோ? தரும விருத்தனென்னுந் தாக்ஷிப் பேர் பெறுவேனல்லவோ? அப்பனே! உனக்குமெனக்கும் ஒரு பேதமுமில்லை. உள்ளன்பென்பது ஒன்றேபோதும். என்வார்த்தையைத் தள்ளாமலித்தேரிலேறென் றேற்றி அவனை அதிரத ராஜனுகப் போற்றி விற்பாணங்களும் வீரகண்டையும் பூட்டிக் குதிரைக்கயறுங் கோலுந்தாங்கித் தேரைச்செலுத்திச் சற்றேனுங் குந்தமனமில்லாத உத்தரகுமாரனேடு வார்த்தையாடிக் கொண்டு விராடபுரத்துக் கோட்டை மதிற்கு வடமேற்றிசையிற் சூழ்ந்த குளிர்ச்சியும் பசுமையுங் கூடிக் குலாவிய செழித்த சிங்காரத்தோப்பில் வந்திறங்கி தேகவெப்பந் தீர்த்துக்கொள்ள அவ்விடத்திற்றங்கி தாகவிடாய் தீர்ந்து ஒருவர்க்கொருவர் பரிந்து பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டு வருடத்திலனுபவித்த வன

வாசத் துன்பங்களையும் ஒருவருஷம் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்வதற்காக வடிவமாறிய துயரங்களையும் விராடராஜனிடத்தில் தாங்கள் செய்துவந்த தொழில்களையும் வேறுவேறாகிய மாறுபெயர் வைத்துக்கொண்ட மார்க்கங்களையும் அமுதரசம் பொழிவதுபோல உத்தரகுமாரனுடன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில் விராடபுரத்திலிருந்து சில தூதர்களோடி வந்து க்ஷேமவிசாரணை செய்தார்கள். அந்தத் தூதர்களிடத்தில் அர்ச்சுனன் சொன்னதாவது, அப்பா சாரணர்களே! பேடி தேர் செலுத்தச் சென்ற உன் புத்திரனை உத்தரகுமாரன் எதிர்த்துவந்த மன்னருடன் அதிர்த்துப் போர்புரிந்து கோடி தேராளிகளை வென்றுகுப்புற்றுப் புரமிடக்கண்டு நமது மந்தையை மீட்டுவிட்டானென்று நீங்கள் சீக்கிரத்திற் சென்று சொல்லுங்களென்று அவர்களை யனுப்பிவிட்டு விராடகுமாரனுடன் பின்னடக்க வேண்டியதைப் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

இவன் இவ்வாறிருக்க, இதற்கு முற்பகல் தென்றிசைக்குப் போன விராடராஜன் திரிகர்த்தனை ஜயித்து அன்றிரவு முழுதும் தூக்கமில்லாமல் சேனைகளுடன் காவலிருந்து, மேற்படை வாராமையால் மறுநாட் சூரியோதயமானபின்பு பந்துவர்க்கங்களும் மன்னரினங்களும் மைந்தரனைவரும் தாம்தாமெனச் சங்கிதமுழங்க விராடபுரம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

ஜயப்பிரதாபத்துடன் மச்சநாடுவந்து சேர்ந்த விராடராஜனை விஷங்கலந்த வேற்கண்ணாளாகிய சுதக்ஷணாதேவி யிச்சைகொண்டு எதிர்சென்று கண்டு மச்சகுலாதிபனை வணங்கி; தேவரீர் தக்ஷிண நிரைமீட்சிக்குப் போயிருந்த சமயத்தில் வீஷ்டுமாசாரியர் கிருபாசாரியர் துரோணாசாரியர் அஸ்வத்தாமா கர்னன் முதலாகிய துரியோதனாதியர்கள் நமது விராடபுரத்தில் வடதிசை புகுந்து வளைத்து மாட்டு மந்தையை மடக்கினார்கள். அந்தச்செய்தி கேட்டு சித்திரப் பிரதிமைபோன்ற உத்தரகுமாரத்திக்கு மத்தள வரிசையுடன் நாட்டியம் பழக்குகின்ற பேடியானவள் தேர்செலுத்தத் தங்கள் திருமகனான உத்தரகுமாரன் யுத்தகோலங்கொண்டு வெற்றிபெறப் போயிருக்கின்றானென்று விளம்பினாள்.

தனது மனைவிகூறிய சங்கதியைக்கேட்ட விராடன் உயிரொழிந்த உடம்புபோலொடுங்கி உருகி வீழ்ந்தான். உடனே பக்கத்திலிருந்தவர்கள் வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து சீதளசந்திரகாந்தக் கிண்ணங்களிற் பொருந்திய சுண்ணங்களையும் சந்

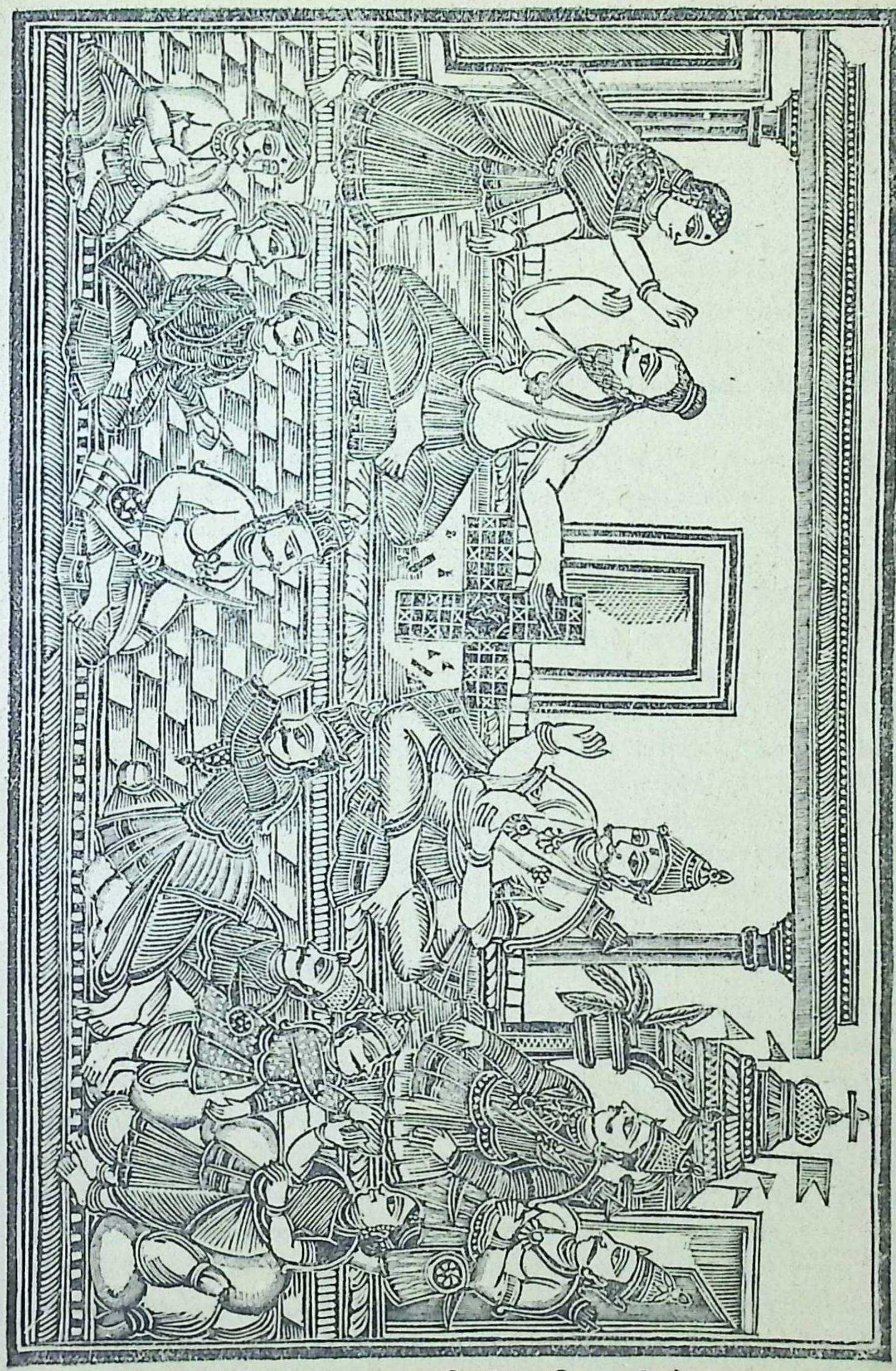
தனபாளித குங்குமக்குழம்புகளையும்பூசி பன்னீர்தெளித்து சயித்தியோபசாரஞ்செய்து சிற்ருலவட்டம் பேராலவட்ட முதலிய விசிறிகளசைத்து விராடராஜனைத் தேற்றினார்கள். எவ்விதவுபசாரங்களினாலுந் தேருதவனுய்ச் சொன்னதைச்சொல்லிச் சோர்வடைகின்ற தோன்றலை நித்தியவிதிசொல்லுகின்ற உத்தமரான கங்கபட்டர் பார்த்து ஏனிவ்வண்ணம் வருத்தப்படுகின்றீர்? மன்னர்மன்னனே! உன்மகன்வாரேறு தனப்பேடியானவள் தேருரச்சென்றிருப்பாளுகில் இன்னஞ் சற்றுநேரத்தில் பொன்னந்தேரேறிபெற்று வருவான். அவனைக்குறித்து நீர் சித்தங்கலங்க வேண்டாமென்று சொன்ஞர்.

இவ்வாறு சொல்லிய தருமதேவதையின் வாக்கியத்தினால் நிறைந்த பாக்கியம் பெற்றவனைப்போல் தேறித் தெளிந்து சற்றுநேரத்திலுன்னி ஓ கங்கபட்டரே! என்பாக்கிய மெப்படியாமோ? நானறியேன். ஆகிலும் நால்வகைப்படையுடன் நாமெதிர்சென்று நம்மாலான உதவி செய்வோமென்று நாடுகின்றேனென்று விராடராஜன் விளம்பினன்.

அம்மொழி கேட்ட கங்கபட்டரானவர் ஐயோ! நீயப்படி துணைப்படுவையாகில் கனம்பெற்றுவரும் உன்மகனுக்கு அவமானத்தை விளைக்குமல்லது, கீர்த்தியை விளைக்கமாட்டாது. ஆகையால், நீ சற்றுநேரம் பொறுத்து வெகுமானங்களுடன் மந்திரிகளையனுப்பி உன்குமாரனை எதிர்கொண்டழைத்துவரச் சொல்லுமென்று சொல்ல, அதற்குடன்பட்டிருந்தார். அப்போது திறம்படைத்த துரியோதனன், வீஷ்மர் முதலாகியபேர்களும் புறங்கொடுத்தோடிப் போயினரென்றும், அவர்களால் மடக்கப்பட்ட மாட்டுமந்தையனைத்தும் மச்சநாட்டைச் சார்ந்த காட்டுப்புறத்தில் வந்ததென்றும் தன் புத்திரசிகாமணியாகிய உத்தரகுமாரன் ஒருதேரும் ஒரு வில்லுங்கொண்டு முனைந்து யுத்தம் புரிந்து வெற்றிபெற்று வருகின்றுனென்றுந் தூதரோடிவந்து தொழுதுரைத்தார்கள்.

அவர்களுரைத்த அமுதரசத்தை செவிவாய்மடுத்துத் தெவிட்டிக் கொதிப்பாரிக் குளிர்ந்த குளத்துநீர்போலும், குமுதநாதன் அமுதகிரணத்தையுண்ட சகோரப் புட்போலும் சோபதாபதுயரமுமாறிச் சிந்தைகளித்துப் பந்துஜனங்களுடன்வந்த வெகு ஜனங்கட்குச் சுகந்த பரிமள சந்தனந்தந்து, போஜனஞ் செய்வித்து வெகுமதியுந் தந்து, மந்திரிமார்களையும் மன்னர்களையும்நோக்கி நான் தவிர மற்றை ரதகஜதுரகபதாதியர் மந்தி

ரிதந்திரி சாயந்திரி முதலினேருடன், விருதுடால்வகைவரிசை களுடனும் எதிர்கொண்டு ஜயசிரேஷ்டமடைந்த என் சிறியகு மாரனைச் சீக்கிர மழைத்து வாருங்கள். வீதிகளெல்லாம் அலங் காரஞ்செய்யப் பறைசாற்றச் செய்யுங்கள். பந்தலமைத்து மகர தோரணங்கள் கட்டுங்களென்று ஆக்யாபித்தான். இந்தவிராட ராஜன் கொண்ட சந்தோஷமெத்தகைய தென்னில், ஒருவன் மனைவியானவள் அயலாரிடத்திற் சோரத்துவஞ்செய்து பெற் றுக்கொண்ட பிள்ளையைத் தனக்குப்பிறந்த பிள்ளையென்று உள் ளங்களித்து மூத்தமிட்டு மடிமேலுந் தோண்மேலும் வைத்துத் தாலாட்டிக் கொஞ்சிக்குலாவி ஆசைவைத் துருகுகின்ற அறி வில்லார் தன்மைபோன்று விஜயபராக்கிரமவிக்கிரமன் வெற்றி பெற்றிருக்கிற அதைவிராடன் தெரிந்துகொள்ளாமல், உத்தர குமாரன் வெற்றிகொண்டானென்று உண்மையாய் நம்பி உடல் பூரித்திருந்தான். இவனுக்யாபித்த ஏவலைக்கொண்ட காரியஸ்தர் கள் வீதிகள் திருத்திப் புழுதிகளடக்கிச் செம்பொற்கலசங்கள் பொருந்தி வாழை மா பலா கரும்பு கமுகுமுதலிய தென்னங்கு லைகளும்கட்டி மாணிக்கத்தீபங்களும் வரிசையாய்வைத்துக்கொ டிகுடை ஆலவட்டங்களுடன் மிகவும் உயர்ந்த மாடமாளிகை கூடகோபுரமுள்ள வீடுகளலங்கரித்து விதவிதமாய்ச்சிங்காரித் தார்கள். இஃதிப்படி யிருக்க, இவ்விடத்தில் விராடராஜன் தர்மராஜனைப் பார்த்து உம்முடைய ஆசீர்வசனப்படி எனது உசிதகுமாரன் ஜெயப்பிரதானத்துடன் வருகிற வரையிலும் நா மிருவரும் சொக்கட்டானுடுவோமென்று அந்த ஆட்டத்திற்கு வேண்டிய கருவிகளமைத்து ஆடினார்கள். இவர்களிரண்டுபே ரும் ஆடியகாலையில் சொக்கட்டானுட்டத்தில் மெத்தவும் நிர் வாகமுள்ள கங்கபட்டர் வென்றார். மச்சராஜன் தோற்று தர்ம நந்தனர் முகத்தைப்பார்த்து இன்னேராட்டமாடுவோம் வாரு மென்று பவளம் கருமணி மரகதம் புட்பராகங்களினு லேற்பட் டிருக்கின்ற காய்களைவைத்து வயிரப் பாச்சிகைகொண்டு வீசி இந்த ஆட்டத்தில் என்மகனுகிய உத்தாகுமாரன் வெல்ல அவனுக்கீடுபடமாட்டாமல் யுத்தமுனை கெட்டோடிய வெற்றி வீரர்களைப்போல் உம்மைநான் ஓடவிட்டடிக்கின்றேன் பாரும் என்னையனேயென்று பிரதாபமாய்ப் பேசினுன். அவ்வாறு உரைத்தவிராடராஜனை கங்கபட்டர் தடுத்து, பேடியாகிய ரத சாரதியானவள் ஜயங்கொண்டு வருகின்ற பெருமையைப்போல ஜயங்கொள்வேனென்று பேசுவீராகில் அது எனக்குச் சம்மதி

விராடராஜன் தருமராஜனோடு பாச்சிகையாடுதல்.

யாகும். நீரப்படிச் சொல்லாமல் உத்தரன் ஜயித்ததைப்போ லென்று அப்படி செப்புவதனுல் அதற்குநான் ஒருக்காலும் ஒப்பமாட்டேன். இப்புவிக்கிறைவனுன ஏந்தலே! அதேனெ ன்னில், பிரகன்னளை யென்னும் பேடியைப் பேடியென்றெண் ணுதீர். அவள் பூர்வங் காண்டவவனமழித்த காளைக்குத் தேரூர் ந்து, தேவர்களுக்குப் பகையாகிய ராக்ஷசாளைவென்று தேவ சகாய விஜயனென்று பேர்பூண்டு திக்குத்திகாந்தம் வரைக்கும் அதிசொற்பத்தில் ஜயங்கொண்டு திரண்டகீர்த்தி பெற்றிருக் கின்றவள். ஆதலால் லேசாக மதிக்காதேயுமென்று கங்கபட் டர் சொல்லவும் மச்சராஜனுக்கு மிச்சமாகிய கோபம் பிறந்து மனங்கறுத்து, மதியுஞ் சிறுத்து, கண்சிவந்து கனற்பொறி பறந்து, களைத்துப்பார்த்து, ஓ பெரியவரே! கோடாகோடி குருசேனைகளை நீடாதடித்து, நிமிரக்கெடுத்து, பேடி தேர் விடச்சென்று என்பிள்ளை யொருவனுமே வென்று பசுமந்தை களையுங் கைக்கொண்டு திரும்பிவருகின்ருனென்று தூதர் வந்து சொல்லியதைப் பிரத்தியக்ஷத்திற் கேட்டிருந்த தேவரீர் கொல் லமாட்டாத சொற்பனமான ஒரு பேடியைக் கொண்டாடி ஸ்தாபித்துப் பேசுகின்றீரே? இதென்ன பிடிவாதம்? ஈதெவர் கள் சொல்லுகின்ற பக்ஷபாதம்? பிரமக்கியானமுடைய பெரிய வரே! பேசாதீர், வாய் மூடுமென்ருன். அந்தமொழியைக் கே ட்ட தர்மராஜன் சிறுநகை செய்து, நான் சொன்ன வார்த்தை பழுதல்ல. இன்னுஞ் சின்னேரத்தில் நீரறியப் போகின்றீ ரென்ருர்.

அந்த வசனத்திற்கு மனந்தாளாத விராடராஜன் முகஞ் சுளித்து, இனி யென்னத்தை யறிகிறது? கைப்புண்ணுக்குங் கண்ணுடி வேண்டுமோ? விஸ்தாரங் கற்றிருக்கும் வைதீக முனியே! பேடிக்கும் கிரீடிக்கும் பேதமறியாத நீரேன் வீண் வாது பேசுகிறீர்? போதும் போதும். திதில்லா மன்னரானவர் ஏதேனும் பின்னமான புன்மை புகன்ருரென்ருலும் அச் சபையிலுள்ளவர்கள் நன்மை நன்மையென்று நாளுஞ் சொல் லி ராஜனுக்கிதம்படப் பேசவேண்டுமல்லாமலவன் தயவுக்கு காத்திருந்து ஜீவனஞ் செய்பவர்கள் மன்னன் கருத்துக்கு மறுத் துரைப்பது முண்டோ? காலமிடமறிந்து கலந்துகொள்ள வேண்டாமோ? நான்குவேதமும் நன்ருயோதிய ஞானவானே என்ருன்.

இங்ஙனம் மமதைகொண்டு பேசிய மச்சராஜன் பேச்சுக்கு இடங்கொடாமற் றடுத்து ஓ விராடனே! நீர் கொஞ்சம் நிதானியும், கொடையாளியான கர்ணராஜன், படையாளியான வீஷ்டுமாசாரியர், தனுர்வேத சம்பன்னரான துரோணுசாரியர் நீதி வழியோர்ந்த கிருபாசாரியர்; வில் மகத்துவமுடைய அசுவத்தாமா இவர்கள் முதலிய சுத்தவீரரை உண்டைவிற் பிடித்துக் கொண்டிருந்த உன்பிள்ளை வெல்ல வல்லவனென்று நீசொல்ல மாட்டுவையா? நில்லு நில்லு நிருபனே! இதோ வந்துரைக்கப் போகிறுர்கள். அப்பாலுன் மனத்தப்பென்று உன்மதி உனக்கே ஒப்புக்கொள்ளும். இப்போது நானுனக்கென்ன சொன்ன போதிலும் அது தப்பாகவே தோன்றும். மெய்ப்படும்போது பெருமையடைந்தவன் துப்பா திருமேனிப் பேடியென் றுணர்வாயென்று தர்மராஜன் பேசினுர். இச்சொல்லைக்கேட்ட விராடராஜன் இருகண்ணுஞ் சிவந்து கோபச் சிரிப்பாகச் சிரித்து ஓகோகோ! மெத்த மெத்தக் கற்ற வேதியரே! வில்லாண்மையிலுயர்ந்த என்குமாரன் சொல்லாண்மையிற் சிறந்த பகைவரையோட்டி பசுநிரைமீட்டி சாமர்த்தியமாய் வருகிற வீரப்பிரதாபத்தைப் பார்த்த தூதர்வந்து சொல்லக் கேட்டறிந்திருந்தும் எவ்வளவுமெண்ணிப் பாராமல் எதிரியையு மதியாமல் என்னையடுத்து ஜீவனஞ் செய்துவருகிற வியற்கையு மோராமல் பலதாமும் என்னையலட்டி வாதுசெய்கிறீர். அற்பமான பேடியைப் புகழ்ந்து பேசுகின்ற நீர் என் பிள்ளையைக் கொண்டாடிப் பேசப்படாதோ? இவ்வளவு பொருமையும் அக்கரையும் உமக்கு வந்த காரணமென்னவென்றும் சொல்லி, விடங்கொண் டெழுந்த நல்லபாம்புபோற் சீறி தன்கையிலிருந்த பாச்சிகையை நிலத்தில் விட்டெறிந்து கலகலவென்று நகைத்தான். அவ்வாறு அதிக கோபத்தால் வீசிய பாசிகையானது பூமிமேற்பட்டு தெரித்து நேரிலிருந்த கங்கபட்டர் நெற்றியிற்பட குங்குமக் குழம்பாற் படிந்த திலகம்போல் குன்றிமணியத்தனை இரத்தங் குபீரென்று கொப்பளித்தது.

அப்போது உத்தரகுமாரனது க்ஷேமத்தை ராஜசபையில் என்ன பேசிக்கொள்ளுகிறுர்கள்? அதையறிந்துவா போவென்று சுதக்ஷணுதேவியினுல் அனுப்பப்பட்ட பணிப்பெண்ணுனவள் சபைகூடிய அவ்விடத்திற்கு வந்து சங்கதி விசாரிக்குஞ் சமயத்தில், தர்மராஜன் நெற்றியிலுண்டான இரத்தத் துளியைக் கண்டு நீர்வற்றிய தடாகத்துள்ள தாமரைமலர்போல் நிறங்குன்

றி வெருண்டு மருண்டு நிலைகுலைந்து கைகால் நடுங்க அவரைக் கிட்டித் தன் வஸ்திரத்தின் முந்தானையால் அந்த ரத்தத்தை யொத்தினளென்று வைசம்பாயனர் புகல, அது யாது காரண மென்று ஜனமேஜயனனவன் கேட்டான்?

அதற்குத் தருமனுடைய உதிரம் ஒருதுளி பூமியில் விழு மானல் விராடராஜனைத் தழைந்திருக்கின்ற கிளைகளான புத்ர பௌத்திரர்களும் மித்திரர் முதலாகிய காய்கனிகளும் புகழ்ப் பிரதாபப் பெருமணச் சிறப்பும் அழகும் வாழ்வும் அமைந்த அவ்வூரும் தாங்களாறுபேரும் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்யவந்தடுத்து ஒதுங்கியிருந்த நிழலும் அன்றே கெடுமென்றுதானே? அல்லது யாவரேனும் இடையூறுறில் உபசாரஞ் செய்வது எல்லோருக்கும் பொதுவென்பது பற்றியோ? அல்லது அர்ச்சுனன் முதலிய பேர்கட்கு உத்தாஞ்சொல்ல வேண்டுமென்பது நத்தியோ? அல்லது பெரியவரென்னும் பக்தியோ? அந்தப் புண்ணியவதியின் சுபாவப் புத்தியோ? அவள் கருத்து இன்ன விதமென் றெனக்குத் தெரியாது. கண்களில் நீர்ததும்ப நின்று உடல்நடுங்கத் தொழுது ஐயோ! பழுது நேரிட்டதே யென்று வெகுநேரம் வரையிலும் ஒத்தியகை யெடுக்காமல் தருமபத்தினி போ லிருந்தாள். அப்படிக்கிருந்த வண்ணப்பெண்ணின் மரியாதையையும் அவளுடல் துடிப்பையும் படபடப்பையும் பரிதாபத்தையும் விராடன் பார்த்துச் சந்தேகப்பட்டு இதென்ன வாச்சரியம்! இதுவரையிலு மில்லாமல் இப்போது நேரிட்டதென்ன மாச்சரியமென்று எண்ணமும் செயலும் வேருகி என் செய்வோம்? என்செய்வோமென்று தன்னைத்தானே நொந்து பின்னலறியப்போகிற பெருமை தெரியாதவனுய் ஐயோ! கோபம்பாவம் சண்டாளமேயென்று குன்றி வீழ்ந்தான். இவ்விராடராஜனுடைய மனோதுக்கத்தைக்கண்டு மறைந்துபோனவன் போல சூரியன் அஸ்தமடைந்தான்.

இஃதிவ்வாறிருக்க, உத்தரகுமாரனை எதிர்கொண்டழைக்கப்போன யானைசேனைமுதலிய மன்னவர்கள் வீரவாத்தியமேளம் முழக்கி விருதுடால் கொடிகுடைகள் விதவிதமாய் சூழ்ந்து வரவும் பாலாபல்லயம் சவளக்கோல் கத்திகட்டாரி ஈட்டிகேடயம் மின்ன சங்கத்தொனிபொங்கிப் பூரித்து பட்டத்துயானைகளும் ஆட்டக்குதிரைகளும் உன்னதத்தேர்களும் துன்னியகாலாட்களும் இருபக்கமும் நெருங்கிவர தேவேந்திரலோகத்திலிருந்த ஜயமுள்ள காளமேகம் தேர்மேலேறிப் பூலோகத்தில் வருமாறு

பேடி தேர்செலுத்த நீடியகீர்த்தி பொருந்த உத்தரகுமாரன் வண்டுமொய்க்கும் மலர்க்காவைவிட்டு நீங்கி வாகுமாலைதாங்கி மணிப்புயமோங்கி விராடபுரவீதியில் மேவினான்.

இந்தப்படி சத்துருஜயஞ்செய்து வருகின்றஉத்தரகுமாரனை வேதியர்முதலாகிய மாதர்களுங்கண்டு அன்புகொண்டு ஆலஞ் சுழற்றி திருஷ்டிகழித்து மங்களம்சொல்லி லாலிவாழ்த்தி கும்மிகள் முதலிய பாடல்கள்பாடி ஆசீர்வதிக்கப் பரதநாட்டிய ஸ்திரீகள் அடிநயங்காட்டி யாடித்துதிக்க கட்டியர்புகழ ஜட்டியர்மகிழ பட்டுவான்கள் போற்ற சந்திரவட்டக்குடை நிழற்ற வெண்சாமரைபோட அட்டதிக்குங் கொண்டாட இராஜ சின்னங்களுடன் மகன்வருகிற செய்தியைக்கேள்விப்பட்டு, வரை பகவெறிந்த வள்ளிமணாளனைச் சிலைவேளைச்செற்ற சிவபெருமான் கண்டு களிப்பதுபோல வேந்தன் ஆனந்தங்கொண்டு எதிர்சென்றுகண்டு தேர்மேலிருந்த சிறுவனைத்தழுவி. பற்றியெடுத்து சித்தங்களித்து அணைத்தெடுத்து முத்தங்கொடுத்தான். உத்தரன் தந்தையைப்பணிந்து கொலுமுகத்திற் கணியாயெழுந்தருளி யிருக்கின்ற வேதவித்தாகிய கங்கபட்டரை வணங்கித் துதித்து அவருடைய திருவடிகளைச் சிரத்திலும் கண்களிலும் பொருத்தி பற்பல ராஜகூட்டங்களும் பார்க்கப் பொற்புயத்தைப்புகழ்ந்து அற்புதக்கருணை முகத்தையும் நோக்கினான்.

அந்த விற்பன விவேகியானவர் மகிழ்ந்து கடாட்சத்துடன் ஆசீர்வதித்தருளினர். அப்போதவர் நெற்றியிலிருந்த வடுவைப் பார்த்து உடனே முகம்வியர்த்து அண்டரண்ட சராசரங்களு மதிரும்படிக்கூவி, ஓ என்னாண்டவனே! விபூதி ரேகை பிரகாசிக்கின்ற தமது லலாடஸ்தானத்தில் அபூர்வமான காயம்பட்டதற்குக் காரணம் யாது? யாரிந்த வடுச் செய்தாரென்று கார்முகங் கைக்கொண்டான். நேர்முகமாய் நின்ற விராடராஜன் நடுங்கி முன்னடந்த காரியங்களைப் பக்குவமாய்ப் பேசினான். அவ்வாறு கூறிய தந்தையை சிந்தை நைந்து வருந்தி நொந்து கைக்கொண்ட வில்லை யொடித்துப் பல்லைக் கடித்து நல்ல காரியஞ் செய்தீர், போம் போமென்று பதைத்து, நீஇந்த மஹானுபாவருடைய சொல்லை இகழ்ச்சி செய்தே னென்றபோதே என்னுடல் பதைக்கிறதே. அதை நினைக்குந்தோறும் என்னுடலைவிட்டு உயிர்வெளி யோடுதே. இதனாலுண்டாகிய பயமானதென் னாத்தை ஜாடுதே. ஐயையோ! இவர் பிரம சிருஷ்டியினாலாகிய பெரும்பொறைக்கடலை ஆடை

யாயுடுத்த அவனியில் பாரிய மணிமகுடப் பட்டந் தரித்த வீரியவேந்தர்க்கு வேந்தே. இருவருக்கொப்பானவர் எப்பாரினுமில்லையே இவரை யாரென்றுணர்ந்தாய்? என்ன நினைத்து இப்படிச் செய்தாய்? மனைக்குக் கேட்டை விளைத்த மன்னனே! அப்பாற் போமென்றதட்டிப் பூசுரனாகிய புண்ணியனைப் பணிந்து, அத்தனே! அன்பு நீங்காப் பரிசுத்தனே! எங்களை யாண்டு கொள்ளுங் கர்த்தனே! சிறியோ ரறியாமற் செய்த தீமையைப் பெரியோர் பொறுப்பது பெருந்தன்மையென்று தாங்களே அருளி யிருப்பதனால், விவேகமற்ற என் தந்தையின்மீது தேவரீர் கோபங்கொள்வது நியாயமன்று. எம்மை யாதரியுமென்று கங்கபட்டருடைய அடியிற்றாழ்ந்து, பெரியோருள்ளம் பேதிக்கச் செய்து கேட்டை மூட்டை கட்டிக்கொண்ட விராடராஜனையும் வீழ்ந்திறைஞ்சச் செய்து மன்றாடிக் கெஞ்சித் தாக்ஷண்யபராகிய தருமபுத்திரரென்னும் மோனவானுடைய மனோதுக்கத்தை மாற்றிவிட்டான்.

அப்போது நீர்கிழியவெய்த வடுப்போலக்கடுப்பாறி சாஸ்திரங்கற்று மாட்சிமை பெற்றுப் பொறுமையுங் கருணையும் பொருளெனக்கொண்ட கங்கபட்டர் மகிழ்ந்து தம் வேடத்துக்குரியவாறு வாழ்த்தி, உத்தா நிரைமீட்சியிற்புரிந்த யுத்தத்தின் பெருமையைப் பேசி வந்தார். மச்சராஜனும் இச்சையுடன் மகிழ்ந்திருந்தான். மனங்கலந்த உரியோர் சிலரும் புடைநெருங்கினர்கள். இவர்களெல்லோருஞ் சூழ்ந்து வருவதை உத்தரகுமாரன் கண்டு ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் வெட்கி அந்தப்புரம் போனான். ஐயங்கொண்டுவந்த மைந்தனை சுதர்க்கணை கண்டு, தவமிகுந்துபெற்ற பிள்ளையை ஈன்றபோதிருந்த பேராசையைவிட எண்மடங் கதிகமான இன்பமடைந்து எடுத்தாள். முத்தங்கொடுத்தாள். கரஞ்சுற்றி நெரித்தாள். நமது கருப்பஞ் செய்த புண்ணியமென்று சிரித்தாள். இவ்விதமாக சோடச கலைகள் நிறைந்த சந்திரனெழுச்சி கண்ட சமுத்திரம்போல் தாய்தந்தைமுதலியபேரும் புகழ்ந்து பூரித்து, மகிழ்ச்சி யடைந்து போனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கிப் பெருமையாகிய பள்ளத்திற் படிந்து ஐயமென்னுஞ் செய்தியாற் றேறி யிருந்தார்கள். அச்சமயத்தில் உத்தர நிரைமீட்சிக்குச் சென்ற உத்தரகுமாரன் கௌரவசேனைகளைக் கண்டு பயங்கொண்டு புறங்கொண்டு புறங்கொடுத் தோடியபோது, அவ்விராஜ குமாரனைத் தேற்றி அவன் திகிலை மாற்றி சாரதித்தொழிற் கிசைய வைத்

துத் தேரின்மேலேறிச் சூரியன் முன்பட்ட பனிபோல் தனக்கெதிர் நின்ற துரியோதனாதியரை வென்ற அர்ச்சுனனவன் இரதத்தின்மீது வைத்திருந்த எதிரிகளின் சிரோவேஷ்டி மூட்டையைப் பேடிரூபத்துடன் தலைமேற் சுமந்து கொண்டுவந்து உத்தர குமாரத்தி கையிற் கொடுத்து; உத்தரகுமாரனைப்பெற்ற உத்தமியான சுதர்க்கணைக்குப் பின் பக்கத்திலொதுங்கி ஒடுங்கித் தலைவணங்கி நின்றான். அவன் நின்ற கோலத்தைக்கண்ட உத்தரகுமாரன் கைநெரித்து கலீரெனச் சிரித்துத் தேம்பிவிம்மித் திகைத்துத் திகிலடைந்து, துக்கத்தினால் விக்கித் துயருழன் றிருந்தான்.

அவன் குறிப்பையறிந்த அன்னையுந் தந்தையும் ஆசையுடன் தழுவி அப்பனே! ஐயனே அதிசயமென்னடா வென்று பலகால் பன்னிக் கேட்டார்கள். அப்போது உத்தரகுமாரன் ஆயாசந்தீர்ந்து அடிவயற்றிலிருந்து எரிந்தெழுந்த அக்கினித் தணல் குளிரும் வழியையுன்னி அவள் முகத்தை நாடிப் பேசாமல் வாய்மூடி பெருமூச்சுவிட்டு, நானென்னென்று சொல்வேனென்று தந்தைதாய் இருவரையுந் தனித்தழைத்துச் சென்று இனி நாம் பிழைக்கும் விதமெப்படி? எக்காலத்திற் புனிதராகப்போகிறோம்? இப்போது நீர் விளைத்துவிட்ட பகையானது எப்போது நீங்கும்? விராடபூபதியே! சமுத்திரம்போற் புரண்டு சதுரங்கமுந் திரண்டு நமது ஆனினங்களும் மிரண்டு போகவந்து மடக்கிய கௌரவகுலாதிபர்கள் நொந்து போகச் செய்த அடலும் முந்திப் போர்புரிந்த மூர்த்தண்ய திடமும் மந்தைப் பசுக்களைமீட்ட மார்க்கமும் வீண் சண்டைக்கு வந்த பேர்கள் சோர்ந்துவிழும்படி மோகனாஸ்திரம் பிரயோகஞ்செய்து அவர்களணிந்திருந்த தலைத்துணிகளைப் பிடுங்கி மூட்டைகட்டிக்கொணர்ந்த கீர்த்தியைப் படைக்க உன்னாலாகாது. என்னாலுமாகாது. இனி யொருவராலு மாகாது. சொன்னாலன்றி உங்கட்கும் விளங்காது. என்னைப்பெற்றோரே! உற்றுக் கேளுங்கள். தாங்கள் தக்ஷிண நிரை மீட்சிக்குச் சென்றவேளை கண்டு சத்துருக்கள்மொய்த்து உத்தரதிசையி லொருமிக்கவந்து மெத்த வருத்தப்படுத்திப் பத்திரை மந்தைகளை மடக்கினார்களென்று சித்தம் நொந்து ஒற்றர்கள் வந்துரைத்தார்கள். நான் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு என் தாயைத் தொழுது அம்மா! எனக்கொருசாரதி கிடைப்பானாகில் பழுதுவராமல் ஜயிப்பேன் எனக்கா ரெதிரென்று இயம்பியபோது; நமது உத்தரைக்கு

நாட்டியம் பழக்கிவருகிற பேடி சிறந்த சாரதியென்று பணிப்பெண் சொன்னாள். அவள் தேர்விடச்சென்று கடல்போற்கவிந்த சேனையைக் கண்டு கண் கலங்கி மனய்விட்டு தேர்விட்டிழிந்து ஊர்முகமாக ஓடிவந்தேன். ஊர்வசி சாபத்தால் பேடியுருக் கொண்டிருந்த தனஞ்சயனென்னும் புருஷோத்தமன் என்னைவிடாமற் றடுத்துப் பிடித்துத் தனக்குச் சாரதியாகத் தேற்றி என்பயத்தை மாற்றித் தேர்மேலேற்றி வன்னிமரத்தில் மறைத்து வைத்திருந்த விஜயகாண்டீப வெம்படை தாங்கி அனுமக்கொடி நாட்டி யாவரும் மெச்சும்படியாகிய அர்ச்சுன னுருவமுங் காட்டித் தேவதத்த முழக்கஞ் செய்து அரவக்கொடிக் கதிபனுடைய சேனைகளிற் புகுந்தபோது, அவ்விடத்தில் நடந்த விந்தையை நான் சொல்லத்தரமோ? நராதிபனே! சூரியனுக்கெதிர்பட்டபனிபோலவும் சுடருக்கெதிராகிய இருள் போலவும் சிங்கத்திற் கெதிர்பட்ட யானைகள்போலவும் நெருப்புக்கெதிராகிய விட்டிற்பூச்சிபோலவும் இடியோசை கேட்ட நாகம்போலவும் எமனுக்கெதிர்பட்ட உயிர்கள்போலவும் சிவனுக்கெதிர்பட்டசிலைமதன்போல தீச்சல்பட்டபயிர்காச்சல் போலவும் அடங்கலுமழிந்து ஒழிந்தார்கள். ஐயோ! அப்போது நான்பயந்து இந்த அர்ச்சுனராஜனை விசாரிக்கையில் தேவரீரிடத்தில் உற்ற நண்பனாகி உயிர்க்குயிராகி தர்மா தர்மமுதலிய நீதிகளைத் தெரிவித்துக்கொண்டு கங்கபட்ட ரென்றிருக்குந் தயாளுவானவர் சந்திரகுலத் தோன்றலான தருமராஜனென்றும், வாசமலரும் பூசுதல் முதலாகிய புநுகுஞ் சாந்துஞ் சம்பங்கித் தயிலமுந் தரித்த கூந்தல் விரித்த வண்ணமகள் பாஞ்சாலராஜ கன்னிகையாகிய திரௌபதாதேவியென்றும் மல்லர்களைமாட்டிக் கீசகர்களைவாட்டி மடப்பள்ளியிற் சமையல் கூட்டி நமக்கன்ன மூட்டிவராநின்ற வல்லமையாளன் வீமசேனராஜனென்றும் குதிரைச்சேவகத்தி லமைந்த கோமான் நகுலராசனென்றும் பசுமந்தைகட் கெஜமானனுயிருக்கும் பாக்கியன் சகாதேவராசனென்றும் வேலாயுதம் பிடித்த வீரர்களை மடித்த பட்டத்து யானைபடைத்த பாண்டவரும் பாஞ்சாலி அஞ்ஞாதவாசந் தொலைப்பதற்கு நம்மச்சநாட்டில் மறைந்து காலங்கழித்தன ரென்று, நேற்றோடு அவர்களுக்குண்டாகிய தவணைநாளைப்போக்கிவிட்டு இன்றுமுதல் வெளிப்படவேண்டிய காரணமென்றுங் கேள்விப்பட்டேன். இனியதைக்குறித்து நாம் யோசிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இதுவரையிலும் நம்மால் என்ன குற்றங் குறை

கள் நேரிட்டிருக்கின்றனவோ தெரியவில்லை, இப்போது பிரத்தியக்ஷமாய் விடுவில்லாத தர்மராஜன் நெற்றியில் வடுவுண்டாக்கி வைத்திருக்கின்றனே. ஐவருக்கும் அன்பாகிய பாஞ்சாலியை ஆசைப்பட்டணைக்க நேசமுறத் தொடர்ந்த கீசகன் முதலாகிய வீரர்களும் நாசமடைந்தார்கள். இதனுற் பெரியமோசம் வந்திருக்கின்றது. இவற்றையெல்லாம் யோசியுங்களென்று உத்தரகுமாரன் சொன்னுன்.

இம்மொழிகேட்ட விராடராஜனும் சுதர்க்கணையும் புதைத்திருந்த பொருள் குதித்து வெளிப்பட்டதுபோல மருண்டு ஆ ஆ ஆ! பாண்டவர்களா யிவர்கள். பாஞ்சாலியா பணிப்பெண். ஓ ஆண்டவனேயென்று அயர்ந்து நிலத்திற் சாய்ந்து உயிருடன் மாய்ந்தவாறு மூர்ச்சையானுர்கள். அப்போது உத்தரகுமாரன் அவர்களை யணைத்து சோபத்தையும் மனஸ்தாபத்தையுந் தணித்து, இனி துக்கப்படுவதிற் காரணமில்லை, சீக்கிரம் இதற்குவேண்டிய பரிகாரந் தேடுங்கள், எனக்கொன்று தோன்றுகிறது. அஃதென்னவெனில், மன்மதனுக்கொப்பாகிய வடிவமும் மயில்வாகனனுக் கொப்பாகிய வெற்றியும் மகாமந்திர சித்தியுடைய உமாமஹேசுவரரைப் பூசிக்கும் யுத்தியும் ரிஷபகுஞ்சர சிங்க விராட்டின் சத்தியும் பரந்தாமன் மைத்துனனுமாகிய பார்த்தனுக்கு எனக்கிளைய உத்தரகுமாரத்தியைக் கொடுத்து நம்முடன் கலந்து வாழச் செய்வோமாகில், தெரிந்து தெரியாமற் செய்த தீமைகளியாவுஞ் சிதறிப்போமென் றெண்ணுகின்றேனென்ருன். இவ்வாறியம்பிய சுதன்வார்த்தையை மனமகிழ்ந்து கேட்டு தந்தையுந் தாயுஞ் சிந்தை களிகூர்ந்து அருமை மைந்தனே! என் மனதின்படியே எங்கட்கு மிச்சை உன் எண்ணப்படியே முடிப்போமென்று அன்றிரவு விடியுமளவும் அச்சத்துடனெடுங்கி அசைவற்றிருந்தார்.

உத்தரநிரைமீட்சியில் பார்த்தன்புரிந்த சண்டையில் செந்தூள்பறக்க அதுபடிந்து மறைந்த தன்னெளியைச் சுத்தப்படக் கழுவிக் கொள்வதற்குப் போனவன்போல் மேற்குச் சமுத்திரத்திற் சூரியன்போய்க் குளித்தான்.

பிறகு பெருமையினுயர்ந்த பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலியும் விராடனுடைய அரண்மனைவிட்டு நீங்கி மச்சநாட்டின் புறம்போய்ச்சேர்ந்து கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்கிறவர்களைப்போல் தாங்கள் கொண்டிருந்த வடிவத்தை மாற்றிப் பழைய ரூபங்கொண்டு எமதர்மராஜனைத் தோத்திரம்பண்ணி வணங்கி மேற்றிசையடை

ந்த சூரியபகவான் கிழ்த்திசைக்கு வருங்காலத்தை நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வேளையில் கோழி முதலிய பறவை எல்லாம் பாழியபுயம்படைத்த பாண்டவர்களே! நீங்கள் நீடுழி வாழிவாழி ஆழியினலைவுடன் மா நிலம் நடுங்குவதால் சூரியன் வரப்போகுறென்று சொல்லுவதுபோல் கூவின.

அப்போது மேற்றிசையில் மறைந்த வெய்யோன் பாண்டவர்களின் சங்கதியெல்லாந் தெரிந்துகொண்டோமே, இனித் துரியோதனுதியர்களின் கருத்தையு மறிவோமென்று மகமேருவைச் சூழ்ந்து வந்தவனைப்போல் உதயகிரியில் வந்து கிரணக்கதிர் தாமரைமலர்க் கரங்காட்டி தண்மதி முதலிய துஷ்டரை யோட்டி சத்தியநிலைபெற்ற தர்மராஜனது ஆக்ஞசக்கரத்தை நிலைநாட்டியதுபோல் உதயகிரியி னுச்சியிலுதித்தான். அப்போது பொழுது விடிந்தது. கேளும் ஜனமேஜய மஹாராஜனே! என்று வைசம்பாயனர் கூறினுர்.

உத்தர நிரைமீட்சிச் சருக்கம்

முற்றிற்று.

பாண்டவர் வெளிப்படு சருக்கம்

கண்ணன் துதி.

எக்கடலு மெக்கிரியு மெவ்வுலகு முலகிற்
றக்கபல யோனிகள் சராசர மனைத்தும்
மிக்கவிதி யால்விதிசெய் விதியினை விதிக்குஞ்
செக்கமல நாபிமுகில் திருவடி துதிப்பாம்.

(இதன்பொருள்)

சத்தசாகரங்களையும் அஷ்டகுல பர்வதங்களையும் உலகமெல்லாவற்றையும், தகுதியான அவ்வுலகில் நிறைந்த பகுதியையுடைய பல யோனிசம்மந்தமான சராசரங்கள் யாவற்றையும் மேலாகிய கட்டளையின்படி சிருஷ்டி செய்யாநின்ற பிரமதேவனைத் தந்தருளிய செந்தாமரை மலர்போன்ற திருநாபியினையுடைய ஜகத்ரக்ஷகனுகிய முகில்வண்ணனுகிய திருமாலினது திருவடிகளைத்துதித்து, ஸ்ரீவேதவியாசமூர்த்தியின் மெய்ப்பதத்தை போற்றி அற்புதமாகிய ஐவர் வெளிப்பட்ட சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றேன் கேளும் சந்திரகுலாதிபனே! என்று வைசம்பாயன மகாமுனிவர் திருவாய்மலர்ந்தருளினுர்.

மந்திரமூர்த்தியின் மகிமைப்பலன் சிந்தையுள் நீங்கா ஜனமேஜயனே! பாண்டவர்களைவரும் பாஞ்சாலியும் விராடபுரம் நீங்கி மாஞ்சோலைசூழ்ந்த வனத்தூடமைந்த பூஞ்சோலைசேர்ந்த பொய்கையில் மூழ்கி, அருணோதயமானவுடனே ஜபதப விதிகள் முடித்துச் சூரியநமஸ்காரஞ்செய்து ஸ்ரீவேதவியாசரையும் எமதர்மராஜனையுந் திக்குநோக்கிப்பணிந்து பாண்டவசகாயனது பாதபத்மம்நினைந்து பரிதியினொளியினும் பழயவடிவஞ் சிறந்து மகாலட்சுமிபோன்ற பாஞ்சாலியுடன் பாண்டவமுதல்வன் வீற்றிருக்கும்பொழுது, வாயுகுமாரனும் செஞ்சிலை விஜயனும் ஆயுள்வேதியராளித்த நகுலசகாதேவரும் தங்கள் குலத்திற்குங் குணத்திற்கும் நலத்திற்கும் நன்மைக்கும் தகுதியாக முரசுக்கொடிபடைத்த முன்னோனைத் தொழுது அன்னோனருளிய ஆசிமேற்கொண்டு பெரும்புகழ்ப்பிரகாசத்துடன் தமையனைச் சார்ந்திருந்தார்கள்.

இவ்வாறிருக்குஞ் சமயத்தில், நிகாற்ற வில்லைத் தாங்கிய தனஞ்சயன் தர்மராஜன்முகத்தைச் சந்தோஷத்துடன் பார்த்து செந்தூரத் திலதம்போற் சிவந்த புண்ணிருக்கக் கண்டு, ஆ அண்ணா! தேவரீருடைய நெற்றியில் வடுவுக்கிடமானவாறு யாதென்று திடுக்கிடக் கேட்டான். தர்மராஜன் சிறுநகை புரிந்து யாதொன்றுஞ் சொல்லாம லிருந்தார். அப்போது மின்னலைப்பழித்த மேனிபடைத்த பாஞ்சாலி விராடராஜனுக்கும் தர்மருக்கும் நேர்ந்த வாக்குவாதத்தினால் வந்த தீது ஈதென்றுரைத்தாள். அதைக்கேட்ட அப்போதே அர்ச்சுனன் ஆக்கிரமித்தெழுந்து இன்னந் தாமதமாவென்று நெருப்பெனஎரிந்து நெடுமூச்செறிந்து அண்ணன்மேற் பரிந்து ஐயோ! நான் பிரிந்திருந்ததின் துன்பமிதுவோ? இப்போதே என் கைப்பகழிகளால் விராடபுரம் வேகக்கொளுத்தி மச்சநாடன் தலையைவாங்கி வைக்கிறேனென்று நச்சரவம்போற்சீறி வெட்சிமாலையணிந்த ஆகமுந் தேகமும் அலற நடுங்கிப் பற்கடித்து விற்பிடித்து, அவனுக்கிச்சையான குலத்தைப் பச்சடிபண்ணுகிறேனென்று புறப்பட்டான்.

நெருப்புடன் காற்றும் நேசமானதுபோல் வீமனும் வெகுண்டு வீறிட்டெழுந்தான். நகுலசகாதேவரிருவரும் வியாகூலத்தோடு நடுங்கி, விராடராஜனுக்கின்று வினாசகாலமோ வென்று மெய்மறந்தார்கள்.

இத்தன்மைவாய்ந்த தம்பிமார்களின் கடுங் கோபத்தைக் கண்ட தர்மராஜன் ஓகோகோ! மோசம் வந்ததேயென்று தம்பியரைநோக்கி நேசவிசுவாசிகளே! ராஜகுல சிரேஷ்டர்களே! நிஷ்டூரம்வேண்டாம், கோபத்தைத் தணித்து யோசனை செய்யுங்கள். ஒருவருடைய ஆபத்துகாலத்தில் மற்றொருவர் உதவி செய்தால் அவ்வுதவியை ஆயுளுள்ளவரையில் மறவாமல் நன்றி குன்றாமையென்னும் நீதியையும் தருமத்தையும் நாடி முன்னுதவி செய்தவர்களால் என்னபிழை நேர்ந்தபோதிலும் அதைச்சகித்து மனம்பொறுத்து நன்றிமறவாமல் நன்மைசெய்பவர்கள் நாளும் பெரியவரென்று நானிலம் புகழ்வதுண்டு; சாதுக்களும் சாஸ்திரங்களிற் புகன்றிருக்கின்றார்கள். பற்பலநாளும் நன்மைபுரிந்தோரிடம் ஓர்நாள் சொற்ப குற்றமொன்று கண்டால், அவ்வற்பகுற்றத்திற்காக நன்றிகுன்றிமனங்கன்றிபொல்லாங்குசெய்ய நினைப்பது பூணலல்ல, புலமை கீழ்மக்கள் செய்கையாம். புண்ணியகுலத்திற் பிறந்த மேன்மக்களே! ஒருநன்றி செய்தோர் பிழைநூறு செய்தாலும் சான்றோராகிய பெரியோர் உள்ளத்தில் வைத்துப் பொறுப்பார்கள். கயவராகிய மூடர்களுக்கு எழுநூறு நன்றிசெய்து ஒன்று தீயதாகில் முன்செய்த நன்றி எழுநூறுந் தீதாய்க் கெட்டுப்போம். ஆகையால் காடாக்கினி மூண்ட காட்டில் பன்னிரண்டு வருஷங் கஷ்டப்பட்டு, பதின்மூன்றாவது வருஷத்தை இந்த விராடனுடைய நிழலிலிருந்து இவனது உப்புந்தண்ணீருமுண்டு நாம் கழிக்கவெண்ணிய அஞ்ஞாதவாசத்தை பின்னமில்லாமற் கழித்தோம். எத்தேசத்தரசர்களிலும் இத்தேசத்தரசன் சரசன்; நாமெங்கிருந்து அஞ்ஞாதவாசம் பண்ணலாமென்று முன்னம் வினவியபோது விராடபுரத்திற்கு மிஞ்சியபுரமில்லை, விராடனுக்கு மிஞ்சிய ராஜனுமில்லையென்று சொன்னீர்கள்; உங்கள் சொல்லை நம்பி இங்குவந் தடுத்தபோது நமக்கிவன் ஊழியன்போலும் இவன தாசாட்சி நமதரசாட்சிபோலும் காலங் கடத்தினோமேயல்லது நாமிவனுக்குத் தாழ்ந்து நடுங்கி நடந்ததில்லையே; நம்மை இவன் அதிகாரஞ் செய்ததுமில்லையே; ஏதோ கோபம் பாபமென்னும் கொள்கையாலும் நமது தீவினைவசத்தாலும் குற்றம் நேரிட்டது; நாமவனுக்கொரு பொல்லாங்கும் நேரிடாமல் காக்கவேண்டிய கடமை நம்முடையதாயிருக்க நீங்களவனைக் கோபித்தெழுவது குணமல்ல. நம்மைத் தொழுது ரக்ஷித்த தோன்றலின்மீது பழுது நினைப்பது பாவம்பாவம்; பார்த்த

னே! பதருதீர்களென்று தர்மராஜன் தடுத்தார், அதன்மேல் வீமார்ச்சுனுளிருவரும் நகுல சகாதேவரும் மூத்தவர் மொழிந்த முறை பிறழாமல் மச்சராஜன்மேல்வைத்த கோபமாறி தர்மராஜ னுத்தரவின்படி வன்னிமரத்திலேறி அவரவராயுதங் கைக்கொ ண்டு அந்தப் பாலைநிலத்திலமர்ந்த கோலாகலி நீலி ஜடாதரி லீலாவதி சூலி கலாதரி குண்டலி குமரி சாமுண்டியைப் பணி ந்து வன்னிமரத்தை வலம்வந்து வணங்கி, தாயினது கருப்பம் போல் எங்களாயுதங்களைக் காத்தளித்த தமனியமான தருவே யென்று சந்தோஷப் பேரிட்டுச் சம்பிரமங்கொண்டாடி விராட ராஜனுடைய கொலுமுகச் சாவடியிற் கூசாமற் புகுந்து ஐந்து தேவேந்திரர்கள் ஒரு இந்திராணியுடன் வந்திருந்தவாறு தத் தந் தவிசேறியிருந்தார்கள்.

அந்தவேளையில் செந்தழல் வளர்க்கும் அந்தணர் முனிவர் மந்திரி சாமந்தர் தந்திரி பிரதானியர் பந்துமித்திரர் வந்த விரு ந்தினர் மாந்தர் வேந்தர் யாவருஞ் சேர்ந்து வந்து குந்திதேவி யார் தந்த மைந்தரைவரும் குருகுலம் விளங்கப் பிரகாசித்தது மாகிற குமுதநண்பன்போற் சிங்காசனத்திலிருக்கக் கண்டு சந் தோஷசாகரத்தில் மூழ்கி விராடராஜனுக்கு விரைவிற் றெரி வித்தார்கள்.

அச்செய்திகேட்ட மச்சராஜன் இச்சைமேற்கொண்டு ஐயோ நாமென்ன செய்தோம்? இனியென் செய்வோமென்று மனவரு த்தங்கொண்டு சந்தன தாம்பூல புட்பம் பன்னீர் மஞ்சட் குங்கும வாசனை திரவியம்தேங்காய்வாழைதிரண்மாங்கனி பலா பல பல பலகாரங்கள் பருப்புவர்க்கங்கள் தட்டு தட்டாய் எடுப்பித்துக் கொண்டு, பட்டு பட்டாவளிகள் கட்டு கட்டாகிய கட்டுவர்க்கங் கள் தாப்தாக்கள் மூட்டுபடாத முத்துமுதல் நவரத்தினங்கள் ஆணிப்பொன்னுேடு மாணிக்கங்களும் காணிக்கைவைத்துத் தா னும் புத்திரனுந் தருமபத்தினியும் பாண்டவர்களின் பொன்ன டியில் வீழ்ந்து புழுதிமேற் புரண்டு பிழைபொறுத்தருளும் பூர ண நிதியே! பொறுமைக்கரசே! என்று துதித்துப் பூமியைவிட் டெழுந்திராம லிருந்தார்கள். அம்மூவரையும் தர்மராஜன் வா ரியெடுத்து மார்போடணைத்து பக்கத்தில் வைத்து ஆதிசேடன் முடிமேற்றுங்கிய பூமியில் உம்மைப்போல் யாரிருக்கிறுர்கள்? நீர் மெத்தவும் உத்தமர்; புண்ணியசாலி; பொறுமைக்கு வேலி யென்று புகழ்ந்து மகிழ்ந்து கொண்டாடிய குருகுலகோமானது குளிர்ந்த வாசகத்தால் மச்சகுலாதிப னெழுந்து மறுபடியும்

பணிந்து வேந்தாகிய சாந்தமூர்த்தியே! தோத்திரமென்பது தம்மைப்போல்பவர்க்குத் தகுமல்லது எங்கட்குத் தகாது; நாங்கள் அவ்வளவு பாத்திரமும் க்ஷேத்திரமுங் கோத்திரமும் பெற்றவர்களல்ல. மேலும், அடியேன் மூர்க்கப்பேயன், விவேகமற்ற சேயன், முன்கோபத்தாற் பதறிப் பேசுகின்ற வாயன், அவ்வாறிருந்தபோதிலும் தங்கட்கு நான் தகுந்த நேயனெனப் பாராட்டி என்னால் நேரிட்ட குற்றங்குறைகளை மன்னித்துத் தீர்க்க வைரம் நாட்டாமல் சமயத்திற் சொல்லிக்காட்டாமல் தீனனான வென்னை ஆண்டருளவேண்டும் பாண்டவர்களேயென்று வேண்டிக்கொண்டான். இவ்வாறு புகன்று அடைக்கலம் புகுந்த விராடராஜனை வேந்தர்வேந்தாகிய தர்மராஜன் பார்த்து இரக்கமுள்ளவராய் இஷ்டபூர்த்தியாய்ச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஐயா விராடபூபதியே! உமது விராடபுரத்தில் நாங்கள் வந்து சேர்ந்த பிறகு துன்பமென்பதில்லாமலும் எங்கட்குரிய சுதேசம்போலும் எங்கும் பிரக்யாதி யுண்டாகும்படியாய் வேற்றுமையின்றி வீற்றிருந்து வாழ்ந்தோம். இதல்லாமலும் நாற்றிசைவால் விளையுங் கழனியின் மடைவாய் நீரோட்டத்திற் சேற்கண்டைகள் நேரேறிப் பாய்ந்து விளையாடுந் தேரேறிய மச்சநாட்டரசே? உண்மையாய்ச் சொல்லுகின்றேன். மாசற்றமரபோய்! உன்னைவிட எனக்கு வேறொரு உதவியுமில்லை. நான் இதுவரையிலும் அனுபவித்து வந்த உன் பட்டினத்தின் பதவியைவிட வேறொரு பதவியுமில்லை. நீயும் உன் சகோதராளும் உன் புத்திரமித்திர பௌத்திராதியரும் நால்வகை சேனைகளும் எனக்குப் படைத்துணைவந்து உதவி புரிவீர்களாகில், துராங்கரமாய் எங்களை வஞ்சித்த சத்துருக்களையும் ஒரு நிமிஷத்தில் யமலோகமேற்றி வைக்கிறேன். ஐயமற உட்கொள்ளுமென்று வையகம் வாழ்த்தும் மரபினன் சொல்ல, அதனால் மச்சராஜன் தேறி மகிழ்ந்து புகழ்ந்து மனத்துயராறி மாதொடு மகனுந் தீதகன்றுற்றார்கள்.

பிறகு உத்தரகுமாரன் நமக்கு உறுதி தேடிக் கொள்ளுந் தருணமிதுதானென்று தந்தை தாயரிருவரையும் முன்னிட்டுத் தானும் தர்மராசனைப் பணிந்து வாய்பொத்தி நின்று சமுத்திரத்தை ஆடையாகத் தரித்தருளிய அகில வுலகத்தையும் வெள்ளிக்குடை நிழலி லடக்கியாளும் விதரணவேந்தே! தம்முடைய புகழ்ப் பிரதாபத்தைப் படிக்கவறியேன் சிறியேன். ஆயினும், இந்த விராடபுரமும் இதனது பூவளமுமுள்ள யாவும் தேவரீ

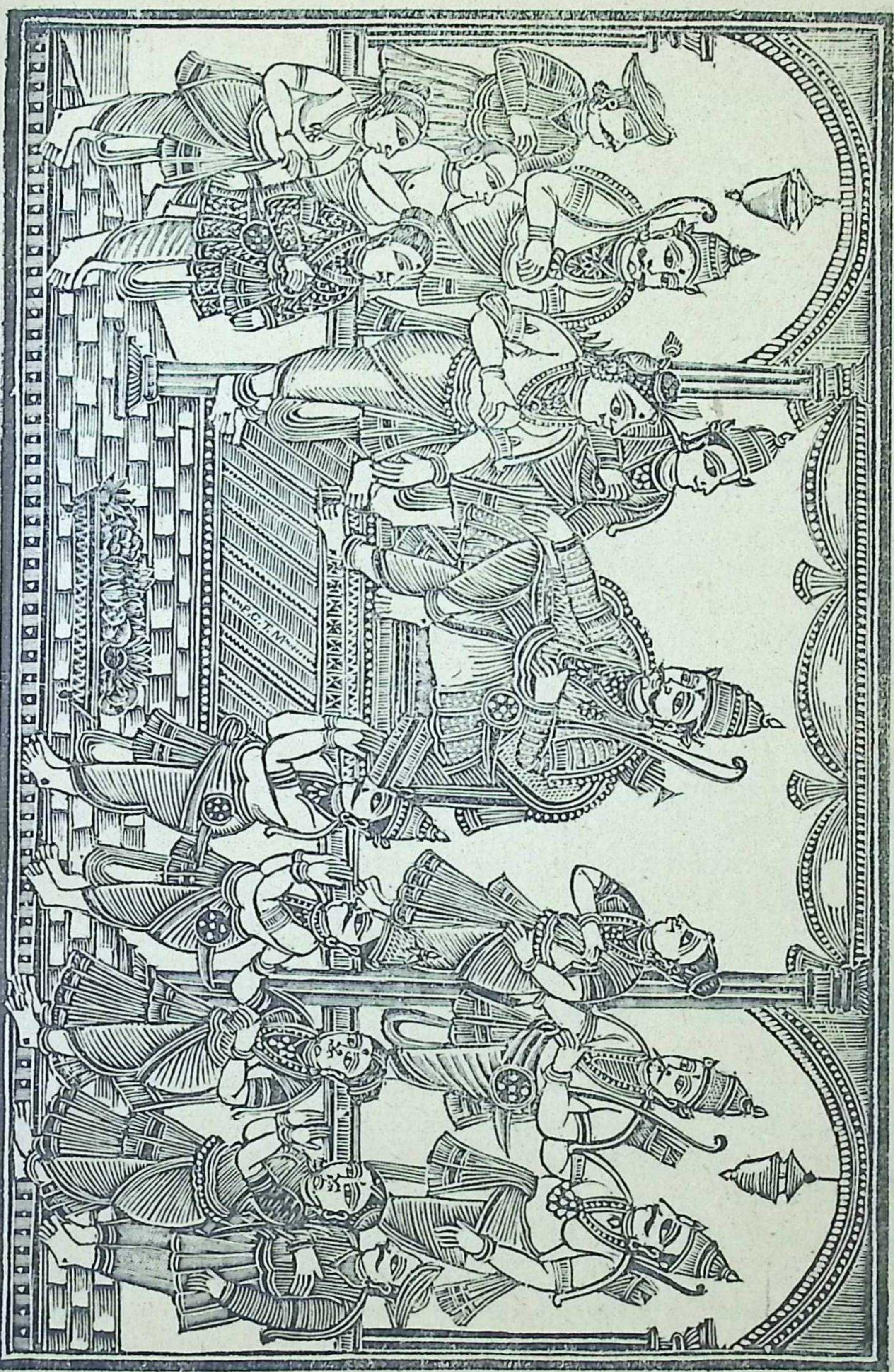
ருடையதே. யாங்க ளியாவரும் தங்களுடைய ஏவற்பணிவிடைக் கேற்றவர்களே. எங்கட்குச் சுதந்திரமான அறுவகைப் படைகளும் தங்களுடையதே. இதன்றி, என் தங்கையாகிய உத்தரகுமாரத்தியும் அர்ச்சுனராசற்குரியவளே. இவைகளை ஏற்று எங்களை அடிமைகளாக ஆண்டுகொள்ள வேண்டும் ஆண்டைமாராகிய பாண்டுநந்தனரே? என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

இவ்வாறு உத்தரகுமாரன் சொல்லக்கேட்ட விஜயகாண்டீபதரன் ஆஹா ஆஹா! என்று கையமர்த்தி, கல்வியின் சாரமும் செல்வியின் அபாரமும் கைப்படைவீரமும் விற்பனவிவேகமும் கற்பனையாரமும் கருணையுதாரமும் காமன்மயமும் சேமன்ஜயமும் காரியசித்தியும் கூரிய புத்தியுமுடைய காவலன்மகனே! உன்தங்கையாகிய உத்தரகுமாரத்திக்கு நான் சிலகாலம் நாட்டியம் பழக்கிவைத்தபடியா லவள் எனக்குப் பெண்முறையாம். நீ இப்போது கொண்ட நினைவை நீக்கிவிடு. அல்லது உன்னிஷ்டப்படி தப்பாமல் உறவுகலக்க வேண்டுமானல் நன்னலமும் நற்குணமும் வாய்ந்த உனக்கிளையவள், பொன்னிலமுதலிய மன்னவர்புகழும் என்மைந்தன் வாளபிமன்னனுக்கு உரியவளாவள் என்றான்.

இவ்வாறு அற்புதமாய் விளம்பிய பற்குனன் மொழியைக் கேட்டு அவ்விடத்திலிருந்த சாஸ்திர சம்பன்னருடன் தருமராஜன் விராடராஜன் முதலினோரும் சதாஸ்துவென்று சம்பிரமங் கொண்டாடினார்கள். உடனே விராடபூபதியானவன் கலியாண முரசவாத்திய முழக்கிவைத்து, பந்து மித்திர பார்த்திபர் தமக்கெல்லாம் பாண்டவர்கள் விராடபுரத்திலிருக்கிறார்களென்று வேவுகாரர்களா லறிக்கையிட்டான். இப்படியிருக்க விராடனுடைய முதற்குமாரன் சுவேதனென்பவன் கைலாசபதியைக் குறித்துத் தவஞ்செய்யப் போனானென்று முன்னமேசொல்லியிருக்கின்றே னல்லவா? ஓ ஜனமேஜெய மஹாராஜனே! அந்தச் சுவேதனானவன் மனோபக்திமாறாமல் வைராக்கிய நிலைபற்றி மஹாதேவனைக்குறித்துத் தவமிழைத்துத் தாட்சியில்லாத காட்சியும் பெற்று, எந்த ஆயுதம் பிடித்துப் போர்புரிந்தாலும் திரிபுவனத்தையுஞ் சேதிக்கும்படியாய் அருள்பெற்று, மற்றெவரும் எதிரில்லாமலுற்று வெற்றிபெறும்படியா யிருக்கின்ற சித்தியை முத்திக்கு வித்தாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி யறிந்து, இனிமேல் நாம் குருக்ஷேத்திரத்திற் கூட்டி வைக்கப்போகின்ற யுத்தத்தில் இவனொருவனை விட்டுவிடுவது யுத்தமமல்லவே. எவ்வி

தத்திலுமிவனைக் கொண்டுபோகவேண்டுமென்று அவனிருந்த இடத்திற்குப்போய் பிரிந்துபோன உன்னைப்பார்க்க இத்தனை நாட்சென்றதென்று உபசரித்துப்பரிந்து அழைத்துவந்து தன்னுடைய பகைவர்களை யெல்லாம் அவனாலழியச்செய்து துவாரகாபுரிக்குப்போய் அவனுக்கு விருந்து செய்வித்து வெகுமதியளித்துக் கேளிக்கை முதலாகிய சம்பிரமங்களில் காலதாமதம்பண்ணிக்கொண்டு பாண்டவர்கள் வெளிப்பட்ட சமாசாரம் இன்று வருமோ நாளைவருமோ வென்று மாசற்ற தம திருதயத்தில் எண்ணமுற்றிருக்குஞ் சமயத்தில், தூதர்கள் திருமுகம் கொண்டுவந்து கொடுத்து வணங்கினார்கள். கண்ணன் அதைப் பிரித்துப் பலபத்திராக்கெதிரில் படித்துக் காட்டி, அண்ணா! நமதுபாண்டவர்கள் அஞ்ஞாதவாசமொழித்து வெளிப்பட்டார்களாம். இதன்றி, உமது மருமகன் அபிமன்னனுக்குத் திருக்கலியாணம் நடக்கப்போகிறதாமென்றுசொல்லி மிகுந்த விருப்பத்துடன் நீருண்ட கருங்கடல்போல் நிறங்கொண்ட கோபாலன், பலராமர் சாத்தகி,கிருதவன்மன், கிருதவீரியன்முதலாகிய குடும்பங்களும் வண்டுசெறிந்த மதுமாலையணிந்த சுருள்கருங்கொண்டைசிறந்த தங்கை சுபத்திராதேவியும் அபிமன்னனும் கூறிய வேற்படை கொண்ட சுவேதனும் குடிபடைகளும் சூழ்ந்துவர, அவர்களையழைத்துக்கொண்டு விராடபுரம்வந்து சேர்ந்தார்.

இவ்வாறு மேகவண்ணனை கண்ணனும் அவரண்ணனும் வருகின்றார்களென்று தூதுவராற் கேள்விப்பட்டு, சோக நீங்கிச் சுகம்பெற்றிருந்த பாண்டவர்களும் விராடராஜனும் வேதநாயகனைக் காணவேண்டுமென்று எதிர்கொண்டு சென்று கண்டார்கள். விராடன் இருவர்தேகமும் ஒன்றென்று சொல்லும்படியாய் கண்ணனை இறுகத் தழுவியணைத்து ஆகாயமளாவிய சிகரகோபுரஞ் செறிந்த பேரவையி லழைத்துவந்து, பலராமர் சாத்தகி யாதவ குமாரர்கள் முதலியபேர்களும் அரவணைப் பள்ளி நீங்கிய ஆதிமத்தியாந்தரகிதனோடு வந்த பெரியோர்முதலிய உரியோர் யாவர்களுக்கும் தகுதியாகிய சன்மானமும் ஆசனமும் வெகுமானமும் அவரவர்களுக்குத் தக்கவாறு அளித்துக் களித்திருந்தான். மற்றுமுள்ள மந்திரி பிரதானியாரும் யாதவசம்பந்தர் பலரும் முறையே தருமரையும் ஏனையோரையும் வணங்கித் தத்தம் ஆசனத்திலமர்ந்தனர். சுபத்திராதேவியும் யாதவஸ்திரீகளும் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய அஷ்ட-

பாண்டவர் சுயரூபங்கொள்ள விராடராஜன் சபைக்கு கிருஷ்ணமூர்த்தி வருதல்.

பாரியர்களும் தேவகி தேவியார் ரோகணி தேவியார் மற்று முள்ள தாய்மாரும் திரௌபதாதேவி யிருந்த அந்தப்புரம்போய்ச்சேர்ந்து சகலவித மரியாதையுடன் உபசரிக்கப்பெற்றுச் சுபங்கொண்டாடி யிருந்தார்கள். அபிமன்னன் நெருங்கி தந்தையர் தம்மைவணங்கி பாஞ்சாலியைப்பணிந்து மாஞ்சோலையிற் குயில் கூவும் வளமுடைய மச்சநாட் டரசனுக்கும் வந்தனந் தந்தான். அவர்களியாவரும் ஆலிங்கனம்பண்ணி ஆசீர்வதித்து ஆண்மைமிக்க பாண்டவர் பக்கத்தில் இளஞ்சிங்கம் வீற்றிருக்குந் தன்மைபோல் இருக்கச்செய்தார்கள். அப்போது அந்தப் பிள்ளையைப் பெற்றவர்கள்கண்டு மிகவு மகிழ்ந்து வியப்புடன் புகழ்ந்து நயந்து வியந்து பூர்வஞ்செய்த புண்ணிய நலமே இப்பிள்ளையாகப் பிறந்ததென்று ஆனந்தவாரியில் அமிழ்ந்திருக்கும்போது தரும சொரூபரான தருமராஜன் விடாத கடாக்ஷ வீக்ஷண்யப்பார்வையால் வீரப்பிரதாபத்தோள் பூரித்த அபிமன்னனை நோக்கி ஸ்திரமான வார்த்தைகளைப்பேசிச் சொல்லுக்குச்சொல் சாஸ்திரயுத்தமாய்ச் சொல்லுந் துணிவைத் தேர்ந்து ஆசைமேலிடச் சிறந்து அகமகிழ்ந்திருந்தார்.

இவ்வாறு பெரியதந்தையினிடத்திற் பேசும் அபிமன்னனை மாமனாகப்போகிற விராடராஜனும் மைத்துனனாகியஉத்தரகுமாரனும் சுவேதன்முதல் மற்றுமுள்ளோரும் சுதக்ஷணாதேவியும் நோக்கிக்களிகூர்ந்து செவிகுளிர்ந்துமுகமலர்ந்து அகமகிழ்ந்து ஆனந்தங்கொண்டாடினார்கள்.

இத்தறியில், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய திருவருட்பயனால் விராடபுரம்வந்து சேர்ந்த சுவேதனென்பவன் தன் தந்தையான விராடனையும் சிறியதந்தையர்களையும் தருமராஜன் முதலியபேர்களையும் தாயாகிய சுதர்க்கணையையும் பணிந்தான். மச்சராஜ னொருவனும் இச்சைமேலிட்டெழுந்து மைந்தன் மேல் விழுந்து விவேகக் கொழுந்தே! என்று மார்போடணைத்து புஜத்துடன் புஜமொத்தி முகத்துடன் முகஞ் சேர்த்து இருகரத்தையும் எடுத்துப் பிடித்து உச்சிமோர்ந்து உள்ளங்களித்துக் கண்ணருள் தழைத்துச் சிலமொழி புகன்றான். அப்பா என் கண்மணியே! நீ எந்தயிடத்திலிருந்தாய்? தந்தவண்ணனுக் கிளைய நந்தகுமாரன் உன்னை எங்கே கண்டார்? இவருடன்கூடி நீயெப்படி வந்தாய்? எவ்விடத்தில் நீங்களிருவருஞ் சந்தித்தீர்கள்? இது எனக்கு நல்லகாலம் என் மனங்

குளிரச்சொல்லடா என் சுதனுகிய சுவேதனேயென்று விராடன் கேட்க. கண்ணன் சொல்லத் தொடங்கினர். ஓ விராடபூபதியே! உமது குமாரன் தவவேடம்பூண்டு அருந்தவ மியற்றி சிவனருட்பொருந்திப் பெருந்திறற் படைகளும் பெருமையும் பெற்ருன். இத்தன்மையாகச் சித்தி பெற்றிருக்கிற திடத்தை யானறிந்து இந்த உத்தமனை யழைத்துக்கொண்டு துவாரகைக்கு வந்து எனக்கு அசாத்தியமாயிருந்த சத்துருக்களை யெல்லாம் இவனுலொழித்துவிட்டு இவனுக்கு விருந்து முதலிய வுபசாரஞ் செய்து என்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, நீங்களெழுதியனுப்பிய திருமுகங்கண்டு மச்சநாடடைந்தோம் பூபாலாவென்று கோபாலன் சொல்ல, அச்சொற்கேட்ட விராடராஜன் பக்ஷமேலிட்டு மகன் பக்கத்திலிருந்து தவம் புரியப் போனதுமுதல் வந்தது வரையிலும் சாங்கோபாங்கமாக க்ஷேமலாபங்களை விசாரித்து, பகைவரென்னும் யானைகளைக் கொல்லுகின்ற சிங்கம்போன்ற பாண்டவருடன் யாவரையும்பணிந்து சபாமண்டபத்திற்பொருந்தியிருந்தார்கள், விராடராஜனுடைய மற்றப்பிள்ளைகள்யாவரும் தமையனுனசுவேதனை சாஷ்டாங்கமாகத்தொழுது அவனுலுபசரிக்கப்பட்டுதங்கியிருந்தார்கள். அன்னையாகிய சுதக்ஷணதேவியும் தன்னைப் பணிந்த சுவேதனைவாழ்த்திப் பொன்னுக்கிணையாகிய புத்திரியின்கண்ணுக்கினிமையான கணவனைப் பார்த்துக்களிப்போடிருந்தாள்.

அப்போது, பாஞ்சால தேச ராஜனும் சோமுகாளும் அவர்கட்குரிய நால்வகைச்சேனைகளும் இளம்பஞ்ச பாண்டவர்களும் திருஷ்டத்தியுமனன் முதலினேரும் வந்தார்கள். அவர்களை விராடராஜனும் பாண்டவர்களும் எதிர்சென்று கண்டு ஒருவரை யொருவர் தழுவிக்கொண்டு தகுந்த மரியாதையுடன் புகழ்ந்து சபாமண்டபம்வந்து சேர்ந்தார்கள்.

பின்பு குந்திபோஜகுல ராஜர்களும் மத்திர தேசாதிபர்களும் புத்திரவர்க்கங்களும் மித்திர வேந்தர்களும் பாண்டிநாட்டரசரும் சோழராஜரும் சேரபூபதியும் மகர தேசாதிபர்களும் இன்னம் பற்பல தேசத்திறைவர்களும் வன்ன வன்ன வாகனமேறி வந்தார்கள். அன்னவர்க்கெல்லாம் மன்னவர் வரிசையிற் சொன்னவண்ணங் குறைவில்லாம லுபசரித்து ஆசனத்திலமர்த்தினர்கள். வந்த வேந்தர்கள் சிந்தையுவந்து பாண்டவர்களைப் பார்த்து அந்தோ! நீங்கள் பன்னிரண்டு வருடங் காட்டில் வாசம் பண்ணும்படியும் நாங்களுங்களைப் பிரிந்திருக்கவும் நே

ரிட்டதல்லவா? ஆகா வினையேயென்று மனம் நொந்தார்கள். தம்மைக் குறித்து வெம்புகின்ற தராதிபர்களைத் தருமராஜன் நோக்கி சகல சாஸ்திரங்களுங் கற்ற சம்பன்னர்களே! மேல் வினை எவரையும் மீளவிடாதே. மேதினியிற் பிறந்த வேதஞானுலும் வினைக்குப் புறம்பாய் மீளப்போகாதே. ஆகையால், நடந்துபோன காரியத்தைப்பற்றி விசனப்படுவதில் லாபமொன்றுமில்லை. இனி நடக்கவேண்டிய காரியங்களை நன்காராய வேண்டியதென்று சாந்தமாகப் பேசி ஓ தரணீசுவரர்களே! தாமரைச் சேக்கையிற் படுத்த அம்ஸங்கள் அம்மலர்த்தேனுல் நனையுண்ட இறகுகளை வானத்தில் விரித்துலரச் செய்கின்ற வண்மையும், தானத்தைப் பொழியுந் தந்தாவளத் திண்மையும், நீர்வள நிலவள நன்மையுமுடைய இந்த மச்சராஜன் வசந்தகால மன்மதன்போன்ற மகாராஜன். இவருடைய நாட்டிற்கு நாங்களெப்போது வந்தோமோ அப்போதே, காட்டிற் றிரிந்த வருத்தமும் எங்களை மாட்டி வருத்திய தீவினைப் பொருத்தமுங் கேட்டை யடைந்து போய்விட்டது. இந்த அன்பருடைய பேருதவியால் துன்ப மகன்றிருந்தோம். முன்பு நான் சிக்கிக்கொண்ட தெவ்வாறென்னில், சுரலயை பேதமில்லாத சரிகமபதநி யென்னும் சப்தசுர தாளத்துடன் சேர்ந்த குரல்-துத்தம்-கைக்கிளை-உழை - இளி - விளரி-தாரம் இவை முதலிய ஏழிசைபாடல் விரும்பிவந்துருகிய அசுணப்பக்ஷிகள் பறையடியோசை கேட்டுச் சிறையடியா தயர்ந்து கைப்படுமாறு விண்ணுக்கிறைபோன்ற மண்ணுக் கொருவனென வாண்ட திரிதராட்டிர மஹாராஜனென்னும் எமது பெரியதந்தையின் வார்த்தையால் மயங்கி துரியோதனன் சகுனி துர்ச்சாதனன் கர்னன் இவர்கள்கூடி யெண்ணிய வஞ்சனையி லகப்பட்டு மனமெலிந்து வருந்தினேன். இனி நான் செய்யவேண்டிய காரியமென்னை? நீங்கள்யாவரும் என்னைக் காக்கும்படிக் கண்ணுக் கிமைபோற் கலந்திருக்கின்றீர்கள் உங்கள் சித்தம் என் பாக்கியமென்று மெத்த வருந்தியுரைத்த உத்தமன் சொல்லைக்கேட்ட கொற்றவர் பலரும் பதைத்து இப்போதிவ்விடத்திற் சேர்ந்திருக்கின்ற நாமெல்லோரும் இதுவே பயணமாகப் புறப்பட்டு இன்றைக்கே சண்டைவிளைத்துத் துரியோதனன் மண்டையோலையைக் கிழித்து அவனுக்குத் துணை வருபவர்களைக் கொன்றுகளித்து ஜயம் ஜயமென்ன வருவோம் வாருமென்று தருமநந்தனன் கருத்திற்கும் பொருத்தமாக வற்புறுத்தி சொன்னார்கள்.

இவ்வாறு மன்னர் மன்னர்கள் பின்னுருமல் முன்னிட்டு உரைத்த மூர்த்தண்ய மொழியை விராடர்கோன் கேட்டு சபையை விட்டெழுந்து சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து கோபால கிருஷ்ணனைச் சிந்தித்துப் பூபால வேந்தரைச் சந்தித்து இருகாங் குவித்து வந்தித்துத் தான் சிந்தித்திருந்ததைத் தெரிவித்துக் கொண்டான். அதாவது, இந்நிலங் காக்கும் இறைவர்காள்! கேண்மின்: மலைமகள் மதித்துத் துதித்து வணங்கப் பூரித்த புயமும் நீதிசாஸ்திர நெறிமுறைப்பயனும் சொற்பொருள் நயமும் விற்பன வியனும் சௌந்தரியமும் கூர்வேல் தாங்குந் தைரியமுமுடைய பாண்டவ சுபுத்ரனென்னும் அபிமன்னராஜனுக்கும் என் தவக்கொழுந்தாகிய உத்தரையாட்கும் கலியாண வைபவங் கண்டருளிய பிறகு வாளைகள் பாய கமுகம் பாளைகள் சாய வனிதையரூடி மகிழ்நருங்கூடி விளையாடும் வளநாடாகிய குருநாட்டைச் சண்டையிட்டு வாங்கப் புறப்படுவோம். அதுவரையில் நீவிரியாவரும் மன்னிக்கவேண்டும். மேலும், மாயனுக்கு மருமகனுகவாய்த்த வாளபிமன்னன் எனக்கு மருமகனுக வாய்க்கின்றது பலர் தேசாதிபர்கள் ராஜாதிபர்கள் வரும்படி முற்பிறப்பிற் செய்த தவம் இப்பிறப்பிற் கைவல்லியமாயிற்றென்று சிறப்புற்றேன். மாலைதாங்கிய வண்புய மோங்கிய மன்னவர்களே! சீக்கிரத்தில் முகூர்த்தம் நடக்கும்படிச் செலவு கொடுத்தருள வேண்டுமென்று சந்தன பாளித புஷ்பம் தாம்பூல பலாதிகளுந் தட்டு தட்டாய் வைத்து முட்டுப்பாடில்லாமல் கைகட்டிக்கொண்டு விராடராஜன்கேட்டான். அதன்மேல் சகலருஞ் சம்மதித்துத் தருமராஜனது தாயார் முகத்தை நோக்கி அவ்வாறு நடத்துவதே அதிகபலமென்ருர்கள்.

அப்போது அன்புக்கொருவித்தாகிய தர்மராஜன் சொல்லியதென்பும் அவர்மொழியைக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திமுதலாயினோர் புஜங்கள் குவிந்து சுபங்கள் மலிந்து அகமூமலர்ந்து ஆசைமேலிட்டார்கள். பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாதவாசம் பண்ணப் புகுந்தகாலையிற் பிரிந்த தௌமியரும் பன்னீராயிரம் பிரமக்கியானிகளும் வந்தார்கள். அவர்களைக்கண்டு அன்புமேற்கொண்டு சுவாமிகள் எங்கள் தொண்டு அகன்றதென்று புகன்று சரண்மேற் பணிந்தார்கள். அவ்வா றுபசரித் தொழுத ஐவர்கட்கும் ஆசீர்வதித்து திரௌபதாதேவி வேதிகை சுபத்திரை ரேணுமதி விஜயை முதலினோரும் பணிந்தார்கள். அவர்களுக்கும் மங்களாசாசனஞ் சொல்லி இளம் பஞ்சபாண்டவர்கள் வனசரதேயன் அபிமன்னன் நிர்மித்திரன் ஜயக்ஷேத்திரன் முதலிய புத்திராளும் பத்தியாய்ப் பணிந்தார்கள். முத்திக்குமூலமான முனிவர்வாழ்த்தி எத்திக்கும்புகழ கீர்த்திபெறுங்களென் றிசைந்து தருமநந்தனரைப் பார்த்து ஓதனிகரே! எம்மைவிட்டு நீங்கி அஞ்ஞாதவாச மிழைத்த ஒருவருடம் வரையி

லும் நடந்தசங்கதி யாவும் உரைத்தருள் வேண்டுமென்றுகேட்டார்கள். இங்ஙனங்கேட்ட தௌமியர் முதலிய மகானுக்களும் மகிழ்வுறும்படி நிறைவுறும்செய்திகளை குறைவறக் கூறினர். இவ்வண்ணந் தருமராஜன் சொல்லக்கேட்டு சந்தோஷித்தமுனிவரர்களையும் தௌமியாசாரியரையும் பார்த்து, கைகுவித்துவேதவேதியர்காள்! நமது வாளபிமன்னனுக்கும் உத்தரகுமாரத்திக்கும் பாணிக்கிரகண முகூர்த்தம் நடக்கவேண்டியபடியால், அதற்குச் சுபதினமொன்று குறிக்கவேண்டுமென்று தருமராஜனும் விராடராஜனும் விளம்பினர்கள். அவ்வாறே நன்றென்று நக்ஷத்திரம் லக்கினம் திதி ஓரை யோகம் கரணம் பொருத்தம் திருத்தமாகிய விவாக சக்கரமுதலியதுஞ் சோதித்து, தாங்கள் கற்றுணர்ந்த தருமசாத்திரக் திறன்களனெல்லாங் காட்டித் தகுதியானபலன்நாட்டி முகூர்த்தநாள் நியமித்தார்கள். அச்சுபத்திற்குப் பந்தர்ப்பாடிகள் முதலிய அலங்காரங்கள் செய்யவேண்டியிருந்ததால், பாண்டவர்களையும் அவர்கட்கு வேண்டியவர்களையும் உபலாவியத்திற்கனுப்பி அவ்விடத்திற் சவுக்கியமாயிருக்கும்படி செய்து, சகல சாமக்கிரியைகளும் உடுகறை உசிதங்களுங்கொடுத்து, ஒருநாள்போல் பலநாளுஞ் சலிப்பில்லாமல் விசாரணை செய்துவந்தான்.

இவ்வாறு தடையற நிறைவேற்றிய விராடராஜன், தனதுநகரலங்காரஞ் செய்யும்படி பேரி முழக்கிவைத்து கருங்கடற் கலையுடுத்த காசினியையாளுங் காவலர்களுக்கெல்லாம்திருமுகம் தூதுவரால் ஒருமிக்க விடுத்து, விராடபுரமுழுதும் பவளக்கால் நாட்டி தவளவிட்டம்பூட்டி மரகதவோலைகணீட்டி வச்சிரப் பிரதிமைமாட்டி மாணிக்க மலர்மாலை தூக்கி முத்துக்கொத்துவடங்கள் வீக்கி ஆணிப்பொன் ரேகையமைத்து, தொங்கொளிவட்டம் சுவரொளிவட்டம் நிலவொளிவட்டம் நிழலொளிவட்ட முதலிய தூங்காவிளக்குகள் பாங்குற வமைத்து, வாழை கமுகு மாங்கனி பலாக்கனி தாழை இளநீர் சரக்கொன்றை ஈந்து பாளை கரும்பு பற்பல மலர்களும் இரசித குண்டுஜாலர்கள் சடைமாலைகள் தமனியப்படங்கள் நீலக்கண்ணாடி நிலைக்குங் கண்ணாடிகள் முத்தின் தூண்கள் ரத்தினப்பூண்கள் வேடிக்கைமான்கள் விநோத ஆண்கள் வாரணங் குதிரைகள் வஸ்திரங்கள் தோரணநிரைகள் சோடித்தவரைகள் மேல் விதானங்கள் விதவிதக் கொடிகள் பலவிதக் குடைகள் பைம்பொன் மேடைகள் வேதிகைச் சாலைகள் மேன்மலர்சோலைகள் கும்ப குடங்கள் கூடமாடங்கள் விம்பவேடங்கள் வெயில் மணி சிகரங்கள் எண்டிசையண்டருங் கொண்டாடச் சமைத்து, சாந்து சந்தனத்தினால் தரையெலாமெழுகி, முத்துச் சுண்ணத்தால் மொக்கிட்டு, கலியாணமண்டபக் கலசந்திருத்தி, மணவறை திறையமாலைபொருந்தி, மதுகர நிறைந்த பூமாலை மகிழ்ச்சி சிறந்த

பொன்மாலை வாடாப்பவள மலர்மாலை தேடாப்படிகத்திரண் மாலை ஆணிமுத்துமாலை அழகு ரத்தினமாலை அரிமரகதப் பசுமாலை அரவின் மாணிக்கமாலை வச்சிரமாலைமுதலிய பச்சிலை மாலைகளும் புகழ்மாலைகண்டு பூமியோர் கொண்டாட ஜோடித்தார்கள். பின்பு கலியாணவாசலில் சாலுடன்கரகம் முளைப்பாலிகை தழல்வளர்க்குமேடை குடவிளக்கு வாடை அரசு ஆல் முருக்கு இம்மூன்றி லொன்ருவது அல்லது இம்மூன்றுஞ் சேர்ந்தாவது நாட்டுவதற்கு அரசாணிக்காலெனப் பெயர் பெற்றதும், மாவிலை தருப்பை அறுகு மஞ்சள் குங்குமம் சந்தனம் தாம்பூலம் வாழைப்பழம் தேங்காய் புட்பம் வெல்லம் அக்ஷதை சாம்பிராணி கூடம் சமித்து நெய்யும், பாலொடு தயிரும் பயிருடு பொரியுமமைத்து, நாளை யுதயத்தில் பத்துநாழிகைக்கு முகூர்த்தமென்று பாண்டவர்களுக்குத் தெரிவித்துத் தன்னுடு முதலிய பன்னுட்டுக்கும் பறைசாற்றுவித்தான். இச்சங்கதியைக்கேட்ட தர்மராஜன் முதலிய பாண்டவர்கள் பந்துவர்க்கத்துடன் சிந்தைமகிழ்ந்து தேவாலயம் விஷ்ணுவாலயங்களுக்குப் பூசைகள் செய்து திங்கள்மரபிற்ருேன்றிய சிறுவனை மணக்கோலமாகக் கொண்டுபோக வேண்டுமென்று போங்குந் தடத்துப் புனிதநன்னீரைத் தங்கக்குடத்தி லெடுத்துவந்து சங்கையில்லாத சாஸ்திரப் பாராட்டி ஒங்கிய புதல்வனை யுவந்து நீராட்டி வெண்டுகிலால் நீர்துவட்டிச் சிங்காசனத்திலேற்றிச் சிகைசீவி முடிந்து சிலபணி புனைந்து தேமலரணிந்து திரிபுண்டரந் தீட்டித் திலகமுங்காட்டிக் குண்டலமாட்டிப் பச்சைக்கல் முருகிட்டு முத்தார முதலிய பத்தாரம் வித்தார பதக்கங்களுந் திருத்தித் திருமுடி பொருத்தித் தங்கப்பூணூல்தரித்துப் பாஜிபந்து தோளணியுடன் நாககங்கணங் கடகங் கணையாழிபூட்டி அரைப்பட்டிகை அரைஞாண் வீரகண்டை முதலியவைகளும் வீக்கி, திவ்விய வேஷ்டிகளா லலங்கரித்து, உயரமுஞ் சுற்றும் உன்னதமாகிய ஏழுறுப்பும் பூமியிற்படிந்து கிம்புரிப்பூண் கொம்புகட்கிட்டு முகபடாஞ் செறித்து கவுட்குழிக் கன்னமகரிகை பொறித்துக் கும்பகலசஞ் சொம்புடனமைத்து வெண்கவரி செங்கவரி தூக்கி ஒன்பதுவகை யிரத்தின அவுதாவமைத்து அரசக்களிறுகிய பட்டத்து யானைமேல் அபிமன்னனையேற்றி முத்துக் குச்சுடன் பவளமமைந்த சந்திரவட்டக் குடைகவிக்க வெள்ளைக்கொடிகணெருங்க ஆலவட்டஞ் சுருட்டி பீலிக்குஞ்சம் பவளச்சவளம் விருதுடால் கருடடால் மயிற்பீலி வெண்சாமரம் மேற்கட்டி தோரணமுதலியவை நெருங்க இளம்பஞ்சபாண்டவரைவரும் பஞ்சவர்ணக் குதிரையேறிப் பக்கத்தில் விடுக்க மத்தகஜத்தி லமர்ந்த மற்றப்பிள்ளைகள் சுற்றுநடக்க பல்லக்கிலேறிய பார்த்திபர் மூடுக்க மல்லர்கள் சிலம்பவரிசை முன்கொடுக்க மாதவர் வேதியர் வாணர்களடுக்கக் கீதநாதக் கிளரொலிதொடுக்க நாகஜபேரி

நடன முன்னடிக்கத் துாகஜதுந்துமி சுாஜதியடுக்க ஐந்து கருவியும் முந்திமுன்னேங்க பந்திபந்தியாய்ப் பந்துஜன வேந்தர் அந்தணர் ஆதுலர்க்குத் தானங் கொடுத்துக்கொண்டுபோக மத்தளதாள மேளத்துடன் நாட்டியமாதர்கள் நடிக்கச் சங்குசிங்க நாதக் கொம்புபிடிக்கக் கட்டியக்காரர் மன்னர்களைச் சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டாடப் பட்டுவான்கள் வேந்தர்களின் பிரதாப விருதுகளையெடுத்துப் பேசக் குலமுறை வந்திப்போர் தலைமுறையடுக்கைக் கூறிப் புகழ்ந்து தொடர்ந்து அடர்ந்துவந் தொதுங்க இந்திரவாத்தியந் தும் தும் தும்மெனச்சேர்ந்த நாற்சேனை இம் திம்மென நந்தகோபாலரும் தந்தவண்ணனும் கொத்தலர் கூந்தலார் வந்தவர் பலரும் தேரின்மேலும் வண்டிகள்மேலுஞ் சென்ருர். திரௌபதாதேவியும் சுபத்திராதேவியும் அஷ்டலக்ஷ்மியான பாரியர்களும் ஆயமாதரும் முத்துப்பவளமும் மாணிக்கத்தாலமைத்த சித்திரப்பல்லக்கி லேறிச்செல்ல, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியுஞ் சென்றனர். இவ்வாறிருவர்கள் வருவதைப் பார்த்து ஆரியர்களும் சீரியர்களும் பூமாரிபொன்மாரி மணிமாரி நவதானியமாரி அக்ஷதையுடன் வாரிச்சொரிந்துவாழ்த்தினர்கள். மங்கிலியப்பெண்டுகள் மகிழ்ந்து மஞ்சள்மகிழ்ந்து மஞ்சள்குங்குமம் தாம்பூலம் தேங்காய் வாழைப்பழ முதலிய மாங்கனி தேன்கனி இவைகளை வருவார் போவாராகிய மங்கையரைப் பூசித்து விசுவாசித்து கொடுத்துப் போற்றினர்கள். தண்ணீர் வெந்நீர் ததிபெருக்கிய நீர் உண்ணீருண்ணீரென்று உபசரித்துவழியிளைப்பு மாற்றினர்கள். இவ்வாறு எக்களிப்புடன் விவாகமுரசங்களும் தியாகமுரசங்களும் பூரணகலசங்களும் தோரண மாடங்களும் வாரணகூடமும் ஆரண பாடங்களும் கோபுர விசேடங்களும் பவளப்பட்டை முத்துப்பட்டை பத்திபத்தியாய் அடித்திரா நின்ற சுவர்களும் திண்ணைகளும் தெருவாசல்களும் பன்னீர் தெளித்துக் கோலமிட்டுத் தீபமேற்றிவைத்து முத்தாலாத்தி பவளாலாத்தி நீராலாத்தியெடுத்து கண்ணெச்சில் கழித்தலும் மங்களலாலிசுபசோபனவாழிப்பாடல்படித்தலும் கையைச்சுற்றி மடக்கி கன்னத்தில் நெட்டையொடித்தலும் இப்பேர்ப்பட்ட மணமகன் நமக்கமையாமற்போயினனேயென்று கன்னியர் கலங்கிக் கவலைகொண்டு துடித்தலும் கட்டியிளமாதர் நடித்தலும் இவ்வாருக இன்னம் பலவித சிங்கார வலங்காரங்களையுடைய விராடபுரவீதியைக் கடந்து பவனி வருகின்ற பரந்தாமன் மருமகனைக்கண்டு மாதர்மயங்கி வழிமேற்பணிந்து மயல்கொள்ளும்படி விவாகமண்டபத்தின் முன்முகப்பிற்கு வந்தார்கள்,

இவ்வண்ணங் கோலங்கொண்டு வந்தவர்கள் அபிமன்னனைச் செவ்வண்ணமேனித் திர்ஷ்டத்துய்மனும் திருமாலும் பெருமன்னர் குழுவுங் கைகொடுக்க, மேகம்விட்டிழியு மின்னொளிபோல் பட்டத்துயானை விட்டிழிந்து பிராமணர் முனிவர் பா

அபிமன்னனுக்கும் உத்திரைக்கும் கலியாணம்.

வவர் பூவலர் கோவலர் முதலிய யாவரையும்பணிந்து குருசாமியார் பெண்கொடுக்கு மாமியார் இவரிருவரையும் போற்றி அவர்களன்புறவளித்த அருண்மொழியும் பெற்றுச் சம்பிரமமாகச் சதிர்ச்சாலையிலிருந்து உம்பர் கொண்டாடப் பொன்தானமளித்து ஓங்கிய தருமதானம் புரிந்து உற்றூர் பெற்றூர் பரிந்து உடனிருந்து விருந்து அருந்தச் செறிந்து வருந்தி உபசாரவரிசை யளித்துவரும் வண்மையைக்கண்டு மகிழ்வுற்ற வாளபிமன்னனை முகூர்த்தசமயமென்று தௌமியர் முதலிய முனீஸ்வரர்கள் வந்தழைத்தார்கள்.

உடனே கலியாண மாப்பிள்ளையானவர் இராஜ வைபவத்துடன் கைலாகு கொடுக்குங் காரியஸ்தர் பக்கத்தில் நெருங்கி மணப்பந்தலில் வந்தார். அப்போ தங்கிருந்த வேதவேதியரியாவருமெழுந்து வேத,நான்கும் மொழிந்து மன்மதனுந் தலைசாய்க்கும் வடிவமைந்த மால் மருமகனை வாளபி மன்னனை அறுகாற் பீடத்திலேற்றி மந்திராக்ஷதையுடன் வாழ்த்தி மான்போலும் விழிபடைத்த உத்தரகுமாரத்தியைத் தேன்போலுஞ் சொல்லமைந்தசேடியர் ரதிதேவிபோற் சிங்காரித்துச் சகலவித மேளசம்பிரமத்துடன் கூட்டிவந்து நாயகனுக்கு வலப்பாகம் வைத்துத் திரையால் மறைத்து நலங்குமுதலிய சடங்குகளும் புரிந்து நாகரீகமாதர் வாழ்த்தொலிசெய்ய காலில் சிலம்பு கலிக்கப் பிரதக்ஷணம்வந்து அந்தணர் வேதமந்திரமோத சந்திரகுலத்திந்திரர்சோச் சுந்தரக்கனல் ஜோதியாய்வளர நந்தகுலாதிபர் வந்தனைசொல்லக் கந்தனை கணேசனைக் கமலனைப்பூசித்து இந்திராதிபரையேற்றி வணங்கி மாசுதீர்ப்போனுல் மறைவிதி முடித்துப் பிரமசாரி விரதங்களைந்து ஸ்நானஞ் செய்வித்து சாதாரதரித்து வைதிக சடங்குமார்க்கங்காட்டிக் கங்கணங்கட்டி காலாழிமாட்டி காத்தில் வாள்கொடுத்துக் கருணையாளர்க்கும் கனகமேற் கொடுத்து மேற்பட்டுடையை விரித்து மேன்மூடி விதிமுறை செவியில் விதம்பட வுரைத்துத் தேங்காய் வாழைப்பழம் சிற்சில புட்பம் அக்ஷதை மஞ்சள் அடைக்காய் கண்ணாடி சந்தனம் திருமங்கலியம் இவைகளையெல்லாம் பொற்றும்பாளத்திலிட்டு நற்றவர்முதலிய கற்றவர் பலரும் உற்றூர் பெற்றூர் உறவினரெவரும் இருகரத்தாலும் பரிசித்து இஷ்ட தெய்வப் பிரார்த்தனையுடன் வாழ்த்தவும் தாய்தந்தை இருவரும் தத்தம் பண்ணவும் மாப்பிள்ளை மைந்தன் குருவைத் தந்தையை வாழ்த்தவும் செந்தீயில் நெய்யைச் சிதறுமற் கொட்டத் திரைச்சீலையை சற்றே தாழ்த்திப்பிடிக்கவும் ஜயம்ஜயமென்று தேவுலகத்தினோர் தேன்மாரிபொழியவும் மாவுலகத்தினோர் பொன்மாரிபொழியவும் பங்கஜமுகமாதர் வாழ்த்தவும் அங்குசவயமள்ளர் போற்றவும் எங்கணும் பருணிதர்களேத்தவும் நாகஜ துந்துமியொலிக்கவும் சுரஜதிதாளங் கலிக்கவும் சங்கு முழக்கந்

தழைக்கவும் திங்கட்குலத்தார் செழிக்கவும் தம்புருவீணையிசைக் கவும் தும்புருவாத்தியர் மதிக்கவும் புல்லாங்குழல் மரிக்கவும் யாழ்வகைகள் மற்ற கருவிகளெல்லாமிரையவும் தாரை பூரிவீர சின்னம் தடாரி பம்பை காளம் முரசம் கலியாணமுழவம் சர்வ வாத்தியம் இவைகளியாவுங் கோஷிக்கவும் மறைவாணர் முதலிய சோம சூரியாக்கினியுஞ் சாக்ஷியாகத் தாக்ஷியில்லாக் காக்ஷியுடன கலியாணங்கண்டருளினார்கள். பின்பு பெண்ணும் பிள்ளையும் வலமிடமாக பொரியிறைத்து பூரணகுதி கொடுத்து பிரதக்ஷணப்வந்து பணிந்து மாலைமாற்றி மறைவாணரைப் போற்றி மாமுனிவரையேத்தி மங்களாசனங்கொண்டு பெண்ணும் பிள்ளையும் சுண்டுவிரல் பிடித்து நின்று நிறைகுடம் வெண்சாமரம் கண்ணாடி யானைக்குடாரி மணிமுரசு விளக்குவிருதுக்கொடி இணைக்கயல் அம்மிமிதித்து அருந்ததியைத் தரிசித்துப் பூசித்து அரசாணிக்காலையும் ஆயிரச்சோதி விளக்கையும் நைவேத்தியத்துடன் தொழுது மற்றவர்களையும் பணிந்து திருவணைய மாதரெடுத்து வராநின்ற திருவிளக்குத் துணையுடன் சிற்றறைக்குட் போந்து வாழ்த்துதல் ஏசல்நடத்தி பெண் பக்ஷத்திலும் பிள்ளைபக்ஷத்திலும் நிந்தாஸ்துதியாகப் பிரதாபம் பேசிபிரபந்தம்படித்து பாலும்பழமுங்கொடுத்துமாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் மருவியிருக்குஞ்சமயத்தில் அத்தைமாமி அம்மான் முதலியபேர்களும் மச்சான் மச்சினிமார்களும் இச்சையுடன் கொச்சை மொழிபேசி நொடித்து வெள்ளிலைச் சுருள்மடித்து குணப்பெண்பிடிக்க மணப்பிள்ளை கடிக்கக் கூசாமற் கொடுக்க கோதிவந்தெடுக்க இவ்வாறு ராஜவிவாகச்சடங்கின் வண்ணமுடித்து மஞ்சணீர் வசந்தமாடி மஹோற்சவங் கொண்டாடிச் சந்தன புட்ப தாம்பூல சுகந்த நிறைந்த பந்திச்செண்டுடன் ஆரமுமணிந்து குந்திதேவியார் நந்தனராகிய பாண்டவர்கட்கும் மற்ற வேந்தர்தமக்கும் பிராமணஸ்திரீகள் முதலிய யாவர்க்கும் சம்பந்தத் தட்டுடன் மரியாதை தாம்பூலமும் வைத்து எம்மன்னருங் கண்டு சந்தோஷப்படும்படி சீதனங்கொடுத்தார்கள்.

சீதன விவரம்.

நவரத்னகசிதப் பணிகள் கபாடம் வீரதண்டை தீரதண்டை அவுதாக்களுடன் சேர்ந்த யானைகள் துராமுதலிய முத்துக்குச்சுகள் கழுத்துக்குப்பிகள் துமிச்சிப்பில்லைகள் பாதசரவண்டயங்கள் பின்கவரி முன்கவரி கல்லணைகளுடன் கூடிய குதிரைகள் பொன்வெள்ளிபட்டுகள் முதலியவற்றாலாகியபெரிய ரதங்கள் கால்பலங்கள்தாதிகள் சேடிகள் தோழிகள் நல்ல ஆளடிமைகள் பால்பொழியு மாடுகள் இளப்பமில்லாக்காடுகள் ஜோதிப்பிரகாசம் பெற்ற ஆபரணத் தினுசுகள் பலவித வஸ்திரப் பட்டுபட்டாவளிகள் தேவேந்திரனாட்டிலும் பூவேந்தர் நாட்டிலும் அகப்படாத அருமையான வஸ்துக்கள் சித்திரப் பொம்

மைகள் விசித்திரப் பஞ்சணைகள் பெட்டி பேழைகள் தங்கக்கட்டிமாடைகள் பஞ்சலோகப் பாத்திரங்கள் அவள் படித்த சாஸ்திரங்கள் இவைகள் முதலிய யாவும் விராடராஜன் தன்மகளுக்கு சீதனமாகக் கொடுத்ததைக் கண்டு ராஜராஜர்களெல்லாருஞ் சிரக்கம்பஞ் செய்தார்கள். இதன்றியும் இந்தக்கலியாணத்திற்கு வந்த காசாம்புவண்ணன் முதலிய காவலர்களுக்கும் குந்திதேவியின் புத்திரர்களான பாண்டவர்களுக்கும் விராடபுரத்திலுற்ற சகலருக்கும் வேறுவேருய் அவர்களின் ஆசார பூசாவிதி குலமுறைக் கடுத்ததாய் விருந்து போஜனமும் வெகுமதிகளும் சந்தன தாம்பூலமும் தாட்சில்லாமற்கொடுத்து மரியாதை செய்து பூசித்தான். நேசித்தான் விசுவாசித்தான் விராடராஜனனவன். பின்பு க்ஷத்திரியவிதிப்பிரகாரம் ஐந்துநாளும் ஓமஞ்செய்து கங்கண வர்ச்சிதமுங்காட்டி மங்கள ஸ்நானமும்ஆட்டி நல்ல சுப முகூர்த்தத்திற்கூட்டி கர்ப்பாதானமுஞ் செய்விக்க, நற்பயன் சேர்ந்த நலம்போற்செறித்த விற்பனவிவேகியாகியபெண்ணும் பிள்ளையும் சொற்பழுதுருமல் சற்றேனும் ஒருவரைவிட்டொருவர் பிரியாமல் கற்பனை யலங்காரம்போற் கலந்துவாழ்ந்தார்கள்.

மந்திராலோபங் கிரியாலோபம் இல்லாமல் வளர்த்திய ஓமாக்கினியாகத்தால் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் அஷ்டவசுக்கள் திக்குப்பாலர்கள் துவாதசாதித்தர்கள் முதலிய பேர்களுந் திருப்தியடைந்து களித்தார்கள். பூசித்து அன்புடன் அளித்த பெரும்பொருட் குவையால் வேதவேதிய சாதியரியாவரும் மிகக்களிப்படைந்தார்கள். கனிந்து நற்கவி சொலுங் கவிவாணர்களெல்லாருங் கனகக்கொடையாற் கலி நீங்கிக் களித்தார்கள். காசினிக்குரிய காவல் வேந்தர்கள் கலியாண சம்பிரமங் கண்டு களித்தார்கள். பூமியிலுள்ளபேர்களெல்லோரும் போஜன சௌக்கியத்தாற் புகழ்ந்து களித்தார்கள். தரித்திரர் யாசகர் முதலிய சகலரும் தனத்தாற் கனத்துக் களித்தார்கள். நெறிநிலையற்றவர்கள் நீதியாற் களித்தார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவராகிய வெண்ணுண்டவனும் பாண்டவர் முதலிய மற்றியாவரும் உத்தரகுமாரத்தியின் சற்குணத்தாற்களித்தார்கள். வரைபக வெறிந்த வள்ளிமணாளனையொத்த அபிமன்னன் உத்தரையின் சரசசல்லாப வுல்லாச யிங்கிதக்கலவி யமளியாற்கலந்து களித்து வாழ்ந்திருந்தான். மற்ற அரசர்கள் யாவரும் இஷ்டப்படியிருந்து செலவுபெற்றுக்கொண்டு தங்கள்தங்கள் பட்டினம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பிள்ளையும்பெண்ணும் பாண்டவர்களும் திரௌபதாதேவி சுபத்திரை முதலிய யாவரும் உபலாவியஞ் சேர்ந்து வீற்றிருந்தார்கள். கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! என்று வைசம்பாயனர் சொல்லிவந்தார். சுபம்.

விராடபர்வம் முற்றிற்று.
